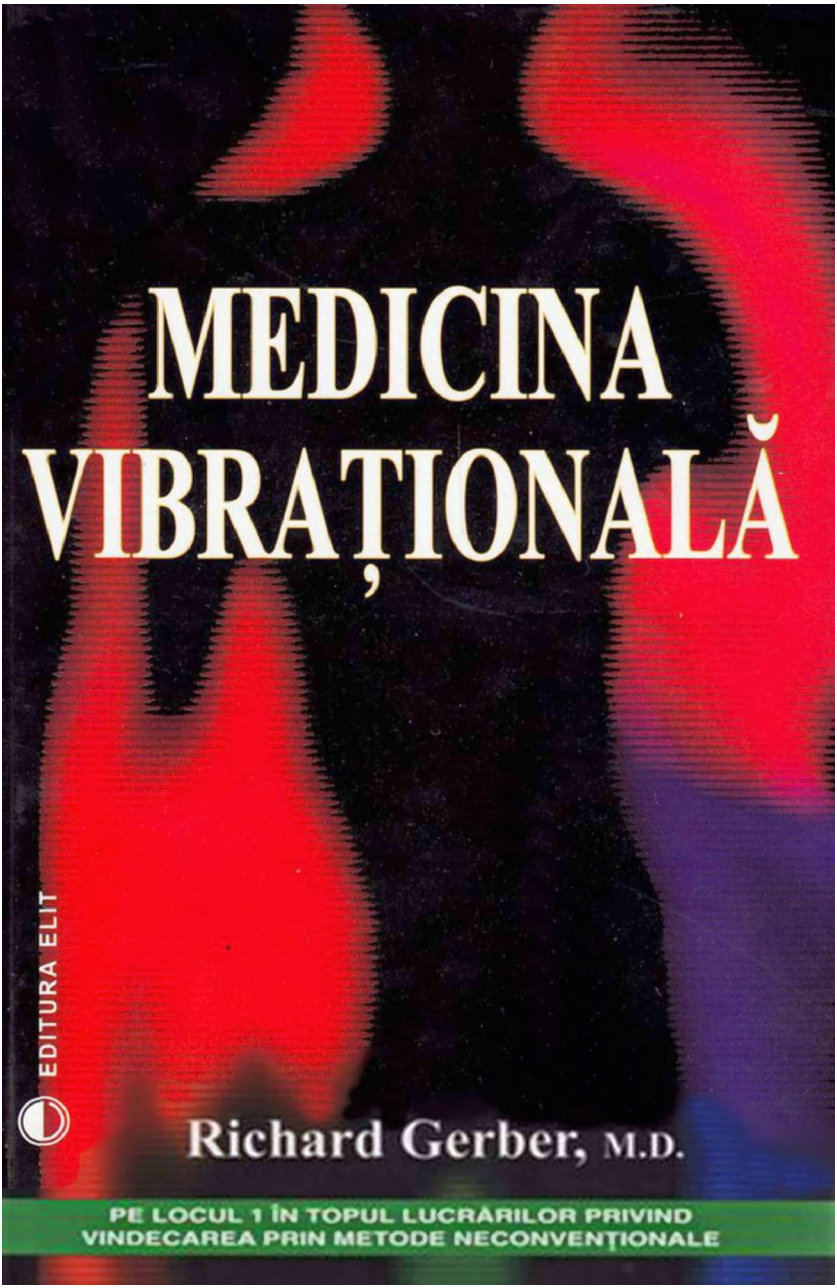

RICHARD GERBER
MEDICINA VIBRAŢIONALĂ

Titlul original: „Vibraţional Medicine” by RICHARD GERBER
2005 by RICHARD GERBER
I.S.B.N. 973 – 9380 – 40 – 9

Traducere: MICHAEL GRECU
EDITURA ELIT

ÎN ATENŢIA CITITORULUI

Cu toate că această carte a fost scrisă de un doctor şi se referă la diverse metode de vindecare, rolul ei nu este de a oferi recomandări cu caracter specific în ceea ce priveşte tratarea anumitor boli. Această carte reprezintă un studiu asupra mecanismelor ce caracterizează o întreagă varietate de terapii alternative care pot completa abordările medicale clasice. Nu ţine de intenţia autorului acestei cărţi să înlocuiască metodele de diagnosticare şi de tratament. În concluzie, înainte de a încerca să folosiţi vreuna dintre terapiile indicate în această carte, vi se sugerează să apelaţi la părerea unui doctor recunoscut în mod oficial sau a unui terapeut cu experienţă, de asemenea acreditat, pentru a fi diagnosticaţi şi a vi se indica un anume tratament.

Totodată, cititorilor, în special celor care nu au nicio instruire în ceea ce priveşte îngrijirea sănătăţii, li se sugerează să citească mai întâi „Punctele Cheie Recapitulative*” de la sfârşitul fiecărui capitol şi abia apoi să citească capitolul cu pricina de la început la sfârşit. S-a descoperit că această metodă funcţionează cel mai bine în a dezvălui înţelesul de bază al unui set de informaţii complexe şi în a furniza elementele cheie pentru perceperea capitolelor ce urmează. De asemenea, vi se recomandă să citiţi capitolele cărţii în ordinea în care au fost scrise, întrucât fiecare nou capitol are ca punct de pornire informaţiile furnizate în capitolul anterior.

Richard Gerber, medic
MEDICINA VIBRAŢIONALĂ

SINGURA ŞANSĂ DE A NE ÎMPĂCA CU VIITORUL

Motto: „Dacă medicina nu-şi va adjudeca astralul, etericul nu va supravieţui” – *URANIA*

I. DEŞTEPTUL CONTEMPORAN ŞI PROSTUL ANCESTRAL

Cine are impresia că medicina vibraţională este invenţia unor persoane care se plictisesc, se înşală.

Cine afirmă că medicina vibraţională este susţinută de nişte impostori, trăieşte în eroare.

Cine se teme că medicina vibraţională este un instrument diabolic pentru a submina medicina clasică, suferă de suspiciune cronică.

Cine afirmă că medicina vibraţională este o prostie, nu ştie ce vorbeşte.

Cine acuză medicina vibraţională că e neputincioasă, e un suficient.

Cine crede că un butoi de medicamente e întotdeauna mai bun decât o terapie vibraţională, nu e un tradiţionalist ci doar un naiv.

Cine crede că medicina vibraţională e opera masonilor, gândeşte pe alături cu drumul.

Da, chiar: cine sunt toţi aceşti „deştepţi”?

De unde vin aceste valuri de figuri încleştate care strigă sus şi tare:

„Noi vrem să ne înţepăm!”

„Nouă ne plac injecţiile!

„Noi vrem cu orice preţ la operaţie!

„Noi suntem dispuşi să ne intoxicam cu substanţe de contrast!”

„Noi vrem să ne blocăm rinichii cu tone de talc conţinute de hapuri şi caşete!”

Vin din istorie.

Vin din comoditatea de a gândi.

Şi vin, mai ales, din Europa.

Mda! Facem ce facem şi rămânem în urma vremurilor!

Suntem revoluţi. Iar dintre revoluţi, românul este cel dintâi.

Cei dinaintea noastră aveau instinct de conservare. Acum, el a dispărut cu totul. Orice îi arăţi a fi de valoare în alte ţări e tratat cu dispreţ, cu superioritate, cu infatuare. De mii de ani, oamenii s-au îmbolnăvit şi s-au vindecat dar metodele acelea – nu, nu sunt bune! –, sunt *primitive*.

Când îi vorbeşti de terapii neconvenţionale, românul care şchioapătă gramatical a şi intuit care e şmecheria. Nu se lasă el dus! Oriunde, oricând şi în oricine el vede pericolul de a fi păcălit. Marea lui problemă, fiind, în această situaţie, nu *se facă el bine* ci să-l înfiereze pe celălalt.

— *Am dat un sac de bani pe medicamente*, se vaită el, *tocit pragul pe la doctori, şi nimic*!

— *Dar acupunctura, e sacroterapie ai încercat*?

— *Fugi, dom'le, de-aci*! *Ce, eu am de prostii*?!

Pentru el toate sunt prostii şi pierdere de timp. În schimb el e deştept şi nu-l păcăleşte nimeni.

Cei care, mai timid, mai cu speranţă sau cu curaj încearcă terapii alternative sunt descurajaţi: babe proaste, femei inculte.

Nici revistele, nici studiile, nici cărţile, nici filmele documentare, nici conferinţele unor somităţi de peste hotare, nici succesele grupurilor de studiu experimental, nici clinicile care oferă cazuri şi rezolvări – reale, nu închipuite – nu reuşesc să-l convingă. El e deştept şi nu cedează.

Dacă în acest joc al adevărului contestat şi al limitei niciodată asumată, ar fi numai pacienţii, încă nu ar fi nimic. Dar în joc intră şi artileria grea: *medicii*.

Aceştia, hotărâţi şi uniţi asemeni falangei macedonene, se sacrifică în grup pe altarul medicinii alopate. Cu orice risc. Mai ales al ridicolului. Nu contează evidenţa. Contează aparenţa pe care, cred ei, reuşesc să o păstreze intactă.

Marii medici români de odinioară intuiau dimensiunea cosmică a vieţii şi a bolii şi se înfiorau în faţa forţei cu care spiritul intervenea în materie recunoscând (superiori dar nu modeşti) că sunt neputincioşi în faţa

acestei încleştări dintre trup şi spirit.

Recunoşteau, la sfârşitul unei operaţii grele, că au făcut tot ce le-a stat în putinţă dar rămânea să mai contribuie şi Dumnezeu, aşa… ca un fel de mâna a doua care coase tăietura după ce pleacă dom' profesor. Şi, de câte ori, după o operaţie făcută „ca la carte", omul nu s-a prăpădit?! Alteori, apreciind că este inutil şi prea târziu, l-au lăsat să-şi dea ultima suflare, alinat doar de un calmant, pentru a-l găsi a doua zi, surâzând senin ca după o experienţă esenţială. Şi chiar fusese esenţială, pentru că omul *se întâlnise cu moartea*. *Ce*-l vindecase pe unul? Ce-l terminase pe altul?!

Această enigmă îşi află răspunsul în *esenţa medicii vibraţionale*.

Sunt doctori „fac minuni", deşi, este clar că nu fac vrăji.

După cum, sunt şi oameni care vindecă fără să fie medici.

„*Parcă îţi ia durerea cu mâna*". Aşa şi fac. O iau cu mâna.

Asta este *marea medicină*, *medicina ancestrală*, în care nu iodul, tamponul şi cateterul sunt esenţiale.

Când citeşti istoria medicinii chineze, indiene, tibetane, mexicane, africane rămâi uimit cât de multe boli cunoşteau şi tratau oamenii cu milenii în urmă. Cu mici excepţii deţineau remedii pentru întreaga patologie de azi sau poate că, în aceasta rezervă, până şi aici, omul modern se înşală, vrând să aibă un dram de superioritate faţă de ruda lui de demult.

Ei şi, acum e acum! Aceia aveau pentru o boală nu leac, ci *zeci*.

Pozitivismul secolului al XIX-lea, scientismul secolului XX şi, mai ales, uriaşa poftă de a pune sub obroc tot ce e al spiritului, al sufletului, al divinului de la cartezianism încoace îl fac, în ciuda evidenţelor, pe voiosul om modern să nu se mire pe unde circulă vocea lui Elvis Priesley atunci când o „prinde" la tranzistor şi nici pe unde umblă secvenţele unui meci transmis la televizor, în schimb e

foarte susceptibil dacă i se spune că se poate vindeca prin intermediul vibraţiilor pe care le poate emite un cuarţ, o floare, trunchiul unui copac, sunetele armonioase ale unei melodii, forţa unei culori, mirosul de mirt ori fumul de tămâie.

Când vede un arab în deşert că pune urechea la pământ şi acesta îi spune la câte ceasuri distanţă se află o caravană sau, concentrându-şi simţurile, „simte” oaza la zeci de kilometri distanţă, dă din umeri a mirare şi-l taxează drept fachir.

II. MEDICINA VIBRAŢIONALĂ NU ESTE O ALTERNATIVĂ LA MEDICINA CLASICĂ

— *Câte tipuri de medicină există*?

— *Ce întrebare*?! *Una*.

— *Greşit*!

— *Atunci*, *vreo trei-patru*: *pediatrie*, *stomatologie*, *chirurgie*, *ginecologie*.

Atunci câte tipuri de medicină există?!

În funcţie de criteriile de referinţă, medicina poate fi: umană, veterinară, biologică; Generală, de urgenţă, a muncii; Preventivă, de laborator, legală, estetică, de recuperare; Alopată (tradiţională şi modernă); Nucleară, ortomoleculară; Naturistă, alternativă, blândă, āyurvedică, tradiţională chineză, homeopatică, spagirică.

Faţă de toate aceste definiţii şi ipostaze ale medicinii, *medicina* vibraţionalăpoate părea unora un termen nou forţat de dragul modernităţii, a originalităţii cu orice preţ, un implant lingvistic fandosit. O modernitate fără substanţă. O invenţie. O formă fără fond. Ce face ea, la limită, atât de deosebit de restul celorlalte tipuri de medicină?

Simplu: lucrează cu efluviile, adică cu emanaţiile energetice ale corpurilor în univers care nu se reduc doar la corpul omenesc şi, într-o accepţie mai restrânsă, doar la corpul bolnav. Medicina vibraţională este suma tuturor disciplinelor, tehnicilor, metodelor, practicilor care folosesc ca element de bază *energia*: bioenergia, energia cosmică, energia elementelor primordiale (apă, aer, foc, pământ) şi

a tuturor formelor lor de manifestare (vegetal, mineral etc.).

Există două tipuri de bolnavi: cei refractari la nou şi cei care riscă.

Dar există şi două tipuri de medici: cei tradiţionalişti şi cei care încearcă.

Cei din urmă vorbesc despre *medicina vibraţională*. Cei dintâi, în cel mai bun caz, îi acordă acesteia doar statutul de *terapie vib raţională*, adică un adjuvant, în ansamblul mare al practicilor generale, la care se poate recurge.

Cei care o practică afirmă însă altceva: ei pun între paranteze sala de operaţie (mai ales aceasta!), terapiile invazive, tehnicile distructive sau periculoase, tratamentele agresive. De aceea i s-a mai spus şi *medicină blândă*.

Ei se pot dispensa de o serie de analize pentru că ei pun diagnosticul pe alte căi iar dacă nu refuză un buletin medical o fac, fie pentru propria lor siguranţă, fie pentru confortul interior al pacientului. Deşi, în practica vibraţională, rezultatul analizelor indică o stare de boală, afectarea unui organ dar nu şi cauza. Detectând perturbaţiile energetice, medicul care apelează la vibraţia elementelor terapeutice va şti unde s-a petrecut dezechilibrul şi ce trebuie făcut. Pentru că el percepe corpurile subtile ale omului, acele cămăşi invizibile care îl protejează de-a lungul vieţii, întreţinând viaţa. Acolo, orice defecţiune produce un efect. Nu mai e nicio noutate (nici pentru refractarii la acest subiect!) că trupul, corpul fizic, se îmbolnăveşte cel din urmă. Mai întâi se îmbolnăveşte unul sau altul dintre corpurile energetice (cel eteric, cel astral…). Termenul de vibraţie pare să îşi aibă originea mai întâi în domeniul sunetelor, dar acum ştim că tot despre energie *vibratorie* este vorba şi în cazul luminii, al undelor radio, al televiziunii, al razelor X, al razelor (sau radiaţiilor) cosmice. Microundele, ultrasunetele nu sunt decât *forme de manifestare a unei energii oscilatorii în* timp ce bioenergia *este ansamblul complex al vibraţiilor*

produse de corpul omenesc.

Ceva bun tot s-a produs în aceste ultime decenii în care tehnologia pare să devină un scop în sine şi anume inventarea unor tehnici şi a unei aparaturi adecvate care să plece de la aceleaşi principii cu metodele vechi, străvechi sau ancestrale. Astfel, vechii acupuncturi chineze îi răspunde acum laserpunctura şi sonopunctura.

Fotografia modernă, realizată în condiţii de laborator, a pus în evidenţă traseele energetice – mai propriu spus jeturile energetice – ale cristalelor.

Analiza efectului Kirlian a dovedit câmpurile energetice ale corpului uman care poate fi transferat asupra pacientului (transfer de bioenergie).

Străbuna tămâie, provenind din răşina unui arbore (*Boswelliaserrata*) ce creşte în Yemen şi India liniştеşte spiritul, relaxează mintea şi, evident, pune duhurile rele pe fugă. Ce s-a mai râs de puterea fumului de tămâie de a face ordine în cele nevăzute! Pentru ca azi, aceiaşi substanţă, din acelea şi raţiuni, să fie folosită în cosmetică ca un miraculos relaxant muscular şi să devină un element fundamental în tratamentul bolilor de articulaţii.

Şi nu pentru relaxarea spiritului se tămâiază în biserică la fiecare liturghie, nu pentru a ne decontracta muşchii, nervii, celulele corpului, eliberând astfel spiritul de cenzurile durerilor şi poverilor trupeşti?

Fireşte, aici mai intervin şi alte aspecte: efluviile aromelor şi esenţelor sunt un vehicul rapid, spre porţile cereşti, al gândurilor şi rugăciunilor noastre. Ele duc o parte din energia spirituală, încărcată cu informaţie, profund personală, acolo unde trebuie: adică în astral, locul spre care se îndreaptă gândul oricărui credincios, indiferent de religia şi divinitatea căreia i se roagă. Iată de ce, fumigaţia şi aromele sunt o practică generală, în toate templele şi lăcaşurile sfinte din lume.

III. DE LA EDGARD CAYCE LA RICHARD GERBER

Conceptul de medicină vibraţională înglobează în prezent tehnici, practici medicale, terapii, metode de relaxare, căi de vindecare numeroase: cristaloterapie,

fitoterapie, homeopatic, sacroterapie, acupunctură, elixire florale, medicina chakrasurilor, yoga.

Cele mai multe dintre ele sunt practice milenare.

Dr. Richard Gerber a încercat să se apropie de lucrul cu corpul omenesc prin intermediul vibraţiilor (cosmice, astrale, biologice) şi să le definească din punct de vedere fizic şi mecanic. Apoi, o dată puse în ecuaţie, ele să fie produse, ori provocate, şi cu ajutorul aparatelor şi instrumentele ce ţin de tehnologia modernă.

Ideea iniţială a fost de a verifica constanţa şi concordanţa lor pentru a elimina subiectivismul percepţiilor umane şi factorii aleatorii (oboseală, neatenţie, emoţie, lipsă de concentrare, atacuri astrale) pentru a se stabili nişte parametri. Aceştia dau criteriile de măsurare ce sunt introduse într-o serie de aparate care, în absenţa factorului subiectiv uman, nu mai pot greşi. Astfel, un bioterapeut percepe, în funcţie de vibraţia pe care o primeşte de la corpul unui bolnav, o *anume* informaţie. În schimb, un aparat anume construit poate citi informaţia oferită de aură, de chakras-uri, fără erori. Dozarea cantităţii şi stabilirea calităţii energiei trimise ori a naturii ei, fiind o chestiune de rutină, protejată de eroare.

Marele terapeut al erei Vărsătorului, Edgard Cayce, *profetul adormit*, a deschis drum medicinii vibraţionale, chiar dacă nu a denumit-o aşa. Mai mult, el a sensibilizat publicul, a modelat conştiinţa contemporanilor, a avertizat o serie de segmente ale vieţii ştiinţifice că, fără cunoaşterea şi apropierea (sic!) astralului omenirea nu se va putea salva.

Richard Gerber face un inventar impresionant al terapiilor vibraţionale şi al mijloacelor pe care ele le folosesc, din cele mai vechi timpuri.

Aparatele care vindecă prin modalităţi neconvenţionale, intervenind doar (ce fundamental e acest „doar”!) la nivel energetic, echilibrând sistemele vitale prin vibraţii, există şi pot fi încercate.

Dar marele merit al medicului Richard Gerber e acela de a face un inventar aproape complet al tuturor

mijloacelor de vindecare neconvenlională, faptă remarcabilă, punând pe primul plan relaţia cu Divinul, înţelegând lumea ca pe o exprimare a Lui.

Fascinaţia acestei lucrări vine din uimirea pe care o provoacă tuturor celor care n-au avut ştiinţă despre miraculosul apropiat nouă făcând parte din noi, dar pe care cei mai mulţi l-au ignorat, uneori de-a lungul întregii vieţi.

Doresc tuturor celor care cred în medicina vibraţională

„Drum drept şi Lumină" pe calea aflării adevărului.

URANIA 7 septembrie 2005

MULŢUMIRI

Această carte reprezintă rodul a mai mult de doisprezece ani de lectură, studiu şi cercetare interioară. Cu toate că pe parcursul cărţii se face referire la mulţi oameni de ştiinţă, indivizi cu însuşiri paranormale şi savanţi, numai puţini dintre aceştia au avut o influenţă profundă asupra gândirii mele. Aceste fiinţe speciale, împreună cu scrierile lor, m-au inspirat mult şi mi-au ghidat paşii într-un fel care mi-a stimulat propria gândire creatoare şi m-a ajutat să-mi structurez ideile. Oamenii la care mă refer mi-au împins gândirea până în punctul a cărui atingere a determinat schimbarea percepţiei mele despre mine însumi, despre umanitate ca ansamblu şi despre univers. Dimensiunea fizică nu reprezintă decât o mică parte dintr-o realitate multidimensională plină de minuni asupra căreia noi, fiinţele umane, avem mult mai mult control decât o arată aparenţele. Ajutându-mă, ca şi pe alţii, să încep să văd caracterul nelimitat al potenţialului uman (în special cu privire la domeniul vindecării), aceşti oameni speciali au croit în faţa mea calea pe care trebuie s-o apuc.

Pentru munca lor de pionierat şi pentru cuvintele inspiratoare vreau să le mulţumesc următoarelor persoane: Marilyn Ferguson, Robert Monroe, Carl Simonton, Anne şi Herbert Puryear, Judith Skuteh Whitson şi William Whitson, Abram Ber, Robert Leichtman, Dolores

Krieger, Brugh Joy, Bernard Grad, Alice Bailey, Jane Roberts şi Seth, Hilarion, Itzhak Bentov, Russel Târg şi Harold Puthoff, Stanley Krippner, Shafica Karagulla, Viola Petit Neal, Ken Pelletier, Meredith Lady Young, Albert Einstein, William Tiller, Nikola Tesla, Edgar Cayce, Edward Bach, Kevin Ryerson, Gurudas, Gabriel Cousens, Geoffrey Hodson, Charles Leadbeater, Rudolph Steiner, Thelma Moss, David Bohm, Dael Walker, Charles Tart.

David Tansley, Hairy Oldfield, Elmer şi Alyce Green, Marcel Vogel, James Hurtak, Semyon şi Valentina Kirlian, Ion Dumitrescu, Victor Inyushin, Lou Golden şi John Fetzer. Prin scrierile, acţiunile sau ajutorul lor creator, aceşti oameni au contribuit, în parte, la scrierea acestei cărţi.

În sens metaforic, scrierea şi producerea acestei cărţi a reprezentat, într-un fel, o naştere. Directorii de la Bear & Company, Barbara şi Gerry Glow, care mi-au publicat cartea, împreună cu excelentul lor colectiv editorial şi artistic, editorul şef Gail Vivino şi desenatoarea Angela Werneke au fost ca nişte moaşe spirituale care au ajutat la aducerea pe lume a acestui copil după un lung proces de gestaţie. Aş vrea să le mulţumesc pentru ajutorul lor, pentru viziunea creatoare şi pentru dorinţa de a coopera cu propria mea viziune interioară referitor la ceea ce trebuie să conţină această carte. Aş vrea să-i mulţumesc într-un mod special soţiei mele, Lyn, pentru multele ore pe care le-a petrecut lucrând la redactarea acestei cărţi şi mai cu seamă la rescrierea, împreună cu mine, a multor porţiuni din carte, fără al cărei sprijin şi răbdare cartea pe care o aveţi în faţă nu ar fi avut un caracter atât de curgător şi de citibil.

Multe mulţumiri medicilor William Tiller şi Gabriel Cousens pentru a-şi fi făcut timp, în pofida agendelor lor de lucru încărcate, să scrie cuvântul înainte şi introducerea la această carte. Intervenţiile lor din fazele de final ale scrierii căiţii mi-au fost, de asemenea, de un mare folos.

În sfârşit, vreau să le mulţumesc lui Steven P. Jobs şi colectivului său de creaţie de la Apple Computer Inc

pentru viziunea creatoare avută în momentul când au conceput computerul MacIntosh. Fără al meu MacIntosh (cu ajutorul căruia a fost creată întreaga carte) şi fără capacitatea acestuia de a sintetiza idei, poze şi elemente grafice într-un mod atât de inspirat şi de simplu, probabil că n-aş fi avut niciodată timpul necesar pentru a da o formă scrisă unui proiect de asemenea anvergură.

CUVÂNT ÎNAINTE *de William A. Tiller, Profesor Dr.*

Până de curând, ştiinţa şi medicina conservatoare din Occident au considerat că organismele vii funcţionează, în general, potrivit următoarei desfăşurări:

Ecuaţia 1

FUNCŢII – STRITCTTTRĂCHIMIE

Când un organism nu funcţiona corect, cauza a fost atribuită defectelor structurale din sistem apărute ca urmare a dezechilibrelor chimice. S-a admis faptul că nivelul chimic al homeostaziei ar putea depinde de o legătură cu o structură energetică existentă la un nivel mai profund în organism, dar nu s-a făcut nicio constatare clară cu privire la această legătură. Mai recent, lumea ştiinţifică a început să observe că există o influenţare reciprocă între stările chimice şi câmpurile electromagnetice. Studii de neuropsihiatrie ne arată că micii curenţi electrici ce circulă între anumite puncte din creier dau naştere aceloraşi schimbări de comportament care se petrec în cazul administrării anumitor medicamente cu efect stimulator asupra creierului. S-a constatat că prin aplicarea unui curent electric cu concentraţia între 10 „zi 10 amp/mnr asupra unor leucocite in vitro s-a produs regenerarea celulelor, în vreme ce o concentraţie mai mare a dus la degenerarea celulelor. Acest gen de studii s-a aplicat ulterior pentru a intensifica procesul de vindecare al unor fracturi la animale şi oameni. Astfel, deşi nu înţelegem încă exact modurile în care acţionează câmpurile electric şi magnetic asupra metabolismului celular, este clar că ecuaţia nr. 1 ar trebui înlocuită cu:

Ecuaţia 2.

CAMT l’RI
FUNCŢIE zrră TRUCH RA CHIMIE ELECTROMAGNETICE
OF. ENERGIE

O ilustrare a ecuaţiei 2 o reprezintă legea lui Wolf cu privire la schimbarea structurii osoase, care susţine că dacă un os este supus unei tensiuni neuniforme pe o perioadă lungă de timp, acel os va dezvolta trabecule noi exact în locurile în care este resimţită nevoia maximă de susţinere a acestei noi repartizări a tensiunii. Câmpul fizic de tensiune se manifestă prin fibre şi colagen, care sunt ambele piezoelectrice, astfel încât se produce un câmp electrostatic care are o orientare şi polaritate specifice. Acest câmp electrostatic, împreună cu microcurenţii aferenţi lui, provoacă o redistribuire a ionilor şi a coloizilor în cadrul fluidelor organice locale către locuri specifice în care se fixează aglomerarea şi se produce solidificarea. Aceste noi structuri semisolide îmbătrânesc şi se calcifiază, iar în cele din urmă formează microstructurile care produc trabeculele. Este uşor de dedus, în aceste condiţii, că există şi acţiunea tensiunilor mai subtile de ordin emoţional şi mental care au, la rându-le, un rol important în cadrul acestei desfăşurări de reacţii.

Ecuaţia 2 prezintă un defect evident prin faptul că ignoră efectele mentale. În stare de hipnoză, corpul uman a dovedit că posedă resurse de putere şi rezistenţă remarcabile care atestă existenţa unei minţi inconştiente /legături structurale. Disciplinele din aikido, zen şi yoga scot la iveală prezenţa unei legături conştiente între minte, structură şi funcţie. Studii recente din sfera tehnicilor de feedback arată că o minte direcţională poate nu numai să controleze diferite funcţii autonome ale corpului, cum ar fi temperatura pielii şi durerea, dar poate de asemenea să repare şi organismul. În sfârşit, pe de altă parte, psihoterapia modernă a arătat că anumite tratamente de ordin chimic influenţează stările mentale şi că anumite tratamente de ordin mental influenţează stările chimipe. Ideea este că aceste „câmpuri mentale” îşi au o contribuţie

a lor, care ar trebui evidenţiată şi trecută în partea dreaptă a lanţului de reacţii indicat în ecuaţia 2. Există însă şi alte câmpuri, încă neidentificate clar, care par a juca un rol în acest lanţ al reacţiilor. Haideţi să le dăm tuturor numele generic de „câmpuri de energie subtilă” şi să rescriem ecuaţia 2 în felul următor:

Ecuaţia 3.

FUNCŢIE.» STRUCTURĂCHIMIE

H

CÂMPURI DE CÂMPURI DE ENERGII

ENERGIE SUBTILĂ” * ELECTROMAGNETICĂ

Ecuaţia 3 este o reprezentare corectă pentru un organism viu. O celulă sau o membrană. Fiecare element din cadrul lanţului de reacţii îşi păstrează condiţiile de homeostazie prin susţinerea imediată primită din partea elementului aflat în dreapta sa. Crearea unui dezechilibru serios privitor la oricare dintre elementele din cadrul lanţului conduce. În timp, la evidenta perturbare şi în final întrerupere a homeostaziei elementului aflat în stânga sa. Astfel, pentru a forma un sistem de avertizare imediată privind homeostaza unui sistem biologic, trebuie creat un dispozitiv care să monitorizeze funcţionarea componentei electrice a sistemului biologic. Pentru a dobândi informaţii în ceea ce priveşte posibilele perturbări ale sistemului bioelectric, trebuie monitorizate toate câmpurile de energie subtilă ale întregii entităţi biologice. În acest moment se ştie foarte puţin despre natura şi caracterul acestor câmpuri de energie subtilă, astfel încât monitorizarea electrică a sistemului trebuie făcută pentru a putea preveni din timp perturbările. Din fericire, trăim nişte clipe în care competenţa tehnică s-a dezvoltat în mod semnificativ în acest domeniu în ultimele decenii.

Există în prezent o serie întreagă de dispozitive electrice pentru diagnosticarea rapidă a stării de sănătate a corpului şi pentru tratarea dezechilibrelor. Mulţi terapeuţi care abordează holistic fenomenul de vindecare încep să folosească aceste dispozitive şi a devenit important de înţeles cum funcţionează acestea şi exact ce

anume măsoară ele în organismul uman. Prin folosirea informaţiilor de bază asupra proprietăţilor electrice şi a reacţiei de răspuns din partea atât a zonelor macroscopice cât şi ale celor microscopice (punctelor de acupunctură) ale pielii, a devenit posibil să sistematizăm toate caracteristicile cheie ale celor trei genuri majore de instrumente existente pe piaţă. Unul dintre aceste instrumente. Voii Dermatron, este de asemenea utilizat pentru selectarea remediilor homeopatice pentru pacient. Astfel, el formează o punte îngustă între tărâmul energiei electromagnetice şi cel al energiei şubtile la care se face referire în ecuaţia 3. Pentru a lărgi această punte şi pentru a crea multe puncte de susţinere a sa, trebuie să dobândim o înţelegere mai clară în ceea ce priveşte natura de bază a homeopatiei şi modul în care aceasta stabileşte relaţiile cu medicina conservatoare occidentală.

S-ar putea spune că ceea ce a separat practica alopată de cea homeopatică este faptul că prima a pus accentul mai mult pe boală decât pe sănătate. Corpul fizic dezvăluie materializarea evidentă a bolii; relaţia cu aspectele mai subtile care se referă la sănătate nu este la fel de uşor de măsurat. Medicina convenţională alopată se ocupă direct de componenta chimică şi respectiv. structurală a corpului fizic. Ea poate fi considerată drept o medicină cu adevărat obiectivă, întrucât raportul ei cu natura ţine cont de existenţa a doar patru dimensiuni spaţio-temporale şi, astfel, se bazează mult pe dovezile directe de laborator pentru a-şi susţine ipotezele fizieo-chimice. Acest lucru se datorează faptului că modul uman de percepţie împreună cu tehnica de care dispune acum omenirea acţionează în prezent la acest nivel.

Pe de altă parte, medicina homeopatică este în relaţie indirectă cu chimia şi structura corpului fizic, ea adresându-se însă în mod direct substanţei şi energiei la un nivel superior, mai subtil. Ea trebuie considerată o medicină subiectivă în acest moment al evoluţiei pentru următoarele motive: 1) Se bazează pe raportul cu energia, care poate fi puternic influenţat de activitatea mentală sau

emoţională a indivizilor şi 2) nu s-a creat încă niciun instrument care să susţină, prin ceea ce măsoară, ipotezele doctorilor homeopaţi.

O structură teoretică cât şi un laborator experimental pentru studierea energiilor subtile reprezintă nişte factori esenţiali pentru crearea unui fundament ştiinţific viabil în ceea ce priveşte homeopatia. Primul factor îl cere pe al doilea, iar cel de-al doilea îl fundamentează pe primul, îi dă credibilitate. Din acest motiv, ecuaţia 3 trebuie modificată în felul următor:

Ecuaţia 4.

ESSSk CHIMIE vi” 0DSS
POZITIVĂ FIZICĂ ** ELECTROMAGNETICA
fi H
FUNCŢIE CÂMPURI DE ENERGIE
H TILĂ
STRUCTURĂ CHIMIE – m-CÂMPURI DE ENERGIE
SPAŢIO-TEMPORALA ETERICA
MAGNETOELECTRICĂ
NEGATIVA

Medicina alopată urmează calea indicată în rândul de sus. Între câmpurile de energie subtilă şi starea de funcţionare a omului, în vreme ce medicina homeopatică urmează calea indicată în rândul de jos, cea dintre cele două domenii. În esenţă, o analiză discriminatorie asupra energiilor subtile indicate în ecuaţia 3 duce la crearea circuitului paralel din ecuaţia 4, în raport cu care vedem că există două niveluri de acţiune chimică şi energetică care operează în cadrul a două structuri diferite spaţio-lemporale.

Această carte a medicului Richard Gerber reprezintă o încercare de a crea o punte conceptuală între medicina curentă alopată şi medicina viitorului, care este una a energiilor subtile. Este o carte atotcuprinzătoare care vrea să instituie o perspectivă valabilă şi totodată subiectivă întrucâtva asupra fenomenelor la care se referă. Nu trebuie să fie cineva de acord cu toate detaliile oferite în carte pentru a aprecia sinteza de ansamblu pe care ea

reuşeşte s-o creeze. Exact această sinteză de informaţii vrea doctorul Gerber să îi rămână cititorului.

Mi-a plăcut cartea, m-a bucurat citirea ei şi consider că este remarcabilă. Nu sunt de acord cu tot ce scrie în ea, dar în general se suprapune propriului meu fel de a vedea lucrurile, potrivit căruia:

Suntem toţi spirit, în esenţă, indestructibili şi eterni, chipuri ale divinului. Deţinem un mecanism unic de percepţie care este mintea. În ceea ce mă priveşte, eu văd trei niveluri ale minţii-nivelul instinctual, nivelul intelectual şi nivelul spiritual, iar mintea este concepută pentru a funcţiona într-o dispunere ce implică şase dimensiuni. Această minte creează un vehicul pentru experienţă (un univers, o lume, un corp) şi fiecare persoană, reprezentând o fiinţă spirituală plus un mecanism de percepţie, investeşte în acest vehicul care parcurge un drum de evoluţie continuu şi programat. Fiinţa este conectată la acest vehicul prin intermediul circuitului emoţional. Materialul folosit pentru construirea acestui vehicul sau *simulator* este de natură dublă sau conjugată. O parte a sa, care este electrică ca substanţă şi care călătoreşte cu viteze mai mici decât cele ale luminii electromagnetice are o energie şi masă pozitive. Aceasta formează componenta/zzteti a simulatorului. Cealaltă parte, care este magnetică ca substanţă şi care se deplasează cu viteze mai mari decât cele ale luminii electromagnetice are o energie şi masă negative. Ea formează componenta *eterică* a simulatorului. Suma totală a acestor două energii este zero, la fel ca şi suma entropiilor lor. Astfel, că ansamblu, simulatorul sau vehiculul este creat din ceea ce noi numim „spaţiul vid”, spaţiul minţii, printr-un proces fluctuant. Lumea acestui vehicul (simulatorul) este doar „o lume a aparenţelor şi a formelor”, lumea unei realităţi relative pe care o modelăm cu mintea noastră. Dincolo de aceasta există absolutul! Este necesar să învăţăm care sunt metehnele relativităţii pentru a putea aprecia absolutul. Totuşi, cei care vor cili această carte fac parte în această clipă din simulator şi,

atunci când vorbim despre sănătatea văzută ca un tot (holistic) şi despre o nouă medicină, trebuie să ştim că vorbim despre medicina referitoare la acest material, la materialul simulatorului. Ştim foarte multe despre un aspect al materialului simulatorului, cel fizic, dar foarte puţin despre cealaltă parte a sa, cea eterică. A sosit acum vremea să începem o serioasă muncă de cercetare asupra etericului şi să elaborăm o ştiinţă materială a etericului care să creeze un echilibru cu ştiinţa materială a fizicului. Această carte va avea o contribuţie semnificativă în a trezi noua conştienţă de care este nevoie pentru îndeplinirea unei asemenea sarcini.

Profesor. Dr. William Tiller
Departamentul de Inginerie şi Ştiinţe Tehnologice
Universitatea Stanford
Iunie 1987

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A TREIA

Au trecut mai bine de doisprezece ani de când prima ediţie a cărţii *Medicina Vibraţională*, intitulată *Variante de Autovindecare* a fost lansată. De atunci, multe dintre ideile postulate în ediţia iniţială au început să-şi facă loc în gândirea medicală. Ţinând cont de acest lucru, am publicat o a doua căile, intitulată *Medicina Vibraţională* pentru Secolul al Douăzeci şi Unulea (sau Ghid Practic de Medicină Vibraţională, în ediţia broşată) care cuprinde unele dintre subiectele la care m-am referit în prima carte, dar nu pe toate. Volumul pe care tocmai îl citiţi, *Medicina Vibraţională*: *Cea Mai Importantă Carte despre Terapiile Bazate pe Folosirea Energiilor Subtile*, reprezintă o a treia ediţie, actualizată, a primei cărţi. *Medicina Vibraţională*.

Această versiune actualizată a primei mele cărţi vă va permite să exploraţi adevărata ştiinţă esoterică care descrie şi explică energiile eterice, cu alte cuvinte Modelul Tiller-Einstein al Energiilor Spaţiu/Timp. Un asemenea model consideră că energia forţei vitale aparţine unei categorii de energie care este, mai rapidă decât lumina" şi care poate, foarte probabil, să reprezinte mecanismul aflat la baza metodelor de vindecare vibraţională, care includ

homeopatia, atingerea vindecătoare, vindecarea cu cristale şi chiar acupunctura. Dacă unii dintre dumneavoastră s-ar putea să nu accepte cu uşurinţă ideea acestui model al unei energii mai rapide decât lumina, consider însă că se impune o discuţie asupra energiei magnetoelectrice pentru adevărata înţelegere a naturii universului multidimensional, a potenţialului de vindecare al fiinţelor umane şi a medicinei vibraţionale în general. Spre deosebire de prima carte, această ediţie include o incursiune completă în istoria esoterică a creaţiei. Vreau totuşi să atrag atenţia că modelul de vindecare pe care îl prezint aici nu este „bătut în cuie" şi că evoluează în mod continuu. Dat fiind că munca de cercetare generează întotdeauna date noi, va trebui să ne raportăm la fiecare model de medicină energetică existent. Eu în continuare sunt în favoarea muncii de cercetare în domeniul medicinei energetice, nu numai pentru ca aceasta să valideze modurile de vindecare individuală în ceea ce priveşte eficacitatea lor, ci şi pentru a explora calităţile sinergetice ale medicinei convenţionale şi medicinei alternative, care cu siguranţă vor interfera în secolul al douăzeci şi unulea.

Structurarea acestei căiţi seamănă întrucâtva cu cea a unui manual, la sfârşitul fiecărui capitol existând un fel de recapitulare a punctelor cheie. Trebuie să-i mulţumesc dr. Dolores Krieger pentru paragrafele ce conţin „Punctele Cheie" adăugate (la care mă refer deseori prin „concluziile fundamentale" în text). Am introdus aceste rezumate succinte pentru a se putea înţelege clar fiecare concept şi a avea elementele de legătură necesare pentru înţelegerea capitolelor următoare. Cred că acest aspect a făcut ca *Medicina* Vibrajionalăsă fie acceptată la scară largă şi privită ca un manual introductiv în fascinantul, dar uneori şi cutremurătorul, domeniu al medicinei energetice. Cel mai bine este să citiţi capitolele în ordinea în care au fost scrise pentru că numai în acest mod informaţiile se vor întipări cum trebuie în mintea dumneavoastră.

Motivul pentru care am ajuns să scriu cartea iniţială este fascinant. Încă de când eram student la medicină, la

mijlocul anilor şaptezeci, începusem să investighez diferitele aspecte ale terapiilor complementare şi ale vindecării energetice. Deşi fusesem întotdeauna fascinat de acupunctura, medicina naturistă şi vindecarea prin punerea mâinilor, ceea ce era pe atunci numit „vindecarea paranormală”, interesul meu a devenit maxim când am intrat la Şcoala de Medicină Wayne State, în 1976.

La vremea aceea, am auzit despre un manuscris numit „Curs de Miracole”, care circula în Statele Unite sub forma unor copii xerox (Trebuie spus că „Curs de Miracole” a fost în cele din urmă publicat sub formă de carte într-o zi de 14 februarie, când este sărbătorit Sfântul Valentin. Înţelesul simbolic al faptului că acest curs a fost publicat de Sfântul Valentin este că el reprezintă, metaforic spus, „un dar dăruit din inimă” miilor de căutători ai adevărului şi iubirii. După cum veţi vedea, semnificaţia acestei zile a celebrării Sfântului

Valentin s-a arătat a fi de mare importanţă şi pentru mine, într-un mod cât se poate de personal.)

În ceea ce priveşte conţinutul său, Cursul de Miracole reprezintă o carte de exerciţii zilnice şi un manual pentru profesori. Cursul prezintă un nou mod de a privi spiritualitatea şi care se bazează pe două premise. Prima premisă este că miracolele sunt ceva natural şi că atunci când nu au loc înseamnă că ceva nu a fost „în regulă”. A doua premisă este legată de conceptul de frică şi de faptul că iubirea implică eliminarea fricii. Seria însoţitoare de exerciţii „doveditoare” prezentată în carte ajută la reantrenarea conştiinţei în sensul de a o face să vadă lumea într-un mod diferit.

M-am dedicat cu totul acestui curs, deşi, desigur, continuându-mi studiile medicale, şi în cele din urmă am început să mă întâlnesc cu un grup de „profesionişti” ai domeniului din zona Detroit care împărtăşeau acelaşi interes pentru curs. Acest grup divers de indivizi includea avocaţi, asistente medicale, doctori şi oameni de afaceri aparţinând unei multitudini de tradiţii religioase şi culturale. Grupul nostru de studiu s-a întâlnit o noapte pe

săptămână vreme de multe luni. Obişnuiam ca în cursul întâlnirilor să ne împărtăşim experienţele personale legate de curs şi să ne referim la modul în care acesta începuse să ne afecteze vieţile. Pentru mine. cursul a însemnat o reeducare importantă din punct de vedere spiritual şi m-a învăţat să văd lumea într-o cu totul altă lumină. În plus, am descoperit că în mine încep să se trezească anumite capacităţi paranormale pe măsură ce înaintam în aprofundarea cursului.

Trebuie să menţionez că despre „Curs de Miracole" s-a spus că a fost „dictat" pe căi paranormale sau telepatice unui psiholog profesionist de către o „înaltă sursă spirituală". Trebuie de asemenea menţionat că materialul cursului abordează spiritualitatea dintr-o perspectivă cu totul diferită faţă de cea în care obişnuia să vadă lucrurile „autorul", prin formaţie şi educaţie. În orice caz, informaţia furnizată de acest text transmis pe căi mediumnice este atât de fascinantă şi mi s-a părut atât de corectă, încât a devenit mai puţin important pentru mine care este „sursa" acestei înţelepciuni faţă de valoarea textului în sine şi viziunea transmisă de acesta. În momentul de faţă, consider că schimbările suferite de conştiinţa mea se datorează acestui curs şi că aceste schimbări, la rându-le, au dus la scrierea cărţii mele, *Medicina Vibraţională*.

În următorii şapte ani (la început ca student la medicină, apoi ca medic rezident) am continuat să aprofundez şi să mă inspir din acest curs, de o asemenea manieră încât, în paralel cu procesul de formare a mea ca medic de factură clasică, am urmat propriul meu „program de instruire în medicina alternativă". Pe când încercam să obţin primele informaţii despre „Curs de Miracole", am aflat că Judith Skuteh-Whitson (editoarea cursului şi conducătoarea Fundaţiei pentru Pacea Interioară) ţinea prelegeri în zona Detroit la sediul „Societăţii PSI" (prescurtare pentru Societatea Internaţională de Parapsihologic), în cele din urmă, m-am alăturat acestui grup nu prea cunoscut şi la puţin timp după aceasta am

fost invitat de către preşedintele PSI să fac parte din consiliul director. Unul dintre principalele scopuri ale Societăţii PSI era de a aduce, în cadrul unor întâlniri lunare, vorbitori care aveau experienţă în domeniul manifestărilor extrasenzoriale, al telepatiei, psihokineziei, parapsihologici şi vindecării. Dat fiind faptul că făceam parte din consiliul director, am putut invita un număr de cercetători şi vindecători renumiţi spre a vorbi la multe dintre întâlnirile lunare ale Societăţii PSÎ. Printre oaspeţi s-au aflat faimoşii vindecători Olga Worrall şi Mathew Manning, ca şi cercetători în sfera parapsihologici precum Stanjey Krippner, Charles Tart, Douglas Dean şi Lawrence LeShan. Înainte de fiecare întâlnire, consiliul dădea o cină în cinstea lectorului invitat.

Stând de vorbă cu mulţi dintre vindecătorii cunoscuţi, m-am convins că, deşi capacităţile lor vindecătoare fuseseră atestate de studii ştiinţifice bine documentate, puţini dintre vindecători înţelegeau cum se desfăşoară în realitate procesul de vindecare. Majoritatea se considerau canale de transmitere a unei puteri superioare şi nu îi interesa să ştie decât faptul că ceea ce fac ei poate duce la curmarea sau alinarea suferinţelor unor oameni. Unii dintre cercetătorii care s-au ocupat de fenomenul vindecării, precum ar fi dr. Robert Becker, au elaborat teorii prin care se încearcă explicarea anumitor aspecte ale vindecării, dar, în raport cu modul meu de gândire, niciuna dintre aceste teorii nu reuşise să surprindă toate fenomenele ţinând de vindecare pe care le experimentasem sau despre care citisem. Dorinţa mea de a înţelege mai în profunzime procesul vindecării m-a determinat să caut un model ştiinţific care să susţină existenţa unor asemenea fenomene şi care în acelaşi timp să explice modul în care se produce vindecarea efectiv.

Trebuie să menţionez faptul că, înainte ca interesul meu cu privire la medicina vibraţională şi sfera paranormalului să crească, eram într-o foarte măsură un gânditor, analitic, de „partea stângă”, care respingea majoritatea lucrurilor ce nu se încadrau în modelele

stabilite de ştiinţă. Totuşi, după ce am aflat că anumiţi cercetători ştiinţifici cât se poate de credibili se zbăteau să explice existenţa fenomenelor de vindecare x, neobişnuită", am început să adopt o atitudine mai deschisă. În acelaşi timp, am realizat că, dacă era vorba să se treacă la operarea unei schimbări în ceea ce priveşte ştiinţa vindecării şi profesia de vindecător, se punea problema trasării unui model ştiinţific care să creeze puntea între fizică şi metafizică.

Unul dintre evenimentele de început care m-au ajutat să-mi deschid mintea l-a reprezentat o conferinţă ştiinţifică la care am asistat în 1977 la Universitatea din Toronto, intitulată „Parapsihologia şi Medicina Paranormală". La ea au participat oameni de ştiinţă care studiau ceea ce era considerat pe atunci o „ştiinţă de frontieră".

Între mulţii vorbitori pe care i-am ascultat, mi-a atras atenţia mai cu seamă un medic cu numele de dr. Robert Leichiman. Acesta s-a referit, printre altele. Într-un mod mai degrabă simplu, la un fenomen numit de el „cursurile de seral". Ceea ce susţinea dr. Leichiman era că spre deosebire de alte cursuri de seral, acestea se desfăşurau la nivel astral, fiind urmate de un grup de indivizi ale căror minţi conştiente şi corpuri fizice se aflau în somn profund. Leichiman a vorbit despre educaţia de natură medicală predată la aceste ore şi care avea menirea de a completa educaţia obişnuită, clasică, în urma căreia el devenise un excelent diagnostician de „tip intuitiv". Leichtman a descoperit că reuşeşte să diagnosticheze în mod exact afecţiunile prezentate de pacienţi cu probleme medicale complexe înainte de a fi discutat cu aceştia despre afecţiunile lor sau de a-i fi examinat!

În intenţia de a părea credibil cu privire la afirmaţiile sale, Leichtman s-a referit la o carte scrisă de un neuropsihiatru, dr. Shafica Karagulla, care de asemenea vorbea despre ore predate în plan astral. La rândul său. Karagulla se inspirase în urma citirii cartea Ginei Germinară, *Many Mansions*, care povestea viaţa faimosului medium Edgar Cayce, cunoscut şi sub numele de „profetul

adormit”. Intrigată, dr. Karagulla a început să verifice în ce măsură se regăsesc capacităţile normale la nivel general şi în rândul oamenilor de afaceri şi a descoperit că (prin numeroase discuţii cu caracter particular) că mulţi oameni de afaceri care au cunoscut succesul posedă de asemenea capacităţi paranormale şi de precogniţie. Unele dintre aceste persoane (incluzând conducători ai unor mari corporaţii) îşi aminteau chiar că participaseră la „cursuri de seral” similare cu cele descrise de dr. Leichtman. Într-unul dintre cazuri, o persoană îşi amintea că participase de curând la nişte asemenea „ore de seral” unde îşi văzuse un prieten. Când prietenul cu pricina a fost întrebat, acesta a răspuns că şi el avusese parte de un vis similar, în noaptea cu pricina, în cadrul căruia i se predaseră anumite cursuri. În perioada în care dr. Karagulla îşi desfăşura cercetarea, aceasta a întâlnit o profesoară de matematică, dr. Viola Pettit Neal care îşi amintea exact cum se desfăşuraseră „cursurile sale astrale”. Neal a fost în stare să descrie la nivel de detaliu genul de învăţătură primită în timpul somnului şi predată de profesori astrali. În a doua carte a sa, 77 trough *the Curtain*, dr. Karagulla se referă chiar la un număr de astfel de cursuri urmate de Petit Neal şi care au conţinut informaţii ţinând de ştiinţă, percepţia supramentală, fenomenul vindecării şi natura energiilor eterice. (Un fragment destul de mare din cartea *Through the Curtain* poate fi găsit în această carte, în capitolul despre cristale.)

Experienţele trăite de mine în timpul studierii „Cursului de Miracole” şi după ce am citit cărţi precum *Through the Curtain* m-au făcut să devin tot mai conştient în legătură cu două concepte importante. Unu, oamenii nu reprezintă doar nişte corpuri fizice; suntem fiinţe spirituale, multidimensionale a căror conştiinţă continuă să existe, după moarte, în planuri superioare. Doi, există „spirite” care încearcă să comunice cu fiinţele încă încarnate. Aceste comunicări vizează două scopuri. Spiritele încearcă să ne facă să ştim că există o continuitate a conştiinţei după moartea fizică şi că, lucru

poate şi mai important, ele vor să ne dea informaţii care să ne ajute să înţelegem universul multidimensional, în special cu privire la vindecare şi la evoluţia spirituală.

Intrigat de cele deja citite, interesul meu faţă de „informaţiile primite pe cale subtilă" a crescut tot mai mult, mai cu seamă în ceea ce priveşte fazele de instalare a bolii, la nivelul diferitelor dimensiuni ale fiinţei şi respectiv vindecarea venind din spirit. M-au interesat în mod deosebit informaţiile de natură ştiinţifică (provenite prin „comunicări") care au putut fi verificate pe cale empirică. Poate că mulţi oameni vor fi surprinşi să afle că folosirea informaţiilor ştiinţifice şi tehnice provenite pe cale mediumnică reprezintă un instrument de cercetare mai răspândit decât s-ar fi crezut. De exemplu, mari concerne, cercetători din domeniul sănătăţii şi guverne au folosit channelingul (mediumnitatea) pentru a obţine informaţii despre tendinţele economice viitoare, mecanismele de declanşare şi detectare a cutremurelor şi chiar despre patogeneza anumitor boli umane mai puţin înţelese. Centrul de Intuiţie Aplicată din San Francisco, California (condus de dr. William Kautz, venit de la Institutul de Cercetare Stanford) a oferit consultanţă pentru multe firme, ca şi pentru persoane private, folosind „intuitivi experţi" pentru obţinerea unor informaţii furnizate de surse din alte lumi sau planuri. CU privire la aflarea de informaţii prin channeling în legătură cu vindecarea, unul dintre cei mai mari mediu mi din toate timpurile, Edgar Cayce, era renumit pentru capacitatea sa de a diagnostica şi de a oferi remedii în urma intrării în starea de transă, lucru pe care l-a făcut în cazul a mii de oameni pe care nu i-a întâlnit niciodată. Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare (A.C.l) din Virginia Beach, Virginia, studiază marea moştenire reprezentată de înregistrările scrise ale „lecturilor astrale" realizate de Edgar Cayce. Clinic A.C.l. din Phoenix, Arizona, studiază şi aplică de zeci de ani înţelepciunea legată de vindecare furnizată de lecturile în akasha (eter) ale lui Cayce. La rândul meu, am studiat materialul lui Cayce cu mare interes. Am fost

fascinat în clipa când am descoperit că acesta. Cayce, a făcut multe referiri la modalităţile de vindecare prin medicina energetică, vorbind chiar despre fenomenul Kundalini şi despre sistemul de chakre din corp.

Pe când răsfoiam materialul lui Cayce, tocmai terminam al treilea an de medicină şi începusem să mă gândesc la modurile în care aş fi putut include ceea ce citeam în practica medicală curentă. De aceea, am parcurs cu mare interes conţinutul unei scrisori ce mi-a fost trimisă în 1978 şi în care eram anunţat despre iniţierea de către clinica medicală a A.C.I. din Arizona a unui program de instruire în domeniul medicinei holistice pentru studenţii la medicină. La fel ca în cazul altor evenimente predestinate din viaţa mea, sosirea acestei scrisori avea o semnificaţie precisă, neţinând de întâmplare. Când scrisoarea de la clinica A.C.I. a apărut în cutia mea poştală, tocmai discutasem cu nişte colegi despre posibilitatea de a urma al patrulea an de facultate „în deplasare”. Nu ştiam prea multe despre acest mod de studiu, care pentru studenţii anului al patrulea implica faptul de a călători în locuri îndepărtate din punct de vedere geografic, pentru a căpăta, prin rotaţie, experienţă în radiologie, chirurgie, ortopedie sau altă ramură medicală.

Colegii mei de grupă m-au informat că la facultate exista un registru care conţinea descrieri făcute de foşti participanţi la acest program cu privire la activităţile depuse. În după-amiaza aceea m-am dus la facultate şi am început să răsfoiesc aceste evaluări făcute de foşti studenţi de anul IV. Reieşea clar că nouă, studenţilor, ni se oferea o mare varietate de opţiuni, totuşi niciuna nu părea să „rezoneze” în întregime cu mine. În timp ce mă întorceam acasă, m-am gândit la tot ce citisem, dar, în clipa când am ajuns la apartamentul meu şi am deschis cutia poştală, am găsit aici o scrisoare de la clinica A.C.I. şi am considerat că ceea ce mi se oferea de către aceasta era un an patru de studiu perfect, în care aveam să învăţ cum să implementez medicina alternativă în cadrul practicii medicale curente.

Mi se părea parcă prea frumos pentru a fi adevărat şi numi puteam da seama cum obţinuse A.C.I. numele şi adresa mea. Nu mă aflasem pe niciuna dintre listele A.C.I. şi nu cerusem niciodată informaţii în legătură cu un asemenea program.

În timpul celui de-al patrulea an de medicină am putut lucra la clinica A.C.I. (şi de asemenea am colaborat, timp de o lună, cu dr. Norman Shealy, pe atunci primul preşedinte al Asociaţiei Americane de Medicină Holistică), în cadrul unui program intitulat „Moduri Comparative de Asistenţă Medicală Primară". La un moment dat, am avut de scris o lucrare în care trebuia să descriu care sunt diferenţele între abordarea holistă a medicinei, făcută de către clinica A.C.I. şi de către clinica doctorului Shealy, şi abordarea clasică, convenţională.

Un lucru cu adevărat unic în ceea ce priveşte clinica A.C.I. era faptul că aceasta oferea „citiri paranormale" din partea unui medium, lucru care făcea parte dintr-un program de cercetare. Fiind foarte interesat, am stabilit şi eu o întâlnire cu An pe Puryear, persoana special înzestrată care intra în legătură cu alte dimensiuni. După cum s-a dovedit până la urmă, mare parte din informaţiile pe care le-am primit în timpul acelei şedinţe de „citire paranormală" erau aproape exacte, lucru pe care însă l-am înţeles doar după un număr de ani. Deşi am încercat să mă arăt, de regulă, deschis în faţa a ceea ce mi se transmitea prin channeling, în clipa când mi s-a oferit prima citire, sau lectură, eram încă un om de ştiinţă sceptic şi primul lucru pe care l-am făcut ulterior a fost de a căuta validarea pe cale ştiinţifică a informaţiilor primite de la Anne.

Întrucât Anne era o clarvăzătoare şi obişnuia nu doar să privească aura. ci şi să descifreze imaginile şi simbolurile (forma gândurilor) din câmpul auric, ea a început printr-o „citire a aurei". Ca pentru a valida, în parte, percepţiile de ordin paranormal ale lui Anne, soţia mea (de asemenea, clarvăzătoare) a efectuat şi ea, câţiva ani mai târziu, împreună cu aceasta, o citire a aurei mele. Soţia mea a descoperit că vede aceleaşi culori şi imagini în

câmpul meu aurie. În timpul primei citiri de aură, Anne mi-a spus că vede mult auriu în câmpul meu aurie. Potrivit părerii lui Puryear, culoarea aurie este, din punct de vedere esoteric, culoarea graţiei divine. Pentru ea, preponderenţa culorii aurii în aura mea implică faptul că prin eforturile depuse în vieţile anterioare (şi în care am câştigat puncte karmice pentru faptele mele bune) am determinat ca lucrurile să fie întrucâtva mai uşoare, pentru mine, în această viaţă.

Doar după ani de zile, în timp ce ascultam pentru a nu ştiu câta oară, pe casetă, cuvintele lui Anne, aveam să fac legătura între acestea şi un fapt din viaţa mea, lucru care poate reprezenta o altă confirmare (poate de ordin simbolic) a interpretării corecte a aurei mele. Ascultând caseta, mi-am amintit deodată că mă născusem la spitalul Graţiei Divine din Detroit. Mi-am dat, totodată, seama că am crescut într-o casă flancată în stânga de casa familiei Goldstein şi în dreapta de casa familiei Goldberg[1]. Literalmente, m-am născut sub protecţia şi acoperământul (spitalului) Graţiei Divine şi înconjurat de aur (Goldstein şi Goldberg)!

Printre alte lucruri notabile care au reieşit în urma citirii aurei mele de către Anne Puryear se numără şi afirmaţia sa potrivit căreia în câmpul meu aurie exista „o carte strălucitoare de aur”. Anne mi-a zis că ar trebui să văd în această carte mai degrabă un mare potenţial pe care l-aş putea pune în practică în această viaţă, dacă urmez călăuzirea interioară de care dispun, decât destinul meu propriu-zis. Trebuie spus că, dat fiind faptul că acest lucru se întâmpla în 1979 şi că, în acest moment, principala mea grijă era de a termina şcoala medicală şi de a fi acceptat în cadrul programului de rezidenţial pentru internişti, a scrie o carte era ultimul lucru la care m-aş fi gândit în clipa aceea. Aşa că am considerat dalele primite de la Anne ca fiind interesante, dar nu foarte relevante la nivel personal.

---

1 Cuvântul gold, luat separat, se traduce prin aur, aici formând, prin compunere, două nume de familie cu rezonanţă evreiască.(n.tr.)

Au trecut de atunci câţiva ani şi iată că mă apropiam de sfârşitul celui de-al treilea an de rezidenţial, ca medic internist, la Universitatea Wayne State din Detroit. În timpul meu liber mă ocupasem, printre altele. cu investigarea metodei Kirlian de detectare fotografică a cancerului prin folosirea amprentării electrografice. Într-o noapte, pe când reflectam asupra a tot ceea ce învăţasem pe parcursul ultimilor şase sau şapte ani în care urmasem programul personal de autoeducare în medicina alternativă, am avut o experienţă uluitoare.

Deodată, totul a început să capete sens pentru mine. Într-o fracţiune de secundă, am avut viziunea unei cărţi care va cuprinde toate aspectele vindecării energetice pe care le studiasem. Căutând ceva pe care să scriu, ca să nu pierd din minte ideile care-mi veniseră, am înşfăcat câteva foi albe. goale, cu antet. Sumarul trasat de mine în noaptea aceea a zăcut pe biroul meu vreme de un an înainte de a mă apuca să scriu efectiv primul capitol. Când acest lucru s-a întâmplat, mă aflam în 1984 şi tocmai apăruse primul computer Apple MacIntosh. Mi-am cumpărat unul imediat. Este cu totul altceva când foloseşti un computer pentru scris şi corecturi. Când am început să corectez primul capitol, cel de-al doilea capitol a început să capete formă aproape de la sine în mintea mea, fără niciun efort, respectând ordinea stabilită în acel moment de „graţie”. Cu toate că la început mi s-a părut ceva prostesc, am simţit intuitiv că trebuie să-mi lipesc pe frunte, în dreptul celui de-al treilea ochi, un cristal de cuarţ în timp ce scriu. În mod surprinzător, acest procedeu a condus la accelerarea procesului de scriere. În fiecare noapte când mă întorceam de la serviciu scriam o oră sau două la computerul meu Mac. În decurs de nouă luni scrisesem nouă capitole din carte. Ajuns la acest punct, am intrat într-un impas şi nu am mai putut să scriu deloc timp de aproape un an. O voce interioară mi-a spus că trebuie să merg în Egipt pentru a completa această carte. În clipa aceea acest sfat n-a însemnat mai nimic pentru mine. Totuşi, iată că s-a „întâmplat” ca după numai şase luni

prietena mea şi marele medium Anne Puryear, împreună cu soţul său, să organizeze o „călătorie iniţiatică” nicăieri în altă parte decât în Egipt, oferindu-mi un preţ de excursie la jumătate, dacă acceptam să fiu medicul excursiei.

M-am înscris pentru excursia în Egipt fără să stau pe gânduri şi a fost una fascinantă. Printre multele şi neobişnuitele evenimente care s-au petrecut în timpul călătoriei, s-au numărat şi vindecările făcute de mine prin simpla punere a mâinilor, în cazul apariţiei unor probleme de sănătate minore la turişti şi după epuizarea rezervelor de Lomotil şi de antibiotice.

Când m-am întors din Egipt mi-am putut termina cartea, într-adevăr. Într-un final mi-am dat totuşi seama că nu mă gândisem niciodată cum voi proceda pentru publicarea manuscrisului, după terminarea lui… Din întâmplare”, am dat peste un exemplar din cartea Barbarei Hand Clow intitulată Eye *of the Centaur* (Ochiul Centaurului), care se bazează pe teza de doctorat a lui Clow, realizată sub îndrumarea lui Gregory Paxson şi care are ca temă explorarea vieţilor trecute prin intermediul regres iei hipnotice. Când am pus mâna pe Ochiul *Centaurului*, *am* deschis cartea în dreptul unui capitol referindu-se la o viaţă anterioară petrecută în Egipt de către Clow şi în care aceasta fusese un preot-vindecător. De îndată ce am început să citesc pasajul cu pricina, am intrat într-o stare de conştiinţă modificată. Am simţit într-un mod copleşitor că şi eu făcusem lucruri similare celor descrise de Clow şi care caracterizau activitatea sa de preot. De asemenea, am simţit, ia nivel intuitiv, că trebuiau-o cunosc, personal, pe Barbara Clow cât se putea de curând. În cele din urmă, am obţinut un număr de telefon al autoarei de la reşedinţa acesteia din Santa Fé. New Mexico. La câteva zile după aceasta, Barbara şi cu mine am avut o conversaţie telefonică prelungită în urma căreia am aflat că lucra cu jumătate de normă ca astrolog profesionist. Am întrebat-o dacă este de acord să-mi ofere o consultaţie astrologică şi a acceptat imediat. În timpul

acestei consultaţii astrologice, desfăşurate câteva săptămâni mai târziu, Barbara a spus, „Ştii, tu chiar ai putea să scrii o carte despre modalităţile alternative de vindecare, aşa îmi arată astrograma ta”. Când am auzit aceasta, i-am spus Barbarei că terminasem de curând un manuscris cu acest subiect şi am fost surprins, încă o dată, să aud că ea este conducătoarea unei mici edituri din New Mexico, Bear & Company. În cursul aceleiaşi săptămâni, a decis să-mi publice cartea.

Până atunci, avusesem destule dubii în legătură cu semnarea cărţii mele, *Medicina Vibraţională*, cu propriul nume, neştiind cum va fi primită de către comunitatea medicală. Am sugerat, deci, folosirea unui pseudonim, dar Barbara m-a convins să public cartea cu propriul nume, întrucât sentimentul ei era că titlul de doctor va reprezenta o garanţie pentru luarea în serios a lucrării.

La opt luni după ce a apărut prima ediţie a cărţii, când tocmai mă hotărâm să renunţ la unele dintre capitole peste care nu mai trecusem, am dat peste ciorna în care conturasem, în mare, conţinutul cărţii, ţie capitole. Uitându-mă cu atenţie peste ea, am observat două coincidenţe interesante. În primul rând, ciorna fusese scrisă la Spitalul Graţiei Divine, spitalul unde mă născusem. Deci iată încă o legătură cu ceea ce citise An pe Puryear în aura mea, cu „graţia divină”. În al doilea rând, am fost atent la data trecută în dreapta, sus, pe ciornă. 14 februarie 1983, Ziua Sfântului Valentin! După cum deja aţi citit, 14 februarie are o puternică semnificaţie simbolică pentru autorul acestei cărţi, această zi reprezentând data la care a apărut pe piaţă *Curs de Miracole*. Periplul meu spiritual părea să urmeze o rută precisă, marcată de nişte repere clare.

Şi la puţin timp după aceasta am descoperit o nouă coincidenţă în legătură cu 14 februarie. Am descoperit că ziua de naştere a Barbarei Glow cade şi ea de Ziua Sfântului Valentin! în sfârşit, a existat încă o coincidenţă, cea mai fascinantă dintre toate. Pe când eu şi soţia mea ne aflam în dormitor, ea m-a întrebat unde este manuscrisul

cărţii. Am întrebat-o de ce vrea să ştie asta şi ea mi-a zis că vede o lumină strălucitoare venind dinspre marginea patului şi dinspre coşul de gunoi. M-am uitat şi am văzut că manuscrisul terminat al Medicinei vibraţionale zăcea pe podea, în dreptul marginii patului şi că coşul de gunoi era plin cu hârtii cu pagini aparţinând unei versiuni anterioare şi neterminate ale cărţii. În exact această clipă mi-am amintit din nou de prima consultaţie astrală, ca să spun aşa, a lui Anne Puryear în care aceasta vorbea despre existenţa unei „cărţi strălucitoare de aur" în câmpul meu aurie. Restul, bineînţeles, sunt amănunte.

De la prima sa editare, Medicina Vibraţională a fost tradusă în portugheză, olandeză, rusă, italiană, coreeană, japoneză, cehă şi spaniolă. M-a bucurat să aflu că această carte s-a vândut în 110.000 exemplare numai în limba engleză. Se pare că Medicina Vibraţională a fost folosită ca manual de referinţă pentru multe cursuri tratând despre vindecare, medicină alternativă şi chiarregresie hipnotică. În plus, m-a mişcat foarte mult să aflu că sănătatea şi viaţa unui număr semnificativ de oameni, care m-au contactat personal, au fost influenţate în bine de această carte. Şi poate că cel mai mult m-au impresionat oamenii care mi-au spus că *Medicina Vibraţională* i-a determinat să se îndrepte către cariera de terapeut. Simplul fapt de a putea influenţa chiar şi numai o singură persoană în a deveni un vindecător sau un terapeut profesionist şi de a şti că această persoană a avut un impact pozitiv asupra vieţii altora este suficient pentru a mă face să simt că eforturile mele au fost răsplătite.

Vreau să le atrag atenţia cititorilor asupra faptului că eu consider că această carte reprezintă rezultatul cooperării între vindecători şi cercetători din planul fizic şi fiinţe aparţinând unor planuri spirituale superioare. Această cooperare a făcut posibilă transmiterea unor informaţii bogate de care este atâta nevoie în acest moment pe planeta noastră. Multe dintre pasajele acestei cărţi reprezintă de fapt „mesaje venite pe calea spiritului" şi aparţinând diferitor surse, pe care eu le-am adunat de-a

lungul anilor.

Acest tezaur este compus din informaţii primite prin channeling sau la nivel intuitiv, dar a fost nevoie de multe date ştiinţifice care să sprijine aceste informaţii şi care să creeze contextul în care ele să poată fi înţelese. Nu în ultimul rând, aceste date ştiinţifice au oferit o mai mare valabilitate materialului în sine.

Intrăm în noul mileniu. Acum, când revista Time a recunoscut în Albert Einstein „Persoana Secolului", putem crede cu adevărat că următorul mileniu va fi era a ceea ce eu numesc medicina einsteiniană. Le-a trebuit aproape o sută de ani fizicienilor să înţeleagă natura reală a revelaţiilor oferite de Einstein în legătură cu relaţia dintre materie şi energie. Poate că aceşti aproape o sută de ani au fost suficienţi şi pentru biologi, în sensul ca ei să integreze în sfârşit aceleaşi viziuni einsteiniene în „medicina viitorului" la care toţi sperăm că se va ajunge.

Vă urez succes în această călătorie de descoperire şi de explorare spirituală. Sper ca prin împărtăşirea propriei mele poveşti să-i pot ajuta şi pe alţii să înceapă să acorde mai multă atenţie creşterii atât dezvoltării interioare cât şi sincronismelor dintre propria vindecare şi deschiderea spirituală.

Richard Gerber, medic.

29 august 2000.

CAPITOLUL I

Despre holograme, energie şi medicina vibraţională:

O VIZIUNE EINSTEINIANĂ ASUPRA SISTEMELOR VII

Practica medicală curentă se bazează pe modelul newton ian în ceea ce priveşte înţelegerea realităţii. Acest model ţine de un punct de vedere potrivit căruia lumea reprezintă un mecanism complicat. Doctorii văd corpul ca pe un fel de maşină mare care este controlată de creier şi de sistemul nervos periferic: computerul biologic. Dar oare reprezintă oamenii doar nişte maşini, oricât ar fi de sofisticate? Sau sunt nişte mecanisme biologice complexe, interconectate în mod dinamic cu nişte câmpuri de energie

vitală… aşa-numitele… spectre”? Această carte introduce un nou punct de vedere cu privire la vindecare, unul potrivit căruia materia nu reprezintă decât un mod de exprimare a energiei. Această nouă viziune asupra vindecării, bazându-se pe paradigma einsleiniană. a dat naştere medicmei vibraţionale.

Rezultatul aplicării paradigmei einsteiniene în medicina vibraţională este faptul de a vedea omul ca pe un sistem de reţele formate din câmpuri complexe de energie care interferează cu sistemul celular sau fizic. Medicina vibraţională foloseşte forme specializate de energie cu scopul de a acţiona asupra acestor sisteme energetice în momentul în care acestea suferă un dezechilibru din cauza stării de boală. Prin reechilibrarea câmpurilor energetice se reglează funcţionarea celulară.

Vindecătorii nu fac altceva decât să încerce a restabili ordinea de la un nivel superior al funcţionării umane.

Admiţând că materia reprezintă, în ultimă instanţă, energie, vom ajunge la înţelegerea că fiinţele umane pot fi considerate sisteme dinamice de energie. Prin faimoasa sa ecuaţie E = mc2 Albert Einstein a dovedit că energia şi materia constituie expresia dual ă a aceleiaşi substanţe universale. Această substanţă universală este energia sau vibraţia primordială din care suntem toţi făcuţi. Astfel, medicina vibraţională poate fi asimilată cu încercarea de vindecare a corpului prin manevrarea acestei vibraţii sau energii primordiale. Cu toate că punctul de vedere einsteinian a fost cu greu acceptat de către fizicieni, este obligatoriu ca doctorii să şi-l însuşească şi să se raporteze la el în momentul când diagnostichează şi încearcă să vindece o boală.

Modelele newtoniene actuale de gândire medicală privesc comportamentul şi fiziologia umană ca depinzând de structura fundamentală a corpului şi a creierului. Inima este o pompă mecanică care furnizează oxigen şi sânge bogat în elemente hrănitoare sistemelor organice ale corpului şi creierului. Doctorii cred că au înţeles atât de

bine ce se întâmplă cu inima încât au inventat înlocuitori mecanici care să preia funcţiile inimii care cedează. Mulţi medici consideră că rolul principal al rinichilor este cel de filtrare şi de schimb. Medicii au reprodus în mod mecanic capacitatea rinichiului de a filtra impurităţile şi toxinele creând aparatele de hemodializă. Chiar dacă progresele din tehnica biomedicală le-au oferit doctorilor o mai mare varietate de piese înlocuitoare pentru organele sau vasele de sânge defecte, lipseşte încă, din păcate, cunoaşterea superioară a modului în care pot fi vindecate sau prevenite multe boli.

Analogiile de ordin mecanic care s-au făcut începând cu perioada lui Isaac Newton au fost foarte utile în a explica comportamentul lumii fizice. Gânditorii newtonieni au văzut universul ca pe un mecanism precis, previzibil şi nu în ultimul rând divin. Potrivii acestui punct de vedere, oamenii, ca şi Creatorul lor, sunt construiţi într-un mod similar. În timpul epocii newtoniene era mai uşor să concepi anatomia umană ca pe o rafinată maşinărie biologică. Acest punct de vedere mecanicist era atât de dominant, încât gânditorii din vremea lui Newton au ajuns chiar să considere că întregul univers funcţionează ca un mecanism de ceasornic. Perspectiva medicală asupra funcţionării interne a fiinţelor umane s-a schimbat foarte puţin de-a lungul timpului. Doctorii de azi încă văd corpul uman ca pe o maşină complexă. Au devenit ceva mai sofisticaţi doar prin faptul că studiază mecanismele ceasornicului biologic la nivel molecular.

Prima ramură medicală care a ţinut cont de modelul newtonian a fost chirurgia. Primii chirurgi s-au bazat pe premisa că organismul uman reprezintă un sistem complex de instalaţii. Chirurgul de astăzi poate fi considerat drept un „bioinstalator” de precizie care ştie cum să izoleze şi să îndepărteze o componentă „defectă” şi cum să reconecteze un sistem astfel încât să funcţioneze din nou cum trebuie. Progresele înregistrate în domeniul medicamentelor au oferit noi moduri de a „repara” corpul afectat. Deşi raportându-se la o altă filosofie, terapia pe bază de

medicamente este tot newtoniană prin aceea că respectă aceeaşi perspectivă potrivit căreia corpul reprezintă un biomecanism complex. În loc să folosească cuţite, ca în chirurgie, doctorii folosesc medicamente pentru a trimite gloanţe magice asupra ţintelor exact reperate din corp, în speţă asupra organelor afectate. Se folosesc diferite medicamente pentru a întări sau pentru a distruge celulele care funcţionează incorect, în funcţie de cerinţa medicală. Progresele din biologia moleculară au permis acestor gloanţe magice să urmeze o ţintă şi mai precis stabilită, în speranţa de a crea nişte medicamente cu o mai mare eficacitate şi cu o toxicitate redusă pentru corp. Cu toate că atât chirurgia, cât şi tratamentul medicamentos au înregistrat eşecuri semnificative, ambele continuă să se raporteze la viziunea newtoniană asupra corpului uman, care consideră că acesta reprezintă un mecanism sofisticai alcătuit din organe fizice, elemente chimice, enzime şi receptori cu membrană.

Modelul newtonian, mecanicist, asupra vieţii nu surprinde decât o parte din realitate. Intervenţiile medicamentoase şi chirurgicale sunt incomplete, întrucât ignoră forţele vitale care pompează viaţă în biomaşinăria sistemelor vii. În cazul unui mecanism, principiul de bază este că funcţionarea întregului reprezintă suma funcţionării părţilor componente. Totuşi, oamenii, spre deosebire de maşini, înseamnă mai mult decât însumarea unei grămezi de elemente chimice. Toate organismele depind de o forţă vitală subtilă care creează un sinergism prin intermediul unei organizări structurale a componentelor moleculare. Din cauza acestui sinergism, ansamblul viu înseamnă mai mult decât suma părţilor sale. Forţa vitală creează ordine în cadrul sistemelor vii şi reconstruieşte şi reînnoieşte în mod constant vehiculul celular de exprimare. Când foiţa vitală părăseşte corpul, la moarte, mecanismul fizic se dezorganizează în mod treptat, transformându-se într-o varietate de elemente chimice. Acesta este unul dintre principiile unice care face diferenţa între sistemele vii şi cele nevii, respectiv între

oameni şi maşini.

Această forţă, animatoare, de viaţă este ignorată de gânditorii de azi care respectă modelul newtonian şi ale căror opinii domină medicina curentă. Doctorii nu se referă la aceste forţe subtile, deoarece nu există modele ştiinţifice acceptabile care să explice existenţa şi funcţionarea lor. Incapacitatea actuală a ştiinţei de a lua în considerare forţele vitale care însufleţesc învelişul uman se datorează parţial conflictului dintre sistemele orientale şi occidentale de credinţă care a intervenit acum multă vreme. Această diferenţă în modul de a vedea lumea reprezintă reflectarea unei schisme şi mai profunde şi anume cea dintre religie şi ştiinţă, care s-a produs acum mii de ani. Aplicarea modelului newtonian în explicarea funcţionării corpului uman se datorează încercărilor oamenilor de ştiinţă de a face ca funcţiile organice să nu mai fie privite ca având vreo legătură cu voia divină şi de a le da o conotaţie care să ţină exclusiv de lumea mecanicistă, cea pe care ei o puteau înţelege şi manevra. Mecanicizarea corpului uman a reprezentat o şi mai radicală sustragere de sub influenţa explicaţiilor religioase cu privire la forţele de natură mistică care din jează oamenii în cursul vieţii şi care, într-un mod şi mai misterios, le aduc îmbolnăvirea şi moartea.

Viziunea medicală de astăzi se bazează în parte pe modelul newtonian. vechi de sute de ani. Acesta fusese important în ceea ce priveşte sprijinirea progreselor de natură tehnică şi teoretică din era Revoluţiei Industriale. Totuşi, s-a dovedit în cele din urmă că acest model prezintă destule neajunsuri, când fizicienii au dobândit mai multă experienţă în raport cu fenomenele de electricitate şi magnetism. Modelul newtonian suferă şi în ceea ce priveşte explicarea rolului forţelor vitale asupra sistemelor vii. Cu toate că vitalismul a fost un curent popular la un moment dat în medicina trecutului, prea multă încredere acordată ştiinţei şi tehnologiei au făcut ca aceste filosofii să fie date de o parte în favoarea modelelor mecaniciste ale vieţii organice.

Viziunea newtoniană se bazează pe modelele primare de comportament mecanicist, derivate din observarea naturii. Acceleraţia şi gravitaţia au fost analizate de Newton în urma observaţiilor făcute în legătură cu căderea mărului. El a folosit matematica pentru a-şi traduce observaţiile şi a dedus diferite legi de mişcare care descriau ceea ce văzuse. Aceste legi newtoniene le-au permis oamenilor de ştiinţă să facă presupuneri cu privire la modul în care se comportă sistemele mecanice. Pentru timpul său, modelul newtonian era destul de avansat. Prin calculele făcute. Newton le-a dăruit oamenilor de ştiinţă un instrument pentru cercetarea universului observabil. Aceasta a condus către abordarea unor noi diiecţii în cadrul descoperirilor ştiinţifice şi a permis crearea multor invenţii de pe urma cărora umanitatea a beneficiat de atunci încoace. Dar legile lui Newton au vizat în primul rând forţa de gravitaţie, care produce deplasarea corpurilor în câmpul gravitaţional al Pământului. Modelele sale nu puteau să explice comportamentul electricităţii şi al magnetismului. În cele din urmă, a trebuit să fie inventate noi modele ale universului care să facă loc şi acestor fenomene energetice ciudate.

Oamenii de ştiinţă încep din nou să descopere forţe care nu se potrivesc în cadrul modelului convenţional newtonian asupra realităţii. Deşi nerecunoscute încă de către oamenii de ştiinţă convenţionali, energiile forţei de viaţă sunt studiate de diferiţi cercetători care recunosc importanţa lor vitală pentru sistemele vii. Din nefericire, majoritatea cercetătorilor din biologie şi a fizicienilor încă se raportează, în activitatea lor. la modelul newtonian asupra sistemelor vii. care vede corpul ca pe un mecanism celular. Cercetătorii nu recunosc încă rolul primordial al energiilor vitale care animă corpul. Deşi medicina a devenit mai sofisticată prin concentrarea asupra interacţiunilor celulare la nivel molecular, modelele fiziologice se bazează în mod strict pe comportamentul materiei fizice dense. Aceste modele exclud contribuţiile câmpurilor bioenergetice care influenţează tiparele

celulare de creştere şi exprimare la nivel fizic.

Există astăzi o nouă categorie de doctor/vindecător care încearcă să înţeleagă funcţionarea fiinţelor umane prin prisma considerării *materiei drept energie*. Aceşti oameni de ştiinţă spiritualizaţi privesc corpul uman ca pe un model de studiu prin intermediul căruia putem începe să ne înţelegem nu doar pe noi înşine, ci şi lucrările subtile ale naturii şi secretele universului, înţelegând că oamenii sunt fiinţe făcute din energie, putem ajunge la noi raportări faţă de sănătate şi respectiv de boală. Acest nou punct de vedere einsteinian va face mai mult decât să le ofere viitorilor doctori o perspectivă unică asupra cauzelor bolilor, el va duce la apariţia unor metode şi căi mai rapide de vindecare a oamenilor.

În loc de medicamente convenţionale şi de intervenţii chirurgicale, *medicina vibraţională încearcă să trateze oamenii doar cu şi prin energie*. Această perspectivă teoretică se bazează pe ideea că aranjamentul molecular al corpului fizic reprezintă de fapt o reţea complexă de câmpuri energetice interconectate. Reţeaua energetică reprezentată de carcasa fizică/celulară, este organizată şi hrănită de către sistemele de energie „subtilă” care realizează coordonarea dintre forţa de viaţă şi corp. Există o ierarhie de sisteme de energie subtilă care coordonează funcţiile electrofiziologice şi hormonale şi de asemenea structura celulară din cadrul corpului fizic. Sănătatea şi boala încep la nivelul acestor straturi energetice. Aceste sisteme unice de energie sunt puternic afectate de emoţiile noastre şi de echilibrul nostru spiritual, ca şi de factorii hrană şi mediu. Aceste energii subtile influenţează tiparele celulare de creştere atât în direcţie pozitivă cât şi negativă.

Gândirea medicală clasică se înşală considerând că orice boală poate fi vindecată prin intervenţie ia nivel fizic sau prin eliminarea sistemelor de celule anormale. Prin medicamente şi chirurgie, doctorii încearcă să restabilească funcţionalitatea anumitor componente, cum ar fi arterele, într-un mod aproximativ asemănător cu cel

în care un instalator desfundă o instalaţie de curgere a apei. Ei folosesc chimicale pentru a spori debitul de sânge astfel încât acesta să depăşească blocajele de colesterol, iar când acest lucru nu se întâmplă folosesc o sondă sau chiar *o* rază laser pentru a elimina acumularea care a creat disfuncţionalitatea. Un caz şi mai comun este cel în care este introdusă o „ţeavă" în scopul de a se şunta bătrâna arteră înfundată. Cheia în tratarea unor asemenea afecţiuni s-ar putea să nu rezide în folosirea unor simple soluţii fizice de „reparare rapidă" ci în reorganizarea matricei energetice care dirijează manifestarea la nivel celular a disfuncţiei.

Există un aspect al fiziologiei umane pe care medicii nu l-au înţeles încă şi pe care îl admit cu reticenţă. Această dimensiune a fiziologiei umane reprezintă domeniul de interferenţă al Spiritului cu corpul fizic. Dimensiunea spirituală este baza energetică pentru orice viaţă, căci ceea ce animă carcasa fizică este energia spiritului. *Legătura nevăzută între corpul fizic şi forţele subtile cele spiritului este cheia de înţelegere a relaţiei interioare dintre materie şi energie*. Când oamenii de ştiinţă vor începe să pătrundă adevărata relaţie dintre materie şi energie, ei vor mai avea puţin până la a înţelege relaţia dintre omenire şi Dumnezeu.

Domeniul ştiinţei care va aduce omenirea la acest nou nivel de înţelegere este medicina vibraţională. Medicina vibraţională încearcă să vindece boala şi să transforme conştiinţa umană lucrând cu tiparele energetice care ghidează expresia fizică a vieţii. În cele din urmă vom descoperi că *însăşi conştiinţa în sine este un fel de energie, una mod direct relaţională cu expresia celulară a corpului* fizicăşa stând lucrurile, *conştiinţa participă la continua creare a's sau a bolii*. Medicina vibraţională, în calitatea sa de ştiinţă a viitorului, s-ar putea să deţină nişte chei care îi vor ajuta pe doctori să rezolve misterul care face ca unii oameni să rămână sănătoşi în vreme ce alţii se află într-o continuă stare de boală.

Când doctorii vor reuşi să înţeleagă mai bine care

este relaţia la nivel profund între corp. minte şi spirit şi legile naturale care ghidează manifestarea lor pe planeta noastră, atunci va exista cu adevărat o medicină holistică.

Noi reprezentăm într-adevăr un microcosm în cadrul unui macrocosm, după cum au înţeles de mult filosofii orientali. Principiile observate înăuntrul microcosmului deseori reflectă principii mai largi care guvernează comportamentul macrocosmului. Modelele de organizare în natură se repetă la mai multe niveluri ierarhice. Dacă se va ajunge la descoperirea modului în care sunt exprimate legile universale la nivelul microcosmosului, va fi mai uşor să se înţeleagă funcţionarea macrocosmului. Cu cât oamenii vor fi mai aproape de a înţelege cu adevărat structurile fizice şi energetice ale minţilor şi corpurilor lor, cu atât vor fi mai capabili de a înţelege natura universului şi forţele creaţiei care îi unesc cu Dumnezeu.

Minunile luminii laser: *holografia ca un nou model de realitate*

Pentru a înţelege medicina einsteiniană, ne putem raporta la cunoştinţele referitoare la lumină sau, mai precis, la lumina laser. Lumina laser, pe baza căreia funcţionează razele laser şi holografia, este un tip foarte special de lumină cunoscut sub numele de lumină coerentă. Lumina coerentă este extrem de ordonată, undele sale deplasându-se în mod regulat, asemănător unor soldaţi în marş. Lumina laser a avut numeroase aplicaţii în ştiinţă, medicină şi industrie. Video-discurile, telecomunicaţiile cu fibră optică şi chirurgia optică cu laser reprezintă în prezent aplicaţii practice comune ale luminii laser coerente. Studierea imaginilor produse prin folosirea luminii laser pentru iluminarea obiectelor materiale se numeşte holografie. Holograma este o fotografie tridimensională specială creată pe baza interferenţei de energii. Totodată, hologramele demonstrează un principiu unic existent în natură conform căruia fiecare parte poate conţine esenţa întregului. Holograma ne oferă un model nou şi unic care poate ajuta ştiinţa să înţeleagă structura energetică a universului ca şi

multidimensional it alea naturii fiinţelor umane.

O hologramă se produce prin trimiterea unei singure raze laser printr-un instrument optic numit splitter optic sau divizor de lumină pentru a crea două raze laser provenind din aceeaşi sursă. Una dintre raze. denumită „raza de referinţă; trece printr-o lentilă de dispersie care o transformă dintr-o rază a cărei lumină este dispusă sub forma unor fascicule foarte subţiri şi ordonate într-un semnal luminos de genul lumină-fulger, asemănător celui produs de blitz-urile fotografice.

Această rază este direcţională cu ajutorul unor oglinzi pentru a cădea asupra unei plăci fotografice neexpuse. În acelaşi timp, cea de-a doua rază, denumită „raza călătoare" are parte de o soartă asemănătoare celei a razei de referinţă, trecând printr-o a doua lentilă de dispersie. Diferenţa între cele două raze constă în aceea că lumina razei lucrătoare este folosită pentru a ilumina obiectul fotografiat. Lumina razei călătoare ricoşează dinspre obiect pentru a cădea apoi asupra plăcii fotografice.

Ceea ce se întâmplă cu placa fotografică reprezintă baza holografici şi un nou mod de înţelegere a universului. Când prima rază, cea de referinţă, se întâlneşte cu lumina reflectată a razei lucrătoare se creează o structură de interferenţă. Această structură este produsă prin interacţiunea undelor primei raze cu cele ale razei a doua.

Această structură de interferenţă creată de lumina laser şi surprinsă de filmul fotografic produce fenomenul numit hologramă. Aceasta reprezintă un tip unic de fotografie, care nu poate fi realizată prin folosirea unei lumini obişnuite sau incoerente.

Diagrama nr. 1

CREAREA UNEI HOLOGRAME

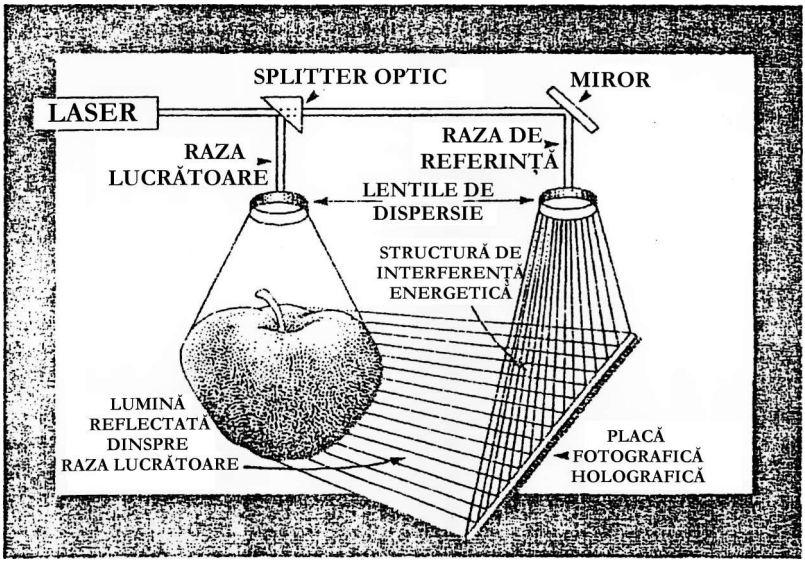

O structură de interferenţă este un fenomen relativ des întâlnit în natură. Un asemenea exemplu îl reprezintă structura de interferenţă creată prin aruncarea simultană a doua pietre într-o apă liniştită. Fiecare piatră creează o serie de valuri succesive. Când cele două fronturi de valuri circulare se întâlnesc, ele interacţionează şi formează o structură de interferenţă.

Această structură este similară, în principiu, cu structura de interferenţă creată prin amestecarea razelor laser în faţa plăcii fotografice. Emulsia fotografică captează structura de interferenţă şi astfel se naşte hologramа. Ceea ce este remarcabil în legătură cu această peliculă de film este că, dacă o rază pură de lumină laser asemănătoare cu raza de referinţă îşi trimite scânteierea asupra hologramei, obiectul înregistrat de raza călătoare (reflectată) poate fi văzut la nivel tridimensional. De fapt, prin producerea unei raze de referinţă, hologramа recreează raza călătoare exact în felul în care s-a înregistrat aceasta, în cadrul structurii de interferenţă, asupra filmului. Raza călătoare, care era lumina ce a interacţionat cu obiectul care a fost fotografiat, păstrează în cadrul undelor sale modificate o înregistrare a interacţiunii sale cu obiectul.

Hologramele sunt într-adevăr tridimensionale. Unele holograme permit accesarea completă a imaginii proiectate şi oferă posibilitatea ca aceasta să fie privită de deasupra şi de dedesubt, ca şi cum imaginea ar fi reală. Cealaltă proprietate remarcabilă a hologramelor este că, decupând o mică bucată din filmul holografic şi ţinând-o în dreptul luminii laser, imaginea tridimensională a obiectului fotografiat poate 11 văzută în mod integral.

Diagrama 1 ilustrează crearea imaginii holografice a unui măr. Această hologramă, când este privită prin proiectarea asupra sa a unei lumini incomplete, cum ar fi cea a unui bec electric, nu oferă ochilor imaginea mărului. În acest caz, nu se poate vedea decât o ceaţă fumurie, rezultatul structurii de interferenţă produse de laser. Dacă filmul holografic este însă luminat de o sursă coerentă de lumină laser, el reproduce raza de referinţă care a contribuit la crearea structurii iniţiale de interferenţă, şi mărul se arată astfel privirii cu toate caracteristicile sale tridimensionale. Dacă o bucăţică din acest film holografic care a imortalizat mărul este decupată şi examinată prin proiectarea asupra sa a luminii laser, poate fi văzut un măr mai mic, dar în continuare întreg.

Aceasta se datorează faptului că holograma reprezintă o *structură energetică de interferenţă*. *cadrul acestei structuri*, *fiecare bucată sau parte conţine întregul*. Adică, după ce se face holograma unui măr, filmul poate fi tăiat în cincizeci de bucăţi şi fiecare bucată, când va fi privită cu ajutorul luminii laser, va dezvălui propriul său măr miniatural.

Diagrama nr. 2

STRUCTURĂ DE INTERFERENŢĂ CREATĂ PRIN ARUNCAREA A DOUA PIETRE ÎN APĂ.

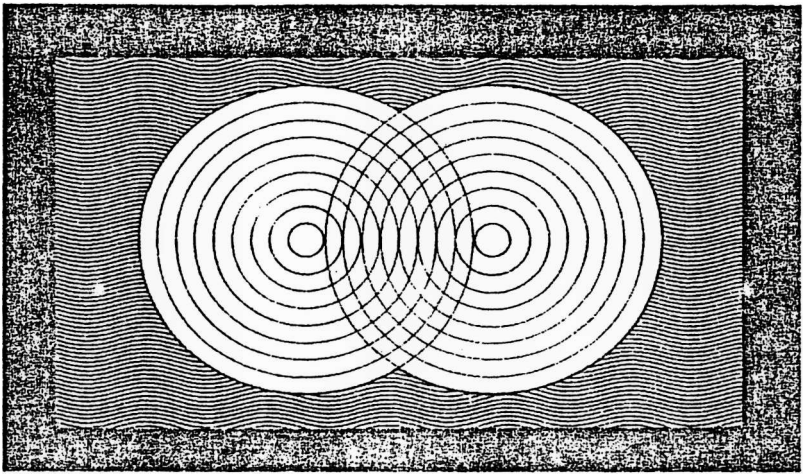

Modelul holografic dă naştere unui precedent în ceea ce priveşte înţelegerea dintr-o altă perspectivă a medicinei einsteiniene şi oferă un mod cu totul nou de a privi universul ca ansamblu. Prin folosirea modelului holografic, se poate ajunge la concluzii la care nu s-ar putea ajunge doar prin intermediul raţiunii şi logicii intuitive.

Dacă cineva s-ar baza pe principiile newtoniene, nu ar putea niciodată concepe că din împărţirea în cincizeci de bucăţele a unei singure fotografii făcute asupra unui măr se va ajunge la cincizeci de imagini, separate, ale aceluiaşi măr. Cum se poate, atunci, aplica teoria holografică asupra înţelegerii fenomenelor din natură? Să pornim chiar de la corpul uman.

„După cum este sus, aşa este şi jos”: *Principiul Holografic în Natură*

La un înalt nivel simbolic, principiul holografic potrivit căruia „fiecare parte conţine întregul 1 poate fi regăsit în structura celulară a tuturor corpurilor vii. Descoperirile ştiinţifice din

Diagrama nr. 3 PRINCIPIUL HOLOGRAFIC FIECARE PARTE CONŢINE ÎNTREGUL

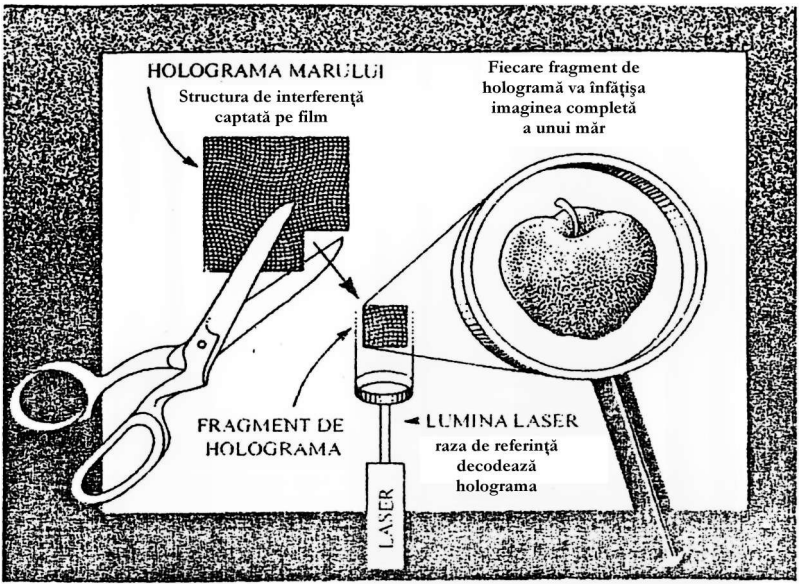
HOLOGRAMA MĂRULUI
Structura de interferenţă captată pe film
Fiecare fragment de hologramă va înfăţişa imaginea completă a unui măr
FRAGMENT DE HOLOGRAMA
LUMINA LASER
raza de referinţă decodează hologrma
LASER

lumea biologiei celulare au demonstrat că fiecare celulă conţine o copie a structurii ADN matriciale, înglobând suficiente informaţii pentru a reconstitui un întreg corp uman de la început. Experimentele de donare a celulelor vii se bazează pe acest fapt. Pentru a crea un duplicat al unei forme inferioare de viaţă, cum ar fi cea a unei broaşte, se apelează la tehnici de donare în care materialul ADN al unui ou de broască fertilizat este îndepărtat şi înlocuit cu materialul ADN al celulei intestinale aparţinând unei broaşte adulte. Întrucât instrucţiunile din cadrul fiecărei celule organice conţin o bibliotecă de informaţii identică cu cea din fiecare altă celulă, se poate produce o broască total identică fără a se folosi reproducerea sexuală. Aceasta este un fel de naştere virgină tehnică. Potenţialul matricei genetice se exprimă într-un mediu potrivit cum ar fi cel al oului fertilizat. Faptul că *fiecare celulă din corpul uman conţine informaţiile prin care poate fi creat în întregime un duplicat al acestui corp oglindeşte principiul holografic potrivit căruia fiecare parte conţine informaţiile întregului*.

Principiul holografic poate fi de asemenea valoros şi în ceea ce priveşte înţelegerea câmpurilor energetice

asociate cu structura psiho-chimică a corpului uman. Ştiinţa a ajuns departe în a înţelege procesul de creştere naturală, de dezvoltare şi de vindecare a sistemelor vii. Mare parte din această înţelegere se datorează progreselor înregistrate în ceea ce priveşte descifrarea codului genetic înscris în nucleul celulei vii. Nucleul este în mod clar un centru de control pentru procesele şi interacţiunile complexe care au loc între celule. Înţelegerea noastră cu privire la cromozomii al căror nucleu conţine ADN a extins cunoaşterea noastră despre fenomene precum reproducerea celulară, creştere şi transformarea celuleloi embrionice primare în celule specializate cu funcţie specifică în cadrul organismului. Totuşi, cunoaşterea noastră cu privire la ADN nu a fost până acum în măsură să explice cum celulele care s-au diferenţiat în fetusul uman aflat în creştere îşi află calea spre locurile unde îşi vor îndeplini funcţiile specifice.

Să presupunem că urmărim paşii care se succed în dezvoltarea unei fiinţe umane pornind de la stadiul de ou fecundat. În momentul concepţiei, sperma se uneşte cu un ou. astfel permiţând procesului de creştere să înceapă. Prin unirea dintre spermă şi ou se produce o celulă care poartă jumătate din conţinutul cromozomial al mamei şi jumătate din cel al tatălui. Acest material genetic va furniza informaţiile care vor crea produsul final reprezentat de această fiinţă umană. Celula unică în speţă suportă un proces de automultiplicare şi în curând se transformă într-o mingiuţă densă compusă din multe celule nediferenţiale şi lipsite de formă. Într-un fel, aceste celule lipsite de formă trebuie să se deplaseze spre locaţia potrivită şi să ia forma nervilor, oaselor, muşchilor şi ţesuturilor de legătură care împreună vor alcătui corpul uman şi vor funcţiona în cadrul acestuia.

Pentru a completa informaţiile de natură biologică ce lipsesc, să presupunem că facem o analogie între o echipă de baseball de copii şi dezvoltarea celulelor umane. Ne propunem să adunăm laolaltă un grup de copilaşi, despre care nu avem nicio dală iniţială şi să-i transformăm într-o

unitate funcţională coezivă: o echipă de baseball. Să presupunem mai departe că aceşti copii sunt şcolari, că sunt în stare să citească şi că atenţia lor funcţionează pe sectoare limitate. Pentru a-i învăţa pe aceşti copii să joace baseball, în primul rând vom alege un căpitan al echipei, care va repartiza roluri potrivite fiecărui jucător în parte. Căpitanul le dă tuturor membrilor echipei o cărticică intitulată „Cum să jucăm baseball”. Întrucât atenţia copiilor se focalizează diferit, de la caz la caz, fiecăruia dintre ei i se dă o cărticică sau o broşură în care paginile ce nu au o legătură directă cu rolul desemnat lor sunt înnegrite. Primul aruncător, de exemplu, primeşte o broşură care are înnegrite toate paginile ce nu se referă la ce trebuie să faci pentru a fi un bun aruncător; la fel se întâmplă în cazul tuturor celorlalţi.

Această analogie are în vedere dezvoltarea umană în primul său stadiu. La fel ca şi în cazul micii echipe de baseball, dezvoltarea umană începe cu un grup de mici componente nediferenţiate – în acest caz, celulele. Similar broşurii despre „Cum să jucăm baseball” dăruite fiecăruia dintre jucătorii de baseball în devenire, fiecare celulă este înzestrată cu o „documentaţie” de ansamblu despre „Cum să construim şi să întreţinem o fiinţă umană”. Această documentaţie se regăseşte în codul genetic înscris în nucleul fiecărei celule. Celula citeşte codul genetic folosind un proces numit transcriere. În timpul transcrierii, informaţiile din ADN sunt transcrise sau copiate pe o moleculă intermediară de AM, care este apoi folosită pentru a asambla cu grijă diferitele proteine funcţionale şi structurale ale celulei. ADN-ul este înfăşurat în proteine cu funcţii specifice numite histone sau non-histone care îndeplinesc o funcţie similară cu cea a paginilor înnegrite din broşurile pentru baseball. Aceste proteine unice blochează în mod selectiv transcrierea codului genetic de către porţiunile care nu vizează funcţionarea unei celule anume în care se află înscris textul ADN. De exemplu, o celulă a unui muşchi aflat în dezvoltare are acoperite toate paginile manualului său (despre) ADN, mai puţin cele care

se referă la „Cum să fii celula unui muşchi”. Acest proces se numeşte diferenţierea celulelor. El este similar celui în care unui anumit jucător ales dintr-un grup i se repartizează un post sau o „sarcină” de joc. Acea celulă (sau jucător) are acum de îndeplinit funcţii specifice.

Înalta cunoaştere existentă astăzi în legătură cu biologia moleculară şi ADN-ul este în măsură să explice în totalitate cum are loc acest proces de diferenţiere la celulele aflate în dezvoltare din embrionul uman. ADN-ul conţine toate informaţiile necesare pentru instruirea fiecărei celule în scopul îndeplinirii unei anume sarcini specifice cum ar fi producerea de proteine etc. Ceea ce nu explică ADN-ul, totuşi, este modul în care aceste celule abia diferenţiate călătoresc către locurile proprii lor în corpul aflat în creştere al bebeluşului. Pentru a înţelege cum funcţionează acest proces, trebuie să ne întoarcem la analogia cu baseballul.

Când ne-am despărţit de micuţii noştri jucători, aceştia tocmai se duseseră acasă pentru a citi despre funcţiile unice pe care le aveau de îndeplinit fiecare pentru a alcătui o echipă de baseball organizată şi coerentă. Ei între timp au devenit foarte versaţi în ceea ce priveşte rolurile lor individuale şi regulile de joc; totuşi, mai lipseşte ceva, înainte de a putea juca. Elementul lipsă este un teren dejoacă şi marcajul, în formă de diamant, ce delimitează locul în care se desfăşoară jocul de baseball. Pentru a juca baseball, echipa trebuie să se orienteze în spaţiu pe câmpul sau suprafaţa de joc. Termenul „câmp” a fost cu grijă ales în această analogie, deoarece reprezentarea lui este mai mult decât metaforică în cazul fiinţei umane aflate în creştere. Este foarte posibil ca organizarea spaţială a celulelor să urmeze conturul unei foarte complexe hărţi tridimensionale care indică modul în care trebuie să arate corpul uman în momentul formării lui. Această hartă sau matrice este funcţia unui câmp bioenergetic care însoţeşte corpul fizic. *Acest câmp sau „corp eteric” este un model holografic de energie care poartă, sub formă codificată, informaţiile ce ţin de*

organizarea spaţială ca şi o hartă indicând drumul ce trebuie urmat pentru reparaţiile celulare în cazul în care procesul de dezvoltare a organismului suferă abateri sau accidente. Există tot mai multe dovezi ştiinţifice, deşi necunoscute de către majoritatea oamenilor de ştiinţă, care susţine ipoteza unui asemenea corp energetic holografic.

Dovezile ştiinţifice:

Încercarea de descoperire a corpului eteric

Primele dovezi ce susţin existenţa corpului energetic holografic sunt furnizate de lucrarea neuroanatomistului Harold S. Burr de la Universitatea din Yale 1 în anii 1940. Burr studia forma câmpurilor de energie din jurul plantelor şi animalelor. O parte din lucrarea lui Burr se referă la forma câmpurilor electrice ce înconjoară salamandrele. El a descoperit că salamandrele posedă un câmp de energie a cărui formă seamănă, în linii mari, cu cea a animalului adult. El a mai descoperit că acest câmp conţinea o axă electrică aflată în aliniere cu creierul şi şira spinării.

Burr a vrut să afle în mod precis când a apărut pentru prima oară această axă electrică în cadrul procesului de dezvoltare a animalului. El s-a apucat să studieze câmpurile începând de la primele stadii ale embriogenezei salamandrei. Burr a descoperit că axa electrică a apărut în oul nefecundat. Această descoperire a contrazis teoriile biologice convenţionale şi genetice la modă în vremea aceea.

Diagrama nr. 4

DISPUNEREA CÂMPURILOR ELECTRICE ALE SALAMANDREI.

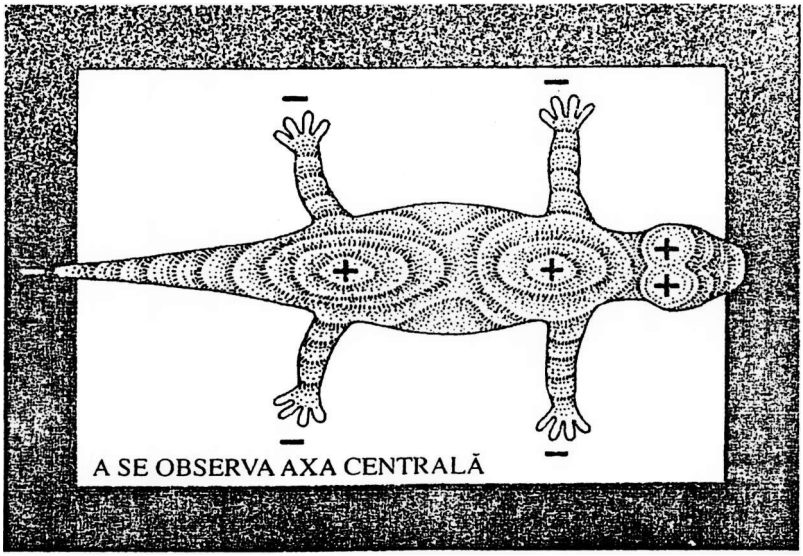

Burr susţine că axa electrică aflată în aliniere cu sistemul nervos al salamandrei adulte este una şi aceeaşi cu axa prezentă în oul nefecundat. Pentru a-şi susţine teoria, el a folosit tehnica

„Însemnării”. Odată ce amfibienii, precum salamandrele, produc ouă foarte mari, atunci se putea folosi observaţia vizuală directă, cu ajutorul unui microscop, pentru a se marca axa electrică a oului nefecundat al salamandrei. Burr a injectat mici picături de cerneală indelibilă (de neşters) în regiunea axială a oului folosind o micropipetă. El a descoperit că cerneala neagră era în permanenţă asimilată de creierul şi coloana vertebrală a salamandrei aflate în creştere.

Burr a făcut de asemenea experimente asupra câmpurilor electrice din jurul unor mici răsaduri. Munca sa de cercetare a scos la iveală faptul că în jurul unui lăstar câmpul electric nu are forma seminţei plantate şi că acest câmp electric, dimpotrivă, seamănă cu planta adultă. Descoperirile lui Burr sugerează că orice organism aflat în faza de dezvoltare se conformează unui model de creştere prestabilit şi că acest model a fost generat de câmpul electromagnetic individual al organismului.

Cercetările din zilele noastre au conferit şi mai multă

credibilitate teoriilor lui Burr cu privire la câmpurile bioenergetice de creştere. De asemenea, există tot mai multe dovezi care atestă natura holografică a acestor câmpuri bioenergetice, furnizate de activitatea experimentală din domeniul fotografiei electrografice. Electrografta sau fotografia Kirlian este o tehnică în care obiectele vii sunt fotografiate în prezenţa unui câmp electric a cărui frecvenţă şi voltaj sunt foarte ridicate, dar al cărui amperaj este redus. Această tehnică a fost studiată şi lansată de către cercetătorul rus Semyon Kirlian 2 de unde îşi şi trage numele. Munca de cercetare a lui Kirlian a debutat la începutul anilor ’40, cam în acelaşi timp în care Burr măsura câmpurile electromagnetice din obiectelor vii.

Ambii oameni de ştiinţă au dezvoltat tehnici experimentale prin care se puteau măsura schimbările intervenite în câmpurile energetice ale sistemelor vii. Burr s-a folosit de voltametre convenţionale şi a consemnat datele obţinute sub forma nivelelor de microvoltaj. Kirlian a studiat aceleaşi câmpuri electrice ale corpului, dar tehnicile sale electrografice au tradus măsurătorile electrice ale lui Burr în caracteristicile vizuale ale unei corone electrice. Burr şi Kirlian au descoperit că bolile precum cancerul determină schimbări semnificative în câmpurile electromagnetice ale organismelor vii. Burr ajunsese la această descoperire făcând măsurători asupra straturilor epidermice superficiale cu voltametrul său. Kirlian a înregistrat imagini care înfăţişau alterarea imaginii coronei corpului pentru a confirma legătura dintre boală şi schimbările petrecute la nivelul câmpurilor energetice. Dacă Kirlian, prin folosirea electrografiei, s-a axat iniţial asupra studierii corpurilor plantelor şi animalelor, numeroşi alţi cercetători, printre care şi autorul acestei cărţi, au confirmat potenţialul de diagnosticare pe care îl prezintă tehnicile de înregistrare electrografică.

Electrografia (la nivel primar) se bazează pe observarea unui fenomen numit *descărcarea coronei*. Obiecte conectate la câmpuri electrice cu înaltă frecvenţă

demonstrează că între respectivul obiect şi electrodul care generează câmpul se produc descărcări electrice prin scântei. Termenul de „descărcare a coronei” are la bază observarea fenomenelor specifice ce însoţesc descărcarea suferită de obiectele circulare, a căror scânteiere înregistrată în zona periferică descrie forma coronei exterioare a soarelui în timpul unei eclipse. Când între obiect şi electrod se interpune un film fotografic, descărcarea prin scântei este captată de acesta pe emulsia, sensibilă, de înregistrare. Corona se datorează urmelor lăsate de descărcarea electronilor, care marchează deplasarea electronilor dinspre obiect către placa fotografică pe care se sprijină obiectul. În funcţie de tipul de film folosit şi de caracteristicile energetice ale câmpului electric generator, se observă culori şi modele frumoase de scânteiere în imaginea electrografică a ceea a fost numit „aura lui Kirlian”.

Există numeroşi factori biofizici cum ar fi temperatura, umezeala, microclimatul local, presiunea etc care pot influenţa în mod fizic descărcarea finală \ în ciuda mulţilor factori care pot influenţa fotografia, numeroşi cercetători au reuşit să obţină informaţii relevante de ordin biologic în urma studierii coronelor electrice fotografiate în jurul degetelor umane. Modelele de descărcare ale coronei înregistrate la degetele de om sunt în măsură să furnizeze informaţii importante cu privire la prezenţa cancerului4, fibrozei chistice5 şi a altor boli în corpul persoanei al cărei deget a fost fotografiat, reprezentând deci o metodă de diagnosticare.

Încă şi mai interesante decât vârfurile degetelor sunt frumoasele modele de descărcare electrică fotografiate în jurul diferitelor tipuri de frunze. Un fenomen unic înregistrat cu ajutorul electrografiei, foarte relevant în ceea ce priveşte discuţia noastră despre modele de dezvoltare bioenergetică, este „Efectul Frunzei Fantomă”. Acest efect poate fi observat când treimea superioară a frunzei este desprinsă de restul frunzei şi distrusă. Fragmentul de frunză rămas este atunci supus procesului

de fotografiere electrografică. Examinarea electrografică a frunzei amputate dezvăluie imaginea unei frunzei întregi, intacte. Porţiunea amputată continuă să apară în fotografia frunzei chiar dacă fragmentul lipsă a fost, în mod fizic, distrus.

S-au emis diferite ipoteze de către oamenii de ştiinţă sceptici. Criticii sugerează că efectul fantomă se datorează umezelii imprimate de frunză pe plăcile fotografice. Keith Wagner, un cercetător de la California State University, pare să fi dezminţit acest scepticism 6 Studiile electrografice întreprinse de Wagner au demonstrat că porţiunea fantomă a frunzei poate fi fotografiată şi prin plasarea unui mediu solid (plastic) acolo unde trebuie să apară fantoma. Aceasta a apărut în toată claritatea, chiar dacă umezeala nu a putut străbate bariera de plastic.7

Indiciile oferite de frunza fantomă: *corpul eteric ca o hologramă*

Efectul Frunzei Fantomă demonstrează că există un anume câmp de energie care interacţionează cu electronii produşi de descărcarea coronei frunzei rămase în zona fantomei. Această interacţiune se încadrează în modelul obişnuit de descărcare. Structura respectivă păstrează integritatea spaţială şi organizarea porţiunii lipsă a frunzei. Allen Detricks a făcut experimente cu frunza fantomă în care ambele părţi ale fantomei au fost surprinse pe peliculă prin fotografierea frunzei amputate din fiecare parte. Aceasta ar fi echivalent cu tăierea părţii superioare a degetelor unei mâini şi fotografierea electrografică a mâinii din faţă şi din spate. O fotografie ar arăta vârfurile degetelor iar cealaltă unghiile. Proprietăţile spaţiale şi de organizare tridimensionale ale unui asemenea câmp de energie biologic indică o structură holografică. Progresele înregistrate de tehnica holografică oferă dovezi şi mai convingătoare în acest sens.

Studiile întreprinse de I. Dumitrescu din România, care a folosit o tehnică de scanare bazată pe procesul electrografic au adăugat o nouă latură Efectului Frunzei Fantomă. Dumitrescu a tăiat o bucată circulară dintr-o

frunză şi apoi a fotografiat frunza cu echipamentul său electrografic. Ceea ce a rezultat a fost imaginea unei mici frunze intacte prezentând o şi mai mică gaură în mijloc (a se vedea diagrama nr. 5).9 Frunza mai mică a apărut în zona unde fusese tăiată porţiunea circulară. Fenomenul consemnat de Dumitrescu seamănă cu fotografia holografică a mărului despre care s-a discutat mai devreme în acest capitol. Când a fost îndepărtat un fragment din holograma mărului şi când asupra lui a fost proiectată o lumină laser, a apărut un mic măr intact. Exact aceasta s-a petrecut şi în cazul experimentului făcut de Dumitrescu. A apărut o frunză înăuntrul unei frunze! Rezultatele obţinute de Dumitrescu cu Efectul Frunzei Fantomă par a confirma natura holografică a câmpului de energie organizatoric care înconjoară toate sistemele vii.

Diagrama nr. 5

FENOMENUL FRUNZEI FANTOMĂ

Desen adaptat după o fotografie făcută de I. Dumitrescu.

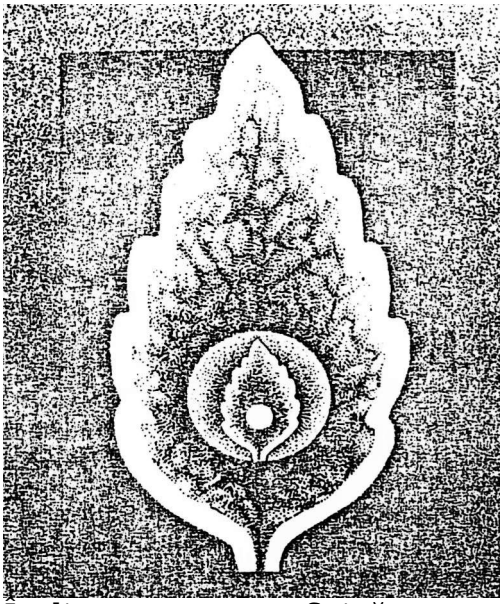

În literatura metafizică, acest câmp de energie care înconjoară şi penetrează sistemele vii este denumit „corpul eteric”. Se spune despre corpul eteric că este doar unul

dintre multele corpuri care alcătuiesc forma umană. După câte se pare, corpul eteric este o structură energetică de interferenţă similară hologramei.

Potrivit anumitor speculaţii, aplicarea modelului holografic poate fi extinsă şi mai departe. Poate că universul însuşi este „hologramă cosmică" gigantică. Altfel spus, universul este o *uriaşă structură energetică de interferenţă*. Date fiind caracteristicile sale holografice, fiecare bucată din univers nu numai că încorporează dar şi contribuie la informaţia întregului ca atare. Holograma cosmică reprezintă mai puţin o fotografie holografică surprinzând nemişcarea dinăuntrul timpului, cât o casetă video holografică al cărei conţinui se schimbă, în mod dinamic, clipă de clipă. Haideţi să examinăm dovezile evidente de ordin teoretic în legătură cu un asemenea univers holografic.

Noutăţi din lumea fizicii atomice: *materia văzută ca lumină condensată şi implicaţiile sale medicină*.

Există o afirmaţie esoterică: „cum este sus, aşa este şi jos". Dintr-o anume perspectivă, înţelesul acestei afirmaţii este că, la nivel microscopic, lucrurile par să oglindească evenimente petrecute la nivel macroscopic. Mergând cu interpretarea mai departe, putem spune că, pe măsură ce ajungem să ne înţelegem pe noi înşine într-un mod mai complet (jos), s-ar putea să reuşim să înţelegem mai bine şi universul înconjurător (sus).

Haideţi să examinăm lumea din perspectiva unei singure celule. ADN-ul din nucleu codifică exprimarea fizică structurală a activităţii celulei. ADN-ul reprezintă însă doar un manual informativ care conţine instrucţiuni ce trebuie folosite de factori intermediari din schema celulară a lucrurilor. Acei actori din scenariul celular sunt enzimele, muncitorii cu u-up proteinic care îndeplinesc multiplele sarcini biochimice zilnice. Enzimele catalizează reacţiile specifice ale elementelor chimice, fie pentru a crea o structură în cadrul conglomeratelor moleculare, fie pentru a face ca energia electrochimică să alimenteze motoarele celulare şi în ultimă instanţă să menţină

funcţionarea eficientă a întregului sistem. Enzimele sunt de fapt compuse din proteine, care la rândul lor sunt grupări de aminoacizi aşezaţi unul lângă altul într-o dispunere liniară, ca nişte mărgele multicolore pe o sfoară. Încărcătura pozitivă sau negativă a aminoacizilor, în virtutea atracţie şi respingerii electrostatice, face ca şiragul de mărgele să se „autoasambleze" într-o structură funcţională tridimensională. În centrul acestei structuri se află „locul activ" al acestei macromolecule unde sunt catalizate reacţiile chimice. Molecula de ADN codifică şi produce dispunerea în ordine a diferiţilor aminoacizi „coloraţi" pentru fiecare tip de proteină din memoria sa structurală genetică.

Ştim că moleculele reprezintă conglomerate ale unor particule şi mai mici, numite atomi. Numai în cadrul ultimului secol ştiinţa din Occident a fost în stare să răspundă la întrebarea: „Ce sunt atomii?". Astăzi ştie toată lumea că atomii pot fi la rândul lor descompuşi în nişte particule şi mai mici, adică în electroni, neutroni şi protoni. Întreaga materie este compusă din diferite aranjamente ale particulelor atomice şi subatomice, cum ar fi electronii. Dar ce reprezintă de fapt un electron?

Această întrebare a cauzat dispute aprinse în cadrul comunităţii ştiinţifice vreme de aproape un secol. Răspunsul La această întrebare fundamentală constituie un punct crucial în înţelegerea atomului şi, într-adevăr, a structurii universului. Reprezintă, de asemenea, un punct cheie în ceea ce priveşte înţelegerea într-o perspectivă nouă a fizicii şi a conceptului unic de „complementaritate". Complementaritatea este conceptul care sugerează că lumea nu mai este doar albă şi neagră, ea include şi numeroase nuanţe de gri. Este un concept care acceptă coabitarea paşnică, în mod simultan, a doua proprietăţi în aparenţă diferite sau chiar opuse în cadrul aceluiaşi obiect. Nicăieri complementaritatea nu-şi găseşte o mai mare aplicabilitate decât în descrierea proprietăţilor electronilor, dar nicăieri nu creează o mai mare confuzie.

La începutul secolului douăzeci, oamenii de ştiinţă au

observat că în cadrul anumitor experimente ei păreau a se comporta ca nişte mici bile de biliard. Se loveau una de alta şi respectiv se mişcau una pe cealaltă de o manieră asemănătoare ciocnirii bilelor de pe o masă de biliard. Pentru gândirea mecanicistă a fizicienilor inspirându-se din principiile newtoniene, aceasta reprezenta un model predictibil de comportament al particulelor. Confuzia a început să se aştearnă în clipa când alte experimente au demonstrat proprietăţi sugerând că electronii se comportau mai mult ca nişte unde de lumină. Faimosul exemplu al comportamentului ciudat, semănând cu cel al unei unde, al electronului, este cel reprezentat de „experimentul fantei duble”. Rezultatele acestui experiment au demonstrat că un singur electron părea a trece prin două găuri deodată. Această particularitate nu mai venea în sprijinul comparaţiei cu bilele de biliard. Totuşi, alte teste au arătat că, dacă două fascicule de electroni sunt făcute să interacţioneze, ele într-adevăr se resping ca nişte bile de biliard. Undele şi nu particulele pot trece prin două ferestre deodată. Atunci, ce sunt de fapt electronii, care, aparent, pot face şi una şi alta? Se pare că electronii prezintă complementaritatea comportamentală atât a undelor cât şi a particulelor. Două proprietăţi, ce se resping în mod reciproc una pe cealaltă, ale energiei şi materiei, coexistă în cadrul unui singur electron. Electronul nu reprezintă o particulă pură în sine, dar nici pură energie. El include elemente care ţin şi de una şi de cealaltă. Anumiţi fizicieni au rezolvat dilema asimilând electronii cu nişte „pachete de unde”.

Dualitatea undă-particulă a particulelor subatomice cum ar fi electronii este o reflectare a relaţiei energie-materie la care s-a referii, primul, Albert Einstein cu a sa faimoasă $E = m^3$: la începutul anilor 1900. Se ştie despre materie şi energie că sunt interschimbabile şi reciproc convertibile. Aceasta înseamnă *nu doar că materia poate fi transformată energie că, la rândul său, energia poate fi transformată materie*. Cu toate că fizicienii nu au reuşit încă să realizeze acest lucru în laboratoarele lor, acest

eveniment a fost de fapt imortalizat de înregistrările fotografice făcute în camerele obscure ale dispozitivelor nucleare.

O rază cosmică – un foton de lumină având o energie foarte puternică – atunci când trece prin vecinătatea unui nucleu atomic puternic, îşi lasă amprenta pe film, devenind în mod spontan o pereche particulă/antiparticulă. Fotonul îşi schimbă forma, transformându-se în două particule, una reprezentând imaginea celeilalte în oglindă. Literal vorbind, energia devine materie. Aceasta reprezintă reversul a ceea ce se întâmplă atunci când materia se întâlneşte cu antimateria şi se anihilează reciproc, eliberând cantităţi enorme de energie.

Această transformare reciprocă a luminii în materie şi invers ar putea părea un lucru ciudat, ca şi cum merele ar deveni portocale pentru ca apoi să se preschimbe din nou în mere. Dar oare chiar vedem interconversia a doua substanţe cu totul diferite? Este oare posibil să observăm un eveniment semănând mai mult cu schimbarea de stare a unei substanţe universale primare? De exemplu, gheaţa care se transformă în abur, sau aburul lichid condensat (apa) ce redevine gheaţă? Această interpretare aduce o nouă lumină în ceea ce priveşte natura unor particule precum electronii, care este una dual㠹 undă/particulă.

Să luăm în considerare exemplul fotonului care se transformă în două particule. În punctul de conversie al energiei în materie, fotonul (o cantitate foarte mică de energie electromagnetică sau lumină) îşi micşorează viteza pentru a deveni o particulă. Făcând aceasta, el dobândeşte unele proprietăţi care sunt specifice solidelor (masa, de exemplu) şi totuşi păstrează anumite proprietăţi caracteristice undelor.

Diagrama nr. 6

NAŞTEREA MATERIEI DIN ENERGIE

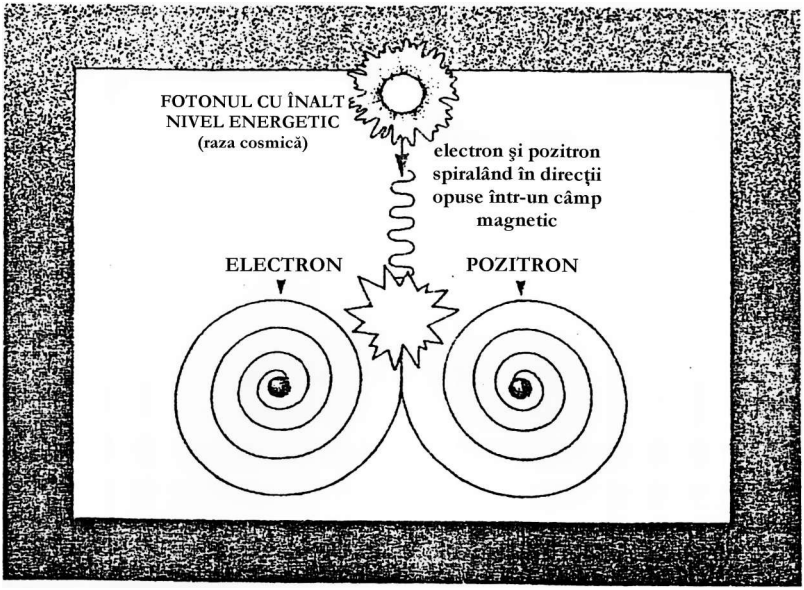

Aceste proprietăţi specifice undelor nu se manifestă decât în cazul anumitor experimente în care razele emanate de electroni sunt tratate la fel ca razele fotonilor, cum ar fi cel cu microscopul pentru electroni. Ca să simplificăm, viteza unui „mănunchi" de lumină a fost încetinită şi respectivul „mănunchi" de lumină s-a solidificat. Această particulă de lumină condensată poate fi imaginată sub forma unei ministructuri energetice de interferenţă sau a unui câmp energetic microcosmic ce ocupă un spaţiu infinitezimal. Şi astfel vedem cum iluzia macroscopică de soliditate dispare atunci când intrăm în lumea fizicii atomice. Particulele minuscule care umplu, într-adevăr, spaţiul, sunt, de fapt, „mănunchiuri" de lumină condensată. Din perspectivă microcosmică, *materia nu reprezintă, nivel de ansamblu, altceva* decât *lumină condensată*!

Materia este compusă dintr-o întreagă structură, cu variaţii infinite, de câmpuri energetice. Aceste combinaţii sunt guvernate de diferite „legi ale naturii" pe care fizica s-a străduit întotdeauna să le descopere. Termenul de „câmpuri înăuntrul câmpurilor" a fost cu justeţe aplicat acestui model teoretic. Dacă aplicăm aceasta sistemelor

vii, matricea celulară a câmpului fizic poate fi văzută ca o complexă structură energetică de interferenţă care se întrepătrunde cu câmpul bioenergetic al corpului eteric, acesta din urmă având funcţia de organizare.

Această viziune conform căreia materia reprezintă un *„câmp" energetic special* constituie o revoluţie în gândire şi este tema centrală şi baza a ceea ce vom discuta de-a lungul restului cărţii. Ea este totodată punctul de despărţire a ceea ce eu numesc paradigma „einsteiniană" a vindecării de abordările medicale convenţionale de tip newtonian: aplicarea practică a acestui mod mai clar de înţelegere a materiei în domeniul bolilor umane. Medicina vibraţională este o transpunere sistemică a paradigmei einsteiniene de vindecare. *Medicina vibraţională se concentrează asupra câmpurilor subtile energetice primare aflate la originea şi contribuind la funcţio*narea *corpului* Pe când abordarea newtoniană vizează în primul rând interacţiunile moleculare, cum ar fi cele dintre enzime şi receptori, acest nou model energetic le va permite doctorilor să conceptualizeze sisteme de vindecare care funcţionează la un nivel energetic mai subtil.

„Precum jos, aşa şi sus":

Universul văzut ca o hologramă cosmică întorcându-ne la discuţia noastră asupra materiei ca reprezentând o serie complexă şi integrată de câmpuri energetice, se poate spune că materia reprezintă un model energetic de interferenţă. Să ne referim la speculaţia noastră potrivită căreia „corpul eteric" este o structură energetică de tip holografic care dirijează creşterea şi dezvoltarea corpului fizic. Sunt mulţi cei care susţin că acest corp eteric este un corp din materia aşa numită „substanţă etherică". În acest caz, natura materiei este pe un nivel de frecvenţă superioară. Aceasta înseamnă că particulele vibrează la o frecvenţă mai înaltă, aşa încât substanţa etherică este percepută în mod diferit. Să ne amintim, *dacă materia are calităţi asemănătoare cu cele ale luminii, atunci probabil că prezintă şi caracteristici de frecvenţă*. În aşa-zisul univers fizic, materia este pur şi simplu o substanţă care

vibrează la o frecvenţă redusă.

În literatura esoterică orientală, substanţa eterică este denumită „materia subtilă”, sau materia care este mai puţin densă decât cea fizică, având o frecvenţă superioară. Corpul eteric pare a reprezenta o variantă subtilă a corpului fizic, ceva asemănător frunzei-fantomă. Corpul nostru eteric este o structură energetică de interferenţă având caracteristicile unei holograme. Este posibil să existe corespondentul la nivel subtil al universului fizic, alcătuit dintr-o materie al cărei nivel de vibraţie este superior. Dacă structura energetică de interferenţă a unui singur corp eteric se comportă ca o hologramă, nu s-ar putea oare, în acest caz, ca întreaga structură energetică de interferenţă pe care o reprezintă universul să fie o vastă hologramă cosmică? Dacă acest lucru este adevărat, atunci, în virtutea principiului holografic potrivit căruia fiecare parte conţine întregul, există implicaţii profunde în ceea ce priveşte informaţiile depozitate în aparentul spaţiu gol din jurul nostru! Posibilitatea ca în structura universului să fie „împachetate” cantităţi nelimitate de informaţii este o idee ce câştigă din ce în ce mai multă atenţie din partea unor teoreticieni de renume precum ar fi fizicianul David Bohm, câştigătorul premiului Nobel.10 Bohm a adus argumente ştiinţifice convingătoare în favoarea a ceea ce el numeşte „ordinea interioară” a universului holografic. Într-un asemenea univers, nivelurile superioare de ordine şi informaţie ar putea fi holografic implementate în textura spaţiului şi materiei/energiei.

Dacă există într-adevăr o asemenea hologramă cosmică, atunci fiecare parte a universului conţine informaţiile privind alcătuirea întregului univers. Spre deosebire de o hologramă statică, holograma cosmică este un sistem dinamic aflat în mişcare care se schimbă din microsecundă în microsecundă. *Datorită faptului că ceea ce se întâmplă cu un mic fragment din modelul energetic de interferenţă afectează, mod simultan, întreaga structură, există o uriaşă relaţional e între toate părţile universului holografic*. Dacă ar fi să considerăm că

Dumnezeu este „tot ceea ce există”, atunci, raportându-ne la interconexiunea spaţială holografică, Dumnezeu ar putea-ţi, simultan, în contact cu toate creaţiile sau creaturile Sale. Întrebarea ultimă, desigur, este cum să pătrunzi în această informaţie despre cosmos conţinută de structura spaţiului din jurul nostru? Cum decodificăm hologramа cosmică? După cum toţi ocupăm un mic loc în cadrul universului, tot astfel fiecare deţine, într-un anume sens, „o parte din secret”. Ne putem acorda frecvenţa vibraţiei noastre interioare astfel încât să putem percepe informaţia transmisă de undele cosmice? Dar oare dispunem de receptorul radio potrivii cu care să putem asculta această transmitere de informaţii?

O astfel de viziune holografică ne poate oferi o explicaţie în legătură cu cercetările de succes privind „vederea (de) la distanţă” întreprinse la Stanford Research Institute din Palo Alto, California.11 Vederea la distanţă este un termen creat de Russell Târg şi Harold Puthoff, doi experţi în fizica cuantică şi în folosirea undelor laser care au condus această epuizantă muncă de cercetare vizând fenomenul PS1 la care ne referim. Subiecţii înzestraţi cu darul vederii la distanţă au fost încuiaţi în nişte camere împreună cu câţiva observatori şi li s-a cerut să identifice locaţii geografice îndepărtate alese la întâmplare în timpul experimentului. Locurile cu pricina au fost în acelaşi timp vizitate, la modul fizic, de alţi observatori pentru a se putea, astfel, confirma sau infirma acuitatea descrierii făcute de subiecţii închişi în camere. Mulţi dintre aceştia au putut identifica la nivel de detaliu locurile alese. În anumite cazuri, „(clar) văzători de calibru” precum Ingo Swann nu numai că au identificat obiective aflate la mare distanţă şi neexistând în hărţile geografice convenţionale, dar au putut chiar să descrie cu exactitate condiţiile meteorologice existente în locurile cu pricina în momentul încercării de vedere la distanţă. Domnul Swann, un artist din New York, a participat la experimentul care a furnizat date convingătoare în legătură cu planetele Jupiter, Marte şi Mercur, toate obţinute prin vedere la distanţă. Domnul

Swann împreună cu o altă persoană foarte înzestrată, Harold Shermann, au fost în stare să furnizeze să ofere informaţii despre condiţiile planetare de pe Jupiter şi Mercur care doar mai târziu au putut fi confirmate de misiunile efectuate de NASA prin sateliţi. Unele dintre informaţiile planetare furnizate de aceste „sonde spaţiale cu chip de om” au contrazis predicţiile astrofizice din acel moment. Dar după câţiva ani, datele telemetrice obţinute au validat ceea ce Swann şi Sherman observaseră cu puterile lor psihice.

Este oare posibil ca oameni cu o asemenea capacitate de percepţie să reuşească decodificarea propriei bucăţi din hologramа cosmică? Amintiţi-vă că fiecare bucală de hologramă conţine informaţia întregului. Din cauză că hologramа universală reprezintă o structură energetică de interferenţă, ea se schimbă permanent, din clipă în clipă. Acest lucru poate explica faptul că Swann a reuşit nu doar să identifice o insulă din Oceanul Indian (pe care se afla amplasată o staţie meteorologică secretă franco-sovietică) ci şi să vadă condiţiile de vreme existente pe insulă în acel moment.

Se pare că hologramа cosmică este compusă din structuri energetice de interferenţă având frecvenţe diferite şi care se suprapun. Fiecare model holografic, definit de frecvenţa sa proprie, poartă o informaţie unică prin natura sa în ceea ce priveşte caracteristicicile respectivului domeniu de frecvenţă. De exemplu, ar trebui să existe un submodel al hologramei universale creat de structurile de interferenţă în planul materiei „fizice” şi opus materiei „eterice”. Pătrunderea, la nivel de frecvenţă, în această hologramă, ar putea furniza informaţii despre structura fizică şi suprafaţa planetelor, lucru care, de fapt, s-a petrecut în experimentul de vedere la distanţă efectuat de Swann în legătură cu planetele Jupiter şi Mercur. Conectarea la banda „etherică” de frecvenţă a hologramei cosmice ar permite decodificarea informaţiilor aparţinând unei naturi „eterice” sau depăşind dimensional planul fizic.

Hologramа cosmică poate fi văzută ca o alcătuire

formată din mai multe holograme, ce se întrepătrund, fiecare conţinând informaţii de o natură uşor diferită cu privire la univers. Se poate face o analogie interesantă cu imaginea oferită asupra cosmosului de un telescop optic, în comparaţie cu ceea ce se poate vedea în cazul folosirii unui dispozitiv cu raze X sau a unui radiotelescop. Fotografia făcută asupra unei stele de un telescop optic poate părea palidă şi neinteresantă în comparaţie cu imaginea strălucitoare ce apare atunci când aceeaşi stea este privită în spectrul de energie al razelor X. Diferite tipuri de instrumente destinate observării pot fi concentrate asupra aceleiaşi suprafeţe spaţiale şi se va vedea că ele aduc cu totul alte imagini înaintea ochilor astronomului. Diferenţa între date se datorează variaţiilor ce se produc în banda de frecvenţă a instrumentelor de observare. Acest lucru pare a sugera că există multe niveluri de informaţie specifică care pot fi accesate prin citirea şi decodificarea unei singure bucăţi din hologramа cosmică. Natura informaţiilor decodificate va depinde de banda de frecvenţă a energiei primite, dar şi de fineţea şi capacitatea de percepţie a mecanismului de observare.

Faptul că toţi (de la gospodine până la generalii de la Pentagon) cei testaţi la Stanford au putut vedea la distanţă, arată că toţi oamenii au potenţialul de a accesa acest nivel informaţional existent în cadrul holoramei cosmice. Vederea la distanţă este doar un exemplu asupra faptului că explorarea spaţiului interior poate conduce la noi descoperiri în spaţiul exterior. Aceasta, împreună cu alte capacităţi psihice, sunt o parte din repertoriul extins al potenţialului uman pe care oamenii de ştiinţă abia acum încep să-l descopere. Stările superioare de conştiinţă, cum ar fi cele demonstrate de „văzătorii” la distanţă, pot juca un rol important în înţelegerea şi decodificarea universului holografic.

Modelul holografic ne permite să înţelegem structuri informaţionale pornind de la nivelul unei singure celule şi ajungând la cel al ordinii cosmice. El oferă un model unic de descoperire a calităţilor ascunse ale materiei, la nivel

microscopic şi macroscopic. La nivel micro, celulele organismelor vii prezintă principii de organizare care demonstrează că fiecare parte conţine întregul. Întâlnim modele similare de stocare informaţională la hologramele convenţionale. La un nivel de organizare superior, creşterea întregului organism este ghidată de un strat eteric invizibil suprapus sau de o matrice care este similară unei holograme şi prin tridimensionalitatea sa. Fenomenul „frunzei fantomă" confirmă aceasta, fiecare parte conţine informaţia întregului.

Hologramele se bazează pe proprietăţile unice ale modelelor energetice de interferenţă. Doctorii au ajuns de curând la concluzia că particulele subatomice, cum ar fi electronii, sunt de fapt nişte mici modele energetice de interferenţă. Şi de vreme ce aceste ansambluri de construcţie ce formează universul fizic sunt modele energetice de interferenţă, ele pot prezenta de asemenea proprietăţi holografice. Dacă hologramele pot fi generate de structuri de interferenţă la nivel subatomic şi la nivel de organism (ca în cazul corpului eteric), atunci principiile holografice ar putea de asemenea guverna interacţiunile la nivel macrocosmic ale întregului univers. Astfel, principiile holografice care organizează structura şi conţinutul informaţional în cadrul corpului uman ar putea constitui şi modelele aflate la baza funcţionării universului cosmic.

Universul prezintă ierarhii ascendente de structură bazate pe repetarea modelelor de organizare la nivel micro şi macro. De exemplu, electronii care gravitează în nucleul atomic seamănă cu un sistem solar în miniatură. Alte asemenea modele de ordine, cum ar fi structurarea holografică pot fi, în mod similar, reprezentate la nivel cosmic. Aceasta este interpretarea afirmaţiei „precum sus, aşa şi jos".

Deoarece codificarea informaţiilor există la nivelurile micro şi macro ale organizării informaţionale, atunci pot fi extrase date semnificative? Studiile cu privire la vederea la distanţă ne sugerează despre conştiinţa umană că are potenţialul de a vedea şi de a decodifica informaţiile

existând în cadrul structurilor holografice la multiple niveluri. Genul de concentrare a conştiinţei ce caracterizează vederea la distanţă poate avea calităţi similare cu ceea ce alcătuieşte procesul de funcţionare a razelor laser folosite pentru vizualizarea şi decodificarea hologramelor mai convenţionale.

Lumina obişnuită produsă de becurile incandescente este cunoscută sub denumirea de lumină incoerentă. Lumina incoerentă se mişcă la întâmplare, undele de lumină călătorind haotic în toate direcţiile. Cineva ar putea defini gândirea umană ca fiind incoerentă. În mod contrar, lumina laser sau coerentă este foarte concentrată, cu toate undele de lumină mişcându-se la unison, precum soldaţii ce defilează într-o paradă. Dacă energia produsă de un bec incandescent ar putea deveni coerentă, raza laser rezultată ar putea probabil face o gaură într-un disc de oţel. Se poate face în continuare analogia cu producerea activităţii de gândire coerentă (ca în cazul coerenţei sporite a undelor cerebrale.) în afară de faptul că este foarte concentrată şi ordonată, lumina coerentă poate de asemenea decodifica holograme. Există dovezi care sugerează că o coerenţă mărită a activităţii cerebrale poate fi asociată cu alte evenimente paranormale precum ar psihokinezia şi vederea la distanţă. Studiile ştiinţifice făcute asupra celor ce meditează tind să confirme această ipoteză a „coerenţei”. S-a descoperit că oamenii cu o îndelungată experienţă în a medita ore întregi în încercarea de a atinge anumite puteri psihice (cunoscute şi sub numele de siddhis-uri) au unde cerebrale cu o coerenţă energetică sporită în momentul meditaţiei.1: 2 Alţi cercetători au descoperit o deplasare a frecvenţei cerebrale spre nivelul delta/ thela (1 – 8 cicli/secundă) împreună cu o mai mare sincronizare emisferică în timpul activităţii parapshice.1114

Principiul cheie aici este că o conştiinţă coerentă poate prezenta proprietăţi care le depăşesc pe cele ale unei conştiinţe obişnuite. Trecerea de la gândirea incoerentă, nefocalizată, la conştiinţa coerentă poate

reprezenta o tranziţie la fel de puternică precum cea de la lumina incandescentă la strălucitoarea energie a razei laser. Prin atingerea acestui foarte concentrat nivel de conştienţă putem ajunge la capacităţi umane existând în mod normal la nivelul inconştientului sau în stare latentă.

Meditaţia şi alte discipline mentale pot condiţiona sau „programa" hard-ul fizic şi energetic (subtil) al sofisticatului nostru sistem nervos pentru a avea acces la niveluri superioare de informaţie. Aceste tehnici îi pot permite omului să îşi conecteze, în mod selectiv, receptorul creierului/minţii la benzi specifice de frecvenţă energetică, într-un mod similar cu cel în care schimbă frecvenţele radio cu ajutorul selectorului.

Prin atingerea unor asemenea stări speciale de conştiinţă, omul poate avea acces la niveluri ierarhizate de informaţie încifrate în structura materiei /câmpurilor energetice şi în spaţiul însuşi. Conştiinţa umană extinsă poate să fie cea mai importantă unealtă pentru explorarea universului holografic şi fiinţei umane multidimensionale. Studiile de vedere la distanţă, cum au fost cele desfăşurate la Stanford, mărturisesc despre potenţialul ascuns şi neaşteptat de care dispun toţi oamenii. Întrucât conştiinţa umană se îndreaptă spre dezvoltarea acestui potenţial unic, ar trebui să începem să constatăm mai multă acceptare şi înţelegere în legătură cu principiile medicinei vibraţionale şi minunile ascunse ale universului holografic.

Rezumatul capitolului: *noi principii energetice pentru o Epocă Nouă*

Medicina care se îndreaptă spre înţelegerea energiei şi a vibraţiei, asupra modului în care acestea interacţionează cu structura moleculară şi care influenţează echilibrul din organism, este un domeniu cu evoluţie lentă care se numeşte medicina vibraţională. În sensul real al cuvântului, medicina vibraţională este o medicină einsteiniană, întrucât ecuaţia lui Einstein este cea care ne oferă cheia în a înţelege că energia şi materia sunt unul şi acelaşi lucru. Modelul curent de medicină este tot newtonian în esenţă, deoarece terapia farmaco-kinetică

se bazează pe o abordare biomoleculară/mecanicistă. Chirurgia reprezintă chiar o aplicare mai crudă a principilor newtoniene. Arta vindecării trebuie să fie actualizată, în sensul acceptării descoperirilor fizicii şi ale altor ştiinţe asemănătoare.

Medicina se află în pragul descoperirii lumii ascunse a energiilor nevăzute care va ajuta la diagnosticarea şi vindecarea bolilor şi le va permite cercetătorilor să dobândească o nouă perspectivă asupra potenţialului ascuns al conştiinţei. Nivelul eteric de energie va fi prima dintre aceste lumi nevăzute care va fi explorată de oameni de ştiinţă luminaţi. Cercetătorii vor descoperi că acest corp eteric este o matrice energetică care supraveghează creşterea şi dezvoltarea, ca şi apariţia bolilor şi decesul tuturor fiinţelor umane. Pe baza descoperirilor făcute de aceşti cercetători de excepţie, medicina va începe să înţeleagă că multe boli îşi au originea în plan eteric.

Înţelegerea naturii noastre multidimensionale şi aplicarea procedeelor terapeutice bazate pe schimbul energetic vor permite medici noi să renunţe treptat la folosirea medicamentelor şi a chirurgiei pentru a adopta sisteme mai puţin traumatizante şi mai naturale de vindecare. În plus, recunoaşterea relaţiei pe care o avem cu aceste sisteme energetice cu frecvenţă superioară va conduce în cele din urmă la o fuziune între religie şi ştiinţă, datorită faptului că oamenii de ştiinţă încep să recunoască dimensiunea spirituală a fiinţelor umane şi legile de exprimare a forţei vieţii. Tendinţa holistă din medicină îi va determina în cele din urmă pe doctori să recunoască faptul că, pentru ca fiinţele umane să fie sănătoase, acestea trebuie să aibă parte de o armonie perfectă între corp, minte şi spirit.

Structurile prin care energia se cristalizează în materie depind de forme mai subtile de manifestare care există deja la nivel eteric şi la alte niveluri superioare ale universului multidimensional. Energia şi materia nivelurilor eterice de vibraţie joacă un rol important în direcţionarea exprimării forţei vitale în cadrul diverselor

forme naturale. Realizarea acestui lucru va conduce către o nouă mare descoperire a medicinei: descoperirea modului în care corpul nostru eteric participă la boală şi la sănătate. Această viziune asupra relaţiei dintre energie şi materie îi va putea face pe oamenii de ştiinţă să recunoască şi relaţia dintre omenire şi Creatorul ei.

Modelul holografic şi baza energetică a materiei vor diminua din scepticismul celor care trăiesc potrivit modelului newtonian. Multora le va fi greu să accepte acest fapt, dar acesta este modul în care evoluează ştiinţa.15 Explorarea modurilor în care informaţiile pot fi decodificate din hologramа cosmică va da în cele din urmă naştere unor noi metode în ştiinţă care vor depinde de starea de conştiinţă a omului de ştiinţă. Vom vedea născându-se metodologii şi domenii de cercetare noi, care poate se vor numi „ştiinţe de stare”. 1” Aceasta înseamnă că viitorii oameni de ştiinţă vor trebui antrenaţi în aşa fel încât să intre în stări modificate de conştiinţă, şi, în acelaşi timp, vor deprinde bazele academice ale respectivelor ştiinţe. Dacă astrofizicienii ar putea învăţa să decodifice hologramа cosmică şi să exploreze, în plan interior, planetele, la fel ca Ingo Swann, gândiţi-vă cum s-ar extinde înţelegerea noastră asupra universului. În viitor, stările de conştiinţă modificate vor fi recunoscute ca reprezentând unelte importante pentru explorarea ştiinţelor. Noile domenii din medicina vibraţională vor necesita o instruire specială a minţii, care să sondeze structura energetică a corpului uman. Progresele făcute de medicină în această direcţie vor amplifica mult capacităţile de diagnosticare fizică şi în cele din urmă bolile vor fi depistate mai repede decât astăzi, când sunt folosite metodele convenţionale pe care le cunoaştem. Capacitatea de a percepe câmpurile energetice subtile ale oamenilor va fi mult îmbunătăţită prin realizări tehnice aparţinând domeniului electronografiei. Totuşi, se poate ca percepţiile noastre interioare cu care am fost dotaţi prin construcţie nu vor putea să depăşească asemenea tehnologii vreme de încă mulţi ani. Cheia în a da un curs practic acestor capacităţi

înnăscute este descoperirea unor metode care să ne înveţe să le folosim. Când vom învăţa să folosim într-un mod cât mai complet potenţialul ascuns al minţii umane, vom fi făcut un pas mare spre descifrarea elementelor subtile ale universului multidimensional.

Această carte are ca scop prezentarea unui model coerent de înţelegere a structurilor energetice ale corpului uman. Ea oferă o bază raţională pentru înţelegerea atât a vechilor sisteme de vindecare cât şi a viitoarelor metode de diagnosticare energetică şi de terapie. Unul dintre conceptele principale aflate la baza acestui mod nou de gândire este acceptarea faptului că suntem fiinţe multidimensionale. Suntem mai mult decât carne şi oase, celule şi proteine. Suntem fiinţe aflate într-un echilibru dinamic cu un univers de energie şi lumină funcţionând la frecvenţe şi în forme diferite. Suntem compuşi din ceea ce este compus şi universul, adică din lumină condensată. De-a lungul secolelor, misticii au spus că suntem fiinţe de lumină. De-abia astăzi, ştiinţa a început să valideze premisa ce stă la baza acestei afirmaţii.

Acest capitol a încercat să se constituie într-un element călăuzitor pentru restul cărţii, în sensul de a fi definit premisele de la care se porneşte. Vă reamintesc că fiecare capitol are ca bază de pornire concluziile la care s-a ajuns în cel anterior, într-un anume sens, această carte reprezintă atât un tratat despre medicina energetică cât şi o istorie ilustrată a evoluţiei acesteia de-a lungul timpului. Aceste lecţii de medicină vibraţională demonstrează în ultimă instanţă cum vindecarea prin terapii precum esenţele florale, elixirele din muguri şi homeopatia este posibilă, ea bazându-se pe înţelegerea noastră asupra anatomiei energetice. Mulţi oameni folosesc esenţe, elixire şi remedii homeopatice, dar puţini înţeleg ce se află la baza lor.

Primele patru capitole ale acestei cărţi încearcă să stabilească o bază de înţelegere a fiinţei umane multidimensionale. Ele formează o sinteză de experimente şi descoperiri care nu au fost niciodată puse laolaltă şi

care nici nu fost privite în aşa fel încât să creeze o bază de susţinere a ideii că noi suntem fiinţe alcătuite atât din componente fizice cât şi energetice (subtile). Există o întreagă dimensiune a anatomiei energetice subtile care nu este cunoscută de către doctori şi alte genuri de terapeuţi care îşi propun să trateze întreaga fiinţa umană. Prin influenţarea acestor căi energetice subtile, pe care le străbate forţa vieţii, multe practici medicale alternative reuşesc să producă efecte pozitive asupra pacienţilor.

În capitolele 5 – 11 vom discuta despre sisteme străvechi şi noi de diagnosticare şi tratament energetic, incluzând acupunctura, radionica şi vindecarea cu cristale. Fiecare dintre aceste demersuri terapeutice este eficient prin capacitatea sa de a influenţa diferite componente ale anatomiei noastre energetice subtile, cum ar fi corpul eteric. Forma noastră fizică este în mod intim conectată cu structura eterică şi cu alte structuri energetice de interferenţă care determină curgerea forţei vitale. Când relaţia dintre energiile vibratorii superioare şi materia fizică va fi înţeleasă, vom fi capabili să înţelegem modelele ce guvernează scurgerea energiei vitale prin corpul fizic. Abordările medicale vibratorii îşi vor dovedi în cele din urmă eficacitatea prin faptul că ele pot influenţa în mod pozitiv circuitele energetice ale corpului. Aceste circuite includ sistemul meridianelor din acupunctură, chakrele şi corpul eteric. Aceste sisteme energetice puţin cunoscute contribuie la funcţionarea fizică a formei umane, fiind răspunzătoare pentru starea de sănătate sau de boală. Numai când vom fi în stare să înţelegem rolul pe care îl joacă aceste sisteme în menţinerea echilibrului psihologic vom realiza care este adevărata legătură între „întreg” şi „boală”.

Ultimele două capitole ale cărţii se referă la direcţia spre care se va îndrepta medicina în epoca modernă. Este o introducere asupra modului în care va fi practicată medicina în viitor. În epoca modernă, înţelegerea pe care o vom avea cu privire la fizica einsteiniană va permite dezvoltarea şi aplicarea tehnicilor de diagnosticare şi

vindecare care vor transcende limitările newtoniene ale zilei de astăzi.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Multe dintre demersurile terapeutice ortodoxe, incluzând medicamentele şi chirurgia, au la bază punctul de vedere newtonian potrivit căruia corpul uman reprezintă o maşină complexă.

2. Medicina vibraţională, bazată pe punctul de vedere einsteinian, consideră că fiinţa umană constituie un organism multidimensional compus din sisteme fizice/celulare aflate într-un schimb interdinamic cu o serie de câmpuri energetice complexe prin natura lor şi având un rol coordonator. Medicina vibraţională încearcă să vindece bolile prin manevrarea acestor câmpuri de energie subtilă prin direcţionarea energiei în corp în loc de manevrarea celulelor şi a organelor prin medicamente sau chirurgie.

3. Principiul holografic afirmă că fiecare parte conţine informaţia întregului. Principiul este oglindit de faptul că fiecare celulă dintr-un corp uman conţine tot ADN-ul necesar construcţiei respectivei fiinţe umane.

4. Corpul eteric este un câmp holografic de energie sau o matrice care poartă informaţia destinată creşterii, dezvoltării şi reparării corpului fizic. Dacă genele ADN-ului din jează mecanismele moleculare ce guvernează dezvoltarea celulelor individuale, corpul eteric supraveghează desfăşurarea spaţială a procesului genetic.

5. La nivelul cuantic al particulelor subatomice, toată materia reprezintă literalmente un ansamblu de câmpuri de energie condensată (lumină condensată). Conglomeratele complexe de materie (moleculele) sunt de fapt câmpuri de energie cu o funcţie specifică.

6. La fel cum lumina are o anumită frecvenţă sau frecvenţe, şi materia are caracteristici ce ţin de frecvenţă. Cu cât este mai înaltă frecvenţa materiei, cu atât mai puţin densă sau mai subtilă este materia. Corpul eteric este compus dintr-o materie cu o frecvenţă superioară materiei fizice şi de aceea ne referim la ea prin termenul de materie

subtilă.

7. Universul în sine se poate să reprezinte o uriaşă structură energetică de interferenţă cu aceleaşi caracteristici ca ale holoramei. Prin decodificarea unei mici părţi din holograma universală, se pot obţine informaţii despre întregul univers depozitat în cadrul matricei. Concentrarea în mod selectiv a conştiinţei prin conectare parapsihică poate fi un mod de decodificare a holoramei universale.

8. Deplasarea forţei vitale prin sistemele fiziologice/celulare este ghidată de structuri subtile din corpul eteric şi de racordurile (conexiunile) cu înaltă frecvenţă din sistemul energetic uman. Diferite moduri de vindecare vibraţională, cum ar fi homeopatia, esenţele florale şi cristalele pot influenţa aceste structuri subtile, îmbunătăţind funcţionarea organismului şi vindecând bolile.

CAPITOLUL II

Medicina newtoniană împotriva medicineieinsteiniene

PERSPECTIVE ISTORICE ASUPRA ŞTIINŢEI ŞI ARTEI VINDECĂRII

Pentru medicina clasică, terapia principală rămân medicamentele fabricate sintetic. Acest mod sofisticat de intervenţie asupra bolii se bazează pe mecanica newtoniană a bilelor de biliard, pe biologia moleculară, pe interacţiunile medicament-receptor şi pe farmacocinetică. În prezent, medicamentele de sinteză sunt fabricate în laboratoare şi sunt administrate pacienţilor în doze precis calculate. Pentru a evalua eficacitatea medicamentelor, doctorii vor încerca să stabilească un raport exact între dozaj şi reacţia pacientului. Avantajele ştiinţifice din tratamentul farmacologic au făcut să se renunţe în mare măsură la folosirea remediilor naturiste.

Modelul newtoni an de terapie prin medicamentele de sinteză le permite într-adevăr doctorilor să facă predicţii demne de încredere cu privire la acţiunea medicamentelor şi să elimine anumite efecte secundare ale

remediilor naturale. Dar cu ce cost? Poate că există importanţi factori de vindecare energetică care au fost ignoraţi în cadrul procesului de trecere de la medicina naturistă la cea bazată pe medicamente. Poate că a sosit timpul să integrăm conceptul einsteinian, c. are susţine că materia reprezintă energie, în sistemul nostru de intervenţie asupra bolilor. Viziunea einsteiniană poate oferi noi motive pentru reexaminarea proprietăţilor curative ale plantelor naturale din care s-au dezvoltat medicamentele sintetice ale zilelor noastre. Pentru a înţelege de ce medicina se concentrează în continuare asupra modelului newtonian, poate că ar fi util să examinăm istoria şi evoluţia terapiei cu medicamente, din cele mai vechi timpuri.

Medicina naturistă: *începuturile terapiei cu medicamente*

Doctorii contemporani tind să vadă în medicina naturistă un mod primitiv de vindecare. Imaginea naturistului pe care o au cei mai mulţi doctori este a cea a vindecătorului tradiţional sau a „vraciului”. Adevărata „medicină a junglei”, aşa cum este ea practicată în comunităţile tribale, constă în administrarea de către vindecătorul tradiţional de diferite ierburi şi rădăcini care cresc într-o anume regiune geografică şi care se adresează unor maladii specifice. Chiar dacă aşa s-ar putea să funcţioneze arta vindecării în multe din triburile africane de astăzi, acest demers terapeutic a caracterizat vreme de secole modul de practicare a medicinei în Europa şi Asia.

Din perspectivă istorică, medicina naturistă se află la originea terapiei moderne prin medicamente. Ierburile conţin diferite chimicale active care au efecte specifice în funcţie de cantităţile administrate. Multe dintre medicamentele folosite astăzi îşi au originea în ierburi foarte cunoscute folosite odinioară de vindecători/doctori. Cercetările ştiinţifice din farmacologie au validat multe dintre efectele terapeutice benefice care au fost atribuite ierburilor folosite pe scară largă. Puţini oameni îşi dau seama că banala aspirină, de exemplu, îşi are originile în

medicina naturistă. Numai de curând, doctorii moderni au început să înţeleagă diferitele mecanisme moleculare care fac ca aspirina să aibă efectele benefice cunoscute.

Exemplul clasic în ceea ce priveşte faptul că medicamentele de astăzi au împrumutat de la remediile naturiste este cel al frunzei de degeţel roşu şi al agentului de bază al acestei plante, digitala. Naturiştii de la sfârşitul anilor 1700 ştiau că degeţelul roşu era eficace în tratarea retenţiei de fluid datorate afecţiunilor cardiace. Mai târziu, oamenii de ştiinţă ai secolului al douăzecilea au descoperit că digitala era ingredientul activ din degeţelul roşu care conferea plantei efectele benefice în raport cu bolile de inimă. Prin folosirea tehnicilor moderne de cercetare, doctorii au ajuns să înţeleagă care sunt efectele celulare şi moleculare prin care digitala acţionează asupra inimii bolnave. Datorită paşilor mari făcuţi de tehnologie şi de chimia organică, digitala (sau mai degrabă corespondentul său sintetic, digoxin) este astăzi fabricată în laboratoare. Doctorii moderni au renunţat la digitală, aşa cum era ea produsă de planta în sine, în favoarea unui medicament pur sintetic. Prin folosirea digoxinului sintetic se poate prescrie dozajul pentru un pacient în funcţie de vârsta şi greutatea acestuia. Nivelurile din sânge ale medicamentului pot fi cu uşurinţă monitorizate pentru a se determina efectele benefice maxime în raport cu cele secundare, negative. Într-un fel, terapia cu medicamente este o formă mai curată de medicină naturistă. Prin identificarea şi izolarea substanţelor active din plantele vindecătoare cunoscute, ierburile în sine sunt înlocuite prin pastile şi substanţe lichide care conţin versiuni sintetice ale ingredientelor active ale plantelor.

Una dintre critici le ce se aduc noii viziuni existente în medicină cu privire la medicamente în comparaţie cu medicina naturistă este că există atât de multe substanţe diferite în cadrul plantei naturale încât uneori este greu să distingi şi să izolezi toate elementele chimice cu efect terapeutic. Când un pacient ia o pastilă ce conţine un singur element activ, acesta s-ar putea să fie privat de alte

beneficii terapeutice de care ar fi avut parte în cazul folosirii integrale a plantei vindecătoare. Aceste ingrediente suplimentare conţinute de plantă pot oferi un ajutor suplimentar în remedierea bolii pacientului. Din nefericire, există doar puţine studii de cercetare care compară tratamentul cu plante sau ierburi al bolilor cu cel bazat pe medicamente sintetice derivate din aceleaşi plante.

Susţinătorii medicamentelor vin cu argumentul că există o variabilitate considerabilă a concentraţiei medicamentoase în diferite mostre de plante culese. Prin cunoaşterea unei cantităţi exacte de medicament în formă pură este mult mai uşor să calculăm, în mod ştiinţific, şi să administrăm doza potrivită pentru pacienţi în funcţie de diferiţi parametri, cum ar fi vârsta, greutatea, suprafaţa corpului etc. Este de asemenea mai uşor să stabileşti gradul de eficienţă al medicamentului şi totodată să reduci gradul de toxicitate atunci când calculezi cantităţile. Ambele şcoli de gândire ar putea să aibă argumente valabile dacă, de fapt, nu ar studia decât efectele medicamentelor legate de dozaj. Homeopatia, o ramură a medicinei naturiste, ar putea sugera motive suplimentare pentru care planta în sine, planta iniţială, poate fi mai valoroasă decât medicamentul de sinteză.

Medicina homeopatică: *mult mai mult decât plantele*

Descoperirea şi dezvoltarea medicinei homeopatice este atribuită lui Samuel Hahnemann (1755 – 1843), un strălucit medic german.2. Din cauza deziluziei pe care i-a produs-o medicina vremurilor în care a trăit, el a dezvoltat un sistem de tratament bazat în exclusivitate pe principiul „cui pe cui se scoate”. Acest principiu a fost descoperit în scrieri timpurii din medicina greacă şi apărea menţionat în cărţile de medicină tradiţională germană. Noul său sistem de vindecare s-a bazat pe o descoperire făcută în legătură cu efectele avute de scoarţa de cinchona (chinină) asupra malariei.

În vremea când Hahnemann practica medicina, chinina era tratamentul la modă pentru malarie. Unul

dintre primele simptome ale malariei este febra intermitentă. Hahnemann a experimentat asupra sa însuşi consumând mai multe doze de chinina vreme de câteva zile. Spre surprinderea sa, chinina i-a provocat toate simptomele corespunzând febrei intermitente specifice malariei. Cu alte cuvinte, tratamentul pentru malariei a reprodus simptomele malariei asupra unui individ sănătos. Această descoperire l-a determinat să cerceteze diferite texte de literatură medicală ale vremii pentru informaţii cu privire la „cui pe cui se scoate”. Mai târziu, el a conceptualizat acest principiu în ceea ce el a numit *Legea Lucrurilor Similare*.

Hahnemann a considerat că chinina reuşea să vindece malaria pentru că ea crea o boală artificială în organism, similară malariei, care punea în funcţiune mecanismele de apărare ale corpului. Aceste mecanisme de apărare erau activate de un principiu cunoscut în şcoala hipocratică de medicină cu numele de *Vis Medicatrix Naturae*. O traducere mai apropiată ca sens ar fi „puterile vindecătoare ale naturii”. Dacă chinina vindeca în virtutea principiului „cui pe cui se scoate” (tratarea bolilor cu medicamente despre care se ştie că reproduc simptomele bolii), atunci alte medicamente ar putea fi folosite în acelaşi mod din clipa în care s-a determinat modul în care acţionează asupra unei persoane sănătoase.

În limbajul homeopatic al vremii, Hahneman a desfăşurat un studiu în legătură cu substanţa plantei, chinina. Simptomele care apăreau cel mai frecvent după ingerarea chininei erau cele de febră intermitentă. De aceea, febra intermitentă şi alte neplăceri de ordin fizic induse de medicament au atestat valoarea cinchonei. Alt termen folosit pentru a descrie acest ansamblu de simptome comune este „imaginea homeopatică a medicamentului”. Această imagine a medicamentului este portretul unei persoane idealizate care a ingerat medicamentul în cauză. Ea descrie întreaga gamă de simptome ale individului, incluzând perturbările fizice, emoţionale şi mentale. De obicei, imaginea

medicamentului este rezultatul asocierii celor mai frecvente simptome care s-au manifestat la mai multe persoane care au consumat medicamentul. Este aproape comic să ne gândim că majoritatea medicilor clasici ar vedea în aceasta o asociere a efectelor secundare şi nu a celor benefice! în conformitate cu Legea Lucrurilor Similare, Hahnemann a dedus că era posibil să vindeci boala unei persoane stabilind potrivirea între complexul de simptome şi imaginea medicamentului corespunzând unui anume remediu. Pentru a trata o diversitate de boli existente în lume, el trebuia să ştie imaginea medicamentelor aferentă multor remedii sau leacuri de ordin diferit. Hahnemann a început, în consecinţă, să pună la punct metode de verificare pentru alte substanţe cu efect terapeutic, în speranţa de a-şi extinde noul său sistem de tratament şi asupra altor boli.

Pe când era profesor la universitatea din Leipzig, Hahnemann a instituit o serie de experimente în cadrul cărora unui grup de studenţi sănătoşi (eternii cobai ai ştiinţei) i s-a dat să ia mici doze dintr-o anume plantă sau substanţă, iar reacţiile lor au fost consemnate. Fiecare student a ţinut o evidenţă strictă a reacţiilor sale: fizice, emoţionale şi mentale. Simptomele care s-au manifestat cel mai frecvent între cei care au consumat substanţa în cauză au constituit dovada asupra eficacităţii medicamentului respectiv. În baza experimentelor doveditoare cu privire la diferitele medicamente (reacţiile comune la acelaşi medicament) a început să se contureze o nouă *Materia Medica*. Indicaţii pentru utilizarea în mod benefic a unui leac reprezentat de o plantă a fost determinat de simptomele induse asupra unei persoane sănătoase.

Potrivit acestui nou şi totodată vechi principiu, „cui pe cui se scoate”, chinina era ideală pentru tratarea malariei, pentru că ea reproducea simptomele malariei asupra oricărei persoane sănătoase. S-a ales un remediu de tip homeopatic pentru tratarea unei boli în funcţie de capacitatea acestuia de a reproduce „întregul complex de

simptome” al pacientului la o persoană sănătoasă. Aceasta nu este totuna cu a pune laolaltă medicamente care, prin cumulare, să reproducă toate simptomele pacientului. (Aceasta, vom vedea mai târziu, este una dintre diferenţele de bază între medicina contemporană, sau alopată şi medicina homeopatică.)

Este interesant de observat în legătură cu complexul de simptome asociate de homeopatul care a stabilit reţeta că simptomelor de ordin mental şi emoţional li s-a acordat o importanţă egală în raport cu cele fizice. Doctorii moderni tind să procedeze exact invers, atribuind o mai mare importanţă simptomelor fizice faţă de cele emoţionale şi mentale. Din această perspectivă, homeopatia este una dintre discipline medicale holiste care s-au preocupat de modificările aduse totodată minţii şi corpului în încercarea de a afla un tratament potrivit.

Pe baza Legii Lucrurilor Similare, Hahnemann a început să-şi trateze pacienţii în mod empiric. De fiecare dată, a ales un remediu în conformitate cu principiul că bolnavilor trebuie să li se dea o substanţă care să reproducă simptomele lor asupra persoanelor sănătoase. Deseori, bolnavii în cauză sufereau o înrăutăţire iniţială a simptomelor lor (aşa-numita „criză de vindecare”), pentru ca după aceea boala să dispară total. Această observaţie l-a făcut pe Hahnemann să creadă că remediile sale produceau în pacient o boală similară celei deja prezente, care activa mecanismul de apărare al organismului.

Hahnemann a tratat multe boli cu mare succes folosind principiul „cui pe cui se scoate”. În timpul cercetărilor sale medicale, el a mai făcut o descoperire. După ce a experimentat diluarea remediilor oferite pacienţilor, el a fost surprins să afle că, *cu cât era mai mare gradul de diluare, cu atât era mai eficientă* medicaţiaWProcesul diluării repetate părea să facă medicamentele mai puternice. Hahnemann a numit această tehnică „fortificare”. El a folosit soluţii foarte diluate din substanţe homeopatice în care punea tablete de lactoză, ce astfel puteau fi ingerate de pacienţi. Atât de

diluate erau remediile homeopatice, încât *în multe dintre leacurile date nu exista nici măcar o moleculă din planta*! Observaţia făcută de

Hahnemann, că o concentraţie mai mică produce o eficacitate mai mare, ar contrazice cu siguranţă multe dintre principiile existente în farmacologie cu privire la efectele strâns legate între ele.

Capacitatea medicamentelor homeopatice de a avea eficienţă fără a conţine mari cantităţi din substanţa din care sunt făcute ar părea să ţină de imposibil la o primă vedere. Mulţi medici alopaţi, pentru a se referi, în bătaie de joc, la lipsa, teoretică, de eficienţă a tratării pacienţilor cu asemenea cantităţi mici de doctorie, folosesc termenul de „dozaj homeopatic”, atunci când fac aluzie la faptul că anumite medicamente convenţionale au fost date în cantităţi prea mici pentru a avea efectele „necesare”. Lipsa de credinţă a medicilor în doctoriile a căror concentraţie este foarte mică se bazează pe credinţa lor foarte puternică în principiile convenţionale ale tratamentului cu medicamente şi ale farmaceuticii. Observaţiile lui Hahnemann nu se potrivesc cu principiile nexvtoniene ale acţiunii şi reacţiunii care susţin gândirea medicală curentă. Potrivit viziunii farmacologice, este nevoie de un dozaj semnificativ al medicamentului pentru a se produce efecte măsurabile, reproductibile, fiziologice. Medicii convenţionali au învăţat că, pentru ca medicamentele administrate să aibă efecte terapeutice asupra receptorilor celulari din corp, ele trebuie date în doze adecvate pentru a produce niveluri măsurabile în sânge.

Este posibil ca o substanţă a cărei concentraţie nu poate fi detectată să aibă efecte asupra corpului fizic? Homeopaţii cred că microdozele interacţionează cu sistemul energetic subtil al omului care este în întregime relaţional cu structura celulară fizică. Cum este posibil acest lucru, nu este bine înţeles în acest moment nici măcar de către medicii homeopaţi. S-ar putea ca această carte să ofere o explicaţie asupra modului în care

acţionează medicamentele homeopatice, dar trebuie ca mai întâi să aruncăm o privire asupra unor subiecte aparent fără legătură. Acest material va crea un cadru şi va oferi o bază pentru explicarea principiilor energetice homeopatice care vor urma. Prin înţelegerea mecanismelor energetice în virtutea cărora funcţionează homeopatia, va fi mai uşor să înţelegem cum acţionează şi alte medicamente „subtile" sau „vibratorii". În mod surprinzător, primul lucru pe care trebuie să-l facem este de a ne referi la proprietăţile energetice subtile ale apei obişnuite, substanţa cu cea mai mare răspândire pe planeta noastră.

Minunile apei care fac totul posibil

Apa este o substanţă foarte specială. Ea acoperă două treimi din suprafrţa planetei Pământ. De asemenea, ea constituie 99% din moleculele ce alcătuiesc corpul uman. Se ştiu multe despre proprietăţile fizice de bază ale apei, dar s-a ştiut foarte puţin, până de curând, despre proprietăţile energetice subtile ale apei. Multe dintre dovezile preliminare în favoarea acestor proprietăţi speciale provin din studiile asupra efectelor produse de „mâinile puse deasupra, care vindecă", studii efectuate în anii 1960. Din toată munca de cercetare asupra fenomenului de vindecare, cea mai semnificativă a fost cea întreprinsă de doctorul Bernard Grad de la universitatea din Montreal.

Grad a vrut să afle dacă vindecătorii paranormali aveau efecte energetice reale asupra pacienţilor, dincolo de ceea ce s-ar fi putut datora credinţei sau „carismei". El a vrut să separe efectele fiziologice ale emoţiei (aşa-numitul efect placebo) de efectele energetice subtile adevărate asupra sistemelor vii. Pentru a studia acest fenomen, el a creat o serie de experimente în care oamenii au fost înlocuiţi cu plante sau animale pentru a se elimina astfel cunoscutele efecte ale credinţei. De o mare relevanţă este ceea ce a făcut Grad cu nişte simple seminţe. Pentru a crea „un pacient plantă bolnav", Grad a plasat, pur şi simplu, seminţe în apă sărată, despre care se

ştie că întârzie creşterea. În loc să lucreze direct asupra seminţelor, Grad a rugat un vindecător să facă un tratament de punere a mâinilor deasupra unui recipient plin cu apă sărată care era folosit pentru germinarea seminţelor. Seminţele au fost aşezate de asistenţii de laborator în apă sărată luată din recipiente cu apă sărată netratată şi din recipiente conţinând apă tratată de vindecători, recipiente numite în mod arbitrar „Unu” sau „Doi”. Numai Grad cunoştea adevărata identitate a sticlelor cu apă sărată.

Seminţele au fost separate în două grupuri, diferind numai în raport cu felul apei sărate cu care fiecare grup fusese iniţial tratat. După tratamentul cu apă sărată, seminţele au fost puse într-un incubator şi s-au studiat semnele germinaţiei şi ale creşterii. S-a calculat procentual germinaţia răsadurilor şi s-a făcut, statistic, comparaţia între cele două grupuri. Grad a descoperit că seminţele care fuseseră puse în apa tratată de vindecători au încolţit într-o mai mare proporţie decât cele ce se aflaseră în apa cu sare obişnuită. După germinare, răsadurile au fost amplasate într-un mediu de creştere similar. La capătul a câteva săptămâni, plantele au fost comparate din punct de vedere al înălţimii, al mărimii frunzelor, al greutăţii şi al conţinutului de clorofilă. Grad a descoperit că plantele udate cu apa asupra căreia se concentraseră vindecătorii aveau o înălţime mai mare şi un conţinut mai mare de clorofilă. Experimentul acesta a fost reluat de un număr de ori în acelaşi laborator iar rezultatele au fost aceleaşi. După publicarea celor întâmplate, alte laboratoare din Statele Unite au efectuat experimentul cu pricina, ajungând la aceleaşi rezultate după ce au folosit diferiţi vindecători.

În urma succesului său, Grad a folosit acelaşi gen de experiment pentru a testa alte efecte energetice de ordin subtil asupra ratei de creştere a răsadurilor. De un interes particular este succesul obţinut de Grad în stimula rata de creştere plantelor prin folosirea apei tratată cu magneţi obişnuiţi! Cu toate că oamenii de ştiinţă sceptici au

avansat ideea că vindecătorul lui Grad a trişat prin ţinerea în mână a unor magneţi, magnetometre sensibile nu au putut detecta asemenea câmpuri în jurul mâinilor vindecătorului. Studii mai recente întreprinse de dr. John Zimmerman, folosind ISIC-uri ultrasensibile (Instrumente Superconductoare de Interferenţă Cuantică) ca aparate magnetice de măsurare, au detectat o uşoară – dar semnificativă – creştere a emanaţiilor de câmp magnetic ale mâinilor vindecătorului în timpul procesului de vindecare.4 Cu toate că semnalele emise de mâinile vindecătorului în timpul vindecării au fost de câteva sute de ori mai puternice decât cele ale zgomotului de fundal, nivelurile de magnetism au fost totuşi mult mai mici decât cele ale magneţilor folosiţi de Grad în experimentele sale. (Această descoperire va avea o mare importanţă când vom discuta mai târziu despre natura energiei vindecătoare.)

Grad s-a mai gândit la un lucru neobişnuit. El a dat să ţină apă în mâini unor pacienţi de la psihiatrie. Apoi, a folosit aceeaşi apă pentru tratarea seminţelor. În mod foarte interesant, apa energizată de pacienţii cu depresii severe a avut un efect invers şi anume *a suprimat creşterea*!

Din cauza efectelor pozitive de creştere atribuite apei tratate de vindecător, Grad a făcut o analiză chimică a apei pentru a vedea dacă energizarea a provocat schimbări fizice măsurabile. Au existat schimbări semnificative la analiza efectuată în infraroşu asupra apei tratate de vindecător. Acest test a revelat că unghiul legăturii atomice al apei a depăşit uşor valoarea normală. De asemenea, au existat schimbări minore în structura moleculară a apei energizate de vindecător, în sensul că s-a înregistrat o scădere a proporţiei de hidrogen ce lega între ele moleculele de apă. Testele au confirmat o scădere semnificativă a tensiunii de suprafaţă a apei tratate de vindecător, rezultat al modificării cantităţii de hidrogen de legătură între moleculele de apă. În mod curios, apa tratată cu magneţi a prezentat scăderi similare ale tensiunii de suprafaţă ca şi efecte pozitive în ceea ce

priveşte stimularea creşterii plantelor.5 Studii efectuate de Douglas Dea şi Edward Brame6, iar mai recent de Stephan Schwartz şi Edward Brame şi alţii7, au confirmat descoperirile lui Grad prin folosirea spectroscopiei în infraroşu.

Acest material a fost prezentat nu atât pentru relevanţa sa cu privire la vindecările de ordin paranormal, cât pentru importanţa acestor descoperiri în a ilustra proprietăţile energetice subtile ale apei. Acesta este un punct critic care a fost omis de mulţi cercetători familiarizaţi cu aceste experimente de vindecare. S-ar părea că apa poate fi „încărcată" şi că poate „depozita" diferite tipuri de energie subtilă. Într-adevăr, ea poate depozita atât energie benefică cât şi malefică, după cum au arătat studiile lui Grad care a folosit vindecători şi pacienţi în stare de depresie. Apa tratată a putut determina schimbări măsurabile în raport cu fiziologia şi cu creşterea plantei, cu toate că nu au fost adăugate şi nici nu au fost detectate substanţe fizice în apă. În timpul procesului de energizare, vindecătorii nu au avut un contact fizic cu apa din recipientele sigilate. Mâinile lor au fost separate de apă prin peretele de sticlă ale recipientelor.

Aceste experimente asupra proprietăţilor energetice de ordin subtil ale apei sunt relevante în ceea ce priveşte examinarea principiilor cunoscute ale terapiei cu medicamente în raport cu mecanismele necunoscute ale homeopatiei. Potrivit teoriilor moderne din farmacologie, este important să le dai pacienţilor un dozaj suficient de mare pentru a se ajunge la niveluri terapeutice. Majoritatea medicamentelor produc ceea ce numim efectele dependente de doză. Cu cât este mai mare cantitatea de medicament dată, cu atât mai puternice sunt efectele fiziologice. Dimpotrivă, în homeopatic, cu cât mai redusă este doza, cu atât mai puternice sunt efectele. Deşi soluţiile din care se fac doctoriile homeopatice sunt atât de diluate încât este greu de crezut că pot conţine măcar o moleculă din substanţa originală, totuşi ele par a avea puternice efecte vindecătoare. Acest lucru ar putea părea

paradoxal în raport cu necesitatea fizică de a exista un număr adecvat de molecule ale medicamentului pentru a se ajunge la doritul efect terapeutic.

Cu toate că aici nu au fost prezentate cazuri de tratamente homeopatice reuşite, mulţi doctori au scris cărţi despre tratarea prin remedii homeopatice a diferitelor boli. 8 Considerând că homeopatia este într-adevăr eficientă, suntem puşi în faţa unor dovezi care nu pot fi explicate prin dinamica newtoniană curentă, cauză-efect, aşa cum este ea aplicată în farmacologie. Neputinţa teoriilor newtoniene de a explica aceste efecte observabile şi repetabile sugerează că aceste teorii sunt nepotrivite sau incomplete. Întorcându-ne la apa tratată de vindecător, suntem puşi în faţa unui caz similar cu cel al homeopatiei, în care o substanţă care nu conţine molecule de medicament poate avea puteri curative. Este oare posibil să existe ceva în afară de moleculele de medicament în soluţiile homeopatice şi în cele tratate de vindecători care să ofere beneficii terapeutice? Modelul einsteinian sau subtil energetic poate oferi motive de natură a explica proprietăţile vindecătoare ale unor astfel de soluţii moleculare diluate.

Un model de energie subtilă pentru vindecarea prin homeopatie

Pentru a înţelege cum acţionează homeopatia, trebuie ca mai întâi să analizăm anumite aspecte ale teoriei şi practicii homeopatice. Va fi de asemenea necesar să reevaluăm accepţiunile noastre obişnuite cu privire la boală şi la starea de bine. Cel mai bine este să pornim de la prepararea remediilor homeopatice (aşa cum sunt ele numite de cei ce practică această artă.)

Remediile sunt de obicei preparate luându-se planta de bază (sau altă substanţă) şi îmbibând-o cu alcool. O picătură din această tinctură este separată şi adăugată unei cantităţi de apă de 10 sau 100 ori mai mare. (Diluţiile ce folosesc raportul 1: 10 poartă indicativul „X”, în ceea ce priveşte puterea lor, iar cele ce folosesc proporţia 1: 100 se numesc „C”. Vom clarifica în curând acest aspect.)

Recipientul ce conţine apa şi tinctură este scuturat cu putere în cadrul unui proces cunoscut sub denumirea de „agitare”.

Diagrama nr. 7

PREPARAREA REMEDIILOR HOMEOPATICE

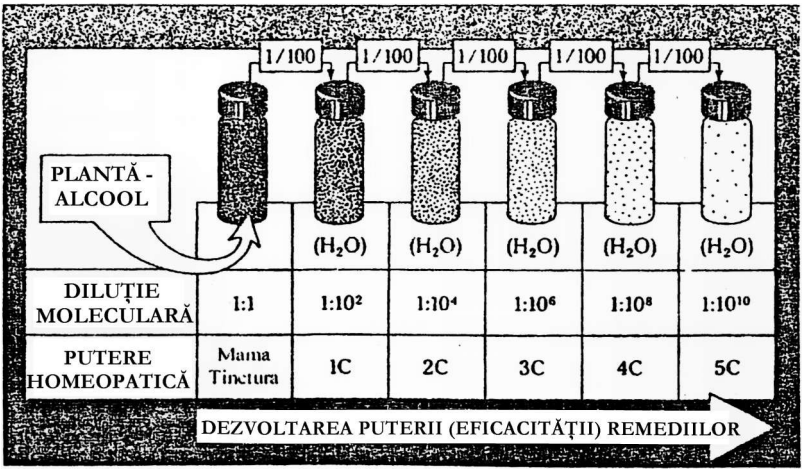

O picătură din acest amestec este luată şi adăugată la o cantitate de apă de 10 sau 100 ori mai mare (o parte substanţă, zece sau 100 părţi apă), din/iou în funcţie de sistemul de concentraţie pe care-l folosim. Întotdeauna este folosită aceeaşi proporţie a diluării. Mixtura este din nou agitată şi acest proces de diluare se repetă iarăşi şi iarăşi. Această tehnică se numeşte „fortificare”. Motivul pentru care este folosită această terminologie este că doctoriile homeopatice care sunt tot mai diluate sunt considerate a fi mai eficiente în ceea ce priveşte puterile lor curative. Se spune despre remediile homeopatice pregătite în acest mod că sunt „fortificate”.

O soluţie care a fost diluată de 10 ori prin folosirea proporţiei de 1: 10 se numeşte 10X. O soluţie similară diluată de 10 ori în proporţia de 1: 100 se numeşte 10 C. (Adevărata concentraţie moleculară a lui 10X este de 10 „lOiar cea a lui 10C este de fapt de IO” 20.) Lichidul rezultant se adaugă linei sticle ce conţine tablete de lactoză pentru a fi administrat pacienţilor.

Dacă se foloseşte metoda de diluare de 1: 100, atunci, după 12 serii de diluare, farmacistul homeopat

ajunge la un amestec cu o concentraţie de aproximativ IO” 24. Şi dacă numărul de atomi dintr-un mol (greutatea moleculară a unei substanţe chimice în grame) este de aproximativ bx 1023, aceasta înseamnă că cea de-a 12-a diluţie (sau puterea 12 C) s-ar putea să nu conţină nici măcar unul dintre atomii substanţei iniţiale. Majoritatea remediilor homeopatice au la bază 10 până ia 1.000 de diluţii (de la 10X sau 10 C până la IM, în limbaj homeopatic) folosind mai sus menţionatul proces de fortificare. Practicanţii din homeopatic găsesc că, cu cât diluţia este mai mare, cu atât mai puternic este remediul. Cu alte cuvinte, un remediu 100X este mai puternic decât un remediu 10X. în mod paradoxal, cu cât este mai mare puterea homeopatică, cu atât mai mică este probabilitatea de a găsi în produsul cu pricina măcar o moleculă din substanţa originală. Ţăcest fapt îi încurcă foarte tare pe oamenii orientaţi spre medicamente, pentru că oare cum se poate ca un singur atom al unui medicament să aibă vreun efect asupra corpului uman?)

Haideţi să examinăm procesul de preparare a remediului homeopatic legându-l cu ceea ce am spus, prin extrapolare, despre proprietăţile subtil-energetice ale apei. Ştim că apa are capacitatea de a extrage şi de a depozita anumite tipuri de energii subtile care au efecte măsurabile asupra fiinţei umane. Studiile lui Grad cu privire la apa tratată de vindecător au arătat acest lucru într-un mod elegant. În acest proces al fortificării homeopatice, diluarea progresivă îndepărtează elementele moleculare ale plantei fizice şi lasă numai calităţile energetice subtile ale plantei în apă. Partea activă a acestui remediu nici măcar nu este fizică, după cum a demonstrat argumentul nostru de ordin matematic. Remediile homeopatice sunt medicamente subtil-energetice care au frecvenţa energetică sau „semnătura vibratorie” a plantei din care au fost preparate.

Cum acţionează aceste „remedii vibratorii” asupra bolnavilor? Pentru a înţelege aceasta, trebuie să reexaminăm ce conţine boala din punct de vedere

energetic. Hahnemann a gândit că remediile homeopatice funcţionează prin crearea unei boli artificiale (similară celei pe care dorea s-o trateze) în cadrul organismului pentru a stimula mecanismul natural de apărare. O extrapolare pur fizică a acestei tehnici se află la baza procesului de imunizare, prin care urme ale unui virus sau ale unei componente virale acţionează în aşa fel încât să-l protejeze pe un individ împotriva unei anume boli. În loc să cauzeze o reacţie celulară ca în cazul imunizării, remediile homeopatice s-ar putea să acţioneze inducând un tip vibratoriu de boală. Cum acţionează acest tip vibratoriu în aşa fel încât să permită trecerea unei persoane suferinde de la boală la sănătate? Pentru a înţelege raţiunea ce stă la baza acestui mod energetic de terapie, trebuie să examinăm conceptele de boală şi de sănătate în virtutea principiilor descrise în legătură cu structura energetică a corpului uman, aşa cum au fost ele prezentate în primul capitol al cărţii.

După cum vă veţi aduce aminte, corpul fizic este asociat cu matricea energetică holografică cunoscută sub numele de „corpul eteric”. Această matrice energetică conţine datele structurale care codifică informaţiile despre morfologia şi funcţionarea organismului. Învelişul nostru energetic este o structură de creştere care direcţionează procesele celulare de la un nivel energetic superior. Anumite linii de cercetare, despre care se va discuta mai târziu în detaliu, sugerează că schimbările din corpul eteric preced manifestările bolii în corpul fizic.10

O structurare anormală în corpul eteric conduce în cele din urmă la schimbări perturbatoare la nivelul celular al corpului fizic. De aceea, bolile fizice încep la nivel eteric, înainte ca schimbările celulare fizice să fi început măcar. Când dispare rezistenţa în faţa infecţiilor şi a cancerului, acest lucru se poate parţial datora unei slăbiri sau deteriorări a sistemului la nivel eteric şi alte niveluri superioare.

În bâza acestei presupuneri, o medicină cu adevărat preventivă ar trebui să se bazeze pe analizarea

schimbărilor negative ce apar în corpul eteric înainte ca acestea să ia forma unei boli fizice. Medicina va aborda această direcţie numai atunci când ştiinţa îşi va fi dezvoltat instrumente acceptabile de diagnosticare care să le permită doctorilor să observe şi să caracterizeze schimbările din corpul eteric. Fotografia Kirlian şi derivatele sale exprimă deja, în mod potenţial, această posibilitate de viitor. De vreme ce bolile corpului fizic încep la nivel eteric, nu ar putea şi terapia să înceapă de la acest nivel? Se va vedea că este posibil să tratezi bolile fizice prin corectarea structurilor eterice anormale.

Pentru că este compus din materie, corpul fizic are atât proprietăţi moleculare cât şi vibratorii. Proprietăţile asemănătoare celor ale luminii pe care le prezintă materia conferă caracteristici frecvenţiale unice corpurilor noastre fizic şi eteric. Pentru a simplifica, haideţi să considerăm că, atunci când corpul fizic al unui individ este sănătos, el rezonează cu o frecvenţă energetică dominantă sau vibraţie. Ca un exemplu, haideţi să atribuim o frecvenţă de 300 Hz (cicli pe secundă) domnului John Q. Public. Când domnul Public se va îmbolnăvi, este normal să ne închipuim că mecanismele sale energetice şi homeostatice vor încerca să readucă sistemul său la normal, dacă este posibil.

Presupunând că domnul Public a fost infectat de o bacterie patogenă, s-ar putea să aibă febră şi să-l ia cu frig. De-a lungul anilor, doctorii au avut opinii amestecate asupra semnificaţiei pozitive sau negative a unor simptome cum ar fi febra. La un moment dat, s-a considerat că febra este benefică, în sensul de a-i oferi pacientului posibilitatea de a elimina toxinele bolii, ca într-un fel de criză de vindecare. (Unii doctori dezorientaţi chiar au impregnat organismul unor persoane cu malarie şi alte boli în speranţa de a le induce o criză febrilă de vindecare!) Mai târziu, s-a descoperit că febra nu este bună pentru sistem şi au fost introduse medicamente precum aspirina pentru îndepărtarea febrei.

„Din punct de vedere strict celular/fiziologic, în zilele

noastre s-a ajuns la părerea că febra poate fi bună pentru individul ce prezintă o boală infecţioasă. S-a demonstrat că celulele albe, protectoarele noastre imunologice, mănâncă şi distrug bacteria într-un mod mai eficient la temperaturi mai mari ale corpului. (S-a descoperit recent că celulele albe eliberează o substanţă numită „piroginul leucocitic” care induce febră mare.) Motivul pentru care discutăm despre febră este că asemenea simptome s-ar putea să fie produse de către corp ca o strategie de adaptare menită a reda sistemului o stare de echilibru homeoastatic şi de sănătate.

Din punct de vedere energetic, s-ar putea considera că un individ cum ar fi domnul John Q. Public, afectat de răceală, rezonează la o frecvenţă diferită de cea la care este de obicei conectat (300 Hz). Haideţi să considerăm că frecvenţa la care vibrează domnul Public când încearcă să scape de răceală este de 475 Hz. Dacă el ar fi capabil să producă mai multă energie la nivelul de 475 Hz, el ar putea să scape de boală mai repede şi să-şi recupereze sănătatea.

Hahnemann, cu gândirea sa homeopatică, a considerat că remediile produceau o boală similară celei de care corpul încerca să scape. El a încercat să potrivească în mod empiric simptomele produse de un remediu cu cele ale bolii pe care încerca s-o trateze. Este oare posibil ca, atunci când unui individ sănătos i se dă un remediu homeopatic, simptomele manifestate de acesta să fie cauzate de faptul că s-a acţionat asupra câmpului său energetic în sensul de a fi fost făcut să vibreze la aceeaşi frecvenţă cu cea a substanţei (plantei) folosite pentru prepararea remediului? În virtutea acestei raţiuni, fiecare specie de plantă ar trebui să-şi aibă propria identitate energetică. Această identitate energetică poate fi complexă, formată dintr-o multitudine de frecvenţe variate. Diferitele părţi ale plantei, cum ar fi scoarţa unui copac, pot avea diferite semnături energetice în raport cu altele, rădăcinile, frunzele sau florile. *Atunci când planta se prepară homeopatic, proprietăţile medicamentului fizic*

care a fost realizatfolosind planta sunt eliminate, rămânând calităţile energetic-subtile care sunt absorbite de apă pentru a fi predominante.

Ceea ce se poate să fi făcut de fapt Hahnemann este *a fi potrivit, în mod empiric, frecvenţa extrasului din plantă cu frecvenţa bolii*. El a făcut aceasta potrivind simptomele fizice şi emoţionale ale bolii pacientului cu simptomele cunoscute produse de remediu. Observarea din punct de vedere fizic a pacientului a reprezentat, la urma urmei, singura metodă de diagnosticare la îndemână doctorilor din vremea lui Hahnemann, înainte de a apărea analizele şi tehnica de profil. Potrivirea modelului simptomatic de ansamblu cu complexul simptomelor produse de un anume remediu a fost o metodă ingenioasă, deşi necunoscută lui Hahnemann, de a pune în rezonanţă frecvenţele energetice. Folosind Legea Lucrurilor Similare, Hahnemann a putut să ofere pacientului o doză din energia subtilă de care acesta avea nevoie la frecvenţa exactă necesitată. Iată de ce în homeopatia clasică nu se pot amesteca diferite remedii pentru a se trata mai multe simptome diferite. Remediul care exprimă cel mai bine complexul unic de simptome al individului va fi cel vindecător. Compararea simptomatologiei pacientului cu complexul de simptome al remediului îi permite medicului homeopat să găsească în mod empiric frecvenţa care va neutraliza boala.

Teoria energiei homeopatice sugerează că oamenii sunt întrucâtva precum electronii unui atom. Electronii din cadrul atomului ocupă nişte traiectorii energetice sau domenii spaţiale cunoscute sub numele de orbile. Fiecare orbită are o anume frecvenţă şi energii caracteristice care depind de tipul şi greutatea moleculară a atomului. Pentru a excita sau mişca un electron către următoarea orbită este nevoie ca acestuia să i se trimită o energie cu o frecvenţă specifică. Numai o fracţiune din cantitatea exactă de energie necesară va fi suficientă pentru a face electronul să sară pe o orbită superioară. Acest lucru se mai numeşte şi principiul rezonanţei, potrivit căruia

oscilatorii sincronizaţi la nivel vibratoriu nu vor accepta energie decât într-o bandă îngustă de frecvenţă. Prin procesul de rezonanţă, energia corespunzând frecvenţei potrivite va excita electronul determinându-l să treacă la un nivel sau stare energetică superioară, adică pe o altă orbită din jurul nucleului.

S-ar putea ca fiinţele umane să fie asemănătoare electronilor, în sensul că subcomponentele lor energetice ocupă diferite poziţii vibratorii, pe care le putem numi orbitele sănătăţii şi orbitele bolii. Pentru fiinţele umane ale căror sisteme energetice se află pe orbitele ne-sănătăţii, numai energia subtilă cu frecvenţa potrivită va putea face corpul să treacă pe o nouă orbită sau stare de sănătate. Remediile homeopatice pot furniza sistemului uman acea cantitate de energie subtilă de care acesta are nevoie printr-un fel de inducţie de rezonanţă. Această injecţie cu energie eterică face ca sistemul să treacă din spaţiul vibratoriu corespunzând bolii pe orbita sănătăţii.

Tensiunea frecvenţei energetice suplimentare, homeopatică, este probabil ceea ce declanşează exacerbarea iniţială a simptomelor observate de medici atunci când este administrat remediul corespunzător. (Această aşa-numită „criză de vindecare” are loc de obicei înainte de vindecarea completă a bolii.) Pacienţilor li se dă o doză de energie subtilă având o frecvenţă specifică care va ajuta corpurile să rezoneze în modul dorit în aşa fel încât sistemele lor să poată reveni la starea de sănătate sau de bine. Vibraţia vindecătoare, intensificată de remediu, cauzează simptomele exagerate ale bolii pe care le încearcă pacientul în timpul crizei de vindecare. Homeopatia foloseşte spectrul variatelor frecvenţe ale naturii pentru a elimina toxinele bolii. Această metodă permite restabilirea ordinii şi a echilibrului în sistemul energetic uman. Din punctul de vedere specific al homeopatici cu privire la frecvenţă, *natură există tratamente pentru TOATE bolile noastre*.

Acest moment al discuţiei ne determină să ne referim la un alt lucru interesant la care s-a făcut aluzie mai

devreme în acest capitol, când s-a vorbit despre conflictele dintre medicina homeopată şi alopată. Hahnemann este cel care inventat, iniţial, termenii alopatie şi homeopatic. 11 După cum am văzut, homeopatia, cuvânt ce derivă din limba greacă şi traducându-se prin „tratamentul potrivit bolii”, se bazează pe Legea Lucrurilor Similare, în virtutea căreia unui individ i se administrează un tratament care produce nişte simptome „similare” celor ale bolii. Alopatia, din grecescul „allos”, însemnând „alt” tratament al bolii, se referă la oferirea de remedii ce nu se bazează pe logica homeopatică. Alopatia, cu toate că înseamnă de fapt „sisteme de vindecare, altele decât homeopatia” a ajuns să fie sinonimă cu „medicina de referinţă” care se bazează pe medicamente.

Dintr-o perspectivă simplistă, haideţi să examinăm care este diferenţa între tratamentul alopat şi cel homeopat Ce) ce se adresează banalei răceli. Întrucât răcelile sunt în mod frecvent însoţite de febră, tuse şi guturai, medicul alopat va prescrie un antipiretic ce reduce febra (cum ar fi aspirina), un decongenstionant (cum ar fi Actifed) şi un medicament sau substanţă ce suprimă tuşea (cum ar fi siropul ce conţine codeină.) Desigur, toate aceste remedii moderne sunt, de fapt, combinaţii realizate din multe medicamente individuale într-un singur amestec. Medicul homeopat, pe de altă parte, ar prescrie un singur agent în acest caz, *Allium ceapa* (latinescul pentru „ceapă roşie.) S-a demonstrat că Allium ceapa, în cazul indivizilor sănătoşi, produce o tuse uscată, ochi lăcrimoşi, strănut, nasuri care curg şi alte simptome asemănătoare celor ale răcelii. Totuşi, dacă se administrează Allium ceapa unui individ care prezintă deja şi m^2 tome le răcelii, pacientul încearcă aproape imediat o uşurare şi o slăbire a răcelii.

Se pot observa diferenţe evidente între demersul terapeutic bazat pe folosirea unei game multiple de medicamente sau „polifarmacie” corespunzând medicinei alopate şi tratamentele succinte folosind un singur agent ale homeopatici. *Homeopatia încearcă să găsească*

remediul exact şi unic care corespunde tuturor simptomelorpacientului prin ceea ce declanşează, ca reacţie, la un om sănătos. Şi aici intră nu numai simptomele fizice, ci şi cele emoţionale şi mentale. În felul acesta se ajunge la cea mai apropiată „potrivire vibratorie" între boală şi tratament. Prin atenţia pe care o acordă atât perturbărilor minţii cât şi celor ale corpului, homeopatia poate fi considerată drept una dintre primele abordări holistice din medicină. Acest exemplu referitor la tratarea unei simple răceli, pune în lumină diferenţele filosofice care există între a administra mai multe medicamente care acţionează la nivel celular şi a folosi agenţi vibratorii unici care acţionează la nivel energetic.

Din perspectiva corpurilor fizic şi eteric, nu este foarte clar la ce nivel se produce iniţial efectul remediului homeopatic. Anumite surse sugerează că remediile homeopatice sunt întrucâtva „fizice", prin efectele lor energetice directe asupra structurii moleculare a corpului fizic. Se poate ca Kirlian şi alte tehnici electrografice să se dovedească în cele din urmă utile în ceea ce priveşte studierea efectelor remediilor homeopatice asupra corpurilor eteric şi fizic.

Remediile homeopatice reprezintă o cale alternativă pentru ceea ce ţine de aplicarea terapiilor bazate pe plante. Dacă farmacologii au ales să izoleze agenţii moleculari unici ăi plantelor, homeopatia s-a oprit asupra esenţei vibratorii a întregii substanţe conţinute de plantă. Procesul de preparare homeopatică eliberează din plante calităţile energetice subtile pentru a încărca apa, din care acestea sunt transferate suportului de lactoză într-un dozaj diferit de la caz la caz. Astfel, remediile homeopatice diferă de agenţii farmacologici prin aceea că ele sunt nişte doctorii „etericizate". Natura moleculară primară a plantei a fost separată de calităţile sale subtil-energetice sau eterice prin folosirea mediului intermediar de depozitare al apei. Iată de ce, cu cât este mai mare gradul de diluţie, cu atât mai mare este remediul homeopatic. Cu cât este mai mare puterea homeopatică, cu atât mai mic este conţinutul

molecular şi, astfel, cu atât mai eterice sunt caracteristicile remediului.

Un alt demers vibratoriu care reprezintă o desprindere clară de medicina naturistă se bazează pe administrarea de esenţe florale. La fel ca în cazul remediilor naturiste, prepararea acestor esenţe depinde de proprietăţile de stocare la nivel energetic subtil ale apei. Esenţele florale folosesc de asemenea proprietăţile subtile ale luminii solare pentru a imprima mediului reprezentat de apă calităţile vibratorii ale florilor. Esenţele sunt folosite altfel decât remediile homeopatice şi au efecte energetice la niveluri mult mai înalte decât cele la care ne-am referit până acum. (Ne vom ocupa de esenţele florale şi de efectele lor într-un capitol separat aflat la sfârşitul cărţii.) Terapeuţii care folosesc esenţele florale se bazează pe alte principii ale medicinei vibraţionale decât Legea Lucrurilor Similare, care ghidează gândirea terapeuţilor din homeopatic. Întrucât lucrează la niveluri energetice superioare, esenţele florale ale unei anume plante au efecte terapeutice mult diferite în raport cu remediile homeopatice preparate din frunzele aceleiaşi plante. Aceasta tinde să confirme ipoteza care susţine că diferitele părţi ale plantei ar putea conţine calităţi energetice diferite.

Un concept cheie de care trebuie să ne amintim atunci când discutăm despre remediile homeopatice şi esenţele florale este că natura, în diversitatea ei, dispune de mulţi agenţi vindecători pe care nu i-am descoperit încă. Terapia cu medicamente a devenit ramura cea mai acceptabilă din punct de vedere ştiinţific a medicinei naturiste, pentru că se bazează pe principiul newtonian al interacţiunilor moleculare. Problema validării mecanismelor energetice ale agenţilor homeopatici o constituie faptul că energiile subtile care sunt răspunzătoare pentru efectele lor terapeutice sunt greu de măsurat prin tehnologiile de care dispunem astăzi. De asemenea, pentru a înţelege eficacitatea remediilor homeopatice în tratarea bolilor, trebuie să ne declarăm de

acord cu o filosofie subtil-energetică a ne-sănătăţii şi sănătăţii. Faptul că medicina ortodoxă nu poate accepta decât date care ţin de concretul materiei şi de modelele convenţionale ale patopsihologiei îngreunează înţelegerea de către medicii moderni a modului în care microdozele unei substanţe, oricare ar fi ea, pot să fie eficiente din punct de vedere terapeutic.

Utilizând principiul fortificării prin diluare şi agitare, se pot face remedii homeopatice din aproape orice substanţă, organică sau anorganică. Proprietăţile apei, care absoarbe energia subtilă, permite extragerea de calităţi vibratorii specifice care pot fi folosite atunci când se administrează tabletele de lactoză. Multe dintre remediile folosite de medicii homeopaţi derivă de fapt din substanţe anorganice. Fiecare remediu conţine calităţile vibratorii specifice materiei prime într-o formă care le dă mai multă putere. Legea Lucrurilor Similare este folosită de către doctori pentru a potrivi simptomele pacientului cu un remediu care produce aceleaşi simptome. În acest fel, medicul homeopat poate să obţină în mod empiric cea mai bună potrivire de frecvenţă între pacient şi leac. Numai o potrivire perfectă de frecvenţă are efect în homeopatie. Prin furnizarea frecvenţei potrivite a energiei subtile, remediul homeopatic face ca sistemele energetice ale corpului să rezoneze la nivelul vibratorii! corect. Când corpul este, astfel, activat energetic, el este ajutai să elimine toxicitatea bolii.

Remediile homeopatice provin de obicei dintr-o materie anorganică mai densă, în vreme ce esenţele florale au o mai mare concentraţie de forţă vitală. Remediile homeopatice reproduc deseori boala fizică a unei persoane pentru a elimina dezechilibrul din corp. Homeopatia influenţează corpurile subtile, dar continuă să funcţioneze la nivelul vibratoriu al structurii moleculare. Homeopatia este o punte între medicina conservatoare şi medicina vibraţională. 12

Ceea ce este important, este faptul că începe să se dezvolte un model de înţelegere al terapiilor medicale

„alternative”, înţelegerea la nivel spiritual a omului de ştiinţă asupra funcţionării acestor sisteme de vindecare va depinde de o cunoaştere plauzibilă a anatomiei energetice subtile a omului. Corpul eteric este unul dintre multele niveluri ale sistemului nostru energetic subtil. Din cauză că aceste componente subtile sunt în mod strâns legate de corpul fizic, terapiile care acţionează la niveluri energetice constituie instrumentele prin care acestea pot fi făcute să se comporte în aşa fel încât să acţioneze pozitiv asupra structurii celulare fizice.

Modelul newtonian urmat de medicină nu ia în seamă aceste sisteme energetice. Este mult mai uşor să negi eficacitatea sistemelor alternative de vindecare, deoarece ele nu se încadrează în logica ştiinţifică, decât să extinzi acest model depăşit în aşa fel încât să includă fenomenele energetic superioare. Modelul einsteinian, în virtutea căruia materia reprezintă o formă de energie, ne conferă un cadru menit a ne face să putem privi într-un mod realist şi să înţelegem aceste sisteme subtil-energetice. Fenomene precum vindecarea prin punerea mâinilor şi medicina homeopatică pun în faţa ştiinţei situaţii care nu pot fi în întregime ignorate. Ele nu pot constitui în totalitate o mistificare şi o minciună aşa cum vor oamenii de ştiinţă să credem.

Nu orice interacţiune neştiinţifică poate fi explicată prin efectul placebo. Acesta demonstrează puterile ascunse de vindecare ale minţii (care depind de credinţă) şi care sunt în mare măsură desconsiderate de către doctori. Munca doctorului Grad a arătat că efectele credinţei pot fi separate de evenimentele subtil-energetice care au de fapt loc între vindecător şi pacient. Cu toate că acest lucru nu este ştiut de mulţi, experimentul făcut de doctorul Grad a fost recunoscut ca valabil şi Grad a fost premiat de către Fundaţia CIBA: în mod paradoxal, o organizaţie ştiinţifică fondată de către o mare companie farmaceutică!

Doar în ultimele câteva decenii tehnologia a ajuns într-un punct în care oameni de ştiinţă precum dr. Grad au

început să valideze şi să măsoare energiile acestor sisteme de energie subtilă. Cu timp şi efort, ei vor fi capabili să înlăture aura magica care îi înconjoară pe practicanţii acestor terapii vibratorii. Rezumatul acestui capitol va oferi cadrul de înţelegere asupra modului în care homeopatia şi alte sisteme chiar mai ciudate de vindecare pot fi acceptate şi recunoscute în ceea ce priveşte contribuţia lor la o mai bună înţelegere a oamenilor în calitatea lor de fiinţe multidimensionale.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Modul de abordare farmacologic foloseşte doze măsurate ale medicamentelor pentru a influenţa sistemele fizice/celulare ale corpului. Modelul farmacologic se bazează pe interacţiunile mecaniciste newtoniene de la nivel molecular, aşa cum funcţionează ele în raport cu mecanismul de recepţionate a medicamentelor de la nivelul membranei celulare.

2. Modul de abordare homeopatic foloseşte calităţi foarte mici de substanţe pentru a crea schimbări fiziologice terapeutice prin intermediul interacţiunilor ce se petrec în plan subtilenergetic.

3. În cazul remediilor homeopatice, semnătura energetică a substanţei medicinale este în primă instanţă transferată unui solvent, cum ar fi apa, iar apoi unei neutre pastile de lactoză. Nu proprietăţile moleculare, ci semnătura vibratorie este folosită pentru vindecare.

4. În homeopatic, cu cât este mai diluată concentraţia moleculară a unui remediu, cu atât mai mare este eficacitatea acestuia. Acest lucru contrastează în mod direct cu modelul farmacologic, potrivit căruia eficacitatea creşte prin mărirea concentraţiei moleculare.

5. Homeopatia se bazează pe Legea Lucrurilor Similare, în virtutea căreia un remediu este ales pentru capacitatea sa de a reproduce simptomele unei persoane bolnave la o persoană sănătoasă. Prin potrivirea complexului de simptome al pacientului cu ceea se numeşte „imaginea medicamentului” asociată unui remediu, se realizează o rezonanţă vibratorie optimă între

pacient şi remediu.

6. În homeopatic, un remediu este ales pentru capacitatea sa de a stimula şi reechilibra corpul fizic prin furnizarea unei frecvenţe necesare de energie subtilă. Dacă frecvenţa remediului se potriveşte cu starea de boală a pacientului, un transfer de energie petrecut în cadrul acestei rezonanţe stabilite anterior va permite sistemului bioenergetic al pacientului să asimileze în mod eficient energia de care are nevoie, să elimine toxinele, şi să atingă un nou punct de echilibru care îi va reda sănătatea.

CAPITOLUL III

Începuturile timpurii ale medicinei vib

NAŞTEREA MEDICINEI VIBRAŢIONALE

În cadrul anumitor subspecialităţi ale medicinei convenţionale, are loc în prezent definirea bazelor în virtutea cărora se va petrece trecerea dinspre modelul farmacologic newtonian către viziunea einsteiniană, în raport cu care vindecarea ar trebui să fie una de natură pur energetică. Această trecere de la terapia convenţională prin medicamente şi chirurgie la vindecarea electromagnetică reprezintă începuturile unei revoluţii în conştiinţă pentru profesia medicală. În noua eră care se apropie, vindecătorii/doctorii vor începe să înţeleagă că organismul uman reprezintă o serie de câmpuri energetice multidimensionale aflate în interacţiune.

Perspectivele energetice asupra sistemelor vii vor crea impactul necesar pentru a se face paşi mari în direcţia înţelegerii de către medicină a dimensiunilor superioare ale sănătăţii şi bolii umane. Noi metode de diagnosticare mai rapidă îşi vor face apariţia. Vor fi concepute sisteme specializate de vindecare energetică care se vor dovedi mai eficiente şi mai puţin toxice pentru corpul uman decât actualele metode bazate pe medicamente şi chirurgie. Doctorii au trecut încet şi cu grijă de la vechea înţelegere newtoniană asupra fiinţei umane, ca reprezentând doar oase şi came, la un nou mod de apreciere a acesteia, în virtutea principiilor

electromagnetismului.

Pentru a realiza tranziţia de la punctul de vedere newtonian la cel einsteinian, trebuie să ilustrăm progresele înregistrate în domeniul aplicaţiilor electromagnetice din medicină.

Descoperirea şi dezvoltarea razelor X:

modele medicale timpurii de folosire a energiei pentru diagnosticare şi tratament

O descoperire care a ajutat medicina modernă şi a deschis noi ferestre către o observare mai profundă a anatomiei umane a fost aplicarea razelor X pentru diagnosticare. Razele X au permis pătrunderea într-o lume necunoscută anterior din cadrul organismului uman. împreună cu dezvoltarea echipamentelor de diagnosticare cu raze X a început să se dezvolte şi înţelegerea noastră cu privire la biofizica radiaţiilor electromagnetice. Primele experimente întreprinse în sfera câmpurilor electromagnetice i-au determinat pe cercetători să-şi mute atenţia dinspre lumea reacţiilor fizico-chimice către cea a sistemelor biologice aflate în continuă interacţiune cu un mediu radiant. Folosirea razelor X în domeniul diagnozei au transformat utilizarea câmpurilor electromagnetice într-o procedură comună. Razele X au permis extinderea viziunii noastre asupra unui nou domeniu de frecvenţă, permiţându-ne astfel să ne extindem capacităţile de percepţie dincolo de cotele lor obişnuite.

Dar, împreună cu această extraordinară posibilitate de a pătrunde în structura umană, au apărut şi efectele secundare distructive ale radiaţiei. În mod ironic. Madame Curie, care a descoperit radiul, a murit din cauza radiaţiilor. În cele din urmă, razele X au început să fie folosite pentru terapie şi au devenit un instrument puternic împotriva unor boli precum cancerul. Şi aceste începuturi au făcut să se deschidă o întreagă nouă lume a radiologiei terapeutice. Radiologia terapeutică este o disciplină bazată pe cunoaşterea modului în care radiaţia electromagnetică afectează celulele vii. În ceea ce priveşte tratarea în acest fel a cancerului, chestiunea afectării

celulelor este una critică. Pentru ca doctorii să aplice o doză terapeutică de radiaţie asupra unei tumori maligne, ei trebuie să cunoască nu doar efectele energiei asupra cancerului ci şi toleranţa la radiaţie a celulelor normale ale ţesutului înconjurător.

Încercarea de a descoperi moduri prin care energia să fie dirijată doar asupra celulelor anormale i-a determinat pe oncologi să caute sisteme mai exotice de furnizare a energiei. De la simplul cobai tron la acceleratorul liniar, noile moduri de aplicare a dozelor terapeutice de energie corpului au devenit din ce în ce mai sofisticate. Dar razele X sunt doar o parte din tranziţia medicinei către utilizarea energiei pentru vindecare. Prin explorarea întrebuinţărilor terapeutice ale electricităţii vom dezvolta înţelegerea noastră asupra fiinţelor umane şi a modului în care pot fi ele tratate dintr-o perspectivă energetică.

Electroterapia: *de la suprimarea durerii vindecarea fracturilor*

Folosirea electricităţii pentru terapie nu este ceva nou în medicină. Oamenii au încercat să folosească electricitatea pentru vindecare din timpuri străvechi. Mai multe texte medicale vechi, de exemplu, vorbesc despre folosirea peştilor electrici şi a ţipaţilor ca despre nişte forme acceptate de terapie medicală. Tratamentul prescris implica aplicarea peştelui electric direct pe corpul pacientului. Se credea că o descărcare electrică puternică asupra corpului uman poate avea o valoare terapeutică într-o multitudine de situaţii. Numai în secolul al douăzecilea a devenit electricitatea disponibilă într-un asemenea mod încât aplicaţiile ei în terapie au putut fi explorate în mod extensiv.

Una dintre aplicaţiile electroterapiei care de curând a început să fie demodată este folosirea stimulării electrice pentru eliberarea de durere. Instrumente timpurii precum Stimulatoarele pentru Coloanele Dorsale, inventate de dr. Norman Shealy, un neurochirurg din Wisconsin, erau implantate în şira spinării a pacienţilor care acuzau dureri

netratabile, S-ar putea considera că aceste demers terapeutic ţine atât de modelul (chirurgical) newton ian cât şi de cel (energetic) einsteinian. Coloanele dorsale sunt nişte traiecte nervoase lungi aflate în şira spinării care transmit durerea şi informaţia senzorială dinspre corp către creier. Raţionamentul acceptat în mod curent cu privire la eficacitatea acestor electrostimulatoare este legat de o teorie propusă pentru înţelegerea analgezici din acupunctură.

Aşa-numita teorie a „Controlului Porţii" propusă de Melzack şi Wall 2 sugerează că stimularea prin acupunctură a nervilor periferici, la un nivel superior celui cu care intră impulsul dureros în corp, cauzează închiderea porţii prin care intră durerea. Impulsurile electrice nervoase traversând această „poartă" poartă, în sens ascendent, durerea şi informaţia senzorială către creier. Prin închiderea porţii, impulsurile dureroase sunt împiedicate să se îndrepte către sistemul nervos central, unde sunt interpretate. În legătură cu stimulatorul la care ne-am referit, se spunea că, atunci când era plasat în şira spinării la un nivel superior celui de intrare a impulsurile dureroase, acesta închidea, prin electricitate, poarta şi bloca ascensiunea mesajelor dureroase către creier.

Electrostimularea şirei spinării a mai făcut un pas înainte prin crearea sistemelor terapeutice cunoscute sub numele de Stimulatoarele Nervoase Transcutanate (SNT). Bazate pe acelaşi principiu ca în cazul Teoriei Controlului Porţii, aceste dispozitive electrice produc impulsuri electrice slabe care se propagă prin nişte electrozi fixaţi pe piele, stimulând nervii cutanaţi care transportă informaţia senzorială, prin şira spinării, la creier, în loc să interacţioneze cu mecanismul porţii printr-un sistem implantat în coloana vertebrală, SNT-urile realizează închiderea porţii prin care intră durerea prin stimularea nervilor cutanaţi care pătrund în şira spinării la niveluri superioare celor de intrare a impulsurilor dureroase nocive. Aplicarea curenţilor externi asupra pielii reprezintă o procedură mai simplă şi mai sigură pentru controlarea

durerii decât cea neurochirurgi cală. Electrostimulatoarele SNT oferă un tratament pur energetic pentru simptomele de durere fizică într-un mod superior celui reprezentat de medicamente şi chirurgia clasică.

Prin cercetările întreprinse în legătură cu acţiunea SNT-urilor s-a ajuns la o descoperire interesantă. Cercetătorii au raportat că slabii curenţi electrici aplicaţi pe piele puteau asigura un control mai eficient al durerii dacă electrozii sunt aplicaţi asupra unor zone specifice ale pielii. S-a descoperit că aceste zone specifice sunt clasicele puncte de acupunctură în care stimularea cu clasicul ac de acupunctură produce, în mod similar, analgezia sau eliberarea de durere. S-a demonstrat mai târziu că analgezia prin acupunctură se realizează, cel puţin parţial, prin eliberarea, înăuntrul sistemului nervos, a undi substanţe naturale care omoară durerea cunoscute sub numele de endorfine. 3

Endorfinele sau morfinele generate endogen sunt calmantele proprii ale creierului, având un efect similar cu cel al opiumului. Aceste substanţe chimice, descoperite la mijlocul anilor ’70, au efecte foarte puternice în ceea ce priveşte suprimarea durerii. Motivul pentru care droguri precum morfina şi heroina au efecte calmante asupra durerii la nivelul sistemului nervos este că ele se conectează la anumiţi receptori, cu funcţie specifică, din creier, pe care îi putem numi „narcotici”. Mulţi dintre receptorii narcotici se găsesc situaţi în creier de-a lungul traiectelor prin care se deplasează mesajele dureroase. Activarea acestor receptori prin endorfinele generate în interior sau prin narcotice administrate din exterior va avea acelaşi efect de inhibare a transmiterii semnalelor dureroase către sistemul nervos central. Narcoticele antagonice, cum ar fi naloxonul, pot în schimb, să inhibe efectele endorfinelor prin blocarea capacităţii acestora de a se conecta la receptorii narcotici. Experimentele au arătat că agenţii care blochează endorfinele ca, de exemplu, naloxon, reduc eficienţa analgezici induse prin aplicarea acelor de acupunctură ca şi efectele de reducere

a durerii produse prin electrostimularea la joasă frecvenţă a punctelor de acupunctură. Aceasta ar sugera că eliberarea de durere realizată prin clasica acupunctură sau prin electrostimularea punctelor de acupunctură implică producerea de endorfine înăuntrul sistemului nervos. Endorinele nu constituie însă întreaga poveste. În mod interesant, stimularea electrică la frecvenţă înaltă a punctelor de acupunctură pentru uşurarea durerii pare a fi doar foarte puţin afectată de naloxon, dar este împiedicată de administrarea de substanţe opuse, prin efect, cum ar fi Serotonina.

Mecanismele de pătrundere a durerii din şira spinării şi manevrarea substanţelor neurochimice, cum ar fi endorfinele şi serotonina, adaugă elemente noi în ceea ce priveşte dezlegarea complicatului *puzzle* al succesului electrografiei în suprimarea durerii. Aceste demersuri terapeutice bazate pe folosirea electricităţii vizează activarea mecanismelor conţinute de organism pentru autovindecare şi suprimarea durerii. Oricare ar fi explicaţia, modularea şi dirijarea energiei prin intermediul sistemelor SNT demonstrează capacitatea mereu crescândă a medicilor de a manevra un spectru larg de energii electromagnetice pentru vindecare şi eliberarea de suferinţă.

Poate că cea mai revoluţionară aplicaţie a electroterapiei constă în stimula capacitatea înnăscută a corpului de regenerare celulară. Cercetările iniţiate de dr. Robert O. Becker, un chirurg ortoped în New York, au furnizat informaţii fascinante despre modul în care curenţii electrici din cadrul sistemului nervos mediază repararea şi regenerarea ţesuturilor. Cea mai răspândită aplicare a acestei cercetări s-a petrecut în sfera vindecării accelerate a fracturilor osoase prin aplicarea din exterior a câmpurilor electromagnetice.

Iniţial, dr. Becker s-a ocupat de un fenomen cunoscut sub numele de „tendinţa sau evoluţia rănii”. Un exemplu al efectului acestui curent asupra rănii este potenţialul electric ce poate fi măsurat de-a lungul ciotului unui

membru amputat al unui animal. Becker a descoperit că poate să elimine în mod chirurgical un membru al unui animal şi să măsoare schimbările petrecute asupra potenţialului electric în zilele de după operaţie, zile în care rana se vindecă. Becker a examinat diferenţele apărute în mecanismele de reparare la salamandre şi broaşte. Pentru că broaştele şi salamandrele se află pe o altă treaptă evolutivă, la salamandre se pot dezvolta membre în întregime noi din cioturile rămase, pe când la broaşte nu. Se pare că broaştele şi-au pierdut acest potenţial evolutiv undeva de-a lungul dezvoltării lor genetice în cadrul arborelui genealogic al familiei amfibienilor. Becker a fost extrem de interesat în ceea ce priveşte uşoarele diferenţe electrice înregistrate între evoluţia rănii la salamandre, care puteau să-şi dezvolte membre noi şi la broaşte, care nu puteau.

Becker a amputat, pe cale chirurgicală, braţele unor salamandre şi broaşte şi apoi a folosit electrozi pentru a măsura potenţialul electric în punctul de vindecare a ţesutului. Broaştele au arătat iniţial un potenţial electric pozitiv care însă treptat a evoluat către un potenţial neutru sau zero în timp ce rana se vindeca. Salamandrele, după ce iniţial au produs un potenţial pozitiv şi ele, au manifestat apoi *inversare a polarităţii către un potenţial negativ*. Acest potenţial negativ al rănii s-a îndreptat apoi către zero de-a lungul unei anumite perioade de zile, vreme în care la salamandre s-au dezvoltat membre complet noi.

Diagrama nr. 8

MONITORIZAREA PROCESULUI DE VINDECARE A RĂNII

ÎN CAZUL AMPUTĂRII EFECTUATE EXPERIMENTAL

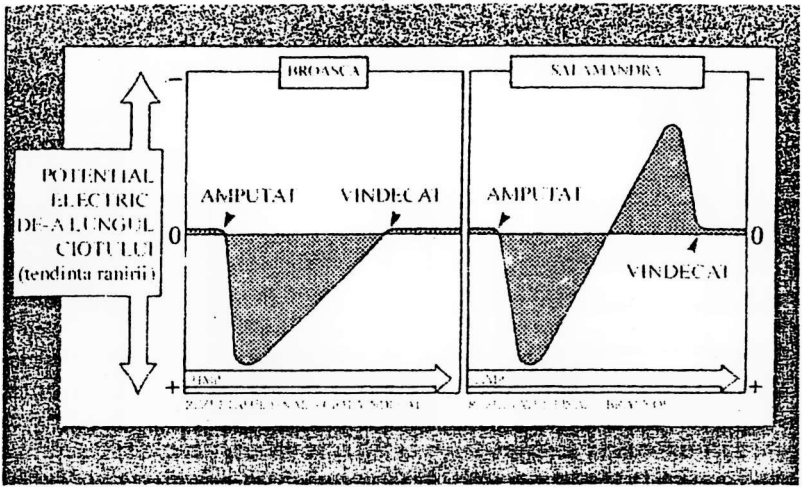

Aparent, singura diferenţă pare să fi fost aceea că salamandra, care şi-a putut dezvolta un membru nou, a prezentat

O modificare a potenţialului de la pozitiv la negativ. Becker s-a întrebat dacă prin furnizarea în mod artificial a unui potenţial negativ în ciotul aflat în curs de vindecare al broaştei ar modifica rezultatul. A verificat acest lucru şi, spre surprinderea sa, broaştei

1 s-i7 *dezvoltai un membru în întregime nou*! 4

Ideea de a refolosi electrostimularea pentru a face să recrească noi membre sau organe este una revoluţionară. Dacă stimularea electrică afectează cu precădere mecanismele de reparare bazate pe celule sau dacă declanşează potenţialul holografic al corpului eteric, nimeni nu poate spune cu exactitate în acest moment. Becker a încercat să folosească tehnicile Kirlian de înregistrare pentru a fotografia animalul într-un mod similar cu cel descris în cazul Efectului Frunzei Fantomă. Din nefericire, încercările lui în acest sens au fost nereuşite. Posibilele motive vor fi examinate mai târziu în această carte când vom arunca o privire mai atentă asupra implicaţiilor pe care le au sistemele fotografice Kirlian.

Munca întreprinsă de Becker a dezvăluit existenţa în cadrul sistemului nervos a unor mecanisme necunoscute până atunci, de transmitere a informaţiilor care pot

constitui o parte din bucla vindecătoare de feedback. Acest sistem pare să implice reţeaua celulară Schwann care înconjoară majoritatea nervilor în cadrul corpului. Celulele Schwann formează un înveliş izolator în jurul majorităţii nervilor periferici. Corpurile celulelor Schwann sunt separate prin spaţii mici la intervale regulate (cunoscute sub numele de nodurile lui Ranvier) de-a lungul cărora se propagă potenţialele de acţiune. (Potenţialele de acţiune sunt impulsurile nervoase electrice care circulă de-a lungul fibrelor nervoase, sau axonilor, pentru a transmite mesaje.) Iniţial, s-a considerat că celulele Schwann au o funcţie strict nutritivă pentru nervii din apropiere. Dar munca lui Becker sugerează că ambele tipuri de celule ar putea fi transmiţători de informaţie. Studiile lui Becker mai arată că informaţiile sunt transmise de-a lungul celulelor Schwann prin intermediul unor schimbări analoge lente din curentul direct şi nu prin schimbări rapide din codul digital pulsatoriu al potenţialelor de acţiune, cum s-a remarcat, în mod tradiţional, în cazul transmisiei nervoase.4 5

Importantele descoperiri ale dr. Becker şi, mai recent, ale dr. Andrew Bassettbau avut ca rezultat aplicarea pe scară largă a dispozitivelor electromagnetice pentru a accelera vindecarea oaselor fracturate. Studiile făcute asupra animalelor foloseau implantarea pe cale chirurgicală de electrozi în membrele cailor cu oase rupte. Electrozii din oase, conectaţi la surse speciale de curent, trimiteau curenţi electrici slabi în locul fracturat. Vindecările remarcabile ce au rezultat, au condus la aplicarea acestor procedee asupra oamenilor, în special în situaţii în care amputarea unui membru, pentru nesudura dintre fracturi (lipsa posibilităţii de reparare a osului), era singura alternativă. La fel ca în cazul Stimulatoarelor pentru Coloanele Dorsale, s-a dovedit că implantarea chirurgicală de electrozi nu era necesară. Aplicarea din exterior a câmpurilor electromagnetice slabe asupra locului fracturat (de fapt, plasat deasupra ghipsului) pare să fie suficientă pentru a se realiza vindecarea. Electrozi

speciali sunt plasaţi peste ghips, de obicei în timpul somnului, şi păstraţi aici vreme de săptămâni sau luni până când razele X arată că vindecarea este completă.

Unele dintre remarcabilele descoperiri care au rezultat în urma acestor studii asupra regenerării de ţesut au pus într-o lumină nouă mecanismele celulare „energetice” de vindecare şi reparare. Becker a fost un pionier în noul domeniu al „bioelectronicii”. El priveşte mecanismele celulare din perspectiva sistemelor electronice şi cibernetice, şi a descoperit că, la nivelul unei singure celule, microcristalinul şi alte elemente subelemente celulare pot fi implicate în modularea curenţilor electrici intracelulari într-un mod similar cu cel al circuitelor semiconductoare. Anumite elemente celulare, cum ar fi membranele, pot fi văzute ca nişte condensatori electrici. Alte structuri interne, incluzând mitocondriile, cu benzile lor transportoare pentru electroni, pot fi văzute ca nişte mici baterii sau ca nişte surse electrice de putere. Ideea este că pot exista sisteme electronice de comutare şi transmisie în cadrul celulelor şi între celule.

În condiţiile biologice prezente, dezvoltarea corpurilor vii, de la stadiul incipient, se bazează pe semiconductivitatea unicelulară, ca o matrice piezoelectrică vie. Ţesuturile primitive de bază (celulele satelit şi Schwann) sprijină neuronii din sistemul uman a cărui sursă primă este electrică. Acest lucru a fost dovedit în special în răspunsul de creştere al osului la tensiunea mecanică şi în cazul fracturilor, în legătură cu care s-a demonstrat că prezintă caracteristicile sistemelor de control care folosesc electricitatea.

Stimularea regenerării cartilaginoase prin inducerea de curenţi magnetici, regenerarea parţială a membrelor prin curenţi slabi, stimularea creşterii osoase prin câmpuri electrice, stoparea, prin curenţi electrici, a creşterii tumorilor implantate în mamifere, toate sunt o parte din Electromedicină. Electromedicina este ştiinţa care pune în funcţiune energiile electrofiziologice prin folosirea câmpului electromagnetic adecvat.7

Supravegherea reproducerii celulare ar putea să implice şi aceste mecanisme bioelectronice de comutare. Cancerul reprezintă un prim exemplu de dezordine în care reproducerea celulară a luat un făgaş greşit, în acest caz producându-se în excedent celulele anormale ale tumorii. Studii despre efectele electrice asupra tumorilor implantate (melanom B-16) asupra şoarecilor de la Şcoala de Medicină de la Mount Sinai au sugerat că, iată, curenţii electrici pot mări efectele de combatere a cancerului produse de chimioterapia convenţională. Şoarecii cu melanom care au fost supuşi concomitent curenţilor electrici şi chimioterapiei au supravieţuit aproape de două ori mai mult decât cei asupra cărora nu s-a aplicat decât chimioterapia.8 Albert Szent-Gyorgyi, descoperitorul vitaminei C, explorează implicaţiile modelului bioelectronic în înţelegerea cancerului. Szent-Gyorgyi simte că, în cazul cancerului, problema nu o reprezintă faptul că celulele se autoreproduc, întrucât reproducerea este naturală. Anormalitatea celulelor canceroase s-ar putea să rezide în sistemele electronice de comutare deficitare care nu pot întrerupe procesul de reproducere. Experimentele asupra şoarecelui cu melanom sugerează că aceşti curenţi electrici şi aceste câmpuri electromagnetice pot fi capabile de a manevra aceste mecanisme electronice anormale de comutare în aşa fel încât să trateze, la nivel energetic, cancerul.

Un alt cercetător al metodelor electroterapeutice de stopare sau încetinire a cancerului este dr. Bjørn Nordenstrom, şeful Secţiei de Diagnosticare Radiologică de la Institutul Karolinska din Stockholm. De-a lungul ultimelor decenii, dr. Nordenstrom a examinai folosirea curanţilor electrici, aplicaţi prin proceduri speciale, pentru tratarea cancerului. În cazul unui număr limitat de pacienţi, el a reuşit să determine completa remisie a diferite tipuri de cancer metastazic la plămâni”. 10 în plus, Nordenstrom este recunoscut ca unul dintre pionierii procedurii de biopsiere a plămânului prin folosirea acelor, cu ajutorul razelor X. El utilizează o tehnică similară cu

raze X pentru a plasa electrozii în formă de ac de platină în tumorile izolate de plămâni. Curenţi electrici de până la 10 volţi sunt emişi prin electrozii de platină de-a lungul unor perioade diferite de timp. Prin întrebuinţarea acestui sistem de electroterapie, Nordenstrom a putut să producă regresia tumorii şi completa remisie a acesteia într-un număr semnificativ de cazuri considerate ca fiind de netratat prin alte terapii împotriva cancerului.

Nordenstrom a postulat un număr de mecanisme pentru a explica de ce electroterapia poate avea succes în distrugerea tumorilor. El a descoperit că celulele albe poartă o încărcătură electrică negativă. Aceste limofocite care se luptă cu tumorile, sugerează el, sunt conduse către locul cu cancer de încărcătura electrică pozitivă a electrodului de platină, până în centrul leziunii metastatire. Un al doilea electrod, negativ încărcat, este plasat într-un ţesut normal, adiacent tumorii. Câmpul electric rezultant induce schimbări de ţesut ionice şi aglomerări de acid în mediul local al tumorii, care acţionează asupra celulelor canceroase. Aceste efecte sunt similare cu cele ale acumulărilor de acizi de la electrozii unei baterii de maşină. Aciditatea mărită are de asemenea ca efect distrugerea celulelor roşii, sau le afectează hemoglobina şi în felul acesta lipseşte celulele canceroase de oxigenul care le dă viaţă. În plus, Nordenstrom susţine că un câmp electric pozitiv scoate apa din tumoare, o face să se restrângă şi înghite ţesutul înconjurător. Acest ţesut înghiţit creează presiune asupra vaselor locale de sânge şi blochează scurgerea de sânge către tumoare.

Dr. Nordenstrom consideră că circuitele bioelectrice sunt o parte dintr-un sistem circulator organic încă nedescoperit. Aceste circuite electrice naturale sunt puse în funcţiune de răni, infecţii, tumori şi chiar de către activitatea normală a organelor corpului. Curenţii electrici trec prin artere, vene şi pereţii capilari, atrăgând celulele albe şi componentele lor metabolice înăuntrul şi în afara ţesuturilor înconjurătoare. Nordenstrom şi-a construit teoriile în jurul unui punct de vedere sofisticat legat de

evoluţia unei răni, fenomen care i-a interesat şi pe alţi doctori, precum Becker. Nordenstrom, la fel ca alţi cercetători interesaţi de bioenergie, este de acord că perturbările din reţeaua bioelectrică a corpului pot fi implicate în dezvoltarea cancerului şi a altor boli.

Noi modele de înţelegerea a bolii, precum ar fi modelul bioelectronic, ar putea furniza căi noi şi unice de deturnare a proceselor de îmbolnăvire, intervenind la nivelul prim, cauzal, celular. Cu toate că este întrucâtva similar modelului alopat de interacţiune între medicament şi receptor, modelul bioelectronic ar putea oferi metode de tratament pur energetic al bolilor la nivel celular. Este oare posibil ca aceste câmpuri electromagnetice, care vindecă fracturile osoase, omoară tumorile celulare şi regenerează ţesuturile, să funcţioneze prin declanşarea mecanismelor bioelectronice de apărare şi de reparare a celulelor ce există în mod natural? Cel puţin la nivelul ţesutului fizic, aşa par să stea lucrurile.

În mod interesant, frecvenţa energetică folosită pentru tratament pare să reprezinte un element critic pentru o terapie reuşită. În ceea ce priveşte vindecarea oaselor fracturate, cercetătorii au descoperit că frecvenţa pulsatorie a câmpurilor electromagnetice la care osul este expus este un factor cheie. Chiar şi o mică schimbare de frecvenţă poate însemna diferenţa între a face ca osteocitele dintr-un os să creeze o nouă bază de calciu sau să determine ca acestea să se resoarbă şi, astfel, să se impună extirparea osului. Iată deci că o simplă, mică, modificare de frecvenţă energetică, poate fie să întărească, fie să distrugă ţesutul osos.

În afară de folosirea câmpurilor electromagnetice pentru reducerea durerii, absorbirea tumorilor şi accelerarea vindecării oaselor fracturate, există metode suplimentare de tratament care folosesc câmpuri exclusiv magnetice pentru vindecare. Recent, nişte cercetători medicali din Polonia au consemnat eficacitatea folosirii câmpurilor electromagnetice cu înaltă frecvenţă pentru tratarea artritelor reumatice şi degenerative.1 Studiile

desfăşurate la spitalul Sniadecki din Wloszczowa, Polonia, au confirmat că terapia cu câmp magnetic este o metodă care merită să fie adăugată celor deja existente în domeniul tratării artritei, în majoritatea cazurilor, terapia prin câmp magnetic a determinat scăderea intensităţii durerii, a redus umflarea şi a îmbunătăţit mobilitatea articulaţiilor.

Vreme de mai bine de doi ani, reumatologi şi specialişti în reabilitare au tratat 189 de pacienţi cu artrite reumatice (AR) şi boli degenerative ale articulaţiilor (BDA) folosind impulsuri magnetice de înaltă frecvenţă emise de către un aparat polonez numit Terapuls GS-200. Doza a variat de la pacient la pacient, în funcţie de mărimea articulaţiei, de stratul de grăsime ce acoperea articulaţia şi de procesul bolii în sine. Pacienţilor li s-au administrat unul sau două tratamente pe zi, a câte 20 – 25 minute, şi tratamentul a inclus, în total, zece până la cincisprezece şedinţe. Cercetătorii au descoperit că 73% dintre pacienţii cu AR şi 67% dintre pacienţii cu BDA au beneficiat de o îmbunătăţire semnificativă a sănătăţii în urma terapiei magnetice, în comparaţie cu un grup tratat numai prin diatermie cu unde scurte, în cadrul căruia s-au constat ameliorări ale sănătăţii numai la 43% dintre cei ce-l compuneau. Alţi cercetători europeni, indieni şi americani au raportat de asemenea succese în legătură cu folosirea terapiei prin câmp magnetic pentru diferite boli. După cum vom vedea în capitolele ulterioare, eficacitatea câmpurilor magnetice pentru vindecare are implicaţii unice pentru formele mai puţin convenţionale de terapie energetică.

Apariţia electromedicinei şi a terapiei cu câmp magnetic a oferit noi căi de tratare a durerii şi a bolii, dar ne-a propus şi o nouă viziune asupra mecanismelor celulare de vindecare. Este vorba doar de trecere treptată dinspre modelul tradiţional alopat al medicamentaţiei (şi chirurgiei), spre vindecarea cu ajutorul energiei. Modurile de aplicare a energiei electromagnetice mai sus descrise ar putea începe să deschidă minţile ştiinţifice din domeniul medical către posibilităţile de vindecare care ţin de

folosirea energiei. Pe măsură ce începem să ne extindem înţelegerea asupra spectrului mai larg de energii existenie, se va vedea că multe dintre aşa-zisele „domenii de graniţă” ale medicinei reprezintă, de fapt, aplicarea principiilor uşor diferite ale „medicinei energetice”. *Energiile aplicate aici sunt, însă, energiile subtile ale forţei vieţii în sine şi a multelor sale octave şi (tonalităţi) armonice*.

Cheia în a-i convinge pe oamenii de ştiinţă despre existenţa şi aplicarea acestor subtile energii ale vieţii s-ar putea să rezide în a le face vizibile pentru studiu şi diagnosticare. Cu toate că fotografia Kirlian s-ar putea să aibă o însemnătate în acest sens, ea este departe de a fi acceptată de curentul principal al medicinei în momentul actual al dezvoltării sale. În cadrul domeniului convenţional al medicinei există mijloace de diagnosticare în continuu progres care deschid calea către această eventuală realizare. Pentru a înţelege cum se întâmplă acest lucru, va fi nevoie să ne întoarcem la punctul de pornire al acestui capitol, respectiv la descoperirea şi aplicarea razelor X.

Noi aplicaţii ale razelor X Elaborarea scanerului CT (Tomografie Axială Computerizată)

Primele metode de folosire a razelor X pentru a vizualiza oasele înăuntrul ţesuturilor s-au bazat pe tuburi simple cu raze X plasate deasupra corpului şi având în spate un ecran fluorescent sau o placă fotografică. Odată cu dezvoltarea ulterioară a aparaturii de profil şi cu ajungerea la o mai bună şi mai fină manevrare a razelor X, medicii au dobândit o mai mare flexibilitate şi un mai bun control în ceea ce priveşte dozarea radiaţiei. De asemenea, imaginile iniţiale, fluorescente, slabe au putut deveni mai luminoase prin amplificatori electronici de imagine, permiţând folosirea practică a fluoroscopului pentru observarea, în timp real, a mişcării. Totuşi, imaginea osului dinăuntrul ţesutului aproape transparent a rămas aceeaşi, cu excepţia situaţiei în care erau folosite mijloace tehnice speciale care să lumineze ţesuturile vag conturate, cum ar fi vasele de sânge şi traiectele gastrointestinale.

Poate că cel mai revoluţionar eveniment din sfera diagnosticării prin imagine l-a constituit combinarea tehnologiei computerizate cu sursele de raze X. Scanerul CT, prescurtarea, Tomografia Axială Computerizată, operează prin trimiterea unui fascicul subţire de raze X asupra persoanei în cauză. Fasciculul se roteşte uşor cu 360 de grade în jurul persoanei şi face o „fotografie" scurtă din fiecare unghi. Un computer din cadrul scanerului analizează în mod matematic şi evaluează diferitele „fotografii", după care reconstruieşte o imagine care arată ca o secţiune axială prin corpul uman. Mai avansatele scanere TC (Tomografie Computerizată) produc imagini care arată ca o felie subţire secţionată în aria scanată a corpului. Imaginile produse le includ şi pe cele ale ţesuturilor moi, la un moment dat imposibil de detectat cu razele X. Scanerul TC a revoluţionat procesul de diagnosticare din neurologie. Anterior, nu existau decât metode indirecte de vizualizare a creierului şi, uneori, se impunea folosirea neurochirurgiei pentru investigare. Datorită capacităţii Scanerului TC de a vedea înăuntrul ţesuturilor creierului şi corpului, s-a putut ajunge la o mai timpurie şi mai uşoară diagnosticare a diferitelor tumori şi anormalităţi structurale de ţesut.

Ceea ce paie chiar mai important decât Scanerul TC cu raze X este metodologia matematică şi computerizată care a derivat din construirea lui. Ne este acum la îndemână să analizăm datele obţinute de mai multe instrumente de scanare datorită reproduceri tridimensionale ale unor părţi ale corpului cum ar fi capul.

Dacă Scanerul TC cu raze X era capabil să expună, în mod miraculos, numai structura detaliu a oaselor şi a ţesuturilor moi, scanerele mai noi pot să demonstreze funcţionarea fiziologică şi celulară. Dintre scanerele produse de această nouă tehnologie, primul care a oferit imaginea funcţionării celulare de bază a ţesutului creierului a fost Scanerul PET. PET înseamnă Tomografie prin Emisie Pozitronică. Scanerul PET este produsul de fuziune a două tehnologii anterior separate şi distincte:

medicina nucleară şi tomografia computerizată. În medicina nucleară, substanţele radioactive cu viaţă scurtă având proprietatea de a fi activ concentrate în cadrul unui organ al corpului (cum ar fi glanda tiroidă sau ficatul) Ie sunt injectate intravenos pacienţilor care apoi sunt supuşi scanării. Pacientul este după aceea aşezat lângă un detector de scintilaţii care măsoară emisia de particule radioactive ale trasorilor plasaţi înăuntrul organului în cauză. Detectorul produce o imagine plată bidimensională a conturului şi formei organului, indicând mărimea, locaţia şi orice defect de focalizare, etc.

Scanerul PET este folosit în special pentru studierea funcţionării creierului. Glucoza marcată radioactiv (principalul combustibil al creierului) este injectată intravenos şi preluată de creier. Glucoza radioactivă este un emiţător de pozitroni şi deci constituie sursa de pozitroni în scanarea PET. în jurul capului pacientului sunt aşezaţi o mulţime de detectori de scintilaţie. Prin adaptarea programelor matematice computerizate ale tehnologiei CT, Scanerul PET este în stare să reconstruiască o vedere axial secţionată a creierului bazată pe pozitronii emişi de glucoza radioactivă care a fost preluată în mod activ de către celulele creierului. În funcţie de cât de active sunt anumite părţi ale creierului, se vor folosi cantităţi mai mari sau mai mici de glucoză. *ce expune Scanerul*

PET este o imagine care seamănă cu o scanare CT a capului bazată însă pe activitatea celulară a diferitelor părţi ale creierului. Prin folosirea acestui scaner, oamenii de ştiinţă studiază în acest moment diferenţele dintre oamenii sănătoşi şi cei cu probleme mentale aşa cum sunt acestea reflectate de activitatea pe regiuni a creierului, fiind vorba, în cadrul celei de-a doua categorir de boli cum ar fi schizofrenia sau sindromul maniaco-depresiv. În anumite cazuri, modificarea tratamentului medicamentos în urma rezultatelor obţinute prin această formă de scanare, a adus îmbunătăţiri ale sănătăţii în multe cazuri fără speranţă. Oamenii de ştiinţă studiază de asemenea

segmentele creierului implicate în funcţionarea anumitor capacităţi/ deprinderi/talente precum ar fi cititul, ascultarea muzicii sau a conversaţiilor şi îndemânarea. Dacă scanerele CT ne oferă posibilitatea de a vizualiza defectele structurale ale ţesutului creierului, scanerul PET le permite oamenilor de ştiinţă să probeze calităţile dinamico-funcţionale ale conştiinţei umane în sine.

Cu toate că rezultatele iniţiale atestă marea valoare a scanerului PET, costurile foarte mari, cum ar fi cele legate de producerea glucozei radioactive de către acceleratorul liniar, vor limita răspândirea pe scară largă a acestor dispozitive în comunitatea psihiatrică. Activitatea destinată strict cercetării va putea însă, folosind acest tip de scaner, să spună cât de eficient este un anume medicament şi alte tratamente pentru vindecarea bolilor mintale.

De la prima folosire a Scanerului PET, au fost dezvoltate noi substanţe radioactive. De exemplu, există acum un trasor care face conexiunea cu receptorii dopaminergici. Pentru prima oară în istoria medicală, componentele celulare, cum ar fi receptorii dopaminergici implicaţi în schizofrenie şi în tulburările motorii cum ar fi boala Parkinson, au fost vizualizate la modul propriu în cadrul creierului viu. Înainte, componentele celulare erau studiate prin intermediul analizei microscopice făcută asupra unor ţesuturi de creier care fuseseră special tratate şi care aparţineau cadavrelor unor pacienţi care manifestaseră simptomele unei anume boli specifice. Scanarea PET promite să aducă informaţii noi şi nebănuite în faţa înţelegerii noastre asupra creierului. Totuşi, mai există un scaner la orizont care promite să ofere o imagine şi mai precisă asupra interiorului corpului uman.

Mai mult decât scanerul Corpul văzut prin intermediul RMN (imagine obţinută prin rezonanţă magnetică)

După cum vă amintiţi, scanerul cu raze X TC ne oferea, pentru prima oară, imaginea unei secţiuni transversale la nivelul structurii corpului uman. În ultimii câţiva ani, am fost martorii implementării treptate a unui

nou instrument în cadrul departamentelor de radiologie ale spitalelor: scanerul RMN, cunoscut şi ca Imaginea obţinută prin Rezonanţă Magnetică. De trei ori mai scump decât scanerele TC pe care le-ar putea înlocui, instrumentul a obţinut abia de curând aprobarea Federaţiei Medicilor. Pe măsură ce studiile preliminare asupra potenţialului de diagnosticare al RMN încep să-şi facă loc încet în literatura medicală, entuziasmul şi interesul legate de acest aparat sunt tot mai mari de la o zi la alta în comunitatea medicală. Motivul entuziasmului crescând rezidă în natura imaginilor corporale pe care Scanerul RMN este în stare să le producă. Din punctul strict de vedere al diagnosticării fizice, RMN a fost capabil să vizualizeze tumori în corp care erau imposibil de detectat anterior prin scanarea TC.

RMN nu seamănă cu niciun aparat la care ne-avn referit până aici, prin aceea că nu implică nici raze X, nici substanţe radioactive injectate. Vizualizarea prin rezonanţă magnetică este un sistem care utilizează de acum familiarele programe de computer pentru a produce imagini ale corpului uman bazându-se pe reacţia acestora la câmpuri magnetice de înaltă intensitate. Interesant este că actualele imagini RMN se bazează pe distribuţia şi calităţile structurale ale apei din cadrul ţesuturilor corpului omenesc. Cum poate RMN să realizeze acest lucru implică o explicaţie lungă. Producătorii de imagini prin rezonanţă magnetică exploatează fenomenul Rezonanţei Magnetice Nucleare (RMN). O tehnică de analiză cunoscută de chimişti încă din anii 1960. Dar până în anii 1970 ea nu a fost adaptată la sistemele medicale de vizualizare.

Pentru a vizualiza ţesutul viu, RMN foloseşte proprietăţile magnetice ale protonilor (atomii de hidrogen din apă). Protonii par a se comporta la fel ca o mică masă (pământ) magnetică, rotitoare. Protonii au axe care formează polii magnetici Nord şi Sud. În cadrul puternicului câmp magnetic al RMN, distribuirea polilor Nord şi Sud devine inversată. Toţi protonii îşi aliniază

axele în funcţie de orientarea câmpului magnetic. Un al doilea stimul, o undă de frecvenţă radio, este aplicată după aceea. Această undă este acordată la frecvenţa interioară a protonilor. Când unda este declanşată, protonii aliniaţi magnetic încep să se rotească uşor în jurul propriilor axe. Unda radio este în acest moment decuplată brusc. Astfel, protonii stimulaţi emit energie în gama de frecvenţă radio şi ea este recepţionată de către detectorii situaţi într-un cerc poziţionat în jurul pacientului, în interiorul Scanerului RMN. Analiza matematică a datelor primite prin utilizarea programelor de computer TC permite reconstruirea unei imagini pe baza măsurătorii întreprinse de multiplii detectori. Scanerul RMN poate să creeze imaginea unei secţiuni transversale prin corpul uman, semănând cu cea a unei felii de pâine tăiată subţire, care este mai detaliată decât oricare alta realizată de diferitele scanere. Calitatea informaţiilor furnizate de subţirile „felii RMN" asupra oamenilor vii se apropie de cea a secţiunilor de mare fineţe anatomică realizate în cazul cadavrelor. Folosirea vizualizării prin rezonanţă magnetică ne permite să obţinem o imagine a structurii organice a corpului uman printr-o acţiune care nu este una incomodă pentru pacient, de pe o poziţie anterior accesibilă numai chirurgilor sau medicilor patologi.

Actualele scanere RMN folosesc protoni stimulaţi ca sursă de emisie. Ei depind de apa din corp (cea mai mare sursă de protoni) Apa, după cum vă amintiţi, alcătuieşte 99% din moleculele ce compun corpul uman. Apa este de asemenea generată prin procesele chimice ce au loc în cadrul maşinăriei biologice a celulelor.

Principiul cheie aflat la baza vizualizării prin rezonanţă magnetică este faptul că atomii de hidrogen sunt stimulaţi prin transferul unei energii cu o frecvenţă specifică. În acest caz, energia aparţine domeniul undelor radio. *Energia este absorbită de către atom decât dacă acesta are o anume frecvenţă de rezonanţă*. Din nou, avem o situaţie analogă modelului orbitelor electronice sau învelişurilor energetice ale atomului. Pentru a muta un

electron de pe o orbită mai joasă pe una mai înaltă, nu va fi acceptată decât energia cu anumite caracteristici de frecvenţă. Dacă electronul coboară de pe o orbită mai înaltă pe una mai joasă, el va elibera un foton cu o frecvenţă similară cu cea de care a fost nevoie pentru ca el să urce de la un nivel la următorul. Ceea ce produce mutarea electronului este frecvenţa în rezonanţă. RMN acţionează similar cu atomii de hidrogen prin eliberarea unei energii cu o frecvenţă aflată în rezonanţă numai cu protonii.

Din cauza acestui prin neipiu de „specificitate a rezonanţei”, cercetătorii încearcă să folosească fereastra electronică a RMN

pentru a studia alţi atomi, incluzând sodiul şi fosforul. Fosforul este un component al ATP (adenozină trifosfatică) – valuta energetică a celulei. Fosforul este totodată un component al CFK (creatinfosfokinază) – o enzimă specifică muşchiului. Cercetătorii RMN speră că prin folosirea unei surse de energie aflată în rezonanţă cu molecula de fosfor vor putea să vizualizeze în mod activ schimburile energetice chimice la nivel celular, în plus, medicii ar putea să înveţe să diagnosticheze afecţiunile muşchilor (cum ar fi disirofia musculară) fără a trebui să facă biopsia ţesutului muscular. Sistemele de rezonanţă magnetică se pot dovedi a fi un instrument prin care putem măsura metabolismul într-o manieră care nu implică o interacţiune neplăcută cu organismul.

RMN este capabil să folosească câmpurile magnetice pentru a vizualiza distribuţia celulară şi calităţile structurale ale apei. De aceea, ar fi interesant să speculăm în legătură cu posibilităţile de diagnosticare ale RMN prin observarea schimburilor de energie subtilă care se petrec în organismul uman când acesta este supus vindecării, ştiind acum ceea ce facem în raport cu proprietăţile „energetice speciale” ale apei. Studiile lui Bernard Grad asupra vindecării parapsihice (capitolul 2) au evidenţiat faptul că vindecătorii pot modifica calităţile moleculare şi energetice ale apei şi pot acţiona asupra capacităţii apei

de a produce dezvoltarea celulelor vii în condiţii adverse. Dacă proprietăţile moleculare ale apei au fost schimbate prin interacţiunea cu câmpurile eterice ale vindecătorului, RMN ar putea fi folosit pentru a studia efectele magnetice subtile ale vindecătorilor asupra corpului uman şi asupra structurii interne a apei din ţesutul viu. Vom spune mai multe despre schimbările energetice provocate de vindecătorii paranormali în capitolul 8.

Vizualizarea prin rezonanţă magnetică promite obţinerea mai multor informaţii ţinând de diagnosticare. Totuşi, a apărut o altă fereastră spre corp, una prin care pot fi văzute imagini încă şi mai detaliate ale structurii şi funcţionării celulare. Dar noi suntem încă înţepeniţi la nivelul vizualizării moleculare fizice, o sofisticată analiză newtoniană. Cu toate că informaţiile obţinute prin această tehnică sunt foarte semnificative şi folositoare, mai există o punte de traversat în ceea ce priveşte obţinerea unei viziunii asupra corpului uman dintr-o perspectivă pur energetică. Principiile învăţate din combinarea RMN cu fotografiile Kirlian s-ar putea să creeze în curând cea mai mare breşă în ceea ce priveşte diagnosticarea prin imagine a anatomiei energetice subtile a omului.

Un pas mai departe: *scanarea prin REM* (*„rezonanţă electromagnetică*)

şi electrografie: *la limita etericului*

Următorul mare pas în diagnosticarea prin scanare s-ar putea să consiste în extrapolare şi în aplicarea principiilor cheie descoperite în mai sus menţionatele sisteme. După cum am spus, unul dintre cele mai mari progrese înregistrate în ceea ce priveşte oferirea unei imagini reprezentând o secţiune axială în corp a fost programul matematic computerizat al TC. Computerul permite însumarea a unor cantităţi uriaşe de date în doar câteva secunde. El reconstruieşte mari volume de informaţie într-o singură alcătuire pictografică care poate fi interpretată de ochiul şi creierul uman. Mintea umană constituie totuşi cel mai important factor de recunoaştere a modelului reprezentativ. Doctorul şi nu computerul face

diagnosticarea. Computerele nu pot face altceva decât să creeze imagini sofisticate. Totuşi, ţine de capacitatea computerelor faptul de a putea comprima ore de calcule matematice plictisitoare, transformându-le în imagini folositoare, ceea ce le face atât de valoroase în ceea ce ţine de evoluţia scan ere lor pentru diagnosticare.

În viitorul apropiat, oamenii de ştiinţă vor construi pe temelia creată de inventatorii scanerelor C şi RMN. în curând, poate, sistemele electronice computerizate de vizualizare le vor permite doctorilor să studieze corpul eteric în mare detaliu. Rezonanţa biologică va fi cheia care va deschide uşa către lumea nevăzută a proceselor vieţii. Rezonanţa este cel mai important principiu utilizat de creatorii sistemelor de vizualizare prin rezonanţă magnetică. Sistemele RMN emit energie cu o frecvenţă (de rezonanţă) specifică. Această energie excită în mod selectiv componentele celulare, care la rândul lor emit o energie ce poate fi folosită pentru a crea imagini ale structurilor celulare. Prin examinarea diferitelor componente moleculare, celulare şi organice, care sunt (i) luminate prin acest proces energetic, oamenii pot deveni literalmente „fiinţe transparente".

Capacitatea de a stimula numai un sistem molecular le permite oamenilor de ştiinţă să fie selectivi în legătură cu ceea ce vor să examineze. După cum am menţionat mai devreme, stimularea prin rezonanţă a atomilor de fosfor se poate dovedi de mare interes pentru neurologii care studiază afecţiunile musculare, în mod similar, vizualizarea prin rezonanţă a hidrogenului (şi astfel a organizării şi distribuţiei apei din ţesuturi) poate fi de mare valoare pentru oncologi pentru a compara structurile organice normale cu cele canceroase.

Cu toate că RMN este o aplicaţie revoluţionară a principiului rezonanţei, doctorii sunt încă obligaţi să se limiteze la studierea componentelor fizice şi biochimice ale cadrului celular uman. RMN este în esenţă un dispozitiv menit examinării distribuţiei structurii moleculare şi procesului de funcţionare biochimică din corpul uman.

Acum este nevoie de un sistem de vizualizare care să le permită doctorilor accesul la nivelul cauzelor energetice ale bolii şi nu doar la anormalităţile biochimice care însoţesc boala determinată. Succesorii inevitabili ai deja existenţilor producători de imagine le vor permite în cele din urmă medicilor să descopere adevăraţii precursori ai sănătăţii şi bolii şi nu doar urmările create de distrugătorul proces al bolii. Medicina cu adevărat preventivă se află în aşteptarea unui sistem de vizualizare care le va dovedi doctorilor că fiinţele umane înseamnă mai mult decât came şi oase, membrane şi receptori.

Fotografia Kirlian deţine unele chei în ceea ce priveşte modurile prin care oamenii de ştiinţă ai noii epoci ar putea, în cele din urmă, să detecteze precursorii bolilor prin studierea structurilor nevăzute ale energiilor vitale care transformă ordinea în dezordine în minţile şi corpurile oamenilor. În actualul stadiu de cercetare asupra fotografiei Kirlian, amprentele electrografice au sugerat prezenţa anumitor boli precum ar fi cancerul şi fibroza chistică. Totuşi, amprentele Kirlian nu prezintă încă suficientă acurateţe în ceea ce ţine de detectarea bolii, astfel încât să-i convingă pe doctori că există precursori energetici ai bolii. Este nevoie de un sistem bazat pe tehnologiile de diagnosticare Kirlian care să poată expune întreg corpul şi nu doar degetele. Există indicaţii că unii cercetători ruşi şi români au făcut paşi în această direcţie. Cheia care le va permite cercetătorilor să vadă câmpurile bioenergetice subtile ale fiinţelor umane s-ar putea să rezide în fenomenul de rezonanţă. Cu scanerele RMN, medicii folosesc principiile energetice ale rezonanţei pentru a vizualiza organele fizice ale corpului aflat în stare de boală. O combinare a sistemelor RMN, C şi Kirlian ar putea determina depăşirea stadiului atins de tehnologiile actuale bazate pe rezonanţă, pentru a se putea pătrunde, mai departe, în alcătuirea subtil-energetică a fiinţelor umane.

Pentru a înţelege cum sistemele Kirlian s-ar putea să deţină cheia de vizualizare a sistemelor eterice şi a altor

sisteme subtilenergetice, este necesar să examinăm procesul electrografic în mare detaliu. Ne vom concentra asupra celui mai important fenomen demonstrat de sistemele Kirlian, Efectul Frunzei Fantomă. Efectul Frunzei Fantomă, văzut prin intermediul fotografiei Kirlian, demonstrează în mod repetat existenţa unei componente subtil-energetice de natură holografică la sistemele vii. Frunza „fantomă" prezentată de electronografele Kirlian pare identică ca structură cu frunza fizică. Această fantomă face parte din câmpul eteric al frunzei (o matrice de creştere sau o dispunere de unde cu caracter coordonator) care ajută la exprimarea forţei vitale prin intermediul potenţialului genetic al plantei. Trebuie să ne întrebăm, pentru o clipă, în ce fel reuşeşte fotografia Kirlian să dezvăluie existenţa frunzei fantomă. Este vorba despre o proprietate ce transformă invizibilul în vizibil. Ceea ce urmează este o interpretare a mecanismului prin care fotografia Kirlian poate să capteze, pe peliculă, acest fenomen.

Principiul de bază prin care fotografia Kirlian are capacitatea de a produce imagini pe film este reprezentat de fenomenul de descărcare al coronei. Majoritatea oamenilor de ştiinţă care au studiat sistemele Kirlian s-au declarat de acord asupra acestui fapt. În aparatul electrografic ca atare există o sursă de putere de înaltă frecvenţă conectată la un electrod aflat dedesubtul filmului. Un curent de înaltă frecvenţă, trimis către electrodul ascuns, creează un câmp electric care învăluie filmul fotografic. Suprafaţa filmului se încarcă cu un potenţial electric ridicat. Când un deget sau un obiect legat la masă se suprapune peste film, el se constituie într-un mediu care le permite electronilor cu înalt potenţial (de pe suprafaţa filmului) să se deplaseze spre zonele cu potenţial scăzut (sol sau pământ... căderea ultimă a electronului).

Energia întotdeauna se scurge dinspre potenţialul înalt spre cel scăzut. Dârele produse de torentele de electroni ce sar de pe film către obiectele conectate la

masă, creează frumoasa descărcare a coronei electrice care este captată (în întuneric total) de pelicula fotografică. Imaginea produsă prin această tehnică este numită fotografia Kirlian. Mănunchiul de raze creat de electroni în jurul obiectului, ca şi culorile surprinse de peliculă par a conţine diferite cantităţi de informaţie despre starea de sănătate a omului al cărui deget a fost fotografiat.

Diagrama nr. 9

DESCĂRCARE TIPICĂ A CORONEI AMPRENTĂ KIRLIAN

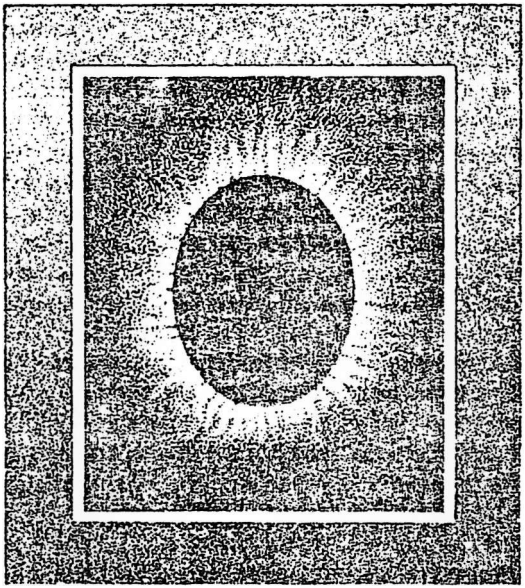

Diferiţi cercetători au încercat să demonstreze că există informaţii importante de ordin fiziologic în fotografiile lor Kirlian şi au reuşit într-o măsură sau alta. Motivul pentru care unii cercetători au avut mai mult succes decât alţii reprezintă un factor cheie în a înţelege de ce prin tehnica Kirlian se pot obţine informaţii importante din punct de vedere biologic. Mulţi dintre cercetătorii amatori şi-au închipuit că orice dispozitiv electric care poate crea o descărcare prin scântei (ere) şi, deci, o fotografie „Kirlian” ar trebui să poată reproduce efectele raportate de alţi cercetători. Aceasta reprezintă o

simplificare grosolană care a produs multă confuzie şi a dus la emiterea multor concluzii eronate de către cei activând în acest domeniu complex.

Se ştie, de exemplu, că anumite dispozitive Kirlian pot înregistra imagini de amprente ce se corelează cu prezenţa cancerului în corp. Mulţi cercetători au încercat să reproducă acest efect şi succesul repurtat de ei a cunoscut diferite grade. Cei care au obţinut numai rezultate întâmplătoare au ajuns deseori la concluzia că toate sistemele Kirlian sunt lipsite de valoare în ceea ce priveşte examinarea conţinutului de umezeală. Dacă unele aparate nu pot produce decât amprente atractive, dar lipsite de relevanţă, un cercetător persistent ar putea trece la un sistem Kirlian diferit şi să fie surprins de descoperirea unor imagini care prezintă informaţii importante despre prezenţa bolii. De ce pot unele aparate Kirlian să semnaleze prezenţa cancerului şi altele nu?

Ceea ce determină diferitele grade de reuşită ale celor interesaţi de fotografia Kirlian pare a se datora parametrilor de frecvenţă ale sursei de putere. Când unei persoane i se ia amprenta cu un dispozitiv Kirlian, există un anume grad de rezonanţă între echipament şi subiectul care este fotografiat. Cu toate că aproape orice sursă de voltaj de înaltă frecvenţă va produce o descărcare prin scântei (ere) asupra filmului, *numai acele sisteme care produc frecvenţe ce rezonează cu frecvenţele biologice naturale vor furniza imagini ce conţin informaţii semnificative cu caracter de diagnostic*. Situaţia este analogă cu cea la care ne-am referit când am vorbit despre energia necesară pentru vizualizarea structurilor cu scanerele RMN. Întrucât aceste frecvenţe celulare inerente nu au fost niciodată măsurate aşa cum trebuie, probabil ignorându-se existenţa lor, succesul în folosirea aparatelor Kirlian s-a datorat mai mult hazardului

Majoritatea cercetătorilor din domeniul Kirlian nu sunt conştienţi de necesitatea existenţei unei rezonanţe între sursa de putere şi subiectul de studiu. Mulţi au simplificat prea mult problema, nediscriminând între

sisteme funcţionând la frecvenţe diferite, doar în virtutea faptului că produc descărcări prin scântei, numindu-le dispozitive Kirlian şi considerându-le în stare de a furniza informaţii de tipul diagnostic. Pentru că cercetătorii din domeniul Kirlian tind să compare rezultatele obţinute în materie de diagnosticare cu aparate ce produc frecvenţe diferite, au existat dificultăţi în validarea anumitor descoperiri. Nu există aproape deloc standardizare în acest domeniu. Diferenţele de frecvenţă ale surselor de putere pot explica de ce există o asemenea diferenţă între cercetători în ceea ce priveşte reproducerea efectelor electrografice semnificative cum ar fi detectarea bolii şi captarea pe peliculă a frunzei fantomă

Acele sisteme Kirlian care produc frecvenţe ce rezonează cu fenomenele biologice studiate au cea mai mare şansă de a prezenta, la nivel de imagine, indicatorii bolii. Acest principiu este de cea mai mare importanţă în înţelegerea succesului repurtat de tehnicile RMN. Numai acele dispozitive RMN care transmii frecvenţe radio ce rezonează cu atomii de hidrogen din corpul uman vor capta imagini cu semnificaţie biologică, în mod similar, alte sisteme funcţionând pe bază de rezonanţă magnetică ce emit frecvenţe radio care rezonează cu atomii de sodiu, în locul celor de hidrogen, vor dezvălui niveluri diferite, dar la fel de importante, de informaţie biocelulară în cadrul tehnicilor de vizualizare RMN.

Sonde ce funcţionează la frecvenţe energetice diferite le permit specialiştilor să creeze, la alegere, ferestre prin care să observe fenomene biochimice specifice, atâta vreme cât frecvenţele emise de scanere sunt frecvenţe de rezonanţă cheie. Dacă frecvenţele radio ale RMN aparţin unei benzi care nu rezonează cu componentele celulare ale corpului, nu se pot obţine imagini semnificative din punct de vedere biologic. Se pare că aceleaşi principii ale rezonanţei se aplică şi în cazul sistemelor de diagnosticare Kirlian. La fel ca la RMN, există multe şi variate frecvenţe de rezonanţă care le pot permite sistemelor Kirlian să observe în mod optim

fenomene bioenergetice particulare.

În încercarea de a surprinde Efectul Frunzei Fantomă, noi ne raportăm în bună măsură la aceleaşi principii ale rezonanţei biologice. În loc de a încerca să producă frecvenţe care rezonează cu atomii fizici ai frunzei, fotografii Kirlian încearcă să stimuleze prin rezonanţă atomii eterici ai matricei eterice a frunzei. Cu toate că structura eterică ţine de un spectru de frecvenţă superior în raport cu cel al materiei fizice, câmpurile eterice pot afecta comportamentul particulelor subatomice ale materiei fizice cum ar fi electronii. Fenomenul ce stă la baza producerii de imagini în tehnica Kirlian este descărcarea coronei: liniile de câmp descrise de electroni înconjoară obiectul legat la masă. Provocând schimbări în dispunerea electronilor din jurul obiectului destinat studiului, *fotografia Kirlian utilizează electroni stimulaţi eteric pentru a trasa contururi delicate asociate cu corpul eteric al frunzei*.

În cazul unei imagini reuşite a frunzei fantomă, electronii sunt curbaţi de linii de forţă aparţinând unor câmpuri eterice stimulate prin rezonanţă, lucru care se petrece într-un mod similar cu cel în care ar acţiona particulele unui spray pentru vopsit îndreptat către un om invizibil, de care s-ar lipi. Frunza fantomă este imaginea creată de nişte electroni stimulaţi care umplu sau completează forma spaţială a şablonului eteric. Pentru ca acest fenomen să poată fi reprodus într-un mod consistent, trebuie să existe o sursă de putere Kirlian capabilă să emită frecvenţe energetice care să excite prin rezonanţă corpul eteric. *Energiile folosite în tehnica Kirlian nu sunt de o frecvenţă identi*că cu *cea a corpului eteric, dar constau annonice sau octave mai joase ale acestor energii vibratorii înalte*. Aceasta este una dintre principalele diferenţe între RMN şi ceea ce ar trebui să numim sisteme de producere a imaginii prin REM (Rezonanţă Electromagnetică), cum ar fi fotografia Kirlian.

Energiile subtile de la nivelul eteric sunt doar cu o octavă mai sus decât cele fizice. Ca un exemplu, haideţi să

comparăm diferenţele existente între octavele unei claviaturi de pian. Primul set de note corespunde unei tonalităţi joase. Următoarele note corespund unei tonalităţi ceva mai înalte. Aflate una lângă cealaltă, aceste şiruri de note, cu clapele aferente, ar putea reprezenta cele două octave care descriu, la nivel frecvenţial, tărâmurile fizic şi eteric. La pian, există octave şi mai înalte, tot mai departe spre capătul din dreapta al claviaturii. La fel se întâmplă şi în cazul octavelor superioare ale energiei subtile ce alcătuieşte corpurile noastre cu frecvenţă mai înaltă, inclusiv vehiculele astral şi mental. Anatomia noastră subtil-energetică este compusă din multe asemenea corpuri care funcţionează la unison. Ele reprezintă o orchestraţie unică a unor energii de joasă sau înaltă frecvenţă ce compun simfonii multidimensionale, de exprimare pentru fiecare fiinţă umană în parte. Aceste corpuri, funcţionând la un nivel superior de frecvenţă, vor constitui subiectul capitolului următor.

Există armonii şi ritmuri ce străbat întreaga creaţie. Această idee este fundamentală pentru matematica obişnuită şi pentru electricitate. Există octave de energie, unde şi ritmuri clare ce pot fi măsurate, frecvenţe şi amplitudini etc. *De aceste elemente simple se produce o variaţie aproape infinită… de foarte subtil la foarte dens… de la energie pură o forma fizică densă… Pentru că există diferite octave de energie cadrul creaţiei, există corespondenţi subtili pentru tot ceea ce ţine de octava fizică…*

Prin aplicarea unei cantităţi de energie externă asupra unui sistem relativ închis, poţi era în mod selectiv o anume octavă de energie… Este vorba despre principiul de bază al rezonanţei. Prin aplicarea unei anume vibraţii, creezi rezonanţă într-una dintre aceste benzi de energie subtilă şi, astfel, stimulezi octava inferioară, care, mai departe, stimulează octava de mai jos şi tot aşa, până când şi energia subtilă a octavei superioare – în mod normal, invizibilă pentru ochiul uman – devine vizibilă. Acesta este

fenomenul care se petrece fotografia toate că energia nu este coborâtă decât cu nivel. Un anume tip de energie este aplicat unui aspect energiilor eterice... Stimulează energiile eterice aşa încât să poată fotografiate. 12

Acest proces de stimulare prin rezonanţă a diferitelor octave de energie poate fi mai bine înţeles prin reluarea analogiei cu pianul. Când cineva atinge o clapă, coarda metalică vibrează la o frecvenţă anume, corespunzând unei singure octave a notelor. În clipa în care coarda vibrează, energia acustică face să se declanşeze vibraţii aflate în corespondenţă cu prima şi care ţin de aceeaşi tonalitate, dar de octave diferite. Cu alte cuvinte, când baţi un „Do" de jos vei declanşa, prin rezonanţă, Do-urile superioare.

Acest tip de armonice rezonante reprezintă, prin analogie, modelul de bază şi pentru fotografia Kirlian. Energia electrică vibrează în octava materiei fizice, dar declanşează un răspuns şi la nivelul octavei superioare eterice. Kirlian diferă de RMN sub acest aspect, prin aceea că vizualizarea prin rezonanţă magnetică încearcă să stimuleze numai atomii corpului fizic în cadrul procesului de rezonanţă. Kirlian merge cu un pas mai departe, stimulând prin rezonanţă atomii corpului eteric şi permiţându-le să fie vizualizaţi prin interacţiunea lor cu câmpurile electrice produse de aparatul de fotografiat Kirlian. Prin folosirea aceluiaşi principiu al rezonanţei, s-ar putea descoperi frecvenţele care ne vor permite să vizualizăm octavele materiei şi energiei care depăşesc chiar şi nivelul eteric.

Prin utilizarea tehnicii Kirlian în actualul său stadiu de dezvoltare, se pot surprinde doar ocazional aceste energii eterice pe film. Problema cu tehnica Kirlian la nivelul actual de înţelegere este că există atât de mulţi factori fizici care pot interacţiona cu imaginea finală încât este greu să separi efectele fizice de cele eterice. Fiecare imagine Kirlian, chiar şi o amprentă, reprezintă o însumare a multor factori fizici şi non-fizici. Sistemele prezente nu asigură un mod simplu de a determina care efecte sunt fizice şi care nu. În prezent, singura modalitate clară în

acest sens o constituie eliminarea în întregime a efectelor fizice prin îndepărtarea corpului fizic (ca în situaţia în care se taie porţiunea superioară a frunzei pentru a se obţine fantoma). Mai există, totuşi, o metodă de a se ajunge la această interferenţă fizică, uneori semnificativă (ca în detectarea cancerului), dar neintenţionată. Pentru a înţelege cum funcţionează, trebuie să ne referim mai întâi la o aplicaţie puţin cunoscută a tehnologiei Kirlian.

Harry Oldfield, un cercetător englez al fenomenului la care ne referim, a întreprins studii încununate de succes în domeniul detectării cancerului prin tehnica Kirlian. În timpul studiilor sale, el a descoperit că pulsul electromagnetic care era transportat către electrodul de sub film era de asemenea transmis corpului persoanei al cărei deget stătea sprijinit pe placa fotografică. Semnalele de frecvenţă energetică transmise dinspre sursa de putere Kirlian către piele au putut fi înregistrate la o distanţă de circa 10 – 15 cm faţă de corpul pacientului prin folosirea unor detectori electromagnetici funcţionând la frecvenţă radio şi în banda de ultrasunete. A fost construită o sondă de detectare cunoscută sub denumirea de pistolul Kirlian şi această sondă a fost conectată la un osciloscop pentru a se putea vedea energiile pe care ea le prelua de la corpul pacientului. Oldfield a utilizat o sursă modificată de putere Kirlian, cu un voltaj inferior, care era conectată direct la corpul pacientului printr-un electrod plasat pe încheietura mâinii. Apoi, el trecut pistolul Kirlian pe deasupra corpului pacientului (la o distanţă de 10 – 15 cm) pentru a scana emisia de energie, în vreme ce pacientul era conectat la sursa de putere Kirlian. Ori de câte ori sonda trecea peste un ţesut normal, frecvenţa şi polaritatea semnalului văzut pe osciloscop se potriveau perfect cu semnalul venind dinspre generatorul Kirlian.

Ceea ce a descoperit domnul Oldfield a fost că, dacă sonda trecea peste o zonă a corpului unde exista o tumoare, caracteristicile de frecvenţă şi polaritate ale semnalului erau distorsionate în mod evident. Acest lucru s-a petrecut de suficiente ori, în mod repetat şi a

determinat efectuarea unui studiu de probă asupra pacienţilor bolnavi de cancer de la spitalul Charing Cross din Londra pentru a se estima valoarea acestui sistem în ceea ce priveşte diagnosticarea. Prin utilizarea mai multor sonde din diferite unghiuri, domnul Oldfield a descoperit că poate calcula, prin triangulaţie, în mod matematic, adâncimea ţesutului afectat de tumoare şi localizarea tridimensională exactă a cancerului.

Descoperirea lui Oldfield a fost una importantă. El a aflat un mod de folosire a sursei de putere Kirlian prin care se pot face măsurători de diagnosticare de la distanţă faţă de corp. Rezultatele nu au fost afectate de factori precum ar fi umezeala sau presiunea aerului. Se pare că studiile lui Oldfield au cunoscut succesul datorită faptului că frecvenţa sursei lui de putere a produs o rezonanţă cu frecvenţa anumitor celule. (Acest factor reprezentat de frecvenţă este poate ceea ce a determinat mai mereu succesul sau insuccesul cercetărilor din domeniul Kirlian).

Lucrarea lui Oldfield este de natură a încuraja tehnologia Kirlian să evolueze dincolo de stadiul elementar al amprentelor, către un nivel la care se poate dovedi mai utilă sub aspectul diagnosticării bolilor. Aplicaţiile sugerate de lucrarea lui Oldfield sunt numeroase. Cea mai evidentă aplicaţie din sfera diagnosticării se referă, bineînţeles, la detectarea cancerului. Dar haideţi să folosim această descoperire şi să facem un pas mai departe. Dacă Oldfield a fost capabil să facă măsurători multiple în jurul corpului şi să calculeze, în mod matematic, adâncime şi localizarea tumorii, gândiţi-vă numai cât de multe ar putea fi făcute dacă acest tip de detector ar fi combinat cu programele matematice computerizate ale TC!

Exista similitudini interesante între ceea ce a descoperit Oldfield şi principiile ce stau la baza vizualizării RMN. Oldfield foloseşte o energie electrică cu caracteristici specifice de frecvenţă pentru a excita ţesuturile corporale astfel încât ele să emită semnale secundare la frecvenţă radio şi în banda de ultrasunete.

Semnalele energetice ce au rezultat dintr-o asemenea stimulare a corpului au demonstrat existenţa unor caracteristici de emisie cu totul diferite la ţesuturile normale faţă de cele canceroase.

Oldfield a analizat energia emisă de pacienţi folosind o sondă acţionată manual (pistolul Kirlian) şi un osciloscop. Făcând multe măsurători, din diferite unghiuri, în jurul corpului, el a putut calcula poziţia aproximativă a tumorii în cadrul corpului. Prin adaptarea tehnologiei Kirlian la un sistem computerizat, s-ar putea face multe măsurători individuale şi calcula, în mod instantaneu, distorsiunile emisiei de semnal la diferite unghiuri faţă de corp. Prin utilizarea programelor de soft concepute pentru scanerele de tip CT, s-ar putea crea o imagine a unei secţiuni transversale a corpului şi s-ar putea afişa vizual informaţiile sub forma unei singure poze. Dispozitivele RMN şi scanerele CT folosesc principii similare în ceea ce ţine de folosirea computerelor pentru generarea de imagini.

La fel cum scanerele RMN pot produce imaginea sodiului sau a hidrogenului în funcţie de frecvenţa de stimulare prin rezonanţă, un scaner care ar funcţiona pe baza principiului de rezonanţă electromagnetică (REM) ar putea produce în mod selectiv imagini ale diferitelor componente moleculare. În loc de a produce imagini ale structurilor fizice moleculare ca în cazul RMN, s-ar putea oare vizualiza structurile eterice moleculare prin utilizarea REM? Prin extrapolarea datelor obţinute în urma experimentelor cu frunza fantomă, se pare că anumite surse de putere Kirlian pot capta imagini eterice deoarece ele pot crea efecte de rezonanţă electromagnetică (REM) care stimulează materia eterică. *Frecvenţele electrice ale acestor sisteme Kirlian para reprezenta joase ale frecvenţelor eterice*. Dacă s-ar folosi frecvenţe similare la un scaner REM, al cărui principiu de construire ar ţine cont de datele furnizate de experimentul lui Oldfield, s-ar putea, cred, produce o imagine reprezentând o secţiune transversală a corpului eteric.

Progresele recente înregistrate în vizualizarea computerizată a datelor obţinute prin CT le-au permis doctorilor să asambleze multitudinea de imagini reprezentând diferite secţiuni transversale ale structurilor interne spre a crea tablouri tridimensionale ale structurilor organice şi osoase. Această nouă tehnologie computerizată ar putea fi combinată cu scanarea REM pentru a genera imagini tridimensionale ale corpului eteric, care ar putea fi studiat ca întreg sau ar putea fi examinat pe părţi, spre a se observa transformările legate de boală sau alte schimbări.

Corpul eteric este un model de energie holografică care direcţionează creşterea şi dezvoltarea corpului fizic. Perturbările suferite de matricea energetică pot determina o dezvoltare celulară anormală. Din ceea ce se ştie despre corpul eteric, se pare că bolile încep să fie sesizate la nivelul corpului eteric cu săptămâni sau luni înainte ca ele să devină manifeste la nivelul corpului fizic. *Pentru ca o medicină cu adevărat preventivă să poată apărea, este nevoie de un scatter care să aibă capacitatea de a detecta bolile la nivel eteric înainte ca ele să devină manifeste la nivel fizic*. Prin studierea imaginilor eterice care reprezintă stadiile anterioare bolii, ar putea exista posibilitatea de a se folosi diferite tipuri de terapii subtil-energetice prin care să se corecteze tendinţele de disfuncţionalitate din sistem. Corectarea bolii la un nivel ce-l devansează pe cel fizic ar putea preveni ajungerea la tratamente alopate costisitoare şi riscante. Acţiunile energetice la nivel subtil ce ţin de terapiile alternative sau homeopatice ar putea fi de asemenea verificate prin observarea directă a corpului eteric cu ajutorul scanerului energetic. Medicii ar putea studia corpurile eterice ale pacienţilor pentru a afla care sunt efectele energetice ale vitaminelor şi nutriţiei, ale luminii şi culorilor şi ar putea repera multe alte efecte vibratorii, dacă ar dispune de o tehnică performantă care să asigure o verificare corectă şi exactă, ştiinţific acceptabilă. O altă aplicaţie ar putea ţine de studierea efectelor pe termen lung ale terapiilor cu medicamente

asupra corpurilor eteric şi fizic.

Există astăzi posibilitatea de a se construi un scaner REM, dar persoanele care dispun de cunoaşterea necesară creării unui scaner pentru corpul/corpurile energetic (e) trebuie să-şi coordoneze şi să-şi unească eforturile. Scanerul REM ar fi prima fereastră cu adevărat deschisă spre domeniul energiilor eterice. Permiţându-le energiilor subtile să devină mai uşor şi în mod repetat accesibile vederii pentru studiu, vom începe să observăm o acceptare mai largă a „ştiinţei energiilor subtile" în cadrul mai marii comunităţi ştiinţifice. Vom fi extins astfel medicina dincolo de simplele ei rădăcini newtoniene, către un viitor al diagnosticării şi vindecării pregătit pentru noi de medicina vibraţională.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Medicina ortodoxă a început să se intereseze treptat de modurile în care poate fi folosită energia pentru tratarea bolilor. Astfel, ea a aflat despre valoarea terapeutică a radiaţiilor în tratarea cancerului, a electricităţii în uşurarea durerilor şi în reducerea şi chiar exterminarea tumorilor, a câmpurilor electromagnetice în stimularea vindecării fracturilor şi a câmpurilor magnetice în atenuarea durerilor şi a inflamaţiilor produse de artrită.

2. Corpul fizic dispune de un gen de mecanism de autovindecare bazat pe feedback, după cum văzut în cazul „evoluţiei rănii", care tinde să declanşeze repararea şi reorganizarea celulară după ce corpul a fost afectat. S-ar putea ca înăuntrul celulelor şi între celule să existe nişte sisteme electronice de genul semiconductorilor care să participe la activităţile normale ale creşterii şi reproducerii celulare.

3. Ştiinţa inventează cu rapiditate noi şi noi tehnici de vizualizare, cum ar fi Scanerul CT, Scanerul PE şi Scanerul RMN, care le oferă medicilor o nouă sursă de cunoaştere a structurii şi funcţiilor creierului şi corpului.

4. Unele sisteme fotografice Kirlian au fost în stare să demonstreze în mod repetat existenţa unui fenomen cunoscut sub numele de Efectul Frunzei Fantomă. Efectul

Frunzei Fantomă este poate cel mai bun deschizător de drumuri spre fotografierea, în viitor, a corpului eteric aparţinând unui organism viu.

5. Atât sistemele Kirlian cât şi cele RMN sunt în stare să vizualizeze fenomene celulare şi bioenergetice importante, deoarece produc frecvenţe care rezonează cu componentele.

celulare şi energetice naturale ale corpurilor folosite pentru studiu.

6. Poate că într-o zi va fi creat un scaner ce va produce imagini ale corpului eteric. Imaginile reprezentând diferite secţiuni transversale ar putea fi apoi asamblate de către un computer în aşa fel încât să creeze o imagine tridimensională a corpului eteric. Baza unui asemenea sistem ar fi reprezentată de o sursă de frecvenţă care ar stimula corpul eteric prin intermediul frecvenţei de rezonanţă subarmonice a energiei ce poate excita corpul eteric astfel încât să producă efecte electromagnetice de rezonanţă. Un asemenea producător de imagini eterice ar putea demonstra perturbările apărute în corpul eteric înainte ca ele să devină manifeste la nivel fizic sub forma modificărilor specifice bolii suferite de celule.

CAPITOLUL IV

Câmpurile de frecvenţă şi planurile subtile ale materiei

O INTRODUCERE ÎN ANATOMIA UMANĂ MULTIDIMENSIONALĂ

Una dintre diferenţele esenţiale între medicina newtoniană şi medicina einsteiniană se referă la punctele de vedere ale acestora asupra corpului uman. Gânditorii newtonieni, mecanicişti, deşi sofisticaţi prin felul în care abordează biologia moleculară, văd corpul uman ca pe o încrengătură de complicate sisteme chimice care alimentează o întreagă structură musculară şi osoasă. Corpul fizic este privit ca un mecanism suprem, o maşinărie complexă până la ultima structură celulară. Am discutat în capitolul 1 despre numeroasele şi importantele dovezi care sugerează că la nivel subatomic natura fizică a

materiei nu mai poate fi percepută ca atare. Natura solidă a materiei fizice nu este decât o iluzie a simţurilor. Noua perspectivă descrie materia ca pe o substanţă compusă din particule care reprezintă ele însele puncte de lumină condensată. Dualitatea undă/particulă a materiei sugerează că există calităţi noi, neluate în seamă anterior, ale structurii umane fizice ce permit conceperea unui nou model al corpului fizic.

În acest capitol ne vom concentra atenţia asupra continuităţii existente între sistemul fizic şi sistemele energetice superioare. Aceste sisteme de energie subtilă joacă un rol integral în funcţionarea la nivel de ansamblu a fiinţelor umane. Sistemul fizic, departe de a fi un sistem închis, reprezintă doar unul dintre cele câteva sisteme aflate în echilibru dinamic. Ceea ce poate părea o deviere radicală de la gândirea convenţională este viziunea potrivit căreia toate aceste sisteme sunt suprapuse unul altuia în cadrul aceluiaşi spaţiu. Aceste sisteme energetice superioare la care ne vom referi privind corpurile noastre subtile, sunt de fapt alcătuite dintr-o materie ale cărei caracteristici frecvenţiale sunt diferite în raport cu cele ale corpului fizic.

După cum am discutat în capitolul 2, se pare că, din moment ce materia este un fel de lumină condensată, ea trebuie, în consecinţă, să prezinte caracteristici frecvenţiale speciale. Diferenţa între materia fizică şi cea eterică nu este decât o diferenţă de frecvenţă. Este un principiu recunoscut în cadrul fizicii că energiile aparţinând unui spectru diferit de frecvenţă pot coexista în cadrul aceluiaşi spaţiu fără ca între ele să se petreacă interacţiuni distructive. Acest principiu este demonstrat zilnic de supa electromagnetică în care lucrăm şi trăim, creaţie a omului. Suntem în mod constant bombardaţi de emisiuni radio şi TV care trec prin casele şi prin corpurile noastre. Această energie electromagnetică este invizibilă pentru ochii noştri şi de neauzit pentru urechile noastre, deoarece ea există la nivelul unui prag energetic aflat dincolo de capacitatea de percepţie vibratorie a organelor

noastre fizice de simţ. Dacă, totuşi, se întâmplă să dăm drumul la televizor, aceste energii, în mod normal invizibile, se convertesc în energii de lumină vizibilă şi sunet audibil care se încadrează în gama noastră de sensibilitate perceptivă. Când pornim televizorul, nu vedem imagini de pe canalul 2 amestecându-se cu imagini de pe canalul 7. Deoarece aceste energii ţin de frecvenţe uşor diferite, ele pot exista în cadrul aceluiaşi spaţiu fără a interfera. De fapt, numai prin intermediul televizorului, ca o prelungire a simţurilor noastre, putem spune că aceste energii sunt prezente.

Acest principiu al energiilor de frecvenţe diferite care ocupă acelaşi spaţiu, într-un mod nedistructiv, are implicaţii teoretice în ceea ce priveşte materia de frecvenţe diferite. Din cauza frecvenţelor în mod natural diferite, materia fizică şi eterică pot coexista în acelaşi spaţiu fără a interfera. Matricea energetică a corpului eteric, sau modelul holografic al câmpului energetic, se suprapune peste structura fizică. Iată de ce Efectul Frunzei Fantomă se produce întotdeauna în spaţiul ocupat anterior de porţiunea fizică a frunzei. Acelaşi principiu al materiei corespunzând unor frecvenţe diferite se aplică chiar şi materiei de o frecvenţă superioară celei a corpului eteric. Corpurile ce funcţionează la frecvenţe energetice superioare sunt interconectate şi se află într-un echilibru dinamic cu corpul fizic. Scopul acestui capitol va fi de a ilustra natura şi principiile acestor corpuri subtile superioare şi interconexiunile pe care ele le realizează cu corpul fizic. Ele se combină într-un mod sinergetic spre a forma partea (imaginea) mai mare a conturului nostru energetic extins.

Interfaţa fizico următoarea mare descoperire în cadrul evoluţiei medicinei vibraţionale

După cum s-a discutat în capitolul I, există numeroase dovezi care sugerează că există un model energetic holografic asociat corpului fizic. Acest corp eteric este un corp care arată aproape similar cu corpul fizic, peste care este suprapus.

În cadrul hărţii energetice eterice se petrece un transport informaţional care ghidează creşterea structurii fizice a corpului. Este vorba despre informaţiile în legătură cu modul în care fătul aflat în creştere se va dezvolta în uter, şi de asemenea despre datele structurale de creştere şi refacere a organismului adult, în cazul în care acesta ar fi supus vătămării sau bolii. Matricea energetică a membrului salamandrei face să crească un nou picior, dacă cel existent a fost retezat. Această structură energetică funcţionează în consonanţă cu mecanismele celulare genetice asupra cărora biologia moleculară a tot speculat în ultimele şapte decenii de cercetare medicală. Corpul fizic este atât de puternic conectat energetic şi atât de dependent de corpul eteric în ceea ce priveşte dezvoltarea şi evoluţia celulară, încât corpul fizic nu ar putea exista fără corpul eteric. Dacă se petrec tulburări la nivelul corpului eteric, boala fizică va urma curând. Multe boli încep mai întâi în corpul eteric şi abia mai târziu se manifestă în corpul fizic sub forma disfuncţiilor organice.

După cum s-a menţionat, corpul eteric este, de fapt, un corp de materie. Materia din care el este compus se numeşte „materie etherică” sau „materie subtilă”. Aceasta este substanţa.

din care sunt compuse corpurile noastre energetice superioare. Materia subtilă este termenul folosit în general pentru a ne referi la tipurile de materie asociate structurilor noastre energetice superioare, nevăzute. Singura diiferenţă între corpul eteric şi aceste corpuri superioare (despre care se va discuta pe scurt) ţine de caracteristicile de frecvenţă. Aceste corpuri superioare nu pot fi văzute din simplul motiv că tehnologiile care fac aceste energii vizibile ochiului liber se află, majoritatea, încă în stadiul de dezvoltare. Lumea radioului şi cea a astronomiei cu raze X reprezentau şi ele un univers nevăzut până când au fost concepute tehnologiile potrivite care le-au adaptat simţurilor noastre. Aşa că, în cazul energiilor subtile, se impune un efort similar de cercetare, pentru a face invizibilul, vizibil.

Corpul eteric nu este complet separat de sistemul fizic cu care interacţionează. Există canale de schimb energetic specifice care permit energiei informaţionale să treacă de la un sistem la altul. Cu toate că nu s-a ştiut şi nu s-a discutat despre aceste canale în ştiinţa occidentală până de curând, s-a scris mult despre aceste sisteme în literatura esoterică orientală.

Un sistem care a fost de curând cercetat de oamenii de ştiinţă occidentali este sistemul de meridiane de acupunctură. Potrivit străvechilor teorii chinezeşti, punctele de acupunctură din corpul uman sunt puncte aflate de-a lungul unui sistem de meridiane care străbate ţesuturile corpului. Prin aceste meridiane trece o energie nutritivă invizibilă cunoscută sub numele de „ch'i". Energia „ch'i „intră în corp prin punctele de acupunctură şi se scurge spre structurile organice mai profunde, oferindu-le hrană vitală de natură subtil-energetică. Chinezii consideră că există douăsprezece perechi de meridiane care sunt conectate la sistemele organice specifice ale corpului omenesc. De asemenea, chinezii susţin că, atunci când scurgerea de energie către organe este blocată sau când se produce un dezechilibru legat de această scurgere, sistemul organic în cauză va suferi o disfuncţie.

S-a scris mult în occident despre folosirea acupuncturii în legătură cu tratarea durerilor. Medicii occidentali nu au acordat credit acupuncturii decât în ceea ce priveşte capacitatea acesteia de a trata diferite tipuri de durere sau utilizarea sa în calitate de analgezic chirurgical. Din cauza acestei recunoaşteri doar parţiale a acupuncturii, teoriile folosite pentru explicarea efectelor analgezice ale acupunctura, cum ar fi cel al Teoriei Controlului Porţii, emisă de Wall şi Melzack, se bazează în mare măsură pe modelele ce implică stimularea nervoasă şi, mai recent, eliberarea de endorfină în cadrul sistemului nervos central. Majoritatea medicilor din vest au respins ideea acestor meridiane prin care trece energia Ch'i în favoarea modelelor mai cunoscute din punct de vedere

anatomic şi fiziologic. Parţial, această respingere derivă din lipsa de dovezi anatomice din literatura medicală occidentală cu privire la existenţa acestor meridiane în corpul uman.

Au existat o serie întreagă de studii asupra naturii anatomice a sistemului de meridiane al animalelor care au fost întreprinse în Coreea în anii 1960 de o echipă de cercetători conduşi de profesorul Kim Bong Han.1 – 2 Kim a experimentat asupra meridianelor de acupunctură ale iepurilor şi altor animale. El a injectat o substanţă numită P32 radioactiv (un izotop al fosforului) într-un punct de acupunctură sau „acupunct" al unui iepure şi a urmărit deplasarea substanţei către ţesutul înconjurător. Folosind tehnica microautoradiografiei, el a descoperit că P32 se deplasa de-a lungul unui foarte fin sistem tubular (de aproximativ O, 5 – 1, 5 microni în diametru) care urma calea clasică a meridianelor din acupunctură. Concentraţiile de P32 din ţesutul imediat adiacent meridianelor sau din apropierea acupunctului injectat erau neglijabile. Când P32 a fost în mod deliberat injectat într-o venă din apropiere, aproape nimic din acesta nu a putut fi detectat reţeaua de meridiane. Această descoperire a sugerat că sistemul de meridiane era independent în raport cu reţeaua vasculară.

Studii mai recente întreprinse de cercetătorul Pierre de Vernejoul şi de alţii au confirmat descoperirile lui Kim la nivelul fiinţelor umane.3 S-a injectat tecneţiu 99 m radioactiv în acupunctele pacienţilor şi s-a urmărit drumul străbătut de izotop cu ajutorului unui dispozitiv de vizualizare cu radiaţii gamma. De Vernejoul a descoperit că izotopul de tecneţiu s-a deplasat de-a lungul clasicelor meridiane de acupunctură chinezeşti pe o distanţă de 30 cm într-un interval de timp de patru până la şase minute. Injectarea aceluiaşi izotop în puncte de pe suprafaţa pielii alese la întâmplare, ca şi injectarea deliberată în canale venoase şi limfatice, nu au putut demonstra rezultate similare, sugerând că meridianele constituie o cale unică şi separată din punct de vedere morfologic.

Studiile histologice ale lui Kim asupra iepurilor au arătat că acest sistem tubular al meridianelor pare a implica două niveluri de funcţionare, unul superficial şi altui profund. Sistemul amplasat în structurile interioare, a fost mai departe subîmpărţit în diferite subsisteme. Primul dintre aceste sisteme de meridiane ţinând de stratul organic profund a fost numit Sistemul Traiectului Interior. S-a descoperit că aceste conducte subţiri plutesc, libere, înăuntrul vaselor de sânge şi limfatice, penetrând pereţii vaselor în punctele de intrare şi ieşire. S-a descoperit că fluidele dinăuntrul acestor ţevi interne călătoresc de obicei în aceeaşi direcţie cu sângele şi limfa din vasul în care se află, dar s-a observat că, în anumite cazuri, ele urmează totuşi direcţia opusă. Faptul că aceste tuburi interne penetrează şi părăsesc pereţii vaselor ca şi cel de a prezenta o deplasare a fluidului opusă ca sens celei din „vasele care le poartă”, sugerează că formarea acestor canale, ţevi sau tuburi, după cum vrem să le numim, diferă de cea a sistemelor vascular şi limfatic, poate având loc mai devreme în timp. Cu alte cuvinte, meridianele s-ar putea să se fi format, în cadrul procesului de embriogeneză, înaintea arterelor, venelor, şi vaselor limfatice. S-ar putea ca meridianele să funcţioneze ca nişte ghizi spaţiali în ceea ce priveşte creşterea şi dezvoltarea reţelelor circulatorie şi limfatică aflate în formare. După ce vasele de sânge s-au dezvoltat, acestea au crescut în jurul meridianelor şi au creat aparenţa că meridianele intră şi ies din vase.

A doua serie de canale a fost numită Sistemul Traiectului Intra-Exterior. Aceste canale se găsesc la suprafaţa organelor interne şi par a forma o reţea care este în întregime independentă în raport cu sistemele vascular, limfatic şi nervos. O a treia serie, cunoscută sub numele de Sistemul Traiectului Exterior, urmează traseul vaselor de sânge şi limfatice, dar se suprapun suprafeţei exterioare a acestora. Aceste canale ocupă de asemenea şi anumite straturi ale pielii şi mai poartă şi denumirea de Traiectul Exterior Superficial. Acest din urmă sistem

superficial este cel mai cunoscut pentru specialiştii clasici din acupunctură. A patra serie de canale, cunoscută sub numele de Sistemul Traiectului Neural, ocupă sistemul nervos central şi sistemul nervos periferic.

S-a descoperit că, în ultimă instanţă, toate canalele sunt interconectate (sistemele superficiale cu cele profunde) aşa încât a fost menţinută continuitatea sistemului. Variatele sisteme de tuburi sunt interconectate prin tuburile terminale ale diferitelor sisteme. Această legătură este similară celei dintre artere şi vene care există la nivelul ţesutului capilar. În mod interesant, Kim a descoperit că *tuburile terminale ajung în nucleele ţesuturilor celulare*. De asemenea, de-a lungul acestor meridiane, plasaţi la intervale regulate, Kim a descoperit nişte mici corpusculi de o factură specială. *Aceşti corpusculi din Sistemul Traiectului Superficial par a se afla la baza şi a corespunde clasicelor puncte de acupunctura şi meridianelor din corpul uman*.

Fluidul extras din aceste canale a prezentat mari concentraţii de ADN, AM, aminoacizi, acid hialuronic, şaisprezece tipuri de nucleotide libere, adrenalină, corticosteroizi, estrogen şi alte substanţe hormonale în cantităţi cu totul diferite faţă de cele existente de obicei în sânge. Concentraţia de adrenalină din fluidul meridianului este de două ori mai mare decât cea din sânge. Într-un acupunct s-a descoperit un nivel al adrenalinei de zece ori mai mare decât în sânge. Prezenţa hormonilor şi a adrenalinei în fluidele meridianelor ar sugera cu siguranţă existenţa unei legături între sistemele de meridiane şi glandele endocrine. Kim a descoperit că tuburile terminale ale sistemului mai profund de meridiane ajung chiar în nucleele celulare ale ţesuturilor, care sunt centrii de control genetic ai celulelor. Dată fiind prezenţa acizilor nucleici şi a hormonilor precum corticosteroizii şi estrogenul în fluidul meridianelor, s-ar părea că există relaţii importante între sistemul de meridiane de acupunctură şi reglajul endocrin al fiinţelor umane.

Kim a făcut un număr de experimente pentru a

confirma importanţa scurgerii fluidice continue din meridiane către diferite organe corporale prin intermediul sistemului de meridiane. El a extirpat meridianul care făcea legătura cu ficatul la o broască şi a studiat schimbările microscopice ce au urmat în ţesutul ficatului. La puţin timp după ce a exirpat meridianul ficatului, hepatocitele au crescut şi citoplasmă lor a devenit foarte tulbure. De-a lungul a trei zile, s-a putut consemna o foarte serioasă degenerare vasculară în întregul ficat. O repetare a experimentului a confirmat rezultatele. Kim a studiat şi modificările petrecute la nivelul reflexelor neurale, atunci când au fost extirpate canalele perineurale. În treizeci de minute de la extirparea canalelor perineurale, timpul reflex s-a prelungit cu peste 500% şi acest lucru a persistat mai mult de 48 de ore cu o singură fluctuaţie minoră. Aceste studii tind să confirme clasica teorie chinezească potrivit căreia meridianele asigură hrănirea într-un mod special a organelor corpului.

După multe experimente, Kim a concluzionat că sistemul de meridiane, mai mult decât să comporte comunicarea între toate componentele sale, este interconectat cu nucleele ţesuturilor. Spre a descoperi punctul la care această legătură nucleară/celulară s-a format, în cadrul procesului de embriogeneză, Kim a început să studieze, la diferitele specii, timpul în care aceste meridiane s-au format. *Studiile embriologiceale dr. Burr i-au revelat Kim că în cazul puiului aflat în faza de embrion traiectele meridianelor se formează în doar cincisprezece ore de la concepţie*! Acest lucru este cât se poate de interesant, întrucât nici măcar cele mai rudimentare organe nu se formează atât de repede. Dat fiind că orientarea spaţială completă a sistemului de meridiane are loc înainte de formarea organelor, *aceasta ar sugera că funcţionarea sistemului de meridiane de acupexercită o influenţă asupra migrării şi orientării spaţiale a organelor interne*. Din cauză că meridianele se conectează la centrul de control genetic ai fiecărei celule, sistemul de meridiane de acupunctură ar putea de

asemenea juca un rol important atât în reproducerea cât şi în diferenţierea celulară a corpului.

Putem face o paralelă între munca de cercetare a lui Kim şi studiile dr. Harold Burr.4Trebuie să ne amintim că dr. Burr a desfăşurat experimente care au măsurat câmpurile electrice din jurul embrionilor de salamandră. În cadrul cercetărilor sale, el a descoperit că la oul nefecundat de salamandră se dezvoltă o axă electrică corespunzând orientării viitoare a creierului şi a sistemului nervos central din organismul adult. Crearea unei asemenea axe electrice sau ghid vibratoriu în oul nefecundat sugerează că există un anume câmp energetic director care cooperează cu şi asigură orientarea spaţială a celulelor ce se divizează şi migrează rapid către embrionul nou format. Burr a mai descoperit că la răsaduri conturul câmpului electric ce înconjoară noile mlădiţe respectă forma plantei adulte. Dacă combinăm ceea ce ştim în legătură cu capacitatea fotografiei Kirlian de a surprinde fenomenul frunzei fantomă cu datele mai sus menţionate, ajungem la concluzia că *organizarea spaţială a creşterii de la embriogeneză până la vârsta adultă este ghidată de o matrice energetică holografică cunoscută sub numele de câmpul eteric*.

Kim a descoperit că formarea sistemului de meridiane de acupunctură precede dezvoltarea şi plasarea organelor rudimentare în embrion. El a descoperit de asemenea legături strânse între meridiane şi nucleele celulare. Lucrarea sa sugerează că un anume gen de informaţie circulă prin meridiane, îndreptându-se către centrii de control ai celulelor, producând o modulaţie suplimentară a procesului de dezvoltare embriologică. Din cauză că meridianele se organizează spaţial în cadrul embrionului înainte ca organele şi celulele să-şi afle poziţia finală înăuntrul corpului, aceasta ar sugera că sistemul de meridiane asigură un fel de hartă sau de sistem informaţional de ghidare pentru celulele corpului aflate în creştere. Sintetizând rezultatele muncii de cercetare ale celor doi savanţi, Kim şi Burr, *s-ar părea că sistemul de*

meridiane formează o interfaţă între corpul eteric şi cel fizic aflat Astfel, structura energetică organizată a corpului eteric precede şi ghidează dezvoltarea corpului fizic. Traducerea modificărilor eterice în modificări celulare fizice se petrece atât în stările ce ţin de sănătate cât şi în cele ce ţin de boală. Această teorie este susţinută şi de date provenind din alte surse, cum ar fi lucrarea dr. Shafica Karagulla, bazată pe diagnosticări făcute prin clarvedere5 care au descris modificările de natură disfuncţională din corpul eteric al oamenilor care se petrec înainte de apariţia bolii în corpul fizic.

Sistemul de meridiane de acupunctură formează ceea ce s-ar putea numi „interfaţa fizico-eterică". Informaţiile bioenergetice şi energia vitală ch'i se deplasează dinspre corpul eteric către nivelul celular al corpului fizic prin această reţea specială de meridiane. Citez dintr-o sursă:

Există o legătură directă între sistemele nervos, circulator şi cel al meridianelor, care se datorează parţial faptului că, acum multă vreme, meridianele au fost create cu intenţia că ele, *la rându-le, să creeze aceste două părţi ale corpului fizic. În consecinţă, orice factor care influenţează unul dintre aceste sisteme are un impact direct şi asupra celorlalte două. Meridianele folosesc calea de trecere între sistemele circulator şi nervos pentru a administra forţa vitală corp, conectându-se aproape direct la nivelul molecular. Meridanele sunt interfaţa sau pragul dintre proprietăţile fizice şi eterice ale corpului. 6*

Sistemul de meridiane nu este doar un sistem fizic de tuburi prin care se transportă hormoni şi nucleotide spre nucleele celulare, ci el reprezintă şi un gen special de sistem electrolitic fluid care conduce anumite tipuri de energii subtile (ch'i) dinspre mediul exterior către structurile organice mai profunde.

Faptul că anumite tipuri de energie sunt transmise prin punctele de acupunctură ale sistemului superficial de meridiane este susţinut de măsurătorile întreprinse asupra rezistenţei electrice a pielii din punctele de acupunctură şi din jurul acestora. Măsurătorile cantitative făcute de

diferiţi cercetători au demonstrat că are loc o scădere cu douăzeci la sută a rezistenţei electrice în acupuncte.7 Se cunoaşte foarte bine că energia tinde să o ia prin locul în care întâmpină cea mai slabă rezistenţă. Apa, care alcătuieşte cea mai mare parte a corpului uman, este cunoscută ca reprezentând un bun conductor nu numai pentru energiile electrice ci şi pentru energiile subtile (după cum s-a descoperit în studiile lui Grad). Studiile fotografice Kirlian au confirmat şi ele că punctele de acupunctură prezintă caracteristici electrografice distincte. De o şi mai mare importanţă este faptul că cercetătorii din electrografie, cum ar fi Dumitrescu, prin scanări electronografice ale părţii abdominale a corpului, au descoperit că modificările suferite de gradul de strălucire al punctelor de acupunctură preced modificările sănătăţii fizice din corp cu ore. zile şi chiar săptămâni.8

Acest lucru întăreşte supoziţia conform căreia schimbările din structura eterică preced schimbările de ordin patologic, datorate bolii, din corpul fizic. De asemenea, este în acord cu teoria chinezească tradiţională care susţine că boala este cauzată de dezechilibrul energetic din meridianele ce transportă energiile nutritive ch'i către organele corpului. Modificările din meridiane reflectă disfuncţia care s-a petrecut deja la nivel eteric. Aceste modificări încep să se propage treptat către nivelul fizic prin intermediul sistemelor de meridiane. O ilustrare a acestui principiu, în raport cu care modificările suferite de meridianele de acupunctură preced disfuncţiile organice de natură fizică, poate fi întâlnită în studiul lui Kim cu privire la meridianul ficatului. Când Kim a intervenit, în mod experimental, asupra procesului de hrănire realizat de energia care se îndreptă, prin meridiane, către ficat, nu au putut fi înregistrate modificări anormale la celulele ficatului înainte de trei zile.

Astfel, integritatea şi echilibrul energetic al sistemului de meridiane al acupuncturii sunt cruciale pentru întreţinerea şi pentru sănătatea organismului. Sistemul de meridiane este vital nu numai în ceea ce

priveşte căile de intervenţie terapeutică în caz de boală, cum ar fi introducerea acelor în acupuncte, dar şi în ceea ce ţine de detectarea bolii. Datorită capacităţii lor de a înregistra schimbările de la nivelul energiilor subtile ale sistemelor de meridiane, electrografia Kirlian şi alte sisteme electronice legate de acupunctura ar putea fi de mare importanţă pentru medicii viitorului în domeniul diagnosticării. Asemenea aparate s-ar putea în cele din urmă constitui în uneltele ce pot măsura cu mult înainte dezechilibrele fiziologice subtile din corp asociate bolii faţă de metodele existente astăzi.

Ne vom referi mai în detaliu la sistemul de meridiane de acupunctură într-un capitol separat. Acest sistem de meridiane nu reprezintă, totuşi, singura legătură dintre corpul nostru fizic şi sistemele noastre energetice superioare de funcţionare.

Chakreleşi N o lecţie indiană de anatomie energetică subtilă

Informaţiile furnizate de diferite texte străvechi din literatura indiană yoghină ne vorbesc despre nişte centrii speciali de energie care există în cadrul corpurilor noastre subtile. Haideţi să descriem aceste sisteme energetice şi să ne întrebăm după aceea dacă există vreo dovadă ştiinţifică care să susţină existenţa lor. S-a spus despre aceşti centrii de energie, numiţi „chakre”, însemnând „roţi” în sanscrită, că ar semăna cu nişte vortexuri (vârtejuri) rotitoare de energie subtilă.9Chakrele sunt întrucâtva implicate în preluarea energiilor superioare şi în transmutarea lor într-o formă utilizabilă (de energie) în cadrul structurii umane. Recent, oamenii de ştiinţă occidentali şi-au îndreptat atenţia către înţelegerea şi recunoaşterea acestor structuri cărora nu li se acorda atenţie. În trecut, chakrele şi meridianele au fost în cea mai mare măsură ignorate de oamenii de ştiinţă occidentali în ideea că ar reprezenta nişte plăsmuiri magice ale nesofisticaţilor şi chiar primitivilor gânditori ai Orientului. Dar chakrele, împreună cu meridianele de acupunctură, încep acum să fie recunoscute, odată cu

evoluţia tehnologiilor specializate în energiile subtile, care pot măsura existenţa şi funcţiile lor.

Din punct de vedere fiziologic, chakrele par să fie implicate în scurgerea energiilor superioare, prin canale energetice subtile, către structura celulară a corpului fizic. La un anume nivel, ele par a funcţiona ca nişte transformatoare de energie, adaptând energia de o anume formă şi frecvenţă în aşa fel încât ea să poată opera la un nivel energetic inferior. Această energie, la rândul ei, este tradusă în schimbările hormonale, fiziologice şi în cele din urmă celulare ce se petrec în cadrul organismului. Se pare că există cel puţin şapte chakre majore asociate corpului fizic.

Din punct de vedere anatomic, fiecare chakră majoră este asociată cu un plex nervos major şi cu o glandă endocrină majoră. Chakrele majore se situează pe o linie verticală pornind de la baza coloanei vertebrale şi ajungând în creştetul capului. Chakra cea mai de jos, numită şi chakra-rădăcină, se află lângă coccis. A doua chakră, numită chakra sacrală sau splenică, este plasată fie mai jos de ombilic, fie lângă splină. De fapt, este vorba despre două chakre diferite, chiar dacă despre amândouă se spune că reprezintă cea de-a doua chakră, în funcţie de diferitele şcoli de gândire esoterică. Cea de-a treia chakră, sau a plexului solar, se află în partea superioară a abdomenului, sub vârful sternului. A patra, cunoscută şi sub numele de chakra inimii, poate fi descoperită în regiunea de mijloc a sternului, suprapunându-se direct glandei timus. Cea de-a cincea, sau chakra gâtului, este situată în gât, lângă mărul lui Adam. Chakra gâtului se suprapune direct glandei tiroide şi laringelui. Cea de-a şasea, sau chakra sprâncenelor, cunoscută sub numele de Ajna chakra în textele yoghine, se află în regiunea de mijloc a fmnţii, uşor deasupra punţii nasului. Cea de-a şaptea, sau chakra coroanei, este plasată în creştetul capului.

Unele texte esoterice vorbesc despre existenţa a douăsprezece chakre majore. În afară de cele şapte

menţionate, mai există două în palmele mâinilor, două pe tălpile picioarelor şi una asociată cu medulla oblongata, care este conectată cu creierul mijlociu, numită uneori cealaltă chakră majoră. Există de asemenea multe chakre minore, asociate cu articulaţiile principale ale corpului cum ar fi genunchii, încheieturile, coatele etc. Dacă ar fi să ne gândim la toate chakrele mâjore şi minore, s-ar putea să existe mai mult de 360 de chakre în corpul uman.10

Diagrama nr. 10 CELE ŞAPTE CHAKRE ŞI PLEXURILE NERVOASE AUTONOME

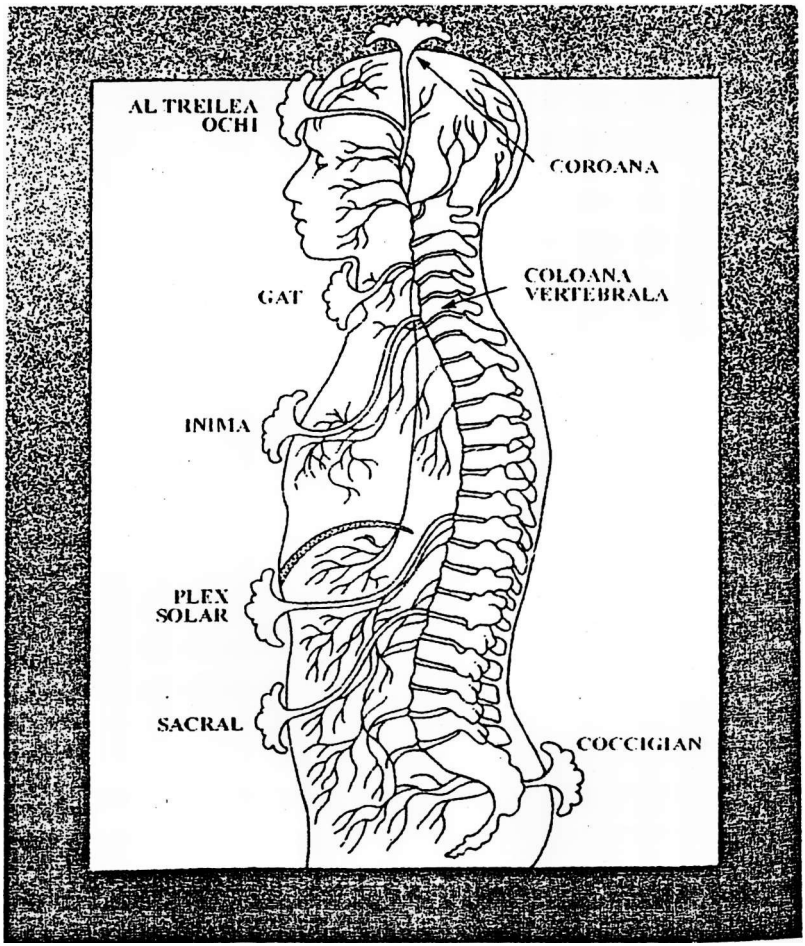

Fiecare dintre cele şapte chakre majore este asociată unui anume tip de activitate perceptivă ce se desfăşoară la nivel parapsihic sau paranormal. Chakrele îndeplinesc deci

şi o altă funcţie, reprezentând organe subtile de percepţie paranormală. De exemplu, ajna, sau chakra sprâncenelor, căreia i se mai spune uneori şi cel de-al treilea ochi, este implicată activ în fenomenul clarvederii. Acest cuvânt provine din limba franceză şi înseamnă, literal, „vedere în clar”.

Diagrama nr. 11

CHAKRELE ÎN ASOCIERE CU NIVELURILE NEUROFIZIOLOGIC ŞI ENDOCRIN ALE ORGANISMULUI

CHAKRA	PLEX NERVOS	SISTEMUL FIZIOLOGIC	SISTEMUL ENDOCRIN
COCCIS	Sacro-coccigian	Reproductiv	Gonade
SACRUM	Sacral	Genilo-urinar	Leydig
PLEX SOLAR	Solar	Digestiv	Suprarenale
INIMĂ	Plexul inimii	Circulator	Timus
GÂT	Medulla Ganglionară Cervicală	Respirator	Tiroidă
AL TREILEA OCHI	Hipotalamus Pituitar	Sistemul nervos autonom	Pituitară
CAP	Cortex cerebral Pineal	Sistemul nervos central Control central	Pineală

După cum s-a spus mai sus, fiecare chakră majoră sau principală este asociată cu un plex nervos şi cu o

glandă endocrină. Schema asociativă redată aici se bazează pe elemente culese atât din cultura occidentală cât şi din cea orientală. Există unele date ce sugerează o asociere cu glandele endocrine a chakielor inferioare pentru cei născuţi în Est şi în Vest. Aceasta deoarece există, de fapt, două sisteme diferite de chakre.

Se sugerează mai departe că atunci când aceste două sisteme de chakre fuzionează, se creează un nou sistem de chakre. Orientalii au coccisul şi gonadele asociate cu prima şi a doua chakră şi de asemenea timusul asociat cu cea de-a patra chakră. Occidentalii au prima şi a doua chakră asociate cu gonadele şi cu splina, respectiv, şi cea de-a patra chakră asociată cu inima. De asemenea, anumite surse asociază prima chakră cu gonadele şi pe cea de-a doua cu hormonul ce produce celulele leydig înăuntrul gonadelor şi glandelor suprarenale”. Diagrama nr. Îl nu oferă decât informaţii relative cu privire la asocierile primelor două chakre cu glandele endocrine. Pentru precizări, pot fi consultate textele de referinţă enumerate la sfârşitul capitolului.

Chakrele transformă energia ţinând de o dimensiune (sau frecvenţă) superioară într-o anume structură de putere fizică de natură hormonalo-glandulară care acţionează asupra întregului corp fizic. Chakrele, după cum se spune în literatura esoterică, par a fi nişte centrii energetici din cadrul corpului eteric. Există centrii de energie cu echivalenţe în vehiculele vibratorii superioare (cum ar fi corpul astral). Prima serie de chakre ţine de dimensiunea corpului eteric. La rândul lor, chakrele sunt conectate una cu cealaltă şi cu porţiuni din structura fizico-celulară prin nişte foarte fine canale subtil-energetice cunoscute sub numele de „nadis-uri”.

Nadis-urile sunt formate din nişte fire subţiri de materie energetică subtilă. Ele sunt altceva decât meridianele, deşi îşi au un echivalent fizic în sistemul meridianelor. Nadis-urile reprezintă o reţea extinsă de energii cu aparenţă fluidă care se aseamănă cu nervii corporali prin mulţimea lor. În literatura yoghină a

Orientului, chakrele au fost metaforic vizualizate sub chipul unor flori. Nadis-urile sunt asemănate cu petalele şi rădăcinile fine ale acestor chakre-flori care distribuie forţa vitală şi energia fiecărei chakre corpului fizic.

Surse variate au descris existenţa a 72.000 de nadis-uri sau canale eterice în cadrul anatomiei subtile a fiinţelor umane. Aceste canale unice se împletesc cu sistemul nervos fizic.12 Datorită acestei interconectări complexe cu sistemul nervos, nadis-urile afectează natura şi calitatea transmisiei nervoase din cadrul extinsei reţele a creierului, coloanei vertebrale şi nervilor periferici. Disfuncţiile de la nivelul chakrelor şi nadis-urilor pot fi, de aceea, asociate cu schimbările patologice din sistemul nervos. Aceste disfuncţii pot fi nu doar de ordin cantitativ, sub aspectul cantităţii absolute de energie subtilă ce se scurge către substanţa fizică nervoasă, ci şi de ordin calitativ, sub aspectul coordonării dintre chakre-nadis-uri şi sistemul nervos. Cu alte cuvinte, există o corespondenţă specială între chakrele majore, glande şi plexurile nervoase, care este necesară pentru funcţionarea umană optimă.

În plus, legătura hormonală dintre chakre şi glandele endocrine sugerează o şi mai mare complexitate în ceea ce priveşte modul în care un dezechilibru al sistemului energetic subtil poate crea modificări anormale asupra celulelor din întreg corpul. Când printr-o chakră se scurge o cantitate de energie subtilă mai mică decât de obicei, rezultatul poate fi o subactivare a uneia dintre glandele endocrine de bază. De exemplu, o scurgere prea redusă de energie prin chakra gâtului ar putea da naştere hipotiroidismului.

După ce am prezentat aici aspectele de bază ale sistemului de chakre-nadis-uri, trebuie să ne întrebăm dacă există dovezi convingătoare care să susţină, în termeni concreţi, existenţa unei asemenea reţele de energie subtilă. Cercetările desfăşurate de dr. Hiroshi Motoyama din Japonia 13 au adus în ochii atenţiei opiniei publice descoperiri de natură a confirma existenţa sistemului de chakre la fiinţele umane. După cum s-a mai

spus, chakrele par a fi nişte transformatori de energie. Scurgerea energiei prin chakre se poate petrece în două direcţii, adică dinspre mediul subtil-energetic spre corp, şi viceversa, dinspre corp către afară. Această ultimă capacitate pare să ţină de nivelul de activare a chakrelor. Capacitatea de a activa şi de a transmite energie prin chakre reflectă un nivel avansat de dezvoltare a conştiinţei şi a puterii de concentrare a individului.

Motoyama a considerat că, dacă o persoană evoluată ar putea într-adevăr să-şi activeze chakrele şi să transmită energie prin ele, atunci această energie ar trebui să poată fi măsurată. Chiar dacă energia iniţială dirijată spre afară prin chakre ar putea fi de o natură subtilă, reverberaţiile energetice corespunzând unei armonici inferioare a octavei, cum ar fi câmpurile electrostatice, ar putea fi măsurate. O comparaţie similară a fost folosită pentru explicarea modului în care electronii octavei inferioare pot fi folosiţi pentru surprinderea pe peliculă, prin fotografia Kirlian, a unor fenomene eterice precum cel al

Efectului Frunzei Fantomă. *Câmpurile electrostatice reprezintă doar efectele secundare produse de energii eterice aparţinând octavei superioare, dârele pot fi mai uşor măsurate cu ajutorul echipamentului electronic convenţional de înregistrare*.

Motoyama a creat o cabină de înregistrare specială căptuşită cu plumb care era protejată electric de perturbările electromagnetice de afară. Înăuntrul cabinei se afla un electrod mobil de cupru menit a se deplasa de la chakră la chakră în raport cu corpul persoanei alese pentru testare. Electrodul a măsurat câmpul uman bioelectric de la o anume distanţă faţă de corp. De-a lungul timpului, Motoyama a măsurat chakrele multor persoane. Mulţi dintre cei testaţi erau oameni obişnuiţi să mediteze intens sau care avuseseră parte de experienţe paranormale. Când electrodul era plasat în dreptul unei chakre în legătură cu care persoana în cauză susţinea că este trezită (de obicei, în urma unor ani de meditaţie), amplitudinea şi frecvenţa câmpului electric corespunzând

chakrei avute în vedere erau considerabil mai mari decât în cazul altor chakre. Motoyama a descoperit că anumiţi indivizi pot proiecta în mod conştient energie prin chakre. Când au făcut acest lucru, Motoyama a putut detecta modificări semnificative de câmp electric produse de chakrele lor activate. De-a lungul anilor, acest fenomen s-a repetat de multe ori în laboratorul lui Motoyama. Itzhak Bentov, un cercetător interesat de modificările fiziologice induse de meditaţie a confirmat descoperirile lui Motoyama cu privire la energia electrostatică emisă de chakre, folosind un echipament similar.14

Un alt studiu interesant, condus de dr. Valerie Hunt la UCLA15, a utilizat un echipament de măsurare oarecum mai convenţional pentru a vedea ce se întâmplă cu chakrele şi cu câmpul energetic uman. Hunt a folosit electrozi EMG (de obicei, utilizaţi pentru măsurarea potenţialului electric al muşchilor) pentru a studia variaţiile bioelectrice de la suprafaţa pielii în dreptul poziţiei chakrelor. Electrozii erau conectaţi la un echipament telemetrie care transmitea date unei cabine de înregistrare, unde diferite tipuri de sisteme fiziografice înregistrau fluctuaţiile energetice produse de aceste puncte ale corpului. În mod foarte interesant, Hunt a descoperit că dinspre aceste puncte se propagă, cu regularitate, un gen de oscilaţii electrice sinusoidale de înaltă frecvenţă fără precedent şi despre care nu se pomenise niciodată în literatura ştiinţifică. Frecvenţa normală a undelor creierului variază între o şi 100 de cicli pe secundă (cos), iar majoritatea informaţiilor folosesc frecvenţa O-30 cos. Frecvenţa muşchilor merge până la 225 cos şi a inimii până la 250 cos. Emisia chakrelor a putut fi citită într-o bandă de frecvenţă mergând de la 100 până la 1600 cos, cifre cu mult mai mari decât cele consemnate până atunci în legătură cu radiaţia corpului uman.

Aceste studii au vizat aflarea efectelor terapeutice şi energetice avute de o tehnică fizică de lucru asupra corpului, cunoscută sub numele de Rolfing. În afară de

înregistrarea electrică, Dr. Hunt a folosit darurile lui Rosalyn Bruyère, un medium special instruit, care putea observa, prin clarvedere, schimbările petrecute în aura persoanei în cauză. Bruyère trebuia să descrie ceea ce se petrecea în câmpul energetic subtil al persoanei în timp ce chakrele erau monitorizate electronic. Ei nu i s-a permis să ştie nimic din informaţiile furnizate de aparatele conectate, prin electrozi, la punctele chakrale în timp ce observa aura.

Rezultatele studiului său au fost neaşteptate pentru dr. Hunt. Ea a descoperit că observaţiile lui Bruyère asupra aurei, descriind schimbările de culoare din câmpul energetic al pacientului, se corelau exact cu înregistrările electrice. În timp, Huni a descoperit că fiecare culoare a aurei era asociată cu o mişcare vibratorie înregistrată în dreptul punctelor de la nivelul pielii, corespunzând chakrelor. Aceste unduiri au fost botezate după culorile aurice cărora le-au corespuns.

În mod foarte interesant, când culori precum portocaliul erau văzute în câmpul auric, echipamentul de înregistrare descria undele corespunzând galbenului şi roşului – cele două culori primare care, prin combinare, formează portocaliul – emise de diferite chakre în acelaşi timp. Când în câmpul auric se observau culori precum „lumina albă”, semnalul de frecvenţă indica peste 1.000 cos. Hunt a emis ipoteza că *ridicat nivel de frecvenţă este de fapt o subarmonică a unui semnal iniţial de mii de cicli pe secundă*: *o subarmonică a energiei subtile a chakrei-mamă*. 16

Date de genul celor furnizate deşi Hunt par a confirma existenţei sistemului de chakre. Energiile venind dinspre chakre care au fost măsurate cazul fiecărui în parte au fost, după cum s-a spus, cele ale armonicelor inferioare ale energiilor subtile de bază. Toate aceste energii nu sunt decât nişte octave ale spectrului electromagnetic. Energiile subtile par a ocupa o gamă de frecvenţă extinsă, despre care oamenii de ştiinţă din Occident nu ştiu nimic.

Important de reţinut este că există diferite sisteme complexe, cum ar fi reţelele chakrelor-nadis-urilor şi ale meridianelor, care fac legătura între corpul eteric şi corpul fizic. Cu toate că, evident, caracteristicile acestor sisteme au fost de mult descrise de literatura referitoare la modurile de vindecare şi la practicile de meditaţie din Orientul îndepărtat şi din India, ele au fost ignorate, din cauza inexistenţei unor dovezi practice, de către medicii şi cercetătorii din Occident. Pentru a cita o sursă:

Forţele emise de un centru acţionează asupra echivalentului eteric al întregii complicatei reţele de care alcătuiesc sistemul nervos. Aceste duplicate de ordin subtil se numesc în filosofia hindusă ele constituie o foarte complexă şi extinsă reţea de energii fluide care împreună reprezintă un sistem paralel, interior şi intangibil, în raporteu cel al nen ilorcoiporali, sistem care este de fapt o exteriorizare a modelului intern de dispunere energetică. Încă există în limba engleză sau în altă limbă europeană un cuvânt care să traducă străvechiul cuvânt „nadi", pentru că existenţa acestui sistem subiectiv nu este încă recunoscută şi pentru că numai conceptul materialist despre nenn ca sistem, construit raport cu concreteţea mediului înconjurător, are influenţă Vest. Ideea că aceşti nenn ar reprezenta rezultatul fizic, dens, unui aparat interior şi sensibil de răspuns este încă nedefinită şi nerecunoscută de către ştiinţa vestică. Când această substanţă subtilă (compusă din fire de energie), subiacentă mai tangibililor nervi, va fi recunoscută, vom fi mers mai departe în felul de a aborda întreaga problemă a bolii şi a sănătăţii şi lumea cauzelor va fi cu mult mai aproape.17

Tehnologia a ajuns acum la un stadiu în care poate confirma existenţa acestor legături energetice subtile cu anatomia noastră fizică. Confirmările de început ale acestor străvechi sisteme energetice subtile, descrise în textele de literatură esoterică, ne trimit acum spre discutarea acelei părţi a anatomiei subtile omeneşti care depăşeşte corpul eteric.

Corpul Astral:

sediul emoţiilor şi al mecanismului de dezîntrupare a conştiinţei

Până acum, nu am descris decât sistemele care fac legătura cu corpul fizic pentru a energiza, stabiliza şi asigura mecanismele necesare creşterii şi refacerii la un nivel primar. Am vorbit despre noua graniţă de explorare şi înţelegere creată de modelul einsteinian. Prin acceptarea şi înţelegerea a ceea ce a fost descris ca reprezentând interfaţa fizico-etherică, putem acum trece la o perspectivă extinsă asupra sistemelor fiziologice umane. Prin recunoaşterea acestor părţi ale anatomiei umane, medicina poate încerca să înţeleagă şi să aplice metode unice şi eficiente de vindecare bazate pe folosirea energiilor subtile. În afară de sistemul de meridiane, care formează interfaţa fizico-etherică, ne-am referit şi la alte sisteme, care îşi au originea mai cu seamă la nivelul corpului eteric. Sub raportul sănătăţii şi al bolii, sistemul de chakre-nadis-uri este la fel de important ca meridianele în ceea ce ţine de menţinerea echilibrului fiziologic şi endocrin al corpului fizic.

În totalitatea expresiei sale, corpul eteric este o formă de energie care susţine şi energizează toate aspectele corpului fizic. O mai completă înţelegere a modului în care corpul eteric este legat de boală şi acţionează asupra formelor sale de manifestare din corpul fizic, va asigura informaţii valoroase unei noi generaţii de medici care încearcă să depăşească dogmele medicale spre a crea noi şi mai eficiente căi de vindecare a bolilor omeneşti. Comunitatea medicală nu va avea decât de câştigat odată ce va începe să înveţe care sunt cauzele reale ce se află la baza oricărei boli. Acceptarea treptată a acestor noi informaţii va determina crearea în cele din urmă a unei „medicini” preventive.

Trebuie să trecem acum la discutarea a ceea ce poate fi numit „zona gri” din minţile majorităţii oamenilor de ştiinţă occidentali. Motivul pentru neacceptarea acestei dimensiuni particulare a anatomiei noastre subtile se

datorează în cea mai mare măsură conflictului dintre sistemele de credinţă din Orient şi Occident şi separării dintre religie şi ştiinţă care s-a produs acum mii de ani.

Procesul de examinare a anatomiei subtil-energetice a omului ne aduce în faţa unui subiect de mare interes şi anume Corpul Astral. Acest corp astral este compus din materie astrală, care este o substanţă subtilă aparţinând unui spectru de frecvenţă chiar mai înaltă decât cel al materiei eterice.

Diagrama nr. 12

ANALOGIA DINTRE CLAVIATURA DE PIAN ŞI SPECTRUL UMAN DE FRECVENTĂ

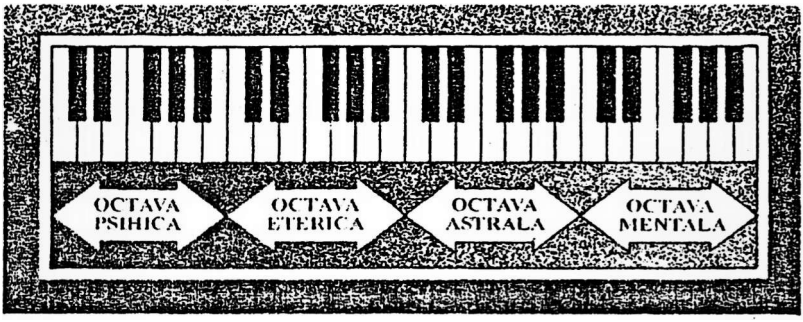

Pentru a ne referi iarăşi la analogia cu claviatura de pian, să ne amintim că am vorbit despre faptul că octavele notelor muzicale pot fi văzute ca fiind similare octavelor energiei electromagnetice. Cele mai joase note din partea stângă a claviaturii au fost comparate cu spectrul fizic de frecvenţă. Următoarele note, mai spre dreapta, au format gama muzicală a tărâmului eteric. Şi mai departe către dreapta, dincolo de frecvenţele planului eteric, se află următoarea octavă superioară, comparabilă cu tărâmul materiei şi energiei astrale. Cu toate că analogia se poate extinde mai departe, cuprinzând şapte octave complete ale unor vehicule de frecvenţă superioară, ne vom opri aici deocamdată pentru a examina fenomenul reprezentat de corpul astral şi de tărâmul materiei astrale.

În literatura esoterică există multe informaţii despre corpurile astral şi emoţional. Cunoaşterea acestei părţi a anatomiei subtile omeneşti datează din vremea primelor

dinastii egiptene. Corpul astral este o componentă a fiinţei umane multidimensionale şi, la fel ca şi corpul eteric, este de obicei suprapus peste structura fizică. Aceste octave sunt distincte, dar nu separate, în cadrul fiinţei noastre. Corpul astral este compus dintr-o materie a cărei frecvenţă energetică se situează mult dincolo de raza normală de percepţie a omului şi este invizibilă tuturor în afară de ochiul antrenat al clarvăzătorului. (După cum vom descoperi mai târziu, ochiul antrenat al clarvăzătorului înseamnă de fapt folosirea ajnei sau a celui de-al treilea ochi al corpului astral, care este deja pregătit să transmute şi să transmită energiile care ţin de acest spectru de frecvenţă.) Am făcut mai devreme aluzie la funcţia chakrelor, ca reprezentând o prelungire a organelor de percepţie. Deoarece materia astrală există într-o bandă de frecvenţă aflată mult deasupra materiei fizice şi eterice, ea poate să ocupe acelaşi spaţiu cu corpurile fizic şi eteric. Această coexistenţă exemplifică un principiu al materiei care poate fi numit Principiul Coexistenţei Paşnice. Acest principiu afirmă că materia de diferite frecvenţe poate ocupa acelaşi spaţiu, în acelaşi timp, într-un mod paşnic sau neagresiv.

S-a spus despre corpul astral că este „de obicei" suprapus structurii fizice. Dar ce se întâmplă atunci când nu se suprapune peste aceasta? Răspunsul este dificil, însă nu imposibil de dat. Înainte de a ne ocupa de această întrebare, trebuie mai întâi să ne referim la câteva dintre funcţiile fiziologice mai importante ale corpului astral.

Potrivit surselor esoterice, corpul astral, ca şi corpul eteric, are tot şapte chakre principale. La fel ca chakrele eterice, şi ele sunt nişte transformatori de energie şi reprezintă o parte componentă a sistemului nostru energetic subtil. Centrii astrali sunt transmiţători şi receptori de energie astrală, care este, la rândul său, adaptată şi trimisă mai departe chakrelor eterice unde, prin intermediul nadis-urilor, energiile sunt convertite în ceea ce constituie funcţiile nervoase şi glandulare. Întrucât corpul astral este implicat în exprimarea emoţională,

chakrele astrale realizează o conexiune cu energia subtilă prin care starea emoţională a unei persoane poate perturba sau îmbunătăţi sănătatea.

Literatura esoterică recunoaşte că efectele funcţionării glandulare şi hormonale sunt resimţite la nivelul activităţii celulare şi că hormonii sunt un factor integrator şi în ceea ce ţine de exprimarea emoţională a personalităţii. Şi medicina convenţională recunoaşte influenţa avută de octava astrală asupra sănătăţii. De exemplu, doctorii au descoperit de mult hipertiroidismul şi contrastul dintre acesta şi funcţia suprarenală subexpusă. Endocrinologii au recunoscut unele modele de exprimare a emoţiilor care se relaţionează cu tipuri specifice de disfuncţionalitate a activităţii glandulare. *ce nu au înţeles majoritatea endocrinologilor este că activitatea hormonală a majorităţii glandelor endocrine depinde de influenţa asociate lor*.

Corpul astral, uneori denumit corpul emoţional, este considerat sediul emoţiilor umane. Emoţiile noastre au o origine mai profundă şi mai subtilă decât cea admisă de ştiinţa modernă până în clipa de faţă. În ultimele câteva decenii, ştiinţa medicală a început să admită că există legături între stresul emoţional şi bolile fizice şi chiar a reuşit să descopere unele dintre aceste legături. Întrucât corpul astral este conectat la natura noastră emoţională, există o legătură puternică între minte, corpul fizic şi corpul astral în ceea ce ţine de exprimarea bolilor de natură fizică şi emoţională. Dezechilibrele emoţionale s-ar putea datora nu numai problemelor neurochimice care intervin în funcţionarea creierului ci şi circulaţiei anormale a energiei în interiorul corpului astral şi al chakrelor.

Centrii (chakrele) şi glandele... determină de fapt starea de sănătate bună, moderată sau rea echipamentul fiziologic al omului. Primul efect al activităţii glandelor este fiziologic... La nivel fizic, emoţional şi mental, omul este ceea ce face din el sistemul glandular şi prea puţin restul sistemelor, pentru că starea fiziologică a minţii şi a emoţiilor joacă de obicei cel mai important rol. If!

Un alt nume pentru corpul astral este corpul emoţional sau corpul dorinţelor. Literatura esoterică se referă la corpul astral ca la sediul poftelor noastre senzuale şi al dorinţelor, stărilor, sentimentelor, fricilor. În mod surprinzător, frica reprezintă una dintre energiile astrale dominante, care ne afectează tot timpul. *Gradul în care oamenii sunt afectaţi de aceste dorinţe şi frici determină*: *gradul de dezvoltare al unei personalităţi şi natura acesteia în plan fizic*. *Iv* cu toate că majoritatea doctorilor şi a oamenilor de ştiinţă din Occident consideră că exprimarea emoţională umană reprezintă o caracteristică a activităţii cerebrale, ea de fapt se datorează, în mod esenţial, unor energii de ordin superior. Mecaniciştii newtonieni văd creierul ca pe un complex biocomputer neurochimic. Mecaniciştii văd creierul ca pe ceva asemănător unui servo-mecanism sofisticat. *Creierul este de fapt o interfaţă care permite exprimarea sufletului în forma vieţii fizice active*.

Dacă sistemul nervos este deteriorat de boală, personalitatea poate să piardă puterea de comunicare, devenind ceva inert. De exemplu, victimele atacului cerebral, care suferă o severă alterare a funcţiilor motorii, fără a-şi pierde conştienţa, ştiu tot ce se întâmplă, dar nu pot avea niciun fel de dialog cu cei din jurul lor.

Programarea acestui biocomputer se poate face la multe niveluri. Oamenii de ştiinţă vestici nu recunosc, momentan, decât racordurile fizice din sistemul nervos. Energiile astrale îşi au impactul lor asupra creierului fizic şi a sistemului nervos prin legătura lor subtilă cu corpul eteric, care, la rându-i, este interconectat cu corpul fizic. Spre deosebire de corpul eteric, care susţine şi energizează corpul fizic, corpul astral funcţionează şi ca un vehicul pentru conştiinţă, care poate exista separat, fiind totuşi conectat la corpul fizic. Conştiinţa individului, mobilă, se poate mişca şi poate interacţiona cu mediul prin intermediul corpului astral atunci când corpul fizic este inactiv sau doarme. Cu toate că poate părea ciudat, această funcţie a corpului astral are implicaţii importante

în explicarea unui fenomen major şi doar de curând recunoscut: EPM sau Experienţele din Pragul Morţii.21

Descrierile experienţelor relatate de oameni care au fost, temporar, morţi din punct de vedere clinic, au constituit subiectul mai multor cărţi scrise de dr. Raymond Moody22 şi, mai recent, de dr. Kenneth Ring.23 Sutele de interviuri luate unor indivizi care, la un moment dat, au fost declaraţi morţi din punct de vedere clinic, au avut ca rezultat tot atâtea descrieri ale unor experienţe uluitoare. Una dintre experienţele comune trăite de aceşti oameni care au „atins moartea" a fost senzaţia de plutire deasupra corpului fizic, pe care-i vedeau de undeva de sus. Persoanele în cauză dau deseori detalii exacte asupra încercărilor făcute de către doctori pentru a-i resuscita şi chiar asupra modului în care erau îmbrăcaţi membrii echipei de intervenţie, indică medicamentele ce le-au fost administrate şi cuvintele schimbate de aceiaşi „salvatori" între ei. Medicii contemporani, lipsiţi de explicaţii logice, au încercat să invoce mecanismele cerebrale ale anoxiei cerebrale (lipsa de oxigenare a creierului) pentru a explica aceste aparente halucinaţii.

Mulţi dintre cei „întorşi dintre morţi" spun că, în timp ce pluteau deasupra mesei de operaţie şi îşi priveau corpurile, au fost traşi în sus către o lumină aflată la capătul unui tunel. Experienţele din pragul morţii sunt specifice unei stări cunoscută sub numele de Experienţă Extracorporală sau EE. EE este poate o descriere mai potrivită a ceea ce se întâmplă când individul, din cauza EPM, într-adevăr iese din corp. Dacă el sau ea iese din corpul fizic, atunci, din ce perspectivă vede persoana scena? Răspunsul la această întrebare este că el sau ea vede lumea prin ochii corpului astral!

Un alt termen pentru EE şi poate unul mai exact este cel de proiecţie astrală. Proiecţia astrală este proiecţia conştiinţei individului în afara carcasei fizice prin intermediul vehiculului său astral. Se spune că în timpul vieţii corpul astral este conectat la corpul fizic printr-un gen de cordon ombilical căruia uneori i se spune cordonul

de argint. Se pare că la moartea fizică acest cordon se rupe. lăsând în urmă carcasa clerico-fizică ce intră în degradare. Literatura esoterică afirmă că în timpul somnului toţi oamenii îşi părăsesc corpurile fizice şi călătoresc şi interacţionează cu elemente şi locuitori ai tărâmului astral. Desigur, din cauză că majoritatea oamenilor nu-şi amintesc ce se întâmplă cu ei în timpul somnului, este foarte dificil să se dovedească că au avut loc anumite experienţe astrale, în majoritatea cazurilor, oamenii tind să lege aceste experienţe de visare, o stare de conştiinţă care şi ea este prea puţin înţeleasă de mulţi. De obicei, momentele în care indivizii şi-au amintit de proiectarea lor în astral au fost cele în care au fost aruncaţi cu brutalitate din corp în urma unor întâmplări dramatice precum ar fi accidentele sau Experienţele din Pragul Morţii. În aceste condiţii, s-ar părea că disocierea formei astrale de corpul fizic este o manifestare a unui anume gen de reflex energetic primitiv care ne protejează conştiinţa de experienţele traumatizante. Totuşi, există persoane special înzestrate care pot să-şi autoinducă repetat aceste experienţe extracorporale şi să-şi proiecteze şinele astral către locuri îndepărtate. După ce îşi recăpătă starea de conştienţă fizică, mulţi dintre aceşti exploratori astrali sunt în stare să comunice ceea ce au văzut în călătoriile lor şi, astfel, să furnizeze informaţii valoroase.24 25

Au existat mai multe încercări de confirmare a existenţei corpului astral şi a experienţelor din domeniul astralului. O serie de experimente mai vechi, întreprinse la Fundaţia de Cercetare Parapsihologică din Durham, Carolina de Nord, de către dr. Robert Morris, au încercat să strângă informaţii de ordin fizic care să valideze prezenţa corpului astral în diverse locuri îndepărtate.26 Morris a lucrat împreună cu Keith Harary, un student la psihologice, care susţinea că îşi poate proiecta conştiinţa în afara corpului fizic, făcând-o să intre în corpul astral.

Morris a conceput un mijloc neobişnuit menit a măsura prezenţa formei astrale a lui Harary sau a ceea ce

el a numit, în studiul său, „cel de-al doilea corp”.

La început, el a folosit, ca detector viu, pisicuţa lui Harary. S-a descoperit că ori de câte ori forma astrală a lui Harary era prezentă în cameră, pisicuţa, de obicei zburdalnică, se oprea şi se aşeza, rămânând liniştită. Spre a se evalua reacţiile pisicuţei sau mai precis ale motănaşului, acesta a fost pus într-un container special, descoperit, împărţit în 24 de sectoare pătrate cu latura de 10 ţoli fiecare (aproximativ 25 cm). Numărul de pătrate pe care motănaşul le traversa într-un timp anume putea fi folosit ca măsură. Motănaşul a fost filmat în timpul încercărilor pe care le-a făcut Harary de a-şi proiecta conştiinţa în afara corpului fizic, dar înăuntrul camerei în care se afla animalul. Atunci când Harary nu intra în stările care, potrivit spuselor sale, îi permiteau experienţele extracorporale, pisica era foarte activă şi mieuna frecvent. Ea traversa un mare număr de pătrate şi încerca să iasă din container. Dimpotrivă, ori de câte ori „cel de-al doilea corp” al lui Harary era, cel puţin în aparenţă, prezent, pisoiul devenea extrem de liniştit şi de calm. Acest efect s-a repetat pe durata a patru şedinţe experimentale.

Oricât de neconvingător ar putea părea acest experiment, rezultatele sugerează că pisoiul putea distinge prezenţa aparentului corp astral, invizibil, al lui Harary. Un alt experiment, folosind un şarpe pe post de detector viu, a produs schimbări asemănătoare în comportamentul animalului atunci când Harary a reuşit, potrivit propriilor sale spuse, extracorporalizarea. Din nefericire, animalele au tins să se adapteze parcă prea rapid la mediul experimental ceea ce a făcut ca, după o vreme, ele să nu mai fie considerate nişte elemente credibile în ceea ce priveşte proiecţia astrală.

O altă încercare interesantă, descrisă de dr. Karlis Osis de la Societatea Americană de Cercetare Parapsihologică din New York, s-a bazat pe însuşirile psihologului Alex Tanous, un alt „călător astral” înzestrat. Întrucât este imposibil din punct de vedere teoretic să obţii

informaţii despre un loc îndepărtat prin vedere la distanţă sau clarvedere, folosind procedee paranormale diferite faţă de proiecţia astrală, Osis a creat pentru vizualizare un obiectiv, sau ţintă, de o factură specială, în sensul că acesta expunea imagini diferite în raport cu poziţia din care era privit de către observator. Într-o cutie au fost dispuse mai multe elemente, în aşa fel încât, de exemplu, o iluzie optică să nu poată fi văzută, percepută decât printr-o gaură din partea laterală a cutiei. Dacă aranjamentul obiectelor din cutie era privit de deasupra sau dinăuntru, atunci putea fi văzută o altă imagine geometrică şi nu cea observată prin gaura la care ne-am referit. Ca măsură de siguranţă suplimentară, Osis a amplasat în cutie nişte detectori tensiometrici pentru a determina existenţa unor efecte energetice măsurabile în momentul în care corpul astral ar fi fost prezent. Imaginile descrise de Tanous la întoarcerea din călătoria făcută în vehiculul astral corespundeau iluziei optice despre care am pomenit. În plus, în timpul acestor proiectări astrale reuşite, detectoarele au înregistrat variaţii semnificative ale energiei, ceea ce arată că a existat într-adevăr o perturbare energetică de un anume gen produsă de prezenţa corpului astral.

Un experiment întrucâtva mai sofisticat, dar încheiat cu aceleaşi rezultate pozitive, a fost întreprins la Institutul de Cercetare din Stanford de către fizicienii Târg şi Puthoff27 prin folosirea unui magnetometru ecranat de un supraconductor. Acest aparat bine ecranat, cunoscut şi sub numele de detector cu quark, făcea de fapt parte dintr-un experiment din domeniul fizicii desfăşurat la departamentul de fizică al Universităţii Stanford. Lui Ingo Swann, unul dintre călătorii în astral folosiţi de Târg şi Puthoff, i s-a cerut să-şi conecteze şi să-şi proiecteze conştiinţa în magnetometrul ecranat. Aparatul în sine era inaccesibil din punct de vedere fizic, fiind îngropat într-o galerie situată sub catedra de fizică şi protejat de straturi de aluminiu, cupru, metal /t şi chiar de un scut supraconductor. Înainte de experiment, în magnetometru a

fost amplasat un câmp magnetic oscilant. În felul acesta se crea un semnal permanent de reglaj care era înregistrat ca o undă sinusoidală, stabilă de către un înregistrator cu bandă. În perioadele în care s-a considerat că Swann a ieşit din corp şi a pătruns în magnetometru, înregistratorul a prezentat o dublare a frecvenţei sinusoidale pentru circa treizeci de secunde. Alte câteva perturbări ale câmpului magnetic au fost observate atunci când Swann şi-a îndreptat atenţia către aparat. În plus, Swann a fost în stare să ofere descrieri exacte ale straturilor interioare ale magnetometrului pe baza observaţiilor făcute în timpul experienţelor de ieşire din corp. Un număr de oameni de ştiinţă de la departamentul de fizică au apreciat faptul în sine ca pe un eveniment, cu toate că nu l-au privit ca pe un experiment supravegheat aşa cum se cuvine.

Aceste experimente, când sunt luate împreună, sugerează că fenomenul proiecţiei astrale este real. În plus, dovezile arată că acest corp astral poate crea perturbări electromagnetice ale energiilor octavelor inferioare ce pot fi măsurate cu ajutorul aparaturii electronice sensibile. Nu există totuşi, până azi, studii care să fi inclus şi fotografierea corpului astral, dar acest lucru poate va fi reuşit în viitor prin modernizarea mijloacelor de vizualizare de genul acelora la care ne-am referit anterior.

Dacă principiul ce stă la baza fotografierii corpului eteric implică obţinerea rezonanţei cu energiile eterice, atunci acelaşi fenomen trebuie să fie aplicat şi în captarea pe peliculă a corpului astral. Singura diferenţă dintre scanerul eteric şi cel astral ar trebui să se refere la frecvenţa energetică necesară pentru stimularea Corpului astral. Dacă corpul astral, la fel ca şi cel eteric, este cu adevărat real, există oare modele ştiinţifice care să poată explica existenţa şi chiar comportamentul acestor fenomene aflate în legătură cu dimensiuni superioare ale existenţei?

Câmpurile de frecvenţă privite din perspectivă ştiinţifică: *modelul spaţio-temporal pozitiv-negativ Tiller-Einstein*.

Cu toate că oamenii de ştiinţă ai Vestului susţin că teoriile electromagnetismului nu conţin încă modele matematice care să explice formele astrale şi eterice, există unii cercetători de avangardă care s-au aplecat mai îndeaproape asupra acestei probleme. Unul dintre aceştia este dr. William Tiller, profesor la Universitatea Stanford şi fost director al Departamentului de Ştiinţă a Materialelor de la această instituţie. În ultimii zece ani, dacă nu şi mai bine, dr. Tiller a încercat să aplice modelele ştiinţifice existente pentru a explica anumite fenomene de natură subtil-energetică fără a se sustrage cadrului existent al ştiinţei.

Motivul pentru care am ales să numesc această operă de concepţie modelul Tiller-Einstein se datorează faptului că premisele de la care porneşte aparţin ecuaţiei einsteiniene, care face legătura între energie şi materie. Cea mai cunoscută formă a acestei ecuaţii este E = mzu toate că nu este întreagă. Ecuaţia mai scurtă este modificată printr-o constantă de proporţionalitate care a fost denumită Transformarea Einstein-Lorentz. Această constantă a procesului de transformare este factorul ce ţine de relativitate care descrie cum diferiţi parametri de măsurare, de la deformarea timpului până la modificarea lungimii, lăţimii şi masei vor varia în funcţie de viteza sistemului descris. Adevărata ecuaţie einsteiniană este ilustrată în diagrama nr. 13.

Interpretarea clasică a faimoasei ecuaţii a lui Einstein este că energia conţinută înăuntrul unei particule este echivalentă cu produsul dintre masa acesteia şi viteza luminii la pătrat. Aceasta înseamnă că există o uriaşă cantitate de energie potenţială depozitată de o mică particulă de materie. Specialiştii în fizică nucleară au fost primii care au început să înţeleagă cum pot fi folosite revoluţionarele informaţii conţinute de această ecuaţie. Primele lor încercări reuşite de a elibera acest potenţial a avut ca rezultat construirea bombelor atomice care au explodat la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Energia potenţială stocată de câteva linguriţe de uraniu a

fost tot ce a trebuit pentru raderea de pe pământ a oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

Odată cu trecerea timpului, a început să se dezvolte o înţelegere mai complexă asupra ecuaţiei lui Einstein, una care ar putea să-i ajute pe oamenii de ştiinţă să perceapă natura multidimensională a universului.

Diagrama nr. 13

TRANSFORMAREA EINSTEIN-LORENTZ

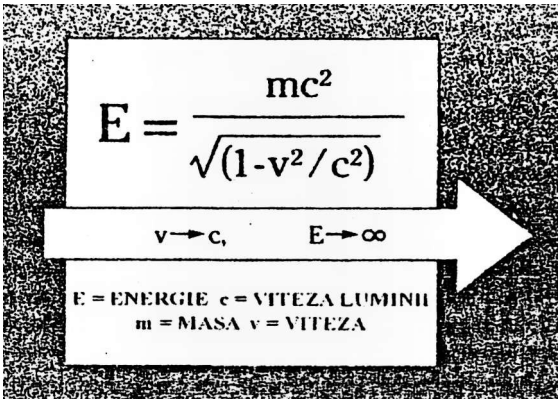

Diagrama nr. 14

RELAŢIA DINTRE ENERGIE ŞI VITEZĂ

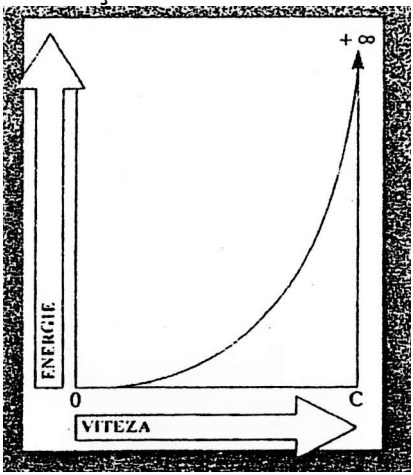

Ecuaţia lui Einstein sugerează că materia şi energia sunt reciproc convertibile şi interconectate. Materia subatomică este de fapt o formă de energie condensată, particularizată, ca un câmp de minienergie condensată. Bomba atomică este doar un exemplu care demonstrează

cum poate fi materia convertită în energie. Când cineva se uită la ecuaţia extinsă de mai sus, în care E = mzste modificată de Transformarea Einstein-Lorentz, va observa că de aici se desprind noi perspective asupra aspectelor dimensionale ale materiei, atât de ordin concret cât şi subtil. Dacă mişcarea unei particule este accelerată tot mai mult, până când viteza acesteia se apropie de cea a luminii, energia sa cinetică creşte exponenţial, după cum o arată ecuaţia: Energia Cinetică = 1 mv2, unde v este viteza. Expresia vizuală a acestei relaţii este expusă în diagrama nr. 14.

Această diagramă ilustrează relaţia exponenţială dintre materie şi energie în cazul unor viteze ce se apropie de viteza lumini. Pentru cei care încearcă să interpreteze această relaţie, ar părea fizic imposibil a se accelera mişcarea unor particule până la atingerea unei viteze care depăşeşte viteza luminii. Curba ascendentă se apropie de viteza luminii (c), dar nu se intersectează niciodată cu ea şi continuă către infinit. De exemplu, fizicienii care se ocupă de particulele cu energie mare sunt conştienţi că, dacă se încearcă accelerarea progresivă a mişcării unor subparticule atomice, în ideea de a apropia viteza acesteia de cea a luminii, este nevoie de cantităţi extrem de mari de energie. Acest fenomen straniu se explică prin aceea că masa relativă a unei particule creşte exponenţial la viteze care se apropie de viteza luminii, până când energia necesară pentru accelerarea în continuare a mişcării particulei devine imensă. Este vorba, desigur, despre o particulă fizică de materie.

Până acum, fizicienii au fost de acord că, aparent, materia nu poate fi accelerată până la o viteză superioară celei a luminii. Acest lucru se datorează parţial faptului că, dacă în Transformarea Einstein-Lorentz se introduc numere mai mari decât viteza, în cifre, a luminii, se va ajunge la soluţii ce conţin radical din – 1, considerat un număr imaginar. Pentru că majoritatea fizicienilor nu cred în numere imaginare, ei consideră că viteza luminii este viteza maximă cu care poate călători materia.

Anumiţi matematicieni îndrăzneţi, precum Charles Muses28, consideră că radical din – 1 aparţine categoriei de numere numite „hipernumere”. Aceste hipernumere, crede el, sunt necesare pentru elaborarea ecuaţiilor care descriu, din perspectivă matematică, comportamentul fenomenelor ce se desfăşoară în planurile superioare (cum ar fi interacţiunile subtil-energetice ale sistemelor vii pe care le descriem în această carte.) Cu toate că la prima vedere numere imaginare precum radical din – 1 par imposibil de studiat. Muses atrage atenţia că ele sunt necesare pentru soluţionarea ecuaţiilor din sfera electromagnetismului şi a fizicii cuantice. Poate că aşa-numitele numere imaginare trebuie să joace un rol cheie în descrierea fenomenelor ce au loc la nivelul dimensiunilor superioare şi că ele însele sunt considerate drept imaginare de către oamenii de ştiinţă conservatori.

Dacă presupunem pentru o clipă că soluţiile ce conţin rădăcina pătrată a lui – 1 ar putea fi valabile în ceea ce ţine de descrierea fenomenelor din dimensiunile superioare, atunci suntem capabili să începem a înţelege cât de mare este puterea de predicţie inerentă ecuaţiei einsteiniene transformate. Diagrama nr. 15 prezintă grafic modul de comportare a energiei unei particule în raport cu viteza sa, care evoluează de la starea teoretică de repaus către starea corespunzând vitezei luminii (c) şi chiar, ulterior, unei viteze superioare acesteia. (O descriere matematică mai elaborată şi mai complexă a ceea ce stă la baza acestui grafic poate fi găsită în anexa de la sfârşitul cărţii.)

Diagrama nr. 15

MODELUL SPAŢIULUI/TIMPULUI POZITIV-NEGATIV

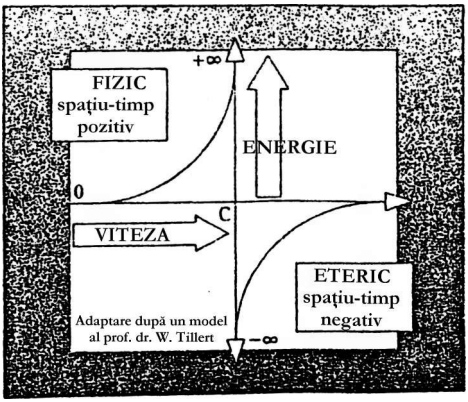

La prima vedere, acest grafic pare similar celui din diagrama nr. 14, dar există o diferenţă foarte importantă. În afară de curba ce se îndreaptă în sus către viteza luminii, există o a doua, inversată, imaginea în oglindă a curbei, de partea cealaltă a liniei ce reprezintă, grafic, viteza luminii (c). Dr. Tiler se referă la suprafaţa pe care o descrie curba din stânga ca simbolizând spaţiul/timpul pozitiv, sau, altfel spus, universul spaţiului/ timpului fizic. În conformitate cu modelul, materia spaţiului/ timpului pozitiv nu poate exista decât la viteze mai mici decât cea a luminii. Curba inversă, figurând în partea dreaptă, simbolizează deplasarea realizată la viteze mai mari decât cea a luminii şi descrie domeniul spaţiului/timpului negativ (-S/T). Această lume a spaţiului/timpului negativ şi particulele ce se mişcă mai repede decât lumina, reprezintă o zonă necunoscută pentru fizica modernă. Mai mulţi fizicieni au sugerat existenţa unei particule care este cunoscută sub numele de „tahion” şi care ar exista, teoretic, doar la viteze ce o depăşesc pe cea a luminii.29

Proprietăţile unor asemenea particule neobişnuite care călătoresc cu viteze supraluminice sunt destul de interesante. *Dacă materia spaţiului/timpului pozitiv este asociată cu forţele electricităţii şi ale radiaţiei electromagnetice, materia spaţiului/ timpului negativ este în primul rând asociată cu magnetismul şi cu o forţă pe care Tiller o numeşte radiaţia magnetoelectrică* (*ME*). Ştim, de exemplu, că particulele care

alcătuiesc atomul fizic au o încărcătură electrică pozitivă, negativă sau neutră. Teoria electromagnetică susţine că monopolii magnetici – particule încărcate magnetic fie Nord, fie Sud – ar trebui să existe în natură. Nimeni nu a reuşit încă să detecteze monopoli magnetici. Se poate ca aceste particule să aparţină tărâmurilor tahionice precum cele din modelul spaţiu/timp negativ al lui Tiller, ceea ce ar face ca echipamentele de măsurat de care dispunem să nu le poată repera.

Există şi alte proprietăţi interesante ale particulelor spaţiului/timpului negativ care au relevanţă în raport cu discuţia noastră despre energiile subtile. Întrucât toate soluţiile pentru Transformarea Einstein-Lorentz la viteze supraluminice sunt cu semnul minus, atunci particulele de spaţiu/timp negativ ar trebui să aibă masă negativă. În *plus*, *materia spaţiului/timpului negativ ar demonstra proprietatea entropiei negative*. Entropia este un termen care descrie tendinţa către dezordine a unui sistem. Cu cât este mai mare entropia, cu atât mai mare este şi dezordinea. În general, majoritatea sistemelor din cadrul universului fizic tind către mărirea entropiei pozitive şi, cu cât creşte dezordinea, de-a lungul timpului, cu atât este mai aproape haosul.

Cea mai notabilă excepţie de la această regulă entropică a universului fizic poate fi aflată în comportamentul sistemelor vii. Sistemele biologice se alimentează cu materie primă (hrană) şi organizează aceste componente simple în structuri macromoleculare (cum ar fi proteinele, ADN-ul, colagenul etc). *Sistemele vii prezintă proprietatea entropiei negative, sau o tendinţă către micşorarea dezordinii cadrul sistemului*. Ele ingerează substanţe care sunt descompuse în elemente mai puţin organizate şi după aceea le asamblează în aşa fel încât creează sisteme care sunt mai organizate. Organismele vii ingerează materie primă şi energie şi le organizează în subcomponente structurale şi fiziologice complexe. S-*ar putea spune că în acest caz forţa vitală pare a fi asociată caracteristicilor entropice negative*.

(Când un corp moare şi foiţa vitală părăseşte forma fizică, carcasa rămasă nelocuită se transformă din nou, prin intermediul microorganismelor terestre, în elementele prime, într-un mod ce corespunde modelului entropie pozitiv.) *Corpul eteric, o structură energetică holografică care îşi realizează singură organizarea, pare şi el a prezenta caracteristici entropice negative*. Corpul eteric transmite proprietăţile de (co) ordonare spaţială sistemelor celulare ale corpului fizic. Această caracteristică entropică negativă a energiilor vitale subtile şi modelul eteric ar părea să satisfacă măcar una dintre cerinţele materiei spaţiu/timpului negativ al lui Tiller.

În plus, *materia spaţiu/timpului negativ este înainte de toate magnetică prin natura sa*. În experimentele lui Bernard Grad asupra efectelor vindecării prin pusul mâinilor, s-a descoperit că viteza de creştere a plantelor poate fi mărită prin apa tratată magnetic sau prin apa tratată de către vindecători. S-au descoperit şi alte similitudini între apa tratată magnetic şi cea supusă intervenţiei vindecătorilor. Cercetătorul chimist Robert Miller a descoperit că sulfatul de cupru dizolvat în apă distilată obişnuită formează cristale monoclinice de culoarea jadului. Dacă soluţia de sulfat de cupru este expusă energiilor unui vindecător sau unui câmp magnetic puternic, ea formează întotdeauna cristale mai puţin fine de culoarea albastru-turcoaz, în locul structurilor caracteristice verzi-jad 30 Acest lucru s-ar putea datora modificărilor suferite de legăturile de hidrogen, care la rândul lor provoacă o serie întreagă de modificări la nivelul coordonării chimice a complexului de elemente.

Studii întreprinse de dr. Justa Smith au arătat că *vindecătorii pot accelera activitatea cinetică a enzimelor într-unmod similar efectelor create de câmpurile magnetice foarte intense*. Dr. Smith a măsurat efectele produse de energiile emanate de mâinile unui vindecător asupra unor mici cantităţi de tripsină enzimatică dispuse în eprubete.

Smith a cerut unui vindecător să se concentreze

asupra trimiterii de energie către un pacient imaginar ţinând o eprubetă cu tripsină enzimatică în mână. Trebuie menţionat că au fost introduse verificări experimentale în care li se cere unor persoane normale să ţină, şi ele, eprubete ce conţin enzime în mână pentru a simula posibilele efecte de activare la căldura mâinilor. Prin utilizarea metodelor spectrofotometrice standard, ea a măsurat schimbările înregistrate de-a lungul timpului în activitatea micilor cantităţi de enzime în urma contactului cu mâinile vindecătorului. Experimentul anterior ne arătase că nişte câmpuri magnetice cu mare intensitate pot accelera viteza de reacţie a enzimelor. S-a descoperit că numai energiile unui vindecător mai pot accelera, în mod liniar, viteza de reacţie a enzimelor. În cadrul experimentului la care ne referim s-au folosit diferite enzime. În cazul uneia dintre enzime, vindecătorul a produs descreşterea activităţii enzimatice; în raport cu o alta nu a existat nicio schimbare. Când enzima a cărei activitate a scăzut a fost privită din perspectivă celulară metabolică, s-a descoperit că scăderea acestei activităţi a enzimei a avut ca rezultat crearea unei mai mari rezerve de energie în celulă. *Influenţarea activităţii enzimelor de către vindecători pare să fi avut întotdeauna ca rezultat creşterea sănătăţii generale şi echilibrarea metabolismului organic*.

Dr. Smith a mai încercat ceva. Ea a expus tripsină enzimatică luminii ultraviolete, despre care se ştie că perturbă activitatea enzimelor prin denaturarea proteinelor. Câmpurile magnetice de înaltă intensitate demonstraseră anterior că refac activitatea enzimelor. Când vindecătorul a ţinut în mână enzimele afectate, ele şi-au redobândit integritatea structurală şi au devenit active. În urma procesului de activare, activitatea lor enzimatică a continuat să crească în mod liniar odată cu trecerea timpului, în funcţie de cât de mult ţinuse vindecătorul eprubetele în mână. Astfel, câmpurile energetice ale mâinilor vindecătorului au fost capabile de a repara enzimele afectate prin lumina ultravioletă într-un

mod similar cu cel al câmpurilor magnetice. *Câmpurile energetice ale vindecătorilor confirmă criteriile dr. Tiller privitoare la substanţa negativă spaţiu/timp, sau la energia magnetoelectrică prin aceea că demonstrează anumite similitudini cu calităţile câmpurilor magnetice şi au, de asemenea, proprietăţi entropice negative, cum ar fi, de exemplu, capacitatea de a reasambla molecule supuse dezordinii precum enzimele*.

Dovezile experimentale furnizate prin mai sus menţionatele studii sugerează că energiile vindecătorilor par a avea o natură magnetică. Totuşi, câmpurile vindecătorilor demonstrează proprietăţi care sunt cu totul diferite faţă de ceea ce se ştie, în mod convenţional, despre câmpurile magnetice. Atât mâinile vindecătorilor cât şi magneţii pot accelera procesul de creştere a plantelor şi cauza cristalizarea în albastru a sulfatului de cupru. În plus, câmpurile magnetice şi mâinile vindecătorilor pot produce accelerarea reacţiilor enzimelor. În mod interesant, studiile de început cu detectori magnetici nu au putut înregistra existenţa unor câmpuri magnetice semnificative în jurul mâinilor vindecătorilor. Totuşi, cercetări mai recente întreprinse de dr. John Zimmerman de la Universitatea de Medicină din Colorado au adăugat dovezi suplimentare cu privire la natura magnetică a energiei vindecătoare. Folosind un detector ultrasensibil de câmp magnetic numit Dispozitivul Supraconductor cu Interferenţă Cuantică (DSIC), dr. Zimmerman a demonstrat că există creşteri semnificative ale intensităţii câmpurilor magnetice emise de mâinile vindecătorilor. 32 Creşterile semnalelor de câmp magnetic emise de mâinile vindecătorilor au fost de până la câteva sute de ori mai mari decât cele ale undelor de referinţă. Totuşi, aceste câmpuri magnetice aveau niveluri de intensitate mult mai slabe decât cele de care a fost nevoie pentru a produce efecte asupra enzimelor în laborator. În experimentele sale, dr. Justa Smith a folosit câmpuri magnetice de 13.000 de gaussi/ gauşi, care sunt de cel puţin 26.000 ori mai puternice decât cele câmpului

magnetic al Pământului. Ar fi de aşteptat ca în jurul mâinilor vindecătorilor să se descopere câmpuri magnetice extrem de intense, dacă aceştia ar ascunde, cumva, magneţi în palme pentru a produce rezultate false ale experimentelor!

În plus, energiile vindecătorilor au determinat modificări variate ale reacţiilor diferitelor enzime, în vreme ce câmpurile magnetice nu au putut determina decât un singur nivel de creştere a activităţii enzimelor. *Sensul schimbării urmat de activitatea enzitnatică*pare a fi *reflectat întotdeauna inteligenţa celulară naturală* (*specifică*). De asemenea, vindecătorii au fost capabili să repare enzimele afectate, într-un mod similar cu cel al câmpului magnetic. *Ceea ce se sugerează aici este că energiile vitale subtile ale vindecătorilor par a prezenta mai cu seamă proprietăţi magnetice*. Această revelaţie este chiar fascinantă, dacă ne gândim că, acum mult timp, în secolul XVIII, experimentelor vindecătoare ale lui Franz Anton Mesmer li s-a asociat denumirea de „vindecare magnetică”. (Desigur, atunci nu au putut fi detectate câmpuri magnetice, nu existau aparate MSMIC.) Energiile vindecătorilor diferă de câmpurile magnetice convenţionale nu doar prin calitate, ci şi prin cantitate, prin aceea că, după cum am mai spus, câmpurile magnetice ale vindecătorilor sunt extrem de slabe, deşi au puternice efecte chimice şi biologice. Natura magnetică neobişnuită a acestor energii subtile corespund unora dintre criteriile majore ale lui Tiller cu privire la substanţa spaţiu/timp negativă.

Dr. Tiller susţine că spaţiu 1/timpul negativ este domeniul etericului. S-a spus despre a treia substanţă numită „deltron” că acţionează ca un element de cuplare la nivel energetic între lumea fizică şi cea eterică. Tiller consideră că fără intermedierea acestui deltron nu se poate produce o rezonanţă vibratorie între energiile eterice şi cele fizice, dat fiind faptul că nu există o suprapunere de frecvenţă între spaţiul/timpul pozitiv şi spaţiul/timpul negativ. (S-ar putea ca lucrurile să nu stea

de fapt aşa, deoarece ştim că pot exista interacţiuni între octavele înalte de energie şi cele joase, probabil în virtutea efectelor armonice de rezonanţă, ca în cazul fotografierii Efectului Frunzei Fantomă.) Revelaţia constă în aceea că avem acum un model teoretic al relaţiilor dintre materie şi energie care începe să ne ofere o perspectivă matematică asupra universului fizic, a interfeţei fizico-eterice şi a lumii ce corespunde substanţei eterice. *Lucrul cel mai interesant în legătură cu diagrama completă a spaţiului/timpului pozitiv-negativ este că acest model este prezis de ecuaţia einsteiniană a* relativităţiilăş sugera de asemenea că lumea subtilă a materiei astrale aparţine domeniului negativ al spaţiului/ timpului: aceasta vibrează la viteze mai mari decât cea a luminii şi are anumite proprietăţi magnetice similare cu cele ale materiei eterice. Unele lucrări mai recente ale dr. Ti ller iau în considerare posibilitatea ca energiile astrale să opereze cu viteze de I010 până la I020 mai mari decât cea a luminii!

Modelul Tiller-Einstein este semnificativ în ceea ce ţine de interpretarea comportamentului materiilor eterică şi astrală. Domeniul astral are anumite proprietăţi unice, dintre care una este reprezentată de principiul potrivit căruia gândurile cu încărcătură astrală sau emoţională au o viaţă a lor. La nivelul energetic astral, anumite gânduri, conştiente sau inconştiente, s-ar putea să existe sub aspectul unor câmpuri energetice sau al unor forme-gând3Îunice prin aparenţă, culoare şi caracteristici. Unele gânduri, în special cele încărcate cu *intensitate emoţională*, pot avea o identitate separată în raport cu cea a creatorului lor. Unele gânduri s-ar putea să fie de fapt încărcate cu o substanţă energetică subtilă şi să existe ca forme-gând în câmpurile energetice ale creatorilor lor. Aceste forme-gând pot fi văzute frecvent de către clarvăzători, care sunt foarte sensibili la fenomenele energetice ce ţin de dimensiuni superioare. Faptul că ştim despre conştiinţa noastră că poate influenţa câmpurile energetice ale anatomiei noastre energetice subtile are implicaţii puternice atât pentru medicină cât şi pentru

psihologie.

Materia subtilă, în special materia astrală, este foarte magnetică. Mişcarea la acest nivel este relativ fluidă, comparaţie cu planul fizic mai dens. Există forme şi aici, dar ele sunt schimbătoare. Acestea să pulseze mişcarea se poate face în mai multe direcţii! acelaşi timp. La unim urmei, vorbim despre o altă direcţie a existenţei şi aceasta trebuie înţeleasă în propriii săi termeni…

Una dintre descoperirile pe care cercetătorii din domeniile psihologic şi medical le vor face zi va fi aceea că materia neferoasă are şi ea unele proprietăţi magnetice care lipsesc materiei feroase. Aceasta include şi materia care compune substanţa gândurilor şi sentimentelor umane. Nu este, desigur, vorba despre genul de magnetism care atrage fierul, ci despre o specie cu totul aparte de magnetism. El atrage alte substanţe, care sunt în armonie cu el şi, de asemenea, respinge materia care nu este înannonie cu el. Cei ce vor experimenta, vor descoperi în cele din urmă că emoţiile trebuie văzute atât ca materie non-fizică de un foarte înalt magnetism cât şi ca un aspect al conştiinţei. Dificultatea a trata multe din bolile de natură emoţională se datorează parte faptului că emoţiile care cauzează aceste probleme tind să atragă, mod magnetic, un anume gen de materie astrală care se „lipeşte" cu uşurinţă de sentimentele noastre şi de alte emoţii. Acţiunea magnetică face foarte dificil procesul de eliminare al materiei astrale „rele" şi problema emoţională.

Medicina se află în stadiul care trebuie să privească mai îndeaproape realizările remarcabile datorate unor metode neortodoxe (cum ar fi medicina naturistă şi homeopatia). Doctorii trebuie să înveţe mai despre partea ascunsă a vieţii aşa numitelor domenii invizibile, planuri subtile şi varietăţi ale materiei. Sunt atâtea de studiat la nivel ştiinţific legătură cu aceste fenomene… cum ar fi faptul că mici cantităţi de materie vegetală sau minerală, esenţele florale sau remediile homeopatice pot avea efecte puternice în tratarea bolilor umane.

Anumite tipuri de materie fizică sau eterică subtilă para atrage boli specifice în corpul fizic. Genul potrivit de magnetism administrat sub forma tratamentului homeopatic sau naturist ar putea elimina sau dispersa materia „rea", conducând la vindecare... Într-adevăr, există o întreagă ştiinţă a magnetismului care aşteaptă fie descoperită şi aplicată vederea (re) dobândirii sănătăţii fizice şi psihice.34

Ceea ce se deduce din această afirmaţie este că atât materia eterică cât şi cea astrală au proprietăţi magnetice non-fizice sau care ţin de un spectru energetic superior. Dacă materiile astrală şi eterică sunt compuse din particule magnetice, atunci mişcarea ordonată a unor asemenea particule de-a lungul unei căi liniare ar constitui un curent magnetic. (Tiller numeşte acest flux energetic prin termenul de curenţi magnetoelectrici.) Din ceea ce ştie despre electricitate, aflăm că un curent electric este însoţit de un câmp magnetic. În sens invers, un câmp magnetic ar trebui să genereze un câmp electric. *Se poate, de exemplu, ca energiile astrale şi eterice, magnetice la bază, să creeze, în ideea unei asemenea asocieri, efecte de câmp electric*. Aceasta ar explica descoperirile cu privire la câmpurile electrostatice în zona chakrelor, după cum au fost măsurate de dr. Motoyama cu dispozitivul său, ca şi curenţii electrici oscilanţi venind dinspre chakre şi înregistraţi, la nivelul pielii, cu ajutorul electrozilor folosiţi de dr. Hunt la UCLA. *Câmpurile electrice măsurate cu aceste diferite sisteme de detectare a energiilor au constituit un efect secundar şi nu fenomenele subtil-energetice de bază, după cum corect au intuit doctorii Hunt şi Motoyama*.

O altă implicaţie sugerată de citatul de mai sus este că diferitele terapii de ordin subtil-energetic, cum ar fi remediile homeopatice, s-ar putea să funcţioneze prin furnizarea unei foarte mici doze de energie magnetoelectrică sau subtil-magnetică pacienţilor într-un mod în care se pot neutraliza tiparele anormale eterico-magnetice sau astralo-magnetice ce s-au creat în cadrul

anatomiei subtil-energetice a pacientului. De exemplu, remediile florale Bach au fost folosite vreme de mulţi ani în Anglia şi Statele Unite pentru tratarea pacienţilor prezentând diverse probleme de ordin emoţional. Acţiunea vibratorie a unor medicamente subtile precum remediile homeopatice sau esenţele florale poate fi foarte eficientă în uşurarea tulburărilor şi disconfortului de ordin emoţional al multor pacienţi. Totuşi, din cauză că efectele energetice ale unor asemenea remedii s-ar putea manifesta la nivelul anatomiei noastre astrale şi eterice, beneficiile psihologice imediate ar fi dificil de măsurat prin procedee medicale convenţionale.

Modelul spaţiu/timpului negativ pare să fie foarte folositor în a demonstra că fizica modernă s-ar putea să deţină deja uneltele matematice necesare pentru înţelegerea acestor fenomene subtil-energetice. Această înţelegere energetică multidimensională a medicinei einsteiniene ar putea în ultimă instanţă schimba felul în care vom privi arta vindecării în viitor.

Corpul mental, corpul cauzal şi corpurile spirituale superioare

Până acum am descris substanţa energetică subtilă a corpurilor eteric şi astral şi am oferit câteva dovezi denatură ştiinţifică, bazate pe experimente, asupra existenţei lor. În plus, ne-am raportat la un model, având la bază ecuaţia relativităţii, a lui Einstein, care s-ar putea să constituie poarta prin care vom introduce aceste fenomene energetice de ordin subtil în lumea fizicii existente. Îndreptându-ne atenţia spre o materie a cărei frecvenţă este superioară celei din planul astral, va trebui, din nefericire, să lăsăm în urmă domeniul măsurătorilor ştiinţifice, deoarece uneltele cu care putem examina aceste fenomene stau încă închise în minţile creatorilor lor (viitori). Pentru a ne aventura mai departe în necunoscut, vom apela la ochii clarvăzătorilor şi la literatura esoterică, în cadrul căreia discuţiile despre aceste fenomene sunt mult mai frecvente decât în lumea ştiinţei.

Primul dintre corpurile subtile a cărui frecvenţă se

extinde dincolo de cea atinsă de corpul astral este corpul mental. Acest corp, la fel ca cel astral, este compus dintr-o materie ce ţine de o frecvenţă superioară celei fizice. El ocupă următoarea octavă de frecvenţă energetică, la dreapta planului astral. După cum corpul astral reprezintă uneori vehiculul de exprimare a emoţiilor umane, tot astfel, corpul mental este vehiculul prin care şinele manifestă şi exprimă intelectul concret. Corpul mental are chakre aflate în corespondenţă cu cele ale altor corpuri şi care sunt, în ultimă instanţă, conectate cu forma fizică. La fel ca şi echivalentele din planurile vibratorii inferioare, chakrele vehiculului mental sunt conectate la centrii endocrini şi nervoşi principali şi înconjură şi înfăşoară chakrele astrale şi eterice. Pentru ca energia din planul mental să acţioneze asupra fizicului, trebuie ca mai întâi să se manifeste un efect de tip cascadă. Energiile mentale vor acţiona asupra materiei corpului astral, care este mai receptiv la genul de stimulare energetică indus de energiile mentale. Schimbările survenite în vehiculul astral vor determina, la rândul lor, schimbări în cel eteric şi, în cele din urmă, în vehiculul fizic, prin intermediul conexiunilor eterice despre care am vorbit mai devreme în acest capitol.

După cum am menţionat, există forme energetice de consistenţă subtilă, cunoscute sub numele de forme-gânduri. La nivel astral, acestea iau forma gândurilor de tip emoţional. La nivel mental, aceste forme-gânduri s-ar putea să reprezinte pur şi simplu idei mentale dezvoltate, sau care vor fi dezvoltate, de un individ. De exemplu, un clarvăzător, care obişnuieşte să observe câmpul auric al oamenilor la nivelul mentalului s-ar putea să vadă imagini ale ideilor, conceptelor şi invenţiilor la care munceşte persoana în cauză, care vor apărea ca nişte bule ce plutesc în aura acesteia. Dacă acest corp mental funcţionează corect, el permite persoanei să gândească clar şi să-şi concentreze energiile mentale spre ceea ce trebuie cu forţă, vigoare şi limpezime. Întrucât corpul mental alimentează cu energie corpul astral/emoţional, care, la

rândul său, hrăneşte corpurile eteric şi fizic, vindecarea unei persoane la nivel mental este mai puternică şi produce efecte de mai lungă durată decât planurile astral şi eteric.

Pe următoarea treaptă a substanţei energetice subtile aflăm vehiculul care poartă numele de corpul cauzal. Din mai multe puncte de vedere, corpul cauzal se află cel mai aproape de ceea ce noi numim Sinele Superior. Corpul cauzal este compus dintr-o substanţă de o frecvenţă vibratorie şi mai înaltă decât cea a corpului mental. În vreme ce corpul mental se ocupă mai mult cu crearea şi cu transmiterea gândurilor şi ideilor concrete către creier, pentru ca ele să se poată exprima la nivelul planului fizic, corpul cauzal coordonează sfera ideilor şi conceptelor abstracte.

Conştiinţa cauzală are de-a face cu esenţa persoanei, pe când nivelul mental se ocupă de detalii. Inferior, corpul mental are în grijă imaginile mentale obţinute din senzaţii şi coordonează gândirea analitică în legătură cu obiectele absolut concrete. Corpul cauzal răspunde de esenţa substanţei şi de cauzele reale ce se află în spatele iluzoriilor aparenţe. Planul cauzal reprezintă lumea a realităţilor. În acest plan nu mai avem de-a face cu emoţiile, ideile sau concepţiile, ci cu esenţa şi cu natura subiacentă a chestiunii în cauză. *deosebire de vehiculele eteric*, *astral sau mental*, *corpul cauzal reprezintă mai mult decât un corp individualizat*. În plus, atunci când ne raportăm la corpul cauzal, nu ne mai raportăm, în mod specific, la personalitatea singulară a unui individ care se exprimă prin intermediul corpului fizic. La fel cum corpul mental acţionează iniţial asupra celui astral, pentru ca apoi efectele să fie resimţite în planurile eteric şi fizic, corpul cauzal îşi face prima oară resimţită influenţa la nivelul mentalului, după care se va îndrepta în jos pe scara energetică. Astfel, vindecarea la nivel cauzal va avea efecte de ansamblu mai puternice.

Se crede că, dincolo de planul cauzal, există dimensiuni energetice ce ţin de o frecvenţă şi mai înaltă.

Acestea creează nivelurile de spiritualitate superioară. Noi nu ne vom referi în această carte la funcţiile lor specifice în cadrul anatomiei energetice umane. Este suficient să spunenf că există niveluri de frecvenţă ce îl depăşesc pe cel al planului cauzal, dar care şi ele acţionează, în ultimă instanţă, asupra formei fizice, influenţând omul în ceea ce ţine de periplurile sale în această lume.

Un model de frecvenţă al anatomiei noastre energetice subtile extinse: *un cadru conceptual de înţelegere a multidimensionalităţii umane*.

Chiar dacă nu am discutat decât pe scurt despre corpurile noastre energetice superioare, ar fi cât se poate de util, în acest moment, să vedem, la modul concret, cum sunt integrate aceste sisteme de energie subtilă la nivelul întregii persoane. Ne vom referi din nou la modelele teoretice ale dr. William Tiller, care este poate unul dintre teoreticienii de bază ai problematicii câmpurilor subtile. Diagrama nr. 16 ne arată printr-o singură ilustrare grafică întregul spectru energetic uman.

În această diagramă putem vedea o reprezentare a corpurilor noastre subtile sub forma unui grafic de distribuţie a energiilor. În modelul lui Tiller, distincţia între diferitele niveluri ale minţii se referă la o diviziune inferioară, ce ţine de instinct şi la una superioară, ce ţine de intelect, a corpului mental, în vreme ce mintea spirituală reprezintă corpul cauzal. Nivelurile energetice ce depăşesc acest ultim plan sunt numite, pentru a simplifica, spirit, pur şi simplu. Fiecare curbă clopot descrie distribuţia energetică a frecvenţelor materiei care alcătuiesc diferitele corpuri energetice subtile ale unei persoane.

În cazul corpului fizic, frecvenţa predominantă a formei fizice este frecvenţa aflată direct sub vârful curbei. (Formele exacte ale arcelor sunt aproximative şi ipotetice, în special în ceea ce ţine de intensităţile energetice specifice, dat fiind că, desigur, acesta reprezintă un model tranzitoriu de înţelegere.) Cu alte cuvinte, frecvenţele materiei ce alcătuiesc corpul fizic aparţin în mod

predominant unui singur tip de vibraţie, dar altele, de o frecvenţă uşor superioară sau inferioară, s-ar putea să contribuie şi ele la alcătuirea sa. La fel ca în cazul planului fizic, există o gamă astrală mai înaltă şi una mai joasă. Acest concept are relevanţă şi în cazul planului astral, din perspectiva tendinţelor evolutive ce se referă la fiinţele umane văzute ca grup.

Diagrama nr. 16 MODELUL DE FRECVENŢĂ AL CORPURILOR SUBTILE ALE OMULUI

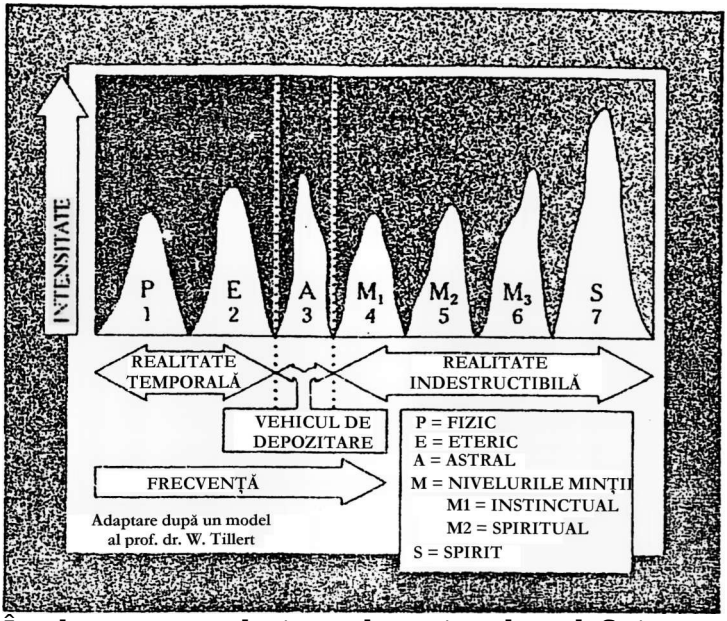

În dreapta curbei ce descrie planul fizic, avem curba de distribuţie corespunzând materiei ce alcătuieşte corpul eteric. Fiecare din curbele următoare au o semnificaţie similară celei care a descris distribuţia frecvenţială a formei fizice, în sensul că frecvenţa energetică predominantă a fiecărui corp subtil este indicată de locul situat imediat sub vârful curbei clopot.

Din cauză că formele eterice şi cele fizice sunt atât de strâns legate între ele, fiind chiar interdependente, ele formează ceea ce Tiller a numit realitatea umană temporală. Forma fizică nu poate exista fără a fi hrănită energetic şi fără a fi ghidată spaţial de corpul eteric. Când corpul fizic moare şi forma eterică moare, întorcându-se în

energia liberă a universului. Aceste două forme se combină pentru a crea expresia fizică finală a umanităţii din planul fizic (în spaţiu/timpul pozitiv). Noi suntem, în ultimă instanţă, influenţaţi de conexiunile noastre energetice superioare prin intermediul interfeţei fizico-eterice.

Datorită factorilor limitativi de percepţie ai creierului, mintea conştientă este de obicei ţintuită într-un raport spaţiu/ timp fix (de unde termenul de realitate temporală). Realitatea temporală se referă la cadrul nostru terestru de referinţă temporală şi la perspectiva limitată de percepere a realităţii. Corpurile energetice subtile de dincolo de eteric există la un nivel al existenţei care ar putea fi numit non-fizic sau nonspaţial. Expresia noastră fizică şi conştiinţa primesc, în mod continuu, un flux de energie superioară prin conexiunile avute cu echivalentul energetic subtil, lucru de care este răspunzătoare interfaţa fizico-eterică, împreună cu sistemul de chakre. Aceste corpuri energetice subtile se mai caracterizează şi prin aceea că acţionează ca nişte vehicule de depozitare a conştiinţei noastre mobile, la nivel multiplu.

Proiectarea în astral poate fi văzută ca transferul de conştiinţă dinspre reţeaua neuronală şi cadrul fix de timp al realităţii percepute de creier, în stare conştientă, către vehiculul astral al conştiinţei. Cu toate că mulţi cred că somnul este doar un moment al visării, în realitate conştiinţa noastră trece în corpul astral noapte de noapte pentru a face excursii şi pentru a deprinde experienţe la nivel astral. Corpul fizic poate funcţiona destul de bine fără direcţionarea primită de la mintea conştientă datorită dezvoltării evolutive unice suferite de sistemul nostru nervos autonom, un gen de autopilot sofisticat.

Când eşti conştient la nivelul planului astral, realitatea este experimentată într-un fel foarte diferit faţă de cel specific planului fizic. De exemplu, curgerea timpului are o cu totul altă desfăşurare în cele două planuri. În modelul spaţio-temporal negativ al dr. Tiller, domeniul caracterizat drept spaţiu/timpul negativ este considerat a avea o curgere negativă a timpului. (Fizicienii

cred că particulele tahionice merg înapoi în timp.) Fiindcă spaţiul/timpul negativ prezintă o entropie negativă, se consideră că, aici, şi timpul curge în sens invers. De fapt, tărâmul astral există undeva în afara cadrului referenţial convenţional (non-spaţiu, non-timp) spaţiu/timp cu care ne-a obişnuit nivelul fizic. Poate că nu este atât de important dacă timpul curge invers sau pur şi simplu diferit în raport cu actualul stadiu de înţelegere pe care-l avem în cadrul modelului de spaţiu/timp pozitiv.

Există o relaţie vibratorie/frecvenţială cu timpul la fel cum există o relaţie specială cu textura materiei. Se spune că termenul frecvenţă are un înţeles uşor diferit în aceste două contexte. Există un concept despre timp numit „eternul acum" (sau prezentul spaţios), în raport cu care trecutul, prezentul şi viitorul ar putea exista simultan, dar în cadre vibratorii de timp diferite. S-ar putea ca, prin schimbarea frecvenţei de focalizare a conştiinţei, să ne putem conecta cu cadre de timp din afara prezentului. De fapt, prin schimbarea frecvenţei de focalizare, s-ar putea să se realizeze trecerea conştiinţei de la modul de percepţie caracteristic planului fizic la cele ce definesc nivelurile astral, mental, cauzal şi cele superioare acestora, care reprezintă fiecare o parte din expresia noastră energetică totală.

Dacă există o hologramă cosmică, aceasta ar putea fi comparată, metaforic, cu imaginile de natură magnetică înregistrate pe o casetă video cosmică din „aparatul de filmat universal". Am putea considera că videocaseta trecutului, prezentului şi viitorului a fost deja filmată şi înregistrată la un anume nivel energetic al substanţei subtile, prin nişte mijloace de înregistrare universale bazate, poate, pe principiul rezonanţei magnetice. Deoarece ne referim, în mod ipotetic, la o casetă video holografică, fiecare individ ar trebui să-şi aibă propria înregistrare a filmului universal, dat fiind că fiecare bucată conţine întregul. Aceasta reprezintă, în esenţă, o extindere a conceptului de hologramă universală la care ne-antr referit în primul capitol. Singura diferenţă este că acum

am trecut de la fotografia care se schimbă în mod dinamic la caseta video. Partea de hard a conştiinţei îi furnizează fiecărei persoane propriul său aparat video pentru a vedea această casetă, dacă aceasta poate învăţa să folosească acest mecanism fin de acordare a conştiinţei aşa cum trebuie. Faptul că această analogie se referă la casete gata înregistrate, prezentând modul în care va acţiona universul, nu implică predestinarea şi soarta implacabilă, pentru că există şi alţi factori precum universurile probabile, liberul-arbitru şi unghiurile multiple de vedere ale hologramelor aflate în depozitul cosmic, care depăşesc acest concept limitat.

Ceea ce mintea conştientă defineşte ca prezent este acea parte a casetei care se derulează în afara mecanismelor de funcţionare ale aparatului video cosmic. Întrucât instalaţia neurologică a creierului fizic este relativ fixă, percepţiile ei sunt limitate de capetele benzii. În sens metaforic, capacitatea de a te acorda sau conecta la trecut şi la viitor ar putea să ţină de capacitatea de a descifra, în mod paranormal, modelul holografic de interferenţă care este deja conţinut de bobinele casetei video. Unele surse esoterice au denumit aceste arhive înregistrările akashice. Capacitatea de a te conecta la informaţiile conţinute de o parte a casetei video care nu este momentan derulată de capetele benzii poate echivala cu a fi capabil să-ţi cornuţi frecvenţa conştiinţei într-un alt modul de sincronizare spaţiu/ timp (ale cărei caracteristici sunt puţin înţelese în acest moment al evoluţiei). *Capacitatea de a vedea universul din perspective diferite poate fi o reflectare directă a faptului că îl priveşti de la latitudinea unor puncte diferite de percepţie, care aparţin vehiculelor noastre subtile de exprimare energetică, cum ar fi corpurile astral, mental şi instinctual (cauzal)*.

În afară de perspectiva diferită pe care o implică în raport cu timpul, astralul, după cum s-a mai spus, este şi tărâmul aspectelor umane ce ţin de emoţii şi de dorinţe. Din această cauză, descoperim adeseori că misterioasa conştiinţă a omului poate să se orienteze mai mult spre

părţile emoţionale în timp ce călătoreşte prin teritoriile astrale ale existenţei. Acest lucru depinde şi de planul astral pe care-l traversezi, inferior sau superior. Faptul că se face referire la călătoriile din aceste zone, sugerează că există atât turişti cât şi locuitori ai tărâmului astral.

Unul dintre aspectele interesante ale modelului dr. Tiller este reprezentat de elementul la care el se referă prin „efectul roţii dinţate”. După cum am mai discutat, interacţiunile energetice care îşi au punctul de pornire la nivelurile subtile superioare, cum ar fi cel al planului mental, trebuie să acţioneze asupra vehiculului astral. Schimbările din astral sunt, în mod similar, transmise vehiculului eteric şi, de aici, prin intermediul interfeţei fizico-eterice, mai departe, către corpul fizic. La fel, fluxurile energetice ce ţin de nivelul cauzal se dirijează în jos, către nivelul mental şi, de aici, către nivelurile energetice inferioare ale substanţei. Acest efect de cascadă, reprezentat grafic prin diferitele curbe din diagrama nr. 16, este ceea ce Tiller numeşte efectul roţii dinţate.

Desigur, chiar dacă avem de-a face cu niveluri energetice diferite ale substanţei, trebuie să ne amintim că fiecare dintre corpurile noastre sunt de fapt suprapuse formei fizice. Claritatea şi precizia cu care un clarvăzător poate percepe câmpul auric al cuiva pot fi în raport direct cu cel mai înalt nivel al propriei conştiinţe la care el se poate conecta. Acei clarvăzători care nu pot vedea decât o bandă subţire de energie în jurul corpului, probabil că nu se pot conecta decât la nivelul eteric. Clarvăzătorii care nu văd doar etericul, ci şi formele extinse ovoidale, culorile şi imaginile (formele gând) de dincolo de graniţele acestuia, sunt capabili să-şi conecteze conştiinţa la astral, mental şi nivelurile superioare. La aceste niveluri superioare ale conştiinţei şi formei, echivalenţele energetice subtile ale chakrelor pot percepe şi procesa energiile ce ţin de propriul nivel al substanţei pe care-l ocupă.

Diagrama nr. 17

CÂMPUL ENERGETIC UMAN

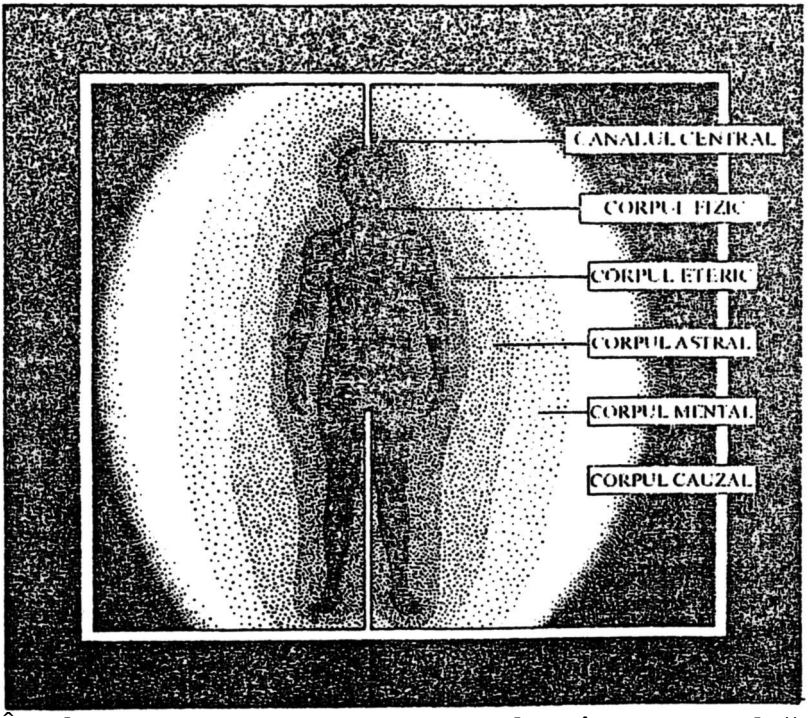

În diagrama nr. 17 putem vedea întreaga alcătuire energetică a fiinţei umane. Cu toate că poate nu toate aceste corpuri subtile pot fi fotografiate, este foarte posibil ca nu doar cel eteric, dar şi corpul astral să poată fi surprinse pe peliculă şi măsurate cu sisteme sofisticate de producere de imagini cum ar fi scanerele REM.

Scopul acestui capitol a fost de a se concentra, folosind diverse canale de informaţie, asupra a ceea ce se ştie despre structura noastră energetică. Cei orientaţi mai mult spre materie şi spre concret ar putea întreba „Ce rost are să avem toate aceste corpuri energetice când tot ceea ce pare a conta este corpul fizic?”

Corpul eteric pare a juca rolul unui complementar pentru corpul fizic în ceea ce ţine de structura şi de funcţionarea acestuia. Când însă începem să ne referim la corpul astral şi la niveluri superioare acestuia, trecem către nişte regiuni ale conştiinţei care sunt mai dificil de perceput şi de înţeles. Există totuşi un model care pare a explica pentru ce trebuie să fie interconectate aceste

corpuri energetice şi de ce alcătuiesc ele, împreună, personalitatea noastră atât de complexă.

Reîncarnarea şi transf umană:

un model multidimensional al evoluţiei conştiinţei

Pentru majoritatea oamenilor, reîncarnarea pare a reprezenta un concept mai degrabă bizar. Mulţi consideră că el aparţine numai hinduşilor şi budiştilor. În mod cu totul surprinzător însă, un sondaj Gallup efectuat în 198235 a arătat că 23% dintre americani cred în reîncarnare. Reîncarnarea este un sistem care explică rolul multelor noastre corpuri energetice şi modul în care noi ne exprimăm în plan fizic. Planul fizic este asimilat cu lumea experienţei. În literatura esoterică, el este deseori numit laboratorul vieţii, unde experimentele fizice ale personalităţii umane trebuie realizate. Experimentele fizice care explorează legile ce ţin de forma noastră fizică nu pot fi făcute decât în plan fizic.

Fiecare viaţă omenească, din perspectiva reîncarnării, este o şansă de a explora dimensiunile adevăratei noastre naturi interioare, aşa cum sunt ele exprimate prin intermediul corpului fizic. Prin experienţele noastre din planul fizic, noi ne mărim, sperăm, cunoaşterea şi creştem pe măsură ce dezvoltăm diverse strategii de adaptare care ne permit să cooperăm cu situaţiile vieţii în care ne-am încarnat. Dr. Tiller are o viziune mai potrivită asupra acestui aspect, care sintetizează scopul reîncarnării dintr-o perspectivă ştiinţifică:

Omul pare a fi o fiinţă al cărei nivel primordial de existenţă ţine de nivelurile universale ale non-spaţiului şi non-timpului şi care s-a postat într-un vehicul spaţiu-timp al conştiinţei cu scopul de a-şi spori despre propriul

Sine şi de a deveni coerent în exprimarea Adevăratului Sine. Mecanismele noastre de percepţie din cadrul vehiculului spaţiutimp ne restricţionează drastic viziunea asupra realităţii şi a Sinelui. Dizarmonia creată de ego la un nivel mai profund al fiinţei, se materializează în forma erorii sau a bolii în cadrul vehiculului spaţiu-timp,

ca un indicator al faptului că eroarea a fost creată la un nivel primar.

Autovindecarea sau vindecarea alt nivel implică coordonarea la diverse niveluri şi ne învaţă că aparatul senzorial al vehiculului spaţiu-timp percepe numai „Lumea Aparenţelor" şi nu cunoaşte Realitatea. Ea ne învaţă că vehiculul spaţiu-timp nu este Viaţa, doar un simulacru de viaţă, al cărui singur rol este cel de unealtă pentru învăţare. Prin gândurile şi atitudinile noastre, noi ne reprogramăm mereu simulatorul, în cadrul acestui univers multidimensional, funcţionează la nivelul Minţii şi, nepotrivit, ne creăm în mod continuu vieţi terestre viitoare? 6

Afirmaţia atât de profundă a dr. Tiller are multe implicaţii şi înţelesuri la o multitudine de niveluri. Lumea cu care noi suntem atât de obişnuiţi este o imagine pe care am construit-o pe baza informaţiilor limitate de natură senzorială. În primul capitol al acestei cărţi am aflat că atunci când examinăm materia la nivel subatomic sau cuantic, realizăm că universul fizic este compus din lumină condensată. Lumea pe care o percepem cu cele cinci simţuri ale noastre şi adevărata natură a realităţii sunt de fapt două lucruri diferite. Limitarea datorată atât simţurilor noastre fizice cât şi mecanismelor conştiinţei ne blochează, făcându-ne săs nu percepem decât „lumea aparenţelor". Ceea ce vedem la suprafaţă nu reflectă întotdeauna adevăratul comportament al materiei de la nivelul nevăzut al proceselor şi interacţiunilor. Lumea planului fizic este descrisă de mulţi autori de literatură esoterică ca reprezentând o serie de iluzii, datorate mecanismelor noastre limitate de percepţie. Adevărata natură a realităţii nu poate fi cuprinsă cu ajutorul canalelor noastre obişnuite de percepţie senzorială, care asamblează informaţii despre noi şi despre lumea din jurul nostru.

Din discuţiile noastre anterioare asupra multelor sisteme energetice subtile care conlucrează cu corpul şi creierul fizic, se poate vedea cât de puţine lucruri se ştiu şi

câte au fost greşit înţelese în legătură cu adevărata natură (subtil-energetică) a fiinţelor umane de către actuala generaţie de gânditori ştiinţifici. Se pare că diferitele noastre corpuri subtile au evoluat pentru un scop care nu este doar cel de menţinere a funcţiilor fiziologice ale corpului fizic. Cu toate că am prezentat corpurile subtile ca fiind nişte câmpuri energetice asociate cu fizicul, corpurile noastre fizice nu sunt sursa acestor câmpuri. *Câmpurile sunt cele care generează materia fizică şi nu*! Pentru mulţi, acest concept este unul greu de acceptat, însă atunci când vom discuta despre adevărata natură a reîncarnării, va trebui să prezentăm o imagine corectă a modului în care stau lucrurile. Câmpurile energetice subtile precedă şi organizează apariţia formei fizice ca vehicul menit a exprima energiile mai înalte ale conştiinţei.

În sprijinul acestui concept, potrivit căruia câmpurile subtil-energetice sprijină şi preced generarea corpului fizic, vin şi datele, menţionate anterior, despre meridianele de acupunctură, furnizate de studiile lui Kim Bong Han. Kim a descoperit că dezvoltarea sistemului de canale al meridianelor precede organizarea organelor fizice. Din cauză că sistemul de meridiane pare a fi conectat cu interfaţa fizico-eterică, s-ar părea că fluxul energetic provenind dinspre nivelul eteric asigură ghidarea spaţială necesară pentru organizarea structurală a corpului fizic.

Anumite observaţii făcute, pe cale paranormală, de un cunoscut clarvăzător englez, Geoffrey Hodson, sunt de natură a conferi şi mai mult credit ideii că forma eterică o precede pe cea fizică. Hodson a fost un clarvăzător unic în felul său, prin aceea că a lucrat alături de mulţi oameni de ştiinţă de-a lungul vieţii spre a-şi testa capacităţile paranormale speciale sub supraveghere, în anumite condiţii predeterminate. Unu! dintre cele mai neobişnuite studii întreprinse de Hodson a fost o cercetare, prin clarvedere, a modului cum se dezvoltă embrionul uman din momentul concepţiei şi până la naşterea propriu-zisă. Citez din Hodson:

Prin clarvedere, se poate observa că matricea

prenatală eterică, care apare foarte curând după concepţie, seamănă cu un corp de bebeluş făcut din materie eterică, oarecum strălucitor, vibrând uşor, cu o fiinţă vie, proiecţia eterică a Arhetipului modificată prin karmă.

În cadrul matricei eterice, se poate vedea, sub aspectul unei energii care curge sau al unor de forţă, fiecare cu propria sa lungime de undă, planul schiţat al întregului corp. Fiecare tip de ţesut care va exista este reprezentat, diferind de celelalte tipuri din cauză că energia de care este produs funcţionează, în sine, la o altă frecvenţă. Astfel, structura osoasă, structura musculară şi ţesuturile vasculare, nervii, creierul şi alte substanţe sunt toate reprezentate cadrul matricei eterice de curenţi de energie care ţin fiecare de altă frecvenţă.

Vibraţiile emise asupra materiei înconjurătoare libere pot reprezenta factorul ce cauzează intrarea atomilor diferite combinaţii moleculare spre a produce tipuri variate de ţesuturi. Aceste molecule sunt atrase către liniile de forţă şi îşi ocupă locurile potrivite în corpul aflat creştere prin consonanţă vibrato de sau rezonanţă. Astfel, nou, fiecare parte a corpului fizic corespunde, prin formă, l nivel de substanţă, care se încarnează. 77

În citatul după dr. Tiller se afirma că oamenii sunt fiinţe al căror nivel primordial de existenţă este la nivelul non-spaţiului şi al non-timpului. Nivelul primordial al minţii, de exemplu, are ca punct de pornire planul mental şi de aici îşi află calea către forma fizică, trecând prin diversele învelişuri energetice care o înconjoară şi o penetrează pe aceasta. Aceste vehicule energetice superioare există la niveluri de frecvenţă (sau în planuri ale existenţei) care depăşesc sfera convenţională a spaţiului/timpului. Acest lucru vine să contrazică ceea ce foarte mulţi cred.

Experienţele fiecărei vieţi sunt procesate iniţial la nivelurile astral şi mental, dar sunt integrate într-un mod mai deplin la nivelurile cauzal şi supracauzal. Nivelurile cauzal şi supracauzal se caracterizează prin permanenţă,

în vreme ce vehiculele energetice inferioare acestora reprezintă nişte instrumente de învăţare mai degrabă tranzitorii. Iată de ce se spune uneori despre corpul cauzal că reprezintă Adevăratul Sine. Tiller spune despre vehiculul spaţiu/timpului pozitiv pe care-l numim corpul fizic că este un simulator, o unealtă destinată învăţării. Învăţătura dobândită de ego prin experienţe desfăşurate la nivelul simulatorului fizic este absorbită şi procesată în planul cauzal şi în planurile mai înalte, unde este depozitată toată cunoaşterea acumulată în vieţile anterioare prin diversele experienţele trăite. Astfel, viziunea cauzală asupra realităţii per mi te examinarea vieţii dintr-o perspectivă mai largă decât cea oferită de mecanismele de percepţie fizice.

Unul dintre scopurile principale ale reîncarnării este de a permite sufletului să treacă printr-un spectru larg de experienţe destinate învăţării, care vor ajuta conştiinţa să evolueze, până când aceasta va atinge stadiul de maturitate din punct de vedere spiritual. La aceasta se referă dr. Tiller când spune că trebuie să ne sporim conştienta asupra propriului Sine. Cu cât sunt mai multe experienţele din care un suflet are de învăţat, cu atât mai diverse şi mai reuşite sunt strategiile concepute de suflet pentru a coopera cu viaţa în plan fizic şi în planurile superioare ale existenţei.

Gradul de „coagulare” şi de (co) ordonare spirituală din cadrul sistemelor energetice superioare este în ultimă instanţă reflectat de caracterul alcătuirii celulare şi de trăsăturile de personalitate ale vehiculelor fizic, mental şi emoţional alese pentru fiecare reîncarnare succesivă. Creşterea şi dezvoltarea corpului fizic, din stadiul de făt până la cel de adult sunt determinate nu numai de tiparele moleculare genetice moştenite de la părinţi, ci şi de tiparele vibratorii superioare ale sufletului încarnat. Tiparele energetice corespunzând nivelului cauzal se imprimă, în mod subtil, asupra vehiculelor inferioare, care, la rândul lor, vor influenţa tiparele celulare.

Sistemul reîncarnării nu are la bază întâmplarea. El

permite sufletului libertatea de a alege circumstanţele fiecărei încarnări succesive. Caracteristicile fizice ca şi influenţele sociale şi culturale sunt luate în considerare atunci când se selectează un anume vehicul fizic care să permită exprimarea sufletului.

Întrebarea firească pe care şi-o pun mulţi oameni când li se spune că o persoană îşi poate alege corpul pe care vrea să-l ocupe este „De ce să mă întorc pe pământ în forma cuiva care are de întâmpinat dificultăţi atât de mari precum boala fizică sau sărăcia?” Reîncarnarea este poate una dintre singurele filosofii care răspunde la această întrebare într-un mod pertinent. Dacă sufletul supravieţuieşte după fiecare viaţă, iarăşi şi iarăşi, atunci sufletul trebuie să fie. cumva, nemuritor. Manifestările sale din planul fizic sunt doar tranzitorii şi ţin de ciclul reîncarnărilor.

O viaţă în care trebuie să te confrunţi cu boala sau sărăcia este văzută de către unii ca un dar, pe care o fiinţă umană l-a ales pentru a determina evoluţia calităţilor sale spirituale. Gândiţi-vă la o întâmplare din viaţa voastră în care aţi reuşit să învingeţi ceva foarte greu. Traversarea acestei întâmplări a fost cu siguranţă foarte obositoare şi chinuitoare în momentul respectiv. Dar experienţa şi tăria interioară pe care le-aţi dobândit prin depăşirea obstacolului au făcut din voi o persoană mai puternică şi mai înţeleaptă. Când veţi fi puşi din nou în faţa unei situaţii asemănătoare, voi, cei care aţi reuşit să depăşiţi cu succes o situaţie tensionată, sunteţi mai puternici şi ştiţi mai bine cum să vă comportaţi. Cu cât suntem mai capabili de a învăţa şi de a ne întări de pe urma unei experienţe, cu atât mai eficiente vor fi mecanismele interioare de care dispunem pentru a face faţă unor noi şi noi situaţii.

Când te naşti cu un anume handicap precum ar fi orbirea sau surzenia, parcă ai simţi că ai fost pedepsit cu cruzime, n-ai decât să iei un exemplu precum cel al lui Helen Keller pentru a vedea că obstacolele pot fi depăşite şi că ele îţi pot dărui o forţă la care n-ai fi ajuns altfel. Nu există viaţă fără probleme sau tensiuni. Tensiunea este un

lucru necesar în viaţă. Dacă n-ar exista tensiune, încordare, n-ar exista nici creştere. Chiar şi oasele au nevoie de tensiune pentru a-şi menţine forma şi tăria. Dacă un individ nu se dă niciodată jos din pat, oasele lui încep să se resoarbă şi să slăbească, astfel încât până şi cele mai simple mişcări vor fi dureroase. Există o anume acumulare funcţională de tensiune cunoscută sub numele de „detensiune”. Din perspectiva reîncarnării, chiar şi perioadele de suferinţă pot determina naşterea unor calităţi ale căror efecte pozitive se vor vedea în timp.

Dintr-o perspectivă similară, haideţi să ne oprim asupra unei boli precum cancerul. Cancerul este poate una dintre cele temute boli ale vremurilor moderne. Există o formă unică (şi controversată) de terapie împotriva cancerului care foloseşte puterea minţii, prin meditaţie şi vizualizare activă, pentru a se dobândi controlul asupra sistemului imunitar în aşa fel încât să se elimine celulele canceroase din corp. Introdusă de un medic oncolog, Carl Simonton 38, această tehnică a adus speranţă şi a permis vindecarea multor oameni care fuseseră declaraţi terminaţi de către anumiţi doctori. Multora dintre cei care au reuşit să învingă cancerul prin această metodă pare să li se întâmple un lucru cât se poate de remarcabil. Ei au tendinţa de a-şi schimba felul de a trăi şi felul de a gândi şi deseori ating un nivel şi o calitate a vieţii cu mult peste cele anterioare contractării cancerului. Unii dintre ei ajung chiar să dea sfaturi în ceea ce priveşte eliminarea acestei cumplite boli, împărtăşindu-şi părerile şi dăruindu-le putere celor afectaţi de ea.

S-ar putea aduce argumentul că *ceea ce-i priveşte pe aceşti oameni, catastrofala boală s-a transformat al schimbării care le-a permis o evoluţie a conştiinţei şi respectiv a modului de viaţă*. Numai prin aflarea unor asemenea poveşti adevărate cineva poate începe să privească o boală severă ca pe un dar şi un instrument de învăţare, menită a-i dărui o viziune nouă şi corectă asupra chestiunilor profunde ale vieţii. De multe ori este nevoie de o experienţă la limita morţii, cum ar fi cea determinată de

un cancer, pentru ca oamenii să înceapă să-şi schimbe credinţa în ceea ce-i priveşte pe ei şi pe ceilalţi. Moartea este cunoscută ca un proces de transformare din multe alte motive decât cel implicat de tranziţia dinspre viaţă spre altceva. Oamenii tind să se complacă în a trăi aşa cum s-au obişnuit, astfel încât numai prin intervenţia a ceva ce ameninţă să le schimbe natura existenţei în sine sunt în stare să se oprească şi să-şi reevalueze priorităţile şi sarcinile vieţii.

În secţiunea în care am discutat despre corpul astral, am menţionat fenomenul experienţelor din pragul morţii. Acest fenomen are o relevanţă directă în ceea ce este legat de reîncarnare. Majoritatea persoanelor care suferă această experienţă se întorc cu o perspectivă unică asupra vieţii, dobândită în urma decorporalizării şi îşi pierd frica de moarte. Multe persoane spun că s-au întâlnit cu rude pe care nu le cunoscuseră în viaţă sau care muriseră pe când ele erau foarte tinere. Experienţa din Pragul Morţii pare a ţine de un fenomen numit de noi proiecţie astrală. Când moartea chiar are loc, totuşi, oamenii nu se întorc în corpul fizic, aşa cum se întâmplă în cazul Experienţei din Pragul Morţii. Conştiinţa părăseşte corpul fizic, intrat în descompunere, pentru a se stabili în planul astral sau în alte planuri superioare.

Corpul astral este vehiculul ocupat de personalitate după trecerea prin moartea fizică. Conştiinţa individului împreună cu personalitatea sa sunt transferate vehiculului astral, la fel cum se întâmplă pe parcursul vieţii cu cei care se proiectează în astral. Corpul mental este încă asociat cu corpul astral în acest punct, la fel şi corpul cauzal. *Corpul cauzal este depozitarul experienţelor din toate vieţile, dobândite urma încarnărilor succesive*. Vehiculul cauzal reprezintă mai puţin o formă corporală asociată unei personalităţi individuale şi mai mult, după cum s-a spus, sufletul unui grup. *Sinele Superior, exprimat prin corpul cauzal, este conştiinţa de ansamblu a tot ceea ce sufletul a învăţat şi experimentat de-a lungul multor vieţi petrecute în planul fizic*. Corpul cauzal poate fi văzut ca un trunchi al

unui stejar ce are multe ramuri. Fiecare dintre ramuri reprezintă o personalitate diferită şi experienţa de o viaţă a sufletului. Imaginaţi-vă că o imensă revărsare de apă s-a abătut asupra copacului, astfel încât numai ramurile de sus ale acestuia au rămas la suprafaţă. Pentru conştiinţa obişnuită, fiecare ramură rămasă la suprafaţa apei ar părea o plantă separată, dar sub apă şi dincolo de perspectiva avută de observatorul superficial, fiecare ramură este o extensie şi o expresie a trunchiului comun şi a sistemului radicular ce îl hrăneşte.

Pentru observatorul din spaţiul/timpul pozitiv, limitat de perspectiva curgerii liniare a timpului, fiecare personalitate şi formă de exprimare a sufletului par a reprezenta puncte separate. Pentru adevărata conştiinţă sufletească, de la nivelul cauzal, unde timpul este experimentat ca eternul acum, trecutul, prezentul şi viitorul sunt văzute ca existând în mod simultan. De aici, ramurile copacului se văd legate între ele la nivelul fiinţei. Timpul, aşa cum îl ştim noi, nu mai contează.

Alţii au văzut timpul ca fiind sferic. În cadrul timpului sferic, toate vieţile noastre par a reprezenta nişte puncte de pe suprafaţa unei mingi, într-un mod similar cu cel în care se văd oraşele pe suprafaţa globului. Distanţa geografică dintre puncte ar fi analogă cu anii ce separă vieţile. Atunci când experimentăm o încarnare, este ca şi cum am trăi în oraşele reprezentate pe globul pământesc sferic. Dacă putem atinge o conştiinţă cosmică sau cauzală, ne putem înălţa perspectiva şi putem observa globul timpului sferic în totalitatea sa, ceea ce ne permite să experimentăm toate vieţile trăite pe pământ în mod simultan: trecut, prezent şi viitor.

Banca de experienţe a corpului cauzal păstrează depozitate amintirile tuturor reîncarnărilor, la un nivel energetic superior al existenţei. Când un om moare, personalitatea şi conştiinţa sa se păstrează şi supravieţuiesc şi după dispariţia temporarului vehicul fizico-eteric. Scopul corpurilor energetice superioare este de a păstra cunoaşterea acumulată în multe vieţi şi de a

permite accesul la această bancă de informaţii al entităţii încarnate atunci când aceasta se conectează la stările potrivite de conştiinţă.

După cum a spus dr. Tiller, corpul fizic este un simulator al vieţii. Este o unealtă destinată învăţării. Forma fizică este o haină fizico-chimică pe care o îmbrăcăm pentru a experimenta şi pentru a interacţiona cu viaţa la nivelul planului fizic. Prin multele noastre ciocniri de la nivel fizic, creştem în substanţă, cunoaştere şi motivaţie, exprimând calităţi interioare care sunt prea numeroase pentru a fi dezvoltate pe parcursul unei singure vieţi. În plus, alegem să experimentăm multe încercări dificile pentru a testa materialul capacităţii sufletului de a se adapta la situaţii noi şi neobişnuite.

Înainte de intrarea într-o nouă formă fizică, un mecanism interior al uitării şterge toată cunoaşterea conştientă a existenţelor precedente. Dacă ar fi să avem cunoaşterea şi personalitatea din vieţile noastre anterioare, am avea aceleaşi prejudecăţi şi tendinţe cu care am plecat. Fiecare viaţă este o şansă de începe din nou, tabula rasa, ca să spunem aşa, fără a şti care ne sunt greşelile trecutului. De fapt, greşelile trecutului nostru sunt uitate, dar nu sunt şterse. Prin mecanismele karmei, faptele noastre trecute influenţează circumstanţele viitoarelor noastre încarnări. Acesta este adevăratul înţeles al expresiei „după cum ai semănat, aşa vei culege”. Încarnându-ne ca bărbat sau femeie, alb sau negru, indian, chinez ori arab, experimentând viaţa din toate punctele de vedere posibile, schema reîncarnării ne permite să vedem lumea din toate perspectivele posibile.

Cu fiecare viaţă care vine, suma conştiinţei totale a sufletului poate beneficia mai bine de pe urma experienţelor pozitive traversate şi, cumva, reţinute în vreme ce înaintează pe calea evoluţiei. Se spune că, pe măsură ce ne sustragem ignoranţei, frecvenţa conştiinţei atinge niveluri tot mai înalte. Frecvenţa conştiinţei este proporţională cu complexitatea cu care ea poate răspunde la provocările mediului.

După cum putem vedea în diagrama nr. 18, săgeata ce indică evoluţia ne trimite tot mai spre dreapta şi spre nivelurile spirituale mereu mai înalte. Fiecare curbă clopot din această diagramă reprezintă multe fiinţe, spre deosebire de diagrama nr. 16, care descrie caracteristicile frecvenţiale ale corpului aparţinând unei singure persoane. Curba cea mai înnegrită din stânga reprezintă spectrul uman al conştiinţei. Dat fiind că există atât oameni foarte inteligenţi, cât şi foarte ignoranţi, acest lucru este indicat de curba clopot referitoare la modul în care este distribuită conştiinţa rasei umane ca întreg. Oamenii cu o dezvoltare medie a conştiinţei ocupă punctul de sub vârful curbei. Cei mai evoluaţi se află în partea dreaptă a curbei.

Curbele ce îşi succed una alteia reprezintă tendinţa de evoluţie către tărâmurile superioare ale conştiinţei. Treptat, omenirea ca întreg va parcurge drumul ascendent spre planuri vibratorii superioare, având o mai mare cunoaştere şi o mai completă viziune asupra realităţii umane multidimensionale.

Numai trecând prin vieţi fizice succesive poate sufletul progresa spre cele mai înalte niveluri ale înţelegerii care, odată atinse, îi vor permite să părăsească roata reîncarnărilor. Ceea ce se întâmplă atunci când depăşim acest ciclu al morţilor şi renaşterilor nu se înscrie în obiectul de studiu al acestei cărţi, dar există mai multe texte de referinţă cu privire la acest aspect al spiritualităţii.

Mulţi dintre cei care activează în domeniul esoterismului văd conştiinţa ca pe un tip de energie. Energia conştiinţei ia multe forme pe măsură ce evoluează către niveluri tot mai înalte de frecvenţă, viziune şi perspectivă cosmică. Dat fiind că ea, conştiinţa, se îmbogăţeşte cu experienţe prin interacţiunea cu mediul, asistăm la o evoluţie a acesteia care constă în extinderea dimensiunilor sale de exprimare creativă şi în atingerea unor frecvenţe energetice mereu superioare. Modelul de mai sus sugerează că până şi cele mai elementare componente ale materiei, atomii (şi chiar electronii) au un

anume nivel de conştiinţă care evoluează spre niveluri tot mai înalte de manifestare. Atingând niveluri tot mai înalte de frecvenţă, energia conştiinţei îmbrăţişează diferitele forme de viaţă. La fiecare nou nivel există un grad superior de complexitate a răspunsului şi de deplinătate a exprimării care este proporţional cu acest nivel şi prin care conştiinţa se poate extinde şi poate crea în consecinţă.

Diagrama nr. 18

RAPORTUL DINTRE CANTITATEA ŞI CALITATEA CONŞTIINŢEI

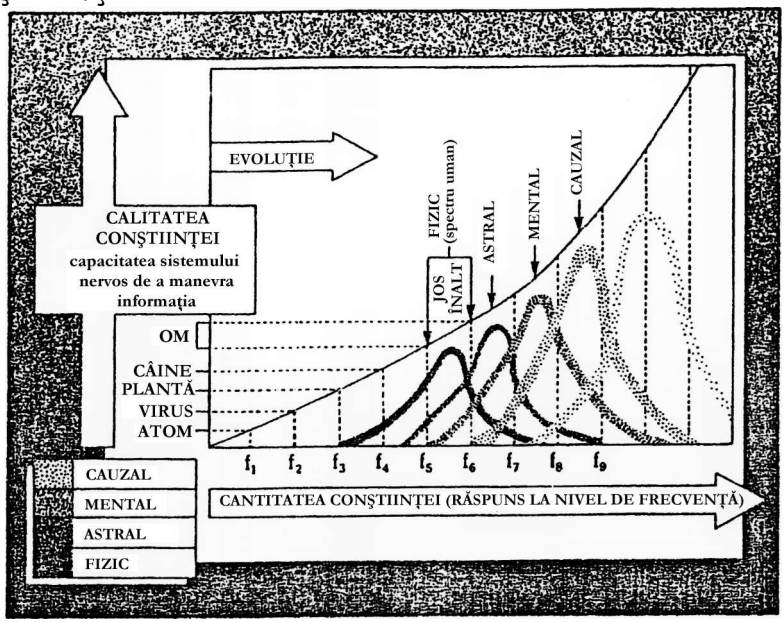

Acest capitol prezintă o vedere generală asupra fiinţei umane multidimensionale, sub raportul formei şi al conştiinţei. Omul este ceva aflat în echilibru dinamic cu multe niveluri ale energiei subtile ce există în mod simultan. Prin ceea ce a fost numit interfaţa fizico-eterică şi sistemul de chakre-nadis-uri, aceste dimensiuni superioare se conectează la expresia fizică a fiinţei umane. Din cauza capacităţilor senzoriale limitate ale aparatului nostru fizic, oamenii de ştiinţă ce se adresează strict nivelului fizic au avut tendinţa să ignore aceste conexiuni energetice din sistemul uman. Până când ele nu vor fi luate în considerare, medicii de factură convenţională nu vor fi

niciodată în stare să înţeleagă gama variată de terapii energetice ale medicinei vibraţiilor pe care restul cărţii îşi propune să le exploreze. Prin înţelegerea acestor influenţe energetice asupra câmpului fizic al formei umane, se va vedea că există motive legitime pentru care homeopatia şi alte tipuri de medicină a energiilor pot avea efecte tămăduitoare.

Multe dintre informaţiile prezentate aici sunt controversate şi valabilitatea lor nu a fost demonstrată ştiinţific. Rămâne la latitudinea cititorului să decidă ceea ce vrea să creadă sau să nu creadă. Ceea ce citiţi în această carte poate fi de mare valoare, dacă omenirea va accepta să cerceteze cele prezentate aici, nu teoretic, ci practic. Trebuie să aveţi în vedere că ideile care sunt dincolo de vremea lor sunt deseori privite ca fiind ştiinţifico-fantastice. Totuşi, odată cu trecerea pe o nouă treaptă de frecvenţă, multe din cele văzute ieri ca science fiction, astăzi reprezintă fapte dovedite ştiinţific.

Ne aflăm în pragul unei revoluţii a conştiinţei şi a procesului de tratare a bolilor care a fost declanşată de Albert Einstein şi dr. William Tiller. Fiecare dintre modelele, descoperirile din cercetare şi ideile prezentate aici pot fi considerate drept unelte de tranziţie. Sper că modelele astfel construite vă pot ajuta să înţelegeţi conceptul de fiinţă multidimensională şi să acceptaţi că omul, prin conştiinţa lui, poate evolua şi prin contactul cu boala. Depinde de noi toţi dacă putem crea. prin folosirea acestor unelte, o nouă ştiinţă a vindecării minţii şi corpului şi dacă putem lărgi sfera de recunoaştere a potenţialului uman. Prin noua viziune la care s-a ajuns, în mod ştiinţific, asupra naturii adevărate a oamenilor, putem să înaintăm mult mai mult pe calea recunoaşterii adevăratei noastre moşteniri spirituale şi evolutive.

Elementele Cheie ce trebuie reţinute

1. Orice gen de materie, atât fizică cât şi subtilă, are frecvenţă. Materia de diferite frecvenţe poate coexista în acelaşi spaţiu, la fel ca şi energiile de diferite frecvenţe (de exemplu, radio şi TV), fără a se distruge una pe cealaltă.

2. Corpurile eteric şi fizic, care ţin de frecvenţe diferite, se suprapun şi coexistă în cadrul aceluiaşi spaţiu.

3. Sistemul de meridiane de acupunctura este o reţea discret organizată de canale microscopice care se conectează cu corpul eteric, formând aşa-numita interfaţă fizico-eterică.

4. Sistemul de meridiane permite trecerea către nervi, vasele de sânge şi organele interne a unei energii subtile cu rol benefic care provine din mediul înconjurător. Această energie se numeşte ch'i.

5. Perturbările de natură energetică din corpul eteric şi din sistemul de meridiane al acupuncturii precedă manifestările fizice/celulare ale diferitelor boli.

6. Chakrele sunt centri de energie cu funcţie specifică din corpurile subtile. Fiecare este asociată cu un centru nervos şi glandular de importanţă maximă. Chakrele acţionează ca nişte transformatoare, care adaptează energiile subtile şi le transformă în activitatea hormonală, nervoasă şi celulară a corpului fizic.

7. Chakrele majore, în special sahasrara (chakra coroanei), ajna (chakra situată puţin mai sus de punctul dintre sprâncene) şi vishuddha (chakra situată aproximativ sub omuşor) sunt şi organe subtile de percepţie şi sunt asociate cu capacităţile parapsihice de intuiţie superioară, clarvedere şi clarauz.

8. Chakrele sunt conectate între ele şi cu diferitele aspecte ale corpului fizic prin nişte fire de energie cunoscute sub numele de nadis-uri, formând împreună reţeaua de chakre-nadis-uri.

9. Corpul astral este un alt corp subtil, la fel ca şi corpul eteric, alcătuit dintr-o materie de o frecvenţă superioară în comparaţie cu cea a materiei eterice. De asemenea, el se suprapune cadrului fizico-eteric. Corpul astral este implicat, din punct de vedere energetic, în experimentarea, exprimarea şi reprimarea emoţiilor.

10. Disfuncţiile din corpul astral cauzate de dezechilibrele emoţionale pot afecta curgerea energiei prin chakre, putând în ultimă instanţă determina

dezechilibrul glandular şi boala fizică.

11. Conştiinţa poate trece în corpul astral şi se poate separa de vehiculele fizic şi eteric. Când acest lucru se petrece în mod natural (la dorinţă), considerăm că a avut loc o proiectare în astral sau o experienţă extracorporală (EE). Când această separare a conştiinţei are loc într-un mod traumatic (nedorit), cum ar fi cazul bolii sau al accidentului, spunem că am avut de-a face cu o Experienţă din Pragul Morţii (EPM).

12. Potrivit ecuaţiei lui Einstein, există o energie a cărei viteză depăşeşte viteza luminii şi care a fost numită de dr. William Tiller energia electromagnetică (EM). Energia electromagnetică este analogă cu energia eterică şi, posibil, cu energia sau substanţa astrală. Energia electromagnetică prezintă proprietăţile unice ale entropiei negative şi o natură magnetică şi nu este uşor de măsurat cu detectorii convenţionali de câmp electromagnetic.

13. Experimentele cu vindecători arată că aceştia posedă câmpuri energetice care au caracteristici asemănătoare cu cele ale energiilor electromagnetice, adică sunt magnetice şi entropice prin natură.

14. Există vehicule suplimentare de frecvenţă superioară, corpurile mental şi cauzal, care şi ele distribuie energie corpului fizic.

15. Reîncarnarea prezintă un model prin care conştiinţa este în mod repetat proiectată în vehicule fizice cu scopul de a câştiga experienţă, cunoaştere şi maturitate spirituală.

16 Experienţele şi cunoaşterea dobândite de-a lungul vieţilor pământeşti sunt depozitate la nivelul corpului cauzal, uneori numit Sinele Superior.

17. Reîncarnarea este unul dintre puţinele modele care explică de ce bolile, la fel ca şi handicapurile de natură fizică, emoţională şi socio-economică pot fi văzute ca nişte experienţe de învăţare şi ca nişte şanse pentru evoluţia sufletului.

18. Privită de la nivel subtil-energetic, conştiinţa este o formă de energie care evoluează în mod continuu către

niveluri superioare de complexitate şi de înţelegere.

CAPITOLUL V

Sistemele de energie subtilă şi relevanţa lor în raport cu VECHILE METODE DE VINDECARE

În primele patru capitole ale acestei cărţi, am examinat corpul şi mintea umană din diferite perspective. Până acum trebuie să vă fi devenit clar că există mai mult decât corpul fizic în ceea ce priveşte oamenii. Mulţumită fizicii cuantice, ştim că acesta, corpul fizic, reprezintă de fapt un conglomerat de particule fizice, materiale care sunt ele însele puncte de lumină condensată. Întrepătrunse cu corpul fizic de lumină, există şi alte corpuri de lumină, compuse din materie energetică subtilă de frecvenţă superioară, care nu pot fi percepute de ochiul fizic. Mecanismul de întrepătrundere a corpului fizic cu aceste sisteme energetice superioare constituie o parte unică a anatomiei noastre subtile, cunoscută ca interfaţa fizico-eterică. Cea mai cunoscută componentă a acestei interfeţe pare a fi reprezentată de sistemul de meridiane de acupunctură. De aceea, pare normal să începem analiza metodelor de vindecare energetică prin examinarea mecanismelor din acupunctură.

Acupunctura şi filosofia chinezească a vindecării: *moduri noi de folosire a unei străvechi metode de diagnosticare şi tratament*

Acupunctura este una dintre cele mai vechi şi, până de curând, misterioase metode de vindecare. Clasicul tratat de medicină internă al lui Neig Ching sau al împăratului galben1 al medicinei este primul text cunoscut despre acupunctură. Se crede că a fost scris în timpul domniei împăratului Huang Ti, între anii 2697 – 2596 î.Hr. În secolul al şaptesprezecelea în China au fost trimişi misionari iezuiţi pentru a introduce doctrinele de bază ale creştinismului în Orient. Cu toate că încercările lor de a-i converti pe chinezi au avut mai puţin succes decât se spera, misionarii s-au întors cu poveşti incredibile despre felul în care medicii chinezi vindecau bolile introducând

ace în) iele.

În 1884, împăratul Tao-Kuang a interzis practica acupuncturii tuturor membrilor familiei regale. În consecinţă, practica acupuncturii a devenit apanajul oamenilor comuni, fiind desfăşurată de aşa-numiţii doctori desculţi din China. După o lungă perioadă de dizgraţie, acupunctura a fost din nou reabilitată, de această dată de către Mao Tse Tung. În timpul Lungului Marş din 1934 – 35, armata roşie a lui Mao a găsit în acupunctură o metodă foarte bună pentru menţinerea sănătăţii în cadrul unităţilor sale şi pentru prevenirea unor boli majore şi epidemii foarte probabile în condiţiile dure de viaţă existente, în urma concluziei la care a ajuns Mao, anume că acupunctura reprezenta un pas vital către naşterea unei noi Chine, această veche artă a vindecării şi-a reluat treptat locul de bază în cadrul medicinei chinezeşti.

Chiar dacă o descoperim menţionată ca reprezentând un tratament bun pentru sciatică în câteva texte, timpurii ale medicinei occidentale, acupunctura nu a trezit interesul în America până în 1972, când preşedintele Richard M. Nixon a vizitat China. Nixon a fost însoţit şi de un ziarist, pe numele său Reton, care s-a întors cu poveşti unice despre intervenţii chirurgicale practicate în urma anestezierii prin acupunctură. După ce a existat o fază iniţială în care a trezit fie entuziasmul, fie scepticismul în rândul medicilor din Vest, acupunctura a început să-şi afle loc în cadrul medicinei ştiinţifice, ca o formă acceptabilă de terapie pentru tratarea anumitor sindromuri dureroase.

Acupunctura a început să câştige aprobarea comunităţii ştiinţifice ca un rezultat direct al cercetării asupra legăturii dintre analgezia realizată prin acupunctură şi eliberarea de endorfine în cadrul sistemului nervos central. Modelul endorfinei le-a oferit teoreticienilor din domeniul ştiinţific primele dovezi experimentale asupra legăturii dintre acupunctură şi traseele dureroase din creier şi coloana vertebrală.

Au existat mai multe teorii care au încercat să explice de ce acupunctura este eficientă în tratarea durerii.

Majoritatea medicilor occidentali au presupus că efectele analgezice ale acupuncturii trebuie să se fi bazat pe un anume gen de stimulare a traseelor durerii din cadrul sistemului nervos. Teoriile originale propuse de Melzack şi Wall au sugerat că acele de acupunctură stimulează nervii periferici, determinându-i să închidă o poartă sau intrare din cadrul coloanei vertebrale, astfel prevenind urcarea impulsurilor dureroase către creier. Cu toate că Teoria Controlului Porţii2 nu descrie exact adevăratele mecanisme ale analgezici realizate prin acupunctură, ea a fost un prim pas în direcţia înţelegerii mecanismelor acupuncturii. Ajustarea ulterioară a acestui model a oferit noi direcţii în cadrul cercetării neurologice prin evidenţierea, în detaliu, a altor trasee dureroase din sistemul nervos care pot fi controlate prin modalităţi cum ar fi dispozitivele SNT (Stimulatoarele Nervilor Transcutanaţi).

S-a sugerat mai devreme că modelul endorfinei, cu toate că util în explicarea anumitor tipuri de analgezic obţinută prin acupunctură (electroacupunctură de frecvenţă joasă), nu s-a dovedit util în explicarea altor terapii ce folosesc acupunctura. De exemplu, s-a demonstrat că electroacupunctură de înaltă frecvenţă este inhibată de factorii adverşi ai serotoninei, dar că ea nu este afectată de elementele ce blochează endorfina, cum ar fi naloxonul.3 (Serotonina este unul dintre mulţii neurotransmiţători existenţi în cadrul sistemului nervos central). Imaginea ce se formează este că analgezia bazată pe acupunctură este mijlocită de mai mulţi intermediari neurochimici şi influenţată de genul de stimulare aplicată acupunctelor. De aceea, cu toate că a existat tendinţa de a atribui toate efectele acupuncturii eliberării de endorfină, datele privitoare la rolul serotoninei atestă că analgezia bazată pe acupunctură este mult mai complexă decât o indică modelele neurochimice.

Teoriile timpurii create pentru a explica capacitatea acupuncturii de a elimina sau uşura durerea au avut o mare contribuţie în a determina o studiere mai atentă a

acestui unic sistem de vindecare. Rezultatele recente ale cercetării din domeniul mereu mai vast al neuroendocrinologiei au conferit şi mai mult credit acestor tehnici terapeutice neobişnuite provenind din China. În realitate, modelele de analgezic prin acupunctură nu au reuşit să evidenţieze adevăratul potenţial al acupunctura, ca reprezentând atât o modalitate de vindecare multidimensională (având şi alte aplicaţii decât cele ce ţin de tratarea durerii) şi un unic sistem de diagnosticare. Spre a crea o şi mai mare înţelegere şi apreciere a acupunctura, va fi necesar să examinăm o parte din filosofia chineză ce stă la baza acestei arte a vindecării.

Yin/Yang şi cele Cinci Elemente:

Natura în viziunea chinezilor

Filosofia antică chinezească ce stă la baza acupunctura, dar şi a altor aspecte ale medicinei chinezeşti, reprezintă un rezultat al aplicării viziunii avute asupra relaţiei noastre cu universul înconjurător. Chinezii văd oamenii ca pe un microcosm ce există înăuntrul unui macrocosm. Principiile demonstrate de activităţile interioare ale oamenilor sunt reflectate de relaţiile universale ale fluxului energetic. Unul dintre conceptele de bază asupra fluxului energetic din natură este cel de ch'i s-au qi, o substanţă energetică unică care curge dinspre mediul înconjurător către corp. Chinezii consideră că această *ch* 7 *este o energie ale cărei atribuţii atât de corpului cât şi de organizarea care înlocuiesc contribuţiile energetice ale hranei aerului* Ch'i este un gen de energie subtilă care străbate mediul nostru. Unele scrieri hinduse o descriu sub denumirea de „prana". Acest gen particular de energie subtilă care ţine de mediu se poate datora parţial radiaţiei solare de dincolo de fereastra electromagnetică recunoscută a luminii vizibile. Ca oameni, noi suntem încontinuu scăldaţi de radiaţiile nevăzute ale unui mediu vibratoriu divers, de la mai comunele frecvenţe radio şi TV până la mai subtilele aspecte ale energiei solare. Trăim în rezonanţă şi putem fi afectaţi, în mod subtil, de diferite frecvenţe energetice

care străbat aşezământul nostru geocosmic. Dat fiind că multe culturi străvechi au venerat soarele şi razele sale vindecătoare, ne putem întreba dacă aceste culturi au ştiut sau nu despre influenţele energetice ale pranei sau ale energiei ch'i.

În modelul chinezesc, energia ch'i este absorbită în corpul uman printr-un fel porţi situate la nivelul pielii. Aceste porţi sunt reprezentate de punctele din acupunctură, care reprezintă locuri de intrare situate de-a lungul unui sistem de meridiane care leagă zona de sub tegument, superficială, cu structurile organice de profunzime. Chinezii consideră că prin cele douăsprezece perechi de meridiane ch'i se scurge în organe spre a asigura energia vitală necesară organismului. Fiecare pereche de meridiane este asociată cu un anume sistem sau funcţie organică.

Un alt concept cheie al filosofiei chinezeşti este ideea de polaritate energetică, reprezentată prin yin şi yang. Într-un fel, yin şi yang constituie un străvechi predecesor chinez al conceptului modern de complementaritate. Dualitatea undă-particulă a materiei este un fel de puzzle yin/yang ai fizicii moderne. Nei Ching afirmă că „întregul univers este o oscilaţie a forţelor yin şi yang". Yang este considerat principiul masculin: activ, generator, asociat cu soarele, lumina şi principiul creator al vieţii. Yin este văzut ca elementul feminin: pasiv, distructiv, asociat cu luna, întunericul şi moartea. Principiul dualist de yin/ yang se extinde în toate aspectele ciclurilor vieţii şi ale proceselor cosmice. Cele două aspecte aparent contradictorii de yin şi yang reflectă oscilaţia energetică între doi poli opuşi. Ambii sunt necesari pentru a se ajunge la o stare de echilibru, la un echilibru dinamic în cadrul unui univers aflat în continuă transformare. Pentru a exista naştere, trebuie să existe şi moarte. Într-adevăr, ca să te poţi renaşte, trebuie să mori mai întâi, ca în cazul reîncarnării şi al evoluţiei cosmice.

Multele dimensiuni complementare şi totuşi diferite pe care yin şi yang le pot descrie sunt o reflectare a

polarităţilor pozitivă şi negativă ale energiilor conştiinţei. Acest principiu este în mod interesant demonstrat de diferitele aspecte complementare ale conştiinţei, exprimate prin intermediul emisferelor cerebrale dreaptă şi stângă. Emisfera din stânga este sediul gândirii logice. El reprezintă natura noastră analitică, matematică, liniară şi verbală. Emisfera din dreapta constituie jumătatea emoţională a cortexului cerebral, exprimând calităţile noastre ce ţin de artistic, estetic, spaţial şi intuitiv (neliniar). Ambele părţi sunt necesare pentru obţinerea unei viziuni holistice, echilibrate, asupra universului.

Pentru filosofia chineză, o viaţă sănătoasă este caracterizată de un echilibru între forţele yin şi yang. Chinezii consideră că un echilibru perfect între yin şi yang are ca rezultat o stare perfectă de sănătate a minţii, corpului şi spiritului. Un dezechilibru al acestor caracteristici sau energii polare determină o transformare în organism care în ultimă instanţă ia forma dizarmoniei şi a bolii fizice. *energetică la nivel fizic poate fi reflectată de dezechilibre existente în cadrul perechilor de meridiane ale corpului*. Pentru fiecare organ, există un flux energetic între cele două traiecte ale meridianelor. Scurgerea unei cantităţi egale de ch’i în meridianele stâng şi drept ale meridianelor reflectă conceptul de bază yin/yang. Acest principiu subliniază necesitatea echilibrului la nivelul polarităţii energiilor, în ceea ce priveşte sistemele organice individuale. Dezechilibrul survenit în curgerea energiilor din meridiane conduce la diverse afecţiuni organice.

Dizarmonia din cadrul organismului uman poate avea loc la multe niveluri energetice superioare celui fizic şi am vorbit mult despre planurile eteric, astral şi mental. Dezechilibrul energetic de la ni velul mental se repercutează asupra octavelor mai joase ale astralului şi etericului pentru ca în cele din urmă să se manifeste în corpul fizic prin intermediul interfeţei fizico-eterice. Mecanismul fizic care permite acest transfer de energie eterică este sistemul de meridiane al acupuncturii. *Meridianele distribuie energiile subtile magnetice ale ch’i,*

care asigură susţinerea şi organizarea a fiecănu sistem organic.

S-a spus în cadrul cercetărilor întreprinse de Kim Bong Han4 asupra sistemului de canale care corespundeau meridianelor clasice ale acupuncturii că, atunci când survenea un blocaj al meridianelor ce se îndreptau către ficat, intervenea curând o perturbare hepatocelulară. Acest exemplu demonstrează în ce fel un dezechilibru al fluxului energetic subtil (datorat unui deficit energetic indus în mod artificial) poate conduce la schimbări patologice în structura fizico-celulară. Chiar dacă energiile subtile la care chinezii se referă prin ch'i sunt greu de măsurat, există dovezi indirecte cu privire la un anume tip de circuit al energiei electromagnetice care implică meridianele şi punctele de acupunctura.

Punctele de acupunctura situate de-a lungul meridianelor superficiale din piele demonstrează proprietăţi electrice unice care le deosebesc de epiderma înconjurătoare. Rezistenţa electrică măsurată la nivelul pielii ce acoperă acupunctele este inferioară celei a pielii înconjurătoare într-o proporţie de aproximativ 10 la 1. Valoarea acestei rezistenţe, după cum a fost ea măsurată cu ajutorul unui amplificator electric special funcţionând cu sursă de curent, arată că parametrii electrici ai punctelor de acupunctură variază în funcţie de schimbările fiziologice şi emoţionale din cadrul organismului. Cercetătorii ruşi au demonstrat că diferite stări de conştiinţă, cum ar fi somnul şi hipnoza, pot produce schimbări semnificative ale electroconductivităţii punctelor de acupunctură. În plus, stările de boală produc perturbări caracteristice ale potenţialului electric al acupunctelor corespunzând unui anume meridian. Aceste modificări de natură electrică legate de boală înregistrate la nivelul acupunctelor sunt foarte importante în ceea ce ţine de diagnosticare. O boală poate fi detectată prin folosirea unor instrumente care pot măsura aceste modificări energetice din sistemul de meridiane.

Meridianele pot fi văzute ca nişte circuite electrice

care conectează punctele superficiale de acupunctură la structurile organice de profunzime. Este esenţial pentru sănătatea şi bunăstarea organismului să existe suficientă energie în aceste circuite şi ele să se afle în echilibru unul cu altul. Există o curgere ritmică specifică energiei ch'i la trecerea acesteia prin cele douăsprezece meridiane care alimentează cu energie organele interne. Acest flux ciclic de energie reflectă ritmurile biologice înnăscute şi ciclurile de o natură energetică subtilă. Aceste cicluri bine definite, care descriu curgerea de energie din cadrul corpului, sunt o reflectare a unei interacţiuni energetice ciclice între cele cinci elemente pământeşti (în viziunea filosofiei chineze). Teoria Celor Cinci Elemente reprezintă o relaţie primordială în cadrul sistemului chinezesc. Ea leagă tot ceea ce înseamnă energie şi substanţă de unul dintre cele cinci elemente: foc, pământ, metal, apă şi lemn.

Există două cicluri de bază care ilustrează această interacţiune dintre aceste elemente. În primul ciclu, cunoscut ca Ciclul Generării, fiecare element generează sau product elementul următor. El este uneori numit Legea Mamei şi a Fiului. Un element îl naşte pe următorul şi îl hrăneşte printr-un flux energetic. Din perspectivă orientală, focul produce pământul arzând lemn şi cenuşa este înapoiată pământului. Pământul produce metalul. Minereurile metalice se găsesc în pământ. Metalul produce apa. Sursa apei curgătoare se află deseori lângă depozitele de minerale. Apa produce lemnul. Copacii cresc absorbind apă prin rădăcinile lor. Lemnul produce focul şi focul produce pământul. Apoi ciclul reîncepe. În ciclul creaţiei, focul este considerat drept fiul lemnului şi mama pământului. (Conexiunile par, aici, mai degrabă metaforice, dar ele demonstrează existenţa unor principii chinezeşti clare cu privire la energie, după cum vom vedea în curând.)

În al doilea ciclu, cunoscut ca Ciclul Distrugerii, fiecare element îl distruge sau absoarbe pe următorul. Este vorba cu adevărat de un ciclu de control prin aceea că reprezintă procesul prin care elementele se verifică şi se

echilibrează unul pe altul. Dacă un element devine prea puternic sau prea slab, el îl poate ataca pe sau poate fi rănit de altul. Astfel, lemnul poate răni pământul (rădăcinile penetrează solul). Pământul controlează apa (prin diguri). Apa răneşte focul (îl stinge). Focul distruge metalul (metalul poate fi topit de un foc puternic). Metalul distruge lemnul (un topor taie un copac) şi ciclul reîncepe.

Modelul pentagonal exterior formează ciclul generării. Modelul interior, descriind, cumva, o stea, formează ciclul distrugerii.

Importanţa acestor două cicluri ale generării şi distrugerii este aceea de a forma baza raţională pentru aplicarea terapiei prin acupunctură.

Chinezii cred că individul este un microcosm, reflectare a macrocosmului înconjurător. Se consideră că interacţiunile funcţiilor noastre interne organice (şi astfel organele noastre interne) reflectă ciclurile generării şi ale distrugerii care descriu relaţiile energetice dintre cele cinci elemente reprezentative pentru pământ. Medicina chinezească identifică fiecare dintre organele corporale cu unul dintre cele cinci elemente. Chinezii fac de asemenea o paralelă între viscerele goale în interior, cum ar fi intestinul sau vezica biliară cu corespondentele lor organice de natură solidă.

Diagrama nr. 19

CELE CINCI ELEMENTE ŞI LEGĂTURA LOR CU DEPLASAREA ENERGIE ÎNTRE ORGANELE INTERNE

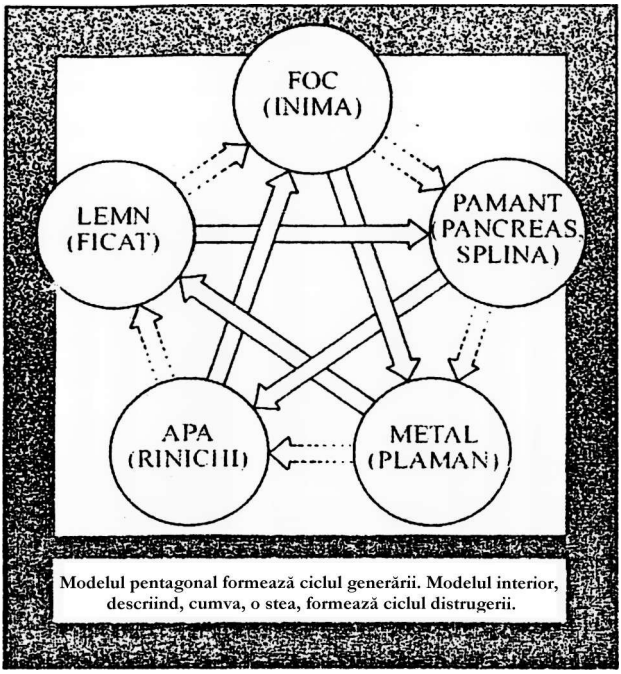

Diagrama nr. 20

ASOCIERILE DINTRE ORGANE ŞI VISCERE LA NIVELUL ELEMENTELOR

ELEMENT	LEMN	FOC	PĂMÂNT	METAL	APĂ
ORGAN	Ficat	Inimă	Splină/ Pancreas	Plămâni	Rinichi
VISCERE GOALE ÎN INTERIOR	Vezică biliară	Intestin subţire	Stomac	Intestin gros	Vezică urinară

După cum se observă în diagramele 19 şi 20, în Ciclul Generării, inima (focul) sprijină splina (pământul). Energiile splinei (pământul), în schimb, circulă către plămâni şi intestinul gros (metal). De la plămâni şi

intestinul gros (metal), curgerea ia direcţia rinichilor şi a vezicii urinare (apă). De la rinichi (apă), energia curge prin meridiane către ficat şi vezica biliară (lemn). De la ficat, energiile subtile sunt reciclate prin intermediul meridianelor şi iau drumul inimii. Ciclul este astfel refăcut.

Dacă energiile ch'i din cadrul unui organ nu sunt echilibrate, organul, incapabil de a completa circuitul natural al meridianului, ar putea, dimpotrivă, afecta organul adiacent din cadrul seriei de meridiane. Acest model disfuncţional este reflectat de ciclul interior (în formă de stea) descris în diagrama 19, aşa-numitul ciclu al distrugerii. Astfel, dacă energiile din inimă (focul) sunt dezechilibrate, perturbarea meridianului va afecta negativ plămânii (metalul). Acest lucru poate fi văzut, clinic, în cazul unei crize cardiace de natură congestivă, când o scădere a ritmului cardiac, datorată atacului cardiac, are ca rezultat modificări de ordin negativ în funcţionarea plămânilor ca urmare a congestiei pulmonare. Plămânii (metal), dacă sunt afectaţi în sens negativ, vor cauza perturbări energetice şi, apoi, celulare ficatului (lemn). Din nou, în cazul unei crize cardiace de natură congestivă, ventriculul drept aflat în impas, care trebuie, totuşi, să pompeze sânge în plămânii congestionaţi, creează presiune în sistemul venos şi determină congestionarea venoasă pasivă a ficatului. Din cauza ficatului afectat (lemn), perturbările ce apar la nivel de meridian (e) vor determina, mai departe, dezechilibrul splinei (pământ).

Când avem de-a face cu un atac congestiv pe partea dreaptă a inimii, congestia hepatică ce rezultă va conduce în cele din urmă la ceea ce numim ciroză (de origine) cardiacă. Această ciroză a ficatului creează obstrucţia venoasă a sistemului de vene portale şi duce la hipertensiune portală, congestie venoasă şi mărirea splinei. Este fascinant să vezi cum pantofiziologia modernă urmează străvechile principii chinezeşti referitoare la curgerea energiei, după cum o demonstrează Ciclul Distrugerii. Este de asemenea interesant să observăm că aceste principii, care sunt vechi de mii de ani, pot

completa perspectiva asupra cauzelor bolii.

Interacţiunile ciclice dintre organe şi viscere, după cum sunt ele văzute de chinezi, oglindesc interacţiunile dintre elemente. Aceasta este o străveche demonstraţie a principiului „după cum este sus, aşa este şi jos”. Microcosmul uman reflectează macrocosmul planetar la Pământului. Aceste principii energetice le-au permis chinezilor să-şi formeze o bază raţională, din punctul lor de vedere, pentru tratarea prin acupunctură a bolilor. De exemplu, se poate vedea din Ciclul Generării că energia curge în sensul acelor de ceasornic. Această energie ch’i călătoreşte de la inimă la splină, de la splină la plămâni, de la plămâni la rinichi, de la rinichi la ficat, de la ficat la inimă şi tot aşa, continuând ciclul.

Dacă plămânii suferă din cauza unui proces de boală, ei trebuie să-şi folosească întreaga energie pentru a-şi susţine funcţia. Din cauză că plămânii nu sunt în stare să permită o curgere nestingherită de energie de-a lungul circuitului, rinichii (următorul organ în cadrul Ciclului Generării) trebuie să sufere o perturbare suplimentară, odată ce plămânii susţin rinichii în cadrul acestei scheme energetice a celor cinci elemente. Din perspectiva medicinei vestice, este acum clar că există mecanisme homeostatice care fac legătura între fiziologia rinichiului şi funcţia pulmonară. De exemplu, la un individ cu emfizem, capacitatea de a absorbi oxigen prin plămâni este diminuată. S-a descoperit doar de curând că rinichii produc un hormon, eritoproteina, ca răspuns la nivelurile scăzute de oxigen din sânge. Eliberarea de eritoproteină are ca ultim rezultat o creştere a nivelului hemoglobinei printr-o sporire a numărului de globule roşii. Astfel, când există mai multă hemoglobina, creşte capacitatea de suportare a unei cantităţi mai mici de oxigen, prin această buclă internă de feedback între plămâni şi rinichi. (Este interesant să observăm cum fiziologia modernă completează aşa de bine străvechea teorie chinezească cu privire la energie.)

Ca să ne întoarcem la exemplul nostru, s-a observat

că afecţiunea rinichiului apare ca urmare a dezechilibrării energetice a plămânilor datorate curgerii incorecte a energiei în cadrul circuitului organic. Spre a revitaliza rinichii, ar trebui să tratăm punctele de acupunctură situate de-a lungul meridianelor ce furnizează energie plămânilor, astfel permiţându-le acestora să susţină mai bine rinichii.

Principiile terapiei clasice prin acupunctură implică în mod frecvent această raportare la circulaţia ciclică a energiei. Aceste principii ne permit să vizualizăm cele mai strategice puncte pentru intervenţia la nivel subtil în cazul bolilor, spre a declanşa răspunsul terapeutic optim. Dezechilibrul energetic, privit din punctul de vedere al teoriei acupuncturii, se poate datora fie unui surplus, fie unui deficit de energie înregistrat în circuitul meridianelor. Terapia bazată pe stimularea acupunctelor poate permite intrarea unei noi energii prin circuitele meridianelor acolo unde există un deficit energetic. În mod contrar, stimularea acupunctelor poate să şi elimine energia aflată în surplus, creând un fel de supapă de ieşire care permite acestei energii să părăsească circuitele supra-încărcate ale meridianelor.

Cronobiologia şi sistemul de meridiane de acupunctura în teoria chinezească asupra acupuncturii, ciclurile de energie ch’i care se deplasează prin organe urmează zilnic sensul acelor de ceasornic. Curgerea energiei prin diferitele meridiane, şi astfel şi prin organele de la baza acestora, se pare că se conformează unor cicluri de energie oscilantă care respectă trecerea zilnică a timpului. Fiecare dintre meridianele principale are două perioade a câte două ore în care curgerea energiei atinge întâi un punct de maxim şi apoi unul de minim ca nivel de intensitate.

Momentul în care se înregistrează cea mai intensă curgere de energie printr-un meridian poate defini momentul zilei în care este cel mai bine să tratezi o boală ce ţine de sistemul organului asociat acestuia. De exemplu, momentul de vârf al curgerii de energie în meridianul

plămânului este între 3: 00 – 5: 00 AM. Se pare că atacurile de astm se tratează cel mai bine prin acupunctură în timpul acestor ore, întrucât atunci se atinge vârful de activitate în cadrul meridianului asociat plămânilor. Evident, există anumite limitări de ordin practic în raport cu această teorie a bioritmului, 1 chiar şi pentru cei mai buni şi mai dedicaţi specialişti în acupunctură.

Ideea că se poate realiza un tratament optim în funcţie de momentele zilei reprezintă un segment doar de curând explorat de medicina vestică. Noua sferă a cronobiologiei explorează natura ritmurilor interioare umane dintr-o multitudine de perspective. Există acum noi dovezi experimentale care sprijină conceptul de ceas intern biologic. Acest cronometru intern care guvernează multe funcţii organice, incluzând activitatea ciclică enzimatică a creierului, pare a avea un efect şi asupra modului în care acţionează toxicitatea medicamentelor.

Cei ce se ocupă cu studierea cancerului au folosit agenţi specifici chimioterapiei, cum ar fi platina cis, pentru a determina dacă există un moment optim pentru administrarea unui medicament sau pentru a minimaliza efectele secundare, toxice suportate de pacienţi

Diagrama nr. 21

CICLURILE BIORITIMICE ALE MERIDIANELOR

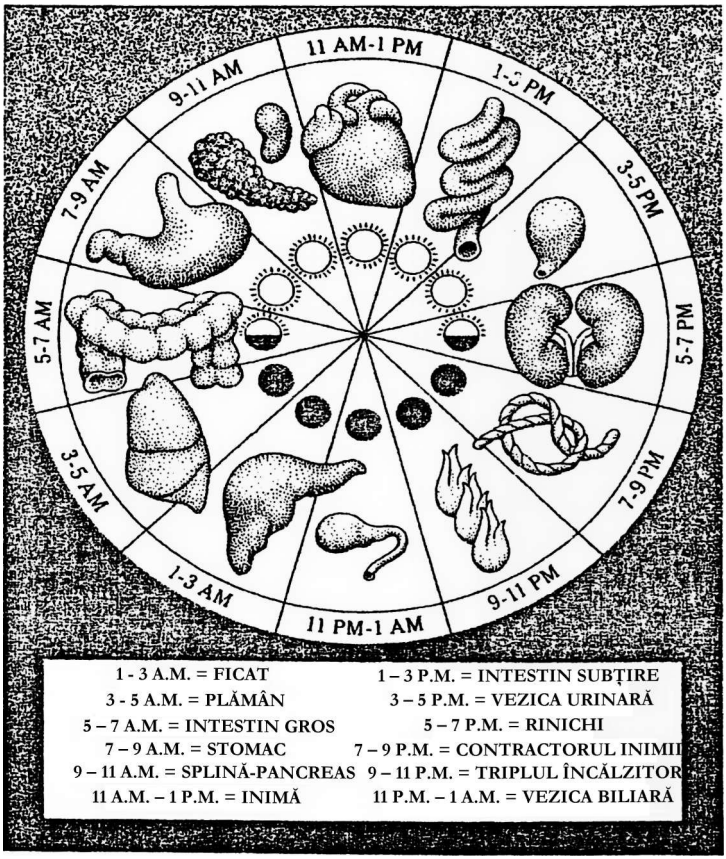
11 AM-1 PM
1-3 PM
3-5 PM
5-7 PM
7-9 PM
9-11 PM
11 PM-1 AM
1-3 AM
3-5 AM
5-7 AM
7-9 AM
9-11 AM
1 - 3 A.M. = FICAT
3 - 5 A.M. = PLĂMÂN
5 – 7 A.M. = INTESTIN GROS
7 – 9 A.M. = STOMAC
9 – 11 A.M. = SPLINĂ-PANCREAS
11 A.M. – 1 P.M. = INIMĂ
1 – 3 P.M. = INTESTIN SUBŢIRE
3 – 5 P.M. = VEZICA URINARĂ
5 – 7 P.M. = RINICHI
7 – 9 P.M. = CONTRACTORUL INIMII
9 – 11 P.M. = TRIPLUL ÎNCĂLZITOR
11 P.M. – 1 A.M. = VEZICA BILIARĂ

S-a descoperit că medicamentele administrate dimineaţa devreme au avut efectele cel mai puţin toxice asupra animalelor folosite pentru experiment. De aceea, se pare că terapia cu medicamente, la fel ca şi tratamentele prin acupunctură, pot fi aplicate în mod optim în anumite momente ale zilei. Nu se ştie până această clipă dacă fluxul energetic din meridiane este răspunzător pentru nivelurile de toxicitate care variază în funcţie de timp. Aceasta este o idee care va fi cercetată mai departe, pe măsură ce ne vom continua studiul despre cronobiologie şi ne vom raporta la aceste lucruri dintr-o altă perspectivă, cea subtil-energetică.

Se poate ca unele dintre ritmurile noastre biologice înnăscute să constituie reflectări ale unor ritmuri subtil-energetice aparţinând unei benzi de frecvenţă superioare.

Aceste ritmuri subtil-energetice se află, la rândul lor, în consonanţă cu ciclurile cosmice ale universului. Meridianele de acupunctură s-ar putea să constituie calea ce ne conectează la energiile corpurilor celeste. Se ştie foarte bine că multe evenimente biologice par a se desfăşura în conformitate cu activitatea solară. 5 Sistemul de meridiane ar putea să fie mecanismul energetic prin care schimbările înregistrate de activitatea solară să fie traduse în efecte celulare şi fiziologice. Dacă oamenii de ştiinţă ai Vestului ar lua în considerare relaţia dintre timp şi fluxul energetic cosmic ce străbate meridianele de acupunctură, poate că ar fi posibil să înţelegem unele schimbări ciclice care caracterizează fenomenele biologice studiate de cronobiologi.

Modificările ciclice de energie din meridiane sunt importante pentru specialiştii din acupunctură care încearcă să restabilească echilibrul în sistemele afectate de boală. Aceştia consideră că disfuncţia unui meridian sau a mai multora este ceea ce precede îmbolnăvirea unui organ. Anormalitatea survenită în circuitul meridianelor reflectă dezechilibrul energiilor polare yin şi yang. Niciuna dintre forte nu există de una singură şi se află în legătură cu necesităţile energetice de ansamblu ale organismului. Restabilirea prin acupunctură a echilibrului energetic în circuitul meridianelor va avea ca rezultat reducerea stării de boală prin corectarea anumitor tipare energetice ce declanşează disfuncţiile şi dezorganizarea celulară.

Prin folosirea acestui gen de filosofie în legătură cu energiile, chinezii au putut interveni cu succes asupra multor boli de natură organică, nu doar asupra durerilor. Din nefericire, gândirea occidentală a ales să se concentreze asupra acestei singure dimensiuni a terapiei, deoarece, până de curând, numai analgezia prin acupunctura a părut să aibă semnificaţie pentru oamenii de ştiinţă. Această viziune se datorează faptului de a identifica canalele meridianelor cu sistemul nervos în loc de a le privi ca pe un sistem energetic cu existenţă proprie. Filosofia metaforică în legătură cu circuitele

energetice organice care acţionează la fel ca elementele yin şi yang, este prea greu de acceptat pentru majoritatea medicilor din Vest.

Oamenii de ştiinţă ai Occidentului văd, cu mici excepţii, meridianele de acupunctura ca pe nişte structuri imaginare, deoarece nu se publică studii anatomice despre meridiane în revistele medicale acceptate în mod curent, care să le demonstreze prezenţa. Aceştia preferă să creadă că traseele nervoase constituie adevăratul mecanism al terapiei prin acupunctură. Şansa ca oamenii de ştiinţă ai Vestului să conceptualizeze meridianele de acupunctură se va datora probabil fizicii şi nu medicinei, întrucât noua fizică conceptualizează energia într-un mod similar.

Sistemul nervos şi cel al meridianelor acţionează în mod complementar. Fiecare sistem funcţionează în simbioză cu celălalt pentru a transforma activitatea energetică, desfăşurată la niveluri vibratorii superioare, în tipare celulare. Lucrarea lui Kim Bong Han sugerează că există cu adevărat structuri tubulare ce împânzesc, în interior, corpul fizic, cele ale meridianelor. Studiile extensive efectuate de Kim au demonstrat existenţa separată a acestui sistem de meridiane, asemănătoare unor ţevi, sistem care este implicat într-un mod special în furnizarea de energie către structura neuronală a corpului. Prin înlăturarea meridianelor care alimentau nervii, Kim a descoperit că aceştia îşi primeau informaţia într-un timp mult mai lung.

Ne-am putea întreba dacă există şi alte dovezi de natură experimentală în afară de cele furnizate de lucrarea lui Kim Bong Han care să demonstreze existenţa reţelei de meridiane. Există şi alte cercetări care să pună în evidenţă legătura dintre acest sistem al meridianelor şi organele corpului? Răspunsul la această întrebare este da. S-au desfăşurat cercetări care au confirmat existenţa unei asemenea legături pe baza unor măsurători sistematice asupra caracteristicilor electrice ale sistemului de meridiane. Prin măsurarea acestor parametri electrici, s-ar putea demonstra nu numai existenţa meridianelor, ci şi

posibilitatea folosirii acestora pentru detectarea sistemelor organice defecte.

Sistemul de meridiane de acupunctura văzut ca o interfaţă de diagnosticare

Punctele de acupunctură prezintă caracteristici electrice unice care se deosebesc de cele ale pielii. Scăderea rezistenţei electrice a pielii în dreptul punctelor de acupunctură (fapt care reflectă creşterea conductivităţii) poate fi folosită pentru a localiza aceste puncte aparţinând meridianelor superficiale. Un număr de studii experimentale întreprinse de diferiţi cercetători din Orient au sugerat că punctele de acupunctură pot fi utile nu doar pentru tratarea, ci şi pentru diagnosticarea stărilor de boală.

Dr. Hiroshi Motoyama, cercetător japonez (menţionat mai înainte în legătură cu dispozitivul de măsurare a energiei chakrelor) a inventat şi un sistem care măsoară caracteristicile electrice ale diferitelor meridiane de acupunctură spre a obţine informaţii de natură fiziologică. Dispozitivul, numit de către Motoyama Maşina AMI6 varianta scurtă pentru Aparatul de Măsurare a Funcţiilor Meridianelor şi a Organelor Interne Corespunzătoare, este un sistem computerizat care poate diagnostica în doar câteva minute dezechilibrele fiziologice prezentate de un individ. Maşina AMI are 28 de electrozi care sunt ataşaţi punctelor terminale de acupunctură ale fiecăruia dintre meridiane, de obicei localizate în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Acele de acupunctură sau nişte bride speciale sunt conectate la aceste puncte pentru a se obţine informaţia electrică. Datele privind electricitatea emisă de punctele de acupunctură sunt prelucrate de un computer care analizează şi interpretează informaţiile.

Punctele ce sunt măsurate cu Maşina AMI reprezintă punctele terminale ale perechilor de meridiane. Meridianul plămânului, care aduce energie ch’i plămânilor, există de fapt în duplicat. Unul dintre meridiane străbate partea dreaptă a corpului şi celălalt partea stângă. Raţiunea care stă la baza măsurării datelor furnizate, sub formă de

electricitate, de către meridiane derivă din teoria chinezească despre yin şi yang.

Adaptarea modernă a acestei teorii sugerează că organelor interne care se află în stare de echilibru energetic (sănătate) le corespund meridiane care au aceeaşi valoare, electrică, în ambele părţi. Organele care fie sunt afectate, fie sunt ameninţate de boală vor prezenta o diferenţă de natură electrică între cele două componente, stânga-dreapta, ale perechii de meridiane. Maşina AMI este în stare să înregistreze curenţii ce circulă prin acupunctele situate la capătul meridianelor.7

Motoyama a studiat peste cinci mii de subiecţi utilizând Maşina AMI spre a stabili o statistică în ceea ce priveşte valorile de referinţă asupra normalităţii şi anormalităţii de natură fiziologică şi electrică. Diferenţele electrice dintre meridianele stânga-dreapta depăşind două deviaţii standard de la normă au fost marcate cu roşu de imprimantă spre a se evidenţia astfel sistemele organice aflate în dezechilibru. Perechea de meridiane cu aceeaşi similaritate electrică (în raport cu standardele de referinţă ale computerului) au fost marcate cu negru.

Motoyama şi alţi cercetători ce au folosit Maşina AMI au descoperit corelaţii importante între meridianele caracterizate prin dezechilibru şi prezenţa bolii, manifestată sau nemanifestată, în sistemul organic asociat acestora. Institutul de Cercetări asupra Parkinsonului, aparţinând lui Bob Hope, din Florida a folosit Maşina AMI pentru a studia anomaliile de ordin energetic şi dezechilibrele fiziologice prezentate de persoane afectate de boala Parkinson (o dezordine neurologică degenerativă care afectează coordonarea motorie). Primele date obţinute cu ajutorul Maşinii AMI sugerează că pacienţii afectaţi de Parkinson prezintă anormalităţi (indicate anterior de dezechilibrele meridianelor) ale intestinelor gros şi subţire ca şi ale inimii. Se poate ca dezechilibrul gastro-intestinal să reflecte o problemă funcţională legată de absorbirea de către intestine a substanţelor nutritive implicate în procesul de sinteză al neurotransmiţătorului.

Se ştie că pacienţii cu Parkinson prezintă un deficit de dopamină în nucleele creierului numite ganglionii bazali. Cercetătorii de la institut speră să folosească AMI pentru a putea distinge diferitele stadii şi tipuri de Parkinson şi poate pentru a obţine informaţii care să le permită pacienţilor şi doctorilor să dobândească un mai mare control asupra procesului primar al bolii.

Un guvern local din Japonia foloseşte Maşina AMI pentru a-i monitoriza pe toţi angajaţii în timpul examenului medical obligatoriu anual. Numai indivizii pe ale cărora fişe apare culoarea roşie sunt supuşi unei testări medicale ulterioare. Şi în Statele Unite există un număr de doctori care folosesc AMI cu rezultate pozitive.

Succesul obţinut chiar de la început de tehnologia AMI face mai mult decât să afirme utilitatea tehnologiilor bazate pe acupunctură. Faptul că informaţiile AMI se corelează cu statutul organelor interne confirmă vechea teorie chinezească care asociază diferite meridiane cu sisteme organice specifice. De asemenea, acum examinăm teoria acupuncturii din perspectiva diagnosticării. Meridianele de acupunctură sunt folosite nu doar pentru terapie, ci şi pentru diagnosticare.

Teoriile vestice asupra mecanismelor din acupunctură au tins să se concentreze asupra căilor neurologice de acţiune cum ar fi mecanismele de pătrundere (a durerii) din şira spinării şi eliberarea de endorfine din creier. Chiar dacă stimularea nervoasă poate fi o idee acceptabilă pentru oamenii de ştiinţă care încearcă să explice analgezia prin acupunctură, este mai puţin clar în ce mod un nerv periferic al degetului poate oferi informaţii valoroase despre starea în care se află ficatul sau plămânul unui pacient.

Datele oferite de Maşina AMI adaugă dovezi suplimentare de natură a susţine existenţa sistemului de meridiane şi faptul că acesta este interconectat cu organele interne. Prin instrumente precum Maşina AMI, sistemul de meridiane de acupunctură începe să-şi afle confirmarea şi din perspectivă tehnică. În plus, capacitatea

sa de a permite o diagnosticare timpurie a stărilor sau tendinţelor de boală, într-un mod neagresiv, prin monitorizarea electrică externă a acupunctelor, este evident foarte importantă.

O altă invenţie care a adăugat credibilitate teoriei chinezeşti asupra acupuncturii a fost fotografia Kirlian şi derivatele sale. Rapoartele iniţiale asupra folosirii tehnicii Kirlian venind din Uniunea Sovietică au sugerat că punctele de acupunctură pot fi fotografiate prin folosirea unor dispozitive de descărcare (electrică) cu o înaltă frecvenţă. Au existat şi în America câteva persoane care au făcut experimente de acest gen, printre care Pizzo 8 şi alţii. Poate că cea mai sofisticată încercare de vizualizare electrografică a punctelor de acupunctură aparţine dr. Ion Dumitrescu, un doctor român care a elaborat un proces de scanare a corpului cunoscut sub numele de electronografie.

Dumitrescu a ajuns la această invenţie în urma tentativelor sale de a duce procesul Kirlian dincolo de nivelul, primitiv, al dispozitivelor pentru amprente, folosite astăzi de majoritatea cercetătorilor. Utilizând computerele şi electrozi speciali pentru scanare, electronografia a permis scanarea electrografică a unor mari suprafeţe ale corpului cum ar fi pieptul şi abdomenul. În experimentele sale de început, Dumitrescu a observat că anumite părţi ale corpului prezintă puncte ce emit o radiaţie de natură electrică. Multe dintre aceste puncte, pe care el Le-a numit puncte electrodermice, corespundeau punctelor clasice de acupunctura ale corpului. După ce a folosit electronografia pentru a studia, literalmente, mii de oameni, Dumitrescu a tras un număr de concluzii despre aceste puncte electrodermice (sau de acupunctură).

S-a descoperit că punctele nu apăreau decât la scanarea electrografică a indivizilor la care boala era prezentă sau pe cale de apariţie. Punctele care străluceau coincideau cu punctele de acupunctură situate de-a lungul meridianului asociat cu organul bolnav. Mărimea şi strălucirea punctelor de acupunctură, s-a descoperit mai

târziu, se corela cu activitatea lor electrică şi cu gravitatea procesului de boală. Cu cât erau mai mari punctele electrodermice, cu atât mai acută era patologia. Punctele electrodermice nu ar fi apărut la scanare dacă nu ar fi existat boli active sau pe cale de apariţie în corp. Cu alte cuvinte, punctele de acupunctură nu sunt vizibile, susţine Dumitrescu, decât dacă există un dezechilibru la nivelul meridianelor care să reflecte o disfuncţie organică. Chiar dacă meridianele în sine nu au fost fotografiate în cadrul acestui proces, s-a descoperit că punctele electrodermice se găsesc deseori de-a lungul unor trasee liniare identice cu cele ale meridianelor clasice din acupunctură.

Dumitrescu a concluzionat că punctele electrodermice sunt „pori electrici" 9 implicaţi în schimbul de energie dintre corp şi mediul electric înconjurător. Ele reprezintă un nod de comunicare între organism şi câmpurile energetice înconjurătoare. Descoperirile lui Dumitrescu asupra comportamentului punctelor electrodermice completează datele despre meridiane obţinute, pe cale electrică, de Motoyama. Ambii cercetători au stabilit, în mod Independent, existenţa unei legături energetice între dezechilibrul meridianelor şi boala organică. Cercetările întreprinse de Dumitrescu demonstrează natura schimbului energetic produs între mediul electromagnetic înconjurător şi meridiane prin intermediul punctelor de acupunctură. Motoyama a monitorizat anumite puncte specifice din acupunctură pentru depistarea bolii, în vreme ce, în scanările electronografice ale lui Dumitrescu, acupunctele ce reflectau un dezechilibru energetic au apărut spontan ca locuri supuse unor perturbări energetice.

Sistemul de meridiane de acupunctură este o interfaţă de schimb *energetic între corpul nostru fizic şi câmpurile energetice ce ne înconjoară*. Aceste energii electromagnetice nu includ doar factori locali şi cosmici de mediu ci şi alte tipuri de energie, aparţinând corpurilor noastre de frecvenţă superioară cum ar fi cel eteric, astral ş.a

Fenomenele măsurate cu ajutorul acestor noi tehnologii, cum ar fi dispozitivul AMI şi scanerul electrografic, reprezintă manifestări de natură electrică ale proceselor energetice ce se petrec la nivelul altor frecvenţe. După cum am văzut în capitolul anterior, în care am discutat despre energiile spaţiului/timpului pozitiv şi negativ, aceste energii de frecvenţă superioară sunt magnetice la bază. *Cercetările sugerează învelişul formează un tip de grilă holografică magnetică care comunică cu materia bazată pe electricitate şi celulele corpului fizic prin intermediul sistemului de meridiane de acupunctură*.

Potenţialul electric măsurat în punctele de acupunctură reflectă curenţii interni subtili care se deplasează prin sistemul de meridiane. Aceşti curenţi interni curg printr-un circuit special creat de meridiane care foloseşte la distribuirea acestor energii vitale, subtile şi magnetice către organele din corp. Sistemul de meridiane de acupunctură interacţionează cu sistemul nervos printr-o serie de convertori de energie care le permit în cele din urmă acestor fenomene energetice, superioare prin natură, să influenţeze electrofiziologia.

Reţeaua alcătuită de meridiane împreună cu celulele gliale: *o interfaţă electrică cu sistemul nervos uman*

Motivul pentru care teoreticienii din Occident au descoperit legături neurale şi neuro-hormonale cu sistemul de acupunctură nu se datorează faptului că meridianele reprezintă nervi, *ci faptului că o parte din sistemul de meridiane lucrează în strânsă legătură cu şi influenţează sistemul nervos central şi periferic*. Sistemul nervos comunică prin schimbări de potenţial electric, transmiţând mesaje într-un limbaj frecvenţial special, de natură digitală. Informaţiile se propagă prin modificările de frecvenţă create de creşterile bruşte de potenţial. Creierul este capabil să interpreteze informaţiile ce ţin de această nouă frecvenţă, decodând rapid schimbările intervenite în emisia de semnale electrice. Cu alte cuvinte, sistemul nervos transmite şi primeşte informaţii prin mesaje care

sunt codificate digital prin numărul de emisii (impulsuri) pe secundă. Acelaşi cod numeric al numărului de emisii va purta semnificaţii diferite, în funcţie de zona din creier cu care un anume nerv comunică: tactilă, olfactivă, gustativă etc.

S-a descoperit recent că sistemele de celule Schwann şi gliale, despre care înainte se credea că nu îndeplinesc decât o funcţie nutritivă în raport cu nervii pe care îi înconjoară, au o funcţie suplimentară de natură electrică. Cercetările au indicat că reţeaua de celulele gliale este capabilă să transmită informaţii prin micile alternanţe înregistrate de potenţialul de curent continuu. Se spune despre acest gen de transmitere a informaţiei, prin opoziţie cu codul ce funcţionează pe baza pulsului digital creat de diferenţele de potenţial neurale, că operează în virtutea unui principiu analogic. Sistemul analogic de transmitere a datelor se bazează pe alternarea voltajului membranei celulare (potenţialul de curent continuu al membranei celulare): o creştere sau o descreştere a voltajului celular se traduce printr-un anume gen de informaţie, care este transmisă de-a lungul circuitului periferic. Această transmisie este mult mai lentă decât cea digitală, dar este recunoscută ca reprezentând o formă alternativă eficientă de comunicare a datelor.

Sistemul de curent continuu al celulelor gliale pare a fi implicat în autoreparareа buclelor electrice de feedback şi are legătură cu fenomene precum tendinţa de evoluţie a rănii. Am discutat despre aceasta în capitolul 3, referitor la activitatea dr. Becker. Se pare că sistemul de acupunctură se conectează cumva la sistemul nervos, lucru evidenţiat de analgezia realizată prin acupunctură, care cauzează eliberarea de endorfine în creier. La un anumit nivel, acest lucru ar putea fi realizat prin influenţarea potenţialului de curent continuu al reţelei de celulele gliale, care urmează traiectele nervoase. Curenţii electrici conduşi prin intermediul sistemului de meridiane de acupunctura ar putea sugera rolul jucat de meridiane în formarea unui sistem circulator de tip unic pentru energie, care există în

legătură cu alte trasee fiziologice. *Se poate ca aceşti curenţi, ce funcţionează în sistem continuu şi care sunt asociaţi cu reţeaua de meridiane şi cu cea a celulelor gliale, să influenţeze producerea şi transmiterea semna*lelor *electrice de către nervi*. Anumite informaţii de factură paranormală tind să confirme această ipoteză:

Potenţialele de curent continuu, măsurabile suprafaţa, intactă, a tuturor fiinţelor vii, demonstrează existenţa unui model de câmp complex care se relaţionează spaţial cu alcătuirea anatomică a sistemului nervos. Potenţialele de la suprafaţă sunt în mod direct asociate cu elementele diferitelor sisteme circulatorii. „Cel de-al cincilea sistem circulator" este unul care este conectat cu un curent energetic intern ce lucrează pe liniile de acupunctură. El funcţionează mod continuu şi are capacitatea de a forma sistemul potenţialului de acţiune, care este folosit de reţeaua de nervi. Acest sistem potenţialului de acţiune, în consecinţă, există deasupra unui substrat de potenţiale de curent continuu, care de fapt precede mecanismele de transmitere a datelor bazate pe potenţialul de acţiune. Potenţialele de curent continuu preexistente includ funcţii de bază care guvernează procesele biologice, fapt pentru care ele controlează proprietăţile de bază ale organismelor

Forma umană este o grilă alcătuită sectoare magnetice cuprinse între amprenta primordială a (corpurile de lumină) şi unghiurile structurale ale organelor omeneşti (relaţia axictlă). Liniile care unesc aceste sectoare magnetice sunt cunoscute sub numele de „liniile cixiatonale". Grilele axiatonale (formate prin intersectarea liniilor axiatonale) creează o interfaţă cu activităţile biologice ale organismului. Grilele permit interacţiunea dintre structura fizică celulară şi frecvenţele vibratorii mai înalte sau mai joase.

Interconexiunea biologică a omului cu energiile de frecvenţă superioară se produce de-a lungul sistemului de meridiane de acupunctura, care se întrepătrunde cu sistemul de grile şi de linii axiatonale. Liniile de

acupunctură şi cele axiatonale fac parte din cel de-al cincilea sistem circulator şi folosesc la aducerea dinspre corpul Suprasinelui a energiei de bază folosite pentru reînnoirea formei fizico-celulare. O

Aceste date de natură paranormală indică legătura neurală dintre sistemul de meridiane de acupunctura, curenţii electrici măsuraţi în dreptul acupunctelor şi interfaţa dintre meridiane şi planurile energetice superioare (denumite aici, generic, suprasinele). *Se sugerează că energia absorbită de meridiane este transmisă sistemului nervos, asupra căruia acţionează modificând voltajul curenţilor care funcţionează sistem continuu şi care fac parte din mediul electric înconjurător care activează neuronii*. Această legătură energetică indirectă cu sistemul nervos explică de ce pot fi măsurate fenomenele neurologice care au loc în urma stimulării exercitate prin acupunctură.

Dr. Bruce Pomeranz a studiat modul în care este transmisă acţiunea potenţialelor de-a lungul traseelor nervoase din coloana vertebrală atunci când ele sunt influenţate de analgezia făcută prin acupunctură". Pomeranz a descoperit că stimulii dureroşi aplicaţi cozii unui şoarece erau însoţiţi de o creştere semnificativă a emisiei electrice neuronale de-a lungul traiectului dureros din coloana vertebrală. Analgezia prin acupunctură, folosită pentru a desensibiliza coada în raport cu durerea, a avut ca rezultat incapacitatea de a mări rata de emisie neuronală dincolo de nivelul de repaus, ca răspuns la stimulii dureroşi, dar numai după 30 de minute. La şoarecii a căror glandă pituitară a fost îndepărtată pe cale chirurgicală nu s-a realizat, prin acupunctură, aceeaşi suprimare a răspunsului nervos la durere. Naloxonul, un agent care blochează endorfina, a contribuit şi el în a împiedica manifestarea acestui fenomen datorat acupuncturii. Concluzia lui Pomeranz a fost că endorfinele sunt ceea ce mijloceşte analgezia prin acupunctură.

Eliberarea de endorfine se poate constata experimental în legătură cu acupunctura, dar datele

obţinute de Pomeranz nu explică cum un stimul aplicat asupra unui acupunct călătoreşte până la glanda pituitară în timpul acestei perioade de amânare a manifestării durerii. Întârzierea de 30 de minute sugerează un gen de transmisie neuronală care se produce încet. Mecanismul de transmisie pare a implica modificări analogice lente suferite de fluxul de curent continuu din reţeaua de celule periferice, după cum a descoperit dr. Robert Becker în cercetările sale asupra evoluţiei rănii (rii). Aceste modificări ale curentului continuu din reţeaua de celule periferice sunt probabil influenţate de schimbările energetice petrecute la nivelul meridianelor după stimularea acupunctelor. Modificările suferite de curentul continuu din reţeaua de celule periferice afectează, la rândul lor, activitatea neuronilor care fac legătura cu sistemul nervos central. *De aceea, reţeaua ele celule periferice s-ar putea să funcţioneze ca o interfaţă între meridiane şi sistemul ner os*. Modul exact în care modificările potenţialului de curent continuu afectează emisia neuronală reprezintă un subiect complex. Pentru a înţelege cum se petrece acest lucru, trebuie să înţelegem mai întâi câteva din aspectele de bază ale neurofiziologiei.

Cercetări recente din neurochimie au avut ca rezultat un model mai complet de funcţionare a celulei nervoase. Se ştie acum că nu există o fază de activare sau de blocare a neuronilor atunci când aceştia transmit semnale. Celula nervoasă este într-o continuă stare de stand-by şi de activitate care îi permite să răspundă la stimuli într-o milisecundă. Celulele nervoase eliberează în mod constant cantităţi infinitezimale de neurotransmiţători în spaţiile goale sinapsice dintre ele şi neuronii pe care îi contactează. În aceste spaţii sau lufturi sinapsice, continua emitere de microcantităţi de transmiţători păstrează sistemul într-o stare de activitate tăcută, semănând cu cea a unui motor dat la ralanti. Ca să ambreiezi un motor care deja este încălzit, trebuie să apeşi pe accelerator.

Când se creează un potenţial de acţiune într-o celulă nervoasă, ca atunci când un nerv periferic transmite

informaţiile primite de către receptorii săi de presiune de la nivelul pielii, impulsul electric declanşează o serie de evenimente care culminează cu transmiterea unui mesaj către creier. Un stimul care acţionează asupra unui receptor de la nivelul pielii declanşează acest lanţ de evenimente prin explozii succesive de potenţial, care se manifestă de-a lungul axei mediane a fibrei nervului senzorial până când se ajunge la capătul său sinapsic. În aceste staţii de transmisie ale sinapselor, punctele terminale ale nervilor stau unul lângă celălalt, fiind despărţite doar de intervale microscopice. Impulsul electric suferă o decodificare energetică în spaţiul sinapsic prin transformarea sa într-un declanşator de neurotransmiţători. Fiecare potenţial de acţiune stimulează nervul presinapsic în a elibera, în fisura sinapsică, mici cantităţi de neurotransmiţător, care induc modificări de natură electrică în membrana celulară a nervului adiacent. Aceste modificări de natură electrică, la rândul lor, sunt reconvertite în impulsuri de potenţial ce se constituie într-un cod de transmisie digitală şi care ajung repede la capătul acelui nerv şi într-un alt luft sinapsic. Legăturile finale se produc după ce neuronii din coloana vertebrală transmit, mai departe, mesajul senzorial digitalizat către creier.

Procesul eliberării de neurotransmiţători este afectat de cantitatea şi de viteza potenţialelor de acţiune care ajung la membrana presinapsică, în afară de factorii de ţin de membrana locală. Aceşti factori locali au efect asupra potenţialului electric al membranei neuronale. *Potenţialul electric al membranei celulare determină disponibilitatea de răspuns a fiecărui neuron în sensul de a elibera de neurotransmiţător*. Starea electrică a membranei neuronale este afectată de mulţi factori. Cel mai semnificativ dintre aceşti factori, lucru recent înţeles, este efectul neurochimicalelor care se află în contact cu celula nervoasă individuală. Nicio celulă nervoasă nu există izolat, ci în contact cu mulţi alţi nervi dintr-o reţea. Procesele declanşate de terminaţiile sinapsice ale multor

nervi de tipuri diferite acţionează asupra fiecărui neuron în parte. Aceste procese conţin multe genuri diferite de neurochimicale, care au efecte variate asupra membranelor nervoase pe care le contactează prin sinapse.

Cu toate că par a exista multe tipuri de neurochimicale, în acest moment este clar că majoritatea neurotransmiţători lor funcţionează, în general, în două moduri. Unul dintre grupuri este cunoscut sub denumirea de neurotransmiţătorii excitalori. Aceste chimicale măresc sensibilitatea de răspuns a neuronului individual la stimularea electrică. Celălalt grup este cel al transmiţătorilor inhibitori. Aceştia diminuează sensibilitatea de răspuns a neuronilor cu care intră în contact cauzând o scădere a potenţialului electric aferent membranei neuronale. Ceea ce se întâmplă cu membrana celulară neuronală individuală este că multele influenţe neurochimice, însumate, determină crearea unei sarcini electrice cu plus sau cu minus. Astfel, starea electrică a membranei neuronale se schimbă din clipă în clipă. *Capacitatea de răspuns a fiecărui neuron este direct proporţională cu echilibrul dintre excitatori şi inhibitori care acţionează asupra membranei celulare apropierea sinapsei în fiecare moment*.

Dintre transmiţătorii mai de curând descoperiţi, endorfinele sunt considerate a reprezenta o zonă fierbinte a cercetării în rândul comunităţii medicale. Ele fac parte din numărul mereu mai mare de chimicale recent descoperite care sunt studiate în cadrul neuroendocrinologiei. Dintre multele neurochimicale supuse investigării, endorfinele apar cel mai des în teoriile convenţionale legate de analgezia prin acupunctură. *Endorfinele aparţin unei clase de neurochimicale despre care s-a spus că sunt „neuromodulatoare" sau „neuroregulatoare"*. 12 Aceste chimicale modulează efectele altor sisteme de transmiţătoare prin capacitatea lor de a influenţa membranele neuronale. Endorfinele aparţin unei subclase de transmiţători cunoscuţi sub

numele de hormoni peptideigici (sau neuropeptide). Alte sectoare neurochimice ale sistemului nervos includ sistemele adrenergic, cholinergic şi dopaminergic. În plus, există mulţi alţi transmiţători neurochimici ale căror funcţii sunt prea puţin înţelese în acest moment. Cu toate că există multe substanţe neurochimice diferite care se pot să acţioneze asupra celulelor nervoase, se pare că există factori suplimentari ce ţin de membrană, în afară de neurochimicale, care modulează transmiterea impulsurilor neurale. *mod specific*, *modificările din microclimatul câmpului electric sinapsei ar putea influenţa transmisia neuronală*. Pentru a înţelege în ce fel aceşti factori energetici ce ţin de membrană au legătură cu efectele neurologice ale acupuncturii, haideţi să ne întoarcem la studiile dr. Pomeranz.

Dr. Pomeranz a descoperit că analgezia prin acupunctură cauzează eliberarea de endorfine de către glanda pituitară. S-a descoperit că eliberarea de endorfine coincide cu inhibarea transmiterii impulsului dureros către creier. Pomeranz a descoperit că analgezia prin acupunctură împiedică stimuli! dureroşi să mărească rata de emisie electrică a neuronilor din coloana vertebrală peste nivelul de repaus, dar numai după o perioadă de 30 de minute. Agenţii care blochează endorfina au putut să prevină producerea acestei schimbări induse prin acupunctură. S-a descoperit că este nevoie de o perioadă de 30 de minute, de la stimularea iniţială a acupunctelor, pentru ca endorfinele să fie eliberate. Întârzierea pare a se datora transmiterii încete a semnalului iniţial, „de la acupunct la glanda; pituitară, înainte să aibă loc eliberarea endorfinelor. *Se sugerează de către acest autor că eliberarea de endorfine nu reprezintă punctul final şi că reprezintă doar un eveniment intermediar în cadnd procesului complex de transmisie*.

Pentru a înţelege modul în care acţionează acupunctura, de la stimularea acupunctelor până la rezultatul fiziologic final, trebuie să privim fenomenul din perspectiva stadiilor succesive de conversie energetică.

Acest principiu al transformării energiilor de la un nivel la altul, printr-un efect de tip cascadă, este aplicat la multe niveluri de organizare ce formează funcţia biologică. Există, totuşi, limitări de ordin tehnologic în capacitatea oamenilor de ştiinţă din occident de a detecta care este punctul de pornire al lucrurilor, odată ce cauza îşi are originea la nivel energetic subtil. Capacitatea cuiva de a defini adevăratul raport cauză-efect (ca în cazul efectelor neuro-hormonale ale acupuncturii) poate fi limitată de sensibilitatea instrumentelor de măsurare alese pentru a monitoriza sistemele biologice în chestiune.

La nivel fizic, putem măsura cu uşurinţă modificările neuro-hormonale, cum ar fi creşterea nivelurilor de endorfină din coloana vertebrală, ca urmare a stimulării prin acupunctura. *Aceste modificări neurochimicereprezintă efecte secundare ale transformărilor suferite de semnalul energetic la trecerea din sistemul de meridiane în cel nervos. Un semnal energetic este convertit, de fapt, într-un semnal hormonal*. Calea dintre stimul şi răspuns urmează un traseu mai complicat decât cel reprezentat doar de sistemul nervos. Nervii formează o simplă buclă în cadrul unui întreg lanţ de evenimente. Modelul neurologic al acupuncturii nu poate, în prezent, să explice decât parţial întârzierea de 30 de minute survenită în transmiterea semnalului. Dacă nervii ar fi cel mai important mecanism pentru acupunctură, atunci ne-am aştepta la un răspuns mai rapid, din momentul introducerii acului şi până la efectul analgezic. Timpul de răspuns al nervului se măsoară de obicei în milisecunde, nu în minute. Unii teoreticieni au sugerat că întârzierea la care ne referim se datorează eliberării încete de endorfine de către glanda pituitară şi efectului lor treptat asupra fibrelor nervoase ce fac legătura cu durerea în coloana vertebrală. Totuşi, o teorie alternativă propusă de autorul cărţii acesteia s-ar putea să explice mai bine atât întârzierea de 30 de minute cât şi natura complexă fa legăturii existente între sistemul nervos şi cel al meridianelor.) Se pare că o parte din

întârzierea observată la transmiterea semnalului se datorează participării reţelei de celule periferice la convertirea energiei din meridiane. Celulele gliale demonstrează existenţa unei metode mai lente de transmitere a datelor, printr-un sistem analogic, prin modificări treptate ale potenţialelor de curent continuu.14 Acest sistem de transmisie perineurală se compune din celule Schwann, periferice şi din celule satelit care formează o interfaţă electrointeractivă cu Sistemul nervos. Reţeaua perineurală participă la un pas intermediar dintr-o serie de transformări progresive ale Semnalului, în cadrul căreia energiile principale din meridiane influenţează, în cele din urmă, sistemul nervos.

1 După stimularea iniţială a acupunctului, are loc o transformare a curenţilor energetici naturali care se scurg dinspre meridiane către nervi. *Curenţii energetici iniţiali ce se deplasează prin meridiane se caracterizează atât prin magnetism cât şi printr-o natură entropică negativă* (*energie negativă spaţiu*/*timp*) *15Aceşti curenţi magnetici, care se scurg prin meridianele de acupunctură, induc câmpuri electrice secundare la nivelul ţesutului fizic*. Efectele acestor câmpuri electrice secundare, asociate cu punctele de acupunctură şi sistemul de meridiane, sunt măsurate de instrumente precum dispozitivul AMI al lui Motoyama şi scanerul electronografic al lui Dumitrescu.

Aceste câmpuri electrice induse sunt transformate în interacţiuni de curent continuu între reţeaua de meridiane şi cea a celulelor periferice. Reţeaua de meridiane se întrepătrunde cu sistemul grilei axiatonale, o structură energetică eterică care concentrează energii superioare ca frecvenţă în corpul fizic. Un punct de intrare pentru aceste energii superioare îl reprezintă, după cum am mai spus, reţeaua de meridiane şi de acupuncte, prin intermediul conexiunii pe care ea o creează cu grila eterico-axiatonală. Grila asigură o rută de acces pentru organizarea energiilor vitale care creează şi menţin coerenţa în cadrul structurii fizico-celulare. Aceşti curenţi magnetici subtili creează schimbări măsurabile în matricea fizico-celulară, în parte

prin inducerea câmpurilor electrice secundare. Aceste câmpuri electrice afectează, mai departe, procesele bioelectronice principale care au loc la nivel celular.

Reţeaua de celule periferice face parte dintr-un sistem alternativ de transmitere a informaţiilor, bazat pe un principiu analog şi folosind curentul continuu, care participă la procesele bioelectrice de reparare a celulelor.

Diagrama nr. 22

ACUPUNCTURA DIN PUNCT DE VEDERE ENERGETIC ŞI MODULAŢIILE DE NATURĂ NEUROENDOCRINĂ

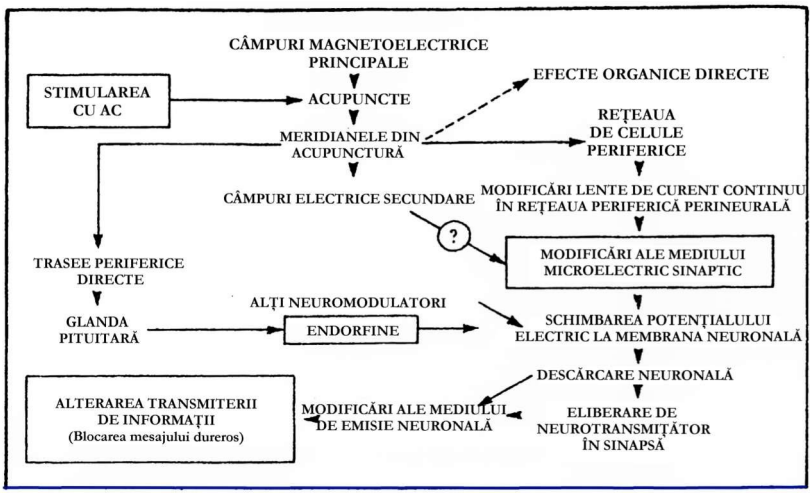

Prin modificarea mediului de câmp energetic al celulelor periferice, sistemul de meridiane este capabil să influenţeze direct sistemele bioelectronice de creştere şi reparare. În plus, atât reţeaua periferică precum şi cea a meridianelor folosesc efectele curentului continuu pentru a crea un microclimat electromagnetic în jurul nervilor din corp. *Potenţialele de curent continuu desfăşurate peste celulele gliale şi Schwann afectează din punct de vedere energetic nervii pe care îi înconjoară creând influenţe microenergetice speciale în spaţiile presinapsice. Aceste fenomene de câmp electric modulează gradul de răspuns neural la stimulare şi conductivitate prin diferite modificări induse potenţialelor membranelor neuronale.* Astfel, atât factorii chimici, cât şi cei energetici pot

influenţa capacitatea nervilor de a transmite impulsurile dureroase către creier.

Prin intermediul reţelei de meridiane de acupunctura, energiile ch'i sunt transformate în modificări ale curentului continuu, care sunt apoi transmise lent de-a lungul traseelor perineurale ce străbat reţeaua periferică. La nivelul creierului, aceste schimbări ale potenţialului de curent continuu sunt totodată asociate cu mecanismele neurochimice (eliberarea de endorfine) care pot preceda sau pot coincide cu modificările potenţialului de acţiune suferite de neuronii individuali. Eliberarea neurochimică de endorfine, despre care se ştie că sunt foarte active, sugerează o multitudine de efecte hormonale posibile ale acupuncturii asupra întregului corp, dincolo de simplele modificări ce ţin de rata de emisie neuronală. Hormonii pituitari, cum ar fi endorfinele şi similarele peptide sunt, în mod normal, distribuite de-a lungul corpului cu ajutorul sângelui. De aici, aceşti puternici hormoni acţionează asupra multiplelor sisteme celulare.

Astfel, endorfinele nu reprezintă punctul final, ci sunt doar nişte intermediari în cadrul acestui complex sistem energetic al corpului. Ele asigură o fază ce poate fi monitorizată prin probe chimice, la fel cum rata de emisie electrică a neuronilor din coloana vertebrală poate fi studiată, în mod empiric, cu microelectrozi pentru a se măsura efectele indirecte ale stimulării realizate prin acupunctură. Modificările de natură neurochimică şi electrică ce survin în sistemul nervos sunt efecte secundare şi nu evenimente declanşatoare. Ele reprezintă confirmarea concretă a unor procese energetice nevăzute care se petrec, dar nu sunt răspunsul final pentru explicarea efectelor acupuncturii. Acupunctura este mediată de un sistem energetic subtil care influenţează reţeaua nervilor fizici. În afară de influenţa avută asupra nervilor, acupunctura are multe efecte terapeutice asupra celorlalte componente celulare ale fiziologiei care sunt mai greu de măsurat cu tehnologiile medicale existente.

Sistemul de meridiane al acupuncturii văzut ca o

interfaţă terapeutică: *o întoarcere la ideea de vindecare prin energie*

Studiile anterioare referitoare la analgezia prin acupunctură au implicat, toate, stimularea clasică cu ace a acupunctelor pentru a se obţine efectele terapeutice dorite.

Aceasta este cea mai veche metodă de acupunctură şi este încă practicată în China. Pentru a se amplifica eficacitatea terapeutică a acupuncturii, se foloseşte o metodă ajutătoare numită moxibustie. Vechii chinezi au descoperit că prin arderea unei mici bucăţi dintr-o plantă locală numită „moxa" direct pe acupunct, sau la capătul exterior al acului de acupunctură înserat, se obţine o îmbunătăţire a eficacităţii tratamentului.

Inovaţii tehnice de dată mai recentă în legătură cu acest vechi sistem au introdus aplicarea de curenţi electrici slabi acelor de acupunctură spre a mări eficacitatea lor. S-a demonstrat că diferitele modificări ale curentului pulsatoriu aplicat sunt de natură a amplifica efectele terapeutice, în funcţie de frecvenţă, amplitudine şi de caracterul pulsatoriu al curenţilor aplicaţi.

Alături de clasica aplicare a acelor de acupunctură în acupuncte, o mare varietate de stimuli energetici s-au dovedit eficienţi în crearea de modificări terapeutice similare prin intermediul meridianelor. O metodă care a fost deja discutată este aplicarea de curenţi de înaltă sau de joasă frecvenţă meridianelor prin intermediul unor electrozi plasaţi la nivelul pielii în dreptul acupunctelor (numită şi „electroacupunctură"). În afară de stimularea electrică, simpla apăsare cu degetele, cunoscută sub numele de „presopunctură" este întrucâtva eficace, cu toate că această tehnică este mai puţin eficientă decât stimularea cu ace.

Un număr de alte modalităţi energetice probate au înregistrat un succes terapeutic mai mare sau mai mic. Dr. Irving Qyle din California a tratat cu succes o diversitate de afecţiuni folosind o tehnică pe care el o numeşte sonopunctură 16, care implică folosirea stimulării prin

ultrasunete a clasicelor puncte de acupunctură. Dr. Qyle întrebuinţează un sonicator, un instrument ce foloseşte un convertor *cristalin* special care este capabil să concentreze unde sonore de înaltă frecvenţă asupra micilor porţiuni de piele ce acoperă acupunctele. Dr. Qyle a pretins că a avut succes în tratarea unor boli de natură diversă prin sonopunctură, de la reacţii de anxietate, dermatite alergice şi dismenoree până la dureri de spate. Au mai existat medici care au înregistrat succese prin folosirea acestei modalităţi, care implică o interacţiune mult mai discretă decât acupunctura.

Poate că cea mai futuristă metodă de stimulare a acupunctelor a constituit-o tehnica apărută în Uniunea Sovietică şi numită „laseropunctură". Laseropunctura implică concentrarea unor fascicule laser de slabă intensitate asupra acupunctelor. Fasciculele nu provoacă, de fapt, penetrarea pielii după cum ar putea sugera numele. Cercetătorii ruşi folosesc această tehnică pentru a trata, în mod experimental, hipertensiunea, bolile intestinale inflamatorii şi dezordinile metabolice aferente.17 Alte rapoarte indică că sovieticii au avut succes în eliminarea convulsiilor de natură epileptică prin concentrarea fasciculului laser asupra unui acupunct de pe buza superioară la izbucnirea unei crize.

Laseropunctura a înregistrat rezultate interesante în tratarea paraliziilor faciale la copii. Cercetătorii au comparat măsurătorile de voltaj electric efectuate asupra unor acupuncte din părţile stângă şi dreaptă ale feţei. La paralizia facială a existat un dezechilibru electric între cele două părţi, aproape la fel ca în cazul măsurătorilor făcute de Motoyama cu dispozitivul AMI. Prin utilizarea tratamentului laser asupra acupunctelor aflate în dezechilibru energetic, s-a ajuns la normalizarea tensiunii electrice din meridiane, ceea ce a dus şi la vindecarea paraliziei.18

În cadrul unei metode mai sofisticate, unii oameni de ştiinţă sovietici precum dr. Victor Inyushin folosesc scanere Kirlian înainte şi după stimularea cu laseri de

helium-neon, pentru a verifica starea energetică a acupunctelor înainte şi după tratament. Această cercetare pare a se inspira din scanarea electronografică a lui Dumitrescu, dar ruşii merg cu un pas mai departe în folosirea unei tehnologii bazate pe fenomenul Kirlian pentru a determina atât diagnosticul cât şi tratamentul.

În ceea ce ţine de rezultatele terapeutice, s-a descoperit că laseroterapia este mai eficientă decât metoda clasică, bazată pe ace şi stimularea electrică a acupunctelor. Un număr de cercetători americani şi italieni încep şi ei să investigheze beneficiile terapeutice ale acestei modalităţi unice.

Laseropunctura şi sonopunctura sunt într-adevăr nişte metode terapeutice unice, prin aceea că întrebuinţează frecvenţele energetice pure ale luminii şi sunetului pentru a vindeca bolile umane. Energiile distribuite acupunctelor prin aceste modalităţi îşi ating efectele fiziologice finale determinând refacerea curgerii naturale a energiilor subtile prin meridiane.

În timpul procesului de stimulare a acupunctelor care conduce la un rezultat de natură fiziologică, se manifestă o considerabilă convertire a semnalului de-a lungul traseelor energetice. Produsele secundare intermediare ale traducerii semnalului, de la modificări ale curentului continuu din acupuncte, la eliberare de hormoni, pot oferi doctorilor o modalitate extraordinară de monitorizare a aspectelor ce ţin de fiziologia şi de patologia organică.

Am văzut că ratele de emisie electrică ale nervilor pot fi afectate de acupunctură şi respectiv de eliberarea de hormoni precum endorfinele de către glanda pituitară. Acestea sunt efecte pe care tehnicile medicale clasice le pot măsura cu uşurinţă. O metodă mult mai sensibilă şi mai utilă constă în monitorizarea câmpurilor electrice şi a curenţilor asociaţi, în mod secundar, cu sistemul de meridiane. *Măsurarea modificărilor parametrilor electrici ai acupunctelor prin tehnologii precum dispozitivul*

AMI şi scanerele bazate pe efectul Kirlian, se va dovedi cele din urmă a fi calea ce pregăteşte metodele de

*diagnosticare aparţi*nând *viitorului*. După cum vom vedea în capitolele următoare, aceste tehnologii vor oferi informaţii de natură sensibilă despre starea fiziologică a organismului uman, şi indicaţiile ce trebuie urmate în monitorizarea diferitelor tipuri de terapii.

Din cauză că energiile primordiale care circulă prin meridiane sunt de o natură subtilă, parametrii electrici ai acupunctelor oferă informaţiile cele mai directe în raport cu nivelul nostru convenţional. Folosind aceste noi sisteme de diagnosticare, vom fi în stare să înţelegem mai mult despre mecanismele şi despre beneficiile multor tipuri de terapii energetice care se pot dovedi de bază în tratarea bolilor umane. Numai prin explorarea interfeţei fizico-eterice, ce poate fi realizată prin măsurătorile vizând sistemul de meridiane, medicina va evolua, încet, către o orientare mai subtilă, bazată pe luarea în considerare a tuturor energiilor, în ceea ce ţine de stabilirea diagnosticului şi de tratament.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Medicina chineză vede fiinţa umană ca pe un microcosmos situat în cadrul unui macrocosmos. De aceea, principiile care determină curgerea energiei de-a lungul şi de-a latul universului, par a fi aplicabile şi sistemului energetic uman.

2. Chinezii consideră că starea universului reprezintă un echilibru dinamic, variabil, între două polarităţi opuse prin natura lor, pe care le-au numit yin şi yang. Un echilibru corect între forţele yin şi yang în cadrul microcosmosului reprezentat de corpul uman este vital pentru dobândirea şi menţinerea sănătăţii.

3. Punctele de acupunctură sunt puncte de acces care permit energiei să se scurgă dinspre câmpurile energetice ce ţin de mediu în câmpurile subtile ale corpurilor eteric şi fizic. Acupunctele pot fi localizate la nivelul pielii prin caracteristicile lor care sunt cele de rezistenţă electrică scăzută şi de înaltă conductivitate, ceea ce le transformă într-un fel de porţi prin care intră energia în corp.

4. Ch’i, o energie subtilă cu rol de hrănire a organismului, este absorbită din mediul înconjurător în punctele de acupunctură şi prin intermediul sistemului de meridiane. Sistemul de meridiane este, în mare, împărţit în două seturi de meridiane care furnizează energie organelor principale ale corpului.

5. Potrivit filosofiei chineze, curgerea energiei ch’i prin cele douăsprezece meridiane pereche urmează cicluri bine definite care oglindesc principiile din natură. Aceste Cicluri ale Generării şi Distrugerii demonstrează tiparele după care energia ch’i curge în meridiane şi, astfel, în organele corpului, atât în vreme de sănătate, cât şi în vreme de boală.

6. Curgerea energiei ch’i prin meridiane urmează un tipar bioritmic. Curgerea energiei ch’i printr-un meridian anume atinge întotdeauna cotele cele mai ridicate într-un anume moment al zilei sau al nopţii. Cunoaşterea acestui model de cronometrare îl poate ajuta pe medicul din spitale sau din clinici să ştie când să trateze un anume meridian folosind acupunctura. De asemenea, această curgere a energiilor vitale care este legată de timp poate reprezenta un factor de natură a contribui la fenomene fiziologice care sunt puternic afectate de un anume moment al zilei

7. Sistemul de meridiane asigură alimentarea cu energie ch’i atât a organelor din dreapta cât şi a celor din stânga corpului prin meridiane pereche. Când un organ este bolnav, sau ameninţat de boală, meridianele pereche ce livrează energie organului în cauză, prezintă un dezechilibru electric între cele două părţi ale corpului.

8. Asemenea dezechilibre care marchează organele majore pot fi determinate prin folosirea unor sisteme de diagnosticare precum dispozitivul AMI, un instrument computerizat care măsoară şi compară, sub raportul electricităţii, terminaţiile acupunctelor pentru fiecare dintre meridianele pereche principale.

9. Scanarea electrografică a corpului demonstrează că punctele de acupunctură strălucesc puternic atunci

când meridianul asociat lor se află în dezechilibru, astfel permiţând o metodă alternativă de detectare a bolii.

10. Stimularea punctelor de acupunctură produce modificări în sistemul nervos (eliberarea de endorfâne şi uşurarea durerii) din cauză că meridianele influenţează indirect traiectele nervoase din corp. Asemenea modificări legate de acupunctură sunt probabil mediate de fluctuaţii de câmp energetic înregistrate în vecinătatea nervilor şi a celulelor periferice ce îi înconjoară.

11. Sistemul de meridiane de acupunctură este atât o interfaţă de diagnosticare cât şi una terapeutică. Modificările de energie din sistemul de meridiane pot fi măsurate la nivelul acupunctelor pentru a se detecta prezenţa bolii. Invers, energia poate fi introdusă în sistemul de meridiane pentru a se produce vindecarea bolilor prin intermediul unei diversităţi de modalităţi terapeutice, incluzând stimularea acupunctelor prin apăsarea cu degetele, ace, curenţi electrici, unde sonore şi lumină laser.

CAPITOLUL VI

Noi ferestre către o lume nevăzută

DEZVOLTAREA TEHNOLOGIILOR PRIVIND ENERGIILE SUBTILE (NECONVENŢIONALE)

După cum am început să înţelegem din capitolele anterioare, oamenii reprezintă organisme multidimensionale. Dacă privim lucrurile din alt unghi, la o fiinţă umană există mai multe frecvenţe diferite ale conştiinţei. Oamenii au interconexiuni complexe, de natură energetică, între corpurile lor observabile şi corpurile lor subtile superioare. Observaţiile aparţinând unor clarvăzători cu har au ajutat mulţi căutători spirituali să înţeleagă anatomia subtil-energetică invizibilă, dar asemenea informaţii sunt de obicei desconsiderate de către comunitatea sceptică a oamenilor de ştiinţă. Capacitatea de a înlocui punctul de vedere mecanicist al doctorilor prezenţi şi viitori va depinde de dezvoltarea instrumentelor ce pot permite simţurilor noastre fizice să perceapă energiile subtile ale tărâmului invizibil.

Asemenea unelte menite a oferi cunoaşterea asupra anatomiei energetice de ordin subtil deja există astăzi. Majoritatea oamenilor de ştiinţă din Vest fie nu ştiu despre existenţa şi folosirea acestui echipament, fie ignoră total subiectul. Spre a face şi mai multă lumină asupra sistemelor de diagnosticare subtil-energetică, va trebui să începem prin a examina mai îndeaproape sistemul de meridiane al corpului uman.

Sisteme de diagnosticare ce folosesc meridianele: *metoda Hahnemann reactualizată prin tehnici New Age*

După cum am menţionat în capitolul precedent, interfaţa fizico-eterică este una dintre legăturile noastre importante cu energiile din dimensiunile superioare. Această interfaţă este un sistem energetic care menţine un echilibru delicat între corpul nostru fizic şi cele subtile. Meridianele de acupunctură sunt „conductele" de scurgere a energiei ce alcătuiesc această reţea energetică subtilă. Punctele de acupunctură reprezintă, din punct de vedere fizic, cele mai accesibile aspecte ale interfeţei fizico-eterice. S-a demonstrat că, foarte interesant, caracteristicile electrice ale meridianelor, măsurate prin intermediul acupunctelor, conţin cele mai importante informaţii despre starea organelor interne ale corpului.

Energiile subtile ce curg „prin meridiane nu sunt de natură electrică, dar pot induce câmpuri şi curenţi electrici datorită proprietăţilor lor magnetice. Această energie, cunoscută sub numele de ch'i, reprezintă de fapt o manifestare a forţei vitale care animă şi energizează sistemele vii. Energia ch'i este negativentropică prin natură. Ea ajută organismul să obţină stări ce corespund unei mai mari ordini şi unui mai bun echilibru energetic la nivelul celulelor. Când curgerea energiei vitale se produce în mod insuficient sau dezechilibrat, apar perturbări de ordin celular. *Capacitatea de a măsura perturbările de electromagnetică din sistemul de meridiane şi de a descoperi dezechilibrele survenite în curgerea energiei ch'i permite detectarea patologiei celulare care există într-o anume zonă a corpului şi, de asemenea, anticiparea unor*

viitoare disjuncţii de natură organică.

În ultimii ani, au fost elaborate mai multe sisteme de diagnosticare care folosesc aceste informaţii, de ordin energetic, oferite de meridiane. Un sistem mai degrabă unic, care se bazează pe informaţiile obţinute prin monitorizarea electrică a acupunctelor este dispozitivul AMI a lui Motoyama1 despre care s-a discutat în capitolul 5. Prin folosirea unor electrozi ataşaţi la acupunctele terminale (seiketsu) ale celor douăsprezece meridiane principale, dispozitivul AMI poate compara echilibrul electric dintre părţile stângă şi dreaptă ale corpului. Computerul AMI analizează diferenţele de ordin electric dintre meridianele din stânga şi cele din dreapta care furnizează energie aceluiaşi sistem organic. Prin compararea gradului de dezechilibru energetic din cele două meridiane, dispozitivul AMI este capabilă să ofere informaţii detaliate în legătură cu dezechilibrul energetic din corpul fizic. *Acupunctele prezintă un dezechilibru electric, detectate de dispozitivul AMI, par a reflecta prezenţa unei boli existente sau pe cale de a-şi face apariţia la unul dintre organele cu care este asociat meridianul măsurat*.

Aparatul lui Motoyama ne oferă o fereastră neobişnuită prin care putem observa şi măsura fluidele subtil-energetice care organizează şi hrănesc biosistemele fizice ale creşterii şi regenerării celulare. Aceste energii subtile furnizează informaţii dinspre corpul eteric. În plus, aceste energii, eterice la bază, constituie o legătură intermediară în cadrul procesului de transfer de informaţii dinspre corpurile subtile superioare către corpul fizic. Am văzut mai devreme că studiile fotografice de tip Kirlian asupra Efectului Frunzei Fantomă şi lucrarea dr. Harold Burr2 despre câmpurile electrice din jurul plantelor şi animalelor dovedesc existenţa corpului eteric (Corpul eteric este o structură energetică holografică care asigură hrănirea cu informaţii a sistemelor celulare ale corpului fizic.) Cu toate că celulele corpului dispun de sisteme proprii de control enzimatic pentru automenţinere şi

autoreproducere, ele sunt ghidate de structuri energetice ce ţin de o frecvenţă superioară.

Natura subtilă a energiilor eterice şi a altor energii care influenţează reţeaua celulară fizică face dificilă măsurarea acestor energii cu mijloacele tehnice existente în prezent. Din cauză că aceste energii au caracteristici magnetice speciale (a se vedea capitolul 4, care tratează despre energiile spaţiu/ timp negative 3), ele sunt în stare să inducă câmpuri şi curenţi electrici secundari. Cu toate că măsurarea energiilor subtile primare s-a dovedit dificilă, fenomenele de natură electrică asociate lor sunt uşor de monitorizat. Măsurarea curenţilor permanenţi din punctele de acupunctură ale corpului permit colectarea de informaţii importante din punct de vedere biologic în legătură cu starea energetică a organismului.

Prin monitorizarea electrică a acupunctelor şi a meridianelor de acupunctură, putem pătrunde circuitul bioenergetic intern care face legătura între câmpurile eterice şi cele fizice.

Cercetările făcute cu ajutorul clarvederii sugerează că bolile încep în entităţile de frecvenţă superioară, corpul eteric şi celelalte. Dacă aşa stau lucrurile, atunci semnele de boală pot fi văzute în corpul eteric înainte ca ele să poată fi detectate în corpul fizic. Cum este şi normal, este preferabil să descoperi boala într-un stadiu incipient al acesteia, astfel încât intervenţia medicului să poată preveni manifestarea bolii la nivel celular. Am stabilit deja că meridianele transportă informaţii biologice apărute pe cale eterică. Din cauză că modificările din corpul eteric preced instalarea bolilor fizice, tehnicile bazate pe electroacupunctură ne-ar putea permite să măsurăm, de fapt, dezechilibrele subtil-energetice cave sunt precursorii bolilor.

În plus, aceleaşi tehnici ne pot revela bolile din corpul fizic care s-ar putea să fie deja prezente, dar care se manifestă prea puţin pentru a fi măsurate prin analize de laborator specifice.

Dacă ar fi să privim simplist lucrurile, am putea să

monitorizăm curgerea energiilor vitale către organele profunde prin sisteme precum dispozitivul AMI spre a examina starea de sănătate a unor structuri organice precum inima, plămânii şi rinichii. AMI compară simetriile de natură electrică ale meridianelor stânga-dreapta pentru a obţine, în mod indirect, informaţii despre dezechilibrele din sistemele organice ale corpului. Computerul lui Motoyama poate indica ce organe sunt afectate de boală, dar el nu identifică felul bolii ca atare. Totuşi, există alte instrumente care, pornind de la studierea meridianelor, pot oferi informaţii mai detaliate despre ceea ce este bun şi rău în organism.

Un sistem care începă să capete popularitate printre medici şi dentişti este un instrument numit Dermatron sau Aparatul Voii. Prototipul acestei maşini a fost elaborat de dr. Reinhard Voii4, un medic german. Această tehnică mai este cunoscută şi sub numele de EDV sau Electroacupunctură după Voii. În loc de a monitoriza, pur şi simplu, acupunctele terminale ale meridianelor prin măsurători computerizate, ca în sistemul AMI, dispoziti vul Voii permite măsurarea parametrilor electrici ai fiecărui punct de acupunctură din corp. Dermatronul reprezintă o sondă electrică manuală cu care doctorul apasă acupunctele ce îl interesează. Pacientul ţine un tub metalic într-o mână, care este conectat la Aparatul Voii printr-un cablu. Ţinând acest tub în mână, pacientul permite realizarea unui circuit electric complet atunci când această sondă cu vârf de metal atinge acupunctul. Sonda permite transmiterea de informaţii electrice, la un voltaj foarte mic, dinspre acupuncte către Aparatul Voii, care le citeşte şi afişează ca un fel de voltametru.

Valorile normale, măsurate electric, pentru acupuncte, fuseseră stabilite anterior. Spre deosebire de sistemul AMI, Aparatul Voii este folosit pentru a examina parametrii ce corespund acupunctelor individuale, în loc de a compara acupunctele meridianelor pereche sub raportul simetriei, electrice, dintre acestea. Nivelul electric al voltajului prezentat de un anume acupunct

reflectă nivelul de energie al organului asociat meridianului. Direcţia deviaţiei electrice de la normă poate avea implicaţii importante în legătură cu natura problemei de bază. De exemplu, un voltaj care este mai mic decât normalul poate fi cauzat de o boală degenerativă a unui sistem organic sau de condiţii ce produc o vitalitate generală scăzută. Invers, un voltaj peste nivelul normal poate indica un proces inflamatoriu. Pot fi obţinute informaţii suplimentare cu privire la natura acută sau cronică a procesului bolii prin determinarea modului în care răspund acupunctele la stimularea electrică realizată cu Aparatul Voii. Când Dermatron este pus pe poziţia „tratament”, el este capabil să administreze o sarcină electrică într-un anume acupunct slăbit şi în meridianul asociat acestuia. Capacitatea unui meridian de a accepta şi de a menţine o încărcătură electrică este în funcţie de gradul de cronicitate al bolii. Indivizii cu boli aflate într-o stare medie sau care au o vitalitate uşor scăzută pot fi uşor reîncărcaţi prin folosirea sondei electrice a Dermatronului pentru a stimula acupunctul deficitar. Oamenii cu boli mai serioase şi cronice sunt mai greu de reîncărcat într-o perioadă scurtă de timp.

În afară de capacitatea lor de a descoperi care organe sunt afectate de boală, sistemele EDV pot preciza în detaliu tipul şi gradul disfuncţiei care există în cadrul organului afectat. Cercetătorii care folosesc sistemul Voii pretind că au descoperit legături între anumite acupuncte aflate de-a lungul meridianului unui organ şi diferite aspecte ale funcţiei organice. De exemplu, există un meridian care transportă energia ch’i la pancreas. Printre acupunctele poziţionate pe meridianul pancreatic, există puncte specifice care reflectă gradul de funcţionalitate a sistemelor enzimatice de la nivelul pancreasului. Un acupunct de pe meridianul pancreatic reflectă starea enzimelor proteice (de digerare a proteinelor) secretate de pancreas. Despre alte acupuncte situate pe acelaşi meridian se spune că reflectă integritatea funcţională a unor enzime precum ar fi secreţiile de lipază (pentru

digerarea grăsimii). Prin analizarea voltajelor electrice asociate cu acupunctele individuale situate de-a lungul unui meridian, se pot obţine date detaliate despre parametrii multipli ai unei funcţii organice.

De exemplu, haideţi să vedem cum pot servi instrumentele ce măsoară meridianele pereche pentru diagnosticarea motivelor ce stau la baza pierderii de greutate prin malabsorbţie intestinală. Studiile convenţionale cu raze X şi biopsiile efectuate asupra intestinului s-ar putea să indice o mucoasă intestinală normală. Dispozitivul AMI, ar înregistra un dezechilibru în funcţionarea pancreasului prin detectarea unei asimetrii, de natură electrică, între cele două meridiane ale pancreasului, drept şi stâng. Dar sistemul AMI nu ar putea să spună ce nu este în regulă cu pancreasul. Prin folosirea Aparatului Voii pentru stabilirea unui diagnostic precis, s-ar putea, de exemplu, determina că a fost vorba de o problemă specifică în legătură cu producerea de lipază, o componentă importantă în cadrul procesului de digerare şi de absorbire a grăsimilor.

Aparatul Voii permite efectuarea unui inventar de natură energetică a funcţiilor diferitelor organe într-un mod foarte detaliat. Informaţiile energetice pot însemna o prea mare sau o prea mică energie electrică a meridianului. Acest prim pas poate oferi un indiciu despre prezenţa unei degenerări sau a unei inflamaţii a organului în cauză. Pe urmă pot fi măsurate natura şi gradul disfuncţionalităţii prin citirea cotelor electrice ale diferitelor puncte situate pe meridian. Cu toate că Aparatul Voii presupune o mai mare cantitate de timp în ceea ce ţine de folosirea lui decât sistemul AMI, el este capabil să furnizeze un inventar mai detaliat asupra funcţiei organice.

Sistemul AMI este poate mai potrivit pentru a monitoriza grupuri largi de oameni, fiind mai simplu şi mai rapid. El reprezintă un dispozitiv ce poate fi folosit pentru detectarea bolilor, fie iminente, fie deja existente, în organele corpului, în mod alternativ, anumite organe

despre care s-a descoperit că se află în stare de dezechilibru energetic ar putea fi analizate la un nivel mai detaliat prin folosirea sistemului EDV. Testarea succesivă, prin intermediul acupunctelor, a diferitelor sisteme organice cu Aparatul Voii este o procedură care presupune mult timp, dacă nu este efectuată de către medici experimentaţi. Informaţiile obţinute, totuşi, oferă o viziune mai profundă asupra fiziologiei energetice a fiinţei umane.

Aparatul Voii poate mai mult decât să diagnosticheze dezechilibrele energetice din diferitele sisteme. De multe ori, el poate afla cauzele reale ale disfuncţiilor energetice ca şi tratamentul potenţial pentru tulburări. Modul în care Aparatul Voii poate îndeplini acest tip de analiză este în funcţie de rezonanţa biologică.

Rezonanţa este un fenomen care apare în natură, peste tot. La nivelul atomului, ştim că electronii se rotesc în jurul nucleului, pe trasee numite orbite. Spre a mişca un electron de pe o orbită inferioară pe una superioară, este nevoie de o cantitate de energie cu caracteristici de frecvenţă foarte speciale. Un electron nu va accepta decât o energie de frecvenţă apropiată pentru a trece de la un nivel la altul. Dacă electronul cade de pe o orbită superioară pe una inferioară, el va emana o energie de o frecvenţă absolut identică. Această frecvenţă atomică necesară a fost numită „frecvenţă de rezonanţă”. Fenomenul de rezonanţă este principiul ce stă la baza sistemelor de vizualizare prin scanare RM ŞI REM la care ne-am referit în capitolul 3. Atomii şi moleculele au frecvenţe speciale de rezonanţă care nu vor fi excitate decât de energii cu caracteristici vibratorii foarte precise. De exemplu, cântăreţul care poate să spargă un pahar cu vin prin emiterea unei note foarte înalte, face aceasta cântând la o frecvenţă care este exact cea a paharului.

O altă definiţie a rezonanţei se referă la fenomenul energiei schimbate între emiţători de oscilaţii acordaţi. Să ne gândim de exemplu la două viori Stradivarius perfect acordate care sunt aşezate la capetele opuse ale unei camere. Dacă tragem de coarda uneia dintre viori care

corespunde notei MI, vom observa, dacă suntem foarte atenţi, un fenomen interesant: coarda notei MI-a viorii surori începe şi ea să vibreze şi să „cânte” în armonie. Motivul pentru care se întâmplă acest lucru se datorează faptului că aceste corzi ale viorilor sunt acordate cu grijă şi răspund la ei anume frecvenţă. Corzile MI pot accepta energia din frecvenţa! MI pentru că aceasta este frecvenţa lor de rezonanţă. Corzile MI ale viorilor sunt exact ca electronii atomilor. Ele vor vibra, la un nou nivel de energie numai dacă sunt expuse energiei frecvenţei lor de rezonanţă. v, în capitolul 2, am examinat practica homeopatici din perspectiva energetică a rezonanţei. S-a postulat că remediile! homeopatice conţin esenţa energetică a plantei sau a altei: substanţe din care au fost preparate. Esenţa energetică a medicinei homeopatice poartă un tip de semnătură subtil-energetică de o frecvenţă specifică. Sarcina medicului homeopat este de a potrivi frecvenţa remediului homeopatic cu frecvenţa cerută de boala pacientului. Boala, din punct de vedere homeopatic şi energetic, este un dezechilibru energetic al. Întregului organism ca ansamblu. Tipul vibraţiei al corpului fizic este o reflectare a frecvenţei dominante la care rezonează. Cu toate că nivelul energetic al oamenilor variază de la clipă l-ai clipă, de la zi la zi, corpul fizic are tendinţa de a intra în rezonanţă la o vibraţie anume. Există mulţi factori care contribuie ia frecvenţa totală de exprimare a corpului fizic (şi eteric).

Complexul uman minte/corp/spirit este o expresie holistică şi reprezintă însumarea unui spectru larg de sisteme energetice interactive. Aceşti factori energetici includ curenţii bioenergetici de semiconductivitale celulară şi de asemenea curenţii magnetici subtili care ţin de faza primară a curgerii energiei prin meridiane. Curenţii din meridiane sunt, în schimb, expresia finală a mai multor influenţe energetice de frecvenţe superioare.

Expresia energetică finală a bolii la nivel fizic pare a fi în funcţie de doi factori centrali. Aceşti factori cheie sunt *opoziţia gazdei* şi *influenţele nocive ale mediului*. Factorii

de mediu negativi pot varia de la virusuri, bacterii, ciuperci şi protozoare până la radiaţii nevăzute şi produse chimice toxice. Efectele negative ale radiaţiei se pot datora dozelor toxice de energie electromagnetică aparţinând unui spectru foarte larg de frecvenţe (cum ar fi, supradozele de raze X, microunde, lumină ultravioletă şi fascicule laser). Produsele chimice toxice pot include carcinogeni, agenţi corozivi şi chimicale otrăvitoare, ca şi substanţe ce ţin de mediu şi care produc reacţii ce ţin de sensibilitatea specifică din organismele anumitor indivizi. Această ultimă categorie este supusă unor studii intense de către medicii ce practică ecologie clinică.

< Opoziţia gazdei pare a juca un rol şi mai important în cauzarea bolii. Un factor cheie ce afectează capacitatea gazdei de a se apăra în faţa atacurilor produse de mai sus menţionaţii agenţi nocivi este nivelul general de energie şi de vitalitate. Cineva care este slăbit, debilizat dintr-un număr de cauze, se va îmbolnăvi mai uşor atunci când este expus agenţilor de mediu. Vitalitatea generală a unui individ reprezintă o reflectare indirectă a nivelului de funcţionare a sistemului imunitar. Sistemul imunitar este unul dintre cei mai importanţi factori de apărare împotriva bolii. El poate recunoaşte elementele moleculare proprii şi distinge proteinele străine de cele ale membranelor aparţinând corpului. Prin recunoaşterea şi îndepărtarea tuturor substanţelor care nu sunt propriii, sistemul imunitar supraveghează şi distruge virusurile potenţial ameninţătoare, bacteriile, ciupercile şi chiar celulele canceroase. Dacă, totuşi, sistemul imunitar este slăbit, atunci corpul, ca întreg, devine vulnerabil la boală în contact cu stimulii negativi. Dacă organismul este slăbit de stres, depresie, foame şi boli cronice, sistemul imunitar este de asemenea afectat în ceea ce ţine de capacitatea sa de a funcţiona aşa cum trebuie. Când corpul se află într-o stare energetică şi vibratorie bună, o cantitate mică de virus este uşor respinsă de corp. La un om care este dezechilibrat din punct de vedere energetic şi, astfel, slăbit din punct de vedere imunologic, aceeaşi expunere poate

permite instalarea unei boli virale serioase în sistem. Se ştie bine că depresia, stresul fizic, toxicitatea chimică şi deficienţele din alimentaţie pot afecta negativ sistemul imunitar.

Din perspectivă energetică, corpul uman, atunci când este slăbit şi dezechilibrat, oscilează la o frecvenţă diferită şi mai puţin armonioasă decât cea corespunzând stării de sănătate. Această frecvenţă anormală reflectă o stare generală de dezechilibru energetic în corpul fizic. Când o persoană slăbită nu este capabilă ca, din punct de vedere energetic, să se reconecteze la frecvenţa potrivită (care permite sistemului imunitar să protejeze aşa cum trebuie corpul) s-ar putea să fie nevoie de un ajutor energetic subtil. Dacă acestei persoane i se administrează o doză din energia de frecvenţă potrivită, aceasta le va permite sistemelor bioenergetice să rezoneze în regimul vibratoriu potrivit, astfel eliminând toxicitatea bolii. Această schimbare energetica produsă prin amplificarea vibraţiei permite corpului fizic şi sistemelor bioenergetice asociate să atingă un nou nivel de homeostazie. Asigurarea acestei transformări energetice prin remedii homeopatice reprezintă unul dintre conceptele cheie ale practicii homeopatice.

Homeopatia s-a dezvoltat în jurul unui sistem bazat pe sincronizarea empirică a frecvenţelor, în urma tehnicilor descoperite de Samuel Hahnemann. Sistemul lui Hahnemann a fost, puţin câte puţin, rafinat de-a lungul anilor de către doctori inventivi, adepţi ai homeopatiei. În cadrul homeopatici, medicul încearcă, după ce a observat cu grijă în ce constă boala ca mod de manifestare, să sincronizeze întregul complex de simptome al pacientului cu un remediu care induce aceleaşi simptome asupra indivizilor normali. Dacă frecvenţele sunt dozate corect şi energia necesară este furnizată, prin acest remediu, pacientului, atunci are loc vindecarea. În mod frecvent, dispariţia totală a bolii este precedată de o exacerbare a simptomelor, ceea ce a fost numit „criza de vindecare”. Această criză este o indicaţie că organismul rezonează la

frecvenţa energetică necesară. Numai sincronizarea frecvenţială perfectă între pacient şi remediu va produce vindecarea, pentru că în virtutea principiului rezonanţei, sistemele biologice nu vor accepta decât acele frecvenţe de rezonanţă care îi permit sistemului să evolueze către un nou nivel de organizare şi funcţionare energetică.

De-a lungul istoriei homeopatici, ideea de potrivire a frecvenţelor a fost necunoscută. În consecinţă, homeopaţii nu au încercat să măsoare, de fapt, frecvenţele energetice asociate bolilor şi remediilor. Doar în zilele noastre s-au inventat instrumentele ce permit măsurarea unor asemenea parametri energetici. Tehnologia destinată studierii meridianelor, incluzând Aparatul Voii, permite corelarea remediilor cu bolile prin sincronizarea frecvenţelor energetice. La Aparatul Voii, această sincronizare sau potrivire este realizată prin folosirea principiului rezonanţei.

Aparatului Voii îi este ataşată o mică platformă metalică, circulară (numită uneori fagure de miere) în care sunt găuri cilindrice. Fiecare gaură permite instalarea unei mici fiole servind pentru testarea medicaţiei. Această masă metalică este ataşată la sistemul Voii printr-un cablu electric. Cercetătorii EDV au descoperit că orice substanţă pusă pe masa metalică devine parte din circuitul energetic al Aparatului Voii. Când se face pentru prima oară contactul între sondă şi acupuncte pentru analiza energetică bazată pe date de natură electrică, specialistul EDV face acest lucru fără ca pe masa metalică să se afle ceva, pentru a examina starea de bază a meridianelor. După ce s-a efectuat lecturarea iniţială a datelor, medicul ştie dacă un acupunct şi meridianul asociat acestuia sunt normale din punct de vedere electric sau dacă se află într-o stare de dezechilibru energetic.

Dacă acupunctul prezintă un dezechilibru energetic, specialistul poate, atunci, plasa diferite remedii homeopatice pe masa ajutătoare spre a observa schimbările produse asupra acupunctului prin citirea datelor indicate de voatametro. Orice substanţă aşezată pe

masa metalică devine parte din circuitul electric. Se consideră că anumite aspecte ale caracteristicilor energetice subtile ale remediului sunt transmise prin cablurile electrice, ca şi cum ar fi vorba despre electricitate. Pentru majoritatea remediile plasate în circuitul energetic, citirea ulterioară a datelor de natură electrică corespunzând acupunctelor nu va indica schimbări semnificative în raport cu prima măsurătoare. Totuşi, atunci când pe masa metalică este plasat un remediu care se potriveşte cu frecvenţa dezechilibrului energetic al pacientului, apare un efect de rezonanţă şi se observă o schimbare semnificativă a datelor indicate.

Folosindu-se Aparatul Voii, pacientul este conectat, prin intermediul interfeţei reprezentate de acupuncte şi de meridiane, cu frecvenţa energetică subtilă de care are nevoie. Între pacient şi circuit se creează un efect de rezonanţă similar celui care se produce între echipamentul Kirlian şi subiecţii fotografiaţi, în cazul Aparatului Voii, frecvenţele individuale sunt testate una după alta prin introducerea în circuit a unei mici cantităţi de substanţă de o anume frecvenţă subtil-energetică. La fotografiile Kirlian, frecvenţele energetice sunt produse în mod artificial prin folosirea unui generator electric de frecvenţă, în ambele cazuri, pacientul este expus unei anume frecvenţe energetice. Singura frecvenţă energetică relevantă în ceea ce priveşte diagnosticarea este cea care rezonează cu o frecvenţă biologică relevantă a organismului ce este testat. Ambele sisteme măsoară variaţia existentă în punctele electrice de ieşire. Ele diferă însă radical prin metodele de colectare a datelor. În cazul fotografiei Kirlian, măsurătoarea implică captarea pe peliculă a structurilor create de emisia de electroni. În cazul Aparatului Voii, măsurătoarea este asigurată printr-un dispozitiv de genul voltametru. Ambele sisteme folosesc fenomenul de rezonanţă pentru a obţine informaţii biologice relevante despre organismul care este studiat.

S-a menţionat mai devreme că Aparatul Voii este capabil să demonstreze cauzele bolilor. Modul în care

acest lucru este realizat se bazează pe testarea mai multor tipuri de bionosoduri homeopatice pe platforma Aparatului Voii. Remediile homeopatice pot fi preparate din orice substanţă, fie ea plantă, animal sau mineral. În cazul bionosodurilor. O mică porţiune de ţesut aparţinând unui organ bolnav este mărunţii şi din el se prepară un remediu homeopatic. Întrucât nu există molecule fizice rămase în remediul homeopatic final, numai esenţa energetică a ţesutului şi agenţii patogeni locali rămân. Absenţa unor agenţi patogeni precum bacteriile în cadrul procesului de preparare homeopatică arată că bionosodul a fost incapabil de a transmite direct boala unui pacient căruia i s-a dat acest remediu. (A se vedea capitolul 2 cu privire la prepararea remediilor homeopatice.) Dacă boala a fost cauzată de o anume bacterie sau virus, semnătura sa energetică rămâne în bionosod.

Când un anume bionosod induce o acţiune de rezonanţă în acupunctul măsurat de Aparatul Voii, se poate deduce că a fost descoperită boala pacientului. Multe boli ce se datorează infecţiilor bacteriene pot fi diagnosticate prin folosirea metodei Voii. Bionosodurile pot fi preparate din culturi de bacterii pentru fiecare specie. De exemplu, există un bionosod pentru bacteriile Salmonella. Modul în care un specialist al tehnicii Voii poate diagnostica otrăvirea mâncării prin Salmonella fără a face analize sau culturi microbiene este următorul:

Medicul va testa acupunctele aflate de-a lungul meridianelor asociate cu intestinele gros şi subţire. Dacă se descoperă un dezechilibru electric, atunci, medicul poate merge mai departe în a determina gradul de cronicitate al bolii. Acest lucru este înfăptuit prin încercarea de a corecta disfuncţia energetică. Specialistul EDV foloseşte sonda fie pentru a mări, fie pentru scădea sarcina electrică a acupunctului şi a meridianului asociat acestuia. Perturbările energetice acute ce ţin de funcţionarea meridianului sunt mai uşor influenţate de stimularea electrică decât dezechilibrele de natură cronică. (Aceasta este o prezentare mai mult decât

simplificată a fenomenului.) Informaţiile culese cu ajutorul acestei tehnici îi dau specialistului o idee cu privire la natura acută sau cronică a perturbării intestinale prezentate de pacient.

După aceea, diferite bionosoduri ale unor agenţi patogeni ce ar putea exista la pacienţi sunt testate prin plasarea lor pe masa metalică ajutătoare. Cercetătorii EDV au alcătuit tabele cu agenţii patogeni care cauzează cel mai des dezechilibre energetice asupra anumitor meridiane. Dacă agentul patogen este, într-adevăr, Salmonella, aşezarea unui bionosod preparat din bacteria Salmonella pe masa metalică ajutătoare ar produce o reacţie de rezonanţă semnificativă a meridianului, indicată de datele afişate de voltametru. Acest gen de reacţie ar confirma prezenţa unei disfuncţii de ordin patologic în intestinele gros şi subţire, agentul patogen, confirmat, fiind bacteria Salmonella.

Dacă apare o reacţie semnificativă, ea este confirmată prin examinarea reacţiei acupunctului la anumite concentraţii ale bionosodului pentru a afla amplitudinea perfectă de sincronizare a frecvenţelor între pacient şi remediu. După ce s-a descoperit puterea exactă a remediului, bionosodul ar putea fi dat pacientului fie sub forma unei pastile, unui lichid sublingual sau a unei injecţii intramusculare. Potrivirea perfectă a frecvenţelor va fi confirmată de dispariţia rapidă a simptomelor pacientului la ingerarea remediului homeopatic.

Această tehnică de sincronizare a remediilor homeopatice cu pacienţii prin intermediul Aparatului Voii constituie un subiect de mare controversă între specialiştii clasici în homeopatic şi medicii ce folosesc tehnologia New Age. Homeopaţii clasici nu cred că acest tip de tehnologie poate înlocui vechea metodă de potrivire a simptomelor cheie prezentate de pacient cu remediile enumerate în *Materia Medica* (care face parte din metodologia lor standard). Una dintre diferenţele de concepţie vizează aspectele ce ţin de remediile prescrise pentru bolile acute şi bolile cronice. În homeopatia tradiţională, pentru bolile

sau rănile acute pur şi simplu se administrează anumite remedii, considerate corespunzătoare, în cazul bolilor cronice sau organice se analizează întreaga viaţă a pacientului, începând chiar cu momentul naşterii, ceea ce include tendinţele specifice, simpatiile şi antipatiile, slăbiciunile. Astfel, în cazul bolilor organice, are loc o completă trecere în revistă a vieţii pacientului, cu toate amănuntele specifice şi orientată în aşa fel încât să pună în relief simptomele cele mai importante şi astfel să se realizeze sincronizarea cu remediul corespunzător. Homeopaţii consideră că fiecare persoană este unică, din punct de vedere mental, emoţional şi fizic, lucru reflectat de simptomele prezentate şi că, în consecinţă, remediile trebuie să fie la fel, fapt pentru care le „personalizează”.

În realitate, metoda Voii se ocupă de nivelurile superficiale de stratificare energetică din cadrul organismului. Aceasta înseamnă că se poate realiza o potrivire între remediile homeopatice şi nevoile unei persoane pe baza celor mai acute simptome de boală ale acesteia. Câţiva practicanţi ai metodei Voii au descoperit că uneori anumite remedii pot fi asociate cu o reacţie a unui acupunct, dar că alteori acelaşi remediu nu produce acest efect. Acest fenomen s-ar putea să se datoreze unui efect de genul „ceapă” sau „anghinare”.

La tratarea unui pacient cu un remediu determinat prin metoda EDV, unele dintre cele mai acute simptome ale pacientului vor fi eliminate imediat. Totuşi, această situaţie face ca unii pacienţi să raporteze că anumite simptome mai vechi, ce păreau a fi fost rezolvate, le-au revenit. Prin retestarea pacientului cu Aparatul Voii se vor constata reacţii de rezonanţă cu remedii care nu avuseseră anterior niciun efect. Ceea ce se întâmplă este că testarea aplicată de practicantul metodei EDV poate să descojească, succesiv, straturile cepei. Fiinţele umane tind să acumuleze mici traume şi „insulte” fiziologice în corpurile lor de-a lungul vieţii. Dacă aceste insulte progresive nu sunt complet rezolvate în momentul traumei iniţiale, ele sunt încorporate în structura energetică a individului.

Organismul creează gradat o stratificare a nivelurilor de rănire. Adâncimea energetică la care este descoperită o rană reflectă momentul când s-a produs, iniţial, afecţiunea în viaţa individului. Când Aparatul Voii găseşte un remediu prin care pot fi neutralizate simptomele acute, el de fapt a eliminat stratul cel mai de suprafaţă al cepei sau al anghinarei. Dar, după ce simptomele acute s-au dus, reurcă la suprafaţă un nivel ceva mai vechi de dezechilibru energetic care aduce cu el simptome mai vechi de disfuncţionalitate.

Dat fiind că specialistul EDV poate să „descojească" succesiv straturi marcate negativ prin remedii homeopatice, acesta reuşeşte să se apropie tot mai mult de miezul şi de originile cele mai profunde ale disfuncţiei energetice care există la un individ (aşa-numita inimă a anghinarei.)

Acest demers terapeutic de eliminare a straturilor de dezechilibru prin aplicare succesivă de remedii homeopatice poate fi realizat fie prin modul clasic de prescriere homeopatică, fie prin testarea EDV. De multe ori, homeopaţii clasici mai intuitivi pot să vadă dincolo de simptomele superficiale şi să exploreze mai adânc în natura structurală a individului. Procedând astfel, ei sunt în stare să depăşească nivelul Aparatului Voii, pentru a ajunge la originile mai adânci ale dezechilibrului energetic din individ.

EDV şi bolile datorate mediului: *o nouă viziune asupra ecologiei clinice*

Dispozitivul Voii este de mare valoare în a afla remediile homeopatice pentru diferiţii pacienţi, dar valoarea sa depăşeşte această sferă de aplicabilitate. Tehnologiile care studiază meridianele pot dezvălui mai mult despre starea energetică şi fiziologică a individului, din multe perspective diferite. Aceste sisteme folosesc efectul de rezonanţă al acupunctului pentru a examina o gamă largă de perturbări energetice ale individului. Un sector ce trezeşte tot mai mult interes este reprezentat de aplicarea tehnicilor Voii la studierea efectelor negative ale

anumitor factori de mediu. Studiile îndreptate în această direcţie fac parte din sfera tot mai extinsă a ecologiei clinice.5

Lucrările de început legate de acest domeniu se bazează pe multe studii de cercetare care arată că substanţele comune din mediul înconjurător pot produce efecte nevăzute asupra oamenilor. Dacă sunt întrebaţi în legătură cu agenţii de mediu care afectează în mod negativ sănătatea, majoritatea indivizilor au tendinţa de a se gândi la reziduurile toxice şi la produsele chimice industriale. Mai recent, s-a demonstrat că ceea ce ne afectează sănătatea nu este reprezentat doar de efectele secundare ale producţiei industriale. Pentru că procesul de industrializare este atât de extins în cadrul civilizaţiei, pentru că tehnologia a avansat atât de mult, oamenii au început să accepte traiul în mijlocul unui mediu intoxicat cu chimicale. Majoritatea cercetărilor în legătură cu efectele negative ale substanţelor poluante din mediul nostru s-au concentrat asupra influenţelor carcinogene datorate expunerii îndelungate la mediul toxic. Metodele standardizate implică administrarea unor doze uriaşe de chimicale considerate suspecte animalelor de laborator pe perioade scurte de timp în speranţa de a putea simula efectele biologice datorate microexpunerii pe termen lung. Alte teste implică măsurarea mutagenicităţii unor produse chimice în ceea ce ţine de capacitatea lor de a produce modificări cromozomiale ale bacteriilor. Importanţa extrapolării acestui gen de date la fiinţele umane a fost pusă în discuţie de mai multe grupuri.

Una dintre problemele ce apar în legătură cu studierea efectelor adverse ale chimicalelor este incapacitatea proverbială a omului de ştiinţă de a măsura schimbările Subtile suferite de fiinţele umane. Anumite chimicale pot induce anormalităţi subtile în comportament şi pot crea agitaţie mentală. Unii agenţi pot induce dureri de cap, dureri corporale şi alte simptome nespecifice care nu pot fi cuantificate prin măsurători, ca în cazul tendinţei de producere a celulelor canceroase.

Cercetările întreprinse de specialiştii din domeniul ecologiei clinice au demonstrat că mulţi oameni sunt afectaţi în mod negativ de expunerea la factori neluaţi în seamă, de acasă sau de la serviciu, cum ar fi plasticul sintetic şi gazul natural. Mai de curând au fost studiate efectele negative produse de anumite substanţe conţinute de diferitele mâncăruri. Coloranţii, aditivii şi alţi agenţi controversaţi au trezit mai mult atenţia reporterilor. A devenit tot mai evident că există astăzi mulţi agenţi sintetici şi naturali în ceea ce mâncăm, din cauza unei multitudini de efecte fiziologice anormale. Multe dintre aceste efecte adverse sunt subtile, şi deseori ignorate de doctori, din cauza lipsei lor de experienţă în acest domeniu.

În ceea ce priveşte alerg îi le la mâncare, majoritatea doctorilor nu recunosc decât mecanismele fiziologice ce implică clasicele trasee ale IgE din sistemul imunitar. IgE-ul (imunoglobulina E) este un tip special de anticoip care cauzează eliberarea histaminelor şi a altor substanţe responsabile, ca intermediare, pentru alergie din ţesuturi atunci când sunt stimulate de antigeni specifici. Simptomele cel mai frecvent produse de alergiile datorate imunoglobulinei E sunt familiarele mâncărimi, răguşeli, erupţii de pe piele etc. Aceste simptome constituie răspunsuri comune provocate de histamină şi de alţi declanşatori imunologici ai alergiei

Problema reacţiilor fiziologice anormale la agenţii din mâncare este mult mai importantă decât se recunoaşte, în mod curent, de către comunitatea medicală. Unul dintre motivele pentru care doctorii nu acordă atenţie acestei probleme este lipsa lor de înţelegere. Majoritatea medicilor nu pot înţelege şi, în consecinţă, nu pot crede că anumite substanţe pot trezi reacţii negative în organism fără a implica cunoscutele trasee ale IgE din sistemul imunitar. Multiplele simptome cauzate de alergiile la mâncare se datorează unor fenomene clasice de alergie, ca şi reacţiilor de sensibilitate mediate de factori ce nu au nicio legătură cu imunoglobulina E. Un instrument care s-a

dovedit suficient de sensibil pentru a furniza informaţii în legătură cu aceste reacţii de sensibilitate este Aparatul Voii.

Unul dintre primii oameni care au creat legătura între tehnologia EDV şi ecologia clinică este dr. Abram Ber 6. din Phoenix, Arizona. Lucrând cu Aparatul Voii, Ber a putut să aplice descoperirile altor cercetători în ecologia clinică, reuşind să diagnosticheze şi să trateze rapid alergiile la mâncare. Una dintre primele surse de informare a fost, pentru dr. Ber, munca de cercetare a dr. Robert Gardner de la Universitatea Brigham Young din Utah. Dr. Gardner a descoperit că multe alergii sunt cauzate de sensibilitatea la anumite componente chimice aromate care se găsesc, în mod natural, în polen şi în toate plantele comestibile. S-a descoperit mai târziu, de către alţi cercetători, că aceste elemente chimice existente la plante, care conţin radicali fenolici, derivaţi din benzen, apar în toate mâncărurile.

S-a sugerat că aceste componente nu reprezintă antigeni alergici, ci că se comportă ca nişte „baze”. O bază se amestecă cu alte substanţe care există în mod natural în organism şi determină o schimbare a modului în care se prezintă acestea în faţa sistemului imunitar. Vechea şi cunoscuta structură proteinică sau membranică, combinată acum cu noua bază fenolică nu mai este recunoscută ca o parte a sa de către sistemul imunitar şi, astfel, induce reacţii imunologice adverse. Un exemplu comun în legătură cu acest tip de reacţie este anemia hemolitică indusă de penicilină. În cazul anumitor persoane sensibile, penicilina, acţionând ca o bază, se prinde de membrana celulelor roşii şi le schimbă aparenţa care le făcea să fie recunoscute de sistemul imunitar. Complexul penicilină-celule roşii induce un răspuns al anticorpilor care are ca efect final distrugerea celulelor roşii prin ruperea membranelor lor exterioare în urma atacului imunitar.

Schimbările imunologice care apar ca rezultat al contactului cu componentele fenolice includ reducerea ca

număr a celulelor T şi a celulelor T anihilatoare (un subgrup al celulelor T).8 Această reducere a numărului de celule T este reflectat de modificarea raportului dintre celulele şi B. Celulele T sunt nişte limfocite speciale care atacă şi îndepărtează celulele canceroase, virusurile şi ciupercile. Un tip particular de celule T, cunoscute sub numele de celule T anihilatoare, acţionează în aşa fel încât să nu lase sistemul imunitar să atace corpul în sine. Celulele B sunt un alt tip de limfocite, care produc anticorpi. Există de obicei un anume raport între celulele şi B care reflectă o proporţie normală a componentelor sistemului imunitar. Imunocompetenţa reprezintă în parte o reflectare a acestui echilibru existent între diferitele tipuri de limfocite. Anumiţi compuşi fenolici au fost asociaţi cu schimbările raportului T/B. Modificări similare la nivel imunologic au fost observate în cazul sindromului SIDA şi a altor sindromuri imunodefâcitare. Reducerea numărului de celule T anihilatoare a fost observată în cazul bolilor provocate de sistemul imunitar însuşi. Aceasta nu înseamnă că fenolii sunt cauza acestor boli, ci că modificările de ordin negativ ale funcţiei imunitare apărute ca răspuns la expunerea fenolică au fost asociate cu boli importante.

Alte schimbări biologice produse de compuşii fenolici includ stimularea cardiacă şi creşterea pulsului. Acest lucru pare a se datora efectului compuşilor fenolici asupra măririi capacităţii de răspuns a corpului la catecholamine (o categorie de neurotransmiţători adrenergici care includ adrenalina şi dopamina). Schimbările suplimentare induse de compuşii fenolici includ nivelurile scăzute de serotonină, nivelurile ridicate de histamină şi de prostaglandine precum şi formarea unui complex imunitar anormal. Din perspectivă clinică, cercetările asupra alimentelor ce conţin fenoli au demonstrat capacitatea acestora de a induce tulburări de comportament la copii, inclusiv sindromul hipercinetic.9

Metoda clasică, clinică, de testare a sensibilităţii la compuşii fenolici, implică o tehnică denumită neutralizarea

sublingvală. În această tehnică, câteva picături dintr-o soluţie care conţine 1% din compusul fenol ic a cărui existenţă este presupusă sunt puse sub limba pacientului. În urma contactului cu fenolul, sunt testaţi diferiţi parametri ai funcţiilor fiziologică şi mentală. Se consideră că un răspuns pozitiv constă într-o schimbare a pulsului sau a tensiunii arteriale sau în modificări ale stării mentale a pacientului.

Odată ce este descoperită o substanţă fenolică reactivă, compusul respectiv este prezentat pacientului într-o multitudine de soluţii diluate pentru a se afla concentraţia care va neutraliza simptomele induse. Sunt testate, în mod progresiv, mai multe soluţii diluate, până când se produce o inversare a simptomelor provocate de „diluţia neutralizantă”, după cum a fost numită. Pacientului i se dă o sticlă conţinând compusul fenolic, preparat în diluţia neutralizantă şi i se cere să toarne două picături sub limbă de trei ori pe zi. Apoi este necesară o reverificare în acelaşi mod, dat fiind că puterea iniţială a soluţiei scade cu timpul. Teste similare efectuate la o dată ulterioară au arătat că pacientul are nevoie de o schimbare a concentraţiei de compus fenolic pentru a se obţine acelaşi efect benefic. Pacientul este trecut la o nouă diluţie neutralizantă a compusului fenolic şi procesul este repetat iarăşi şi iarăşi de-a lungul mai multor luni. Există similitudini evidente cu desensibilizarea clasică faţă de alergie, cu excepţia faptului că metodele de testare sunt diferite şi pacientului i se administrează picături sublingvale în loc de injecţii.

Procedura de testare iniţială poate lua destul timp şi testarea unei game largi de compuşi fenolici poate dura, deci, ore şi chiar zile. Din această cauză, dr. Ber a încercat să mărească eficienţa diagnosticării prin folosirea Aparatului Voii pentru testarea sensibilităţii fenolice. Procedura implicată este unică prin aceea că permite testarea unei varietăţi de compuşi, de concentraţie diferită, în doar 20 până la 30 de minute.

Compuşii fenolici sunt preparaţi în diluţii succesive,

urmând modelul homeopatic. Prima diluţie constă într-o proporţie 1: 5, în care o parte reprezintă compusul fenolic iniţial şi patru părţi apă distilată. A doua tinctură (pe care o vom numi diluţia nr. 2) este o diluţie de 1: 5 din prima tinctură. A treia diluţie este preparată dintr-o diluţie de 1: 5 din cea de-a doua tinctură ş. a Acest proces continuă până la cea de-a patruzecea tinctură, moment în care diluţia devine 1: 10 (de obicei până la a şaizecea). Pe măsură ce diluţiile cresc ca număr, există tot mai puţină substanţă fenolică. O a patruzecea diluţie ar trebui să conţină 5” 40 (sau Llxl028) din numărul de molecule care existau în soluţia fenolică iniţială. Această cifră înseamnă mult mai puţin decât numărul lui Avogadro (6, 02X10 23, numărul de molecule dintr-un mol), de unde se deduce că există mai puţin de o singură moleculă la cea de-a patruzecea diluţie. Diluţiile fenolice preparate de dr. Berr sunt de fapt remedii homeopatice, prin aceea că majoritatea conţin nu atât materialul fizic, cât semnătura energetică a compusului fenolic.

Dr. Ber a creat un dispozitiv special de testare EDV care constă dintr-un stativ de lemn susţinând mai multe rafturi metalice aşezate în linie. Baza de metal a fiecărui raft are un conector electric care permite introducerea unei sârme de la Aparatul Voii. Raftul de metal operează într-un mod similar mesei metalice ajutătoare EDV. Astfel, mai multe remedii plasate pe un raft metalic pot fi testate simultan. Grupurile de remedii care corespund aceluiaşi nivel de diluţie sunt aşezate pe un singur raft. Prin conectarea Aparatului Voii la bazele metalice ale diferitelor rafturi, în linie, pot fi testate în mod simultan grupuri întregi de remedii pentru a se verifica reacţia de rezonanţă a acupunctului. Dacă un raft încărcat cu compuşi răspunde pozitiv la testare, demonstrând o reacţie de rezonanţă cu acupunctul pacientului, începe un întreg proces eliminatoriu. Acesta constă din testarea individuală a fiecărei substanţe de pe raftul respectiv până când este identificată substanţa vinovată. Odată ce substanţa reactivă a fost descoperită, se face din nou o testare

progresivă cu diferite diluţii ale substanţei, în raport cu reacţia de rezonanţă, până când se ajunge la diluţia neutralizantă exactă.

Tipurile de substanţă care alcătuiesc primul grup al lui Ber de compuşi fenolici includ acidul galic (care se găseşte în aproape 70% dintre alimente), apiol, acid cinamic, cumarină, fenilalină, acid ascorbic şi altele. Al doilea grup include mulţi neurotransmiţători sau precursori ai sintezei lor, cum ar fi dopamina, histamina, serotonina, tiramina, norepinefrina şi multe altele. În ceea ce priveşte reacţia la cel de-al doilea grup de compuşi fenolici, nu este clar dacă pacienţii sunt sensibili la aceşti agenţi din mâncărurile ingerate sau dacă Aparatul Voii înregistrează o dificultate internă în raport cu aceste sisteme anume de transmisie. Cea de-a doua ipoteză este mai probabilă, dar simptomele asociate reacţiei la aceste substanţe fenolice sunt anulate totuşi prin folosirea sublingvală a diluţiilor neutralizante.

Lucrul remarcabil pe care l-a descoperit Ber folosind Aparatul Voii este că o varietate întreagă de sindromuri care nu putuseră fi tratate prin terapiile convenţionale cu medicamente par a fi fost cauzate de reacţiile de sensibilitate la compuşii fenolici comuni. Confirmarea acestei ipoteze este sugerată de dispariţia simptomelor după folosirea dozelor de diluţie neutralizantă aplicate sublingval. De exemplu, reacţia la acidul galic, poate unul dintre cei mai nocivi compuşi, a fost asociată cu durerile din partea inferioară a spatelui, cu sciatica, cu durerile severe, cronice, de piept, cu durerile musculo-scheletale şi cu oboseala cronică.

După cum s-a spus, acidul galic se găseşte în aproape 70% din produsele alimentare. El a fost de asemenea asociat cu hiperactivitatea şi cu incapacitatea de a învăţa a copiilor şi se ştie că există în mulţi dintre coloranţii alimentari. Eliminarea coloranţilor alimentari şi a aditivilor din alimentaţia unor asemenea copii, ca în regimul Feingold, ar putea îndepărta hiperactivitatea, prin evitarea acidului galic. Ber a descoperit că neutralizarea

sublingvală este la fel de eficientă în a micşora hiperactivitatea ca un regim strict şi că este mai uşor de respectat pentru copii.

Când compusul fenolic dăunător este izolat şi este descoperită diluţia neutralizantă corespunzătoare, administrarea sublinguală a acesteia poate provoca o reducere uluitoare a simptomelor. Ber a descoperit că, dacă pacienţii prezentau simptome dureroase în momentul testării EDV, aceştia, după contactul cu diluţia neutralizantă, beneficiau de o ameliorare simţitoare a simptomelor sau chiar scăpau complet de ele într-un interval de circa 10 minute.

O altă problemă comună legată de fenoli este provocată de reactivitatea cumarinei, un compus care se găseşte în cel puţin 30 de alimente în special brânzeturi, carne de vită şi ouă. Ber a descoperit că majoritatea astmaticilor testaţi sunt sensibili la cumarină. Neutralizarea acestui compus fenol ic are deseori ca rezultat îmbunătăţirea reacţiilor astmatice ale pacientului, lucru indicat de scăderea nevoii de bronhodilatatori. S-a descoperit de asemenea că această cumarină contribuie la simptomele artritice, la durerile cervicale şi lombare şi la tulburările digestive, în special la balonare. Dilatarea abdominală datorată sensibilităţii la cumarină poate fi atât de severă încât pacienţii s-ar putea să nu mai încapă cum trebuie în hainele lor vreme de câteva minute de la înghiţirea mâncării conţinând cumarină. (Balonarea de după mese este unul dintre lucrurile pe care pacienţii le reclamă foarte des medicilor lor. De obicei, doctorii nu prea pot oferi alte remedii în afară de agenţii care absorb gazele, cum ar fi simeticonul şi care sunt de cele mai multe ori ineficienţi în a elibera pacientul de simptomele prezentate. Frecvenţa simptomului de balonare poate sugera cât de comună este sensibilitatea la cumarină în rândul populaţiei.)

O altă substanţă fenolică care creează probleme, descoperită de Ber, este aminoacidul numit fenilanină. Ber consideră că, deşi majoritatea pacienţilor nu prezintă o

intoleranţă în raport cu acest aminoacid care provoacă tulburările acuzate de nou-născuţi ce poartă numele, generic, de fenilcetonurie – o incapacitate genetică de a suporta fenilanina), mulţi oameni pot avea o formă subclinică de intoleranţă care nu este recunoscută ca atare. Ber a aflat că sensibilitatea la fenilanină este asociată cu hipertensiunea, durerile de cap, bolile respiratorii şi tulburările datorate colagenului. În mod foarte interesant, el a observat o scădere considerabilă a tensiunii arteriale a hipertensivilor cu sensibilitate la fenilanină atunci când li s-au administrat diluţii cu efect neutralizant asupra acestui aminoacid.

Lista substanţelor reactive poate continua la nesfârşit. Diversitatea plângerilor întâlnite la pacienţi, cum ar fi durerile de cap, de spate, de gât şi oboseala cronică ne pot face să înţelegem cât de neajutoraţi se pot simţi doctorii atunci când văd că terapiile convenţionale bazate pe medicamente nu prea fac mare lucru în a îndepărta aceste probleme. Mulţi dintre pacienţii dr. Ber au fost ajutaţi considerabil de picăturile neutralizante, în vreme ce alţi doctori nu au putut face nimic pentru ei prin medicamentele la care s-au gândit. Natura răspândită a acestor substanţe existente în ceea ce mâncăm, şi modurile, aparent nevăzute, în care suntem afectaţi din cauza lor ne stimulează şi mai tare să recurgem la dispozitive sensibile la energie precum ar fi Aparatul Voii, care prezintă capacităţi unice de diagnosticare.

Tehnologiile bazate pe meridiane, chiar dacă sunt în mod curent neacceptate de majoritatea comunităţii medicale, încep treptat să-şi găsească loc în birourile multor medici şi dentişti. În ultimii ani, Administraţia Alimentelor şi a Medicamentelor a eliberat cel puţin 150 de autorizaţii de folosire a Aparatului Voii şi a tehnicilor EDV pentru diagnosticare şi terapie. Acesta este un semn că există, totuşi, o schimbare înceată în cadrul domeniului medical şi că dispozitive precum cel la care ne-am referit în acest capitol vor fi, în cele din urmă, folosite pe scară largă de către terapeuţi în următorii zece – cincisprezece

ani.

De la EDV la radionică: *un model de diagnosticare terapie bazat strict pe frecvenţă*

Există un număr de sisteme electronice bazate pe meridiane/acupuncte care depăşesc dispozitivul Voii prin gradul lor de sofisticare. Un asemenea sistem, numit Mora, funcţionează după aceleaşi principii ca EDV, dar foloseşte o conexiune energetică diferită cu substanţele testate pentru obţinerea efectelor de rezonanţă în acupuncte. Sistemul Mora foloseşte nişte suporturi speciale pentru remedii, care sunt similare cu rafturile metalice folosite de dr. Ber pentru a testa simultan mai multe remedii. În loc de a conecta remediul la instrument, caracteristicile vibratorii ale remediului sunt emise electronic (prin unde radio) înăuntrul camerei, fiind recepţionate ide dispozitivul Mora, care introduce energia în circuitul de itestare. Prin plasarea remediului la semidistanţă pentru realizarea jeonexiunii energetice, cu ajutorul unei sonde manuale, se verifică rezonanţa meridianului ales. Sunt de asemenea posibile «mai multe moduri de tratament prin folosirea acestui aparat, dar nu ne vom referi la ele în acest text. Este suficient să spunem că se pot chiar introduce frecvenţe ale unor energii subtile direct în meridianele corpului, prin intermediul unui circuit special al dispozitivului Mora.

Un alt instrument bazat pe testarea meridianelor, care depăşeşte chiar şi dispozitivul Mora ca valoare, este sistemul Interro. Interro nu mai are nevoie de prezenţa fizică a remediilor, înăuntrul memoriei computerizate programate a lui Interro există o bancă de date energetice care conţine semnăturile vibratorii codificate a sute de remedii homeopatice. Computerul caută automat reacţiile de rezonanţă între acupuncte şi diferitele remedii, pentru a le găsi pe acelea care se potrivesc cu sistemul energetic dezechilibrat al pacientului. La fel ca în cazul mai sus menţionatelor sisteme EDV, specialistul mai are încă nevoie să folosească o sondă acţionată manual pentru a realiza contactul cu acupunctele potrivite.

Sistemele Mora şi Interro demonstrează principiile sincronizării frecvenţiale dintre pacient şi remediu într-un grad mai înalt. Frecvenţele energetice ale remediilor pot fi, de fapt, tratate separat de remediile în sine, dacă se folosesc sisteme precum Interro. Aceste dispozitive nu sunt însă primele care se ocupă de diagnosticarea şi tratarea bolilor umane dintr-o perspectivă energetică. Ele sunt de fapt nişte rude îndepărtate ale unui grup de sisteme de diagnosticare cunoscute sub numele colectiv de instrumente radionice.

Sistemele radionice sunt folosite de zeci de ani în Statele Unite şi în Europa. Diferite instrumente, deseori numite „cutiile negre radionice”, au fost utilizate de medici şi practicanţi de medicină alternativă încă de la începutul anilor 1900. Un număr de pionieri din acest domeniu, care îi include pe Albert Abrams10, Ruth Drown, George de la Warr 1112 şi Malcom Rae 13, au dezvoltat şi perfecţionat bazele practicii şi teoriei radionice încă de la începuturile ei.

Poate că o denumire mai potrivită pentru sistemele radionice ar fi cea de „tehnologii psihotonice”. Spre deosebire de sistemele bazate pe electronică, precum aparatul Voii, sistemele radionice folosesc doar rar electricitatea, cu toate că multe conţin circuite electrice şi elemente magnetice. Şi mai important, folosirea cu succes a dispozitivelor radionice depinde de capacităţile parapsihice ale celui care operează cu ele. Feedback-ul oferit de aceste sisteme se realizează de obicei prin intermediul unui amplificator mecanoelectric, exterior, al schimbărilor fiziologice interne. Schimbările fiziologice măsurate cu dispozitivele radionice se corelează cu modificările subtile psihoenergetice care au loc în sistemul nervos al operatorului sistemului. Sistemele radionice cer o sensibilitate energetică unică, care a fost numită „radiestezie”. Despre radiestezie se poate spune că reprezintă o sensibilitate de ordin paranormal la radiaţiile subtile ale frecvenţelor vibratorii oscilante.

Mulţi oameni posedă această capacitate

paranormală, într-un grad mai mare sau mai mic. De exemplu, studiile la care ne-am referit, asupra vederii la distanţă, au arătat că orice persoană testată are această capacitate, la niveluri diferite. 14 Unele studii PS1 au arătat că anumiţi oameni s-ar putea de fapt să reprime aceste informaţii (să le ascundă faţă de sine sau să le dea alte înţelesuri) din cauza apartenenţei la nişte sisteme de valori incompatibile cu acest fenomen. De exemplu, anumiţi subiecţi care au fost testaţi pentru PES (percepţie extrasenzorială) au avut, în realitate, realizări semnificative, dar într-un sens negativ. PES se petrece la un nivel inconştient în fiecare dintre noi. Sistemele radionice se concentrează asupra traseelor de exprimare parapsihică inconştientă din cadrul sistemului nervos pentru a obţine date de factură conştientă, bazate pe colectarea acestor informaţii de natură extrasenzorială. S-ar putea spune că sunt nişte amplicaloare PES. De aceea, performanţele sistemelor radionice depind de conştiinţa operatorului.

Cele mai simple prototipuri de dispozitive radionice constau dintr-o cutie neagră care are mai multe selectoare numerice în faţă. Selectoarele, în formă de disc, sunt de obicei ataşate la diferite rezistenţe sau potenţiometre din interiorul cutiei, care, la rândul} or, sunt conectate, prin fire, la o carcasă metalică circulară. Înăuntrul acestei carcase se pune un specimen biologic, sau de altă natură, al pacientului – o pată de sânge sau un smoc de păr – care au ataşată o etichetă cu numele persoanei respective. Acest specimen de sânge sau păi” este numit „martorul”.

La cutia neagră radionică este conectată un cablu izolată care face legătura cu o suprafaţă plată de cauciuc, ce formează interfaţa dintre operator şi instrument. În momentul în care se conectează, mental, cu pacientul respectiv, operatorul sistemului radionic întinde uşor un deget pe suprafaţa de cauciuc, în momentul în care face aceasta, el roteşte, cu acelaşi deget, încet unul dintre discurile aflate pe partea frontală a cutiei. Operatorul va considera că a primit un răspuns pozitiv atunci când simte

o înţepătură în degetul aflat pe cauciuc. Acest lucru poate fi văzut ca o reacţie de rezonanţă prin simpatie. Rezonanţa are loc între frecvenţa energetică a pacientului şi sistemul de energie subtilă a operatorului, în funcţie de modificările petrecute în sistemul nervos al operatorului. Acest selector va fi lăsat la poziţia care a indus răspunsul de rezonanţă. Operatorul trece apoi la următorul disc, repetând aceeaşi procedură, cu degetul care se întinde, până când el găsit poziţia corespunzătoare a fiecăruia dintre selectoare. Fiecare disc reprezintă o cifră dintr-o succesiune şi, atunci când aceste cifre se combină, se creează un număr cu mai multe cifre, numit „coeficientul”. Coeficientul reflectă caracteristicile frecvenţiale ale pacientului care este testat de la distanţă cu instrumentul radionic.

Comparând coeficientul pacientului cu un gen de „tabel al coeficienţilor”, practicantul acestei operaţii poate să stabilească, în mod prezumtiv, un diagnostic al pacientului. Prin compararea coeficienţilor pacientului cu datele standard, de referinţă, din tabele, se poate stabili o corelaţie între frecvenţa pacientului şi frecvenţele vibratorii cunoscute ca fiind asociate anumitor boli. Acest lucru seamănă, întrucâtva, cu ceea ce se întâmplă în homeopatie. În homeopatic, frecvenţele bolilor sunt reprezentate, în mod simbolic, de remediile homeopatice individuale şi nu de coeficienţi numerici care descriu aceleaşi caracteristici energetice. Radionica îşi propune să măsoare în mod direct perturbarea iniţială a frecvenţei energetice a pacientului şi nu vrea să se bazeze pe potrivirea empirică a remediului cu complexul de simptome.

Pentru un medic de factură clasică, această descriere poate părea mai mult sau mai puţin un nonsens. Totuşi, sistemele radionice au demonstrat că reprezintă nişte instrumente de diagnosticare şi terapie eficiente, în ciuda criticilor venind din partea lumii ştiinţifice, care, bineînţeles, nu înţelege mare lucru. Dispozitivele radionice folosesc două principii de bază pentru strângerea de informaţii referitoare la starea de sănătate a pacientului.

Acestea sunt Principiul Rezonanţei Biologice şi Principiul Holografic. Putem să înţelegem mai bine cum sunt aplicate aceste principii în sistemele radionice prin examinarea în mare detaliu a fenomenelor implicate în operaţia efectuată de instrumentul radionic.

Elementul cheie al folosirii acestui simplu instrument radionic este martorul. Martorul reprezintă de obicei un specimen biologic obţinut de la pacientul în cauză. În mod frecvent, martorul este o pată de sânge culeasă pe o bucată de hârtie de filtru, sau un smoc din părul său. Pata de sânge conţine elemente celulare şi biochimice luate din corpul individului care este testat. Potrivit principiului holografic, fiecare parte luată dintr-o hologramă conţine informaţiile întregului. *punct de vedere vibratoriu*, *aceasta înseamnă că o mică porţiune ruptă din întreg*, *de exemplu o picătură de sânge luată corp*, *reflectă structura energetică totală a întregului organism*.

Pata de sânge reprezintă mai mult o hologramă aflată în schimbare dinamică decât un instantaneu fotografic îngheţat în timp. Mai degrabă decât să surprindă starea energetică a pacientului doar din momentul introducerii acului în venă, pata de sânge continuă să reflecte starea energetică a pacientului de-a lungul timpului, din cauza rezonanţei energetice cu persoana de la care provine. Aceasta înseamnă că nu este nevoie de pete diferite de sânge, de la o zi la alta, pentru a se actualiza diagnosticul. Acest lucru contrazice analizele, chimice, de sânge, care ar presupune culegerea zilnică de specimene de sânge pentru detectarea tendinţelor biologice succesive.

Pata de sânge se menţine într-un echilibru energetic dinamic cu sursa sa, indiferent de distanţa la care se află faţă de pacient. Caracteristicile energetice reflectate de martor vor varia de la moment la moment, în funcţie de comportamentul energetic al pacientului. Nu există decât o singură excepţie de la această regulă descoperită în mod empiric de cei ce practică radionica. Conexiunea radionică dintre pacient şi pata de sânge devine inutilă, dacă pacientul a suferit multe transfuzii de sânge după ce a fost

prelevată pata de sânge. Se pare că prin transfuzii în corpul pacientului apar mai multe frecvenţe, care interferează cu conexiunea de rezonanţă a vechii pete de sânge. Din acest motiv, este uneori mai bine să foloseşti un smoc de păr al pacientului, ca martor, pentru că acesta continuă să reprezinte o legătură energetică valabilă de-a lungul vieţii pacientului (indiferent de transfuzii).15

La dispozitivul radionic, specimenul biologic care trebuie folosit ca martor este aşezat într-o carcasă metalică cilindrică, specială. Energiile subtile ale specimenului de sânge trec prin circuitul electric al instrumentului radionic cu ajutorul unui fir electric, plasat sub locul ce găzduieşte martorul. Capacitatea acestor energii subtile de a se deplasa prin circuite electrice a fost deja demonstrată de sistemele EDV şi de altele care folosesc acest fenomen pentru diagnosticarea energetică. De la carcasa martorului la fir, energia subtilă trece prin nişte potenţiometre variabile, speciale, care sunt cuplate, în exterior, cu discurile/ selectoarele la care ne-am referit. Prin rotirea discurilor, obstrucţionarea trecerii curentului subtil prin potenţiometru devine mai mare sau mai mică. De la potenţiometre, curenţii se scurg înspre suprafaţa de cauciuc pe care se află degetul operatorului radionic. Degetul operatorului atinge cauciucul exact în momentul în care roteşte un anume disc. Când operatorul simte o înţepătură în deget, atunci când degetul său se întinde peste cauciuc, se consideră că s-a consemnat o reacţie pozitivă şi că selectorul se află bine poziţionat. Poziţiile selectorului indică nivelul de rezistenţă al potenţiometrelor, care reflectă, la rândul, caracteristicile frecvenţiale energetice ale pacientului. În cazul fiecărui potenţiometru există grade variabile de rezistenţă la energie. Prin repetarea procesului de poziţionare corectă a selectoarelor în ordine succesivă, operatorul ajunge la un număr format din mai multe cifre care reprezintă coeficientul radionic sau indicele frecvenţi al pacientului cu care el s-a conectat. Prin compararea coeficientului obţinut cu coeficienţii radionice corespunzând anumitor

boli, analistul radionic poate să diagnosticheze afecţiunea pacientului.

Mecanisme de acţiune înradionică şi radiestezie: *o privire suplimentară asupra legăturii existente între sistemul de chakre şi sistemul nervos*

Conştiinţa operatorului joacă un rol fundamental în obţinerea de informaţii cu ajutorul instrumentului radionic. Canalele inconştientului sunt puntea ce permite conectarea minţii operatorului cu energiile pacientului. Legătura psihoenergetică dintre practicantul de radionică şi pacient devine posibilă prin intermedierea vibratorie realizată de martor. Martorul radionic se constituie într-un punct de referinţă subtil-energetic care permite conştiinţei superioare a operatorului radionic să se conecteze cu pacientul de la distanţă.

Procesul parapsihic de conectare cu pacienţii se petrece la nivelul vehiculelor noastre de exprimare ce ţin de un spectru superior de frecvenţă. La majoritatea indivizilor, aceste legături se creează în inconştient. Mintea inconştientă acţionează ca o cale de trecere prin care nivelurile superioare de frecvenţă ale conştiinţei pot interacţiona cu corpul fizic. Impresiile superioare de ordin paranormal sunt traduse în diferite forme de exprimare a informaţiilor prin diverse trasee ale circuitului neurologic din corp. Dacă informaţiile parapsihice ajung la conştiinţa trează, acest lucru se petrece prin intermediul mecanismului reprezentat de cortexul cerebral. Informaţiile, de natură intuitivă, venind din planul inconştientului, pot fi filtrate prin emisfera dreaptă şi apoi sunt transferate în emisfera stângă, unde sunt analizate şi apoi exprimate verbal. Dacă s-ar putea ca informaţiile de ordin paranormal să nu ajungă întotdeauna la zona conştiinţei, ele sunt lotuşi procesate de sistemul nervos şi exprimate prin intermediul traseelor neurologice şi ale activităţii motorii. Sistemele radionice se bazează pe legătura psihoenergetică dintre mintea superioară şi sistemul nervos autonom. Activitatea sporită din sistemul nervos simpatic se poate datora racordurilor existente, la

nivelul inconştientului, cu nivelurile de frecvenţă superioare ale minţii.

Diferite studii întreprinse de parapsihologi oferă dovezi în legătură cu existenţa, în mod obişnuit, a percepţiei de tip paranormal provocate de inconştient. Dacă nu s-au obţinut rezultate semnificative în urma încercării de a măsura percepţiile extrasenzoriale obţinute conştient, măsurători simultane asupra activităţii autonome a telepaţâlor au relevat o intensă activitate PSI la nivel inconştient. Experimentele întreprinse de Douglas Dean de la Colegiul de Inginerie din Newark au dezvăluit informaţii despre legătura autonomă dintre fenomenele PSI şi inconştient. 16Dean a măsurat variaţiile înregistrate de circulaţia sângelui prin degete la telepaţi prin pletismografie spre a obţine parametri autonomi de funcţionare PSI. (Se ştie foarte bine că activitatea sistemului nervos simpatic afectează curgerea sângelui prin micile artere din piele. Sistemul nervos simpatic reprezintă o porţiune a sistemului nervos autonom.) în timpul studierii fenomenului de telepatie, Dean le-a spus emiţătorilor de unde telepatice să se concentreze asupra transmiterii de diferite nume către destinatarii telepaţi, aflaţi la o anume distanţă în aceeaşi clădire. Telepaţilor expeditori, ca să le spunem aşa, li s-a dat o listă cu numele în cauză, reprezentate de cele ale unor persoane dragi pentru destinatari, ca şi o listă cu nume alese întâmplător din cartea de telefon. Emiţătorilor li s-a spus să se concentreze asupra transmiterii câte unui nume pe rând către receptori, la intervale predeterminate. În timpul acestor intervale, destinatarii mesajelor au fost investigaţi prin pletismografie pentru se studia modificările survenite în activitatea sistemului lor simpatic şi în circulaţia arterială a sângelui.

Cu toate că nu s-a înregistrat o conştientizare efectivă a numelor transmise prin telepatie, au existat modificări clare şi importante ale curgerii sângelui prin degete în timpul perioadelor în care numele persoanelor apropiate au fost transmise. Aceste modificări importante

din circulaţia arterială au reflectat creşterea activităţii din sistemul nervos simpatic în momentele telepatice cu intens conţinut emoţional. Creşterea activităţii sistemului simpatic a determinat comprimarea vaselor de sânge şi, astfel, scăderea cantităţii de sânge din degete. *Experimentul ele referinţă întreprins de Dean a dovedit se petrece la nivel inconştient. În plus, el a demonstrat că mărirea activităţii sistemului nervos simpatic oglindeşte receptarea, nivel inconştient, a emisiilor telepatice de către creier*.

O altă reacţie importantă legată de hiperactivilatea autonomă produsă ca răspuns la percepţia paranormală este nivelul de stimulare a glandelor sudoripare din piele. O stare de hiperactivitate a sistemului nervos simpatic este deseori însoţită de o sudoare rece în palme şi de transpiraţia degetelor. Răceala pielii se datorează contractării vaselor superficiale de sânge. Activitatea mărită a nervilor sistemului simpatic de la nivelul pielii face ca aceasta să devină umedă, din cauza stimulării autonome a glandelor sudoripare. Pentru dispozitivele radionice, umezeala sporită a vârfului degetelor reflectă activitatea sistemului nervos autonom.

Majoritatea dispozitivelor radionice folosesc o membrană specială de cauciuc ca feedback în legătură cu corectitudinea poziţionării selectorului radionic. Poziţionarea corectă este semnalată de o creştere bruscă a activităţii sistemului nervos simpatic, atunci când are loc o reacţie, paranormală, de rezonanţă. Feedback-ul prin care operatorul se asigură că reacţia s-a petrecut este reprezentat de o senzaţie de înţepătură resimţită în deget, în timp ce acesta atinge membrana de cauciuc. Aceasta acţionează ca un instrument de translatare care măsoară activitatea glandelor sudoripare de la nivelul vârfului degetului, fiind considerată drept un indicator al existenţei unor racorduri energetice de ordin superior în sistemul nervos central. Pernuţa de cauciuc formează o conexiune energetică cu martorul vibratoriu (de exemplu, pata de sânge) prin intermediul circuitelor electrice şi

potenţiometrelor din cadrul dispozitivului radionic.

În momentul în care operatorul radionic potriveşte selectorul potenţiometrului, el încearcă să-şi sincronizeze mental conştiinţa cu cea a pacientului prin legătura energetică reprezentată de martor. Martorul constituie un fel de ghid de unde care îi permite operatorului să se conecteze la frecvenţa vibratorie a pacientului. În timp ce roteşte discurile potenţiometrelor, mintea operatorului radionic încearcă să potrivească frecvenţa energetică a pacientului cu cea a dispozitivului radionic. Energiile subtile ale martorului vibratoriu sunt obstrucţionate în mod variat prin poziţionarea potenţiometrului. Când operatorul simte o reacţie de rezonanţă, acest lucru se datorează faptului că poziţionarea potenţiometrului, cu ajutorul discului exterior de care este ataşat, a permis unui maximum de energie subtilă, de o anume frecvenţă, să pătrundă în circuit. Acest maximum de energie este (re) simţit în mod intuitiv de către operator sub forma unei înţepături plăcute în degetul aflat pe pernuţa de cauciuc. Percepţia primară de ordin paranormal are loc la un nivel psihoenergetic superior. Activitatea sporită a sistemului nervos autonom al operatorului radionic este semnalul că s-a ajuns la poziţionarea selectorului ce permite un maximum de energie subtilă.

Mintea superioară a specialistului în radionică joacă un rol integral în obţinerea şi colectarea de informaţii de natură parapsihică. Acest lucru este reflectat de diversitatea de specimene ce pot fi folosite în calitate de martori vibratorii. Cu toate că majoritatea practicanţilor folosesc un gen de specimen biologic al pacientului, cum ar fi un smoc de păr sau:? o pată de sânge, unii practicanţi ai radionicii sunt capabili să se conecteze la energiile pacientului printr-un martor constând doar dintr-o fotografie sau dintr-o bucată de hârtie purtând semnătura de mână a pacientului în cauză. Teoria holografică care susţine că „fiecare parte conţine întregul” poate explica doar în mod parţial cum părul sau pata de sânge a pacientului pot conţine informaţii. Martorul are aceeaşi

frecvenţă energetică cu cea a pacientului de la care provine. Există un anume gen de rezonanţă energetică între pacient şi martor. Fotografiile pacienţilor pot de fapt să surprindă pe peliculă un element al esenţei lor vibratorii, după cum s-a demonstrat prin capacitatea practicanţilor de radionică de a-i folosi ca martori. În loc să se conecteze la mica şi reprezentativa hologramă a pacientului codificată înăuntrul specimenului de păr sau de sânge, se poate ca această conştiinţă a operatorului radionic să aibă capacitatea de a se conecta la hologramа cosmică pentru a obţine informaţii de ordin paranormal despre un pacient aflat la distanţă.

Procesul de conectare radionică poate să fie similar cu mecanismele aflate la baza vederii la distanţă, descrise în capitolul I. în cazul studiilor de vedere (de) la distanţă, un experimentator uman este trimis să viziteze o destinaţie geografică aleasă la întâmplare, pe care subiectul trebuie s-o descrie în detaliu. Experimentatorul aflat la distanţă alege doar un anume punct aparţinând obiectivului propus la care subiectul (clar) văzător să-şi conecteze conştiinţa. Experimentatorul furnizează un fel de busolă de direcţionare, parapsihică, ce îi permite subiectului să se conecteze la porţiunea relevantă de pe marea hartă a hologramei cosmice. În mod similar, în radionică, martorul poate asigura şi el un fel de busolă, de direcţionare, parapsihică, ea servind ca punct focal pentru percepţia subtilă operatorului radionic. Această busolă ghidează operatorul, ajutându-l să se conecteze la sectorul relevant al hologramei cosmice, prin sincronizarea cu frecvenţa, unică, a pacientului.

O altă analogie folositoare o reprezintă conceptul de copoi paranormal. Când agenţii de poliţie, sau urmăritorii, încearcă să găsească pe cineva pierdut sau dispărut, ei vor folosi de multe ori copoi. Copoiului i se va da un articol de îmbrăcăminte, cum ar fi un pantof, aparţinând persoanei dispărute, pentru a-l mirosi, astfel încât acesta să-şi conecteze simţul olfactiv cu mirosul persoanei. Prin urmărirea mirosului, câinele este capabil să adulmece

unde s-a aflat persoana dispărută sau urmărită şi să descopere, în cele din urmă, locul în care se găseşte. În radionică, ghidul de unde reprezentat de martor acţionează într-un mod asemănător pentru a oferi „mirosul” vibratoriu al pacientului simţurilor superioare ale operatorului radionic. Spre deosebire de copoi, care trebuie să-l depisteze fizic pe individul în cauză, capacităţile paranormale ale operatorului radionic îi permit acestuia să se conecteze cu pacientul său indiferent de distanţa la care se află acesta.

Dacă operatorul radionic s-ar putea să nu fie în stare să perceapă în mod conştient date despre pacient, el încearcă, în schimb, să obţină aceste date folosindu-şi mintea superioară multidimensională. Fiinţele umane primesc în mod constant influxuri energetice de ordin superior prin intermediul sistemului lor de chakre-nadis-uri. La majoritatea indivizilor, această percepţie are loc la niveluri ce-l depăşesc pe cel al conştientei corespunzând stării normale de veghe. Din cauză că chakrele posedă calităţi de percepţie ce ţin de o frecvenţă superioară, ele constituie nişte căi prin care activitatea sistemului nervos autonom poate fi modulată de energiile subtile. Sistemele radionice încearcă să traducă datele furnizate de inconştient şi care ţin de un nivel superior, în date ce pot fi folosite în mod conştient. Au fost inventate o multitudine de instrumente radionice pentru a permite practicantului să diagnosticheze o gamă largă de tulburări energetice şi fiziologice.

Sistemul radionic este un instrument pasiv. El depinde în întregime de sistemul de percepţie subtil-energetică al operatorului radionic pentru asigurarea ingredientelor necesare realizării cu succes a operaţiei. *Capacitatea de a diagnostica cu precizie disfuncţiileenergetice la diferite de frecvenţă reflectă sensibilitatea energetică a sistemului de percepţie al chakrelor care există la fiecare practicant* ai în consecinţă, sistemele radionice nu pot oferi diagnostice precise decât dacă operatorul a atins un înalt nivel funcţional de

conştientă şi are o funcţionare corectă a chakrelor principale. Acesta reprezintă într-adevăr un tip de instrument de diagnosticare care depinde direct de cel care face experimentul. De aceea, instrumentele radionice pot oferi niveluri de informaţie uşor diferite în funcţie de diferitele niveluri de evoluţie şi de experienţă.

Diagrama nr. 23

SISTEMUL ENERGETIC UMAN MULTIDIMENSIONAL

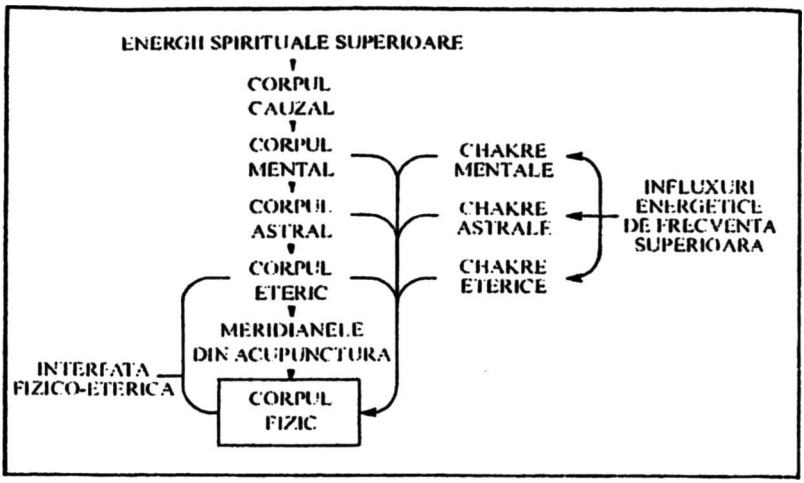

Sistemele radionice utilizează legăturile energetice dintre anatomia noastră energetică subtilă şi sistemul nostru nervos fizic. Se cunoaşte că firele subtile ale sistemului de nadis-uri, întrepătrunse cu nervii fizici ai corpului, transmit curenţi magnetici proveniţi de la chakrele aparţinând mai multor niveluri energetice. La multe aparate radionice, curenţii energetici care acţionează asupra sistemului nervos central sunt traduşi în zona conştientă prin intermediul unor factori exteriori care indică activitatea sporită a sistemului nervos simpatic. Uşoara umezire a degetului, datorată activităţii crescute a sistemului nervos simpatic, determină apariţia senzaţiei de înţepătură pe care operatorul radionic o interpretează, la nivel conştient, ca pe un răspuns pozitiv. Senzaţia de înţepătură este un indicator extern al activităţii interne a sistemului nervos simpatic.

După cum am văzut din experimentele dr. Dean, fluctuaţiile inconştiente înregistrate de sistemul simpatic, ce face parte din sistemul nervos central, pot de fapt reflecta schimbările ce au loc la nivelul racordurilor energetice din creier. Corpul preia multiplele frecvenţe ale curenţilor subtili prin diferite canale psihoenergetice, care includ sistemul de chakre-nadis-uri (a se vedea diagrama nr. 23). Degetul care atinge pernuţa de cauciuc permite minţii conştiente să folosească activitatea sistemului nervos simpatic ca pe un mijloc de feedback parapsihic atunci când se poziţionează selectoarele. Există explicaţii alternative, la fel de interesante, cu privire la mecanismul ce stă la baza fenomenului de „înţepătură" şi una ar putea fi furnizată de modelul de rezonanţă acustică al lui Tiller.17 Mecanismul în sine este poate mai puţin important decât faptul că înţepătura, ca răspuns, transmite într-adevăr date pertinente ce ţin de capacitatea de diagnosticare a practicantului de radionică.

Discurile radionice conectate la potenţiometre acţionează ca un fel de instrument contabil, care păstrează înregistrări cantitative de date parapsihice. Numerele cu trei şi patru cifre, sau coeficienţii, sunt analizate cifră cu cifră. Coeficienţii reprezintă frecvenţele energetice la care un pacient rezonează cu boala sau cu sănătatea. Coeficienţii descriu nu numai starea energetică a pacientului, ci şi frecvenţa energetică de care este nevoie pentru a readuce corpul la o stare de echilibru energetic şi de homeostazie. Coeficienţii reprezintă perturbări relative de frecvenţă şi nu indici numerici cu caracter absolut. Coeficienţii radionici pot să fie alţii pentru acelaşi pacient în funcţie de dispozitivul radionic folosit. Dar pentru un singur tip de instrument radionic, coeficientul legat de pneumonie va fi mereu acelaşi. Tabelele cu coeficienţii de referinţă pentru sănătate şi boală au fost creaţi şi standardizaţi în raport cu fiecare instrument radionic în parte.

Coeficienţii radionici sunt formaţi din numere compuse, luate de pe selectoarele potenţiometrelor, care

corespund unor valori asociate diferitelor diagnostice. Cu alte cuvinte, gradaţiile unui disc reprezintă unităţi ale zecilor, ale altuia unităţi ale sutelor etc. După cum am menţionat mai devreme, unii cercetători consideră că rezistenţa la sincronizare/acordare a potenţiometrelor influenţează curgerea curenţilor subtili ce se scurg dinspre circuit către pernuţa de cauciuc. Anumite poziţii, de opoziţie, ale potenţiometrelor, permit circulaţia optimă a curentului energetic subtil de o anume frecvenţă.

Când se conectează mental cu pacientul, specialistul în radionică roteşte un singur selector şi îşi întinde degetul pe membrana de cauciuc. Acest proces este comparabil cu cel în care un spărgător de seifuri ascultă zgomotul fiâcut de zimţii ai mecanismului de închidere în timp ce roteşte încet discul seifului pentru a-i introduce în locaşurile potrivite. Când se ajunge la poziţia de rezistenţă optimă faţă de curgerea curentului subtil, are loc un gen de rezonanţă mentală. Operatorul radionic primeşte un răspuns conştient afirmativ prin senzaţia de înţepătură. Folosind acelaşi proces, el trece la al doilea disc, apoi la al treilea, la al patrulea, până când ajunge la un coeficient cu trei sau patru cifre. La fel, spărgătorul nostru de seifuri, după ce a auzit primul zimţ pătrunzând în locaşul potrivit, continuă procesul până când toţi zimţii îşi găsesc intrându-l corespunzător şi uşa poate fi deschisă.

Sistemele radionice au devenit tot mai sofisticate, dar principiile de operare rămân aceleaşi. Succesul depinde de gradul de dezvoltare al facultăţilor radiestezice, ca şi de experienţa avută în aplicarea acestei capacităţi în vederea diagnosticării. La fel ca orice alt sistem de diagnosticare medicală, este nevoie de abilităţi tehnice şi de instruire pentru o interpretare corectă. Sistemele radionice nu sunt decât nişte instrumente, nimic altceva, care asigură un punct focal de feedback şi direcţia de urmat pentru practicantul înzestrat cu calităţi radiestezice şi de vindecător. Ele traduc datele de ordin paranormal, furnizate de inconştient. Înainte de dezvoltarea instrumentelor radionice, existau alte instrumente ce

serveau la decodificarea impresiilor radiestezice.

Una dintre cele mai timpurii aplicări a facultăţilor radiestezice s-a produs prin utilizarea pendulului pentru diagnosticarea medicală de către avangardişti precum Mermet. 18 Pendulul funcţionează ca un instrument ce este ţinut, atârnat, în mână, în vreme ce practicantul îl are minte pe pacient. Când practicantul pune, mental, întrebări ce trebuie să primească răspunsul de da sau nu, în legătură cu starea de sănătate a pacientului, observă rotirea pendulului, care se roteşte în sensul acelor de ceasornic în cazul răspunsului pozitiv, şi în sens contrar acelor de ceasornic în cazul răspunsului negativ. În mod similar, şi în radionică se folosesc întrebări care cer da sau nu ca răspuns.

Ca şi în cazul dispozitivelor radionice, succesul în folosirea pendulului depinde de funcţionarea percepţiilor de ordin paranormal ale operatorului, care ţin de domeniul inconştientului. La instrumentele radionice, semnalele inconştientului sunt exprimate prin intermediul sistemului nervos central. În cazul pendulului, exprimarea se realizează prin mici mişcări, inconştiente, ale muşchilor scheletici. Ambele sisteme se concentrează asupra modificărilor de ordin electric ce apar în sistemul nervos al corpului fizic, ca mijloace de a traduce datele paranormale ţinând de inconştient în informaţii energetice, conştiente, folositoare pentru diagnosticare.

Diagrama nr. 24 rezumă relaţia dintre diferitele instrumente radionice şi radiestezice şi căile prin care circulă informaţiile în sistemul psihoenergetic uman. Trebuie notat că procesul ce stă la baza recepţionării de informaţii are loc la nivel parapsihic, prin intermediu sistemului de chakre-nadis-uri. De aici, informaţiile trec mai întâi printr-o etapă de procesare ce ţine de nivelul inconştientului. Ele sunt de obicei traduse, apoi, de sistemul nervos autonom şi de activitatea motorie sub forma unor semnale specifice. Astfel, mintea conştientă poate să perceapă şi să analizeze informaţiile prin intermediul unor instrumente precum cele radionice şi

radiestezice (pendulul). Singurul proces care are loc la nivel conştient este conectarea cu pacientul şi „citirea" datelor oferite de instrument. Toate procesele ce conduc către diagnosticare au loc la niveluri neconştiente de funcţionare energetică. Din cauza interfeţei create de aceste sisteme energetice subtile cu sistemul nervos, se poate considera că indicatorii activităţii nervoase inconştiente reflectă în mod indirect activitatea superioară de ordin paranormal.

Dat fiind că reţeaua de colectare a informaţiilor include, pentru practicant, sistemul de cliakre. se pot diagnostica, radionic, afecţiuni pornind de la dezechilibre ale corpurilor subtile. Referitor la acest subiect, o mare contribuţie o au lucrările de cercetare întreprinse de dr. David Tansley din Anglia.19 Până acum, subactivitatea sau supraactivitatea unei chakre s-a putut constata (şi trata) în legătură cu unele procese de ordin patologic ale pacientului examinat. (Relaţia dintre chakre şi bolile fizice va fi dezbătută în profunzime într-un capitol ulterior.)

Practicianul din domeniul radionicii poate să obţină informaţii cu valoare de diagnostic prin realizarea unei conexiuni mentale cu pacientul prin intermediul vehiculului reprezentat de martor. Acest lucru a fost numit de către Tansley legătură mentală de rezonanţă. *Martorul vibratoriu este de fapt un punct energetic focal de conectare cu o intrare şi o ieşire, permite informaţiilor de natură energetică să se scurgă dinspre pacient către practicant şi, totodată, permite vindecarea pacientului, de la distanţă.*

Diagrama nr. 24

FOLOSIREA RADIESTEZIEI PENTRU DIAGNOSTICARE CĂILE DE CIRCULAŢIE ALE INFORMAŢIEI ÎN SISTEMELE RADIONICE

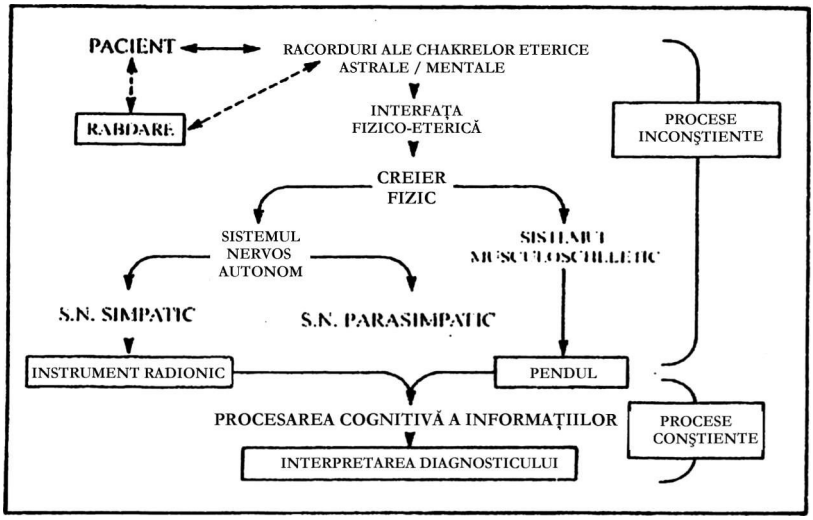

După ce s-au aflat care sunt dezechilibrele pacientului prin diagnosticare radionică, *aceste dispozitive îi permit practicantului să transmită energia ce prezintă caracteristicile frecvenţiale potrivite înapoi la pacient*. Acest tip de armonie energetică este similar, teoretic, cu diagnosticarea şi tratamentele efectuate de practicanţii metodei EDV. Pot fi furnizate diferite tipuri de terapii radionice în funcţie de modalităţile energetice folosite. Deoarece martorul permite conectarea la frecvenţa vibratorie a unui pacient oriunde s-ar afla acesta, atunci, se poate stabili o legătură cu două sensuri între pacient şi practicantul de radionică. Aceasta înseamnă că se pot folosi diferite sisteme radionice pentru propagarea frecvenţelor de energie subtilă către pacient chiar şi la distanţe mari. În loc de a i se da pacientului un remediu homeopatic conţinând o doză foarte mică din frecvenţa vibratorie necesară, se poate propaga direct frecvenţa leacului homeopatic către pacient prin utilizarea instrumentului radionic şi a martorului vibratoriii. Dispozitivul Mora, despre care s-a discutat la începutul capitolului, este capabil să transmită frecvenţe energetice terapeutice, de tip homeopatic, prin utilizarea unor principii subtil-energetice similare de transmisie vibratorie rezonantă de la distanţă. În mod asemănător, se pot

transmite frecvenţe energetice subtile către pacienţi prin folosirea unei întregi varietăţi de emiţători de vibraţii, care include diferite pietre şi cristale, culori, esenţe florale şi chiar frecvenţele pur magnetice ale a anumitor instrumente radionice în sine.

În general, sistemele de diagnosticare şi tratament radionice sunt mai greu de acceptat de către oamenii de ştiinţă convenţionali, din cauză că presupun acceptarea ideii de anatomie umană subtil-energetică. În plus, capacitatea de propagare, radionică, a vindecării de la distanţă nu poate fi acceptată, ca idee, de către mulţi doctori. După cum vom vedea mai târziu, există un număr de studii ştiinţifice interesante care susţin prin argumente concrete că energiile vindecătoare pot fi transmise dinspre vindecători către pacienţi de la sute de mile distanţă. În cazul vindecării radionice (de) la distanţă, martorul se constituie în ghidul de unde vibrante, cu ajutorul căruia energiile vindecătoare ajung la pacientul bolnav. Pentru a înţelege metodele radionice de diagnosticare, este necesar să acceptăm faptul că multe genuri de vedere (de) la distanţă sunt posibile şi că uneori aceste capacităţi latente pot funcţiona la nivelurile inconştiente de percepţie. În plus, aceste capacităţi de clarvedere pot fi folosite cu ajutorul unor instrumente psihotronice.

Teoriile holografice asupra realităţii s-ar putea să deţină cheia de înţelegere a modului cum oamenii se pot conecta, în mod parapsihic, cu locuri şi persoane de departe pentru a obţine informaţii detaliate. Învăţarea modului în care se poate citi holograma cosmică poate reprezenta o cerinţă necesară în vederea aplicării metodelor de diagnosticare radionică. Se pare că toţi posedăm aceste capacităţi în grade diferite.

Conectarea dintre practicant şi instrument s-ar putea să-l reprezinte o condiţie necesară pentru reuşita operaţiei, atât în legătură cu sistemele radionice cât şi cu metodele de diagnosticare de tipul EDV. *Facultăţile intuitive ale terapeutului vor juca un rol din ce în ce mai important, în măsura care medicina va continua să*

exploreze metodele de diagnosticare şi tratament bazate pe energiile subtile.

S-a sugerat de către unii că sistemele EDV reprezintă de fapt un gen de sistem radionic de diagnosticare şi tratament, dar că sunt mai sofisticate, din punct de vedere tehnic, decât; instrumentele pur radionice. Ambele sisteme implică transmiterea de energii subtile prin conductori. Metoda EDV funcţionează cel mai bine prin folosirea unei interfeţe directe cu sistemul de meridiane al pacientului, cea a acupunctelor. Metoda pur radionică nu presupune prezenţa fizică a pacientului. Sistemele radionice nu implică decât prezenţa unui reprezentant vibratoriu al pacientului (martorul) pentru a realiza aceeaşi reţea energetică subtilă.

Există cercetări clinice care sugerează că aparatul Voii este, într-adevăr, un tip de instrument radionic sau „magic”. Studiile au descoperit că s-ar putea să fi existat variaţii ale presiunii aplicate de către practicantul EDV în acupuncte prin folosirea primelor sonde EDV. Sondele EDV de fabricaţie mai recentă au fost concepute în aşa fel încât să ofere un feedback electronic al presiunii aplicate, spre a se putea controla gradul acesteia. Chiar şi atunci când se realizează un control al presiunii, persistă suspiciunile asupra faptului că dispozitivul Voii ar funcţiona cel mai bine atunci când practicantul este sensibil la energiile implicate, într-un mod similar cerinţelor ce se impun în cazul operatorului radionic. Dispozitivul Voii îi permite practicantului să se conecteze direct la reţeaua de meridiane a pacientului, în loc să lucreze la distanţă faţă de martorul vibratoriu. Chiar şi fără conexiunea radionică, sistemele computerizate de diagnosticare electrică cum ar fi dispozitivul AMI, care nu necesită participarea directă a specialistului, subliniază necesitatea folosirea sistemului de meridiane ca interfaţă pentru diagnosticare.

Sistemele radionice şi EDV întrebuinţează în mod comun principiul rezonanţei spre a realiza funcţia de diagnosticare şi pentru a putea administra terapii eficiente bazate pe sincronizarea frecvenţelor. Sistemele radionice

pot chiar elimina necesitatea ingerării fizice de remedii, prin faptul că frecvenţele necesare pot fi emise către pacient cu ajutorul ghidajului oferit de martor. Ambele metode reprezintă mijloace de diagnosticare la nivelul anatomiei energetice subtile a pacientului, înainte ca boala să ia o formă de manifestare fizică. Sistemele radionice şi de electroacupunctură fac posibilă detectarea bolilor înainte să se producă vătămarea organică. Este clar că răspândirea pe scară largă a tehnologiilor bazate pe radionică şi pe meridianenţi se poate produce fără o modificare semnificativă de viziune a sectorului medical, care să implice recunoaşterea existenţei sistemelor de energie subtilă la oameni.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Sistemul meridianelor de acupunctură, datorită legăturii energetice pe care o creează între corpurile fizic şi eteric, este numit interfaţa fizico-etherică.

2. Sistemele de diagnosticare prin electroacupunctură, cum ar fi instrumentele inventate de Voii şi Motoyama, detectează dezechilibrele fiziologice şi energetice din corp prin măsurarea schimbărilor de ordin electric din sistemul de meridiane. Pentru că sistemul de meridiane face parte din interfaţa fizico-etherică, dezechilibrele energetice din acupuncte reflectă tulburările existente atât la nivel eteric cât şi celular.

3. În vreme ce dispozitivul AM1 măsoară toate meridianele principale în mod simultan, aparatul Voii este folosit pentru a examina caracteristicile electrice ale fiecărui acupunct în parte.

4. Dezechilibrele detectate prin metoda Voii în anumite acupuncte situate de-a lungul unui meridian pot reflecta perturbări fiziologice ce există la diferite niveluri ale sistemului organic alimentat de acel meridian.

5. Aparatul Voii poate fi folosit pentru a diagnostica diferite cauze ale bolilor sau pentru a crea potrivirea între anumite remedii şi pacient. Mecanismele energetice ce stau la baza folosirii sistemului Voii sunt în legătură cu un fenomen vibratoriu numit reacţia de rezonanţă a

acupunctului. Când agentul ce provoacă boala sau remediul vibratoriu potrivit este plasat în circuitul aparatului Voii, această reacţie produce o modificare a parametrilor electrici, care pot fi citiţi cu ajutorul unui mic dispozitiv asemănător unui voltametru (când sistemul se află în contact electric cu sistemul de meridiane al pacientului).

6. Întrebuinţarea unor sisteme de diagnosticare precum aparatul Voii spre a descoperi şi trata dezechilibrele vibratorii din corp permite sondarea unor straturi energetice profunde. „Descojirea" straturilor succesive ale acestei „armuri", care au fost acumulate prin expunerea la diferite „insulte" fiziologice şi energetice, se numeşte „efectul ceapă".

7. Alergiile la alimente, numite uneori reacţiile de sensibilitate la alimente, sunt deseori cauzate de reacţii adverse la substanţele chimice pe bază de fenoli care sunt folosite pentru prepararea multor alimente şi mâncăruri. Mecanismele prin care aceste reacţii de sensibilitate se produc includ o varietate de răspunsuri imunologice şi probabil anumite reacţii energetice de ordin subtil. Aceste sensibilităţi la mâncare sunt probabil răspunzătoare pentru mai multe boli, nediagnosticate, decât se recunoaşte în mod curent.

8. Aparatul Voii poate fi folosit pentru a grăbi diagnosticarea diferitelor alergii la mâncare şi poate de asemenea realiza determinarea rapidă a dozajelor homeopatice specifice a substanţelor antialergice, care pot neutraliza simptomele alergice.

9. În loc de a avea un contact direct cu sistemul de meridiane al pacientului pentru a obţine informaţii energetice, dispozitivele radionice utilizează un specimen biologic sau o fotografie a pacientului ca probe energetice. Un asemenea specimen este numit martorul vibratoriu. Martorul reprezintă un punct focal energetic cu care conştiinţa superioară a specialistului în radionică se conectează.

10. Dispozitivele radionice folosesc de asemenea

principiul rezonanţei pentru a obţine feeback-ul stării pacientului. Reacţia de rezonanţă are loc înăuntrul sistemului nervos autonom (inconştient) al operatorului radionic şi este reflectat de o activitate mărită a sistemului nervos simpatic. Această reacţie este marcată de o senzaţie tot mai acută de înţepătură resimţită de operatorul radionic în degetul întins pe perna de cauciuc „înţepătoare" a instrumentului radionic.

11. Sistemele radionice sunt nişte dispozitive care reprezintă o extensie, exterioară, a sensibilităţii sistemelor de percepţie superioară ale pacientului. În consecinţă, sensibilitatea instrumentelor radionice este o reflectare a dezvoltării psihospirituale a operatorilor lor.

12 Instrumentele radionice sunt nişte înregistratori mentali care folosesc discuri numerotate (selectoare) pentru a-l ajuta pe practicant să se conecteze la frecvenţa ce corespunde bolii pacientului. Prin descoperirea acestei frecvenţe se poate propaga frecvenţa potrivită şi necesară vindecării înapoi către pacient prin intermedierea energetică a martorului vibratoriu.

13. Instrumentele radionice şi pendulele sunt sisteme care îi permit terapeutului sensibil să-şi amplifice şi să-şi conştientizeze anumite percepţii care de obicei operează la nivelul inconştientului.

14. Din cauză că cei ce operează cu aparatul Voii s-ar putea să varieze, în mod inconştient, presiunea cu care acţionează asupra acupunctelor, când mânuiesc sonda, se poate ca instrumentul Voii să funcţioneze şi ca un fel de sistem radionic sau „magic".

CAPITOLUL VII

Evoluţia Medicinei vibraţionale

SĂ ÎNVĂŢĂM SĂ VINDECĂM FOLOSIND ÎNŢELEPCIUNEA NATURII

Pe parcursul acestui text am examinat în detaliu relaţiile dintre corpul fizic şi corpurile subtile de lumină care contribuie la crearea naturii multidimensionale a omului. A devenit tot mai clar că se poate interveni terapeutic asupra bolilor fizice şi emoţionale acţionând la

nivelul structurilor de frecvenţă superioară, care se află în echilibru dinamic cu corpul fizic. Corpurile noastre subtil-energetice joacă un rol major în menţinerea sănătăţii. Perturbările energetice din corpul eteric precedă manifestarea tiparelor anormale de organizare celulară şi de creştere. Bolile devin manifeste în corpul fizic numai după ce perturbările suferite de fluxul energetic s-au cristalizat deja în structurile subtile ale corpurilor de frecvenţă superioară. Unul dintre cele mai bune moduri pentru a corecta tiparele disfuncţionale din corpurile subtile constă în a administra doze terapeutice de energie subtilă de o anume frecvenţă în forma medicamentelor vibratorii.

Când vorbim despre vibraţie, noi de fapt folosim un sinonim pentru frecvenţă. Diferitele frecvenţe energetice reflectă grade diferite de vibraţie. Ştim că materia şi energia sunt două manifestări diferite ale aceleiaşi substanţe energetice primare din care este compus tot ce se află în univers, inclusiv corpurile noastre fizice şi subtile. Gradul de vibraţie al acestei energii universale determină densitatea formei ei de exprimare. Materia a cărei viteză de vibraţie este foarte scăzută, este numită materie fizică. Cea care vibrează la viteze care o depăşesc pe cea a luminii este cunoscută ca reprezentând materia subtilă. Materia subtilă este la fel de reală ca materia densă, doar că are o mai mare viteză de vibraţie. Pentru a acţiona, în mod terapeutic, asupra corpurilor noastre subtile, trebuie să administrăm energie care vibrează la frecvenţe ce depăşesc planul fizic. Remediile vibratorii conţine asemenea energii subtile de o înaltă frecvenţă.

Remediile vibratorii sunt de obicei esenţe sau fineturi care sunt încărcate cu o energie subtilă de o anume frecvenţă. Am examinat deja un tip de remediu vibratoriu în forma homeopatici. După cum a fost demonstrat de prototipurile de remedii homeopatice, caracteristicile vibratorii sunt de obicei imprimate în mediul universal de depozitare al naturii: apa. Structurile energetice subtile stocate în esenţa vibratorie pot fi folosite pentru a se opera

asupra fiinţelor umane la diferite niveluri de interacţiune.

Există o multitudine de remedii vibratorii care au fost luate de la Mama Natură. Esenţele de flori vii se numără printre cele mai vechi modalităţi de vindecare naturală. Vom continua discuţia noastră despre evoluţia medicinei vibraţionale referindu-ne la darurile făcute omenirii de florile de pe planeta noastră.

Să învăţăm să folosim remedii florale pentru vindecare dr. Bach descoperă darurile secrete ale naturii

Unul dintre cele mai respectate nume asociate cu folosirea esenţelor florale este cel al dr. Edward Bach din Anglia. Dr. Bach a fost un respectat medic homeopat care a trăit în Londra în prima parte a secolului XX. Lui i se atribuie descoperirea de acum faimoaselor Remedii Florale Bach, car sunt folosite de către terapeuţii din întreaga lume. Aceste esenţe florale sunt folosite pentru tratarea unei întregi varietăţi de tulburări emoţionale şi temperamentale. La fel ca medicamentele homeopatice, deşi esenţele florale conţin cantităţi infinitezimale de substanţă fizică, totuşi sunt considerate drept remedii pur vibratorii. Aplicarea lor pe scară largă a deschis calea pentru vindecarea cu esenţe florale, ca o formă unică şi specială de terapie subtil-energetică. Edward Bach a fost un avangardist în domeniul medicinei, care a descoperit o legătură între stres, emoţii şi boală înainte ca majoritatea doctorilor contemporani să înceapă măcar să se gândească la ea. Din momentul în care a avut viziunea asupra contribuţiei factorului emoţional la declanşarea bolilor, Bach nu a mai făcut altceva decât să caute un mod simplu şi natural de a readuce oamenii la un nivel de echilibru armonios. Această încercare de aflare a unui leac natural l-a făcut pe dr. Bach ca în cele din urmă să descopere proprietăţile tămăduitoare ale remediilor homeopatice şi, în cele din urmă, esenţele florilor.

Înainte de a deveni medic homeopat, Bach era un doctor obişnuit, specializat în bacteriologie şi lucrând la un spital important din Londra. Una dintre primele sale descoperiri în acest domeniu a avut de-a face cu prezenţa

unor tipuri speciale de bacterii, descoperite în traiectul gastrointestinal al persoanelor suferind de boli cronice. El a descoperit un număr de bacterii a căror prezenţă în traiectul gastrointestinal era asociată cu exacerbările persistente ale unor boli cronice precum artrita şi reumatismul. Dacă, de fapt, bacteriile respective agravau aceste boli de natură reumatică, atunci stimularea corpului în a respinge, imunologic, aceste microorganisme, ar fi trebuit să uşureze suferinţa unor asemenea pacienţi, prin diminuarea simptomelor artritice. Bach a presupus că inocularea unor vaccinuri făcute din aceste bacterii intestinale va avea efectul dorit de curăţare a sistemului de noxele bacteriene care provocau bolile cronice, în baza acestei presupuneri, Bach a creat vaccinuri diluate din agenţii patogeni pe care el îi asocia cu exacerbarea bolii cronice. Când li se injectau pacienţilor prezentând disfuncţii de ordin cronic, vaccinurile produceau îmbunătăţiri semnificative în legătură cu simptomele artritice şi alte simptome cronice.

Curând după descoperirea sa, lui Bach i s-a dat o carte numită *Organonul Medicinei*. Acesta era faimosul tratat al lui Hahnemann despre homeopatie. Bach s-a simţit foarte atras de ideile practicii homeopatice. Ideea lui de a administra doze foarte mici de substanţe toxice pentru a vindeca bolile era similară cu teoria homeopatică a lui Hahnemann. Bach ajunsese în mod empiric la această concluzie, prin încercări succesive. El era de asemenea interesat în găsirea unei metode alternative pentru injectarea vaccinurilor, din cauză că acestea produceau reacţii negative ale ţesuturilor locale. Bach a decis să prepare concentraţii homeopatice ale bacteriilor intestinale asociate cu boala şi să le administreze sublingual. A început deci tratamentele orale cu pacienţii săi şi rezultatele au fost multntai bune decât cele realizate prin folosirea vaccinurilor, în total, Bach a clasificat şapte tipuri de bacterii asociate bolilor cronice şi din acestea el a creat preparatele homeopatice cunoscute sub denumirea de Cele Şapte Nosoduri ale lui Bach (a se vedea discuţia

despre nosoduri în capitolul 6).

Acesta este momentul în care Bach a făcut o descoperire ciudată. El a aflat că pacienţii care aveau fiecare dintre aceste şapte tipuri de agenţi patogeni de origine bacteriană (re) prezentau anumite tipuri de personalitate şi de temperament. Pe baza acestei revelaţii, Bach a început să-şi trateze pacienţii cu nosodurile sale. El a stabilit folosirea nosodurilor strict în funcţie de temperamentele pacienţilor. A ignorat aspectele fizice ale bolilor lor şi nu s-a ocupat decât de simptomele mentale, pe care le-a corelat cu diferitele nosoduri. Folosind această metodă, Bach a obţinut succese clinice peste aşteptări.

După ce şi-a îmbunătăţit, întrucâtva, tehnicile şi după ce a analizat diferitele tipuri de personalitate, Bach a mai avut o revelaţie. El a ajuns la concluzia că oamenii aparţinând aceluiaşi tip de personalitate nu contractează, în mod necesar, aceleaşi boli. Constatarea de bază este că, supuşi acţiunii unui anume tip de agent patogen, producător de boală, oamenii aparţinând aceluiaşi tip de personalitate vor reacţiona la bolile lor, diferite, în mod similar, prezentând acelaşi gen de comportament, aceleaşi reacţii şi stări de spirit, indiferent de boală. În consecinţă, nu se impunea decât categorisirea caracteristicilor mentale şi emoţionale ale pacientului pentru a afla care remediu era cel mai indicat pentru vindecarea bolilor lor cronice. Ceea ce a intuit corect Bach se referă la factorii ce ţin de natura emoţională şi de personalitate, în sensul că aceştia contribuie la crearea unei predispoziţii de ordin general către (o) boală. Cel mai semnificativ dintre aceşti factori îl reprezintă tendinţele emoţionale precum frica şi atitudinile negative. Ştiinţa medicală începe de-abia acum să descopere această legătură între boală şi emoţii. Bach ajunsese la această concluzie cu 50 de ani înainte de demararea cercetărilor psihoneuroimunologice.

Lui Bach nu-i plăcea să dea nosoduri preparate din agenţi cauzatori de boală. El a considerat că trebuie să existe în natură diferite alte remedii care, prin similitudine vibratorie, să producă efectele nosodurilor sale şi chiar să

le depăşească sub raportul eficienţei. În consecinţă, s-a apucat să caute agenţi naturali care să nu aibă legătură cu patologia prestabilită a bolii, ci mai degrabă cu factorii emoţionali conducând către boală. El i-a descoperit mai târziu în esenţele anumitor flori. Bach a identificat cu totul 38 de esenţe. Cea de-a 38-a esenţă era o combinaţie între mai multe substanţe florale, căreia i s-a atribuit, în mod popular, denumirea de Remediul Salvator.

Bach a perceput în mod corect că legătura dintre boală şi personalitate constituia o consecinţă a unei disfuncţii de ordin energetic existând la nivelul corpurilor subtile. El a simţit că boala este o reflectare a dizannoniei dintre personalitatea fizică şi Sinele Superior sau sufletul. Această dizarmonie interioară este oglindită de anumite tipuri de trăsături mentale şi de atitudini pe care individul le prezintă. Această dizarmonie mentală şi energetică dintre personalitatea fizică şi Sinele Superior a fost considerată drept factorul iniţial de generare a procesului bolii.

Bach a considerat că energiile vibratorii subtile ale esenţelor florale pot contribui la realinierea structurilor emoţionale ale tulburării. Prin ameliorarea sincronizării dintre personalitatea fizică şi energiile Sinelui Superior, s-a putut crea o mai mare armonie înăuntrul individului ca ansamblu, lucru reflectat de o mai mare pace a minţii şi de bucuria manifestată.

Prin corectarea factorilor emoţiopacienţii ar fi ajutaţi să-şi îmbunătăţească vitalitatea fizică şi mentală şi, astfel, ei s-ar putea vindeca, în cele din urmă, de orice boală fizică. Bach se referă la această relaţie dintre personalitatea fizică şi Sinele Superior folosind o filosofie legală de reîncarnare. Să-l citǎm chiar pe Bach:

Ar trebui să se înţeleagă foarte bine Suflet încarnat se află aici pentru niciun alt motiv decât cel de a câştiga experienţă şi înţelegere şi de a-şi perfecţiona personalitatea în vederea atingerii acelor idealuri stabilite de Suflet. Să-şi amintească fiecare Sufletul său a stabilit pentru el o anume lucrare şi că, dacă nu realizează

această lucrare, chiar dacă poate nu în mod conştient, el sau ea va declanşa, inevitabil, un conflict între Sufletul şi personalitatea sa, care în mod invariabil se manifesta sub forma tulburărilor de ordin fizic…

Se ştie din vremuri imemoriale că Providenţa a dăruit naturii mijloacele de prevenire şi vindecare a bolii, prin ierburi, plante şi copaci divini. Acestora li s-a dat puterea de a vindeca toate tipurile de boli şi de suferinţe. Când se tratează cazurile de boală prin folosirea acestor remediu nu se acordă nicio atenţie naturii bolii. Individul este tratat şi, când el se simte bine, înseamnă că boala a plecat, fiind alungată de îmbunătăţirea, suficientă, a sănătăţii. Mintea, care este cea mai delicată şi cea mai sensibilă parte a corpului, arată direcţia şi cursul bolii mult mai clar decât corpul în sine, aşa încât este aleasă starea minţii ca ghid în legătură cu remediile necesare…

Ne apropiem de zorii unei noi epoci a vindecării. Acum o sută de ani, Homeopatia lui Hahnemann a fost prima licărire de lumină, a dimineţii, după o lungă şi foarte întunecoasă noapte şi s-ar putea ca ea să joace un rol important în cadrul medicinei viitorului…

Când ne referim la problema vindecării, putem înţelege că şi aceasta va trebui să ţină pasul cu timpul şi să-şi schimbe metodele, trecând de la materialismul grosier la ştiinţa bazată pe Adevăr şi guvernată de aceleaşi legi divine care coordonează natura noastră…

Materialismul uită că există un factor superior planului fizic, care, în cursul firesc al vieţii, protejează individul de sau îl trimite spre boală, oricare ar fi natura acesteia. Frica, prin efectul ei deprimant asupra mentalităţii noastre, crează, astfel, dizannonie în corpurile noastre fizice şi magnetice şi deschide drumul invaziei (bacteriene). Cauza reală a bolii rezidă în personalitatea noastră…

În viitor, vindecarea va trece din sfera tratării corpului fizic în cea a vindecării spirituale şi mentale, care, prin conferirea armoniei dintre Suflet şi minte, va eradica chiar cauza de bază a bolii şi, astfel, va face ca asemenea

mijloace fizice să nu fie folosite decât în măsura în care este nevoie pentru a completa vindecarea corpului.1

Bach a înţeles relaţia energetică dintre mintea superioară şi calităţile magnetice ale corpurilor subtile superioare. După cum s-a discutat în capitolele anterioare, calităţile minţii şi emoţiei care sunt exprimate prin intermediul creierului şi sistemului nervos se datorează energiei absorbite de la corpurile eteric, astral şi mental. Esenţele florale au un impact energetic asupra acestor corpuri superioare, iar efectele vor fi resimţite, în cele din urmă, şi de corpul fizic.

Bach a descoperit efectele diferitelor flori observând cum au acţionat asupra lui. Bach era el însuşi un „paranormal”. Era un om atât de sensibil, încât uneori trebuia să se protejeze şi să se izoleze de forfota şi de haosul din Londra, întrucât viaţa de oraş era prea chinuitoare şi obositoare. Mutându-se la ţară, după o boală care aproape că l-a omorât, Bach făcea plimbări lungi în căutarea remediilor din natură. Sensibilitatea lui Bach la energii subtile era atât de mare, încât putea să atingă rouă de dimineaţă a unei flori cu buzele şi să experimenteze efectele terapeutice potenţiale ale plantei. Bach era atât de sensibil, încât, atunci când se afla în prezenţa unei flori, putea să experimenteze toate simptomele fizice şi stările emoţionale pentru care esenţa florii reprezenta antidotul. Procesul de determinare a tuturor celor 38 de remedii florale l-a supus la o asemenea încordare fizică şi emoţională, încât acesta a murit în 1936, la vârsta de 56 de ani.

Bach a căutat de asemenea o metodă pentru prepararea acestor esenţe vibratorii care să nu implice pulverizarea plantei şi potenţarea ei prin metode homeopatice laborioase (A se vedea capitolul 2 referitor la prepararea remediilor homeopatice.) El a cules rouă de dimineaţă a florilor scăldate de lumina soarelui şi picăturile de rouă ale florilor aflate în umbră. Le-a examinat în scopul stabilirii diferenţelor existente între ele în raport cu capacitatea de a acţiona asupra corpurilor

subtile. Comparând cele două soluţii, el a aflat că apa florilor expuse la soare are cel mai puternic efect. Spre încântarea sa, a descoperit că poate să aşeze florile aparţinând unei anume specii pe suprafaţa apei de izvor conţinute de un vas mare ţinut la soare şi să obţină ti neţuri cu mare putere vibratorie. Efectele subtile ale luminii soarelui au fost decisive, amprentând apa cu semnătura vibratorie a florii. Putem relaţiona calităţile subtile ale luminii soarelui cu ceea ce hinduşii numesc „prana”.

Remediile florale Bach au fost folosite pentru a trata reacţiile emoţionale la boală ca şi structurile temperamentale ce pot provoca, în cele din urmă, boala. De exemplu, dacă un pacient suferea de un gen cunoscut de frică, cum ar fi fobia, i se administra o esenţă de Mimulus. Persoanelor suferind de pe urma unui şoc li se dădea o tinctură din floarea numită Steaua din Betleem. Indivizii prezentând probleme legate de permanenta indecizie îşi aflau rezolvarea în esenţa făcută din floarea Scleranthus. Gândurile obsesive păreau a se diminua când pacienţii erau trataţi cu esenţe florale făcute din castan alb.

Prin folosirea remediilor florale, mulţi medici au obţinut succese clinice reprezentate de ameliorarea sau chiar eliminarea disfuncţiilor şi tulburărilor legate de emoţii şi de felul personalităţii. Spre deosebire de terapiile convenţionale cu medicamente, care nu acţionează decât la nivelul patologiei fizice celulare, structurile energetice conţinute de esenţa florală lucrează la nivelul vehiculelor emoţionale, mentale şi spirituale. Corpurile subtile influenţează corpul fizic prin modificarea sensibilităţii lui la influenţele agenţilor patogeni, interni sau externi, provocatori de boală. Bach, cu esenţele sale vibratorii, a încercat să mărească rezistenţa imunologică a pacienţilor săi prin crearea unei armonii interioare şi prin amplificarea sistemelor energetice superioare care conectează fiinţele umane cu şinele lor superior. Remediile florale ale lui Bach au avut doar un mic efect direct asupra

sistemelor celulare ale corpului fizic. Există, totuşi, alte tipuri de esenţe florale care pot influenţa direct dezechilibrele celulare din corpul fizic prin interacţionarea cu diferite niveluri ale anatomiei umane subtil-energetice.

După moartea lui Bach din 1936, Centrul Edward Bach de terapie din Anglia a continuat să prepare esenţe florale în stilul unic al inovatorului lor. În diferite şcoli naturiste din Europa şi Statele Unite, remediile florale Bach au fost utilizate în conformitate cu criteriile emoţionale şi mentale stabilite de Edward Bach. Au avut loc diferite tipuri de experimente în care s-au folosit mai multe feluri de flori naturale, dar abia în anii 1970 a fost produsă o serie cu totul nouă de esenţe florale.

În 1979, Richard Katz a creat Societatea de Esenţe Florale (SEP). Societatea a oferit un cadru de relaţionare şi de schimb de informaţii pentru lucrătorii şi terapeuţii din domeniul esenţelor florale. În plus, ea a introdus o întreagă varietate de esenţe noi preparate din flori ce nu cresc decât în Statele Unite (în special California, unde îşi are baza SEE). Grupul SEP a publicat date despre diferite metode de a utiliza remediile florale

Bach şi despre noile esenţe care au devenit cunoscute sub denumirea de Esenţele ŞEF.

Descoperitorul Esenţelor ŞEF a fost Richard Katz, fondatorul Societăţii de Esenţe florale. Katz a selectat şi preparat fiecare floare pe cale intuitivă, consultându-se apoi cu un mic grup de specialişti locali în domeniu. Feedback-ul clinic a indicat că noile esenţe funcţionau foarte bine în cazul proceselor de dezvoltare interioară şi de trezire spirituală. Ele păreau să acţioneze ca nişte catalizatori de transmutaţie pentru blocaje psihoenergetice de tip specific, cum ar fi cele ţinând de fricile în legătură cu sexualitatea, raporturile intime, sensibilitate şi dezvoltarea spirituală. În extinderea cunoaşterii despre esenţele individuale un mare aport l-au avut informaţiile provenind de la oameni cu capacităţi paranormale, ghidaţi din planuri superioare, prin channeling, sau de la diverşi practicieni din domeniu care foloseau pendulul

radiestezic.2 Prin acest gen de colectare de informaţii, bazat în primul rând pe intuiţie, s-a acumulat multă cunoaştere în legătură cu aplicarea acestor esenţe. Frânturi din această cunoaştere s-au mai ivit când şi când în *Jurnalul Esenţelor Florale*, publicaţie fără o apariţie constantă, dar abia în 1983 s-a scris un text important asupra aspectelor terapeutice, subtil-energetice, ale esenţelor florale, avându-l ca autor pe Gurudas, un cercetător din Bouler. Colorado.

O revoluţie în vindecarea bazată pe esenţele florale: *Contribuţia lui Gurudas la elaborarea unei sinteze a medicineivibraţiilor* în prima perioadă a lui 1983, o varietate întreagă de noi esenţe florale a fost distr ibuită centrelor de vindecare esoterică de către o societate care îşi spunea Pegasus Products, Inc. Aceste noi esenţe erau prezentate într-un ar anjament special, împreună cu un al doilea grup de remedii vibratorii numite elixire (făcute) din pietre preţioase. Acest aranjament unic era însoţit de o listă de prezentare care enumera beneficiile energetice şi terapeutice ale elixirelor din muguri şi ale esenţelor florale. În capul listei exista o trimitere la câteva cărţi care ofereau informaţii detaliate de natură vibratorie. Printre aceste cărţi, un loc aparte îl ocupa un text de medicină subtil-energetică intitulat *Esenţele florale vindecarea prin vibraţii*, de Gurudas

Câteva luni mai târziu, în librării şi-a făcut apariţia o carte care, printre subiectele sale neobişnuite, conţinea descrierea detaliată, de ordin ştiinţific şi tehnic, a proprietăţilor subtil-energetice şi fizice a 108 noi esenţe florale. Unele dintre aceste flori făceau deja parte dintre Esenţele ŞEF, dar nu fuseseră încă descrise atât de amănunţit. În plus, existau descrieri tehnice ale relaţiilor dintre esenţele florale şi remediile homeopatice, în acest text de extremă notorietate tratând despre *Medicina Vibraţiilor*, Gurudas a strâns şi a comentat informaţiile obţinute pe cale paranormală de Kevin Ryerson, un medium remarcabil, de calibrul lui Edgar Cayce. O mare parte a materialului conţinut de *Esenţele Florale şi*

Vindecarea prin vibraţii a fost realizat în urma unei serii ne şedinţe de comunicări spiritiste în grup, având ca temă cercetarea, conduse de Ryerson, la care Gurudas a participat în 1980 în San Francisco. Grupul se întâlnise cu Ryerson pentru a dobândi date tehnice, furnizate de surse astrale, în legătură cu utilizarea clinică a diferitelor esenţe florale. Printre indivizii prezenţi la această întâlnire de factură unică se aflau Gurudas şi Richard Katz, fondatorul Societăţii de Esenţe Florale. După aceste şedinţe din 1980, Gurudas a continuat să adune date de natură paranormală despre esenţele florale de la Ryerson şi, totodată, a început să-şi elaboreze tratatul pe baza datelor deja obţinute.

Trebuie menţionat că materialul dobândit pe cale mediumnică oferă o viziune asupra a ceea ce astăzi poate fi considerat o nouă tehnică de vindecare, cu toate că rădăcinile unor asemenea metode s-ar putea să fie, de fapt, străvechi. Primele demersuri în a dezvolta o metodă sistematică de vindecare pe baza folosirii esenţelor florale aparţin aceluiaşi dr. Edward Bach, el însuşi un fel de medium şi totodată un foarte bun medic. Informaţiile obţinute pe cale mediumnică, precum cele ale lui Kevin Ryerson, se referă la mecanismele de acţiune biochimică şi subtil-energetică ale esenţelor florale, la modurile în care pot fi folosite pentru vindecare, ca şi la direcţiile ce trebuie urmate, mai departe, de cercetarea ştiinţifică pentru validarea informaţiilor date. Efectele acestor noi esenţe florale, ca şi acţiunile lor, trebuie văzute, în această lumină, ca o formă experimentală de terapie.

Esenţele florale şi vindecarea prin vibraţii sunt remarcabilei prin aceea că adună laolaltăoma Fe cantitate de informaţii tehnice diverse în legătură cu întrebuinţarea esenţelor florale şi cu terapiile vibratorii aferente. Istoricul esenţelor florale este expus, pe larg, în capitolul introductiv, referindu-se, desigur, printre altele, şi la descoperirile şi la inspiraţia dr. Bach. Gurudas ajunge aici la o concluzie interesantă, sugerând că Bach s-ar putea să fi fost inspirat în a explora proprietăţile vindecătoare ale florilor de Rudolph Steiner. Steiner, un faimos metafizician,

ţinuse nişte prelegeri pe temă medicală în Anglia, la care se poate ca Bach; – aflat pe atunci la începuturile carierei sale de doctor, să fi participat.

Se mai discută în acest capitol legat de originile esenţelor florale despre folosirea lor, pentru vindecare, în cadrul unor civilizaţii străvechi precum cea a atlanţilor şi a lemurienilor, descrise într-un mod esoteric.

În prima parte a cărţii, Gurudas prezintă diferite tehnici prin care esenţele florale pot fi preparate şi amplificate, ca şi mecanismele complicate prin care ele acţionează asupra sistemului energetic. A doua parte a cărţii se ocupă în mod foarte detaliat de proprietăţile esenţelor individuale. Aici se specifică nivelurile subtil-energetice la care funcţionează esenţa şi există de asemenea liste cu bolile pentru care poate fi folosită fiecare esenţă în parte. La capătul acestei secţiuni, Gurudas a structurat datele în tabele utile şi bine alcătuite, care se referă la întrebuinţările terapeutice ale diferitelor esenţe şi la sistemele energetice cu care interacţionează fiecare esenţă în parte.

Spre deosebire de orice text anterior despre medicina vibraţiilor, se acordă aici o mare atenţie mecanismelor subtil-energetice şi fiziologice prin care remediile vibratorii lucrează asupra organismului uman. Informaţiile menţionate în cadrul acestei cărţi au fost rareori publicate sau descrise într-un mod atât de amănunţit. Referirile la textele esoterice care sprijină afirmaţiile materialului obţinut pe cale paranormală apar oriunde este posibil. Mecanismele prin care energiile florilor sunt transferate din apă în sistemul uman sunt descrise cu eleganţă şi simplitate. Să citǎm din text:

În acest plan evolutiv, florile au reprezentat şi reprezintă chiar esenţa şi cea mai mare concentraţie de forţă vitală pe care o întâlnim la o plantă. Ele sunt experienţa care încununează creşterea plantelor. Ele sunt o combinaţie a proprietăţilor eterice (ale plantei) şi sunt o culme a forţei vitale, aşa încât sunt deseori folosite ca fertilizator pentru creşterea plantei sine…

Esenţa reală, desigur, este structura electromagnetică a alcătuirii plantei. Chiar dacă există elemente nutritive pe care le întâlnim la diferite feluri de plante şi care fac parte din corpul fizic al plantei, există totodată diferiţi parametri ai unor energii biomagnetice a căror descărcare se produce prin intermediul florilor şi a altor părţi ale plantei. Şi forţa vitală apare mărită în zona de înflorire…

Esenţele preparate din flori nu sunt decât o impregnare eterică; nu se transferă nimic fizic. În această lucrare, nu este vorba decât *despre vibraţia eterică a plantei, despre inteligenţa ei. Soarele care străluceşte deasupra apei transferă în apă forţa vitală a florii şi aceasta este transferată oamenilor, atunci când ei asimilează aceste esenţe vibratorii.3*

În afară de încărcarea apei cu amprenta vibratorie a florilor, Gurudas vorbeşte despre elixirele din pietre preţioase, care sunt preparate în mod similar, prin folosirea luminii soarelui pentru a energiza apa cu proprietăţile cristaline ale unui număr de pietre preţioase şi minerale. Chiar mai fascinant decât argumentele referitoare la activitatea energetică care contribuie la prepararea esenţelor florale cu ajutorul luminii soarelui, este descrierea făcută de Gurudas în legătură cu modul în care acţionează esenţele asupra corpurilor fizice şi subtile ale oamenilor. Acest material ce descrie anatomia subtilă include multe dintre lucrurile la care deja ne-am referit în capitolele anterioare ale acestei cărţi, dar şi alte informaţii ce merită studiate. Există interacţiuni cu efect terapeutic între corpul fizic şi vehiculele de frecvenţă superioară, începând cu cel eteric, cauzate de structurile energetice ale esenţelor florale. De mare interes este aici descrierea proprietăţilor cristaline sau asemănătoare celor ale cuarţului pe care le prezintă corpul fizic şi a rolului pe care ele le joacă în ceea ce priveşte formarea unui sistem energetic subtil de factură specială la nivelul structurilor fizico-celulare. În capitolele ulterioare, ne vom referi mai îndeaproape la calităţile vindecătoare şi la proprietăţile

energetice ale cuarţului şi ale altor cristale. Această descriere a proprietăţilor cristaline ale corpului uman va avea o relevanţă specială atunci când vom vorbi despre vindecarea cu cristale.

*Când o esenţă floral*ă, *un remediu homeopatic sau un elixir din pietre preţioase sunt ingerate sau folosite ca unguent, ele urmează un traseu special în interiorul corpului fizic şi al corpurilor subtile. Iniţial, ele sunt asimilate în sistemul circulator (fluxul sanguin). După aceea, remediul se poziţionează la mijlocul distanţei dintre sistemele circulator şi nervos. Aici se creează un curent electromagnetic prin polaritatea celor două sisteme. Într-adevăr există o legătură strânsă între aceste două sisteme în raport cu forţa vitală şi conştiinţa, pe care ştiinţa modernă nu o înţelege încă. Forţa vitală lucrează mai mult prin intermediul sângelui şi conştiinţa lucrează mai mult prin intermediul creierului şi a sistemului nervos. Aceste două sisteme prezintă proprietăţi asemănătoare celor ale cuarţului şi prin ele circulă un curent electromagnetic. Celulele de sângey în special celulele roşii şi albe, conţin mai multe calităţi specifice cuarţului, iar sistemul nervos este mai impregnat de acest curent electromagnetic. Forţa vitală şi conştiinţa se servesc de aceste proprietăţi pentru a pătrunde* m şi *pentru a stimula corpul fizic.*

De la jumătatea distanţei dintre sistemul nervos şi cel circulalort remediul, de obicei, se îndreaptă direct spre meridiane. Din meridiane, forţa vitală a remediului pătrunde în diversele corpuri subtile, în chakre, sau se întoarce direct în corpul fizic, la nivel celular prin mai multe porţi situate la jumătatea distanţei dintre sistemele nen os şi circulator Drumul este determinat de tipul remediului şi de constituţia persoanei.

Cele trei porţi principale prin care forţa vitală a remediului reintră în corpul fizic sunt corpul eteric şi fluidul eteric, chakrele şi pielea cu proprietăţile sale cristaline, asemănătoare celor ale bioxidului de siliciu. Fluidul eteric face parte din corpul eteric care înconjoară corpul fizic şi el transportă forţa vitală în celulele

individuale. Părul, cu proprietăţile sale cristaline, este un depozitar de forţă vitală; nu este o poartă. Diferite părţi ale capului fizic reprezintă porţi în raport cu remediul vibrato rin doar din motivul că sunt asociate cu diverse chakre sau meridiane. Forţa vitală a remediului vibratoriu gravitează de obicei către o poartă, dar ea poate reintra în corpul fizic prin mai multe porţi.

După ce a trecut printr-una din porţile descrisey forţa vitală ajunge întotdeauna în punctul de mijloc dintre sistemele nervos şi circulator. Apoi, ea ajunge în celule şi zonele corpului fizic marcate de dezechilibru. Acest întreg proces se petrece instantaneu, dar de obicei trebuie să treacă o vreme înainte de a se putea constata rezultatele.4

Potrivit acestei interpretări, energiile subtile ale esenţelor florale pătrund în sistemele circulatorii fizice ale fluxului sanguin şi ale reţelei de nervi pentru a ajunge, apoi, în meridiane. Una dintre căile de legătură menţionate pare a fi un gen de reţea electromagnetică formată între ele de sistemele circulator şi nervos. Această reţea energetică specială nu fusese cunoscută până atunci de majoritatea fiziologilor de orientare esoterică. Anumiţi cercetători precum Itzhak Bentov5 au observat existenţa unor trasee de rezonanţă energetică care leagă sistemul circulator cu sistemul nervos în timpul meditaţiei. Vom spune mai multe despre modelul lui Bentov într-un capitol ulterior destinat meditaţiei. Energiile vitale ale esenţelor florale părăsesc apoi această cale de comunicare electromagnetică pentru a intra în meridiane. După cum s-a discutat în capitolele anterioare, meridianele reprezintă un mecanism cheie pentru întrepătrunderea vehiculelor de frecvenţă superioară cu corpul fizic.

Din meridiane, energiile ajung în chakre şi în diferitele corpuri subtile. Deplasarea iniţială ascendentă a energiilor vitale ale esenţei florale pentru a ajunge, treptat, la niveluri energetice superioare se opune obişnuitei deplasări descendente a energiilor superioare către corpul fizic. Este ca şi când energia şi-ar redirija paşii către niveluri tot mai subtile spre a fi reintegrată,

apoi, de planurile de frecvenţă potrivite. Se pare că forţa vitală a esenţelor şi a remediilor trebuie să fie amplificată şi procesată în nişte puncte speciale de reconvertire a energiei, cum ar fi chakrele, pentru ca astfel energia să fie corect utilizată de către sistemele celulare ale corpului fizic.

Există staţii suplimentare de reconvertire/procesare a energiei subtile la nivel celular care implică reţeaua cristalină la care ne-am referit în citatul precedent. Subiectul reprezentat de structurile cristaline din corpul uman nu a fost prea bine înţeles şi prea mult abordat de mulţi dintre medicii de astăzi. Teoreticieni din domeniul bioelectronicii, cum ar fi Becker sau Szent-Gyorgi au încercat să desluşească şi să facă să interacţioneze terapeutic sistemele de amplificare energetică proprii reţelelor celulare ale corpului prin aplicarea teoriilor semiconductorilor şi ale sistemelor electronice.

Oamenii de ştiinţă au început de asemenea, de curând, să recunoască existenţa anumitor tipuri de cristale de aparenţă fluidă, uneori numite cristale lichide. Aceste cristale lichide s-ar putea să posede unele dintre proprietăţile energetice ale cuarţului solid, dar, spre deosebire de mineralele naturale, multe sunt de origine organică. S-ar părea că există o întreagă reţea subtil-energetică de-a lungul corpului, care foloseşte aceste structuri biocristaline. Această reţea cristalină este implicată în asimilarea şi procesarea energiilor subtile ale remediilor vibratorii. În următorul pasaj din Gurudas (care reproduce una dintre comunicările obţinute de mediumul Kevin Ryerson), principiul de rezonanţă bioenergetică este din nou menţionat în legătură cu componentele cristaline ale sistemelor energetice subtile care formează o parte integrantă a corpului uman.

Există diverse structuri cristaline asemănătoare cuarţului în corpul fizic şi în cele subtile, care măresc impactul remediilor vibratorii. În corpul fizic, aceste arii includ: sărurile celulare, ţesuturile grase, limfa, celulele roşii şi albe şi glanda pineală. Aceste structuri cristaline

reprezintă un sistem organic complet, dar care nu este luat în consideraţie şi este înţeles aşa cum trebuie de medicina modernă.

Structurile cristaline funcţionează pe baza rezonanţei. Există o consonanţă între proprietăţile cristaline ale corpurilor fizice şi subtile şi multe dintre remediile vibratorii, special esenţele florale şi elixirele pietre preţioase. Aceste proprietăţi ale corpului amplifică forţă a *remediilor vibratorii, aducând-o la un nivel la care să fie recunoscută şi asimilată. Într-adevăr, aceste proprietăţi cristaline reprezintă nişte transformatoare prin care majoritatea energiilor de natură eterică pătrund din nou în corp. Aceasta permite distribuirea echilibrată a diferitelor energii la frecvenţe corecte, care stimulează elimi*narea *toxicităţii, pentru crearea sănătăţii. Într-un mod similar acţionează vibraţiile undelor radio asupra cristalelor dintr-un aparat radio. Cristalul rezonează cu frecvenţa înaltă în aşa fel încât o absoarbe, trecând pe lângă frecvenţele audio care sunt perceptibile de către corp.*

Când remediile vibratorii sunt amplificate, forţa lor vitală ajunge la părţile marcate de dezechilibru ale corpului mai repede şi într-o stare mai stabilă. Remediile pot curăţa aura corpurilor subtile, astfel încât aceste dezechilibre nu vor mai contribui la crearea nesănătăfii. Dacă acest lucru sună straniu, amintiţi-vă că oamenii de ştiinţă au dovedit de multe ori că energiile subtile de genul ultrasunetelor şi al microundelor pot produce boală. De ce n-ar putea alte energii subtile să producă sănătate? *6*

Referitor la frecvenţele specifice ale energiilor subtile care provoacă eliminarea de către corp a toxicităţii bolii, ni se reamintesc aici explicaţiile date în capitolele anterioare ale acestui text cu privire la mecanismele prin care remediile homeopatice acţionează în mod vindecător asupra fiinţelor umane. *Reţeaua cristalină a corpului uman contribuie la* (*re*) *convertirea şi* (*redistribuirea energiilor subtile ale remediilor homeopatice şi cde esenţelor florale aşa fel încât să acţioneze în mod corespunzător*.

Nivelul final de acţiune al unui remediu sau al unei esenţe florale depinde de nivelul energetic la care are cele mai mari efecte. Remediile homeopatice par a avea efecte mai puternice la nivelul fizic/molecular, deşi unele teste clinice sugerează că remediile homeopatice sunt de asemenea capabile să aibă impact şi asupra unor niveluri superioare, cum ar fi cel al chakrelor sau al corpului emoţional/astral. De exemplu, în anumite cazuri de sindrom maniaco-depresiv sau de schizofrenie s-au înregistrat rezultate extrem de benefice în urma tratamentului cu remedii homeopatice. Aceste efecte s-ar putea datora corectării atât a dezechilibrelor neurochimice, cât şi a perturbărilor subtil-energetice asociate bolilor.

Esenţele florale par a fi extrem de eficiente în a induce modificări chakrelor şi corpurilor subtile, dar anumite esenţe vindecă de asemenea acţionând direct la nivelul corpului fizic. Remediile homeopatice emit vibraţii ale căror frecvenţe par a rezona mai mult cu structura fizico-moleculară a corpului celular, dar aceleaşi remedii pot modifica şi chakrele şi corpurile subtile. Esenţele florale conţin o concentraţie superioară de forţă vitală şi posedă calităţi care nu diferă prea mult de cele ale unei tincturi făcute din chiar energia conştiinţei. Datorită acestei calităţi vibratorii subtile, anumite esenţe florale pot acţiona eficient asupra corpurilor subtile şi a chakrelor pentru a îmbunătăţi coordonarea acestora cu corpul fizic atunci când există tipare disfuncţionale.

Remediile homeopatice au de obicei la bază o materie mai densă, anorganică, în vreme ce esenţele florale au o mai mare concentraţie de forţă vitală. Remediile homeopatice reproduc deseori, vibratorii, boala fizică a unei persoane pentru a elimina dezechilibrul din corp. Homeopatia se integrează în corpurile subtile, dar funcţionează şi la nivelul al structurii moleculare. Homeopatia este o punte între medicina conservatoare şi medicina vibraţiilor.*

Prin contrast, esenţele florale corectează fluxul

*conştiinţei şi karma care creează starea de boală. Ele influenţează corpurile subtile şi proprietăţile eterice ale anatomiei şi influenţează mod gradat corpul fizic. Faptul că esenţele florale provin din flori, care reprezintă sectorul cu cea mai mare concentraţie de forţă vitală a plantelor, este unul dintre motivele cheie pentru care există mai multă forţă vitală esenţele florale decât alte forme de medicamente vibratorii.*7

Karma, conştiinţa şi reţeaua cristalină: *legătura dintre glanda pineală şi emisfera cerebrală dreaptă*.

Viziunea exprimată de materialul obţinut pe cale mediumnică sugerează că ea, *karma, joacă un rol apariţia bolii şi că anumite esenţe florale ajută omul să coopereze mai bine cu aceste tipare karmice* Mulţi gânditori de factură esoterică consideră că boala se datorează parţial unor traume şi conflicte cave îşi au originea în vieţile trecute. Anumite tipuri de tehnici de regresie hipnotică au furnizat dovezi în acest sens. Diferite fobii de lungă durată au fost vindecate definitiv prin reamintirea, în stare de transă hipnotică, a unor vieţi anterioare. Când pacienţii sunt în stare să-şi amintească evenimente traumatice care sunt sursa fobiilor lor, fie că acestea s-au petrecut în viaţa prezentă sau într-una trecută, fobiile dispar treptat.

Chiar şi Edward Bach a simţit că boala se datorează unei neputinţe a personalităţii fizice de a se comporta în acord cu cerinţele, dorinţele şi motivaţiile altruiste, orientate spre a dărui, ale sinelui superior. Sinele superior, sau cauzal, posedă cunoaşterea vieţilor trecute şi a modelelor (existenţiale) necesare evoluţiei personalităţii încarnate la nivelul planului fizic. Lipsa de coordonare şi de conectare cu sinele superior poate avea ca rezultat sentimentul separării de ceilalţi şi un comportament care poate reflecta sentimentele de egoism şi de înstrăinare.

Personalitatea conştientă de multe ori nu reuşeşte să perceapă interconexiunea care există îmi e toate formele de viaţă, la toate nivelurile. Studiul lui Douglas Dean asupra indicatorilor autonomi de telepatie a arătat că această comunicare la frecvenţe energetice superioare

poate avea loc în mod constant la nivelul inconştientului.8

Această descoperire sugerează că oamenii se pot afla în continuă comunicare parapsihică cu alţi indivizi la niveluri superioare de conştiinţă şi că nu există, deci, doar schimburile verbale, obişnuite, zilnice. Din cauză că această comunicare se petrece la niveluri ce depăşesc conştiinţa obişnuită, personalitatea conştientă rareori percepe legăturile pe care le are cu Sinele Superior. Când ne simţim de conectaţi de la Sinele nostru Superior, deseori se accentuează sentimentele de nesiguranţă şi de disperare. Uneori aceasta poate conduce la o stare de totală izolare. Se ştie bine că stările emoţionale de depresie pot determina apariţia stresului şi imunodepresiei. La fel, influenţele karmice pot interacţiona, în mod inconştient, cu anatomia subtilă a organismului şi să cristalizeze energetic şi să grăbească anumite tendinţe specifice bolii.

Acestea şi alte influenţe energetice pot crea factori care slăbesc, gradat, rezistenţa sistemului imunitar al individului, îi afectează vitalitatea şi îi diminuează capacitatea de a respinge orice tip de influenţă nocivă. Anumite esenţe florale (şi elixire din pietre preţioase) pot fi utile în a micşora gravitatea bolii karmice, acţionând, în sens benefic, asupra tiparelor energetice disfuncţionale care există la nivelul corpurilor subtile. Dacă nu se acţionează asupra lor, aceste structuri anormale de energie subtilă pot în cele din urmă să pătrundă în câmpul biomagnetic al corpului fizic şi să creeze modificări celulare anormale.

Capacitatea unui individ de a se conecta la sinele său superior ţine parţial de legăturile energetice de tip special din cadrul reţelei cristaline a corpului fizic. Această reţea cristalină ajută la coordonarea structurilor corpurilor subtile superioare cu conştiinţa personalităţii fizice. Gurudas furnizează noi şi importante informaţii care pot explica anumite aspecte ale funcţionării emisferei cerebrale drepte şi ale capacităţilor. PSI. Capacităţile paranormale sunt mijlocite de trasee biocristaline şi

energetice speciale prin intermediul cărora Sinele Superior poate interacţiona cu conştiinţa personalităţii fizice. O reţea cristalină care este importantă pentru receptivitatea noastră de ordin parapsihic este glanda pineală şi, mai ales, calcificarea pineală: un cristal care se află în mijlocul creierului.

Folosită de mult ca punct structural de referinţă pentru explicarea simetriei existente în cadrul creierului uman, adevărata funcţie cristalului pineal nu a fost niciodată cunoscută. Anumiţi oameni de ştiinţă au ajuns să sugereze că, cu cât este mai mare calcificarea, cu atât mai mică este capacitatea de funcţionare fiziologică rămasă în cadrul glandei pineale, despre care se presupune că, în aceste condiţii, a îmbătrânit şi s-a atrofiat. Cercetările medicale întreprinse în domeniul cronobiologiei au recunoscut că glanda pineală reprezintă unul dintre ceasurile interioare ale corpului. De asemenea, ea deţine controlul hormonal asupra procesului de maturizare sexuală şi este influenţată de ciclurile diurne şi nocturne. Glanda pineală controlează evoluţia noastră biologică, de la stadiul de copil la cel de adult, prin inhibarea maturizării sexuale până la momentul potrivit. În mod interesant, glanda pineală produce hormonul numit melatonină, care nu doar că inhibă maturizarea sexuală, ci se pare că are atribuţia suplimentară de a regla ciclurile somnului.

În literatura esoterică, glanda pineală a fost de mult asociată cu cel de-al treilea ochi. Primii noştri strămoşi biologici chiar prezentau o structură rudimentară, dar funcţională, a unui al treilea ochi, aşa cum există astăzi la tuatara (o şopârlă ce trăieşte în emisfera sudică). Glanda pineală este asociată cu fenomenul de lumină dintr-o multitudine de perspective, biologic şi energetic. Această asociere, de natură esoterică, a glandei pineale cu cel de-al treilea ochi al oamenilor, provine de la legătura dintre glanda pineală şi chakra ajna, sau chakra celui de-al treilea ochi, situată ceva mai sus de punctul dintre sprâncene. Glanda pineală este legată de sistemul de

chakre printr-un fel de circuit special care s-a dezvoltat la oameni de-a lungul timpului. Funcţia acestui sistem special de energie este implicat în ridicarea energiilor personalităţii către un nivel superior, mai spiritualizat, de conştiinţă. În plus, acelaşi sistem de energie este răspunzător pentru trezirea şi echilibrarea chakrelor principale ale corpului, pentru activarea întregului potenţial creativ şi evolutiv al omului.

În literatura hindusă şi yoghină, acest sistem unic de energie, care activează energia chakrelor şi contribuie la trezirea conştiinţei superioare se numeşte Kundalini. Kundalini este vizualizată ca un „şarpe încolăcit" (traducerea reală din sanscrită a cuvântului Kundalini), care doarme în regiunea coccigiană a primei chakre majore. La fel ca un şarpe încolăcit, Kundalini este mereu gata de a trece la acţiune; totuşi, la majoritatea indivizilor, energia acestui şarpe continuă să doarmă liniştită. Când puterea sa este eliberată într-un mod ordonat, cum ar fi prin meditaţie, energia Kundalini se ridică încet prin coloana vertebrală, activând chakrele una după alta în drumul său. Când energia Kundalini ajunge în sfârşit în chakrele superioare (în special cel de-al treilea ochi şi chakra coroanei), şi le activează, creierul se simte invadat de lumină, după care urmează o uriaşă expandare a conştiinţei.

Potrivit materialului obţinut pe cale paranormală din *Esenţele Florale şi Vindecarea Vibrat or le*, procesul de activare a lui Kundalini utilizează reţeaua cristalină a corpului, în special glanda pineală, ca pe un resort reflex special de rezonanţă energetică care se întinde din regiunea coccisului până la baza creierului. Cu toate că fluxul energetic corespunzând acestui traseu este în primul rând implicat în ridicarea lui Kundalini, se pare că acest circuit are şi funcţia de a permite comunicarea noastră cu Sinele Superior.

Glanda pineală este o structură cristalină care primeşte informaţii de la suflet şi de la corpurile subtile, în special de la corpul astral. Corpurile subtile se comportă

deseori ca nişte dispozitive de filtrare a informaţiilor provenind de la suflet şi de la Sinele Superior. De la glanda pineală, informaţiile circulă către porţiunea dreaptă a creierului. Dacă trebuie alertată mintea conştientă pentru primirea acestor informaţii de ordin superior, ea trece în creierul drept sub forma viselor. Atunci, creierul stâng le analizează pentru a vedea dacă informaţiile pot fi înţelese. Acest lucru se petrece deseori în cazul viselor clare care oferă mesaje. Din creierul stâng, informaţiile circulă prin sistemul neurologic, trecând în special prin două puncte critice reflexe – medulla oblongata şi coccisul. Există o stare constantă de rezonanţă de-a lungul coloanei vertebrale între medulla oblongata şi coccis; proprietăţile glandei pineale rezonează între aceste două puncte. Apoi, informaţiile călătoresc către alte părţi ale corpului prin meridiane şi prin structurile cristaline deja descrise. Forţa vitală a remediilor vibratorii activează acest întreg proces. Acesta este un proces cheie de care sufletul se foloseşte pentru a lăsa karma să se manifeste în corpul fizic.

Circuitul descris aici contribuie de fapt la crearea bazei fiziologice a procesului de ridicare a energiei Kundalini. În plus, acest circuit permite convertirea, sau adaptarea, informaţiilor primite de la Sinele Superior la diferite niveluri de conştiinţă pe care le experimentează personalitatea fizică. Este cât se poate de interesant că emisfera cerebrală dreaptă, lucrând în consonanţă cu glanda pineală, acţionează în primul rând ca un centru de transformare a informaţiilor venind dinspre Sinele Superior. Se ştie că imagistica simbolică a emisferei drepte este peisajul oferit de vise. Mulţi au simţit că emisfera dreaptă pare să exprime anumite funcţii care reflectă partea noastră mai intuitivă.

S-a spus că trăim într-o cultură şi civilizaţie a emisferei stângi, una a logicii, ştiinţei şi limbajului. Limbajul simbolic al viselor reprezintă modul de comunicare al stării de somn. dominată de creierul drept, care ocupă aproape o treime din vieţile noastre. Cu alte cuvinte, nu suntem dominaţi de emisfera dreaptă decât

atunci când suntem treji; când dormim, trecem la modul de procesare a informaţiilor propriu emisferei drepte. Avem nevoie de capacităţile emisferei drepte pentru a funcţiona pe teritoriul viselor, unde totul se prezintă sub forma unor metafore.

Trecerea, dreapta-stânga, dinspre conştiinţa specifică stării de vis către cea specifică stării de trezie reprezintă o încercare a sufletului de a menţine un echilibru între Sinele Superior şi personalitatea fizică. Am stabilit deja că specialele comunicări paranormale (desfăşurate prin intermediul anatomiei noastre energetice subtile) au loc, în mod continuu, la nivelurile inconştiente de procesare a informaţiilor. Sistemele subtile de percepţie, cum ar fi chakrele, sunt direct conectate la emisfera dreaptă prin trasee ale circuitului cristalin. Această unică reţea biocristalină permite informaţiilor venind de la Sinele Superior să ajungă la conştiinţa de emisferă stângă a personalităţii. Starea de vis reprezintă un moment special când emisfera dreaptă, care este în mod mai direct conectată la Sinele Superior, poate să transforme mesajele codificate pentru a le transmite, mai departe, personalităţii conştiente. Capacitatea unui individ de a decodifica aceste mesaje interioare depinde de capacitatea sa de a descifra simbolismul viselor sale.

Emisfera dreaptă mai este şi depozitarul imaginii corporale a fiecăruia. Această imagine de sine este formată în funcţie de diferitele experienţe, pozitive şi negative, de viaţă pe care individul le-a acumulat de-a lungul timpului. Imaginile de sine ale oamenilor sunt create pe baza unor mesaje inconştiente derulate, ca nişte casete, de biocomputerele emisferei drepte, care le spun despre valoarea lor ca persoane, despre aparenţa lor fizică şi despre simţul lor de autoapreciere. Pentru că visele reprezintă limbajul emisferei drepte, ele deţin un mare potenţial în calitate de unelte menite a permite nu numai înţelegerea minţii inconştiente, ci şi descifrarea viziunii induse de conştienţa spirituală interioară şi de autocunoaştere.

Visele formează un limbaj pictografic/simbolic care s-ar putea să reprezinte o încercare a emisferei drepte de a transmite o informaţie inconştientă importantă conştientului, personalităţii corespunzând emisferei stângi. Uneori, când visele sunt ignorate, emisfera dreaptă s-ar putea să încerce să comunice mesaje importante personalităţii de emisferă stângă prin crearea unor dezordini de ordin simbolic sau a unor boli în corpul fizic. Boala fizică s-ar putea ca uneori să reprezinte sentimentele noastre interioare neexprimate şi inadaptările care se cristalizează în modelele simbolice ale limbajului corespunzând emisferei drepte. Limbajul simbolic prin care este exprimată boala poate avea legătură şi cu anumite chakre care prezintă blocaje energetice, reflectând probleme de ordin emoţional ale personalităţii. Când chakrele sunt blocate, se îngreunează şi procesul de transmitere a informaţiilor dinspre Sinele Superior către personalitatea fizică.

Anumite esenţe florale (şi elixire din pietre preţioase) ajută la îmbunătăţirea acestor trasee de deplasare a energiei, astfel încât stabilizează şi întăresc comunicarea dintre personalitate şi Sinele Superior. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care dr. Bach a administrat remediile sale florale pacienţilor. Esenţele florale au reprezentat o metodă vibratorie de corectare a tiparelor emoţionale disfuncţionale energetice, în care Bach a identificat precursorii bolilor fizice.

Problema miasmelor:

tendinţele noastre energetice de îmbolnăvire în afară de capacitatea esenţelor florale de a modifica conexiunile subtil-energetice cu Sinele Superior, Gurudas mai vorbeşte despre multe noi esenţe care acţionează la nivel celular. Unele dintre aceste esenţe florale contribuie şi la modificarea anumitor precursuori energetici ai bolilor, cunoscuţi sub denumirea de miasme. Miasmele reprezintă tendinţe energetice care predispun individul către o anume boală. Majoritatea miasmelor sunt fie moştenite, fie dobândite pe parcursul vieţii. Hahnemann, părintele

homeopatici moderne, a considerat că miasmele reprezintă cauza de bază a tuturor bolilor cronice şi un factor ce contribuie la declanşarea unui mare număr de boli acute.

Miasmele reprezintă un concept cu totul diferit în cadrul mecanismului de cauzare a bolii. Chiar dacă, de exemplu, miasmele pot fi dobândite prin contactul cu un agent infecţios, nu agentul în sine reprezintă miasma. Cu toate că acest corp cauzator de boală poate fi eradicat prin terapie cu antibiotice, urmele energetice subtile ale agentului de contaminare pot să persiste, la un nivel nevăzut. Aceste urme sau amprente energetice asociate bolii sunt încorporate în câmpul biomagnetic al individului şi în corpurile subtile superioare. Miasmele rămân acolo până când potenţialul lor toxic latent este eliminat la nivelul molecular/celular al corpului, unde se poate manifesta boala. Totuşi, boala amânată care apare este diferită de cea asociată cu agentul care a cauzat boala iniţială. Miasmele slăbesc mecanismele de apărare ale corpului în anumite zone, creând o tendinţă către manifestarea, mai târziu, a diferite boli. Miasmele contractate se pot datora contactului cu diverşi agenţi nocivi, incluzând bacteriile, virusurile, produsele chimice toxice şi chiar radiaţia.

Hahnemann a fost primul homeopat care a recunoscut existenţa şi influenţa miasmelor. Printre miasmele pe care le-a descris se află şi cele datorate contactului cu agenţii responsabili pentru bolile venerice reprezentate de sifilis şi gonoree. Miasmele sifilisului şi ale gonoreei au fost considerate drept cauza manifestării secundare a bolilor respective, chiar şi după ce infecţia primară fusese vindecată.

Cercetările convenţionale s-au referit la posibile modele medicale pentru bolile legate de miasme. De exemplu, anumite virusuri pot produce nu doar simptome asociate bolii în sine, dar ADN-ul lor central se poate încorpora el însuşi în cromozomii gazdei umane. Atunci, tăcutul ADN al virusului (ADN-ul viral) poate persista şi poate fi chiar reprodus din greşeală împreună cu proprii

cromozomi ai corpului în timpul divizării celulare. Dacă ADN-ul viral este încorporat de celulele sexuale ale corpului, atunci ADN-ul viral poate, teoretic, să fie transmis generaţiilor viitoare. În anumite condiţii de stres datorat mediului sau tulburărilor interne, ADN-ul viral poate fi reactivat şi virusul latent poate să iasă din starea de dormitare.

Există unii medici care cred că această teorie se poate dovedi valabilă în cauzele anumitor tipuri de cancer. Anumite tumori, cum ar fi carcinomul pieptului, au dezvăluit uneori prezenţa particulelor virale, când au fost examinate la microscop. Dacă aceste dovezi nu sunt de natură a demonstra cu necesitate legătura dintre cancerul la piept şi agentul viral, ele sugerează că particulele virale pot participa, într-un fel oarecare, la formarea anumitor tumori maligne. Virusurile care sunt descoperite în ţesuturile maligne ale pieptului s-ar putea să nu reprezinte atât rezultatul infecţiei, cât produsul eliberării unui ADN viral latent care se poate să fi existat deja în celulele corpului. Cu alte cuvinte, modul în care ADN-ul a codificat forma de exprimare a acestor virusuri poate să rămână necunoscut de la generaţie la generaţie înainte să apară cancerul propriu-zis. Combinaţia mai multor tensiuni-biologice de mediu, cât şi emoţionale, se poate sincroniza cu ADN-ul viral spre a crea modificări celulare anormale în corpul care în cele din urmă va fi afectat de tumoare. Cu toate că modelul viral sugerează felurile în care agenţii toxici pot ataca sănătatea unui individ şi a urmaşilor săi, mecanismele primare implicate în contractarea şi moştenirea miasmelor sunt, de obicei, de natură subtil-energetică şi nu moleculară.

Miasmele implică mai puţin efectele distrugătoare ale agenţilor etiologici ai bolii şi mai mult efectele lor vibratorii asupra organismului. Ele creează influenţele energetice/ fiziologice care predispun individul la diferite tipuri de boală. Din cauză că sunt transmise de la generaţie la generaţie, miasmele reprezintă calea energetică de transmitere a aspectelor negative ale

părinţilor către copii. Miasmele oferă o interpretare interesantă a afirmaţiei: „păcatele tatălui sunt moştenite de fiu”. Miasmele sunt depozitate în corpurile subtile, în special în corpurile emoţional, mental şi, într-o mai mică măsură, astral. Anumite miasme sunt transmise generaţiei următoare pe cale genetică, stabilindu-se la nivelul molecular al corpului fizic, care este codul genetic. O miasmă nu reprezintă în mod necesar o boală; ea reprezintă potenţialul unei boli. Într-adevăr, miasmele sunt o structură karmică manifestată organic. Fuziunea dintre forţele sufleteşti şi proprietăţile eterice determină momentul când o miasmă va veni în corpul fizic spre a deveni o boală activă. Aceasta se întâmplă numai când structura eterică a miasmei se proiectează în corpul fizic din corpurile subtile. Miasmele dormitează în corpurile subtile şi în aură pe perioade lungi de timp. Ele sunt organizate în corpurile subtile şi, treptat, prin intermediul câmpurilor biomagnetice din jurul corpului fizic, miasmele penetrează nivelul molecular şi apoi nivelul celular (celulele individuale), iar în cele din urmă corpul fizic…

Există trei tipuri de miasme, incluzând miasmele planetare, moştenite şi dobândite. Miasmele planetare sunt depozitate în conştiinţa colectivă a planetei şi în eter. Ele pot pătrunde în corpul fizic, dar nu sunt depozitate aici. Miasmele moştenite sunt boli acute sau infecţioase, ori toxicitate de natură petrochimică dobândită în timpul unei anume vieţi. După faza acută a bolii, aceste trăsături miasmatice dobândite se stabilesc în corpurile subtile şi la nivelurile molecular şi celular unde pot, în cele din urmă, dă naştere altor probleme.10

În vremea lui Hahnemann se credea că există miasme moştenite; miasma psora (având legătură întrucâtva cu psoriazisul şi cu alte probleme ale pielii), miasma sifilitică (cauzată parţial de sifilis) şi miasma sicotică (cauzată parţial de gonoree). Miasma sicotică era asociată cu tulburările din regiunea pelviană/sexuală, cu cele ale pielii, ale sistemelor digestive şi cu afecţiunile reumatice ale încheieturilor. S-a descoperit mai târziu şi o

a patra miasmă, legată de tuberculoză, despre care se ştie că produce o tendinţă către probleme de natură respiratorie, digestivă şi urinară. Multe dintre sistemele afectate de tendinţele miasmatice sunt aceleaşi organe care constituie potenţialele zone de propagare a infecţiei în perioadele de boală activă. Aceste afecţiuni de ordin vibratoriu ale diferitelor sisteme organice par a continua, în ciuda eliminării infecţiei primare şi a „vindecării" bolii prin acţiunea agenţilor antimicrobieni. Această observaţie se aplică în special în cazul miasmelor sicotice şi tuberculoase.

Există, de asemenea, miasme dobândite, care se datorează influenţelor toxice ale mediului. Aceste miasme sunt foarte relevante în ceea ce ţine de studierea bolilor provocate de mediu şi de ecologia clinică. Ele reprezintă o influenţă subtil-energetică care, până acum, a rămas nedetectată de către majoritatea terapeuţilor care se ocupă de bolile contractate în mediul de lucru. Cele trei miasme principale din această categorie sunt miasma radiaţiei, miasma petrochimică şi miasma metalelor grele. Ca să citez din materialul, de provenienţă paranormală, al lui Ryerson

Miasma radiaţiei este asociată cu creşterea masivă a radiaţiei din atmosferă, în special de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace. Ea contribuie la îmbătrânirea prematură, la o mai lentă diviziune celulară, la deteriorarea sistemului endocrin, la slăbirea ţesuturilor osoase, la anemie, artrită, căderea părului, alergii, inflamaţii de ordin bacterian, în special ale creierului, la deteriorarea sistemului muscular şi la cancer, în special leucemie şi cancerul de piele. Se produc afecţiuni ale pielii, cum ar fi lupus sau eczemele şi se pierde elasticitatea acesteia. Oamenii sunt apoi supuşi rigidizării arterelor şi întregii game de boli ale inimii. Femeile pot pierde sarcinile şi pot avea sângerări menstruale excesive, în vreme ce bărbaţii sunt atinşi de sterilitate sau produc mai puţină spermă…

Miasma petrochimică este cauzată de o creştere

majoră a cantităţii de petrol şi de produse chimice la nivelul societăţii. Unele dintre problemele cauzate de această miasmă includ: retenţia de urină, diabetul, pierderea părului, lipsa de fertilitate, impotenţa, pierderea sarcinilor, albire prematură a părului, bolile musculare degenerative, petele de pe piele şi îngroşarea ţesuturilor pielii. Dezechilibrele metabolice care cauzează depozitarea excesivă de ţesut gras pot apărea şi ele. Este mai greu să rezişti la psihoze, în special la schizofrenie şi autism, cele clasice. Se pot produce leucemia, cancerul pielii şi al limfei. În sfârşit, se asimilează mai greu vitamina K, apar tulburările de circulaţie şi dezechilibrele de ordin endocrin…

În clipa prezentă, miasma metalului greu se întrepătrunde cu alte miasme. De exemplu, izotopii radioactivi sunt deseori găzduiţi de metalele grele. Conţinutul acestei miasme include plumbul, mercurul, radiul, arsenicul, acidul sulfuric, carbonul, aluminiul şi fluorul. Spectrul de simptome al acestei miasme include alergiile, în special de la produsele chimice pe bază de petrol, pierderea excesivă de păr, retenţia excesivă de urină, incapacitatea de asimilare a calciului şi sensibilitatea faţă de virusuri. Durează mai mult ca această problemă să devină o miasmă moştenită pentru planetă, deoarece aceste minerale au existat, în cantităţi infinitezimale, în oameni, apă şi atmosferă vreme de mii de ani. În consecinţă, s-a dezvoltat un grad de toleranţă. Această toleranţă, totuşi, este numai faţă de elementele care au existat, în mod tradiţional, în apă. Creşterea prezenţei acestor poluanţi în atmosferă reprezintă un factor cheie în legătură cu transformarea acestei probleme într-o miasmă moştenită. 11

Diferite tipuri de poluare, având ca sursă radiaţiile, produsele chimice sau metalele grele, capătă o pondere tot mai mare. Una peste alta, comunitatea medicală ortodoxă nu este conştientă de numeroasele boli asociate acestor agenţi nocivi ai mediului, chiar dacă recunoaşte că aceştia constituie o ameninţare la adresa sănătăţii. De exemplu, s-

a admis că expunerea la radiaţii de nivel scăzut contribuie la apariţia leucemiei, dar nu s-au făcut şi alte asocieri cu miasma radiaţiei de către majoritatea medicilor. Aceste miasme indică faptul că există foarte puţine niveluri, în mediul nostru, care să excludă influenţa materialelor radioactive, a produselor chimice şi a metalelor grele pentru că, aşa cum am văzut, dozele homeopatice ale acestor substanţe sunt în stare să inducă disfuncţii energetice de ordin subtil în cadrul sistemului uman.

Esenţele florale (şi alte remedii vibratorii) oferă o metodă de impact asupra tendinţelor miasmatice provocatoare de boală. Remediile homeopatice au fost folosite în trecut pentru tratarea miasmelor şi vor continua să fie utile în tratarea noilor miasme la care tocmai ne-am referit. Esenţele florale implică un proces uşor diferit de eliminare a potenţialului toxic al miasmelor, datorită efectelor lor energetice superioare. Mecanismul lor de acţiune în cazul miasmelor nu constă în a purifica direct corpurile subtile, ci în a se integra în chakrele superioare ale corpului, permiţând astfel conştiinţei omului să treacă la un nivel la care aceste energii pot fi eliminate din sistemul bioenergetic.

Esenţele florale nu combat miasmele mod foarte direct; *ele, de fapt, creează o stare limpede de conştiinţă, care, după aceea, acţionează asupra personalităţii, a corpului fizic şi a codului genetic, pentru a elimina întregime miasmele din corpul fizic şi din corpurile subtile. Esenţele florale care influenţează în mod considerabil chakra coroanei şi corpurile subtile slăbesc toate miasmele, aşa încât acestea pot fi eliminate din sistem. ’2*

O privire mai atentă asupra unora dintre esenţele florale recent elaborate: *metode revoluţionare de vindecare la nivelurile fizic şi eteric*

În *Esenţele Florale şi Vindecarea prin vibraţii*, Gurudas descrie 108 noi esenţe florale, care sunt împărţite în două categorii distincte. Primul grup este reprezentat de esenţe care afectează în primul rând corpul fizic. Aceste esenţe sunt neobişnuite în sensul că majoritatea esenţelor

florale au fost folosite pentru a acţiona asupra corpului emoţional, după cum au demonstrat-o remediile florale ale lui Bach. Cel de-al doilea grup de esenţe florale al lui Gurudas acţionează, se spune, la nivelul corpurilor subtile, al chakrelor şi al diferitelor stări fiziologice. Remediile lui Bach s-ar încadra mai degrabă în acest al doilea grup.

Lucrul cel mai neobişnuit în legătură cu cartea lui Gurudas îl reprezintă faptul că descrierea sa despre efectele esenţelor asupra corpului uman conţine informaţii extrem de tehnice, de ordin biochimic şi energetic, referitoare la mecanismele lor de acţiune. Datele pe care Gurudas le-a acumulat şi le-a organizat, derivând din informaţiile furnizate de Kevin Ryerson, fac mai mult decât să descrie acţiunile esenţelor şi anume completează lacunele legate de activităţile subtile ale corpului fizic.

Unele dintre esenţele despre care se spune că acţionează la nivel fizic constituie unelte vibratorii cu care se poate acţiona, în mod terapeutic, pentru potenţarea unor zone ale sistemului imunitar, pentru mărirea memoriei şi pentru stimularea reconectării neuronale la victimele atacurilor cerebrale. Explicaţiile referitoare la modul în care lucrează aceste esenţe sunt la fel de fascinante ca descrierile funcţionării subtile ale sistemelor fiziologice în sine.

În legătură cu îmbunătăţirea funcţionării cerebrale la pacienţii cu capacităţi cognitive şi motorii diminuate, se pare că există câteva esenţe care pot fi de folos în acest sens. Tratarea pe cale vibratorie a problemelor neurologice este de mare importanţă, dacă ne gândim la limitările implicate de terapia farmacologică. Medicii alopaţi au la dispoziţie un număr restrâns de medicamente pe care să le ofere pacienţilor care suferă de boli neurologice. S-au făcut mari eforturi pentru tratarea atacurilor cerebrale şi a maladiei Parkinson, dar există mulţi alţi pacienţi cu tulburări ale creierului pentru care doctorii au doar foarte puţine strategii de tratament. Pe de altă parte, există numeroase esenţe florale (şi elixire din pietre preţioase) despre care se spune că pot produce

regenerarea neurologică şi pot contribui la reechilibrarea ce ţine atât de nivelul celular, cât şi de nivelurile energetice ale fiinţei umane. Ar fi util ca informaţiile obţinute de Ryerson pe cale paranormală să fie supuse verificării experimentale şi să se studieze eficacitatea acestor esenţe în a stimula refacerea nervilor şi în a corecta disfuncţiile neurologice. O esenţă floral ă care ar putea îmbunătăţi şi întări funcţia neurologică derivă din florile albe ale copacului Yerba Mate, o plantă perenă care creşte în Paraguay şi în partea de sud a Braziliei. Să citâm din materialul provenind din surse astrale:

Yerba Mate sporeşte regenerarea ţesutului celulelor nervoase, dar acesta este doar aspectul subtil. El de fapt facilitează recompletarea structurilor celulare ale unor părţi nefolosite ale creierului; de exemplu, dacă este afectată partea stângă a creierului, creierul drept va compensa pentru aceasta. În plus, această esenţă măreşte memoria, capacitatea de vizualizare şi dă o deschidere mai mare atenţiei…

Poate fi aplicată în legătură cu un spectru larg de boli nervoase, în special atunci când dezechilibrele psihochimice cauzează boli mentale. De asemenea, are efect asupra glandei pituitare, care influenţează personalitatea mult mai mult decât crede ştiinţa vestică. În plus, diminuează efectele miasmei psora. Această esenţă influenţează fluidul eteric, întărind rolul său ce ţine de protejarea celulelor şi de hrănirea lor cu forţă vitală. 13

O altă esenţă care poate fi de ajutor pentru pacienţii cu capacităţi cognitive deteriorate se prepară din florile de Mugwort, o plantă care se găseşte în Europa şi în estul Statelor Unite. Planta Mugwort a fost folosit ca iarbă medicinală din vremuri străvechi pentru tratarea gutei, a problemelor digestive, a bolilor de piele şi a tulburărilor nervoase. Dacă esenţele preparate din florile multor plante au proprietăţi terapeutice speciale, efectele lor pot fi deseori diferite de proprietăţile medicinale ale rădăcinilor şi tulpinilor. În cazul lui Mugwort, totuşi, multe dintre efectele terapeutice asupra ţesutului nervos sunt produse

de esenţa florală.

Cel mai benefic efect al lui Mugwort este capacitatea sa de reface sinapsele şi de a mări comunicarea dintre neuronii individuali ai creierului. De exemplu, o persoană care a suferit, dintr-un motiv anume, o leziune a creierului, prin folosirea vizualizării creative, în asociere cu această esenţă, ar putea să-şi recanalizeze energia produsă de anumiţi neuroni, astfel încât porţiunile afectate ale creierului să poată fi din nou folosite. Şi accidentele cerebrale datorate miasmei sifilitice pot fi tratate cu această esenţă. Ea măreşte coeficientul de inteligenţă şi ajută persoana să intre în starea alta.

Se comportă ca o substanţă tonică pentru toate corpurile subtile, meridiane, nadis-uri şi chakre. Mugwort ajută la asimilarea vitaminelor B şi, la nivel celular, măreşte proprietăţile ARN-ului. 14

O altă esenţă de tip unic care ar putea fi folositoare în tratarea tulburărilor neurologice este preparată din Trandafirul Macartney, o floare care creşte în centrul şi vestul Chinei. Explicaţia pe care Gurudas o dă în legătură cu eficacitatea sa este destul de interesantă, dacă o privim din perspectiva electrofiziologiei neuronale. Esenţa extrasă din acest trandafir aparent poate fi folosită pentru a modifica sarcina electrică a neuronilor. După cum s-a discutat în capitolul 5, sarcina electrică şi potenţialul membranei celulare ajută la modularea activităţii neuronilor individuali. Se poate vedea că beneficiile potenţiale ale terapiei cu esenţe florale (şi elixire din pietre preţioase) în tratarea bolile neurologice pot fi foarte importante. Este obligatoriu să se întreprindă studii clinice pe animale şi oameni pentru a se verifica efectele terapeutice la care se referă materialul lui Ryerson.

Esenţele florale despre care se spune că au un efect regenerator asupra sistemului nervos ar putea ajuta doctorii în a trata victimele atacurilor cerebrale. În acest moment, tot ceea ce poate fi făcut pentru indivizii care au suferit accidente cerebrovasculare este de a le prescrie o terapie fizică intensivă, o terapie de vorbire şi o modificare

a stilului de viaţă. Intervenţiile medicale încearcă să controleze factorii de risc care ar putea contribui la declanşarea unor noi atacuri, dar de fapt nu se face nimic pentru a se amplifica recuperarea, în afară de reantrenarea sistemului nervos. Mulţi dintre cei mai în vârstă care au o funcţionare scăzută a creierului nu sunt în stare să-şi redobândească capacităţile pierdute şi s-ar putea să rămână semiparalizaţi şi la pat. Se pare că anumite esenţe florale (şi elixire din pietre preţioase) îi pot ajuta pe aceşti pacienţi aparent fără speranţă să-şi recupereze funcţiile neurologice şi respectiv autonomia. Esenţa extrasă din trandafirul Macartney, de exemplu, se poate dovedi de folos în corectarea unor dezordini neurologice, atunci când este folosită împreună cu alte esenţe precum ar fi Yerba Mate şi Mugwort.

Această esenţă măreşte capacităţile telepatice. Ea echilibrează parţial emisfera dreaptă cu emisfera stângă, prin mărirea sensibilităţii neuronilor. Capacitatea telepatică mărită contribuie şi la crearea unui mai profund sentiment al sinelui, de natură a permite înţelegerea fiinţei ca totalitate. Trandafirul Macartney reduce epilepsia, diminuează diferite forme de schizofrenie, cum ar fi autismul şi echilibrează ţesuturile neurologice motorii.

La nivel celular, trandafirul Macartney amplifică distribuţia ARN-ului şi stimulează regenerarea ţesuturilor neurologice, mai ales în creier. În plus, el măreşte capacitatea structurii celulare de a reţine o sarcină electrică. Acest lucru are implicaţii asupra regenerării de ţesut, întrucât sarcinile electrice din interiorul celulelor activează memoria celulară. Corpurile astral şi mental sunt mai bine conectate, ceea ce de asemenea măreşte telepatia. 15

Acest citat ne oferă o informaţie foarte interesantă şi anume că esenţa extrasă din trandafirul Macartney măreşte capacitatea telepatică. Merită reţinut că această capacitate telepatică amplificată se datorează schimbărilor produse de esenţa florală atât la nivel celular cât şi la nivelurile subtile. La nivel neuronal, telepatia poate fi

amplificată prin mărirea, sensibilităţii celulelor nervoase ale individului la stimuli. La nivel subtil, interacţiunile celulare se amplifică deoarece corpurile astral şi mental sunt mai bine coordonate.

Telepatia este o formă de comunicare subtilă care are loc între oameni. Se sugerează că telepatia se produce când energiile gândului sunt transmise dinspre un individ spre altul. Efectul telepatic este într-un fel analog cu un anume tip de rezonanţă de câmp energetic între Greierele şi sistemele de chakre ale emiţătorului şi receptorului. Creierul destinatarului telepat traduce gândurile primite în funcţie de simbolurile, imaginile, cuvintele şi sentimentele care sunt comune vocabularelor mentale ale emiţătorului şi receptorului. Fenomenul telepatic e determinat de rezonanţa energetică dintre câmpurile mentale ale expeditorului şi destinatarului. Cu alte cuvinte, undele gândului sunt primite şi, atunci, prin inducţie, par să rezoneze cu anumite circuite ale memoriei formate din imagini, cuvinte şi sentimente pe care creierul le foloseşte pentru a interpreta gândul primit. Când telepatia se petrece între doi indivizi, ei vor ajunge în mod frecvent la acelaşi gând în mod simultan. Aceasta reprezintă un produs secundar al inducţiei de rezonanţă dintre câmpurile minţii. Deseori, în stare de telepatie conştientă, niciunul dintre cei doi indivizi nu poate distinge cine a venit primul cu ideea.

De obicei, fenomenul de telepatie se petrece la un nivel superior de conştiinţă. Convertirea semnalelor produse de energiile superioare are loc prin intermediul interfeţelor reprezentate de chakre-nadis-uri şi de meridiane, care leagă corpurile subtile cu sistemul nervos fizic. Pentru ca percepţia telepatică să se petreacă la nivel conştient, trebuie să existe o organizare echilibrată nu numai a creierului fizic, ci şi a sistemelor de energie subtilă care alimentează cu informaţii de frecvenţă superioară sistemul nervos.

Ceea ce trebuie reţinut de aici este că esenţele florale (şi elixirele din pietre preţioase) pot servi la

dezvoltarea anumitor facultăţi paranormale. Esenţele care ar fi cele mai benefice în acest sens sunt cete care lucrează în special la nivelurile eterice ale anatomiei umane subtile. Anumite esenţe, cum ar fi California Poppy, pot ajuta o persoană să devină mai echilibrată şi mai conectată din punct de vedere spiritual. Această esenţă te ajută să devii mai conştient de informaţiile aparţinând altor vieţi, în special acelor vieţi care s-ar putea să fi contribuit la problemele tale de sănătate curente. Influxul de informaţii din vieţile trecute este mediat de chakra plexului solar şi de conexiunile sale subtile cu corpul astral. Capacitatea cuiva de a accesa diferite tipuri de informaţii energetice de ordin superior, în special a celor provenind din vieţi trecute, depinde de alinierea şi funcţionarea corectă a chakrelor şi corpurilor subtile. Esenţa California Poppy pare să ajute anatomia noastră subtilă să dobândească acest echilibru şi această aliniere.

Nevoia de echilibru psihic şi spiritual recomandă cu putere această esenţă. În timpul trezirii spirituale, ea contribuie la menţinerea unui sentiment de echilibru interior. Informaţiile din vieţile trecute şi informaţiile de provenienţă parapsihică în general sunt eliberate şi integrate într-un med potrivit. Majoritatea acestor informaţii sunt eliberate în vise. Dacă este folosită vreme de peste şase luni de zile, oamenii vor începe să vadă aurele şi spiritele naturii.

Esenţa creează aceste efecte pentru că aliniază corpurile mental, cauzal şi spiritual cu corpul astral, astfel eliberând informaţii din vieţile trecute şi din planurile superioare într-o formă coordonată. Punctul de integrare a acestor info uitaţii neobişnuite este regiunea plexului solar, deoarece informaţiile din vieţile trecute depozitate în corpul astral intră în corpul fizic prin plexul solar. Celelalte trei corpuri sprijină acest proces.

Esenţa dă vigoare glandelor pineală şi pituitară, dar este vorba mai mult de partea eterică a glandelor. La nivel celular, ea oxigenează sistemul circulator. În plus, ea facilitează ingerarea vitaminei A. Prin faptul că sunt

întărite calităţile parapsihice ale ochilor, sunt stimulate clan>ederea şi puterea telepatică. Ochii sunt vehiculul sufletesc implicat în vederea aurelor şi a spiritelor naturii.16

Chestiunea alinierii dintre corpurile subtile şi chakre pentru a se ajunge la o armonie deplină ocupă un loc foarte important pe tot parcursul cărţii lui Gurudas. Spre sfârşitul cărţii devine tot mai clar că personalitatea şi corpul fizic nu pot ajunge la armonie şi la echilibru interior, dacă nu există o aliniere deplină între vehiculele fizic şi spiritual. Chiar dacă alinierea subtil-energetică trebui să implice efortul spiritual al individului, esenţele florale (şi elixirele din pietre preţioase) oferă sprijin vibraţional, care poate amplifica şi accelera acest proces natural de iluminare.

O altă esenţă care pare a fi complementară lui California Poppy în ceea ce priveşte efectele eterice de aliniere este esenţa preparată din florile plantei cunoscute sub numele de angelică. Această floare creşte în Europa şi în Asia şi a fost folosită pentru a trata anumite forme de tensiune nervoasă. Angelica este un exemplu bun de esenţă florală care ar putea fi folosită împreună cu diferite forme de psihoterapie, biofeedback şi medicaţie. Se spune că ajută persoana să se conecteze într-un mod substanţial cu informaţiile provenind de la Sinele Superior. În acest fel, se poate ajunge la o viziune înaltă într-un mod mai rapid, prin utilizarea unor esenţe precum cea de angelică în combinaţie cu diferite tehnici psihoterapeutice de integrare.

Dacă este folosit împreună cu meditaţia şi cu multe forme de psihoterapie, acesta este un remediu excelent. Această esenţă conferă o viziune mai clară asupra cauzei şi naturii problemelor, dar nu creează o soluţie. De exemplu, îl ajută pe un alcoolic să înţeleagă natura problemei sale, dar va fi de obicei nevoie de alte remedii pentru a uşura problema…

În prezenţa unei probleme, angelica poate ajuta la obţinerea unor informaţii de ordin intelectual sau raţional

pentru rezolvarea acesteia, dar nu rezolvă problema ca atare. Acest lucru se întâmplă pentru că în individ se manifestă informaţiile de natură superioară. Aceste informaţii înalte se manifestă deoarece Angelica coordonează şi aliniază toate chakrele, nadis-urile, meridianele şi corpurile subtile, dar o face fără ca, de fapt, să întărească sau să modifice aceste forţe…

Angelica amplifică posibilităţile sistemului nervos, practic prin conectarea sistemului nervos simpatic cu sistemul nervos autonom. Multe perturbări neurologice, cum ar fi epilepsia, pot fi tratate cu angelică. În plus, ea sporeşte eficacitatea minţii, determinând-o să se extindă şi să controleze, de fapt, toate porţiunile corpului fizic. Astfel, aceasta reprezintă o esenţă de folosit pentru feedback, hipnoză şi hipnoterapie. 17

Informaţiile din astral ale lui Ryerson sugerează că diferitele esenţe florale pot amplifica, din punct de vedere al eficacităţii, multe din formele de terapie medicale şi psihologice curente. De exemplu, folosirea vizualizării pentru a amplifica răspunsul imunitar al pacienţilor bolnavi de cancer este un procedeu bine cunoscut de cei ce practică medicina holistică.

Diferite tipuri de esenţe florale pot fi folosite pentru a sprijini tehnicile psihologice de creştere, care sunt deja aplicate ca terapii adiţionale. Esenţele florale pot chiar ajuta corpul să tolereze efectele tratamentelor anticancer. În ceea ce priveşte lucrul cu bolnavii de cancer, esenţa preparată din muguri de molid pare să ofere capacitatea de detoxifiere a corpului şi de prevenire a efectelor secundare ale chimioterapiei şi radiaţiei.

Molidul este bine de folosit timpul unui program de detoxifiere; *de exemplu*, *când oamenii au fost expuşi la diverşi poluanţi*, *cum* ar fi *azbestul*. *Acesta este de asemenea un remediu excelent de luat atunci când are loc o chimioterapie sau o terapie prin radiaţii*. *Esenţa detoxified prevenind dezvoltarea efectelor secundare*. *Dar*, *după ce boala a devenit manifestă corpul fizic*, *trebuie folosite alte esenţe*…

Molidul trebuie avut în vedere atunci când o persoană este dezorientată sau pare a nu-şi mai găsi direcţia. Acest lucru tinde să se întâmple atunci când corpurile fizic şi eteric nu sunt conectate cum trebuie. Această esenţă leagă mai strâns între ele cele două corpuri, mărind cantitatea de fluid eteric. Acest lucru este important, deoarece o distanţă prea mare între corpul fizic şi cel eteric deseori conduce la boli precum cancerul, chiar dacă corpurile subtile exterioare pot să fie aliniate. Puteţi să numiţi acest dezechilibru stare precanceroasă la nivelul corpurilor subtile. De aceea, când este prezent un înalt nivel de toxicitate, esenţa este un remediu excelent, care poate preveni dezvoltarea cancerului.18

A devenit tot mai clar că numai un demers multidisciplinar pentru dobândirea sănătăţii şi a echilibrului interior poate avea efecte de durată. Esenţele florale constituie un instrument vibraţional unic, care poate ajuta la mobilizarea factorilor energetici subtili nevăzuţi ai sănătăţii şi bolii în direcţia realizării unui mai mare echilibru şi a unei mai bune homeostaze. Aceste esenţe contribuie la realizarea unor structuri pozitive de creştere şi de aliniere. Dar esenţele florale (şi elixirele din pietre preţioase) trebuie să lucreze în combinaţie cu sistemele celulare şi subtil-energetice naturale pentru a permite corpului, minţii şi spiritului să redobândească orientarea corectă şi echilibrul pe căile cele mai fireşti.

Cu toate că aici nu s-a discutat decât despre un număr mic de esenţe florale, restul esenţelor menţionate de Gurudas în cartea sa par să ofere soluţii importante pentru tratarea unei întregi varietăţi de boli, pentru majoritatea cărora nu există încă terapii medicale. Informaţiile lui Ryerson ne oferă o mai mare înţelegere asupra rolului intermediar jucat de energii între conştiinţă şi bolile umane. Dacă s-ar continua munca de cercetare în ceea ce le priveşte, în 20 – 30 de ani multe dintre esenţele florale prezentate de Gurudas ar putea revoluţiona arta vindecării şi înţelegerea noastră asupra omului ca fiinţă spirituală.

Elixirele din pietre preţioase şi cromoterapia: *Cercetarea fenomenului de vindecare prin vibraţie*

Proprietatea de bază a apei, cea de mediu universal de depozitare a energiei vibratorii, permite altor tipuri de esenţe terapeutice să fie preparate prin folosirea metodei solare. S-a vorbit deja despre elixirele din pietre preţioase. Acestea sunt preparate prin aşezarea uneia sau a mai multor pietre preţioase de natură cristalină în apă de izvor sau în apă distilată, lăsând această combinaţie să fie luminată direct de soare vreme de câteva ore în timpul soarelui de dimineaţă. Energiile solare conţin cea mai mare cantitate de forţe pranice în primele ore ale zilei. La fel ca în cazul florilor, anumite proprietăţi eterice ale pietrelor preţioase sunt transferate apei, care se încarcă cu caracteristicile lor vibratorii specifice.

După publicarea primei cărţi a lui Gurudas, au apărut alte două volume dedicate folosirii cristalelor şi a elixirelor din pietre preţioase. Aceste două texte, *Elixirele pietre preţioase şi Vindecarea prin vibraţii*, volumele şi II sunt la rândul lor scrise pe baza informaţiilor primite, pe cale mediumnică, de Kevin Ryerson şi Jon Fox. Ambele cărţi oferă descrieri detaliate asupra originilor istorice şi proprietăţilor vibratorii ale multor elixire din pietre preţioase, ca şi o multitudine de tabele ce prezintă întrebuinţările lor, potenţiale, combinate. În plus, există o secţiune unde se descriu cazuri de folosire cu succes a elixirelor din pietre preţioase şi a esenţelor florale în legătură cu diferite tulburări, bazându-se pe răspunsurile primite de Gurudas de la diferiţi practicieni care au întrebuinţat preparatele lui vibratorii.

Există diferenţe energetice unice între esenţele florale şi elixirele din pietre preţioase cu privire la beneficiile terapeutice în tratarea bolilor.

Pietrele preţioase se înscriu, în ceea ce priveşte funcţionarea, între esenţele florale şi remediile homeopatice. Când o piatră preţioasă, fizică, este ingerată, după ce a fost fărâmiţată, ea se apropie mai mult de homeopatic şi influenţează în primul rând corpul fizic, prin

proprietăţile sale medicale, nutritive şi similare celor ale unui antibiotic. Când însă dintr-o piatră preţioasă se prepară un elixir, prin folosirea soarelui într-un mod similar celui în care se prepară esenţele florale, acest remediu are efecte care se aseamănă întrucâtva mai mult cu cele ale esenţelor florale şi are proprietăţi eterice.

Prin oricare din cele două metode de preparare, pietrele preţioase influenţează diferite organe ale corpului fizic, în vreme ce remediile homeopatice au un efect mai larg asupra întregului corp fizic. Pietrele preţioase au textura structurilor cristaline, concentrând structurile minerale şi cristaline la nivel biomolecular; în consecinţă, pietrele preţioase acţionează mai mult asupra structurii biomoleculare pentru a integra foiţa vitală în corp. În sfârşit, pietrele preţioase funcţionează între celelalte două sisteme de medicină vibraţională, deoarece au un impact mai puternic asupra fluidului eteric. Esenţele florale vin dinspre vehiculul viu care conţine modelul conştiinţei, în vreme ce pietrele preţioase amplifică conştiinţa.19

Diagrama nr. 25 este schema generală ce indică diferenţele energetice dintre diferitele modalităţi vibratorii în ceea ce ţine de capacitatea lor de a afecta multele niveluri bioenergetice ale funcţionării umane în schema de mai sus, liniile negre îngroşate şi săgeţile indică sectoarele în care fiecare dintre remediile vibratorii îşi are cel mai puternic efect. După cum este indicat, diferitele esenţe florale pot influenţa puternic toate nivelurile sistemului uman multidimensional, de la nivelul fizic/biomolecular până la nivelurile superioare şi cele ale sufletului. Liniile punctate şi săgeţile indică acţiunea semnificativă a remediilor individuale şi ale elixirelor la nivelurile energetice superioare, unde s-ar putea să existe un mai mic grad de putere de acţiune. De exemplu, cele mai des folosite remedii homeopatice acţionează cu putere la nivelul câmpurilor fizice/moleculare şi biomagnetice ale corpului. Totuşi, multe remedii homeopatice pot afecta niveluri superioare, cum ar fi chakrele şi corpurile subtile, dar mai rar şi mai puţin eficient decât celelalte modalităţi.

De asemenea, anumite elixire din pietre preţioase (şi produse homeopatice) au capacitatea de a acţiona asupra corpului cauzal şi a corpurilor spirituale superioare acestuia. De aceea, deosebirea dintre nivelurile de acţiune energetică implicată de remediile homeopatice, elixirele din pietre preţioase şi esenţele florale este mai puţin evidentă decât vrea s-o arate diagrama.

Diagrama nr. 25 NIVELURI DE ACŢIUNE ALE ESENŢELOR VIBRATORII

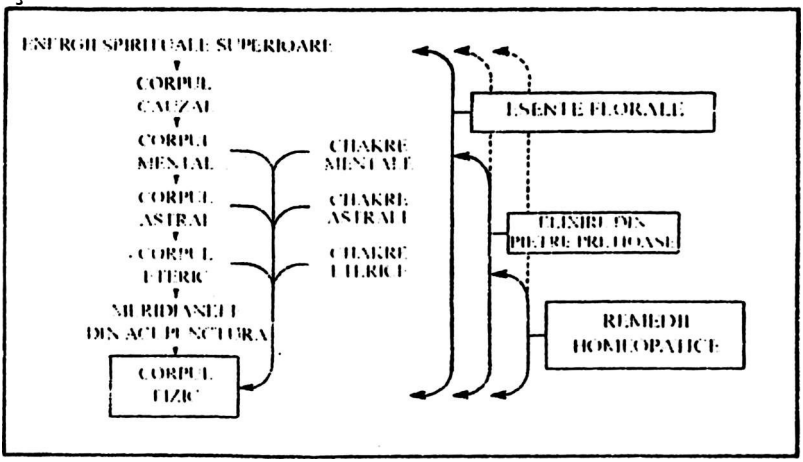

Schema cu pricina dă o idee generală despre nivelurile energetice asupra cărora pot avea efect diferitele esenţe şi remedii vibratorii folosite în mod comun. Remediile homeopatice individuale şi elixirele din pietre preţioase pot avea şi efecte mai puternice decât cele sugerate de diagramă la o primă vedere şi acest lucru trebuie reţinut. Poate că nu este corect să comparăm asemenea remedii vibratorii prin eficacitatea lor la anumite niveluri, deoarece fiecare modalitate în sine poate avea o influenţă vindecătoare extraordinară asupra unei întregi diversităţi de boli psihospirituale şi fizice. Analizarea nivelului energetic de influenţă este mai mult o abordare sistemică a vindecării prin vibraţii şi este prezentată mai mult pentru valoarea sa ca învăţătură decât pentru aplicabilitatea sa în raport cu fiecare esenţă sau remediu individual.

Elixirele din pietre preţioase, ca formă de terapie

vibraţională, sunt capabile să amplifice energiile aflate deja în mişcare în cadrul structurilor subtile ale anatomiei corespunzând dimensiunilor superioare. Elixirele din pietre preţioase ajută la echilibrarea corpului fizic cu corpurile subtile într-un mod care este mai apropiat de esenţele florale, dar nu conţin energia vitală în aceeaşi măsură ca esenţele florale. Elixirele din pietre preţioase operează pe baza principiului de rezonanţă vibratorie. Pietrele preţioase şi cristalele au un aranjament molecular unic care corespunde unei simetrii geometrice perfecte. Simetria geometrică a structurii cristaline are, de asemenea, proprietăţi vibratorii de o frecvenţă specifică, care sunt transferate apei în timpul amprentării eterice prin intermediul metodei de preparare a elixirelor din pietre preţioase cu ajutorul luminii soarelui. Regularitatea moleculară a structurilor cristaline oferă o influenţă energetică stabilizatoare sistemelor celulare şi biomoleculare din interiorul corpului fizic. Anumite pietre preţioase au o rezonanţă armonică specială cu diferite puncte ale anatomiei fizice umane. Vindecarea prin folosirea elixirelor din pietre preţioase are loc atunci când texturile cristaline stocate în elixir sunt transferate, prin rezonanţă, structurilor biomoleculare instabile din corpul fizic bolnav.

Elixirele din pietre preţioase afectează şi dinamica psihospirituală a indivizilor. Când funcţionează la acest nivel, ele influenţează structurile subtile ale conştiinţei mai mult decât chimia moleculară a corpului fizic. Elixirele din pietre preţioase pot avea efecte puternice asupra meridianelor, chakrelor şi corpurilor subtile. Prin modificarea elementelor subtile care contribuie la sentimentul de conştiinţă, ele pot în cele din urmă produce o modificare de comportament, specifică, până la un punct, stării de iluminare. Prin ele însele, nu influenţează atât comportamentul, cât mai degrabă conştiinţa pe care se bazează comportamentul. Elixirele din pietre preţioase contribuie la crearea acelei clarităţi a minţii ce permite o mai bună concentrare asupra problemelor interne şi

asupra celor ce ţin de luarea unei decizii.

Deşi elixirele din pietre preţioase se adresează mai mult corpului fizic decât o mare parte a esenţelor florale, ele pot să acţioneze şi la diferite niveluri de conştiinţă. Elixirele din pietre preţioase, la fel ca esenţele florale, sunt tincturi de conştiinţă lichidă, care conţin tiparele evolutive ale forţei vitale în sine. Când elixirele din pietre preţioase sunt ingerate, ele devin o forţă evolutivă care poate stimula inspiraţia şi, în cele din urmă, modificarea conştiinţei individului. Elixirele nu sunt forţa din spatele schimbării, dar ele pot fi inspiraţia din spatele forţei transformatoare. Spre deosebire de esenţele florale, elixirele din pietre preţioase pot funcţiona la nivel strict biomolecular, fără a influenţa direct dinamica psihospirituală a individului.

Materialul lui Ryerson sugerează că elixirele din pietre preţioase diferă de asemenea foarte puţin în ceea ce priveşte efectele lor asupra meridianelor. Când sunt folosite esenţele florale, ele tind să influenţeze toate meridianele corpului. Când elixirele din pietre preţioase afectează anumite meridiane, influenţa lor energetică tinde să se răspândească asupra altor meridiane prin intermediul acupunctelor terminale sau de comandă localizate în degetele mâinilor şi ale picioarelor. Acesta este un fenomen care nu se petrece în cazul esenţelor florale. Acest efect se poate datora parţial efectului vibratoriu mai puternic al pietrelor preţioase.

Un alt remediu vibratoriu interesant, care poate fi preparat fără folosirea florilor sau a pietrelor preţioase, îl reprezintă tincturile din culori. Apa distilată poate fi aşezată direct în lumina soarelui, fie într-o sticlă colorată, fie într-una care a fost învelită într-un plastic colorat. În timpul expunerii la forţele pranice ale luminii solare, apa se încarcă cu frecvenţa energetică a filtrului colorat folosit. Folosirea culorii pentru vindecare este unică prin efect, prin aceea că energiile pure ale luminii sunt utilizate, pentru terapie, într-o varietate de forme. Esenţa preparată prin tratarea culorilor poate fi administrată oral pentru

tratarea multor afecţiuni. Folosirea tincturilor din culori (sau terapia hidrodinamică) este mai puţin cunoscută decât terapia prin culoare, dar demonstrează principiul prin care apa poate fi amprentată cu o multitudine de caracteristici în scopul vindecării.

Terapia prin culoare nu este ceva inventat în secolul XX. Această ştiinţă unică a fost aplicată în vremuri străvechi în temple vindecătoare ale luminii şi culorii de la Heliopolis, Egipt, ca şi în perioada de început a Greciei, Chinei şi Indiei. Dintre cercetătorii moderni, Edwin Babbit 20 şi Dinshah Ghadiali 21 sunt printre cei mai importanţi pionieri din domeniul terapiei prin culoare. Mulţi teoreticieni ai acestei metode terapeutice consideră că, în mod extraordinar, culorile luminii aparţinând spectrului vizibil reprezintă octave mai joase ale energiilor vibratorii superioare care creează câmpul auric şi corpurile subtile. Surse esoterice se referă la aceste octave superioare ca la cele şapte raze majore care influenţează natura personalităţii şi creşterea sufletului. Aceste şapte raze sunt de origine celestă. Caracteristicile lor nu vor fi descrise de această carte, dar veţi găsi indicate, la sfârşitul capitolului, cărţi care vă pot oferi mai multe detalii în acest sens.

Fiecare culoare majoră vizibilă are calităţi particulare care sunt asociate chakrei cu care rezonează. O înţelegere a naturii chakrelor şi a legăturilor lor energetice superioare cu fiziologia corpului ajută la înţelegerea motivelor pentru care sunt folosite diferite culori pentru vindecarea anumitor boli. De exemplu, roşul, corespunzând celei mai joase frecvenţe energetice, rezonează cu chakra rădăcină din zona coccisului. Din cauză că chakra rădăcină reglează vitalitatea corpului fizic, dezordini precum anemia, care sunt asociate cu un mare grad de oboseală, pot fi uneori tratate prin expunerea corpului la lumină roşie. Ingerarea de apă încărcată cu frecvenţele culorii roşu poate fi folosită în locul terapiei directe cu raze de lumină roşie.

Anumiţi cromoterapeuţi consideră că primele două chakre. chakra rădăcină şi chakra splinei, oglindesc

relaţiile energetice între corpurile fizic şi eteric. Chakra rădăcină rezonează cu energiile fizice de frecvenţă inferioară, iar chakra splinei procesează energia de frecvenţă eterică. Dacă roşul stimulează chakra rădăcină şi vitalitatea fizică, raza portocal le energizează chakra splinei şi întăreşte corpul eteric. Întrucât corpurile fizic şi eteric sunt atât de strâns inter-relaţionate, aceste două chakre sunt uneori văzute ca una singură.

Chakra splinei acţionează şi ca un gen de intermediar între energiile eterice şi astrale. Lumina portocalie, care are efect asupra chakrei splinei, poate de aceea să modifice natura emoţională a cuiva. Pentru că stimulează chakra splinei, un centru important care direcţionează curgerea pranei prin corp. folosirea razei portocalii poate de asemenea avea efect asupra proceselor de asimilare, circulaţie şi distribuţie a energiei pranice. La nivel fizic, bolile plămânilor au fost tratate prin folosirea razei portocalii. Respiraţia este un proces de asimilare a energiei prin intermediul plămânilor. Atât oxigenul dătător de viaţă, cât şi prana dătătoare de vitalitate sunt absorbite în sistemul pulmonar şi sunt distribuite în corp prin intermediul sângelui. Pentru că raza portocalie pare a putea amplifica procesul de asimilare a energiei pranice, afecţiunile plămânilor şi ale căilor respiratorii, care perturbă acest proces (de exemplu, astmul, emfizemul pulmonar şi bronşitele) pot fi corectate prin terapia cu lumină portocalie.

Diagrama nr. 26

EFECTELE ENERGETICE SUBTILE ALE CULORII

CULOARE	CHAKRA	ENERGII	BOLI
VIOLET	Chakra coroanei	Minte superioară	Dezordini nervoase şi mentale
INDIGO	Chakra celui de-al treilea ochi	Viziune	Probleme ale ochilor
ALB	Chakra	Expri	Boli

ASTRU	gâtului	mare de sine	tiroidiene şi laringiene
VERDE	Chakra inimii	Armonie interioară	Tulburări cardiace şi hipertensiune
GALBEN	Chakra plexului solar	Stimulare intelectuală	Probleme ale stomacului, pancreasului şi ficatului
PORTOCALIU	Chakra splinei	Asimilaţie Circulaţie	Disfuncţii ale plămânilor şi rinichilor
ROŞU	Chakra rădăcină	Vitalitate Creativitate	Tulburări circulatorii Anemii

Raza galbenă stimulează chakra plexului solar, care este conectată la nivel fizic cu principalul plex nervos digestiv în aceeaşi regiune. Aşa-numitul ganglion nervos al plexului solar este de fapt considerat a fi un fel de creier visceral. Se crede despre această „minte inferioară” a corpului că reglează, la nivel fizic, procesele digestive prin intermediul sistemului gastrointestinal. Chakra plexului solar este conectată la forţele astrale superioare şi la cele ale mentalului inferior. Astfel, mintea inferioară este considerată a fi mintea obiectivă, materială care este afectată de diferitele influenţe de natură emoţională. Razele galbene se pare că au un efect stimulator asupra gândirii noastre raţionale şi a naturii noastre intelectuale, în câmpul auric, galbenul este de obicei asociat cu culoarea intelectului şi cu folosirea minţii în moduri concrete, metodice, clasice. Din cauză că mulţi oameni cu tulburări datorate stresului, cum ar fi ulcerele, tind să se

axeze pe mental, reprimându-şi de multe ori emoţiile, raza galbenă poate fi de folos în tratarea diferitelor tipuri de probleme stomacale şi de indigestii.

Raza verde rezonează foarte puternic cu chakra inimii. La nivel energetic superior, chakra inimii procesează energiile asociate corpului mental superior ca şi energiilor emoţionale superioare cum ar fi iubirea şi compasiunea. Raza verde este o vibraţie de armonie şi de echilibru şi este emisă în mod natural de frunzişul înverzit al naturii. De asemenea, raza verde controlează într-o oarecare măsură distribuţia alimentării cu sânge prin efectele sale asupra inimii. Multe boli ale inimii îşi au rădăcina în natura emoţională sau în corpul astral. Emoţiile puternice reprezintă un factor de exacerbare în cazul multor tipuri de dureri anghinale. Datorită efectelor sale de echilibrare asupra inimii şi a influenţelor sale calmante asupra sistemului nervos simpatic, raza verde se poate dovedi utilă în tratarea sistemului nervos simpatic.

Cele trei chakre superioare sunt în mod strâns legate cu natura spirituală a fiinţelor umane. Ele mediază integrarea forţelor spirituale superioare în cadrul personalităţii fizice, pe când cele trei chakre inferioare se ocupă mai mult de natura fizică a indivizilor. Chakra inimii reprezintă punctul de mijloc între cele două lumi ale spiritului şi materiei. Pentru ca energia spirituală să urce de la chakra rădăcină până la chakra coroanei, fiecare chakră trebuie să fie deblocată. Astfel, nu ţine de coincidenţă faptul că o capacitate de a exprima liber iubirea şi armonia prin intermediul unei chakre a inimii deschise pare să reprezinte o trăsătură de personalitate importantă pentru înflorirea deplină a percepţiei de natură paranormală şi a altor calităţi legate de spirit.

Chakra gâtului este prima componentă din triada spirituală a centrilor superiori şi ea rezonează cel mai puternic cu raza albastră. Chalia gâtului este centrul comunicării şi al exprimării de sine. La nivel parapsihic, această chakră este asociată cu claraudiţia sau cu capacitatea de percepe la nivel subtilenergetic. Chakra

gâtului este totodată centrul devoţiunii religioase şi al instinctului mistic, parţial datorită asocierii ei cu energiile corpului cauzal. Uneori, acest centru este numit centrul voinţei sau al puterii. Dat fiind că puterea personală reprezintă deseori o reflectare a sentimentelor interioare verbalizate fără autocenzurare precum şi o exercitare a voinţei cuiva asupra celorlalţi prin folosirea vocii, asocierea pare foarte potrivită. Afecţiunile tratate cu ajutorul razei albastre au legătură cu acea zonă a gâtului, care interferează cu voinţa şi exprimarea verbală a gândurilor şi ideilor. Laringita, durerile de gât şi altele se pot diminua semnificativ după tratarea lor cu energiile subtile ale razei albastre.

Energiile chakrei celui de-al treilea ochi sunt numite aşa datorită asocierii acestui centru cu darul clarvederii. Această chakră guvernează fenomenele superioare ale sufletului. Deschiderea şi funcţionarea corespunzătoare a chakrei celui de-al treilea ochi sunt de obicei întâlnite la cei foarte dezvoltaţi la nivel intuitiv. Culoarea indigo rezonează cel mai puternic cu acest centru. Culoarea indigo pare să controleze aspectele fizice şi cele superioare ale vederii ca şi simţul olfactiv şi auzul fizic. Diferite tipuri de boli, precum ar fi cataracta, pot fi tratate cu ajutorul energiilor subtile ale razei indigo. Indigoul poate servi şi la tratarea tulburărilor de auz şi la cele legate de pierderea mirosului.

În sfârşit, raza violetă este asociată chakrei coroanei. Chakra coroanei este considerată de mulţi drept sanctuarul spiritului, sau poarta către cele mai înalte influenţe spirituale de care poate avea parte o fiinţă umană. Principalele zone pe care se pare că le influenţează raza violetă sunt creierul fizic şi natura spirituală a minţii superioare. Leonardo da Vinci a susţinut că puterea meditaţiei ar putea fi mărită de zece ori, dacă aceasta s-ar desfăşura sub influenţa razelor violete trecând prin ferestrele pătrate ale unei biserici.22Se spune despre violet că oferă o hrană de natură subtil-energetică acelor neuroni din cortexul cerebral care contribuie la o mai mare

înţelegere a naturii noastre divine. Din cauză că raza violetă are efecte terapeutice pozitive asupra unui întreg număr de dereglări mentale şi nervoase, ea se poate dovedi eficace în eliminarea durerilor de cap, a nevrozelor şi chiar a anumitor forme de schizofrenie şi de demenţă.

Există sisteme şi demersuri complicate de aplicare a terapiei prin culoare folosite de diferiţi practicieni din domeniu. Descrierea generală a efectelor terapiei prin culori care a fost prezentată aici este cât se poate de sumară. Folosirea selectivă a vibraţiilor culorii pentru tratarea bolilor omeneşti reprezintă o ştiinţă complexă şi complicată. Culorile pot fi aplicate separat sau în combinaţii terapeutice speciale care tind să amplifice potenţialul de vindecare cu ajutorul culorii prin efecte sinergice. Formele prin care frecvenţele culorii pot fi transmise oamenilor sunt numeroase. Aceste metode includ luminarea directă cu lămpi electrice (sau cu lumina soarelui), folosindu-se diferite tipuri de ecrane colorate şi filtre, ca şi terapia hidrocromatică, care foloseşte apa impregnată cu vibraţia culorii prin solarizare.

Alte forme de terapie includ respirarea culorii. O metodă fizico-eterică de respirare a culorii implică inhalarea profundă a aerului care a fost încărcat, pranic, cu energiile unei anumite culori. O metodă mai comună de respirare a culorii se referă la a te vizualiza inspirând o culoare. După inspiraţie, culoarea vizualizată este direcţională mental către zonele afectate de boală, blocaje sau devitalizare. Există multe variante ale acestei tehnici de respirare (inspirate) a culorii, care permit folosirea culorilor vizualizate pentru modificarea nivelului de conştiinţă şi pentru purificarea chakrelor, ca şi pentru vindecarea într-un mod special. Respirarea culorii implică, la nivel mental, direcţionarea energiilor care lucrează cu corpurile mental şi astral şi cu chakrele.

În general, vizualizarea culorii, a pietrei preţioase sau a florii care a fost aplicată vibratoriu (prin fineturi, esenţe etc) pot amplifica puternic eficacitatea tratamentului. Afirmaţiile mentale – fraze rostite în interior

care reafirmă dorinţa de modificare fizică sau emoţională – pot de asemenea fi utile pentru amplificarea eficacităţii diferitelor terapii vibratorii. Mulţi dintre foştii terapeuţi care foloseau esenţele Bach, le impuneau pacienţilor lor să rostească anumite afirmaţii în combinaţie cu remediile florare prescrise. Cu cât o persoană devine mai implicată în procesul de terapie (vibratorie sau alopată), folosind, de exemplu, vizualizarea sau afirmaţiile, cu atât mai mari sunt şansele de vindecare.

Puterea vindecătoare a luminii soarelui şi a apei: *Noi revelaţii legate de înţelegerea darurilor vibratorii ale naturii*

Semnificaţia vindecării cu tincturi din culori, elixire din pietre preţioase şi esenţe florale este aceea că organismul fizic poate suferi influenţe terapeutice la nivel profund prin folosirea celor mai simple ingrediente din natură. Plantele şi florile câmpului abundă pe planeta locuită de noi. Straturile pământului conţin numeroase pietre preţioase şi minerale al căror potenţial de vindecare, la nivel subtil-energetic, este nebănuit. Forţele unificatoare – soarele şi apa – care permit acestor izvoare naturale de vindecare energetică să influenţeze organismul uman, sunt cele mai abundente resurse de pe planeta pe care o locuim.

Prin combinarea proprietăţilor de stocare subţii-energetică ale apei cu capacitatea luminii soarelui de a se încărca cu prana, primii cercetători din domeniul medicinei vibraţionale au creat o metodă simplă, dar puternică, de extragere a frecvenţelor cheie din natură. Efectele fiziologice produse de asemenea medicamente eterice sunt greu de detectat de către majoritatea sistemelor medicale. Efectele lor, după cum o implică numele, sunt de o calitate atât de subtilă, încât metodele curente de monitorizare medicală sunt inadecvate pentru înregistrarea dovezilor concrete cerute de comunitatea sceptică a oamenilor de ştiinţă. Numai prin acceptarea electroacupuncturii, a radionicii, a fotografiei Kirlian şi a altor tehnologii bazate pe energiile eterice poate fi

demonstrată şi măsurată eficacitatea anumitor doctorii vibratorii.

După cum s-a discutat într-un capitol anterior, tehnologii precum Aparatul Voii folosesc reţeaua punctelor de acupunctură pentru crearea unei interfeţe de diagnosticare cu meridianele corpului fizic. Sistemul de meridiane face parte dintr-o grilă energetică care mişcă energiile vitale dinspre planul eteric spre corpul fizic prin intermediul unui mecanism special cunoscut sub numele de interfaţa fizico-etherică. Energiile corpurilor subtile sunt în mod strâns conectate cu corpul fizic prin intermediul acestei interfeţe unice. Din cauza acestei legături energetice naturale, monitorizarea EDV a punctelor de acupunctură poate furniza indicaţii precise cu privire la necesitatea folosirii esenţelor florale şi a remediilor vibratorii.

Un număr de practicieni EDV au cercetat modul în care ar putea fi folosit Aparatul Voii pentru prescrierea de esenţe florale şi remedii homeopatice. Un pionier în acest domeniu este dr. Abram Ber, menţionat în capitolul 6. Dr. Ber a experimentat cu succes utilizare Aparatului Voii pentru prescrierea Remediilor Florale Bach. Dr. Ber a făcut de asemenea investigaţii în legătură cu capacitatea Aparatului Voii de a determina necesităţile energetice ale pacienţilor în a fi trataţi cu unele dintre noile esenţe florale ale lui Gurudas. Pe cale empirică, Ber a descoperit o puternică corelaţie între esenţele florale care produceau reacţii de rezonanţă în punctele de acupunctură ale pacienţilor astmatici şi anumite esenţe figurând ca folositoare pentru tratarea astmului în cartea *Esenţele florale şi vindecarea prin vibraţii*.

Utilizând metoda EDV, Ber a studiat un băiat care prezenta o insuficienţă a funcţiei pituitare şi nanism (hipofizal). Încercările medicale anterioare de a modifica înălţimea băiatului fuseseră lipsite de succes. Dr. Ber i-a dat băiatului un remediu combinat, preparat din mai multe esenţe florale, care produseseră reacţii pozitive ale Aparatului Voii. După cum s-a dovedit, şi în *Esenţele*

florale şi vindecarea prin vibraţii erau enumerate esenţe recomandate pentru tratarea disfuncţiilor legate de creştere. După o perioadă de două luni în care s-a folosit acest amestec de esenţe florale, băiatul a prezentat o creştere remarcabilă în înălţime de aproximativ cinci centimetri. Cu toate că acesta este un caz rar, el tinde să dovedească potenţialul deţinut de esenţele florale în a trata, ca şi utilitatea folosirii aparatului Voii şi a altor tehnologii bazate pe principiul EDV, atât pentru diagnosticare, cât şi pentru indicarea terapiilor potrivite. Tehnologiile ce se adresează meridianelor deţin un potenţial unic de diagnosticare pentru descoperirea de medicamente vibratorii care pot oferi o terapie eficace pacienţilor ale căror boli pot fi altfel considerate de netratat. Citez iarăşi din Ryerson:

Se vor înregistra mari progrese în acest domeniu, când instrumentele ce măsoară existenţa anatomiilor eterice şi la perfecţionarea cărora încă se lucrează, vor deveni familiare publicului larg, lucru care se va întâmpla în aproximativ 3 – 5 ani. S-ar putea ca aceste instrumente să fie cele folosite pentru evaluarea, prin metode şi practici ştiinţifice, a impactului diferitelor forme de terapii prin vibraţii, incluzând esenţele florale, remediile homeopatice şi elixirele din pietre preţioase, asupra anatomiilor subtile. Când terapia vibraţională va deveni o ştiinţă, acceptată, în sine, proprietăţile eterice vor atinge cel mai înalt nivel de apreciere.

Unele dintre aceste instrumente sunt deja, parţial, folosite, cum ar fi cele care măsoară activitatea undelor creierului, cele care măsoară capacitatea energetică a traseelor nervoase în raport cu stimularea lor prin acupunctură şi în primul rând cele care măsoară pulsaţia energiei biomagnetice datorate diviziunii celulare. Aceste aparate permit măsurarea răspunsurilor biologice ale corpului fizic atunci când sunt prescrise esenţe. Tot astfel, ele vor permite verificarea prin teste de laborator a puterii şi efectului esenţelor.

După cum se ştie, documentaţia despre esenţele

florale nu oferă încă explicaţii precise şi cuprinzătoare în legătură cu proprietăţile şi aplicaţiile lor, neexistând acum posibilitatea ca ele să poată fi privite ca nişte medicamente, adevărate, în sine. Conţinutul şi modul lor de întrebuinţare ca medicamente în aceste zile, dacă ar fi corect expuse, ar reîndrepta atenţia omului asupra legăturii lui vibratorii cu natura şi l-ar face să se concentreze asupra vindecării. În cele din urmă, accentul trebuie să se pună pe complementaritatea şi pe acţiunea sinergică a acestor energii. 23

O înţelegere mai profundă a modului în care aceste instrumente de vindecare prin vibraţii pot acţiona pozitiv asupra bolilor de natură emoţională şi fizică se bazează pe cunoaşterea practică a anatomiei subtil-energetice a omului. Chakrele, nadis-urile, meridianele şi corpurile subtile sunt părţi inseparabile ale anatomiei noastre extinse. Aceste structuri subtile ne permit să interacţionăm cu universul multidimensional în raport cu care constituim o parte integrantă. Corpurile subtile servesc ca funcţii specifice ce influenţează modul în care se exprimă personalitatea oamenilor în planul fizic. Forţele subtile ne ajută să determinăm vitalitatea, motivaţia şi creativitatea fiinţelor umane în cadrul efortului pe care-l depun de a-şi înţelege vieţile trăite pe Pământ, locul în care au ales să se încarneze.

Când conexiunile dintre Sinele Superior şi personalitatea fizică se întrerup sau sunt blocate, apar egocentrismul, izolarea şi sentimentul de separare. Esenţele florale, elixirele din pietre preţioase, fineturile din culori şi remediile homeopatice lucrează atât la nivelul structurii biomoleculare a corpului fizic, cât şi la cel al corpurilor subtile, meridianelor şi chakrelor pentru a îmbunătăţi coordonarea şi armonia dintre şinele fizic şi influenţele energetice superioare. Dacă sunt folosite aşa cum trebuie, aceste remedii vibraţionale naturale pot modifica cursul bolii la nivelurile fizic, emoţional, mental şi spiritual de existenţă, facilitând o mai cuprinzătoare şi mai de durată vindecare a complexului minte-trup-spirit. Pe

măsură ce medicii/ vindecătorii aparţinând culturii noastre încep să recunoască, să identifice spectrul de energii subtile care influenţează forma umană, vor apărea tot mai multe informaţii referitoare la noi moduri de vindecare, ceea ce în ultimă instanţă va contribui la înălţarea spiritului uman ca ansamblu.

Elementele cheie ce trebuie reţinute.

1. Preparatele vibratorii precum esenţele florale, elixirele din pietre preţioase şi remediile homeopatice derivă din diverse surse biologice şi minerale. Aceste medicamente unice utilizează calităţile de stocare energetică ale apei pentru a transfera asupra pacientului acea cantitate de energie subtilă, încărcată cu informaţiile corespunzătoare şi de o vibraţie specifică, care îi este necesară pentru vindecarea la diferite niveluri de funcţionare ale fiinţei umane

2. Dr. Edward Bach a fost un pionier în domeniul dezvoltării esenţelor florale – aşa-numitele remedii florale Bach. Aceste remedii sunt folosite mai cu seamă pentru echilibrarea energiilor mentale şi emoţionale ale individului care, dacă nu sunt echilibrate, pot predispune la sau pot exacerba diferite manifestări fizice ale bolii. Bach a fost un om cu sensibilităţi extrasenzoriale foarte dezvoltate şi capacităţile sale l-au ajutat să definească diferitele calităţi curative ale remediilor Bach.

3. Cercetări mai recente s-au concentrat asupra surselor de informaţie de origine intuitivă pentru a examina şi explora folosirea multor altor esenţe florale pentru vindecare. Informaţii obţinute pe cale mediumnică sugerează că esenţele florale pot fi de folos în a vindeca atât la nivel fizic, cât şi la nivelurile subtile ale funcţionării umane.

4. Pentru că florile conţin chiar esenţa şi forţa vitală a plantei din care derivă, fineturile şi esenţele preparate cu ajutorul soarelui transferă un aspect al acestei forţe vitale asupra remediului.

5. Când remediile vibraţionale, cum ar fi esenţele florale, sunt ingerate, energiile lor sunt amplificate şi

asimilate cu ajutorul unui sistem unic de energie biocristalină care există în interiorul corpului fizic. Acest sistem cristalin are anumite calităţi asemănătoare cuarţului, care permit un transfer, prin rezonanţă, al energiilor remediilor către corpurile subtile, pentru ca de aici să ajungă în corpurile fizice.

6. Prin legătura sa cu glanda pineală, reţeaua biocristalină ajută la coordonarea transferului de informaţii dinspre dimensiunile superioare ale conştiinţei (de exemplu, nivelurile astral, mental şi cauzal) către personalitatea fizică, prin mijlocirea emisferei cerebrale drepte. Aceste informaţii de natură superioară apar sub forma viselor şi, în timpul meditaţiei, sub cea a unor imagini simbolice, iar înţelesul lor poate fi analizat de emisfera stângă. Esenţele florale pot ajuta la întărirea conectării interioare, şi astfel contribuie la reconectarea personalităţii cu Sinele Superior.

7. Anumite esenţe florale funcţionează în primul rând la nivel celular, în vreme ce altele afectează nivelurile mai subtile de funcţionare, cum ar fi chakrele, nadis-urile, meridianele şi corpurile subtile.

8. Miasmele reprezintă o stare energetică unică care, în sine, nu este o boală, dar care predispune o persoană la boală. Cele mai comune miasme sunt dobândite prin expunerea la bacterii, virusuri şi agenţi toxici de un anume gen. Ele pot fi de asemenea dobândite pe linie familială. Miasmele pot fi tratate şi neutralizate prin folosirea unor remedii homeopatice specifice, ca şi prin esenţe florale şi elixire din pietre preţioase.

9. Dacă, prin folosirea luminii soarelui, apa se încarcă cu energia florilor, creând remediile florale, ea se mai poate încărca şi cu energiile subtile ale cristalelor, sau cu vibraţiile pure ale luminii colorate, astfel transformându-se într-o altă sursă de vindecare energetică. Aceste modalităţi terapeutice poartă numele de elixire din pietre preţioase şi, respectiv, tincturi din culori.

10. Energiile culorilor îşi datorează efectele în primul

rând faptului că frecvenţele anumitor culori rezonează puternic cu diferite chakre. Prin schimbul de energie efectuat prin rezonanţă, frecvenţele culorilor energizează şi reechilibrează chakrele cu funcţionare anormală sau care sunt blocate ca o reflectare a procesului de boală. Prin echilibrarea chakrelor disfuncţionale, se restabileşte curgerea normală a energiilor subtile către sistemul organic bolnav.

11. Sistemele de electroacupunctură de tipul celor reprezentate de Aparatul Voii pot servi la sincronizarea frecvenţelor subtile ale diferitelor esenţe vibratorii cu stări specifice de boală şi cu dezechilibre energetice. Prin folosirea unor asemenea dispozitive pentru cercetare şi pentru verificarea pe cale experimentală a calităţilor lor, esenţele florale şi alte remedii vibratorii vor fi în cele din urmă acceptate ca modalităţi utile de vindecare.

CAPITOLUL VIN

Fenomenul de vindecare paranormală

CERCETAREA DOVEZILOR CE SUSŢIN EXISTENŢA UNUI POTENŢIAL UMAN ÎNCĂ NEDESCOPERIT

În ultimele capitole am examinat diferite sisteme de vindecare cu ajutorul energiei subtile. Majoritatea acestor metode implică aplicarea terapeutică a diferite frecvenţe de energie vibratorie care există în natură. De exemplu, calităţile vindecătoare ale esenţelor florale, elixirelor din pietre preţioase, tincturilor din culori şi remediilor homeopatice sunt folosite pentru tratarea bolilor prin furnizarea unei frecvenţe de vibraţie de care are nevoie sistemul energetic uman. Se pot de asemenea transmite energii vindecătoare către indivizii aflaţi în suferinţă fără a trebui să se depindă de surse externe de energii vibratorii. Câmpul energetic multidimensional al omului este un transmiţător şi receptor de energii vibratorii incomparabil.

Diferite surse esoterice au sugerat de mult că fiinţele umane au capacitatea de a se vindeca una pe cealaltă prin folosirea potenţialului energetic cu care sunt înzestrate în fiecare viaţă. Această capacitate de a vindeca a purtat multe nume de-a lungul secolelor şi ne putem referi aici la

termeni precum punerea mâinilor, vindecarea paranormală/parapsihică, vindecarea spirituală şi atingerea terapeutică. Doar în ultimele decenii, tehnologia modernă şi conştiinţa oamenilor de ştiinţă luminaţi au atins gradul de evoluţie care a făcut posibilă confirmarea prin experimente de laborator a faptului că vindecarea energetică este posibilă. Deşi anumite aspecte ale acestor descoperiri ştiinţifice au fost dezbătute în capitolele anterioare, acum vom reexamina aceste studii dintr-o perspectivă mai amplă, îndreptându-ne atenţia spre fenomenul de vindecare paranormală.

Vindecarea paranormală văzută ca un aspect al potenţialului uman: *o privire istorică asupra evoluţiei sale de-a lungul vremurilor*

Vindecarea bolilor omeneşti prin punerea mâinilor are o istorie veche de mii de ani. Egiptul Antic ne furnizează dovezi despre ea în Papirusurile Ebers, datând din 1552 î.Hr. Acest document descrie folosirea punerii mâinilor pentru tratamente medicale. Cu patru secole înainte de naşterea lui Hristos, grecii foloseau atingerea terapeutică în templele lor dedicate lui Asklepios pentru vindecarea bolnavilor. Scrierile lui Aristofan descriu în detaliu folosirea, în Atena, a atingerii cu mâinile pentru a-i face pe orbi să vadă şi pentru a le reda femeilor sterile fecunditatea.1

Biblia face multe referiri la punerea mâinilor în scopuri atât medicale cât şi spirituale. Este binecunoscut faptul că multe dintre vindecările miraculoase ale lui Iisus erau făcute prin punerea mâinilor. Iisus a spus, „Puteţi face şi voi lucruri precum cele făcute de Mine şi chiar mai multe”. Vindecarea prin punerea mâinilor era considerată drept o parte a misiunii lor de către întâii reprezentanţi ai creştinismului, la fel precum predicile şi împărtăşania. În cadrul bisericii de început, punerea mâinilor era combinată cu folosirea, în sens sacru, a apei şi uleiului sfinţit.

De-a lungul următoarelor sute de ani, tămăduirea a început să facă tot mai puţin parte din oficiile practicate de

biserică, în Europa, „ştafeta” vindecării a fost preluată de feţele regale. Există consemnări ce susţin că regi ai mai multor ţări europene au vindecat cu succes boli precum tuberculoza (scrofula), în Anglia, această metodă de vindecare a început odată cu Edward Confesorul, a durat şapte secole, şi s-a sfârşit odată cu domnia scepticului William al patrulea. Multe dintre încercările timpurii de vindecare prin punerea mâinilor par a se fi datorat unei credinţe în puterile lui Iisus, ale regelui sau ale unui anume vindecător. Au existat şi alţi teoreticieni, de orientare medicală, care considerau că mijlocitorii acestor efecte vindecătoare reprezentau forţe şi influenţe speciale din natură.

O parte din primii cercetători ai fenomenului au susţinut că este vorba de natura magnetică a energiilor implicate. Unul dintre primii susţinători ai ideii de forţă magnetică a naturii a fost controversatul doctor Theophrastus Bombastus von Hohenheim, cunoscut altfel sub numele de Paracelsus (1493 – 1541). În afară de a fi descoperit noi medicamente, Paracelsus a introdus în medicină ideea de influenţă, potrivit căreia stelele şi alte corpuri (în special magneţi) acţionează asupra oamenilor prin intermediul unei emanaţii subtile sau a unui fluid existent în tot spaţiul. Teoria lui a fost o încercare de a explica legătura aparentă dintre fiinţele umane, stele şi alte corpuri cereşti. Sistemul creat de Paracelsus cu privire la influenţă sau simpatie poate fi considerat drept un prim demers astrologie, de natură a stabili o conexiune între bolile şi comportamentul oamenilor şi emanaţiile planetelor şi ale stelelor.

Legătura propusă între oameni şi cerul de deasupra s-ar petrece, după Paracelsus, prin intermediul unui fluid omniprezent, poate un termen anterior celui de „eter”. Savantul a atribuit calităţi magnetice acestei substanţe şi a considerat că posedă calităţi unice de vindecare. A stabilit de asemenea că, dacă această forţă este posedată sau folosită de cineva, atunci acea persoană ar putea vindeca bolile altora. Paracelsus a afirmat că *forţa vitală nu este*

depozitată individ, ci că radiază înăuntrul şi în jurul lui, ca o sferă luminoasă care poate fi făcută să acţioneze la distanţă2. Luând în considerare acurateţea acestei descrieri cu privire la energiile ce înconjoară oamenii, ne putem întreba dacă Paracelsus a putut sau nu vedea, prin clarvedere, câmpul uman aurie.

În secolul ce a urmat morţii lui Paracelsus, tradiţia asupra magnetismului a fost preluată de Robert Fludd, medic şi mistic. Fludd este considerat unul dintre cei mai importanţi teoreticieni ai alchimiei de la începutul secolului al şaptesprezecelea. El a subliniat rolul soarelui asupra sănătăţii, ca sursă de lumină şi viaţă. *Soarele era considerat furnizorul razelor vieţii de care au nevoie toate creaturile de pe pământ*. Fludd a intuit că această forţă supracelestă şi invizibilă se manifestă, într-un fel anume, în toate creaturile vii şi că *intră în corp prin intermediul respiraţiei*.3 Ni se reaminteşte aici de conceptul indian de prana, energia subtilă din interiorul luminii soarelui, care este asimilată prin procesul respiraţiei. Mulţi adepţi ai esoterismului consideră că prin direcţionarea mentală a fluxului de prana inhalat, vizualizat, vindecătorii pot concentra această energie eterică, prin mâinile lor, către pacient. Fludd mai credea că oamenii posedă calităţile unui magnet.

În 1778, un vindecător cu gândire radicală a ieşit la rampă pentru a spune lumii că el poate repurta succese terapeutice remarcabile fără a avea nevoie de credinţa pacienţilor în puterile vindecătoare ale lui Iisus sau ale lui personale. Franz Anton Mesmer a susţinut că vindecările făcute de el se datorează folosirii înţelepte a unei energii universale, numită de el fluidul. 4 (Există o similitudine interesantă între termenul folosit de Mesmer, fluid, şi cel de fluid eteric, menţionat de Ryerson în materialul său obţinut prin comunicare mediumnică.) Mesmer pretindea că acest fluid este de o natură fizică subtilă şi că umple întreg universul, făcând legătura între oameni şi alte fiinţe vii, dar şi între planetele vii, pământ şi alte corpuri cereşti. (Această teorie este foarte asemănătoare conceptului

astrologie al lui Paracelsus de medicină prin influenţă sau simpatie – atracţie/ respingere.) Mesmer a sugerat că toate lucrurile din natură posedă o putere anume care se manifestă prin acţiuni speciale asupra altor corpuri. El a simţit că toate corpurile fizice, animale, plate chiar şi pietre, sunt impregnate cu acest fluid magnetic.

În timpul cercetărilor sale de început, la Viena, Mesmer a descoperit că prin plasarea unui magnet deasupra unor zone ale corpului afectate de boală, se va produce, deseori, vindecarea acestora. Experimentele întreprinse asupra unor pacienţi cu tulburări nervoase s-au soldat de multe ori cu efecte motorii neobişnuite. Mesmer a observat că tratamentele magnetice reuşite produceau deseori spasme musculare şi tresăriri. El a ajuns să creadă că magneţii pe care îi folosea pentru terapie reprezentau în mare parte nişte conductori prin care se deplasa un fluid eteric emanat de corpul său pentru a crea efecte vindecătoare asupra pacienţilor. El a considerat că forţa vitală sau fluidul este de natură magnetică, numindu-l „magnetism animal” (pentru a-l deosebi de magnetismul mineral sau de feromagnetism).

Prin cercetările sale, Mesmer a ajuns la concluzia că acest fluid subtil-energetic este întrucâtva asociat cu sistemul nervos, în special atunci când tratamentele sale cauzau”, deseori, spasme musculare involuntare şi tremurături. A emis ipoteza că fluidele nervoase şi cele corporale transportă fluidul în toate zonele organismului, unde el animă şi revitalizează aceste părţi. Conceptul de fluid al lui Mesmer ne reaminteşte de străvechea teorie chinezească despre energia ch’i, care curge prin meridiane, alimentând cu forţă vitală nervii şi ţesuturile corpului.

Mesmer a realizat că acţiunile fluidului magnetic de susţinere şi de reglare a vieţii se încadrează în procesul de bază al homeostaziei. Când un individ se afla în stare de sănătate, se considera că este în armonie cu cele mai elementare legi ale naturii, lucru exprimat de o interacţiune normală între forţele magnetice vitale. Dacă

apărea dizarmonia între corpul fizic şi aceste forţe subtile ale naturii, rezultatul final era boala. Mesmer şi-a dat seama mai târziu că cea mai bună sursă a acestei forţe universale este corpul omenesc însuşi. El a considerat că cele mai active puncte ale fluxului energetic îl reprezintă palmele. Prin aşezarea mâinilor peste pacienţi, pentru vindecare directă, energiei i se permitea să meargă pe o cale directă de la vindecător la pacient. Datorită influenţei jucate de Mesmer, tehnica punerii mâinilor, cunoscută şi sub denumirea de „pase magnetice”, a devenit destul de populară în Franţa revoluţionară a acestei perioade.

Din nefericire, mulţi observatori ştiinţifici ai vremii au văzut în mesmerism un gen de hipnoză sau de sugestie. (Şi în ziua de astăzi mulţi oameni de ştiinţă numesc hipnoza mesmerism”, de unde originea termenului „mesmerizat.”) în 1784, regele Franţei a numit o comisie de verificare a valabilităţii experimentelor lui Mesmer. Aceasta era compusă din membri ai Academiei de Ştiinţe, ai Academiei de Medicină, ai Societăţii Regale şi se bucura şi de participarea lui Benjamin Franklin, om de ştiinţă şi reprezentant al statului american. Experimentele pe care le-au conceput vizau testarea prezenţei sau a absenţei fluidului magnetic despre care Mesmer susţinea că este forţa vindecătoare din spatele succeselor sale terapeutice. Din nefericire, niciunul dintre testele inventate de comisie nu avea în vedere măsurarea efectelor medicale ale fluidului. Concluzia acestei prestigioase comisii a fost că fluidul nu există. Chiar dacă membrii comisiei nu au negat succesele terapeutice repurtate de Mesmer asupra pacienţilor săi, ei au considerat că efectele medicale produse de Mesmer se datorau excitării senzoriale, imaginaţiei şi imitării (altor pacienţi). În mod interesant, un comitet al Secţiei Medicale a Academiei de Ştiinţe a examinat din nou magnetismul în 1831 şi a acceptat punctul de vedere al lui Mesmer. Totuşi, în ciuda acestei validări, munca lui Mesmer nu s-a bucurat niciodată de o recunoaştere la scară largă.

Întrucât investigaţii mai recente de laborator asupra

efectelor fiziologice ale punerii mâinilor au confirmat natura magnetică a acestor energii vindecătoare subtile, cercetătorii au demonstrat că înţelegerea avută de Mesmer asupra naturii magnetice a energiilor subtile ale corpului uman şi-a devansat cu secole contemporanii. După cum se va vedea, măsurarea directă a acestor energii cu instrumente convenţionale de detectare magnetică este la fel de dificilă astăzi ca şi în vremea lui Mesmer.

Mesmer a mai descoperit că apa poate fi încărcată cu această subtilă forţă magnetică şi că energia stocată în sticlele conţinând apa tratată de vindecător poate fi transmisă pacienţilor bolnavi prin intermediul unor vergi de fier pe care pacienţii le ţin în mâini. Dispozitivul de stocare care a fost folosit pentru a transfera energia vindecătoare a apei către pacienţi a fost numit „bagheta”. Deşi astăzi mulţi consideră că Mesmer a fost un mare hipnotizator, există câţiva oameni, luminaţi, care înţeleg într-adevăr natura de pionierat a muncii sale de cercetare din domeniul vindecării cu energii magnetice subtile.

Investigaţii moderne asupra vindecării de natură paranormală: *oamenii de ştiinţă examinează efectele produse de vindecători la nivel biologic*

De-a lungul ultimelor decenii, investigaţiile ştiinţifice asupra efectelor medicale ale vindecării prin punerea mâinilor au pus într-o nouă lumină descoperirile lui Mesmer. În afară de confirmarea schimbului real de energie dintre vindecător şi pacient, sugerat de Mesmer şi de alţii, cercetătorii au demonstrat o similitudine interesantă între efectele produse de vindecători şi cele produse de câmpurile magnetice cu mare intensitate. Câmpurile energetice ale vindecătorilor, chiar dacă au un caracter magnetic, demonstrează totodată alte proprietăţi unice, care doar de curând au început să fie scoase la suprafaţă de anchetele ştiinţifice.

Unul dintre cele mai complete studii asupra calităţilor energetice ale vindecării prin punerea mâinilor a fost întreprins în anii 1960 de dr. Bernard Grad de la Universitatea McGill din Montreal.5 Dr. Grad a recunoscut

puterea terapeutică potenţială a aşa-numiţilor vindecători spirituali şi paranormali. El ştia că mulţi dintre doctorii ce încercau să explice efectele terapeutice reale ale acestor vindecători se bazau deseori pe ideea de credinţă. Această credinţă a fost numită, în anumite cazuri, efectul placebo. Grad a bănuit că în afară de acest efect placebo, datorat credinţei pacientului, existau alţi factori psihoenergetici care acţionau, dar care erau mai dificil de izolat şi de studiat. Grad a încercat să inventeze un experiment prin care să poată face distincţia între efectele psihologice datorate credinţei pacientului şi efectele energetice reale produse de mâinile vindecătorului asupra fiziologiei celulare. El a dorit să aplice metoda ştiinţifică pentru a vedea dacă există cu adevărat forţe subtile care lucrează, în afară de credinţa pacientului într-un vindecător anume. Pentru a izola efectele credinţei de experimentele sale, Grad a decis să folosească modele nonumane de boală, reprezentate de animale şi plante.

Animalele pe care Le-a ales Grad au fost şoareci. Din punct de vedere financiar, şoarecii erau mai uşor de găzduit şi de hrănit şi ocupau un spaţiu mic în laboratorul său. Dr. Grad a ales formarea guşii exoftalmice ca model de boală asupra căreia trebuia să se acţioneze prin energiile vindecătorilor. El a fost influenţat de faptul că unul dintre vindecătorii pe care îi studia, trata cu succes această boală. (Acest aspect este semnificativ în ceea ce priveşte energiile vindecătoare, deoarece s-a observat că anumiţi vindecători par a avea mai mult succes în raport cu anumite boli, doar.) Grad a ales să lucreze cu un vindecător numit Oscar Estebany, un colonel ungur vestit pentru puterile sale de vindecare prin atingere. El l-a numit pe Estebany dl. E în studiile sale experimentale.

Pentru a produce stări de boală la şoareci, Grad i-a supus unor regimuri speciale. Aceste regimuri constau dintr-o mâncare lipsită de iod, un element necesar pentru funcţionarea corectă a glandei tiroide. Apa administrată şoarecilor a fost impregnată cu tiouracil, un hormon tiroidian acţionând ca agent inhibator.

VOIIIDII – lillia Uinire lipsa. un iuu şi num a un a luat mai inuii Udl Bt suficientă pentru a crea boala lui Basedow la şoareci. Şoarecii supuşi „regimului de guşare” au fost după aceea separaţi în două grupuri, unul tratat de vindecător şi altul netratat.

Primul grup de şoareci (care nu au fost expuşi contactului cu mâinile vindecătoare) au servit ca grup de control. Pentru a controla factori precum efectele termice ale căldurii emanate de mâinile vindecătorului şi efectele asupra comportamentului (şoarecilor) provocate de oamenii ce ţineau animalele în mână, s-au adăugat câteva subgrupuri de control. Primul subgrup de control nu a fost supus nici unui fel de tratament. Cel de-al doilea subgrup de şoareci a fost introdus în cuşti înfăşurate în bandă electrotermică, pentru a se simula căldura mâinilor umane, în fine, şoarecii dintr-un al treilea subgrup de control erau ţinuţi în mână de oameni care nu erau vindecători. În timp ce ţineau şoarecii în mână, aceştia încercau să-i vindece. Trebuie spus că, înainte de a se începe experimentul, toţi şoarecii au fost supuşi unui proces de acomodare de către personalul laboratorului, prilej cu care s-a făcut şi distincţia între şoarecii calmi şi cei nervoşi. S-a ajuns la concluzia că şoarecii neliniştiţi nu sunt subiecţi buni pentru experimentele de vindecare şi au fost excluşi din grupul de testare.

Şoarecii din grupul de tratament au fost aşezaţi într-un recipient special care îi permitea vindecătorului să trateze mai mulţi şoareci în acelaşi timp. Şoarecii au fost puşi în mici compartimente separate dintr-un recipient special construit, făcut din plasă metalică galvanizată. Recipientul era suficient de mare pentru ca vindecătorul să poată ţine în mână nouă şoareci deodată. În felul acesta, toţi şoarecii din micile recipiente din sârmă au fost ţinuţi în mână vreme de cincisprezece minute, pe etape, de către vindecător, după care au fost puşi din nou în cuştile lor.

Experimentul a durat patruzeci de zile. La sfârşit, toţi şoarecii au fost examinaţi, pentru a se determina câţi din fiecare grup prezentau guşi substanţial mărite. Dacă

tuturor animalelor le crescuseră guşile după cele patruzeci de zile, s-a demonstrat că *şoarecii din grupul tratat de vindecător prezentau o mai mică umflare a guşii*. Grad s-a gândit la o variaţie interesantă în legătură cu acest experiment şi a decis să vadă ce se întâmplă atunci când mâinile vindecătorului sunt retrase cu totul. În loc să-i pună pe vindecător să lucreze direct asupra şoarecilor, acestuia i s-a cerut să amprenteze cu energie vindecătoare bucăţi de bumbac şi de lână. Aceste bucăţi de bumbac şi de lână încărcate cu energie au fost aşezate pe podeaua cuştilor în care se aflau şoarecii destinaţi contactului cu vindecătorul ce urmau regimul de îmbolnăvire. Materialul astfel impregnat a fost lăsat în prezenţa şoarecilor timp de o oră, dimineaţa şi după-amiaza. Bucăţi similare, dar netratate, de bumbac şi de lână au fost puse în cuştile celorlalţi şoareci, monitorizaţi, care urmau regimul cu pricina. La capătul perioadelor de tratament, şoarecii din ambele grupuri au fost găsiţi stând pe grămăjoare de bumbac sau de lână. Grad a întreprins o analiză statistică asupra ambelor grupuri, comparând mărimea glandei tiroide. *a descoperit că şi în cazul când mâinile vindecătorului nu au avut contact direct cu şoarecii, animalele care atinseseră materialele impregnate cu energia vindecătorului au prezentat un grad mai redus de dezvoltare a guşii* exoftalăambele experimente întreprinse de Grad sugerează că intervenţia vindecătorului a provocat efecte energetice măsurabile de natură a întârzia sau amâna formarea guşilor exoftalmice. Această descoperire încurajatoare nu a făcut decât să confirme reputaţia de vindecător a domnului Estebany, în special în legătură cu afecţiunile glandei tiroide. O concluzie şi mai fascinantă a acestor experimente a fost că energiile vindecătorului pot fi absorbite de un mediu comun de stocare, cum ar fi bumbacul şi transmise, mai departe, pacienţilor bolnavi (de exemplu, şoarecilor afectaţi de boala lui Basedow). Aceste descoperiri se vor dovedi semnificative mai târziu, când vom vorbi de folosirea atingerii terapeutice în cadrul profesiei de asistent (a) medical (a).

Grad a fost intrigat de succesul repurtat în a demonstra capacitatea vindecătorilor de a preveni dezvoltarea guşilor exoftalmice. Ceea ce a arătat studiul său, a fost că vindecarea paranormală poate contracara efectele provocate de lipsa de iod şi de acţiunea tiouracilului. *Energia vindecătoare nu a cauzat, de fapt, dispariţia bolii. Ea a preîntâmpinat apariţia tulburărilor tiroidieneanticipate*. Spre a observa efectele energiilor vindecătoare în accelerarea procesului natural de recuperare după boală, Grad a selectat un animal aflat în recuperare după o intervenţie chirurgicală. Procesul fiziologic pe care Grad a vrut să-l studieze a fost fenomenul de vindecare a rănii. El s-a întrebat dacă vindecătorii se pot dovedi eficienţi în accelerarea ritmului de vindecare şi de închidere a unei răni create intenţionat prin operaţie.

În cadrul experimentului cu pricina, şoarecii erau anesteziaţi şi raşi pe spate, după care bucăţi de piele de mărimea unei monede erau îndepărtate prin operaţie. Pentru a urmări restrângerea treptată a suprafeţei rănii, conturul rănii a fost trasat pe o bucată transparentă de plastic, cu un lubrifiant. După aceasta, conturul a fost copiat pe bucăţi de hârtie, care au fost cântărite pe cântare cu talere, foarte sensibile. Greutatea hârtiei marcate era direct proporţională cu mărimea rănii de pe spatele fiecărui şoarece. Această metodă originală i-a permis lui Grad să facă măsurători cantitative zilnice ale mărimii rănilor.

Patruzeci şi opt de şoareci au fost supuşi rănirii prin operaţie şi după aceea au fost separaţi în trei grupuri a câte şaisprezece şoareci. Primul grup a fost un grup de control căruia nu i s-a administrat niciun fel de tratament special. Cel de-al doilea grup de şoareci a fost ţinut între mâinile vindecătorului într-o cuşcă specială din sârmă (similară recipientului folosit pentru experimentul cu guşa exoftalmică). Acest recipient metalic a împiedicat contactul fizic direct al vindecătorului cu şoarecii în timpul perioadelor de vindecare paranormală. Cel de-al treilea grup de şoareci a beneficiat de un tratament similar, cu

excepţia faptului că respectiva cuşcă din sârmă a fost expusă unei călduri similară ca temperatură celei a mâinilor umane. La toate cele trei grupuri de şoareci, rănile au fost măsurate în maniera descrisă vreme de treizeci de zile. La capătul perioadei destinate experimentului, cele trei grupuri de şoareci au fost examinate pentru a se stabili, statistic, diferenţele dintre mărimile finale ale rănilor aproape vindecate.

Ultima constatare a arătat că rănile şoarecilor din grupul tratat de vindecător se vindecaseră complet sau erau foarte mici şi aproape vindecate. Rănile şoarecilor din celelalte grupuri se aflau în diferite stadii de vindecare. Dacă verificarea, cu ochiul liber, a celor două grupuri, a indicat diferenţe izbitoare sub raportul mărimii rănilor, analiza statistică a confirmat ceea ce se arăta a fi evident. *Şoarecii din grupul tratat de vindecător prezentau un ritm mult mai rapid de vindecare a rănilor*.

Studiile lui Grad asupra efectelor vindecării paranormale, a rănilor şoarecilor au fost mai târziu repetate de doctorii Remi

Cadoret şi G. I Paul de la Universitatea din Manitoba, dându-li-se o formă mai complexă. bin afară de faptul că s-au folosit grupuri mai mari de şoareci (300 în loc de 48), s-a adăugat o altă formă de verificare, constând din tratarea şoarecilor de către persoane care nu susţineau că au capacităţi de vindecător. Rezultatele lui Cadoret şi Paul au fost similare celor obţinute de Grad, în sensul că rănile şoarecilor trataţi de vindecători s-au vindecat într-un ritm mult mai rapid.

Studiile lui Grad au arătat că vindecătorii exercită, într-adevăr, un tip de influenţă bioenergetică, care acţionează asupra formei celulare de manifestare a stărilor de boală. Dat fiind că a fost vorba de şoareci, această influenţă nu a putut în niciun fel să fie atribuită efectelor (auto) sugestiei şi credinţei. Chiar dacă efectul placebo poate să acţioneze, uneori, la oameni, ar fi greu de crezut că şoarecii din grupul tratat de vindecător s-au însănătoşit ca urmare a faptului că ei credeau în vindecător. Studiile

pe şoareci au fost utile, dar a fost nevoie de multă vreme pentru a se observa schimbări fiziologice semnificative la animale. Întrucât timpul necesar constatării efectelor produse de vindecător asupra şoarecilor a fost de trei până la cinci săptămâni, Grad a căutat un alt model biologic, care să producă rezultate mai rapide. Bazându-se pe acelaşi criteriu. Grad a trecut la plante pentru studierea efectelor energetice ale vindecătorilor. El a decis să folosească seminţe de orz. Pentru a îmbolnăvi seminţele, acestea au fost iniţial tratate cu o soluţie conţinând unu la sută sare (ştiindu-se despre sare că este un inhibitor al creşterii plantelor). Tratamentul cu sare a fost urmat de câteva zile de uscăciune, după care seminţele au fost udate cu apă de robinet la intervale regulate.

Grad a separat răsadurile în două grupuri. Primul grup a fost udat cu sare netratată, apoi ţinut fără apă şi în cele din urmă udat cu apă de la robinet, după cum s-a menţionat. Al doilea grup de seminţe a fost tratat în mod diferit, în sensul că sarea folosită fusese ţinută în mâini de un vindecător paranormal vreme de cincisprezece minute. (Dr. Estebany a fost din nou folosit ca vindecător). În cadrul primelor studii, vindecătorii au ţinut în mână flacoane cu sare deschise la un capăt. Unii critici au argumentat că sarea ar putea fi expusă acţiunii unui agent fizic având legătură cu vindecătorul, cum ar fi sudoarea sau bioxidul de carbon exalat. Pentru a înăspri rigoarea verificării.

Grad a modificat această procedură, cerându-i vindecătorului să trateze sarea ţinută într-o sticlă astupată, în mod ermetic, cu un dop.

O altă măsură adoptată a fost cea de a împiedica experimentatorii să ştie care sunt soluţiile saline tratate şi netratate. Tehnicienii au înmuiat seminţele în soluţia salină numerotată, arbitrar, cu 1 sau 2, astfel încât numai Grad a ştiut care este grupul de seminţe tratat. După udarea cu soluţia salină tratată şi netratată, răsadurile au fost puse în ghivece cu pământ numerotate. Ghivecele au fost apoi introduse într-o cameră de incubare încălzită la

temperatura de 38 – 40 de grade Celsius şi ţinute aici vreme de 48 de ore. După procedura de incubare, ghivecele au fost scoase din respectiva cameră şi aşezate la întâmplare, pe rânduri, într-un loc potrivit. Au fost udate cu cantităţi egale de apă de robinet netratată până la sfârşitul perioadei de observaţie. La capătul a douăsprezece – cincisprezece zile, experimentul s-a încheiat şi seminţele tratate şi netratate au fost comparate sub raportul gradului de germinaţie, al înălţimii plantei şi, mai târziu, al conţinutului de clorofilă.

În urma analizei statistice, *văzut că seminţele expuse contactului cu soluţia salină tratată de vindecător au fost mai roditoare şi că plantele rezultate ele erau mai mari decât cele din grupul netratat. Plantele tratate de vindecător au prezentat, de asemenea, un conţinut de clorofilă mai mare decât cel al plantelor netratate*. Aceste rezultate experimentale au fost obţinute şi mai târziu în laboratorul lui Grad, folosindu-se acelaşi vindecător, dar şi în alte laboratoare care au apelat la serviciile unor vindecători diferiţi. Pentru Grad a fost evident că se transmisese un gen de energie vindecătoare, dinspre mâinile vindecătorului, prin intermediul sării cufundate în apă, după cum a demonstrat-o efectul soluţiei saline asupra creşterii plantei. *Faptul că apa a putut fi încărcată cu energie vindecătoare şi transmisă organismelor este semnificativ în lumina afirmaţiilor lui Mesmer, potrivit cărora bagheta sa putea sei-vi la tratarea pacienţilor prin expunerea acestora la energiile stocate de apa tratată de vindecător*.

Grad a operat o variaţie interesantă în legătură cu această temă experimentală de încărcare a apei cu energie de provenienţă parapsihică. El le-a cerut să ţină apă în mână şi s-o încarce, cu energie, într-un mod similar, unui individ sănătos tun şi altuia prezentând o depresie gravă. Apa tratată de individul sănătos conţinută în sticlele sigilate *a provocat un ritm mărit de creştere a plantelor, pe când apa tratată de cel bolnav a produs o dez\>oftare lentă a plantelor*. Grad a demonstrat în mod clar că se

poate transmite un anume gen de influenţă energetică vindecătoare asupra apei, prin sticlă. Energia vindecătoare care a fost depozitată în apă a fost pe urmă administrată seminţelor într-o manieră asemănătoare celei folosite în cadrul primelor sale experimente, care au arătat că bumbacul încărcat cu energia vindecătorului poate transmite o influenţă vindecătoare asupra şoarecilor afectaţi de boala lui Basedow. Această energie, oricare ar fi caracterul său, pare a prezenta atât o polaritate pozitivă, cât şi una negativă în ceea ce ţine de efectele sale fiziologice. Vindecătorii şi indivizii foarte sănătoşi au părut a poseda o energie cu caracter pozitiv, hrănitor, în vreme ce indivizii suferind de depresii grave au părut a emana o energie negativă, cu efecte inhibitorii asupra creşterii plantei.

Similitudini energetice între vindecători şi câmpurile magnetice: *ştiinţa priveşte mai îndeaproape fenomenul reprezentat de magnetismul animal*

Faptul că apa obişnuită poate absorbi energia vindecătoare l-a făcut pe Grad să se întrebe dacă apa s-a schimbat sau nu, în vreun fel anume, prin contactul cu câmpul energetic al vindecătorului. Grad a efectuat mai târziu o analiză ştiinţifică cantitativă asupra apei pentru a vedea dacă vindecătorii provocaseră schimbări măsurabile asupra proprietăţilor fizice ale apei. Folosind spectrometria (de absorbţie) în infraroşu, Grad a descoperit că valenţa de legătură a moleculei de apă suferise o modificare subtilă, dar detectabilă. Datorită faptului că modificările induse de vindecător asupra unghiului normal de legătură provocaseră o mică schimbare a modului de aliniere a moleculelor de apă în interiorul soluţiei, s-a descoperit că valenţa hidrogenului fusese afectată în mod indirect.

Valenţa hidrogenului este un fenomen asociat strict cu apa (H2 O). Valenţa hidrogenului apare atunci când atomul de oxigen uşor negativ (ca sarcină) al unei molecule de apă este atras de atomul de hidrogen uşor pozitiv al unei alte molecule de apă. Această atracţie slabă

între moleculele de apă este responsabilă pentru modul în care apa urcă prin sistemul de rădăcini al plantelor (prin intermediul acţiunii capilare). Efectul delicat de tipul membrană (tensiune superficială) creat de valenţa hidrogenului la suprafaţa apei permite ţânţarului de apă şi altor insecte asemănătoare să meargă pe apă. Tensiunea de la suprafaţă este afectată în mod direct de uşoarele modificări suferite de valenţa hidrogenului, cum ar fi cele induse de contactul cu câmpurile energetice ale vindecătorului. Prin capacitatea lor de a diminua valenţa hidrogenului din apă, Grad a descoperit că vindecătorii sunt în stare să provoace o mică, dar măsurabilă, scădere a tensiunii superficiale.

Dr. Robert Miller din Atlanta, Georgia, este un cercetător din domeniul chimiei care a studiat efectele biologice produse de vindecători. Miller a reuşit să confirme pe cale experimentală descoperirea dr. Grad cu privire la capacitatea vindecătorului de a modifica valenţa hidrogenului din apă. Miller a mai descoperit o similitudine semnificativă între efectele energetice ale câmpurilor magnetice şi efectele de câmp create de vindecătorii paranormali. 7 Folosind un tensiometru de tipul Du Nouy, dr. Miller a încercat să măsoare tensiunea superficială a unei ape care fusese expusă energiilor vindecătorilor sau câmpurilor magnetice. Tratarea apei de către mai mulţi vindecători a produs scăderi semnificative ale tensiunii superficiale. *Miller a descoperit că apa care fusese expusă câmpurilor magnetice prezenta de asemenea reduceri semnificative ale tensiunii superficiale, similare celor create de vindecătorii paranormali*. El a studiat stabilitatea relativă a apei energizate pentru a vedea cât de mult va rămâne neschimbată tensiunea superficială după tratament.

Experimentele desemnate a testa stabilitatea apei energizate au demonstrat că apa tratată de vindecători sau cu magneţi eliberează treptat energia aflată în exces, către mediu, într-o perioadă de 24 de ore, după care tensiunea superficială devine normală. Această eliberare treptată de

energie este grăbită, putându-se chiar transforma într-o descărcare bruscă, atunci când cineva foloseşte o baghetă metalică pentru a atinge apa încărcată magnetic. Miller a mai descoperit că prin turnarea unei ape tratate prin energia vindecătorului sau a câmpurilor magnetice într-un pahar din oţel inoxidabil, în câteva minute se produce disiparea bruscă, în mediu, a energiei stocate, însoţită de revenirea rapidă la tensiunea normală de suprafaţă. Metalul pare a acţiona ca un gen de ramificaţie energetică care creează o cale de trecere pentru energia magnetică vindecătoare. Lucrările celor doi doctori, Miller şi Grad, sugerează că apa poate fi încărcată cu energii magnetice şi vindecătoare şi că metalele şi substanţele organice au creat căi intermediare de deplasare pentru această energie unică, direcţionând-o către locul unde este nevoie de ea.

Miller a descoperit că vergelele metalice care sunt puse în contact cu apa energizată produc o cale de trecere spre o direcţie specifică pentru energia vindecătoare. Această descoperire ne ajută să înţelegem raţiunea pe care se baza Mesmer atunci când îşi trata pacienţii, acum 200 de ani. Bagheta era formată din mai multe sticle cu apă tratată magnetic care erau conectate la pacienţii bolnavi prin vergele metalice ieşind din sticle. Indivizii din primul rând circular de lângă baghetă erau deseori conectaţi cu un al doilea rând de pacienţi, prin intermediul unor legături (şnururi) din stofa. Observaţia lui Grad, că bumbacul şi lâna pot acţiona ca nişte condensatori organici naturali, care depozitează şi pe urmă transmit energia vindecătoare către şoareci, susţine încă o dată ideea lui Mesmer de a-şi fi conectat pacienţii în cadrul unui circuit unic, folosind şnururi din stofa.

În studiile sale ulterioare, dr. Miller a descoperit şi alte similitudini între apa tratată de vindecători şi apa tratată cu magneţi. El a creat un experiment unic, care a folosit procesul natural de cristalizare, pentru a reliefa modificările energetice subtile ale apei. Miller ştia că prin adăugarea de sulfat de cupru apei, pentru a crea o soluţie

suprasaturată, va permite în cele din urmă dezvoltarea firească a structurilor cristaline, dacă i se permitea soluţiei să rămână neperturbată. Prin contactul cu apă netratată, sulfatul de cupru suferă de obicei un proces de cristalizare, care-l transformă într-un cristal monolitic de culoarea verde-jad. Totuşi, dacă soluţia de sulfat de cupru a fost pretratată prin contactul cu mâinile unui vindecător, cristalele care se formează au întotdeauna o culoare bleu-turcoaz şi au o granulaţie mai aspră. Miller a refăcut experimentul folosind soluţii din sare de cupru, dar de data aceasta a înlocuit câmpul vindecătorului cu un câmp magnetic. El a aşezat o soluţie de sulfat de cupru suprasaturat în interiorul unui câmp magnetic de 4500 de gauşi şi a păstrat-o aici vreme de cincisprezece minute. *Când, în cele din urină, cristalele s-au format, Miller a observat că ele erau de o nuanţă turcoaz, asemănătoare celor obţinute prin tratarea soluţiei de către vindecător. Şi aici observăm o similitudine calitativă între efectele provocate de mâinile vindecătorilor şi cele provocate de câmpurile magnetice*.

Miller a mai desfăşurat un experiment, menit să măsoare similitudinile fiziologice dintre efectele apei tratate magnetic şi ale celei tratate cu energiile vindecătorilor. Ca şi în cazul studiilor de început ale lui Grad, Miller a ales să examineze ritmul de creştere al răsadurilor de după contactul cu apa tratată de vindecători. Miller a comparat efectele produse, în raport cu creşterea, de apa normală de robinet şi cea tratată cu energiile magnetice şi energiile vindecătorilor. El a selectat trei grupuri de seminţe, fiecare compus din 25 de seminţe de secară. Un grup de seminţe a fost udat cu apă obişnuită de robinet. Al doilea grup a fost udat cu apă de robinet care fusese expusă unui câmp magnetic. Cel de-al treilea grup de seminţe de secară a fost udat cu apă tratată de vindecători. La capătul a patru zile, el a verificat modul în care încolţiseră cele 25 de seminţe din fiecare grup. Dr. Miller a descoperit că seminţele care fuseseră udate cu apă obişnuită de robinet prezentau un grad de

germinaţie de 8%, *în vreme ce seminţele udate cu apă tratată de vindecători prezentau un grad de germinaţie de 36% – număr de patru ori mai mare de seminţe încolţite. mai surprinzător a fost pentru dr. Miller să descopere că seminţele care fuseseră udate cu apa tratată magnetic prezentau un grad de încolţit e de peste opt ori mai mare, 68%*!

Plantele au mai fost examinate pentru a se verifica gradul lor de creştere după opt zile. Deşi seminţele udate cu apă tratată de vindecători au produs plante doar uşor mai înalte decât cele udate cu apă obişnuită, seminţele stropite cu apa tratată magnetic au produs plante mai înalte cu aproximativ 28, 6% la capătul aceleiaşi perioade de timp. Ceea ce descoperiseră doctorii Grad şi Miller în laboratoarele lor era similitudinea calitativă, de natură unică, între energiile vindecătorilor şi cele ale magneţilor: lucru observat de Franz Anton Mesmer cu 200 de ani înainte. Rezultatele studiilor efectuate de Grad şi Miller au oferit noi dovezi de natură experimentală în legătură cu natura magnetică a energiilor vindecătorilor, la care se referise Mesmer. De asemenea, ei au arătat care sunt posibilele mecanisme aflate la baza funcţionării baghetei lui Mesmer, care putea vindeca mai mulţi pacienţi deodată distribuind energiile subtile către ei prin folosirea unui circuit special de vindecare. La fel ca Grad, Mesmer descoperise că sticlele cu apă pot fi încărcate cu energiile vindecătorilor, precum o baterie, într-un mod asemănător buteliei de Leyda, pentru a depozita electricitate. Din cauza tendinţei acestei energii subtile de a trece din zonele cu potenţial înalt în cele cu potenţial scăzut, într-un mod similar electricităţii, anumiţi vindecători, precum Ambrose Worall, au numit-o paraelectricitate.

Când lucrarea lui Grad a fost publicată, au existat mulţi oameni de ştiinţă care au făcut speculaţii în legătură cu mecanismele posibile prin care vindecătorii ar fi putut accelera creşterea plantelor şi vindecarea rănilor. O teorie care a părut plauzibilă a fost că vindecătorii produceau accelerarea creşterii normale şi a proceselor de vindecare

grăbind activitatea celulelor enzimatice, care de obicei îndeplinesc aceste funcţii.

Exact în perioada când lucrarea lui Grad a devenit publică, au fost publicate un număr de studii care demonstrau capacitatea câmpurilor magnetice de mare intensitate de a accelera cinematica enzimelor. Printre cercetătorii din această sferă s-a numărat şi dr. Justa Smith, o călugăriţă şi o biochimistă lucrând la Rosary Hill Collège din New York.8 Dr. Smith confirmase descoperirile, publicate, ale altor cercetători şi care dovedeau că nişte câmpuri magnetice puternice pot accelera gradul de reacţie al diferitelor enzime, în funcţie de perioada de timp în care enzimele sunt tratate magnetic. Lucrările asupra câmpurilor magnetice şi enzimelor au reprezentat teza de doctorat a dr. Smith. La puţin timp după susţinerea acesteia, ea a dat peste studiul lui Grad asupra efectelor biologice ale vindecătorilor. Dr. Smith a speculat că potenţialul vindecătorului de a accelera activitatea enzimatică naturală ar reprezenta cea mai plauzibilă explicaţie în legătură cu viteza sporită de creştere şi de vindecare. Din cauză că enzimele sunt caii de tracţiune celulari care îndeplinesc toate funcţiile metabolice din corpul fizic, este normal, consideră ea, să se presupună că accelerarea activităţii lor poate avea ca rezultat amplificarea procesului de vindecare a rănilor şi de creştere a plantelor. Întrucât laboratorul ei era deja specializat în măsurarea cinematicii enzimelor, această ipoteză putea fi testată cu uşurinţă. Observaţiile anterioare ale lui Smith referitoare la efectele biologice ale câmpurilor magnetice cu intensitate mare se legau bine şi cu datele furnizate de Miller, care dezvăluiau existenţa unor similitudini izbitoare între câmpurile vindecătorilor şi câmpurile magnetice.

Dr. Smith a creat un experiment prin care putea să compare efectele produse de mâinile vindecătorilor cu câmpurile magnetice, în ceea ce priveşte capacitatea lor de a amplifica gradul de reacţie al enzimelor. Ea a obţinut participarea dl. Estebany, unul dintre vindecătorii folosiţi

de Grad pentru studiile sale. Dr. Smith I-a pus pe dl. Estebany să ţină în mână o eprubetă conţinând o soluţie de tripsină enzimatică şi să se gândească la efectuarea unei vindecări prin punerea mâinilor. Tripsină utilizată în acest experiment era de un format pur cristalin cu activitate standard, cumpărată de la o firmă de produse biochimice. Dr. Smith recolta periodic mici mostre de tripsină tratată, în timp ce vindecătorul îşi făcea treaba. Fiecare mostră era testată în spectrofotometru, care înregistra nivelul de activitate al enzimei în raport cu capacitatea sa de a cataliza reacţia chimică. *Ceea ce a descoperit Smith a fost că domnul*

Estebany era în stare să mărească viteza de reacţie a enzimei, în timp, şi că, cu cât ţinea mai mult în mână eprubeta, cu atât mai rapidă devenea viteza de reacţie. S-*au obsen>at efecte similare asupra enzimelor la folosirea unor câmpuri magnetice de înaltă intensitate, după cum s-a demonstrat* în studiul ei anterior.

Similitudinea dintre capacitatea energiilor vindecătorului şi cea a câmpurilor magnetice de a accelera activitatea enzimelor a stimulat-o pe dr. Smith să investigheze posibilitatea emiterii de către vindecători a unui gen de energie magnetică, cu care ar fi realizat vindecările. Pentru a verifica această ipoteză, ea a aşezat instrumente sensibile de înregistrare magnetică în jurul mâinilor vindecătorului, în timpul încercărilor acestuia de a efectua vindecări. Ea a fost mai degrabă dezamăgită, atunci când a constatat că niciun câmp magnetic nu poate fi detectat în jurul mâinilor vindecătorului. Pentru a obţine asupra enzimelor efectele observate, vindecătorul ar fi trebuit să producă un câmp magnetic de o intensitate semnificativă. Forţa câmpurilor magnetice utilizate în studiile ei de început a fost de circa

13. O gauşi, ceea ce înseamnă o intensitate de aproximativ

26. O mai mare decât cea a câmpului magnetic al pământului.

Dr. Smith a decis să varieze experimentul asupra

enzimelor, pentru a vedea dacă există diferenţe între câmpul energetic al vindecătorului şi câmpul magnetic. De asemenea, ea a folosit alţi câţiva vindecători în studiul asupra modificărilor suferite de enzime pentru a vedea dacă produc rezultate energetice similare. A testat efectul energetic al fiecărui vindecător asupra unor enzime diferite, folosind acelaşi tip de protocol experimental pe care-l folosise cu tripsina. Într-unul din experimente, ea a înlocuit o enzimă care sintetiza compusul chimic NAD (nicotinamidă adenică binucleotidă, un element important al catenei mitocondriale având funcţia de transportare a electronilor). 9 Ea a descoperit că vindecătorii produc toţi o scădere a activităţii acestei enzime. Experimentele cu alte enzime au arătat creşteri semnificative ale activităţii unora şi scăderi la fel de semnificative ale activităţii altora, în urma contactului cu energia vindecătorului.

Deşi la început descurajatoare, aceste date aparent contradictorii s-au dovedit pline de sens, atunci când au fost privite din perspectiva fiziologiei celulare. *modificare a activităţii enzimaticeobsen al după contactul vindecătorii a indicat întotdeauna o îmbunătăţire a celulelor şi, astfel, a organismului*. De exemplu, haideţi să examinăm cazul sintetazei lui NAD. enzimă a cărei activitate este diminuată prin intervenţia vindecătorilor. NAD, compusul chimic produs de această enzimă, este un intermediar chimic în cadrul mitocondrionului, mica centrală (de putere) din fiecare celulă a noastră. Reacţiile chimice care au loc în mitocondrii sunt responsabile pentru extragerea celei mai mari cantităţi de energie din mâncarea pe care o mâncăm. Energia chimică a mâncării este parţial eliberată sub forma electronilor care se deplasează în structura mitocondriilor, asemănătoare celei a unei baterii. La nivel mitocondrial se produce cea mai importantă funcţie, dătătoare de viaţă, a oxigenului: cea de a accepta electronii catenei transportatoare a electronilor producători de energie.

NAD este precursorul lui NADH, un intermediar energetic încărcat electric pe care mitocondria o foloseşte

pentru a produce ATP, care este valuta energetică a celulei. (ATP este echivalentul celular al dolarilor energetici folosiţi pentru a plăti muncitorii enzimatici ai celulei ca să-şi respecte atribuţiile meseriei lor legate de producţie.) Cu cât este mai mare cantitatea de NADH prezent, cu atât mai mare este cantitatea de energie ce poate fi utilizată de celule pentru vindecare şi pentru funcţionarea metabolică potrivită. După ce NADH renunţă la energie pentru a produce ATP, el se transformă în NAD, un intermediar chimic care îşi are potenţialul energetic redus. Există întotdeauna un echilibru, cunoscut ca raportul NAD/NADH, între cantitatea de NAD şi de NADH din celulă. Cu cât este mai mare cantitatea de NAD prezentă, în raport cu cea de NADH, cu atât mai puţină este energia de care dispune celula pentru activitatea metabolică. Dr. Smith a descoperit că vindecătorii produc diminuarea activităţii care converteşte energia înaltă a lui NADH în energia joasă a lui NAD. în consecinţă, enzima a cărei activitate a descoperit dr. Smith că o reduc vindecătorii este una care în mod normal îi fură celulei energia de care are nevoie. Astfel, gradul mai mic de convertire a lui NADH prin suprimarea de către vindecător a sintetazei lui NAD va determina un efect energetic de ansamblu pozitiv asupra metabolismului celular.

Această constatare în raport cu metabolismul celular a servit la stabilirea direcţiei de modificare enzimatică pe care o imprimă vindecătorii. *Indiferent de enzima folosită, vindecătorii au determinat întotdeauna modificări ale activităţii acesteia, rezultatul final constând într-o mai bună sănătate şi mai bun echilibru al organismului afectat.* Astfel, supoziţia dr. Smith cu privire la efectele produse de vindecători asupra creşterii plantelor şi a vindecării rănilor prin inducerea de schimbări la nivel enzimatic, a fost confirmată experimental. Se pare că această energie vindecătoare are o inteligenţă a sa, înnăscută, prin faptul că a putut să facă diferenţa între diversele enzime conţinute de eprubete şi să acţioneze, terapeutic, în consecinţă. Vindecătorii în sine n-au văzut altceva în

eprubete decât soluţii ca atare. Ei n-au încercat să inducă nicio modificare a activităţii enzimei, nu s-au gândit decât la vindecare. Aceasta demonstrează o diferenţă calitativă semnificativă între energiile vindecătoare şi câmpurile magnetice. *Câmpurile magnetice nu pot produce decât o creştere nespecifică (uniformă, generală) a activităţii enzimelor. Pe de altă parte, câmpurile energetice ale vindecătorilor pot determina modificări variabile ale diferitelor orice caz, direcţia schimbării a coincis întotdeauna cu o mai bună sănătate a celulelor şi a organismului.*

Energiile vindecătoare şi entropia negativă: tendinţa către o ordine şi o organizare celulară îmbunătăţite

Dr. Smith a întreprins încă un experiment cu enzime, care avea să demonstreze o şi mai mare similitudine între energiile vindecătorilor şi câmpurile magnetice. Acest experiment s-a datorat parţial sugestiilor oferite de dr. Grad, pe care dr. Smith I-a consultat. Grad a spus că, în cadrul experimentelor sale de măsurare a energiilor vindecătoare, el nu ceruse niciodată unui vindecător să vindece o persoană sănătoasă. Dacă dr. Smith tot testa atâtea enzime, de ce nu încerca să îmbolnăvească mai întâi enzimele? Răspunzând pozitiv la sugestia lui Grad, ea testat capacitatea vindecătorilor de a acţiona pozitiv asupra enzimelor care fuseseră afectate în aşa fel încât să nu mai aibă o funcţionare completă.

Ea a plasat eprubete cu tripsină în lumină ultravioletă (UV), o frecvenţă energetică despre care se ştie că deteriorează structura normală a proteinelor, aşa încât starea lor de reacţie activă a fost anihilată. În urma tratamentului cu UV, tripsină a fost dată vindecătorului (dl. Estebany) pentru a o trata în felul cunoscut. Măsurătorile de bază asupra activităţii enzimei au arătat că lumina ultravioletă produsese scăderea activităţii sale, ca urmare a deteriorării structurale suferite. După tratamentul operat de dl. Estebany, dr. Smith a fost surprinsă să descopere că enzimele intenţionat afectate îşi reluaseră activitatea enzimatică şi că activitatea lor continua să se normalizeze,

în timp, prin expunerea la energiile vindecătoare. *Activitatea a rămas la cotele la care fusese adusă de operaţia de vindecare, lucru ce sugerează că vindecătorul reparase enzimele „stricate”*. În mod interesant, câmpurile magnetice de înaltă intensitate au avut efecte similare, refăcând şi accelerând activitatea enzimatică. Aceasta a constituit o dimensiune cu totul nouă a măsurării efectului energetic. Enzimele care fuseseră afectate fizic prin acţiunea luminii ultraviolete, au suferit o reorganizare structurală în jirma contactului cu câmpul energetic al vindecătorului. În termeni fizici, acest sistem biologic enzimatic suferise o scădere a entropiei.

După cum s-a menţionat în capitolul 4, entropia este un termen ce descrie starea de dezordine a unui sistem. Cu cât este mai mare dezordinea, cu atât mai mare este entropia. Cristalele, din cauza structurării lor precise, matematice, întruchipează, se consideră, cele mai reduse stări entropice. Se crede că majoritatea proceselor din universul fizic se îndreaptă către o tot mai mare entropie pozitivă; adică, într-un timp anume, totul va tinde să se dezintegreze. Unica excepţie de la această regulă a termodinamicii o reprezintă comportamentul sistemelor biologice. Organismele vii utilizează energia pentru a crea niveluri crescute de ordine în cadrul sistemelor lor fiziologice. Totuşi, când această energie de autoorganizare sau vitală părăseşte sistemul (de exemplu, când corpul moare), toate părţile sale componente se transformă din nou în ţărână şi în dezordine.

După cum s-a discutat în capitolele anterioare, forţa vitală pare să posede caracteristici entropice negative. Această energie îndreaptă sistemele biologice către niveluri superioare de ordine celulară şi de autoorganizare. Ilustrarea cea mai evidentă a acestui principiu al vieţii este exprimată de forma opusă: moartea. După separarea forţei vitale de corpul fizic nepermanent, urmează praful, descompunerea şi dezordinea.

De fapt, ceea ce susţine şi menţine corpul fizic este corpul eteric. La moarte, vehiculul eteric se dizolvă şi se

întoarce în energia liberă a mediului. Deoarece carapacea fizică este atât de întrepătrunsă cu matricea eterică, niciuna dintre cele două forme nu poate exista în mod independent. (Acesta este unul dintre motivele pentru care fotografii ce folosesc tehnica Kirlian au atâtea probleme în a capta pe peliculă efectul frunzei fantomă. Structura eterică a porţiunii amputate tinde să se disipeze repede, dacă nu mai există influenţa stabilizatoare a echivalentului ei fizic.)

În cadrul matricei sale holografice de interferenţă energetică, corpul eteric a codificat informaţii structurale despre organizarea spaţială a structurilor fizico-celulare. Energiile unice ale modelului eteric posedă caracteristici magnetice, după cum au indicat-o experimentele mai devreme menţionate, care au comparat câmpurile magnetice cu câmpurile energetice ale vindecătorilor. Aceste particularităţi magnetice demonstrate de câmpurile energetice ale vindecătorilor se potrivesc destul de bine cu afirmaţiile dr. Tiller despre comportamentul energiilor eterice de spaţiu/timp negativ.

După cum s-a discutat în capitolul 4, modelul Tiller-Einstein încearcă să descrie în mod matematic comportamentul energiei/materiei la viteze care o depăşesc pe cea a luminii pentru a se stabili o bază de adevăr pentru energiile subtile şi pentru corpurile subtile care sunt dincolo de percepţia umană obişnuită. Domeniul materiei fizice, care ne este familiar nouă, este lumea spaţiului/timpului pozitiv (+ S/T). Domeniul energiilor corespunzând unei viteze mai mari decât cea a luminii a fost numit lumea spaţiului/timpului negativ (S/T). Primul nivel al energiilor care se mişcă mai repede decât lumina este cel al frecvenţelor eterice ale materiei şi energiei. Dincolo de acest nivel se află domeniul astral. Deşi există frecvenţe de existenţă ce depăşesc şi nivelul astral, de exemplu nivelurile mental şi cauzal, acest model nu poate să descrie planuri superioare celui astral în stadiul său actual.

Potrivit modelului Tiller-Einstein, materia şi energia

+ S/T sunt de natură predominant electrică (materia este compusă din particule precum electronii şi protonii, care sunt încărcaţi electric.) Spaţiul/timpul pozitiv este tărâmul radiaţiei electromagnetice (EM). De cealaltă parte există energia – S/T, care se distinge prin natura sa predominant magnetică şi prin energia care este descrisă ca radiaţie magnetoelectrică (ME). Din cauză că se mişcă mai repede decât lumina, radiaţia ME nu interacţionează cu detectorii EM convenţionali. În afară de natura sa magnetică, energia – S/T mai prezintă o caracteristică unică (între multe): *tendinţa către entropie negativă*. În modelul Tiller-Einstein, se consideră că energia eterică posedă caracteristici magnetice şi este asociată cu un impuls entropie negativ. Adică, *energiile corpului eteric au calităţi care îndreaptă sistemele celulare către stări ce (în de o ordine şi organizare superioare*. Eliminarea acestei tendinţe de entropie negativă care urmează după disiparea, la moarte, a vehiculului eteric, este motivul pentru care corpul se descompune după moarte. Odată ce nu mai există influenţa corpului eteric, corpul urmează o spirală descendentă pozitiv-entropică de descompunere celulară. *Aceste calităţi negativ-entropice*, *magnetice*, *ale energiei şi materiei eterice sunt şi atributele asociate câmpurilor energetice ale vindecătorilor paranormali*. Vindecătorii par a dispune din abundenţă de această energie eterică de organizare şi sunt, cumva, în stare să transfere prin rezonanţă o parte din ea pacienţilor lor.

Întrucât câmpurile asociate vindecătorilor se pare că reprezintă o funcţie a energiilor – S/T, ele demonstrează similitudini cu câmpurile magnetice prin efectele lor calitative asupra apei, dar sunt aproape nedetectabile cu aparatele convenţionale de înregistrare EM. Totuşi, de la data efectuării experimentelor doamnei Smith, care au contribuit la confirmarea naturii magnetice a câmpurilor energetice ale vindecătorilor, au apărut noi sisteme de măsurare. La început, dr. Smith nu a fost în stare să detecteze niciun câmp magnetic în jurul mâinilor vindecătorilor prin folosirea gausmetrelor. Totuşi,

experimente recente conduse de dr. John Zimmerman", care a întrebuinţat un foarte sensibil detector de tip DSIC (Dispozitiv Supraconductor cu Interferenţă Cuantică), ce poate măsura câmpuri magnetice extrem de slabe, au prilejuit descoperirea faptului că mâinile vindecătorilor paranormali prezintă o emisie magnetică crescută în timpul vindecării. Dar, deşi s-a înregistrat o forţă a câmpului magnetic de o sută de ori mai mare decât în condiţii normale, câmpurile magnetice asociate vindecătorilor au fost mult mai slabe decât câmpurile magnetice, obişnuite, folosite pentru accelerarea reacţiei enzimelor de către dr. Smith în experimentele sale. Totuşi, aceleaşi câmpuri greu detectabile ale vindecătorilor au avut puternice efecte biologice, care nu pot fi produse decât prin tratarea cu câmpuri magnetice de înaltă intensitate.

Această natură incertă a câmpurilor eterice este ceea ce face ca oamenii de ştiinţă de astăzi să aibă încă dificultăţi în a măsura prezenţa lor, cum a avut Benjamin Franklin în vremea lui Mesmer. Numai prin observarea efectelor lor secundare asupra sistemelor biologice (enzime), fizice (cristalizare) şi electronice (scanere electrografice) începe ştiinţa să adune date de natură a confirma existenţa energiilor eterice. O indicaţie indirectă a prezenţei câmpului vindecător/eteric este efectul său de mărire a ordinii din cadrul unui sistem, tendinţa sa negativentropică.

O serie de cercetători au ajuns să înţeleagă această proprietate entropică negativă a energiei vindecătoare. Cercetările dr. Justa Smith au sugerat că vindecătorii au capacitatea de a acţiona, selectiv, asupra diferitelor sisteme de enzime, cu scopul de a le direcţiona către o mai bună organizare şi un mai bun echilibru energetic. Prin grăbirea unor reacţii enzimatice, vindecătorii ajută corpul să se vindece pe sine. (Acesta este unul dintre marile principii nerecunoscute de medicină. Doctorii sunt vindecători de succes doar în măsura în care sunt în stare să se servească de medicamente, chirurgie, alimentaţie şi

diferite alte mijloace pentru a ajuta mecanismele înnăscute de vindecare ale pacienţilor să-şi repare propriile corpuri bolnave.) Vindecătorii oferă sprijinul energetic necesar pentru a readuce sistemul energetic total al pacientului la starea de homeostazie. Acest sprijin energetic vindecător se bazează pe proprietăţi speciale negativ-entropice, de autoorganizare, care ajută celulele să creeze ordine din dezordine prin propriile lor moduri de exprimare.

De curând a fost conceput un experiment menit a testa această calitate negativ-entropică a energiei vindecătorilor, în Oregon, o echipă multidisciplinară s-a întâlnit cu Olga Worall, o vindecătoare spirituală care participase la studiile dr. Smith asupra vindecătorilor, câmpurilor magnetice şi enzimelor.12 Această echipă a vrut să verifice ipoteza că vindecătorii amplifică capacitatea organismului de a-şi mări, singur, ordinea. Ei au presupus că un vindecător poate să aibă influenţă asupra proprietăţilor de autoorganizare ale unei reacţii chimice speciale cunoscute sub numele de reacţia Belousov-Iabontiński (B-Z). În cadrul acestei reacţii, o soluţie chimică oscilează între două stări, care sunt indicate de undele în spirală, de tipul filet, pe care le desenează această soluţie atunci când ocupă o capsulă Petri. Dacă acestei soluţii i se adaugă coloranţi, se observă o oscilaţie a culorilor de la roşu la albastru şi de la albastru iarăşi la roşu. Această reacţie este reprezentativă pentru ceea ce a fost numit „structură de disipaţie”. (Ilya Prigogin a câştigat în 1977 premiul Nobel pentru Teoria Structurilor de Disipaţie 13, un model matematic inovator care explică cum sisteme precum reacţia B-Z ajung la niveluri superioare de ordine prin folosirea conjuncturilor neobişnuite furnizate de entropia dezordinii.)

Dat fiind că reacţia B-Z este considerată un sistem chimic cu autoorganizare, echipa de cercetare s-a întrebat dacă vindecătorul poate să afecteze starea entropică a acestuia. Lui Worall i s-a cerut să acţioneze asupra reacţiei B-Z. în urma tratamentului la care a fost supusă de mâinile vindecătoare ale femeii, soluţia a produs unde la o viteză

de două ori mai mare decât cea a soluţiei de control. Într-un alt experiment, oscilaţia roşu-albastru-roşu suferită de soluţiile din două pahare de laborator s-a sincronizat după tratamentele efectuate de Worall. Concluzia echipei de cercetare a fost că puternicul câmp al vindecătoarei a fost în stare să creeze niveluri superioare de ordine într-un sistem anorganic, urmând traseul de comportament al entropiei negative. Aceste rezultate sunt în acord cu alte studii, precum cele ale dr. Smith, care au arătat că vindecătorii pot determina enzime, deteriorate prin acţiunea luminii ultraviolete, să revină la structura şi la funcţionarea lor normală. Amplificarea procesului de creştere a plantelor şi accelerarea procesului de vindecare a rănilor şoarecilor sunt alte exemple ce dovedesc efectele produse de vindecători asupra îmbunătăţirii organizării şi a ordinii din cadrul sistemelor celulare.

Gama diversă de date experimentale referitoare la efectele biologice ale vindecării spri ţină ipoteza ce susţine că vindecătorii exercită o influenţă energetică reală asupra organismelor reale. Sistemele biologice examinate în experimentele anterioare nu au fost de natură umană. Animale, plante şi enzime au fost folosite în scopul eliminării oricărei bănuieli cu privire la posibila credinţă sau autosugestie a subiectului testat, de natură a influenţa diferitele procese. Confirmându-se existenţa unui schimb energetic real între vindecători şi subiecţii nonumani, nu ne rămâne decât să ne întrebăm ce se întâmplă de fapt între vindecători şi pacienţii umani?

Dacă acceptăm faptul că vindecătorii sunt în stare să inducă efecte măsurabile asupra organismelor vii, atunci trebuie să ne punem întrebări importante despre natura vindecătorilor în general. Reprezintă oare vindecătorii nişte oameni pur şi simplu speciali, înzestraţi, de la naştere, cu un dar aparte? Sau vindecarea este o calitate ce ţine de potenţialul înnăscut al tuturor şi care, la fel ca orice altă calitate, poate fi îmbunătăţită sau amplificată prin învăţare şi practică? Dacă aşa stau lucrurile, cum poate cineva să-i înveţe pe alţii vindecarea? Poate fi

vindecarea predată celor care activează în domeniul sănătăţii, pentru a-şi adăuga la bagajul academic cunoştinţe legate de interacţiunea terapeutică bazată pe folosirea energiei? Aceste întrebări au început doar de curând să-şi afle răspunsuri potrivite. Interesul în creştere faţă de aceste chestiuni reflectă apariţia unei schimbări, subtile, de atitudine în rândul îngrijitorilor sănătăţii. Povestea care descrie cum vindecarea de ordin paranormal a început să-şi facă loc în programele educaţionale ale medicilor şi asistentelor medicale este una fascinantă.

Descoperirile doctorului krieger cu privire la vindecători şi la hemoglobina: *evoluţia atingerii* în urma publicării experimentelor dr. Bernard Grad asupra efectelor biologice ale vindecării, diferiţi cercetători au început să se gândească la drumurile ce fuseseră deschise, astfel, pentru domenii noi de investigaţie. Printre cei incitaţi de descoperirile dr. Grad s-a numărat şi dr. Dolores Krieger, acum profesoară de îngrijirea copilului la Universitatea din New York. Krieger a fost fascinată mai cu seamă de observaţia lui Grad care arată că plantele udate cu apă tratată de vindecători prezintă o creştere a cantităţii de clorofilă din frunze. 14

Clorofila plantelor este o moleculă de pigmentare care este similară din punct de vedere biochimic cu hemoglobina oamenilor. Amândouă conţin inele de porfirină care înconjoară un atom de metal. La hemoglobină. fierul este cel care formează atomul metalic central. Krieger s-a gândit că, de vreme ce clorofila plantei este similară din punct de vedere structural cu hemoglobina omului, atunci oamenii aflaţi în contact cu energiile vindecătorilor ar trebui să prezinte o creştere a nivelului de hemoglobină din sânge, tot aşa precum plantele tratate de vindecători demonstraseră creşteri ale conţinutului de clorofilă. Krieger a considerat că nivelurile de hemoglobină din sânge reprezintă un parametru biochimic bun de măsurat, datorită rolului său vital în cadrul proceselor de susţinere a vieţii.

Heme, inelul central cu conţinut metalic al moleculei

de hemoglobină, are trei funcţii principale. Cea mai importantă funcţie a componentei heme ţine de transportarea oxigenului dătător de viaţă de la plămâni la ţesuturile organice. În al doilea rând, heme face parte din catena citocromică a mitocondriilor celulare şi serveşte ca moleculă purtătoare în cadrul catenei de transport pentru electroni. Prin funcţia sa mitocondrială, grupul heme permite electronilor să creeze noi intermediari energetici pentru metabolism (ATP) în cadrul unui proces care implică în cele din urmă oxigenul furnizat de perechea sa mai bine cunoscută (hemoglobina). În al treilea rând, heme participă la realizarea oxidazei citocromice a ficatului şi a altor ţesuturi, în cadrul căreia diferite substanţe chimice toxice sunt descompuse şi eliminate din organism. Datorită faptului că molecula heme este atât de importantă pentru sănătatea şi buna funcţionare a organismului şi pentru că nivelurile de hemoglobină sunt uşor de măsurat direct, Krieger a ales hemoglobina ca indicator biochimic al influenţelor energetice vindecătoare asupra oamenilor.

Krieger a vrut să examineze şi să confirme efectele vindecătorilor asupra oamenilor printr-o metodă analitică din care să excludă influenţa credinţei. Munca experimentală a lui Grad şi Smith o convinseseră că între vindecător şi pacient se petrece cu adevărat un transfer energetic, chiar şi atunci când pacientul este doar o plantă bolnavă, un şoarece rănit sau o enzimă deteriorată. Ea dorea să extrapoleze informaţiile furnizate de studiile asupra sistemelor nonumane în aşa fel încât să creeze un experiment care săconfirme influenţa energetică vindecătoare asupra oamenilor. În 1971, la scurt timp după ce colaborase cu dr. Grad, domnul Estebany (vindecătorul folosit pentru studiile lui Grad) a fost rugat să participe la un alt experiment. Cercetarea era condusă de data aceasta de un medic (Oţelia Bengssten) şi o clarvăzătoare (Dora Kunz) care studiau procesul de vindecare. Krieger s-a alăturat grupului de cercetare, în calitate de specialist în domeniul îngrijirii sănătăţii.

Studiul a avut loc într-o fermă de la poalele munţilor

Berkshire din statul New York, folosind ca subiecţi un grup mare de pacienţi suferind de diferite boli.15 Erau nouăsprezece oameni bolnavi în grupul experimental şi alţi nouă oameni la fel de bolnavi în grupul de control. S-a hotărât asupra unei distribuiri proporţionate, în funcţie de sex şi de vârstă, a persoanelor din cele două grupuri. Grupul experimental a fost supus contactului direct cu mâinile vindecătoare ale domnului Estebany, în vreme ce grupul de control nu. Celor din grupul experimental li s-au dat şi nişte rulouri din bumbac care fuseseră „încărcate magnetic" de dl. Estebany (ca în experimentul cu şoareci guşaţi al dr. Grad). (La un an după efectuarea studiului, unii dintre pacienţii cărora li s-a dat aceste rulouri încărcate energetic au raportat că încă mai puteau simţi un flux energetic venind dinspre bumbac). Krieger a măsurat nivelurile de hemoglobină în ambele grupuri de pacienţi înainte şi după o serie de tratamente de vindecare suferite de grupul experimental. *Ea a descoperit o creştere semnificativă a valorilor de hemoglobină în cadrul grupului tratat de vindecător, în comparaţie cu grupul de control, ceea ce era în conformitate cu ceea ce bănuise*.

Studiul lui Krieger s-a repetat în 1973 cu un grup mai mare de pacienţi şi sub o şi mai mare stricteţe, pentru a face astfel să tacă vocile critice care se ridicaseră împotriva ei cu ocazia studiului precedent.16Ea a folosit 46 de pacienţi bolnavi în grupul experimental şi 33 în grupul de control. A obţinut rezultate asemănătoare, adică pacienţii bolnavi au demonstrat o creştere semnificativă a nivelului de hemoglobină după tratamentul prin punerea mâinilor efectuat de dl. Estebany. Tendinţa energiei vindecătoare de a ridica nivelul hemoglobinei s-a dovedit atât de puternică, încât pacienţii cu cancer care fuseseră supuşi contactului cu mâinile vindecătorului uneori au prezentat niveluri crescute ale hemoglobinei chiar şi atunci când fuseseră trataţi cu agenţi având o acţiune negativă în raport cu măduva osoasă şi despre care se ştia că în mod normal provoacă anemia.

Krieger a fost fascinată de implicaţiile descoperirilor

ei. Prin măsurarea modificărilor nivelului de hemoglobină, ea a avut confirmarea ipotezei că vindecătorii induc schimbări bioenergetice asupra pacienţilor trataţi de aceştia. În ambele studii în care l-a folosit pe dl. Estebany, creşterea hemoglobinei din sânge a indicat, indiscutabil, modificări reale de ordin bioenergetic şi fiziologic induse de aplicarea de energii vindecătoare. În afară de modificările nivelurilor de hemoglobină, Krieger a mai trăit surpriza de a i se raporta de către majoritatea pacienţilor care experimentaseră atingerea vindecătoare a dl. Estebany că simptomele lor se diminuaseră sau dispăruseră complet. Pacienţii aleşi pentru experiment prezentau afecţiuni ale tuturor sistemelor organice, împreună. Aveau pancreatite, tumori cerebrale, emfizeme, multiple tulburări de ordin endocrin, artrite reumatice, boli congestive ale inimii şi altele. Aproape toţi au avut o ameliorare a sănătăţii în urma contactului cu dl. Estebany. A fost clar că mărirea nivelului de hemoglobină reflecta un anume gen de modificare bioenergetică datorat interacţiunii dintre vindecător şi pacient, dar aceste modificări nu au fost singurele care s-au petrecut.

Din cauză că măsurarea hemoglobinei este uşor de realizat în majoritatea laboratoarelor clinice, *Krieger dispunea acum de un etalon biochimic de încredere prin care putea urmări efectele energiei vindecătoare*. Acum că validase natura energetică reală a vindecării prin punerea mâinilor, nu-i mai rămânea decât să mediteze asupra unei întrebări la care nu putuse încă răspunde. Era necesar ca un vindecător să se nască cu acest dar al vindecării, sau putea el şi deprins printr-un proces special de instruire? Era mai cu seamă interesată să afle dacă ea, ca medic, ar putea să înveţe această artă unică. L-a întrebat pe dl. Estebany dacă el consideră că şi alţii ar putea să înveţe a vindeca la fel ca el. Părerea dl. Estebany a fost că oamenii nu pot fi învăţaţi să-i vindece pe alţii şi că mai degrabă trebuie să se nască cu acest dar. Totuşi, Dora Kunz, clarvăzătoarea care participase la primul studiu al lui Krieger, a fost de altă opinie.

Kunz a început să ţină un curs în cadrul căruia îi învăţa pe alţii arta vindecării, adresat tuturor celor care aveau dorinţa de a demonstra această calitate. Plină de entuziasm, dr. Krieger a devenit unul dintre primii ei elevi. Una dintre calităţile remarcabile ale lui Kunz consta în darul de a percepe, prin clarvedere, interacţiunile subtil-energetice dintre oameni, ca şi de a diagnostica blocajele energetice ale chakrelor sau din aură. 17 Folosindu-şi puterea de observaţie datorată clarvederii, ea studiase procesul de vindecare şi interacţiunile care avuseseră loc între vindecător şi vindecat. Prin calităţile sale intuitive remarcabile şi prin cunoaşterea esoterică a artelor vindecării (Kunz fusese şi preşedinta Societăţii Teozofice) ea a reprezentat un instructor eficient pentru Krieger, care a învăţat să-şi folosească mâinile spre a-i ajuta pe suferinzi.

După ucenicia în domeniul vindecării, Krieger a simţit, intuitiv, că acesta este un instrument care trebuie folosit de toţi cei ce lucrează, ca profesionişti, în domeniul sănătăţii. Ea a conceput un program prin care să le înveţe pe asistentele medicale arta vindecării prin punerea mâinilor. A adunat informaţii aparţinând unor discipline diferite, atât din Occident cât şi din Orient, pentru a încerca să le explice practicienelor ce se află în spatele interacţiunilor terapeutice induse de atingerea vindecătoare. Pentru că termenul de vindecare paranormală era încărcat cu asocieri negative de către multe dintre asistentele medicale, Krieger s-a străduit să creeze un termen nou şi mai puţin „ameninţător” prin care să fie denumit procesul de vindecare. Ea s-a stabilit asupra termenului de *atingere terapeutică*. Acesta era sugestiv, la obiect şi suficient de inofensiv pentru a îndepărta prejudecăţile minţilor critice sau sceptice ale asistentelor medicale care participau la orele ţinute de ea. Primul curs despre atingerea terapeutică a fost predat în cadrul unui stagiu de masterat pentru asistentele medicale desfăşurat la Universitatea din New York, unde Krieger făcea parte din colectivul profesoral. Cursul despre vindecare ţinut de

Krieger a fost numit. „Noi frontiere în nursing: activarea potenţialului de interacţiune prin câmp terapeutic”.

În timpul activităţii de descoperire a mecanismelor aflate în spatele vindecării, Krieger a aflat despre vechiul concept hindus şi yoghin de „prana”. Ea învăţase că prana este o formă de energie vitală asimilată din mediul înconjurător şi care este conţinută de o componentă subtil-energetică a luminii solare. Această energie subtilă care este asimilată de către organism prin procesul de respiraţie, se află din plin în corpul vindecătorului. Se consideră că un individ sănătos posedă prana din abundenţă. Dimpotrivă, un individ bolnav prezintă un deficit de prana. În acest context, prana poate fi văzută ca un echivalent subtil-energetic al vitalităţii fizice. În acest proces de vindecare prin punerea mâinilor, vindecătorul acţionează asemănător unui cablu de cuplă (de la vagoane). Sistemul energetic al vindecătorului reprezintă o baterie încărcată (la potenţial înalt) care este folosită pentru a energiza (sau a tracta) sistemul energetic subtil al unui om cu potenţial coborât. Această deplasare a energiei dinspre potenţialul înalt spre cel coborât pare a se asemăna fluxului de electricitate, care se comportă într-un mod similar. Din cauza acestei asemănări de natură superficială cu electricitatea, anumiţi vindecători, după cum s-a mai menţionat, au numit energia vindecătoare, paraelectricitate.

Surorile care au urmat cursul lui Krieger au devenit treptat eficiente în a vindeca prin punerea mâinilor. Krieger însăşi a descoperit că, pe măsură ce se ocupa mai mult de acest proces de predare, devenea tot mai eficace ca vindecătoare. Vindecarea părea a fi un fel de exerciţiu de gimnastică bazat pe folosirea energiilor subtile. Cu cât lucrai mai mult, cu atât deveneai mai bun ca vindecător. Aceste relativ puţine asistente medicale pe care Krieger le instruise au început să practice vindecarea asupra unora dintre pacienţii spitalului. Chiar dacă unora dintre aceştia li s-a părut un lucru puţin ciudat, pacienţii au început într-adevăr să se însănătoşească mai repede atunci când

Atingerea Terapeutică a fost adăugată la regimul lor de terapie. Surorile şi-au imprimat pe nişte tricouri cuvintele „Nebunele lui Krieger” pentru a-şi exprima alianţa cu cauza vindecării. De asemenea, ele şi-au exercitat „talentul” de vindecător asupra oricui se arăta interesat în a „încerca un experiment”. Printre cei care au beneficiat de neobişnuitele tratamente s-au numărat uneori şi câini ai străzii bolnavi şi răniţi sau pisici asupra cărora unele asistente medicale au obţinut rezultate remarcabile.

După observarea unora dintre rezultatele obţinute de elevele sale, Krieger a devenit ferm convinsă că şi indivizii „ne-paranormali” pot fi învăţaţi să vindece. Ea a concluzionat că atingerea terapeutică este un potenţial uman natural care poate fi demonstrat de oamenii care au un corp sănătos (şi, astfel, plin de prana), ca şi intenţia puternică de a ajuta sau de a vindeca persoanele bolnave. În afară de aceste calităţi, potenţialul vindecător trebuie să fie educabil, pentru că, deşi atingerea terapeutică pare a fi un simplu act, ea a descoperit că, în realitate, practicarea lui într-un mod conştient ţine de un proces destul de complex.

Krieger a fost sigură că ale sale surori-vindecătoare pot produce asupra pacienţilor modificări fiziologice asemănătoare celor determinate în primele sale studii de dl. Estebany. Arătând că asistentele medicale pot induce mărirea cantităţii de hemoglobină din sânge, ea a dovedit, într-adevăr, că vindecarea prin punerea mâinilor poate fi învăţată şi verificată prin teste de laborator. Pentru a măsura energiile vindecătoare ale elevelor sale, Krieger a conceput o uzanţă prin care să poată fi verificate capacităţile vindecătorilor începători de a induce schimbări fiziologice asupra pacienţilor.

În studiul său, Krieger a folosit asistente medicale autorizate (profesioniste) care lucrau sub conducerea sa în spitale şi în alte unităţi medicale din zona oraşului New York. În forma sa finală, studiul a inclus 32 de asistente medicale autorizate şi 64 de pacienţi şi a încercat să respecte modelul proiectelor de cercetare anterioare, în

care fusese folosit dl. Estebany. În loc de vindecători înnăscuţi, precum dl. Estebany, Krieger a apelat la serviciile surorilor-vindecătoare care terminaseră de curând cursul său: „Noi frontiere în nursing”. Şaizeci şi patru de pacienţi bolnavi au fost împărţiţi în două grupuri de 32: un grup experimental şi un grup de control. Grupul de control a beneficiat de îngrijirea medicală obişnuită, oferită de şaisprezece asistente medicale „nevindecătoare”. Grupul experimental de pacienţi a avut parte de aceeaşi îngrijire, la care însă s-a adăugat faptul că şaisprezece asistente medicale care fuseseră instruite de Krieger au practicat asupra lor Atingerea Terapeutică. Nivelurile de hemoglobină au fost măsurate la ambele grupuri de pacienţi înainte şi după perioada în care a avut loc procesul de vindecare.

Cele două grupuri au fost comparate sub raportul diferenţelor înregistrate la valorile de hemoglobină, la începutul şi la sfârşitul experimentului. La grupul de control nu au existat modificări semnificative ale nivelurilor de hemoglobină.

La grupul persoanelor tratate de surorile-vindecătoare însă au existat creşteri semnificative ale cantităţii de hemoglobină din sânge. Analiza statistică a indicat că probabilitatea ca rezultatele să se fi datorat întâmplării era de unu la o mie. Krieger demonstrase că vindecătoarele formate de ea puteau induce creşteri semnificative ale nivelului de hemoglobină la pacienţii trataţij Dtin atingerea terapeutică. 18

În 1979, Krieger a scris o carte intitulată *Atingerea Terapeutică*: *Cum să-ţi foloseşti mâinile pentru a ajuta sau vindeca*. Cartea s-a bazat pe experienţele şi pe relatările multora dintre asistentele care urmaseră cursul său la Universitatea din New York. În carte, Krieger declară că până în 1979 aproape 350 de asistente medicale profesioniste urmaseră „Noi frontiere în nursing –, ca parte din programa şcolară pentru masterat sau doctorat. În plus, ea mai instruise un număr de alţi 4.000 de profesionişti din domeniul terapiei în cadrul programelor

sale de educaţie continuă de la diferite universităţi din Statele Unite şi Canada. O parte dintre studentele sale de la nursing au început să predea şi ele atingerea terapeutică profesioniştilor şi neprofesioniştilor.

Arta vindecării a fost folosită în multe situaţii produse de viaţa de spital. Într-o „unitate medicală de prim ordin" din New York, asistentele au început să practice atingerea terapeutică asupra unor copii născuţi prematur, ca parte din atribuţiile lor medicale. Colectivul medical a început să observe progrese uimitoare la aceşti copii sub aspectul creşterii şi al luării în greutate, fapt care i-a făcut pe medici să le întrebe pe asistente, cu sfială, ce era diferit în ceea ce făceau. În cele din urmă, toţi doctorii şi toate asistentele medicale de la secţia pentru nou-născuţi au învăţat să folosească atingerea terapeutică asupra copilaşilor, dar şi mulţi părinţi curioşi, care voiau să le ofere copiilor lor totul pentru ca aceştia să fie sănătoşi. Într-un alt spital din New York, medicii şi asistentele de la Camera de Gardă au început să folosească atingerea terapeutică pentru a uşura şi linişti suferinţa mulţilor pacienţi ce veneau aici după ce îşi administraseră droguri în exces. Folosirea acestei tehnici a fost încununată cu succes, lucru demonstrat de reducerea nevoii de a fi sedaţi a pacienţilor. Există indicii referitoare la interesul tot mai mare al comunităţii medicale faţă de atingerea terapeutică, lucru dovedit de fondurile oferite recent pentru studii în acest domeniu de către agenţii finanţate de guvern cum ar fi Institutul Naţional pentru Sănătate.

Prin eforturile de pionierat ale dr. Krieger, vindecarea paranormală a început să-şi câştige un loc în cadrul instrumentarului folosit de terapeuţii de toate felurile în lupta lor împotriva bolilor. Un număr de şcoli medicale de osteopatie au început să introducă atingerea terapeutică în programa lor didactică. Aşa-numita „vindecare magnetică" a parcurs un drum lung de la Mesmer încoace. Totuşi, există un spectru divers de fenomene incluse de termenul de vindecare paranormală sau parapsihică. Au existat vindecători, precum Olga

Worall, care şi-au numit activitatea vindecare spirituală şi nu vindecare paranormală. Se poate să existe, de fapt, diferenţe subtile care fac distincţia între aceste două demersuri terapeutice. Pentru a înţelege diferenţele ce pol exista între diversele modalităţi de vindecare, va fi necesar să examinăm aceste fenomene de la nivelul anatomiei subtil-energetice a omului.

De la pasele magnetice la vindecarea prin spirit:

Un model multidimensional al energiilor vindecătoare

După cum s-a discutat mai devreme în acest capitol, energiile implicate de vindecarea prin punerea mâinilor prezintă o asemănare unică cu câmpurile magnetice. Studiile de laborator concepute pentru a măsura caracteristicile acestor energii vindecătoare demonstrează similitudini interesante cu magnetismul, incluzând calităţile speciale negaţi v-entropice. Demersul vindecător folosit de dl. Estebany şi de cei ce practică atingerea terapeutică implică de obicei contactul direct cu pacienţii bolnavi. Uneori, acest tip de vindecare poate folosi un mediu intermediar, cum ar fi cel reprezentat de apă sau de un material organic (ca bumbacul) capabil să absoarbă şi să transfere energiile vindecătoare către pacient. Există, totuşi, anumite metode ce ţin de aşa-numita vindecare (de) la distanţă, prin care se pot transmite energii vindecătoare la mari distanţe care îl separă pe pacient de vindecător.

După cum s-a menţionat anterior, dr. Robert Miller a întreprins studii extinse asupra similitudinilor dintre câmpurile magnetice şi energiile vindecătoare. Mare parte din munca sa a fost înfăptuită cu ajutorul vindecătorilor spirituali Olga şi Ambrose Worrall. S-a demonstrat că energiile subtile emanate de mâinile celor doi Worrall determină scăderea tensiunii superficiale a apei, modifică proprietăţile de cristalizare ale clorurii de cupru şi amplifică ritmul de creştere al plantelor prin intermediul apei încărcate, energetic, de vindecător. Astfel de efecte s-au consemnat şi în cazul utilizării unor câmpuri magnetice puternice. De o şi mai mare semnificaţie a fost un

experiment întreprins de Miller împreună cu soţii Worrall în scopul măsurării efectelor de vindecare (de) la distanţă. Din cauza naturii lor neobişnuite, descoperirile din acest segment de cercetare ales de Miller au implicaţii de maximă importanţă pentru înţelegerea noastră legată de dimensiunile energetice ale procesului de vindecare.

Chiar dacă şi soţii Worrall au mai efectuat, din când în când, vindecări prin punerea mâinilor, modul lor de lucru obişnuit consta în a-i aduce, mental, pe pacienţi în gândurile şi rugăciunile lor şi de a rămâne concentraţi asupra acestora până la intrarea într-o stare de conştiinţă asociată, în mod strict, exclusiv vindecării. Dr. Lawrence LeShan, un psiholog ce studiază vindecarea paranormală, a numit această stare de conştiinţă „realitatea clarvăzătorului”. În acest domeniu, se dizolvă toate graniţele, percepute, dintre oameni. Sentimentele de separare sunt deseori înlocuite printr-un sentiment, interior, mai adânc de comuniune cu viaţa şi cu natura ei divină.19 Miller confirmase deja că vindecători precum soţii Worrall sunt capabili să transmită energii de creştere plantelor prin intermediul apei tratate. El se întreba acum dacă acest tip diferit de vindecare mentală de la distanţă poate avea efect şi asupra ritmului de creştere al plantelor.

Miller a construit un convertor/traductor electromecanic special (folosit întâia oară de H. Kleuter de la Departamentul pentru Agricultură al S.U.A) pentru a măsura ritmul orar de creştere al plantei de secară. Aparatul avea o mică pârghie care era ataşată de vârful, în creştere, al plantei ce trebuia măsurată. Pe măsură ce planta creştea, pârghia se ridica. Semnalul creat era înregistrat pe hârtie de un dispozitiv grafic cu mişcare lentă. Se dovedise anterior că aparatul înregistrează cu o exactitate milimetrică ritmul de creştere al plantelor. Miller i-a întrebat pe soţii Worrall dacă vor să participe la un experiment special în care li se cere să se concentreze mental asupra răsadurilor de secară în cadrul rugăciunii lor obişnuite de la ora nouă seara. Partea ciudată a acestui experiment era că soţii Worrall trebuiau să facă acest lucru

din casa lor din Baltimore, aflată la 600 de mile distanţă de laboratorul lui Miller din Atlanta, Georgia.

Înainte de începerea acestui experiment, răsadurile de secară fuseseră ataşate la convertor şi ritmul lor de creştere fusese măsurat vreme de şapte ore pentru a exista certitudinea că există o creştere constantă a plantei. Înregistratorul a marcat o curbă ascendentă de creştere, indicând o rată stabilă de creştere de aproximativ O, 15 mm pe oră. Miller şi-a izolat laboratorul, astfel încât niciun factor exterior să nu poată avea vreun efect asupra experimentului. La exact 9 seara, ora de rugăciune a soţilor Worrall, acul graficului a început să descrie o traiectorie ascendentă mult mai abruptă. 20 *dimineaţa*, *ritmul de creştere al răsadurilor de secară devenise de mm pe oră*, *ceea ce însemna o creştere de*! După aceea ritmul de creştere al început să scadă constant, dar nu a mai revenit la valoarea iniţială. Când au fost întrebaţi cum reuşiseră această performanţă, soţii Worrall au răspuns că, în timpul rugăciunii, *ei vizualizaseră plantele ca fiind pline de lumină şi energie*.

Miller a fost fascinat de rezultatul experimentului şi s-a străduit, apoi, să afle o altă metodă pentru a măsura indirect influenţa energetică a vindecătorului. Miller a folosit o cameră de ceaţă specială care era utilizată pentru a se măsura traiectoriile unor particule subatomice. Camera de ceaţă conţinea vapori răciţi de alcool lichid care îi permiteau observatorului să vadă o dâră de ceaţă, formată de moleculele ionizate în contact cu particulele încărcate electric, când acestea treceau prin dreptul lor. Miller i-a cerut doamnei Worrall să-şi pună, în mod imaginar, mâinile în jurul camerei de ceaţă şi să încerce să influenţeze vaporii de dinăuntru. Când aceasta şi-a pus mâinile în jurul camerei, fără a atinge, în realitate, suprafaţa, ea s-a concentrat în felul în care ar fi făcut-o pentru a vindeca un pacient. Observatorii experimentului au sesizat cum, în mijlocul ceţii, se formează o structură ondulatorie, care era paralelă cu poziţia mâinilor ei. Când Worrall şi-a mişcat mâinile la 90 de grade, undele au creat

şi ele un unghi drept în raport cu poziţia anterioară. Fenomene asemănătoare, tot legate de o cameră de ceaţă, au mai fost produse de Ingo Swann şi de alţi doi paranormali.

Miller a repetat mai târziu experimentul, de data aceasta rugând-o pe doamna Worrall să-şi vizualizeze mâinile în jurul camerei de ceaţă de la ea de acasă, din Baltimore. Întreaga mişcare din camera de ceaţă a fost înregistrată pe casetă video*. În momentul când Worrall a vizualizat cum îşi plasează mâinile în jurul camerei de ceafă, în mijlocul ce fii a apărut o mişcare ondulatorie similară celei observat atunci când mâinile sale se aflaseră, fizic, lângă camera de ceafă*. Apoi, Worrall s-a vizualizat rotindu-şi mâinile spre o altă poziţie, moment în care şi undele s-au rotit, la fel cum se întâmplase când Worrall fusese prezentă în laborator. Mişcarea ondulatorie din camera de ceaţă a persistat vreme de încă opt minute după încheierea perioadei experimentale. *Din nou, ca şi cazul experimentului cu răsadurile, Worrall fusese în stare să influenţeze camera de ceafă de la o distanţă de aproape 600 de mile*!

Rezultatele experimentelor întreprinse de Miller ne oferă informaţii noi în legătură cu dimensiunile procesului de vindecare. Deşi prima verificare a efectelor energetice produse de vindecătoare a necesitat prezenţa fizică a acesteia în laborator, Miller a demonstrat acum, a doua oară, că fenomenul poate fi măsurat şi când vindecătoarea se află la sute de mile depărtare. Aceasta sugerează că există multe influenţe energetice multidimensionale care pot fi observate prin diferite experimente.

Capacitatea doamnei Worrall de a crea modificări energetice de la o distanţă de 600 de mile, reprezintă o dovadă puternică referitoare la influenţa energetică datorată unei surse care nu este electromagnetică. Se ştie că energia electromagnetică scade în intensitate proporţional cu pătratul distanţei de la sursă la energie. Această lege este valabilă atât pentru forţele electromagnetice, cât şi pentru cele electrostatice şi

gravitaţionale. Totuşi, aici avem de-a face cu un experiment repetabil care nu poate fi explicat prin teoria electromagnetică convenţională. În Modelul Tiller-Einstein al energiilor spaţiu/ timp negative (de exemplu, energia magnetoelectrică), avem o energie care operează la viteze ce o depăşesc pe cea a luminii. Modelul lui Tiller se raportează la energii care au viteză de deplasare cuprinsă între cea a luminii şi una de zece ori mai mare. Despre energiile astrale (o altă derivată a energiei magnetoelectrice), se spune că operează la viteze cuprinse între I010 şi 1020 ori viteza luminii. Când se ajunge la asemenea viteze incredibile de transmitere a energiei magnetoelectrice, mişcarea în cadrul universului devine aproape instantanee. Acest lucru ar putea cu uşurinţă explica cum influenţa energetică a doamnei Worrall a putut crea efecte simultane de la o distanţă de 600 de mile. Efectiv, s-ar putea spune că timpul de deplasare al energiei magnetoelectrice dinspre mintea vindecătorului către locul experimentului (sau pacient) este limitat doar de viteza gândului, într-adevăr, asemenea energii reprezintă reflectări ale caracteristicilor vibratorii superioare ale conştiinţei de la nivelurile astral, mental, cauzal şi celelalte.

În funcţie de frecvenţa vibratorie cu care operează un anume vindecător, putem vedea că există o varietate de niveluri energetice la care poate avea loc vindecarea. Pe de-o parte, avem de-a face cu un fenomen ce poate fi numit *vindecare magnetică*. Poate că acesta corespunde intervenţiilor lui Mesmer de acum 200 de ani. Acest gen de vindecare pare a necesita contactul direct dintre mâinile vindecătorului şi pacient, sau intermedierea realizată cu ajutorul unui mediu de stocare energetică cum ar fi apa sau bumbacul. Pe de altă parte, există o metodă terapeutică diferită, la care ne-am referit prin *vindecare spirituală*. Cei ce practică această artă, de obicei se conectează, prin meditaţie, la „forţele Divinului”, şi încearcă să proiecteze mental energie asupra celor bolnavi, dar şi să vindece prin punerea directă a mâinilor.

Vindecătorii din ambele categorii spun deseori despre ei înşişi că reprezintă „vehicule” sau „canale” ale unei surse de energie superioară. Majoritatea simt că această energie este de origine divină. Vindecătorul acţionează ca un fel de ghid de unde, care direcţionează aceste energii superioare asupra minţii/ corpului omului bolnav. În ambele tipuri de vindecare, se aplică o susţinere energetică care vizează sistemele subtil-energetic şi fiziologic ale individului bolnav şi care ajută la vindecarea procesului de boală şi la redobândirea homeostaziei.

S-a demonstrat că energiile transmise prin punerea mâinilor au efecte definite şi măsurabile asupra enzimelor şi altor sisteme fizice ale corpului. Proprietăţile negativ-entropice ale energiilor vindecătorului pot determina ca moleculele denaturate şi neactivate ale proteinelor să se reintegreze şi să revină la o stare de activitate funcţională. În urma procesului de vindecare moleculară, se poate observa, mai departe, capacitatea vindecătorului de a acţiona în mod selectiv asupra cinematicii enzimelor. Ţinând cont de faptul că enzima tratată poate adăuga energie la rezerva energetică a celulei sau, dimpotrivă, o poate goli pe aceasta de resursele sale metabolice, vindecătorul poate mări sau scădea viteza de reacţie. Direcţia modificărilor enzimatice produse de vindecători pare a fi întotdeauna în concordanţă cu inteligenţa celulară a corpului.

Energiile vindecătorului sunt similare calitativ câmpurilor magnetice şi posedă de asemenea proprietăţi negativ-entropice. Amândouă caracteristicile se potrivesc bine cu proprietăţile postulate ale energiilor eterice. E logic ca efectul de vindecare să pornească de la alimentarea cu anumite frecvenţe energetice eterice şi supraeterice a corpurilor subtil ale pacientului. Ştim că acest corp eteric reprezintă un tipar energetic holografic. El este un gen de ghid de unde spaţial care ajută sistemele moleculare/celulare ale corpului să dobândească o bună organizare, armonie şi echilibrare energetică. Dacă structura eterică este sănătoasă şi ordonată, corpul se va

afla şi el într-o stare de sănătate. Când corpul eteric este deformat/denaturat şi când structurile sale de organizare sunt deranjate de o multitudine de influenţe, corpul fizic va reacţiona prin boală. Organizarea matricei eterice determină comportamentul celular al sistemelor din corpul fizic. Când influenţa corpului eteric a încetat total, ca în cazul morţii, componentele moleculare revin la dezordinea haotică a materiei anorganice.

Tiparele noastre eterice sunt ghizii de unde care controlează fluxul energiilor vitale din corp. Modelele de boală apar mai întâi la nivel energetic şi abia pe urmă se manifestă la nivel celular. Modificările subtil-energetice disfuncţionale din corpul eteric precedă modificările fizice/celulare ale bolii cu săptămâni sau luni.

Diagrama nr. 27

UN MODEL MULTIDIMENSIONAL DE VINDECARE

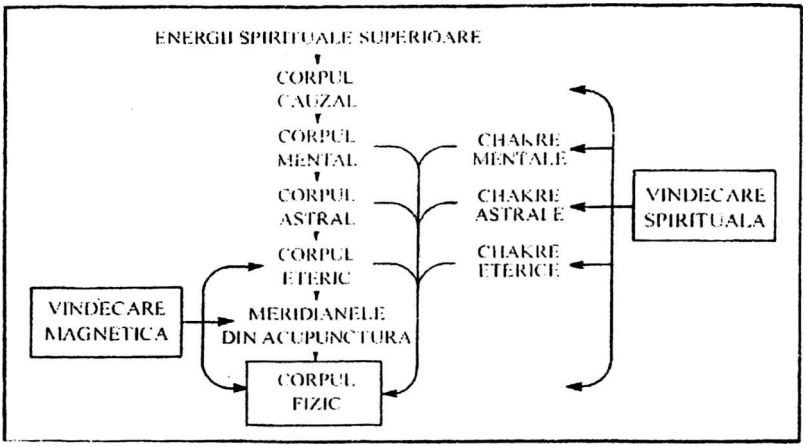

De aceea, ar fi util să refacem structura eterică, după tiparele stării de sănătate, pentru a putea efectua vindecarea bolii fizice. Se pot influenţa chiar şi componentele superioare ale anatomiei subtile pentru a se putea, apoi, opera vindecarea ta, nivel fizic. Spre a vedea cum se întâmplă acest lucru, trebuie să aruncăm din nou o privire asupra sistemelor vibratorii superioare care hrănesc cu energie corpul fizic.

Se pare că vindecarea magnetică are loc mai cu seamă la nivelul corpurilor eteric şi fizic. Există un transfer

energetic direct de la vindecător la pacient, deseori prin intermediul mâinilor. De altfel, în palme există chakre mici care acţionează ca centri de intrare şi de ieşire a energiei în/din corp. *Oricum, vindecarea spirituală poate avea impact nu doar asupra nivelurilor fizic şi eteric, ci şi asupra nivelurilor superioare acestora*.

Încă din vremea lui Edward Bach (creatorul Remediilor Florale Bach), medicii au început să realizeze că mintea şi emoţiile joacă un rol important în producerea şi accentuarea multor boli (dacă nu a tuturor). Emoţiile lucrează la un nivel energetic subtil prin influenţa corpului astral, care hrăneşte corpul eteric. A devenit tot mai clar că depresia şi alte tulburări de ordin emoţional pot determina o suprimare a formelor naturale de apărare ale corpului. Această stare de imunoincompetenţă se poate ulterior transforma în boală fizică, prin creşterea sensibilităţii la acţiunea agenţilor virali şi bacterieni, ca şi în raport cu sursele interne de boală, precum cele reprezentate de celulele canceroase. Perturbările care se produc la nivelul corpului astral au nevoie de timp pentru a ajunge să fie resimţite în plan eteric şi, apoi, fizic. Iată de ce s-ar putea să treacă săptămâni şi poate chiar luni înainte ca schimbările suferite de structura astrală/emoţională să ia forma unei boli fizice.

La fel, distorsiunile apărute la nivel mental, datorate anormalităţilor din corpul mental, pot de asemenea afecta corecta funcţionare a corpului fizic. Există o cascadă a efectelor subtil-energetice, care se propagă dinspre nivelurile înalte de frecvenţă către cele joase. Există o traducere gradată a semnalului emis de aceste energii de înaltă frecvenţă, până când el ajunge să fie perceput, resimţit în plan fizic. Acest proces are loc printr-o coborâre, respectiv printr-o transformare, în trepte a frecvenţelor vibratorii superioare dinspre nivelul cauzal către cel mental, apoi către cel astral, eteric şi în sfârşit către nivelul fizic, prin intermediul interfeţei fizico-eterice. *Ceea ce trebuie reţinut de aici este că, deşi boala poate vindecată la nivel fizic/eteric, vindecarea magnetică poate*

să nu aibă efect pe termen lung, dacă cauza ultimă a bolii ţine de un nivel energetic superior.

Un exemplu al acestei lipse de efect pe termen lung al vindecărilor de tip magnetic este ilustrat de unele dintre vindecările făcute de „chirurgii paranormali" din Filipine. În unele cazuri, pacienţii bolnavi de cancer au bătut cale lungă pentru a fi tămăduiţi de aceşti vindecători şi s-au întors cu rezultate clinice şi de laborator care indicau totala dispariţie a bolii respective. Totuşi, unii dintre aceşti indivizi s-au întors după câţiva ani la acelaşi chirurg paranormal prezentând o tumoare a unui alt organ. Deşi s-ar putea obiecta că această nouă tumoare exista, de fapt, şi în momentul vindecării iniţiale, ca parte a unei leziuni metastazice, în formă microscopică, se poate ca vindecătorul „magnetic" să nu se fi adresat tiparelor emoţionale/mentale ale acestor pacienţi, care probabil că au contribuit la formarea tumorii, el lucrând în primul rând la nivel fizico-eteric.

În contradicţie cu vindecarea magnetică, *vindecarea spirituală încearcă să lucreze la nivelul corpurilor subtile şi al chakrelor pentru a aduce însănătoşirea pornind de la nivelul de origine al bolii... Vindecătorul spiritual acţionează ca o sursă de putere conectată la ieşiri (energetice) de multiple frecvenţe, pentru a permite energiei să se deplaseze către meu multe niveluri în mod simultan*. Teoria spune că s-ar putea să existe o legătură, temporară şi energetică între chakrele vindecătorului şi cele ale pacientului. Această legătură între chakre poate permite transferul direct, prin rezonanţă, ăl mai multor subfrecvenţe, care pot readuce structura energetică multidimensională a pacientului la un echilibru perfect al minţii, corpului şi spiritului. *Dacă majoritatea vindecătorilor prin magnetism lucrează strict la nivelul corpului, vindecătorii spirituali lucrează de obicei şi cu multele niveluri ale spiritului*. Natura acestei energii ţinând de o dimensiune superioară, constă în aceea că ea transcende toate limitările de spaţiu şi de timp în virtutea faptului că nivelurile energiilor eterice şi ale celor

superioare acestora fac parte din domeniul spaţiului/timpului negativ. În consecinţă, energiile care lucrează la aceste niveluri trec într-o dimensiune care se află dincolo de cadrele obişnuite de referinţă ale spaţiului/timpului

(pozitiv). Oricum, frecvenţele la care au loc vindecările spirituale ating deseori nivelul la care există şi operează Sinele Superior.

O demonstraţie asupra naturii transcendentale a acestor energii de frecvenţă superioară au prilejuit-o experimentele efectuate de Dr. Miller împreună cu Olga şi Ambrose Worrall. Soţii Worrall au fost în stare să determine modificări măsurabile ale ritmului de creştere al răsadurilor de secară (de) la o distanţă de 600 de mile, lucrând la un nivel superior de conştiinţă. Faptul că laboratorul şi vindecătorii au fost separaţi de distanţe mari la nivelul spaţiului/timpului pozitiv este nerelevant, deoarece energiile care operau funcţionau la nivelul spaţiului/timpului negativ, despre care am văzut că reprezintă un sistem de referinţă cu totul diferit. Experimentul cu camera de ceaţă, în cadrul căruia doamna Worrall a fost în stare să creeze deplasări de unde de la domiciliul său un Atlanta, reprezintă o altă demonstraţie cu privire la foiţa superioară a acestor energii.

Se poate ca doamna Worrall să fi acţionat la nivel astral, sau la niveluri şi mai înalte, pentru că, se ştie, corpul astral se poate mişca la distanţe mari aproape instantaneu prin simpla concentrare a gândurilor asupra unui loc anume. Aceasta este natura domeniului astral: materia este mult mai plastică decât la nivelul fizicului. Dacă lucrezi de la nivelul corpului astral, poţi comunica şi lucra direct asupra formei astrale a pacientului. Doctorii Elmer Green şi Norman Shealy au testat experimental capacitatea de a vindeca şi de a modifica ritmurile biologice ale pacienţilor (de) la distanţă a doamnei Worrall. Doamna Worrall se afla într-o cameră despărţită printr-un hol de pacientul său şi amândoi erau conectaţi la aparate EEG, EKG, GSR şi la altele asemenea destinate

monitorizării fiziologice. Când doamna Worrall s-a vizualizat lucrând în astral asupra gâtului pacientului, pacientul a raportat că simte o senzaţie de căldură şi de furnicătură în acea zonă a corpului. Şi mai remarcabil a fost faptul că cercetătorii au observat o sincronizare a activităţii cerebrale şi altor ritmuri bioelectrice între vindecător şi pacient în timpul procesului de vindecare.

În Anglia, cercetătorul Maxwell Cade a raportat o sincronizare similară de bioritm între vindecători şi pacienţi. Folosind un dispozitiv special cunoscut sub numele de Oglinda Minţii, un analizator spectral computerizat de tip EEG, Cade a descoperit şi un model unic şi complex de unde cerebrale, existent numai la vindecătorii de înalt nivel, care era adoptat aproape în întregime de creierul pacientului în timpul procesului de vindecare.22 Cade a măsurat aceste sincronism cerebral dintre pacient şi vindecător şi în cazul când cei doi se aflau în contact direct şi în cel în care aceştia erau separaţi de o anume distanţă. Observaţia care statuează că vindecătorii pot antrena diverse ritmuri biologice prin directa punere a mâinilor sau prin vindecare de la distanţă, confirmă natura dimensională superioară a energiilor implicate în fenomenul de vindecare, ca şi ipoteza cu privire la rezonanţa energetică pe baza căreia se produce vindecarea. Olga Worrall şi alţii au demonstrat în mod repetat că distanţa nu constituie un obstacol important pentru vindecătorul spiritual avansat, când acesta încearcă să trimită energii vindecătoare de la distanţă pacienţilor săi. Asemenea vindecători spirituali acţionează cu preponderenţă la nivelurile spaţiului/timpului negativ ale componentelor dimensionale superioare ale oamenilor care hrănesc, organizează şi sprijină structurile moleculare/celulare ale corpului fizic.

Este important de reţinut că boala poate avea ca punct de pornire multe niveluri ale anatomiei noastre multidimensionale şi nu doar pe cel al corpului fizic. Chiar dacă există mulţi factori externi de boală – bacterii, virusuri, toxine ale mediului şi substanţe cancerigene –

este mai puţin probabil ca aceştia să afecteze corpul individului sănătos fizic şi mental. Conceptul cheie de rezistenţă imunitară ne învaţă că boala reprezintă o combinaţie între factori externi şi interni. Aceşti factori interni sunt mai importanţi decât vor doctorii s-o recunoască în mod curent. Aceşti factori interni nu sunt doar factori fizico-chimici (deşi vitaminele şi alimentaţia corectă pot, în mod evident, ajuta corpul în a se opune influenţei agenţilor cancerigeni), ci şi factori energetici superiori care ţin de planul conştiinţei spirituale.

La nivelurile spirituale ale conştiinţei umane, există un nivel de perfecţiune şi de echilibru energetic ce nu poate fi afectat de distorsiunile minţii şi ale emoţiilor. La aceste niveluri maxime, sufletul lucrează pentru a influenţa pozitiv energiile care se cuplează cu forma fizică. Potrivit teoriei reîncarnării, corpurile noastre sunt doar un vehicul temporar de exprimare în plan fizic. Personalităţile noastre fizice sunt o manifestare a sufletului în haine chimice. Acest nivel de înţelegere ţine de un aspect uman pe care majoritatea doctorilor nu l-au descoperit încă, dar sperăm că este o dimensiune pe care medicii viitorului o vor accesa.

Într-adevăr, este uluitor că un medic sau un psiholog pot să nu realizeze că există o conştiinţă întrupată care foloseşte materia gândurilor, a emoţiilor şi a substanţei dense spre a crea diferite corpuri de manifestare (a sa). Însăşi natura meseriei lor ar trebui să-i facă să discearnă şi raţiunea interioară care însufleţesc formele pe care le tratează, astfel încât să poată ajuta mai bine această Idee să se manifeste. Pentru a exprima acest lucru în termeni pragmatici, corpul fizic sau emoţional al unei persoane poate fi bolnav, dar fiinţa interioară şi Ideea interioară sunt sănătoase şi încearcă să vindece substanţa, forma matricială şi funcţionarea acestor corpuri bolnave. Aceasta ar trebui să reprezinte o premisă de bază pentru ştiinţa medicală. Este o lege FUNDAMENTALĂ a vieţii şi a manifestării ei…

Unele dintre ideile despre aspectele magnetice ale

bolii fizice şi emoţionale vor reprezenta vârful de lance al unei reale revoluţii în medicină şi poate vor determina revoluţii similare în alte discipline ştiinţifice. Din multe puncte de vedere, medicina şi psihologia vor fi cele care vor trebui să conducă restul comunităţii ştiinţifice către descoperirea conştiinţei însufleţitoare şi a relaţiei acesteia cu materia, deoarece ele au un contact mai direct cu nivelurile subtile ale materiei. 23

După cum am văzut pe parcursul acestui capitol, există tot mai multe dovezi care sugerează că această capacitate de vindecare reprezintă un potenţial uman înnăscut. Nivelurile la care vindecarea poate avea loc, variază de la nivelul fizic/eteric al vindecării pur fizice la nivelurile superioare unde Sinele Superior încearcă să se armonizeze cu corpul şi cu personalitatea fizică. Ştiinţa începe să evolueze către un punct la care tehnologiile noi vor putea confirma ceea ce ne-au spus mereu profeţii biblici. După cum a zis Iisus, „Şi voi puteţi face lucruri ca acelea pe care le fac Eu, ba şi unele mai mari".

Dr. Krieger a descoperit că puterea de a vindeca ţine în primul rând de o dorinţă interioară profundă a omului de a-şi ajuta semenii. Este vorba numai de compasiune, o exprimare a iubirii la cel mai înalt nivel. Experimentarea comuniunii dintre pacient şi vindecător prin intermediul iubirii necondiţionate este un nivel care trebuie atins şi avut în vedere de către mai mulţi dintre aşa-zişii „îngrijitori ai sănătăţii" pentru ca vindecarea să capete o altă amploare. Dacă un număr mai mare de profesionişti din domeniul sănătăţii vor putea să-şi activeze potenţialul vindecător înnăscut, natura instituţiilor noastre destinate vindecării va începe să se modifice radical. Acum, când Noua Eră se apropie şi când tot mai mulţi oameni de ştiinţă şi teologi încearcă să reducă şi chiar să elimine schisma dintre dimensiunile materiale şi spirituale ale existenţei umane, civilizaţia noastră va începe să meargă înainte spre o înţelegere superioară a sănătăţii şi bolii dintr-o perspectivă cu adevărat multidimensională.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Vindecarea prin punerea mâinilor se practică în întreaga lume de mii de ani. La sfârşitul anilor 1700, Franz Mesmer a afirmat că, prin punerea mâinilor, între vindecător şi pacient se petrece un schimb de energie subtilă, vitală, de natură magnetică. Mesmer a mai descoperit că apa poate, în mod efectiv, depozita această forţă subtilă, pentru a putea fi, apoi, transferată pacienţilor cărora le este necesară.

2. În anii 1960, dr. Bernard Grad a confirmat, practic, pe cale experimentală descoperirea lui Mesmer, şi anume că energia emanată de mâinile vindecătorului poate fi transferată asupra apei. Totuşi, Grad a mers mai departe, pentru a arăta că această energie subtilă poate stimula ritmul de creştere al plantelor, ritmul de vindecare a rănilor şoarecilor şi prevenirea apariţiei bolii lui Basedow la animalele suspecte în acest sens. Experimentele lui Grad cu vindecătorii şi vindecarea accelerată a rănilor au fost mai târziu reluate într-un alt laborator, cu aceleaşi rezultate.

3. Mergând pe firul acestei idei, Dr. Robert Miller a arătat similitudinea izbitoare dintre apa tratată de vindecători şi apa tratată cu magneţi, venind astfel în sprijinul ipotezei lui Mesmer care susţinea că energia vindecătoare este de natură magnetică. Miller a arătat că schimbările suferite de tensiunea superficială a apei şi de valenţa hidrogenului, ca şi modificările prezentate de procesul de cristalizare a sulfatului de cupru, au fost aceleaşi în cazul tratării apei prin acţiunea vindecătorilor sau a magneţilor.

4. Dr. Justa Smith, la rândul său, a descoperit că, în funcţie de felul lor, enzimele suferă o influenţă diferenţiată în raport cu acţiunea energiilor vindecătoare, dar că modificările survenite au întotdeauna, ca rezultat final, îmbunătăţirea sănătăţii celulare.

5. Dr. Smith a descoperit că vindecătorii pot totodată repara enzimele deteriorate. Acest lucru demonstrează că energia vindecătoare este negativ-entropică prin natură, ceea ce înseamnă că determină sistemele să devină mai

ordonate. Cercetările ulterioare, în care au fost implicaţi diferiţi vindecători, au arătat că energia vindecătoare poate produce şi alte efecte negativ-entropice asupra sistemelor chimice nevii.

7. În experimentele sale de vindecare, dr. Smith a folosit detectori magnetici sensibili pentru a măsura câmpurile magnetice ale vindecătorului, dar nu a fost detectat niciun asemenea câmp. Într-un studiu mai recent, s-au folosit noi detectori magnetici, ultrasensibili, de tipul DSIC (Dispozitiv Supraconductor cu Interferenţă Cuantică), ceea ce a permis detectarea unor creşteri mici, dar măsurabile, ale emisiei de câmp magnetic a mâinilor vindecătorilor în timpul procesului de vindecare. Astfel, energiile vindecătoare emanate de vindecători prin punerea mâinilor sunt într-adevăr de natură magnetică şi sunt calitativ similare câmpurilor magnetice intense prin unele dintre efectele lor asupra sistemelor biologice, dar sunt extrem de greu de detectat cu aparatele convenţionale de măsurat.

8. Caracteristicile energiilor vindecătorilor se evidenţiază prin aceea că sunt negativ-entropice şi că sunt calitativ similare câmpurilor magnetice, dar şi prin faptul că nu pot fi decât cu greu, sau deloc, măsurate cu detectorii convenţionali de câmp electromagnetic. Aceste caracteristici sunt identice cu calităţile energiilor magnetoelectrice sau ale spaţiului/timpului negativ, după cum o arată Modelul Tiller-Einstein.

9. Cercetarea făcută de dr. Dolores Krieger a demonstrat că energiile vindecătorului pot mări nivelurile de hemoglobină ale pacienţilor într-un mod asemănător celui în care măresc conţinutul de clorofilă la plante. Acesta a fost unul dintre primii parametri care trebuiau să fie stabiliţi pentru se putea face măsurători cantitative de ordin biochimic asupra oamenilor în scopul detectării efectelor produse de energia vindecătoare.

10. Dr. Krieger a vrut să demonstreze că oamenii pot fi instruiţi pentru a vindeca. Acele „surori-vindecătoare” pregătite de Dr. Krieger au fost în stare să ridice nivelurile

de hemoglobină ale pacienţilor la fel ca vindecătorii înzestraţi natural, demonstrând că vindecarea reprezintă un potenţial uman înnăscut şi că ea poate fi deprinsă, la fel ca alte lucruri.

11. Experimentele făcute de dr. Miller cu vindecătorii Olga şi Ambrose Worrall au arătat că energiile vindecătoare pot determina modificări ale sistemelor vii şi nevii de la o distanţă de 600 de mile.

12. Energiile vindecătoare sunt de diferite feluri şi ele pot fi raportate la o multitudine de fenomene. Vindecarea prin punerea mâinilor este mai propriu definită de termenul de „vindecare magnetică”. Efectele sale vizează mai mult nivelurile fizico-eterice iar acţiunea în sine implică situarea pacientului foarte aproape de vindecător. Dimpotrivă, „vindecarea spirituală” nu acţionează doar la nivelurile fizic şi eteric, ci contribuie deopotrivă la reechilibrarea nivelurilor astral, mental, cauzal şi a nivelurilor superioare acestora. În plus, vindecarea spirituală poată fi efectuată fie în prezenţa pacientului, fie de la mare distanţă în raport cu acesta.

CAPITOLUL IX

Cristalele şi sistemul subtil-energetic al omului

REDESCOPERIREA UNEI STRĂVECHI ARTE A VINDECĂRII

Pe parcursul acestei cărţi, ne-am străduit ca, de la capitol la capitol, să realizăm o imagine tot mai clară a oamenilor ca fiinţe multidimensionale. Fiecare fiinţă umană reprezintă o întrepătrundere organizată a multor corpuri de diferite frecvenţe vibratorii. Prin interconexiunea care există între noi, prin chakrele noastre şi corpurile noastre de lumină, suntem în stare să asimilăm energie şi informaţie de la cele mai înalte niveluri de fiinţare. Energiile şi informaţiile provenind de la nivelul sufletului suferă transformări şi adaptări progresive până când ajung să se manifeste sub forma unei personalităţi conştiente, care trebuie să existe în vehiculul molecular/celular de la nivelul planului fizic. Datorită naturii limitate a creierului fizic, în actuala sa formă de

exprimare liniară, suntem ţintuiţi, sub raportul viziunii de ansamblu, înăuntrul unei cadru spaţiu/timp aparent fix. Astfel, universul multidimensional este dincolo de puterea noastră de percepţie rămasă în stare de subdezvoltare.

Pentru majoritatea oamenilor, energiile superioare aparţinând altor dimensiuni rămân invizibile. Pentru câţiva fericiţi însă, înzestraţi cu harul clarvederii, frumuseţea acestor tărâmuri invizibile este foarte uşor de perceput. Singurul lucru care pare să limiteze potenţialul uman este definiţia sa despre sine. În ultima vreme, tehnologia a început să facă vizibil ceea ce înainte nu putea fi văzut decât de către clarvăzători, *invizibilul devine vizibil*. Ne apropiem încet de un punct de evoluţie al tehnologiei care va permite transformarea tărâmurilor invizibile în unele vizibile, prin mărirea frecvenţei. Cunoaşterea tot mai completă legată de folosirea cristalelor în scopul transmutării şi transformării energiei electromagnetice a jucat un rol mereu mai important în evoluţia acestor noi tehnologii. Utilizarea tehnologiei cristalelor pentru dezvoltarea sistemelor electronice a avut ca rezultat un mare salt în felul în care oamenii de ştiinţă pot percepe universul înconjurător. Datorită rolului jucat de tehnologia siliconului în industria circuitelor integrate şi în raport cu dezvoltarea sistemelor computerizate, ni s-au oferit noi instrumente, care pot amplifica capacitatea noastră de memorare şi de stocare a informaţiilor. Cristalele încep să ofere fiinţelor umane puterea de a mânui şi de a transforma cunoaşterea în multe feluri.

Cristalele au jucat roluri importante în cadrul multor descoperiri ştiinţifice, care au început să revoluţioneze felul în care concepem structura conştiinţei şi a universului în sine. De exemplu, un cristal de rubin a reprezentat o componentă cheie pentru primul laser elaborat de oamenii de ştiinţă ai Laboratorului Bell la începutul anilor 1960. După cum s-a discutat în primul capitol, laserul şi hologramele, prin combinaţie, au dat naştere modelului holografic. Modele de interferenţă energetică, exemplificate de hologramă, au fost adoptate

de Karl Pribram şi alţi oameni de ştiinţă specializaţi în studierea creierului uman pentru a explica anumite aspecte legate de capacitatea creierului de a stoca informaţie. În plus, modelul holografic ne oferă un nou mod de raportare la universul multidimensional.

Cercetări recente asupra integrării laserului şi a tehnologiilor holografice în procesul de stocare a informaţiilor a dezvăluit noi moduri de folosire a cristalelor. Acum mai bine de zece ani: Laboratoarele de Cercetare Philips din Hamburg, Germania, au înregistrat un film holografic demonstrativ pe un cristal de niobat de litiu. După aceea, Laboratoarele Naţionale Ridge din Tennessee au reuşit să demonstreze că un singur cristal poate depozita mii de imagini tridimensionale. Prin rotirea lentă a cristalului, se creează o nouă posibilitate de stocare. Aplicaţiile bazate pe acest principiu arată că va veni o vreme când cantităţi enorme de date vor putea fi stocate, holografic, în cristale special adaptate. S-a spus că potenţialul de stocare este imens şi că anumite cristale de niobat vor putea fi utilizate pentru a stoca toate informaţiile legate de Protecţia Socială a Statelor Unite, ca şi întregi biblioteci de beletristică sau de literatură tehnică.1

Pe lângă implicaţiile teoretice ale laserelor şi holografici, aplicarea practică a laserelor în medicină şi chirurgie, ca şi în laseropunctură, au transformat în realitate vindecarea cu energii de o frecvenţă specifică. Progresele bazate pe laser înregistrate în comunicaţii au oferit noi mijloace de transmitere a unor mari cantităţi de informaţie la mari distanţe prin intermediul cablurilor optice din fibră. Cristale precum arseniura de galiu au oferit instrumentele necesare creării de lasere nu mai mari decât capătul unui băţ de chibrit, ca şi a unor dispozitive de afişare a informaţiei prin intermediul unor diode emiţătoare de lumină.

Un alt tip de cristal pe care ştiinţa a început doar de curând să-l cerceteze este „cristalul lichid”. Experimentele bazate pe folosirea tehnologiilor cu cristal lichid au dus la

inventarea unor dispozitive ieftin pentru măsurarea temperaturii prin biofeedback, a unor afişaje numerice şi chiar a unor televizoare color miniaturale. Manevrarea controlată a oscilaţiilor regulate ale cristalelor de cuarţ stimulate electric, împreună cu tehnologia de afişare cu cristale lichide (ACL), au transformat ceasurile şi cronometrele fără mecanism sonor în ceva comun. În plus, pe măsură ce înţelegerea noastră în legătură cu folosirea cristalelor create artificial s-a dezvoltat, biologii au început şi ei să recunoască că multe dintre membranele şi structurile celulare din corpul uman reprezintă şi ele cristale lichide.

În ultimul secol, cunoaşterea electromagnetismului a oferit omenirii capacitatea de a explora potenţialul de aplicare al acestuia în domeniul vindecării. Tot în secolul XX au început să fie din nou folosite daruri ale naturii precum cristalele şi pietrele preţioase. Prin studierea procesului de cristalizare, oamenii de ştiinţă au învăţat să crească, în mod artificial, cristale de mare puritate şi cu caracteristici energetice speciale. Anumite cristale dezvoltate artificial, precum siliconul folosit pentru crearea de baterii solare, ne-au permis să manevrăm lumina soarelui pentru a alimenta minunile noastre tehnologice, atât pe Pământ cât şi în cosmos.

În urma folosirii cristalelor pentru comunicaţii, stocarea de informaţii, alimentarea solară şi aplicaţiile laser din industrie şi medicină, începem să descoperim, uşor, uşor, că pietrele preţioase şi mineralele pământului ascund un potenţial nevisat şi pe care omenirea trebuie să-l întrebuinţeze. Gânditorii moderni se arată însă foarte înguşti în gândire atunci când cred civilizaţia noastră este prima care dezvoltă asemenea tehnologii bazate pe cristale. În general, oamenii de ştiinţă au tins să considere că, cu cât mai veche a fost o civilizaţie, cu atât mai primitivă trebuie să fi fost tehnologia acesteia. Dacă ar fi să ne referim doar la sofisticatul calendar al mayaşilor, la bateria electrică descoperită în anticul Bagdad şi la computerul pentru navigaţie descoperit pe o corabie

scufundată pentru a realiza cât de mare este egocentrismul minţilor de astăzi. Există legende legate de o civilizaţie străveche, Atlantida, care folosea tehnologiile cu cristale la o scară care depăşeşte numărul actual de aplicaţii ştiinţifice. Este important să examinăm îndeaproape aceste aşa-zise legende, întrucât informaţiile conţinute de asemenea mituri au prevăzut cu exactitate realizările noastre tehnologice de astăzi bazate pe folosirea cristalelor. Mai trebuie spus că deseori putem înţelege cum funcţiona odată un aparat, ce a însemnat cu adevărat o idee sau o imagine numai atunci când tehnologia noastră de azi ajunge la rezultate similare.

O istorie a tehnologiilor bazate pe cristale:

Valea Siliconului îşi are originile pe continentul pierdut al Atlantidei

Puţini dintre cei care cunosc străvechile mitologii ale pământului n-au auzit de fostul continent numit Atlantida. Există multe poveşti despre măreţia acestei civilizaţii dispărute, şi până înanii 1970 se scriseseră deja 6.000 de cărţi despre Atlantida. În trecut, aceste poveşti fuseseră privite cu foarte mare scepticism. Totuşi, astăzi există tot mai multe informaţii ce par a susţine existenţa, trecută, a unei bucăţi de pământ în Oceanul Atlantic şi scufundarea acesteia sub furia apelor.

Chiar dacă este văzută doar ca o parabolă, legenda Atlantidei este importantă pentru că se referă la un popor ale că; ei tehnologii şi importanţă de sine ajunseseră la un maximum de dezvoltare care a permis autodistrugerea şi, astfel, împlinirea unei profeţii. Nu ne putem permite să luăm în derâdere asemenea legende, deoarece, la fel ca atlanţii, noi ne aflăm într-un moment de vârf al civilizaţiei şi suntem ameninţaţi de distrugerea atomică şi de iarna nucleară. Sunt voci care afirmă că America este noua Atlantidă. Pentru a înţelege de ce o asemenea afirmaţie poate conţine un sâmbure de adevăr şi pentru a compara paralele posibile dintre vechea Atlantidă şi America modernă de astăzi, va trebui să examinăm unele dintre legendele care înconjoară această mare civilizaţie de altă

dată.

Se spune că Atlantida a fost un mare continent care a existat deasupra întinderii de apă pe care astăzi o numim Oceanul Atlantic. Deşi arheologii moderni au tins să vadă civilizaţia modernă ca fiind de dată aproximativ recentă, vechile legende sugerează că Atlantida a înflorit într-o perioadă care a început cu cel puţin 150.000 de ani Î.H. Şi care s-a încheiat cu aproximativ 10.000 de ani Î.H., moment în care se pare că s-a scufundat, distrusă cu un cataclism de proporţii uriaşe. Literatura esoterică ne spune că Atlantida nu a fost scufundată în timpul unui singur potop, ci că au existat două cataclisme anterioare, provocate de om, care transformaseră marea masă de pământ într-o serie de mici continente, înainte să aibă loc completa anihilare finală, din anul 10.000 Î.H.

Deşi s-a spus despre civilizaţia atlantă că a existat vreme de mai bine de 100.000 de ani, populaţia sa a fost la început una eminamente agricolă. Vreme de mii de ani, populaţia a evoluat către niveluri culturale şi sociale superioare. În ultimii 30.000 de ani, tehnologia şi ştiinţa Atlantidei au evoluat într-o asemenea măsură, încât au atins un grad foarte mare de sofisticare. Când au ajuns, efectiv, pe culmi, în timpul a ceea ce a fost numit Vârsta de Aur a Atlantidei, atlanţii deveniseră o rasă de indivizi foarte dezvoltaţi, care se pricepeau la toate formele de arhitectură, inginerie, astronomie, agricultură şi, în special, arte ale vindecării.

Tehnologiile avansate ale Atlantidei nu aveau prea mult de-a face cu realizările noastre de astăzi. Dacă ştiinţa actuală a învăţat să exploateze energiile latente ale cărbunelui şi ţiţeiului pentru a crea căldură, lumină şi electricitate, atlanţii dezvoltaseră o tehnologie bazată pe energiile dimensiunilor superioare ale conştiinţei şi forţei vitale.

Atlanţii putea controla ceea ce astăzi numim forţa vitală. „Aşa cum astăzi se extrage energia din cărbune şi se în puterea de alimentare a mijloacelor noastre de transport, atlanţii ştiau cum să pună energia vitală a

organismelor în slujba tehnologiei lor. Ne putem forma o idee asupra acesteia din următoarele: gândiţi-vă la o sământă. În aceasta dormitează o energie. Această energie va face să crească o tulpină. Natura poate trezi energia depozitată de sământă. Omul modern nu o poate face doar prin voinţă. El trebuie să îngroape sământa în pământ şi să lase trezirea ei în seama naturii. Atlantul putea face altceva. El ştia cum să transforme energia unei seminţe putere tehnică, tot aşa cum omul modern poate transforma energia de încălzire a unei bucăţi de cărbune într-o asemenea putere:

În perioada Atlanta, plantele erau cultivate nu numai pentru folosirea lor ca hrană, ci şi pentru a face ca energiile dormitând în ele să poată fi folosite în comerţ şi industrie. Aşa cum noi dispunem de mecanisme pentru transformarea energiei ce dormitează în cărbune, atlanţii dispuneau de mecanisme cu care, ca să spunem aşa", seminţele plantelor, transformând forţa vitală într-o putere tehnic. 2

După cum s-a pomenit în capitolul despre esenţele florale, se sugerează că arta vindecării cu esenţele vibratorii ale florilor şi pietrelor preţioase îşi are originile în cultura atlantă. Numeroase esenţe florale şi alte remedii similare au fost dezvoltate pentru a se trata bolile care au apărut prima oară în Atlantida. Rădăcinile medicinei homeopate şi vibratorii ar putea fi mai vechi decât vor să creadă adepţii vindecării holistice de astăzi.

Esenţele florale au început să fie folosite ca un sistem de medicină în Atlantida, pentru că aici îşi au originile bolile pe care le studiază medicii clasici. Florile au fost puse apă pentru a se afla în contact cu forţelepranice emise de soare. Pentru că atlanţii nu erau conectaţi cum trebuie cu natura, multe boli au apărut pentru prima oară pe planetă.

Omul vremurilor atlante împărţea în trei atitudinile sociale şi studiile asupra originilor sale. Existau cei care erau pur spirituali, apoi cei care făceau parte din preoţime, meniţi a face legătura între ştiinţă sau materialitate şi

spiritualitate şi în sfârşit materialiştii, cei care nu studiau decât factorii materiali şi care nu se raportau decât material la originile vieţii, uitându-şifundamentele reale. Aceste fundamente sunt cele care au dus la crearea, în mod necesar, a sistemelor homeopatice ale ştiinţei, la separarea disciplinelor alopate şi la apariţia adepţilor căii spirituale. Indivizii mergând pe calea spirituală, darnefăcând parte din cei angrenaţi propagarea susţinerea medicineialopate sau homeopate, au fost oamenii dedicaţi totalitate spiritului şi care au folosit cel mai esenţele florale.

Membrii preoţimii erau adepţii pentru că făceau legătura între modelele spiritualităţii şi cele ale materialităţii, în fine, indivizii conectaţi doar la aspectele materiale ale existenţei, au fost, desigur, în favoarea medicinei alopate.

Este interesant de observat că în vremurile străvechi demersul alopat sau materialist s-ar putea să fi fost practicat de oameni care reprezentau o minoritate. Se pare că atlanţii erau orientaţi mai mult către folosirea medicinei vibraţionale, netiind prea legaţi de medicamente, cu toate că şi atunci exista un segment, distinct, de populaţie, care era în favoarea alopatiei, ca şi astăzi. Este aproape ca şi când cultura umană ar fi urmat un model opus de dezvoltare a medicinei de la căderea Atlantidei încoace, în cadrul căruia alopatia materialistă a devenit norma culturală a prezentului şi în care homeopaţii formează o minoritate rivală. În afară de folosirea remediilor homeopatice şi a esenţelor florale, atlanţii mai erau faimoşi prin cunoaşterea puterilor vindecătoare ale cristalelor.

Pe lângă ştiinţa de a folosi forţa vitală pentru a face să funcţioneze numeroase dispozitive, mare parte din sofisticata tehnologie atlantă se baza pe aplicaţiile energetice ale cristalelor, în special ale cristalului de cuarţ. Se spune că atlanţii dispuneau de numeroase mijloace de transport, care includeau vehicule zburătoare. Navele zburătoare, ca şi alte invenţii, erau de obicei alimentate de

o sursă de energie aflată la distanţă şi cunoscută sub denumirea de marile cristale. Aceste cristale, uneori numite cremene, erau construite din cristale de cuarţ special fasonate care erau capabile să transmute energia soarelui în putere utilizabilă. Această energie putea fi emisă către o locaţie geografică îndepărtată şi folosită de diferite aparate, inclusiv de navele zburătoare.

Nu este dificil de crezut că aceste cristale erau folosite pentru a capta şi a transforma razele soarelui. Astăzi, bateriile solare din siliciu sunt folosite în mod comun pentru calculatoare, ceasuri şi centrale de alimentare cu putere din întreaga lume. Conceptul de emitere de energie utilizabilă către o locaţie îndepărtată este o idee care a fost dezvoltată cu succes, la începutul secolului al douăzecilea, de maestrul în electricitate Nikola Tesla. Atlanţii descoperiseră cum să descifreze proprietăţile energetice ale cristalelor. Ei puteau să crească, să cultive cristale cu calităţi şi mărimi specifice menite a servi unor scopuri precise. Multe dintre minunile tehnologice ale epocii atlante erau alimentate de cristale mici, care foloseau principii energetice similare celor utilizate pentru crearea marilor cristale.

Una dintre descoperirile cheie ale atlanţilor a reprezentat-o imensa putere conţinută, în mod natural, de lumina soarelui. Cristalele îi ajutau să întrebuinţeze, energetic, lumina soarelui în diferite scopuri, cum ar fi alimentarea vehiculelor de zbor sau a sistemelor de comunicaţie. Crearea esenţelor florale şi a elixirelor din plante le-a permis atlanţilor să sincronizeze vibraţiile naturii cu proprietăţile energetice subtile ale luminii solare. Ei cunoşteau forţele pranice transportate de razele soarelui, care erau atât de importante, la nivel subtil-energetic, pentru toate celulele vii. Mai ştiau despre valenţele terapeutice ale culorilor produse de trecerea luminii solare prin prisme de cristal, ca şi despre proprietăţile vindecătoare ale razelor de culoare proprii gamei superioare.

După trecerea prin multe stadii de civilizaţie, atlanţii

au ajuns la o înaltă dezvoltare tehnologică. Ei cunoşteau şi foloseau energia soarelui pentru crearea şi susţinerea societăţii lor. Astăzi, omul ignoră aceasta, cel mai important factor viaţa sa, şi i se pare că puterile soarelui sunt ceva de la sine înţeles. El ştie puţin despre adevăratele daruri oferite de soare, dar atlanţii au cunoscut adevărata sa putere şi au folosit-o. Au folosit-o nu numai pentru transport, construcţii, însănătoşire, ci şi pentru fiecare aspect al vieţii lor spirituale. Au folosit-o pentru venerare. Atlanţii au realizat că în fiecare celulă a materiei există un aspect al lui Dumnezeu, care este energizat de soare, tot aşa cum întreaga materie este controlată de soare. Ei au descoperit relaţia dintre factorul dătător de energie reprezentat de soare şi viaţa de pe pământ. 4

În vreme ce aplicaţiile moderne ale cristalelor de cuarţ implică circuite care transportă energie electrică, se bănuieşte că atlanţii exploatau ceea ce astăzi ar fi considerat aplicarea la nivel energetic subtil a cristalelor, cum ar fi pentru transformarea şi utilizarea energiilor spaţiului/timpului negativ. Pe lângă folosirea cristalelor pentru alimentarea cu energie a tuturor mijloacelor menite a uşura traiul (lumină, sisteme de comunicaţie, transport etc), atlanţii întreprinseseră multiple cercetări legate de posibila aplicare a energiilor cristaline în scopul creării de instrumente de vindecare. Diferite tipuri de cristale produse artificial erau folosite în cadrul a ceea ce astăzi am numi terapia (cu) laser. Un număr de dispozitive acţionate prin cristale erau de asemenea folosite pentru diagnosticarea şi tratarea bolilor.

În raport cu boala, atlanţii au înţeles că sursa acesteia nu este corpul fizic, ci corpul superior. De aceea, ei întotdeauna vindecau corpul superior, nu pe cel fizic. Dacă o persoană era bolnavă, ea era dusă într-un loc al vindecării, un templu, şi era aşezată, apoi, într-o cameră a vindecării. Această cameră era făcută dintr-unanume tip de piatră, de cristal, şi era în aşa fel modelată şi înclinată, încât puterea soarelui se împrăştia în fascicule diferit

colorate de lumină şi energie cosmică. Persoana era atunci dusă în mijlocul camerei, în de natura bolii sale, astfel încât razele potrivite de lumină şi, respectiv, de culoare, să se concentreze asupra sa.

*De asemenea, preoţii acelor vremuri, fiind suflete evoluate, cu un înalt grad de conştiinţă, puteau cerceta datele akashice ale persoanei bolnave, dat fiind că boala nu este neapărat una datorată vieţii prezente, putându-şi avea rădăcinile într-unasau mai multe vieţi anterioare. Ei puteau vindeca sau puteau încerca vindecarea adevăratei cauze a ne-sănătăţii persoanei respective.*5

Atlantida a rămas o cultură puternică vreme de mii de ani. Totuşi, în timpul stadiilor tehnologice de început, se spune că energiile propagate cu ajutorul marilor cristale erau acordate la o frecvenţă prea înaltă. Datorită acestui dezechilibru energetic, de natură artificială, Atlantida a fost zguduită de cutremure mari, ceea ce a dus la pierderea a multă tehnologie şi la împărţirea continentului în mai multe bucăţi, mici, de pământ, de genul insulelor. În afară de dezastrele accidentale datorate greşitei întrebuinţări a tehnologiei (în raport cu mediul energetic planetar), alte perioade distructive din istoria atlantă au fost cauzate de folosirea în scopuri negative a armelor bazate pe cristale şi atomice.

Se pare că ceea ce a dus la distrugerea finală a Atlantidei ţine de formarea a doua grupuri cu ideologii diferite în cadrul culturii atlante. O facţiune era reprezentată de indivizii mai evoluaţi şi direcţionări mai mult către spiritualitate. Aceştia credeau în caracterul unitar al vieţii, în relaţia sa cu un creator atotputernic sau cu forţa lui Dumnezeu. Ei au trăit ghidându-se după această filosofie, care purta denumirea simplă de „Legea lui Unu”. Aceia care urmau Legea lui Unu erau altruişti, lipsiţi de egoism. Ei căutau să ridice nivelul spiritual şi material al celor din jurul lor şi întotdeauna s-au străduit să păstreze un echilibru cu forţele cosmice şi planetare ale naturii, ca expresie a unui singur Dumnezeu. În opoziţie cu acest grup, erau cei care fuseseră numiţi Fiii lui Belial.

Aceşti indivizi erau materialişti şi orientaţi către egoism. Ei tindeau să se preocupe mai mult de satisfacerea plăcerilor senzuale ale vieţii şi de putere. Aceştia au folosit greşit tehnologiile descoperite de adepţii Legii lui Unu, preluându-le în scopuri distructive şi materialiste.

Datorate influenţei exercitate de Fiii lui Belial, multe din templele religioase ale Atlantidei au devenit, cu timpul, temple ale păcatului, în care legile spirituale erau aplicate pentru satisfacerea poftelor fizice. Atlanţii aveau şi însuşiri paranormale într-o măsură mai mare decât oamenii de astăzi. Dar întrebuinţarea nepermisă a unor asemenea însuşiri de către adepţii lui Belial a creat agitaţie în multe sectoare ale vieţii. S-au născut conflicte privitoare la cine trebuie să primească privilegii speciale şi cine trebuie să reprezinte clasa conducătoare. Cunoaşterea atlantă cu privire la aplicarea forţei vitale în ingineria genetică a fost folosită pentru crearea unei rase de mutanţi, reprezentată de muncitori cu chip hidos, reduşi mintal, dar puternici din punct de vedere fizic şi care erau uneori numiţi „Lucrurile”. S-a dezvoltat un gen de sistem de castă în cadrul căruia Lucrurile au început să fie folosite ca sclavi, care îndeplineau sarcinile cele mai neplăcute.

Odată cu trecerea timpului, între cele două facţiuni rivale s-a trasat clar o linie de demarcaţie. Deşi susţinătorii Legii lui Unu se aflau la putere, Fiii lui Belial au început să-şi facă treptat loc în cercurile autorităţii şi ale puterii. În cele din urmă, *i* izbucnit războiul civil. Cristalele au căpătat şi alte întrebuinţări, legate de impunerea voinţei, tortură şi pedeapsă. Oamenii obişnuiţi le-au numit „groaznicele cristale”. Cam prin 10700 î. H, Fiii lui Belial atinseseră un grad de decădere morală fără precedent, fiind total lipsiţi de respect faţă de alte vieţi decât cele ale lor. Se pare că întrebuinţarea în sens negativ de către facţiunea materialistă a tehnologiilor cristaline şi a altora va conduce în cele din urmă la un dezastru major, asemănător celor care zguduiseră continentul atlant în trecut.

De ce a căzut Atlantida? *Atlantida a căzut din motivul*

care a stat! *a baza căderii oricărei civilizaţii*: *eroarea omenească*. *Deşi oamenii Atlantidei atinseseră un înalt grad de evoluţie, deşi erau conectaţi la forţele cosmice, datorită epocii în care trăiau, atlanţii şi-au dezvoltat capacităţile paranormale dincolo de puterea noastră de înţelegere, dar s-au automotivatcorect. Şi-au folosit cunoaşterea despre cosmos, momentul de evoluţie atins, nu pentru a îndeplini voinţa Creatorului lor şi Planul Său divin, ci pentru a-şi respecta propriile idei în legătură cu creaţia. Şi-au folosit cunoaşterea pentru satisfacţii şi câştig personal, pentru a dobândi avere, pentru a-şi impune controlul asupra celorlalte fiinţe, pentru a-şi realiza propriile planuri, indiferent de cost. Puterile care li s-au dat culanţilor şi pe care la începuturi le folosiseră pentru a construi, au fost în cele din urmă folosite pentru a distruge, aşa încât căderea Atlantidei, cu scufundarea sa finală sub valuri, a început.6*

Cei ce urmau învăţăturile unui singur Dumnezeu au realizat, cu ajutorul puterii lor de clarvedere, că distrugerea Atlantidei, având ca punct final dispariţia suprafeţelor de pământ rămase, se apropie treptat. Ei ştiau că folosirea greşită a puternicelor cristale va avea în cele din urmă efecte profunde asupra mediului, după cum se întâmplase într-un alt cataclism, anterior, provocat de om, care aproape că le distrusese civilizaţia. Cei care urmau învăţăturile Legii lui Unu s-au pregătit pentru dezastru organizând grupuri de indivizi care aveau să părăsească Atlantida pe trei căi principale de migrare. Unii aveau să se ducă în Egipt, o ţară cu care fuseseră deja stabilite contacte. Alţii aveau să se îndrepte către o zonă cunoscută, astăzi, sub numele de Perú, în America de Sud, iar ultimii spre fâşia de pământ pe care astăzi o numim Peninsula Yucatán. Ei vor duce cu sine multe dintre cristalele pe care îşi înregistraseră istoria şi realizările, ca şi părţi dintehnologia lor ce puteau fi păstrate pentru viitorul omenirii. În plus, supravieţuitorii vor duce în aceste ţări îndepărtate tradiţiile şi credinţa lor în Legea lui Unu. Se spune despre aceste cristale de înregistrare că încă există,

în camere speciale ale unor piramide din Egipt, America de Sud şi Peninsula Yucatán.

Cam prin 9600 î.Hr.a avut loc cataclismul final care a trimis Atlantida pe fundul oceanului. Unele surse au sugerat că motivul pentru care a izbucnit potopul a fost o deplasare a axei pământului, care a cauzat expunerea zonei polare căldurii soarelui. În afară de cutremurul major declanşat, acest lucru a determinat, după cum este de înţeles, topirea gheţii arctice şi inundaţii devastatoare, de natură a retrasa graniţele lumii.

Există astăzi informaţii care confirmă că în 9600 î.Hr.a avut loc un potop uriaş, anul în care se presupune că Atlantida s-a scufundat sub valuri. Majoritatea lucrurilor cunoscute de comunitatea ştiinţifică despre Atlantida derivă din scrierile lui Platon. Platon a trăit în Grecia cu aproximativ 400 de ani î.Hr. El a aflat despre Atlantida din scrierile predecesorului său Solon, marele creator de legi al Atenei, care trăise cu două sute de ani înainte (aproximativ 600 î.Hr.) Solon căpătase, la rândul său, informaţiile de la nişte preoţi pe care îi întâlnise cu ocazia unei vizite făcute în Egipt. Preoţii egipteni îi spuseseră lui Solon că potopul care a distrus Atlantida a avut loc, cu aproximaţie, în anul 9600 î.Hr. Dacă legendele cu migrarea atlanţilor către anumite locuri din Egipt ţin de adevăr, atunci, ele conferă credibilitate poveştii spuse de preoţii egipteni.

Cercetările moderne privind condiţiile de climă ale trecutului (paleoclimatologia) sprijină ideea că inundarea Atlantidei s-ar fi petrecut în momentul la care s-au referit preoţii egipteni în discuţia lor cu Solon.7 în septembrie 1975, oamenii de ştiinţă ai Universităţii din Miami au susţinut în ziarul *Science* că existase într-adevăr o revărsare mare de ape cam pe la vremea aceea. Cesare Emiliani, un paleoclimatolog şi colegii săi şi-au bazat concluzia pe sedimentele descoperite în Golful México. Aceste sedimente reprezentau scoici fosilizate care, în momentul formării lor iniţiale, conţinuseră izotopi de oxigen ce puteau avea ca sursă fie apa de mare, fie apa

proaspătă de genul celei din gheaţa arctică. Calculele lor au arătat că salinitatea Golfului, după cum au dedus prin examinarea fosilelor cu pricina, scăzuse cu aproximativ 20% atunci când se depusese stratul de sedimente. Prin datarea cu carbon 14 a scoicilor, ei au determinat că stratul respectiv se depusese în jurul anului 9600 î. H, data distrugerii Atlantidei!

Această informaţie acordă credit teoriei potrivit căreia gheaţa arctică conţinând apă proaspătă, pură, se topise printr-un anume efect de încălzire. Încălzirea, care se poate să fi reprezentat rezultatul conlucrării a mai mulţi factori, incluzând posibila deplasare a axei pământului, a provocat ridicarea şi trimiterea bruscă a suprafeţei de gheaţă către sud şi ocuparea de către ea a ceea ce astăzi reprezintă partea de nord a Statelor Unite. Aici gheaţa s-a topit rapid. Apa proaspătă a gheţarilor supuşi topirii s-a revărsat în Golful Hudson şi în Oceanul Atlantic, astfel determinând creşterea dramatică a nivelului apei şi inundarea unor zone de coastă mai joase precum Atlantida.

Deşi considerată de mulţi drept nimic altceva decât un mit, legenda Atlantidei este importantă pentru civilizaţia modernă şi pentru studierea medicinei vibraţionale, deoarece cultura atlantă a încorporat primele seminţe ale mişcării ce astăzi se străduieşte să implementeze vindecarea holistică. Din perspectiva reîncarnării, se spune că cei care s-au aflat în rândurile atlanţilor favorabili tratamentului cu remedii homeopatice şi esenţe florale şi care îşi băteau joc de susţinătorii, materialişti, ai medicinei alopate (pe atunci o minoritate) s-au reîncarnat astăzi ca adepţi ai terapiei cu medicamente şi ai chirurgiei. Acest lucru ar putea într-adevăr reprezenta o ironie, la adresa celor care astăzi trăiesc pentru afirmare şi putere. Totodată, ar constitui o demonstraţie unică a principiului reîncarnării, care permite unui suflet trăirea multor vieţi în care să experimenteze toate aspectele şi toate căile existenţei.

Povestea Atlantidei mai este importantă şi pentru că ne avertizează cu privire la proasta întrebuinţare a

tehnologiei în scopul puterii personale. Naţiunea americană este o putere în continuă creştere a lumii de astăzi, atât din punct de vedere politic cât şi ideologic. Multe dintre ideile care şi-au avut punctul de pornire în Atlantida au ajuns să fie din nou folosite (poate chiar de către atlanţii reîncarnaţi) în domenii precum comunicaţiile, energia solară şi tehnica laser. De-abia acum atingem punctul la care potenţialul energetic al cristalelor este accesat şi oamenii de ştiinţă moderni nu au văzut decât partea de la suprafaţă a aisbergului. La fel ca darul energiei atomice, uneltele tehnologiei pot fi folosite fie pentru a vindeca, fie pentru a distruge. Albert Einstein şi alţi oameni de ştiinţă au dăruit cu bucurie dar şi cu teamă cunoaşterea lor lumii, pentru că erau conştienţi de pericolele inerente ce apar odată cu dezăgăzuirea energiei.

Povestea Atlantidei este o introducere potrivită pentru ceea ce poate fi considerat tărâmul science fiction-ului: arta vindecării cu cristale. Atlanţii descoperiseră multe dintre principiile necesare direcţionării energiilor cristaline în scopul vindecării. Ei dezvoltaseră o tehnologie sofisticată care se baza pe manevrarea enei-iilor subtile. Atlanţii au înţeles că aceste energii lucrau la aceleaşi niveluri cu cele ale corpurilor noastre superioare de lumină. Ei ştiau despre adevărata legătură dintre corpurile fizice şi cele subtile şi îşi bazau arta vindecării pe recunoaşterea acestei relaţii.

În următorii douăzeci de ani, mitul numit Atlantida s-ar putea să se transforme într-un fapt arheologic. S-ar putea să ne aflăm pe punctul de a descoperi cristalele de înregistrare codificate holografic ale Atlantidei, care trebuie să fi fost ascunse în locuri sigure de către preoţii atlanţi. Este interesant că tehnologia noastră abia acum se apropie de nivelul care ne va permite să decodificăm cunoaşterea depozitată în aşa-zisele biblioteci de cristal ale atlanţi lor. Noua Eră spre care America şi întreaga planetă se îndreaptă poate să fie o imagine, ciclică, în oglindă a ultimei părţi a Epocii de Aur atlante. Ne

confruntăm cu o scindare asemănătoare în gândire, pentru că şi astăzi există persoanele materialiste, preocupate de partea exterioară, vizibilă, a lucrurilor şi de aspectul financiar şi persoanele orientate către spirit şi spiritualitate, în favoarea unei abordări holiste a procesului de vindecare. Se pare că ne îndreptăm către un viitor care poate aduce fie distrugerea nucleară, fie o Nouă Eră a păcii. Se speră că omenirea poate învăţa din greşelile trecutului şi că poate folosi experienţa la care au ajuns unele civilizaţii anterioare, care nu au avut de câştigat de pe urma greşelilor, nepermise, la care le-a supus dorinţa de putere. Să sperăm că urmăm o direcţie care ne va conduce spre viitorul la care visaseră atlanţii şi că, ajunşi aici, instrumentele dezvoltatei lor civilizaţii vor fi folosite de indivizi avansaţi din punct de vedere spiritual, aşa cum trebuie.

pi Ca fapt particular, în Egipt au fost de curând întreprinse; excavaţii arheologice lângă Sfinx şi Marea Piramidă, finanţate i şi supravegheate de Fundaţia Edgar Cayce, o echipă de la Universitatea Stanford şi guvernul egiptean. Locul săpăturilor – arheologice a fost ales pe baza informaţiilor obţinute de Cayce în stare de transă şi a fost descoperit aici, îngropat, un acoperiş din granit de Aswan, care se poate să fi constituit o parte din tunelul ce conducea către Piramida înregistrărilor, în care se spune că s-ar afla, aşteptând să fie descoperite, nişte capsule conţinând cristale de înregistrare şi alte instrumente. Dacă acestea vor fi într-adevăr descoperite în locuri precum Piramida înregistrărilor din Egipt, mare parte din istoria omenirii va trebui rescrisă. Iată perspectiva din care vom începe să vorbim despre modurile curente de folosire a cristalelor pentru vindecare, un domeniu ce pare situat între fantezie şi realitate.

Vindecarea cu cristale de redescoperirea vechilor unelte cu care se îndepărtează boala

Cristalele de cuarţ sunt întrebuinţate de multe din instrumentele electronice ale culturii noastre prezente. După cum s-a menţionat mai devreme, ele reprezintă

componentele de bază ale multora dintre ceasurile actuale. Motivul pentru care cristalele de cuarţ sunt folositoare pentru indicarea timpului este că, atunci când sunt stimulate prin electricitate, oscilaţiile lor sunt atât de regulate şi de precise, încât reprezintă un mijloc şi un etalon comod de măsurare şi de afişare a unităţilor de timp. Această proprietate a cristalelor de cuarţ este o reflectare a ceea ce cunoaştem sub numele de „efectul piezoelectric”. Când cristalele de cuarţ sunt supuse unei presiuni de ordin mecanic, ele produc un voltaj electric măsurabil. În sens invers, când un curent electric este aplicat unui cristal, acesta va induce o mişcare mecanică. Majoritatea dispozitivelor electronice folosesc o placă de cuarţ. Fiecare placă de cuarţ are o frecvenţă de rezonanţă specifică, care depinde de grosimea şi de mărimea ei. Dacă prin placa de cristal trece un curent electric alternativ, sarcinile oscilează înainte şi înapoi la frecvenţa de rezonanţă a cristalului.

Acest fenomen reprezintă baza pentru componentele oscilatorului cu cristal folosit de multe sisteme electronice pentru a genera şi menţine frecvenţe energetice foarte precise. O altă demonstraţie în legătură cu efectul piezoelectric ne-o oferă cristalul din vârful acului de picup, care transformă vibraţia mecanică a structurilor de înregistrare dispuse, în cadrul discului, sub formă de şanţuri, în oscilaţii electrice. Aceste oscilaţii electrice sunt apoi traduse de componentele electronice ale picupului în muzică şi cuvinte.

Cristalele de cuarţ sunt de fapt compuse din bioxid de siliciu (Si02). Dacă cristalele de cuarţ formează componentele multor sisteme electronice, cristalele de siliciu pur sunt cele care au fost folosite în calitate de componente iniţiale ale computerelor şi tehnologiilor solare. Oamenii de ştiinţă au învăţat să facă cristale speciale de siliciu, care sunt infuzate cu cantităţi precise ale altor elemente în timpul perioadei lor de formare. Aceste elemente adăugate produc variante ale cristalelor de siliciu care prezintă grade specifice de conductivitate

electrică, activitate optică, conductivitate termică etc. Acest proces este numit „dopaj” şi a permis specialiştilor să creeze cristale cu proprietăţi specifice de transformare a energiei.

Deşi oamenii de ştiinţă au ales să investigheze proprietăţile electronice ale cristalelor de siliciu, cristalele de cuarţ sunt cele deţin cel mai mare potenţial de manevrare a energiilor subtile. Toate structurile cristaline sunt formate din şiruri de atomi aşezate cu precizie şi ordine matematică care se întretaie, ca într-o grilă. În afară de diversele structuri de tip grilă, unii cercetători sunt de părere că există şi dispuneri în formă de spirală în cadrul structurii cristalului. Cristalele reprezintă ultimul stadiu de entropie negativă posibilă (cea mai mică dezordine), deoarece ele au cea mai ordonată structură cu putinţă.

Structura cristalină se adaptează în moduri unice şi precise foarte multor feluri de energie, incluzând căldura, lumina, presiunea, sunetul, electricitatea, razele gamma, microundele, bioelectricitatea şi chiar energiile conştiinţei (de exemplu, undele gândului sau formele-gând). Interacţiunea cu diversele energii supune structura cristalului unor moduri de oscilaţie diferite, astfel creând frecvenţe vibratorii specifice de emisie energetică.

Cristalele de cuarţ pot fi folosite în multe feluri pentru a procesa diferite tipuri de energie. Aceste funcţii sunt numeroase şi includ recepţia, reflexia, refracţia, decodificarea, mărirea, convertirea, amplificarea, concentrarea, transmutarea, transferul, depozitarea, comutarea capacitivă, stabilizarea, modularea, echilibrarea şi transmiterea.8

De un interes deosebit pentru discuţia noastră este să vedem cum aplicăm aceste funcţii ale cristalelor de cuarţ atunci când vrem să vindecăm bolile omeneşti folosind energiile subtile.

Să vedem ce spune Marcel Vogel, un mare om de ştiinţă, care lucrează la IBM de 27 de ani şi care cercetează fenomenul cristalelor:

Cristalul este un obiect neutru a cărui structură internă prezintă o stare de echilibru perfect. Când este tăiat forma potrivită şi când mintea umană stabileşte o legătură cu perfecţiunea sa structurală, cristalul emite o vibraţie care extinde şi amplifică puterile mentale ale celui foloseşte. Ca un laser, el radiază energie într-o formă coerentă şi foarte concentrată şi această energie poate fi transmisă, după voinţă, asupra obiectelor sau a persoanelor.

Deşi cristalul poate fi folosit pentru comunicarea între minţi, menirea sa superioară este de-a ajuta oamenii să scape de durere şi de suferinţă. Bine instruit, un vindecător poate îndepărta formele-gând negative care, între ele, au creat structura bolii în corpul fizic al pacientului.

După cum au arătat-o deseori cei înzestraţi cu puteri parapsihice, atunci când o persoană este perturbată emoţional, în corpul de energie subtilă al acesteia apare o slăbiciune boala urmează curând după aceea. Dar, dacă dispune de un cristal tăiat în mod potrivit, un vindecător poate, la fel ca un chirurg care extirpă o tumoare, să îndepărteze tiparele negative din corpul energetic, permiţându-i corpului fizic să revină la starea de plenitudine funcţională.

Conceptul cheie expus de Vogel este că acest cristal de cuarţ este capabil să amplifice şi să direcţioneze energiile naturale ale vindecătorului. Energiile subtile ale câmpului vindecătorului s-au concentrat într-un mod asemănător laserului. De obicei, lumina este incoerentă, în sensul că razele sale de energie se mişcă la întâmplare în mai multe direcţii deodată.

La laserul cu rubin, cristalul creează un efect de amplificare prin organizarea razelor de lumină într-un fascicul ordonat şi coerent care are un uriaş efect energetic. Cristalul de cuarţ lucrează într-un mod asemănător cu energiile subtile ale vindecătorului. Să-l citǎm din nou pe dr. Vogel:

Vindecătorul paranormal foloseşte mâinilor sale ori

ale câmpului său bioenergetic, care nu au nivelurile de coerenţă care se pot obţine prin folosirea unui cristal. Cristalul funcţionează aproape la fel ca un laser: el preia undele difuze de energie şi transformă câmpul energetic aşa de coerent şi de unidirecţional, încât se generează o forţă imensă – una care este mult mai mare decât cazul în care energiilor li s-ar fi permis să fie emise fără a fi ajuns la coerenţă.

Cristalul, atunci când este folosit cu dragoste, dă coerenţă energiilor minţii. El structurează aceste energii în aşa fel încât să se potrivească perfect cu energiile vitale ale persoanei ce trebuie vindecată şi după aceea le amplifică, ca să poată vindeca. 10

Un număr de vindecători folosesc cristalul de cuarţ pentru a-şi amplifica capacităţile naturale de vindecare. Dr. Dolores Krieger, creatoarea atingerii terapeutice, s-a preocupat şi de sporirea energiilor vindecătoare prin utilizarea cristalelor de cuarţ. Ei i s-a arătat această tehnică de către Oh Shinnah, psiholog, vindecător cu cristale şi indian american autohton. Este interesant de ştiut că mulţi dintre vindecătorii (indieni) băştinaşi ai America, în special şamanii tribali au şi cristale de cuarţ în cadrul colecţiilor lor de „obiecte ale puterii”. Pentru membrii populaţiei Jivaro din America de Sud şi pentru triburile din Australia, cristalul de cuarţ este cel mai important obiect al puterii”.

Cristalul de cuarţ are şi alte proprietăţi energetice în afară de concentrarea energiilor subtile ale vindecătorului. Când energia vindecătoare este concentrată prin intermediul cristalului de cuarţ, aceasta este trimisă în corpul pacientului şi distribuită către zonele care au cel mai mult nevoie de (ree) echilibrare energetică. Putem spune că parcă ar exista o inteligenţă înnăscută la această energie, care se duce mereu acolo, dar exact acolo, unde este cerută. Cristalul de cuarţ poate fi ţinut în mână în clipa contactului cu pacientului, când energiile vindecătoare sunt emise prin chakrele palmelor. Când energiile trec prin cristal, ele sunt amplificate şi

direcţionale spre acel sector al anatomiei subtile care are nevoie de reorganizare energetică şi de vindecare. Deşi există, la cristal, o tendinţă naturală de a distribui energia aşa cum trebuie, este totuşi înţelept să aşezăm cristalul peste acea parte a corpului care este mai dureroasă sau mai afectată de boală.

Cristalele de cuarţ pot servi la reechilibrarea şi purificarea chakrelor ce funcţionează anormal sau care sunt „blocate”. Când se purifică o chakră, cristalul este plasat peste punctul corporal ce corespunde chakrei respective şi energia este trimisă prin cristal. Acţiunea de purificare poate fi indusă atât de energiile vindecătorului, cât şi de cele ale individului care are nevoie de reechilibrarea chakrei. Dacă vindecătorul reprezintă sursa activă de energie, energia subtilă este trimisă dinspre chakrele palmelor acestuia, prin intermediul cristalului, spre chakra dezechilibrată a pacientului, în vreme ce vindecătorul se concentrează asupra a ceea ce are de făcut. La fel, o persoană poate folosi cristalul pentru a-şi purifica propriile chakre, punând un cristal simplu peste chakră cu vârful orientat spre exteriorul corpului. În această tehnică, persoana direcţionează energia dinspre interiorul corpului către afară prin intermediul chakrei şi al cristalului de deasupra.

Această metodă poate fi combinată cu diverse tehnici de vizualizare. Ţinând cristalul deasupra chakrei, individul îşi poate imagina că inspiră o energie de o anume culoare (deşi, de obicei, lumina albă este cea mai eficientă) şi apoi vizualizează cum dirijează această lumină prin chakră! a expiraţie. Această metodă poate fi amplificată prin utilizarea sunetului şi a invocaţiei. De exemplu, atunci când individul expiră prin chakră, el poate să intoneze mantra „OM”. Energia sunetului poate fi vizualizată ca fiind proiectată sau cântată printr-o fereastră reprezentând chakra, însoţind energia luminii, care trece prin aceeaşi chakră (fereastră.)

O altă metodă de reechilibrare a chakrelor, utilizată de vindecătorul cu cristale Dael Walker, implică

cooperarea dintre vindecător şi pacient. Când vindecătorul trimite energie printr-un cristal aşezai succesiv pe fiecare chakră importantă, pacientul trebuie să vizualizeze un instrument semicircular de măsurare a energiei (raportor.) Acesta are o gradaţie de la 0 la 180 şi este folosit împreună cu un indicator (imaginar) care se

„Poate" mişca între aceste valori. Pacientul este rugat să vizualizeze că indicatorul arată punctul de la 90°, poziţie ce corespunde echilibrului, alinierii şi sănătăţii perfecte a chakrei. Începând cu chakra coroanei, vindecătorul trece cristalul peste fiecare din chakrele principale şi îl pune pe pacient să vizualizeze acelaşi lucru, indicatorul cu vârful spre gradaţia 90, din mijloc, a raportorului, punctul de echilibru perfect. Când imaginea indicatorului se stabilizează în poziţie verticală, pacientul îi semnalează acest lucru vindecătorului şi acesta trece la chakra următoare, până când toate chakrele vor fi echilibrate în acest fel.

Ca o regulă, energiile vindecătoare transmise prin cristale par să funcţioneze la nivelul corpurilor noastre subtile. Ele ajută energiile vindecătorului să corecteze disfuncţia la nivelul său de început. Boala fizică este de obicei precedată de modificări suferite de corpul eteric. După cum am mai arătat, energiile nivelurilor astral şi mental sunt conectate cu corpul eteric. De aceea, structurile emoţionale disfuncţionale pot crea modificări ale formei astrale care, treptat, se transformă în modificări la nivelul corpului eteric şi în final la cel al corpului fizic.

Când, prin intermediul energiilor vindecătoare transmise cu ajutorul cristalului, are loc corecţia de la nivelul corpurilor astral şi eteric, forma-matrice energetică este remodelată în aşa fel încât creşterea normală a ţesutului poate avea loc din nou, durerea poate fi alungată şi coordonarea dintre diferitele niveluri energetice se poate desfăşura mai uşor. Una dintre problemele care apar la vindecarea cu cristale şi cu energii subtile în general este legată de chestiunea revenirii bolii. De multe ori, o anume durere sau boală se datorează unei forme-gând

negative care este depozitată în cadrul câmpului energetic subtil al persoanei. Această formă-gând este manifestarea energetică a unui gând sau a unei emoţii nefireşti care au fost păstrate prea mult de persoană. Uneori, formele-gând apar la niveluri ale inconştientului şi pot avea legătură cu lucruri nerezolvate din viaţa persoanei sau pe care aceasta nu a vrut să le înfrunte făţiş, direct. Deseori, formele-gând sunt încărcate cu un anume fel de emoţie. Cu cât este mai puternică emoţia asociată care a contribuit la crearea formei-gând, cu atât mai persistentă va fi forma-gând în câmpul auric al individului. Cu toate că se pot folosi energiile vindecătoare amplificate cu ajutorul cristalului pentru a se dezintegra forma-gând negativă din aura unui individ, s-ar putea ca pacientul s-o creeze din nou şi, în final, boala aferentă acesteia sau una asemănătoare revine, dacă nu are loc o corectare a modelelor emoţional şi mental ale individului. Acest aspect a fost discutat pe scurt în capitolul 8, atunci când s-au examinat diferenţele dintre vindecarea magnetică şi cea spirituală.

Posibilitatea ca o boală să revină după ce ea a fost, să spunem, alungată prin vindecare paranormală, cu sau fără cristal, ţine de faptul că există factori mai profunzi legaţi de vindecare, aparţinând domeniului conştiinţei şi al corpurilor subtile, care nu au fost luaţi în considerare sau abordaţi într-un mod corespunzător. De multe ori, cea mai bună (şi cea mai rezistentă) formă de vindecare nu este realizată prin folosirea unei singure modalităţi, ci prin combinarea mai multor proceduri. În viitor, centrele – de vindecare holistică vor dezvolta o formă de terapie multidimensională, care va utiliza tratamente fizice, inclusiv masajul şi hrana corectă; terapii subtil-energetice; psihoterapie, pentru a-l ajuta pe om să înţeleagă că a adoptat nişte strategii nepotrivite pentru a răspunde stresului.

O altă aplicaţie interesantă a cristalelor de cuarţ în raport cu vindecarea ţine de capacitatea cristalelor de a fi programate printr-o formă-gând a vindecării. Ceea ce vreau să spun este că un vindecător poate să ţină un

cristal de cuarţ în mână şi să-şi imagineze că trimite energie către un pacient absent care are nevoie de vindecare. Vindecătorul poate să vizualizeze diferite tipuri de energie pe care le trimite unui anume organ prin vizualizarea unei culori sau a unui flux energetic care se deplasează în acea zonă a corpului. De asemenea, vindecătorul se poate concentra asupra măririi vitalităţii generale a pacientului, vizualizându-l sănătos, puternic, bine. Pacientul aflat la distanţă poate, în aceste condiţii, primi energia vindecătoare prin intermediul a două mecanisme. *Deoarece cristalele de cuarţ sunt amplificatoare ale energiei gândului şi operează la nivelul energiilor magnetoelectrice, frecvenţele energetice dirijate prin gând ale vindecătorului pot fi intensificate şi propagate simultan la distanţă către pacient*. În mod alternativ, cristalul de cuarţ pare să poată acţiona ca un fel de condensator al formei-gând, prin aceea că este în stare să absoarbă o încărcătură de energie vindecătoare care prezintă caracteristici de frecvenţă specifice. Vindecătorul încarcă cristalul cu modelul energetic pe care doreşte să-l propage asupra pacientului şi apoi îi dă cristalul pacientului să-l ţină în mână. În mâinile pacientului, cristalul este în stare să-şi descarce energia depozitată, chiar şi în absenţa vindecătorului. În felul acesta, minutele sau orele petrecute pentru încărcarea un anume cristal pot fi transformate într-un singur moment de descărcare a energiei vindecătoare. Când cristalul este folosit în acest mod, el se comportă ca un condensator electric care este capabil să înmagazineze sarcini energetice mici pentru o perioadă de timp, pentru ca apoi să-şi descarce conţinutul cu o singură zvâcnire puternică.

Prin capacitatea lor de a accepta şi de a înmagazina o formă-gând vindecătoare, cristalele sunt similare mijloacelor de înregistrare magnetică cum ar fi floppy-discurile. Cristalul este programat cu informaţii de ordin specific care folosesc energiile superioare ale conştiinţei. Cu cât pot fi păstrate mai limpezi gândul sau imaginea în mintea vindecătorului, cu atât vor fi mai precise

informaţiile energetice depozitate în cristal. Cristalele ar trebui programate în aşa fel încât să îndeplinească doar câte o funcţie energetică pe rând (într-un singur cristal pot fi depozitate mari cantităţi de date energetice, ca într-un cristal-bibliotecă, dar toate datele sunt legate de o funcţie informativă similară.)

Memoria energetică a cristalului, la fel ca un disc de înregistrare magnetică, poate accepta numai un grupaj de date o dată. Pentru a încărca un cristal cu noi forme-gând sau funcţii, el trebuie mai întâi curăţat, aşa cum de pe un disc magnetic se şterg înregistrările vechi înainte de a i se imprima informaţii noi. În general, atunci când cineva alege un cristal pentru uz personal sau pentru vindecare, cristalul trebuie iniţial curăţat de fostele energii vibratorii, astfel încât să-şi îndeplinească funcţiile fără erori datorate vechilor programări. Procesul de curăţare sau de purificare a cristalului poate fi realizat într-o multitudine de feluri.

Vechile metode de purificare a unui lichid includ aşezarea cristalului în bătaia luminii soarelui vreme de câteva zile sau punerea lui în sare marină pentru o zi sau două, sau îngroparea în pământ pentru două-şapte zile, sau introducerea lui în apă sărată, sau turnarea de şuvoaie de apă peste el vreme de una până la şapte zile. Una dintre cele mai rapide metode de purificare a cristalului constă în punerea lui într-un vas cu apă distilată sau de izvor care conţine câteva picături de esenţă florală Pennyroyal. Această procedură nu durează decât câteva minute, în comparaţie cu orele şi zilele cerute de celelalte proceduri. Prin curăţarea cristalului de vechile energii statice, se produce, în esenţă, demagnetizarea cristalului, astfel încât să poată accepta noi funcţii energetice, în conformitate cu dorinţele şi cu conştiinţa proprietarului. Majoritatea cristalelor trebuie curăţate din când în când, pentru că acest proces le ajută să-şi păstreze proprietăţile subtil-energetice transformatoare.

Cristalele de cuarţ posedă ele însele proprietăţi energetice speciale care au efecte vindecătoare chiar şi în

absenţa vindecătorilor. Se crede că minunatele cristale reprezintă purificatori naturali ai energiilor subtile, întrucât ei absorb energiile negative şi transmit doar frecvenţele de natură pozitivă, benefică.

Cristalele folosite pentru vindecare îşi au propria putere şi propria energie şi funcţionează doar prin simplul fapt că se află în apropierea unei fiinţe suferinde. Când sunt ţinute mână, ele pot fi programate pentru boli specifice. Ele vor amplifica intenţiile vindecătorului şi, prin puritatea lor, vor combina forţele naturii şi ale spiritului pentru a canaliza energiile vindecătoare. În acelaşi timp, cristalele vor îndepărta durerea, vor ridica nivelul vibraţiilor, vor induce limpezimea minţii, vor ajuta la diminuarea emotivităţii, vor refracta energiile dizarmonice, vor îndepărta ionii negativi, vor colecta ionii pozitivi şi vor înfrumuseţa visele, fără a primi niciun ajutor de la oameni. 12

Unele dintre efectele pe care cristalele de cuarţ le pot avea asupra oamenilor sunt legate de un anume efect de rezonanţă realizat în raport cu structurile noastre cristaline. După cum am menţionat mai devreme în cadrul acestui capitol, ştiinţa a început de curând să recunoască o nouă clasă de cristale, cunoscute sub numele de cristale lichide. Acestea au o structură care este parţial cristalină şi parţial fluidă. Biologia începe să înţeleagă că multe substanţe şi membrane din corpul uman par să funcţioneze ca nişte cristale lichide. Din perspectivă subtil-energetică, un număr de structuri cristaline solide şi lichide de la nivelul fizic sunt implicate în realizarea acordajului dintre energiile subtile şi sistemul nervos, ca şi în deplasarea forţei vitale prin corp. Pentru a cita iarăşi din materialul obţinut pe cale mediumnică de Ryerson:

La jumătatea drumului dintre sistemele circulator şi nervos, se creează un curent electromagnetic prin polaritatea celor două sisteme. Într-adevăr, există o conexiune intimă între aceste două sisteme în raport cu forţa vitală şi cu conştiinţa, concepte pe care ştiinţa modernă încă nu înţelege. Forţa vitală lucrează mai mult

prin intermediul sângelui, pe când conştiinţa lucrează mai mult prin intermediul creierului şi al sistemului nervos. Aceste două sisteme conţin proprietăţi asemănătoare celor ale cristalului de cuarţ şi sunt străbătute de un curent electromagnetic. Celulele sângelui, în special celulele roşii şi celulele albe, se aseamănă, prin calităţi, mai mult cu cuarţul, în vreme ce sistemul nervos este mai mult impregnat şi influenţat de curentul electromagnetic. Forţa vitală şi conştiinţa folosesc aceste proprietăţi pentru a intra m şi pentru a stimula corpul fizic.

Există diferite structuri asemănătoare celeia în corpul fizic şi în corpurile subtile, care amplifică impactul remediilor vibraţionale. În *corpul fizic, aceste zone includ: sărurile celulare, ţesuturile grase, limfa, celulele roşii şi albe şi glanda pineală. Aceste structuri cristaline reprezintă sistem complet în cadrul corpului, dar care este analizat şi înţeles cum trebuie de medicina modernă.*

Structurile cristaline acţionează prin rezonanţă. Există un sincronism între proprietăţile cristaline din fizic şi corpurile subtile, eter şi multele remedii vibraţionale, special esenţele florale şi elixirele din pietre preţioase. Aceste proprietăţi ale corpului măresc forţa vitală a remediilor vibraţionale, aducând-o la un nivel identificabil ce permite asimilarea ei. Într-adevăr, aceste proprietăţi cristaline sunt ceea ce permite majorităţii energiilor eterice să pătrundă corp, acţionând ca nişte relee în acest sens. În felul acesta se realizează o distribuţie echilibrată a diferitelor energii, la frecvenţe corecte, ceea ce stimulează descărcarea toxicităţii şi permite instalarea sănătăţii. În mod asemănător, vibraţiile specifice undelor radioelectrice acţionează asupra cristalelor din aparatul de radio. Cristalul rezonează cu înalta frecvenţă în aşa fel încât s-o absoarbă, lăsând să treacă frecvenţele audio care sunt perceptibile pentru corp. 13

Această relatare permite o constatare importantă şi anume că fiinţele umane sunt, până la un punct, nişte cristale vii. Anumite aspecte ale sistemului energetic uman au aceleaşi proprietăţi transformatoare ca ale cristalelor

naturale de cuarţ. *Când se folosesc cristale naturale de cuarţ pentru a se vindeca trupul, transferul de energie se petrece parţial datorită rezonanţei dintre cristalul de cuarţ şi sistemele celulare ce prezintă proprietăţi asemănătoare celor ale cuarfului*. Aceleaşi elemente biocristaline amplifică anumite aspecte ale forţei vitale prin intermediul unor circuite energetice speciale din corp. Sistemele biocristaline sunt profund implicate în procesul de mediere a intrării energiilor de frecvenţă superioară în organism.

O altă metodă de a interacţiona cu structurile cristaline ale corpului presupune folosirea elixirelor din pietre preţioase sau din cristale. Prin ingerarea unui asemenea elixir, amprenta energetică a unui anume cristal, în acest caz cuarţul, conţinută de apa care a fost încărcată cu cristalul prin acţiunea luminii soarelui, este tranferată direct în sistemul energetic subtil al individului. Elixirul de cuarţ, datorită efectului său de rezonanţă asupra structurilor cristaline ale glandei pineale şi ale măduvei spinării, care sunt profund implicate în procesul de ridicare a energiei Kundalini, pare a fi în stare să amplifice practica meditaţiei şi să ajute omul în a atinge un grad superior de evoluţie spirituală.

În ceea ce ţine de autovindecare, cristalul de cuarţ este un instrument foarte bun pentru cel care vrea să mediteze mai bine. Când un cristal este folosit pentru atingerea iluminării spirituale prin practici meditative, el trebuie ales numai şi numai în acest scop. Cu alte cuvinte, cristalul trebuie folosit doar pentru meditaţie, nu şi pentru vindecare. Dacă se doreşte vindecarea cu cristale, trebuie ales un al doilea cristal numai pentru acest scop. În general, individul ar trebui să nu îşi împartă cristalul pentru meditaţie cu nimeni, întrucât cristalele sunt programate cu frecvenţele energetice specifice proprietarului. Dacă li se permite altora să ţină în mână şi să folosească cristalul pentru meditaţie al cuiva, acesta poate fi amprentat sau contaminat cu gânduri şi energii nedorite, chiar dăunătoare.

Când se foloseşte un singur cristal de cuarţ pentru

meditaţie, el trebuie ţinut în mâna stângă. Motivul este că mâna stângă este conectată, din punct de vedere neurologic, cu emisfera cerebrală dreaptă. La rândul său, emisfera cerebrală dreaptă pare a fi conectată la câmpurile dimensional-superioare ale conştiinţei Sinelui Superior, deoarece emisfera dreaptă se uneşte cu glanda pineală prin reţele cristaline (a se vedea capitolul 7). Prin ţinerea cristalului în mâna stângă, energiile cristaline care intră se cuplează direct la circuitul subtilenergetic ce face legătura cu emisfera dreaptă, care, după cum am spus, este, la rândul său, conectată la Sinele Superior. Tehnicile de meditaţie care implică vizualizarea permit utilizarea capacităţilor naturale ale emisferei drepte pentru crearea unei legături mai directe cu cristalul de cuarţ.

Se pot folosi şi două cristale de cuarţ, ţinând unul în fiecare mână, în timpul procesului de meditaţie. Când se folosesc două cristale cu un singur vârf, piatra din mâna stângă trebuie să aibă vârful orientat spre corp, iar cea din mâna dreaptă invers. Există circuite energetice naturale care implică primirea de energie prin intermediul chakrelor palmei stângi şi trimiterea de energie prin intermediul chakrelor palmei drepte.

Cristalele cu terminaţie dublă – care au două vârfuri – sunt extrem de utile pentru meditaţie. Pe lângă faptul că sunt mai puternice, pietrele cu terminaţie dublă conectează mai bine cristalele între ele în cadrul circuitelor subtil-energetice. Se poate vorbi mult despre diferitele aranjamente geometrice ale cristalelor. Fiecare aranjament poate avea o anume valoare şi aplicaţie. De exemplu, se poate pune un al treilea cristal, mai mic, în dreptul chakrei dintre sprâncene, pentru a crea un circuit triunghiular cu cristalele din cele două mâini. Un alt efect puternic de amplificare se poate crea atunci când te aşezi înăuntrul unui spaţiu de meditaţie delimitat de cristale. Prin alinierea a şase cristale în forma stelei lui David, care se compune din două triunghiuri ce se întrepătrund, cel care meditează şi care se află, şezând, în centru poate să atragă asupra sa influenţa reţelelor energetice-grilă ale

mediului planetar, fiind totodată scăldat de energia câmpurilor subtile generate de un asemenea aranjament cristalin. Aceste energii care, prin întretăiere, descriu grile, reprezintă linii energetice ce pot fi folosite pentru dezvoltarea conştiinţei, pentru vindecare şi chiar pentru reuşite ce ţin de domeniul tehnic. Structura grilă poate fi activată prin ţinerea unui cristal în mâna dreaptă, cu vârful spre afară din corp şi spre cristalele din jur. Acest proces poate fi amplificat, dacă persoana în cauză se vizualizează inspirând energie (lumină albă) prin chakra coroanei (Sahasrara). Energia este apoi direcţională în jos prin chakra inimii şi este eliminată prin cristalul din mâna dreaptă odată cu expiraţia. În timpul acestui proces, conexiunea cu cristalele reţelei se realizează prin intenţie şi prin energiile-gând ale persoanei. Aceasta se vizualizează creând linii de energie sau de lumină care unesc cristalele între ele, până când formează modelul geometric dorit. Acest proces este amplificat într-un mod special, dacă modelul geometric presupune existenţa unui cristal central.

Când mai multe cristale formează aranjamente geometrice, ele produc câmpuri energetice unificate, numite „sisteme interconectate”. 14 Aceste sisteme combină energiile mai multor cristale pentru a crea un puternic efect sinergie, întrebuinţarea unor asemenea aranjamente ale cristalelor se bazează pe conjugarea principiilor sacre ale geometriei cu dinamica energetică a cristalelor şi a oamenilor. Principiul care stă la baza creării sistemelor interconectate (grilă) se referă la dispunerea cristalelor programate în structuri echilibrate, armonioase, în cadrul cărora fiecare cristal rezonează puternic cu celălalt. Frecvenţele interacţionează între ele la fel ca multiplele valuri circulare născute de aruncarea în apă a mai multor pietricele simultan. Prin intersectare, aceste valuri produc o mandala de energie dinamică. Când se folosesc asemenea aranjamente cristaline, cel mai bine este ca persoana aflată în centrii să ţină în mână un „cristal focal”, care serveşte la unificarea, concentrarea şi

direcţionarea corespunzătoare a energiilor subtile.

Există numeroase variante de folosire a diferitelor dispuneri geometrice ale cristalelor, care implică şi uzul terapeutic. Când se recurge la modelele geometrice cristaline pentru vindecare, s-ar putea să fie nevoie de ciorchini de cristale de cuarţ, în loc de cristale individuale, pentru crearea punctelor de emisie-recepţie din cadrul formei geometrice. În funcţie de tipul şi de gravitatea bolii, ciorchinii de cuarţ pot crea o grilă energetică cu o mult mai mare putere de câmp, pentru a produce efecte terapeutice importante. 15

Grilele energetice de diverse forme pot fi create în aşa fel încât să aibă efecte variabile asupra conştiinţei individului. Grilele pot să reprezinte mandale circulare sau chiar forme dreptunghiulare. Un model simplu de grilă poate fi realizat prin plasarea de cristale în fiecare dintre cele patru colţuri ale camerei de meditaţie şi prin aşezarea unui al cincilea în mijlocul camerei sau prin atârnarea acestuia de tavan. Iarăşi, grilele sunt activate de individ prin vizualizare activă şi prin intenţie, folosind un cristal suplimentar. Amplificarea eficacităţii meditaţiei poate fi realizată prin crearea unor forme geometrice cristaline-grilă de factură unică şi care au efecte specifice asupra conştiinţei celui care meditează. Stând, jos, în centrul grilei şi ţinând în mână un cristal focal, individul de fapt devine o parte din reţeaua energetică-grilă. În afară de a te aşeza înăuntrul unei structuri cristaline, există şi alte metode, inclusiv vizualizarea, care pot amplifica efectul cristalului asupra experienţei reprezentate de meditaţie.

După cum s-a menţionat anterior, tehnicile de vizualizare folosite în timpul meditaţiei cu cristale par a da rezultate pozitive datorită legăturii dintre emisfera cerebrală dreaptă şi Sinele Superior. Există destule tehnici de meditaţie care întrebuinţează imagini şi simboluri esoterice şi arhetipale foarte puternice. Folosirea în interior a acestor simboluri şi imagini îi permite practicantului să aibă un contact creativ cu energiile cristalului pentru meditaţie. Înainte de a încerca vreo

tehnică de meditaţie bazată pe folosirea cristalului, trebuie să vizualizezi cum te înconjori cu o sferă de lumină albă protectoare. Aceasta ajută la izolarea câmpului energetic propriu de posibilele influenţe negative dinafară.

O modalitate care s-ar putea să fie foarte eficace pentru explorarea energiilor cristalului cere să vizualizezi cum te micşorezi şi intri, folosind o uşă, într-un cristal. Când te afli, mental, în interiorul cristalului, poţi folosi multe exerciţii ce ţin de imaginaţie. Poţi, de exemplu, să explorezi spaţiul interior al cristalului, în timp ce încerci să simţi energiile care curg prin acesta. O altă variantă îţi propune să te imaginezi văzând mai multe uşi cu etichete pe ele şi aflate de-a lungul unui coridor, înăuntrul cristalului. De pildă, când te afli pe acest coridor, imaginează-ţi că stai în faţa unei uşi pe care scrie Bibliotecă. Acum observă-te intrând în această cameră. Odată ajuns aici, vezi mai multe rânduri de rafturi sprijinite de perete, fiecare dintre ele conţinând cristale în loc de cărţi. Imaginează-ţi că te gândeşti la un subiect în legătură cu care vrei să obţii informaţii. În timp ce te gândeşti la subiectul cu pricina, gândeşte-te totodată la cristalul din bibliotecă care îţi poate satisface dorinţa de a te informa. În timp ce priveşti diferitele rafturi, un anume cristal va începe să strălucească. Imaginează-ţi că te apropii de acest cristal, că îl iei în mână şi ceri, mental, informaţii despre subiectul care te interesează. Cristalul din bibliotecă s-ar putea să-ţi ofere într-adevăr informaţiile pe care le cauţi, prin sentimente, imagini şi chiar prin mesaje vorbite şi transmise mental minţii întrebătoare.

Chiar dacă această tehnică implică în primul rând cunoaşterea simbolurilor, multe informaţii valoroase pot fi obţinute în legătură cu aspecte ale personalităţii şi ale sinelui tău. Simbolismul imaginilor vizuale, precum cele folosite în exerciţiul de meditaţie cu cristale, descătuşează potenţialul ascuns al emisferei drepte, care procesează informaţiile de natură simbolică/metaforică, prin opoziţie cu emisfera stângă, care se ocupă cu gândirea liniară, verbală. Faptul că simbolurile ascund multe înţelesuri

importante explică de ce interpretarea viselor are un rol cheie în accesarea potenţialului nostru psihic. Din cauză că activează conexiunea dintre emisfera dreaptă şi Sinele Superior, imaginile simbolice folosite în meditaţiile cu cristale ne permit să avem un acces mai bun la băncile de informaţii ale sufletului.

Noi perspective asupra regnului mineral: *energiile naturii şi cele şapte sisteme de cristale*

Cristalul de cuarţ nu reprezintă decât unul dintre multele cristale şi pietre preţioase care pot fi folosite în scopul vindecării, energizării şi accesării dimensiunilor superioare ale conştiinţei. Cuarţul despre care am vorbit până acum este cristalul de stâncă din familia cuarţului. Toate cristalele din familia cuarţului sunt compuse din dioxid de siliciu. Există multe culori şi varietăţi de cuarţ, din cauză că în cadrul amestecului de dioxid de siliciu există şi resturi ale altor elemente. De exemplu, ametistul, care este un tip violet de cuarţ, este colorat fiindcă există în structura sa cristalină urme de mangan. În afară de cuarţul de ametist, există cuarţul fumuriu, galben sau auriu, cuarţul roz, verde, albastru şi cuarţul cu incluziuni, cum ar fi cuarţul rutilat. Fiecare varietate de cuarţ are propria sa energie subtilă, de tip special şi propriile sale calităţi vindecătoare. Cuarţul nu este decât una dintre formele cristaline care alcătuiesc regnul mineral al pământului.

Regnul mineral include o latură exoterică sau fizică şi una esoterică sau spirituală. Toate regnurile din natură exprimă într-o formă unică energiile divine ale conştiinţei Creatorului, în regnul vegetal, latura esoterică poate fi văzută în numeroasele, multicolorele şi unicele flori care populează pământul. Pe de altă parte, energiile subtile ale florilor şi capacităţile esenţelor lor de a transmuta şi de a transforma conştiinţa umană ne prezintă latura esoterică sau spirituală a regnului vegetal. În regnul mineral, acest aspect exoteric poate fi văzut în multitudinea de varietăţi şi de culori ale cristalelor şi pietrelor preţioase care există pe pământ. Aspectul fizic sau material al regnului mineral

este exprimat prin diferitele tipuri, mărimi şi forme ale cristalelor din natură. Aspectul spiritual este exprimat prin intermediul construcţiei geometrice interioare a formelor cristaline. Studierea acestor forme interioare – simetriile divine ale structurii atomice a cristalelor – este cunoscută ca ştiinţa cristalografiei.

Cristalele, pietrele preţioase şi rocile au fost clasificate de cei care studiază cristalografia în sisteme specifice în funcţie de simetriile unice ale dispunerilor lor moleculare. Există şapte categorii în care se împart sistemele de cristale. Aceste şapte sisteme se bazează pe diferenţele cheie care există în geometria structurilor cristaline. Aceste sisteme se împart în triclinic, monoclinic, ortorombic, tetragonal, hexagonal, cubic şi romboedric. Această ultimă categorie este deseori considerată de mineralogi ca făcând parte din sistemul hexagonal. Figurează aici ca separate, deoarece sistemele romboedric şi hexagonal prezintă afinităţi cu totul diferite în raport cu nivelurile dimensional-superioare ale energiei şi materiei, în mare parte precum cele demonstrate de cele şapte chakre principale ale corpului eteric.

Fiecare din sistemele cristaline are o afinitate sau o rezonanţă subtil-energetică cu un anume subplan energetic al regnului mineral. S-ar putea spune că fiecare subplan mineral reprezintă un tip de formă-gând divină sau de model energetic din cadrul naturii care contribuie la organizarea formei cristaline. Modelul atomic, fizic, al cristalului este preorganizat la nivel subtil de energiile emanând din planul eteric şi din planurile superioare acestuia. *Acest proces de coordonare a cristalelor este similar modelării de la nivelul corpului eteric care precedă organizarea şi manifestarea activităţii celulare a corpului fizic*. Într-adevăr, cristalele demonstrează proprietăţi de creştere şi de extindere foarte asemănătoare cu cele ale organismelor vii. În timp ce cristalul creşte, atomii săi migrează către poziţiile moleculare corespunzătoare, ghidate de energiile eterice asociate regnului mineral. Ca şi în cazul regnului uman, există şi la minerale un corp

eteric care îl înconjoară şi care se întrepătrunde cu cel fizic. De aceea, există, potenţial, o rezonanţă puternică între corpurile eterice cristaline şi corpurile eterice celulare. Structura eterică a cristalului este cea care determină emanarea sau absorbirea de energie de către piatră. De exemplu, în cazul minereului de uraniu avem un exemplu cu privire la manifestarea naturală a principiului radiaţiei, în vreme ce la plumb vedem exemplificată capacitatea de absorbţie.

După cum am discutat pe scurt la sfârşitul capitolului al patrulea, există conştiinţă în toate aspectele materiei, de la nivelul uman până la cel atomic. Calitatea şi cantitatea conştiinţei diferă la flecare nivel de existenţă şi de manifestare. Întreaga materie reprezintă o formă de exprimare a luminii şi energiei cristalizate a Creatorului, care nu este în sine decât conştiinţă pură. Nu contează aici dacă ne situăm de partea creaţioniştilor sau a evoluţioniştilor. Nu vi se sugerează decât că energia cosmică din care este formată întreaga materie, fie că aceasta se datorează, ca fenomen, unei explozii de genul big bang, sau gândirii divine, este energia conştiinţei pure, care este Dumnezeu.

Unele texte esoterice spun despre energia lui Dumnezeu că reprezintă tot ceea ce există şi că trupul divin este chiar materialul din care a fost ţesut universul. Tot ceea ce înseamnă materie, chiar şi la nivel subatomic, este format din mici picături de lumină condensată-un fel de minicâmp energetic concentrat. Există conştiinţă în această unitate ireductibilă de energie. Ea reprezintă materia primă din care s-a construit universul.

Proprietăţile sale de bază sunt reflectate de toate aspectele creaţiei. Toate aspectele de manifestare ale acestei energii, cum ar fi atomii sau chiar electronii, posedă o anume formă, rudimentară, de conştiinţă, deşi foarte diferită de ceea oamenii înţeleg prin conştiinţă.

Dacă putem accepta că fiecare atom posedă o formă de conştiinţă, este mai uşor să admitem că, atunci când mai mulţi atomi ce întruchipează această conştiinţă se

unesc şi devin un tot, ca în cazul formării cristalului, se creează un corp de energie care exprimă un model vibratoriu definit. În natură, acesta fenomen poartă numele de Legea Atracţiei, potrivit căreia atomii similari prin structură sau vibraţie se unesc spre a vibra la unison, astfel producând o formă fizică sau un conglomerat de atomi. *Fiecare model vibratoriu cristalin are o legătură sau o corespondenţă energetică cu anumite ale altor regnuri din natură*. După cum vom demonstra curând, *din cele şapte subplanuri ale regnului mineral are o corespondenţă energetică cu cele şapte chakre principale ale anatomiei umane subtile*.

V-aţi întrebat vreodată de ce există o asemenea varietate de pietre preţioase şi de minerale pe planetă? *Poate fi vorba despre un proces nesfârşit de creare de forme pe care-l întâlnim la toate regnurile din natură*) *al cărui scop de bază este creşterea calităţii şi expandarea conştiinţei*? *Dacă ne referim aceşti atomi ai substanţelor minerale, poate fi vorba de fel de exprimare a „conştiinţei" în modul care ei corespondează cu celelalte regnuri ale naturii*? *Dacă aşa stau lucrurile, putem, atunci, să începem a gândi că sistemul nostru solar nu reprezintă decât un conglomerat alt TUTUROR formelor şi corpul unei Fiinţe care se exprimă prin el şi îl foloseşte pentru a îndeplini un scop anume şi pentru a pune aplicare o idee de bază*?

Dacă vă veţi aminti de truismul că „noi nu suntem decât un microcosm în cadrul unui macrocosm, (*după cum este sus, aşa este şi jos*) *şi vom recunoaşte că micuţul atom reprezintă prin sine însuşi un sistem solar în manifestare, diferind de alţi atomi în funcţie de numărul şi de dispunerea electronilor în jund sarcinii centrale, veţi putea înţelege că această temă se repetă mereu şi mereu în nenumărate forme de exprimare şi veţi recunoaşte că suntem TOŢI o parte a SINGURULUI ÎNTREG. 16*

Într-un fel, acest lucru face mai mult decât să descrie premisa de bază în raport cu care conştiinţa evoluează prin intermediul a diferite forme de materie şi de exprimare fizică, dar reformulează conceptul la care

atlanţii s-au referit prin Legea lui Unu. Întrucât toţi suntem compuşi din aceeaşi energie conştientă, la fel ca orice altceva din creaţie, suntem toţi expresii ale unui principiu unificator invizibil. Acest concept ne explică faptul că suntem manifestări diferite ale unei conştiinţe divine şi că această conştiinţă se exprimă prin forme şi aranjamente geometrice speciale care se repetă la nivel atât microcosmic cât şi macrocosmic. *Nivelurile de ordine ce există raport cu toate formele de viaţă şi de organizare a materiei sunt guvernate de legi nevăzute ale formei. Energiile subtile care determină forma există ca modele şi forme geometrice ce se repetă şi care influenţează modurile de exprimare ale sistemelor, ele cel mai mic atom până la cea mai mare galaxie*.

Atomii regnului mineral sunt ghidaţi de forme-gând cu funcţii specifice sau de modele energetice subtile din natură care există în subplanurile materiei. Aceste subplanuri sunt însoţite de nivelurile energetice ale celor şapte chakre principale ale fiinţei umane. Fiecare chakră majoră este asociată unei frecvenţe şi calităţi diferite a energiei. De asemenea, fiecare chakră prezintă caracteristici subtile şi proprietăţi diferite în raport cu modul de exprimare al vehiculul uman la nivel fizic. Fiecare din cele şapte subplanuri ale regnului mineral are o corespondenţă cu energiile celor şapte chakre.

Forma-gând a fiecărui subplan mineral îndrumă şi determină organizarea geometrică echilibrată a atomilor de aceeaşi natură vibratorie. Aşa stând lucrurile, toate cristalele formate prin respectarea modelelor corespunzând unui anume subplan vor prezenta unele proprietăţi vibratorii şi subtilenergetice comune. Există, totuşi, uşoare variaţii geometrice care creează diferenţe subtile ale calităţilor energetice ale componentelor aceluiaşi sistem de cristale.

La modul foarte general, mineralele ce aparţin oricăruia din cele şapte sisteme de cristale au proprietăţi subtil-energetice speciale asociate cu energiile (sau razele) dimensionalsuperioare şi cu chakrele specifice ale

corpurilor subtile. Razele culorilor asociate cu fiecare sistem de cristale reprezintă octavele superioare ale culorilor ce există în spectrul vizibil şi nu pot fi văzute decât prin clarvedere.

În general, pietrele ce aparţin diferitelor sisteme au în comun calităţile enumerate în diagrama nr. 28. Deşi sunt multe cristalele încadrate de aceeaşi schemă de clasificare, flecare cristal va fi uşor diferit în raport cu membrii familiei sale. Pe lângă proprietăţile pe care le au în comun cu mineralele din aceeaşi categorie (de exemplu tetragonală sau hexagonală), flecare piatră preţioasă ori cristal posedă caracteristici unice proprii. Sistemele de cristale prezentate în diagrama nr. 28 au fost aşezate în ordinea relaţiei lor cu cele şapte chakre principale ale corpului uman. 17 În afară de rezonanţa cu o anume chakră, cristalele aparţinând fiecărui sistem vor tinde, de obicei, să aibă efecte energetice şi asupra altor chakre.

Diagrama nr. 28 ENERGIILE SUBTILE ALE CELOR ŞAPTE SISTEME DE CRISTALE

SISTEM DE CRISTALE	RAZĂ	NATURĂ ENERGETICĂ	CHAKRĂ AFECTATĂ
TRICLINIC	Galbenă	Perfecţionare	Coroană
MONOCLINIC	Violet-albastră	Pulsaţie Mişcare	Al treilea Ochi
ORTOROMBIC	Portocalie	Protecţie Cuprindere	Gât
TETRAGONAL	Roz	Echilibrare	Inimă
HEXAGONAL	Verde	Creştere Vitalit	Plex solar

		ate	
CUBIC	Albastru-cobalt	Primară Legătura cu pământul	Sacrum
ROMBOEDRIC	Roşie	Energizare	Coccis

Calităţile energetice ale fiecărui sistem cristalin sunt destul de interesante. De exemplu, cristalele sistemului cubic, (diamante, granate şi fluorine) prezintă calităţi primare prin natură, sau, altfel spus, integratoare. Aceste cristale pot fi folosite în meditaţie sau în alte stări de conştiinţă pentru a se rezolva problemele „bolovănoase”, concrete, care tind să ţină de planul exclusiv lumesc, fizic. Aceste cristale emană un gen de energie „de construcţie” la nivelul fundamentului existenţial. Cristalele din sistemul cubic au la bază un model energetic care ajută la repararea structurilor celulare afectate, de la nivelul molecular al ADN-ului până la scheletul sistemului osos. De asemenea, sistemul cubic tinde să rezoneze cu chakra sacrală a anatomiei energetice subtile. Deşi diamantele, granatele şi fluorinele demonstrează proprietăţi ce corespund sistemului cubic de cristale, fiecare dintre ele posedă calităţi subtil-energetice care transcend această clasificare de bază

Cristalele din clasa hexagonală (smaraldele şi alte componente ale familiei beriliului, acvamarinele şi apatitele) sunt de o natură mai complexă. Ele tind să favorizeze procesele de creştere şi de (re) vitalizare. De fapt, despre cuarţ se spune că este atât hexagonal cât şi romboedric şi demonstrează proprietăţi proprii acestei clase de cristale. Cristalele de tip hexagonal pot fi folosite şi pentru vindecare, echilibrare energetică, comunicare şi stocare de informaţii. Aceste cristale au o energie care se asociază foarte bine cu verbul a dărui. Ele ajută la concentrarea energiei vindecătoare către organe şi glandele endocrine, ca şi spre acupuncte şi meridiane. Ele pot contribui la reechilibrarea energiilor tuturor chakrelor şi corpurilor subtile. În plus, cristalele din această

categorie pot avea efecte benefice asupra conştiinţei, contribuind la dezvoltarea creativităţii şi a intuiţiei, la amplificarea capacităţilor paranormale, la aprofundarea procesului de meditaţie şi la îmbunătăţirea acordajului cu Sinele Superior. Deşi cristalele sistemului hexagonal pot influenţa toate chakrele, ele tind să rezoneze cel mai puternic cu chakra plexului solar.

Pietre precum zirconiul, wulfeniul şi calcopirita aparţin sistemului tetragonal şi se spune despre ele că şi „dau" şi „iau.", rolul lor principal fiind de a echilibra. Cristalele din această categorie prezintă calităţi care le permit să absoarbă calităţile negative ale Pământului, deşi ele pot şi emite vibraţii pozitive. După absorbirea energiilor negative, aceste pietre acţionează pentru a transmuta negativitatea. În consecinţă, ele pot fi numite pietre de transmutaţie. Sistemul tetragonal corespunde chakrei inimii. Prin intermediul lecţiilor inimii – care uneori dăruiesc bucurie, prin sentimentele cu care te hrănesc, iar alteori tristeţe, prin loviturile cu care te izbesc – natura sufletului suferă un proces de echilibrare. Cristalele aparţinând sistemului tetragonal canalizează vibraţiile către Pământ şi creează conexiuni între structurile clasice şi dimensiunile superioare. Forma tetragonală descrie clasica piramidă cu trei feţe. Această structură piramidală de bază şi apartenenţa ei la geometria formelor sacre face ca cristalele de tip tetragonal să servească la acordajul cu dimensiunile superioare.

Pietrele aparţinând sistemului ortorombic, care includ peridotul, topazul şi alexandrinii, au un caracter unic prin faptul că favorizează aspectul de a putea cuprinde, de a putea încadra modele energetice, probleme şi forme-gând. Ele pot aduce mai aproape lucruri îndepărtate sau proiecta lucruri apropiate la distanţă. Cu alte cuvinte, pot contribui la lărgirea perspectivei asupra unor lucruri care par de neatins sau de nefăcut. Asemenea cristale ajută la amplificarea şi clarificarea a ceea ce nu este bine definit. Ele amplifică conştiinţa într-un mod care

permite trecerea de la perspectiva microcosmului la cea a macrocosmului şi invers. Cristalele din categoria ortorombică ajută omul să identifice, să izoleze problemele şi să se concentreze, în mod limpede, asupra lor până când acestea pot fi rezolvate la diverse niveluri de experienţă. Deşi nu este clar înţeles, aceasta reprezintă un aspect necesar în raport cu problemele ce apar. Ocolirea obstacolelor, neprivirea lor în faţă, de obicei nu-l ajută pe elevul întru spiritualitate să devină mai puternic în ceea ce ţine de rezolvarea problemelor. Problemele noastre nu dispar, nu devin mai mici şi nu capătă altă semnificaţie (prin transmutaţie) până când sensul lor interior nu a fost aprofundat în mod deplin. Toate problemele includ potenţiale lecţii pentru sufletul în creştere şi deseori reprezintă reflectarea în exterior a zbaterilor noastre interioare. În afară de aceste calităţi ce se referă la o mai mare cuprindere şi înţelegere, pietrele de tip ortorombic pot servi şi la protecţie. Acest sistem cristalin se află în relaţie directă cu chakra gâtului sau cu centrul voinţei, care are capacitatea de a accepta sau de a respinge problemele.

Azuritul, jadul, malahitul şi adularul sunt cristale ce fac parte din sistemul monoclinic şi au o acţiune pulsatorie unică şi constantă. Natura lor este cea a continuei dilatări şi contractări.

Ele prezintă un sistem de creştere cristalină în cadrul căruia cristalul se extinde, atinge un punct de maximum, se retrage şi apoi iarăşi se extinde. Acest aspect al pulsaţiei este important pentru tot ceea ce ţi ne de viaţă. El stimulează procesul de acţiune şi de creştere, ca şi cel de extindere şi de contractare a conştiinţei. Datorită acestei tendinţe de creştere şi de extindere neîncetată, cristalele din categoria monoclinică prezintă şi un aspect de ghidare. Ele pot indica drumul ce trebuie urmat şi de asemenea pot elimina ceea ce ne împiedică să ne dezvoltăm viziunea interioară. Aceste pietre curăţă cărările noastre spirituale, dizolvând problemele neînsemnate, ridicole, prin influenţa pe care o au la

niveluri energetice superioare. Sistemul monoclinic corespunde centrului celui de-al treilea ochi al reţelei umane de chakre. Ţinând asemenea cristale în dreptul celui de-al treilea ochi, putem fi ajutaţi să ne pe percepem pe noi şi pe ceilalţi la niveluri multidimensionale ale spiritului.

Cristalele din sistemul triclinic, cum ar fi turcoazul şi rodonitul, sunt legate de aspectul de perfecţionare şi formează ceea ce am putea numi o triadă. Triada este o formă care se repetă în cadrul naturii şi al structurii ierarhice a universului. Cristalele triclinice ne ajută să ne completăm, să ne întregim, să ne desăvârşim. De asemenea, ele contribuie la echilibrarea energiilor yin şi yang ce alcătuiesc dinamica individului. Ele ajută la fuzionarea şi la armonizarea polarităţilor oricărui tip de energie ce suferă un dezechilibru. Datorită acestei calităţi, cristalele triclinice servesc la echilibrarea personalităţilor şi atitudinilor marcate de o polarizare, yin sau yang, prea puternică. Ele le permit oamenilor să se conecteze la dimensiunile superioare ale ordinii. Sistemul triclinic de cristale corespunde chakrei coroanei – cel mai înalt nivel energetic al fiinţelor umane. Prin energiile acestui sistem şi ale chakrei coroanei, apare cea mai înaltă formă de înţelegere, care este cea a compasiunii şi prin care îţi devine clar ce înseamnă a da şi a primi şi ce merită, cu adevărat, înfăptuit.

În sfârşit, mai există şi sistemul romboedric, care este reprezentat de pietrele de hematit, carneol, agat şi ametist. Sistemul romboedric conţine cristale care emit încontinuu energie. Ele se află permanent într-o mişcare circulară, care nu este nici de natură pozitivă, nici de natură negativă. Prin natura lor, ele emit o energie echilibrată. Astfel, cristalele aparţinând categoriei romboedrice pot servi la echilibrarea energiilor subtile ale corpului uman, în special când se consemnează o lipsă de energie a unor sisteme componente, cum ar fi meridianele. Ele servesc la echilibrarea energiilor creierului şi ale corpurilor subtile. Deşi sunt similare cristalelor din

sistemul hexagonal şi posedă unele calităţi energetice comune, cristalele romboedrice tind să aibă o întrebuinţare mai variată. Natura lor energetică ţine de o orientare mai precisă şi ele permit dobândirea unei mai mari claritǎţi, dacă sunt utilizate, în comparaţie cu pietrele din categoria hexagonală, care şi dau şi iau. Ele contribuie la pregătirea sistemelor energetice ce corespund diferitelor niveluri pentru munca spirituală. Sistemul romboedric corespunde chakrei-rădăcină, în care doarme, se spune, energia Kundalini. După cum vom vedea în curând, calităţile prezentate de sistemul romboedric transformă hematitul într-un cristal foarte important pentru lucrul cu chakrele şi cu energia Kundalini.

Cele şapte categorii de cristale oferă un cadru de înţelegere a unora dintre cele mai comune proprietăţi ale cristalelor şi pietrelor preţioase. Totuşi, fiecare cristal şi fiecare piatră preţioasă (cu menţiunea că n-am încadrat separat cristalele şi pietrele preţioase, de altfel strâns înrudite, practic nediferenţiate decât de felul subiectiv de a aprecia lucrurile al omului) din aceeaşi categorie prezintă uşoare deosebiri în raport cu simetria de ordin matematic corespunzând respectivei categorii, ceea ce conferă proprietăţilor şi calităţilor lor energetice trăsături uşor aparte. Înţelegerea celor şapte categorii cristaline este importantă pentru că fiecare reprezintă un model de simetrie şi de organizare ce se poate regăsi în cadrul regnurilor din natură, inclusiv cel uman. Este important să ştim că această structură şi această organizare, ca şi proprietăţile subtil-energetice ale cristalelor, izvorăsc de la nivelul eteric al formelor cristaline.

Există corespondenţe subtile între nivelurile energetice ale chakrelor şi nivelurile substanţei care contribuie la formarea structurii eterice a regnului mineral. Vom spune mai multe despre energiile specifice ale sistemului de chakre în capitolul următor. Fiecare categorie de structură cristalină contribuie la transformarea energiilor conştiinţei umane în moduri foarte speciale, unice chiar. Mai importante decât

categoria sunt, totuşi, cristalul sau piatra preţioasă în sine. Fiecare piatră preţioasă posedă proprietăţi spirituale, energetice şi vindecătoare unice, care ne pot ajuta să ne echilibrăm şi să ne întregim.

Daruri tainice ale pământului: *calităţile spirituale şi vindecătoare ale nestematelor şi cristalelor*

Pentru a înţelege cum diferitele nestemate şi cristale pot contribui la vindecarea subtil-energetică, cel mai bine este examinăm proprietăţile pietrelor preţioase ca atare. Cu toate că fiecare cristal şi fiecare nestemată are anumite calităţi energetice, noi le vom examina pe acelea care au cea mai mare relevanţă în contextul acestei cărţi, cum ar fi cele care ajută la dezvoltarea conştiinţei superioare şi la balansarea corpului fizic prin manevrarea, corectă, a anatomiei subti 1 – energetice.

O piatră (preţioasă) de unică importanţă şi care are legătură cu discuţia noastră anterioară despre proprietăţile cristalelor de cuarţ, este ametistul. Ameţistul reprezintă o formă de cuarţ a cărei culoare include mai multe nuanţe de mov, datorită urmelor de mangan şi ale altor elemente din structura sa. Este un cristal care a fost lăudat de regalitate de-a lungul vremurilor şi mulţi l-au considerai o piatră regală. Surse esoterice consideră că ametistul aparţine ordinului divin al Flăcării Violete a Transmutaţiei datorită pietrei sale, care reprezintă procesul alchimic, de natură fizică, emoţională sau spirituală.

Alchimia a fost privită, pe parcursul istoriei, ca încercarea omenirii de a descoperi un proces prin care să se preschimbe metalele obişnuite într-unele preţioase. La nivel fizic, acest lucru a fost simbolizat de transformarea plumbului în aur. La nivel spiritual, acest proces reprezintă transformarea personalităţii fizice într-o expresie a Sinelui Superior. Ametistul este foarte eficient în a energiza şi transmuta, deoarece acţiunea sa se desfăşoară în planurile fizic, emoţional şi spiritual deopotrivă. El poate contribui la transformarea obiceiurilor, a vorbirii, a proceselor de gândire şi a sentimentelor, prilejuind trecerea, în timp, de

la manifestările corespunzând personalităţii inferioare la cele care sunt specifice pentru natura noastră divină interioară.

În calitate de cristal al vindecării, ametistul este destul de eficient, dar, la fel ca alte cristale de cuarţ, presupune în primul rând direcţionarea energiilor vindecătorului prin piatră. Prin purtarea ametistului asupra sa, o persoană poate să absoarbă forţe care sunt atât de natură fizică, cât şi energetică (superioară) sau mentală. Ametistul poate purifica şi transmuta o energie joasă într-una înaltă. El respinge energiile care sunt considerate negative. Principala calitate a ametistului este că purifică şi amplifică razele vindecătoare ale energiilor subtile. Dacă este purtat de un individ care trebuie primească energie vindecătoare, el poate reprezenta punctul focal de primire a energiei. Dacă este purtat de vindecător, energiile mentale ale vindecătorului pot fi direcţionale şi concentrate cu ajutorul pietrei către individul ce trebuie vindecat. Ar fi indicat ca atât emiţătorul cât şi receptorul (de energie) să poarte un ametist, când vindecarea este efectuată (de) la distanţă.

Datorită ritmului vibratoriu superior, ametistul este conectat mai direct la forţa vitală a tuturor lucrurilor. Din cauza nuanţelor sale de violet, el este asociat şi cu energiile din spectrul ultraviolet. Cercetătorii au descoperit abia de curând că lumina violet are o legătură strânsă cu procesul de reproducere celulară. Spectrul de lumină ultraviolet folosit de procesele vieţii la nivel celular este uneori numit radiaţie mitogenetică. Culoarea violet în sine este una a purificării, prin care multe impurităţi pot fi eliminate.

Deoarece ametistul este asociat cu fluxul energiei vitale, el poate influenţa vasele de sânge şi arterele prin care se deplasează această energie. El poate acţiona în calitate de filtru al energiei subtile pentru forţele de deplasare a sângelui, în special atunci când este aşezat deasupra unui vas sanguin de genul arterei. În raport cu sângele, ametistul lucrează prin intermediul părţii de corp

eteric controlate de o anume chakră. Deseori, este bine să aşezăm piatra peste locul din corp ce prezintă probleme, dar cel mai indicat este să o aşezăm lângă inimă, unde sângele vine pentru a fi reenergizat. Ametistul poate fi util în tratarea cazurilor de tromboză sau de tromboflebită, când se impune eliminarea cheagurilor de sânge. Dacă este ţinut deasupra cheagului, el poate contribui la procesul de dizolvare a acestuia într-un mod care nu creează pericole ulterioare, ca în cazul emboliei pulmonare, când cheagul ajunge la plămâni. Când este folosit în acest fel, ametistul ar trebui ţinut peste vasul de sânge vreme de aproximativ zece minute şi mutat apoi, uşor, spre inimă.

Ametistul mai este de folos pentru reîncărcarea energiilor corpului eteric. Această proprietate este foarte importantă pentru vindecători, în special pentru cei care lucrează asupra unor pacienţi aflaţi la mare distanţă, mental. Când este întrebuinţat pentru reîncărcarea corpul eteric, cristalul ar trebui ţinut deasupra vârfului capului direct în lumina soarelui, permiţând astfel energiilor soarelui să se concentreze, prin intermediul ametistului, asupra chakrei coroanei. După reenergizare, vindecătorul poate concentra aceeaşi energie prin intermediul unui ametist plasat în dreptul celui de-al treilea ochi, în timp ce încearcă să trimită energie vindecătoare unui pacient aflat la distanţă. Această tehnică pare să fie valoroasă doar pentru vindecători, prin faptul că piatra are capacitatea de a permite energiilor vindecătoare să pătrundă în corpul pacientului cu care se lucrează şi să identifice locul bolnav. Această tehnică îi mai poate ajuta pe vindecătorii ce lucrează cu pacienţi care prezintă fracturi sau oase rupte.

Sănătatea, vindecarea şi bunăstarea întregii planete pot fi dobândite cu ajutorul acestei pietre atât de nobile. inima ametistului palpită vibraţia iubirii; el este cel care uneşte toate zonele corpului şi fiinţa într-unântreg. El are capacitatea de a schimba durerea în plăcere şi căderea izbândă. Amelistul are capacitatea de a modifica structura moleculară a lucrurilor. Concentrată prin intermediul

ametistului, lumina soarelui este benefică, pentru că astfel sunt amplificate razele de energie care vin dinafaraplanetei. Putem să punem cu faţa la lună şi să îl folosim în acelaşi mod (scop), totuşi trebuie spus că razele de lumină reflectate dinspre lună acţionează asupra corpurilor emoţionale şi spirituale, în vreme ce razele soarelui acţionează asupra corpului fizic.

Chiar dacă ametistul poate fi benefic pentru corp, atât în sens fizic cât şi spiritual, este important ca scopul folosirii lui să fie unul înalt şi cel ce lucrează cu această piatră specială să fie fără pată, pentru că pietrele în sine, deşi nu sunt moarte, funcţionează totuşi doar ca o staţie de emisie-recepţie şi este necesar ca energia să provină dintr-o sursă vie.

O altă piatră preţioasă care are un efect pozitiv asupra vaselor sanguine şi a curgerii forţei vitale prin corp, cu ajutorul sângelui, este rubinul. Rubinul ajută la deplasarea sângelui, dar nu purificându-l, ci intensificându-i circulaţia, astfel încât el să ajungă în diferitele părţi ale corpului. Rubinul poate fi de folos şi în raport cu cheagurile de sânge, la fel ca ametistul, dar se utilizează într-un mod diferit. Dacă atunci când se serveşte de un ametist, vindecătorul îşi proiectează propria energie prin acesta pentru a dizolva un cheag de sânge, rubinul nu are efect în acest scop decât dacă este combinat cu o prismă.

Prisma este aşezată pe o masă de lângă pacient, astfel încât lumina incandescentă sau lumina naturală a soarelui să poată fi refractată prin ea. Dinspre prismă se proiectează, pe pereţii camerei, culorile curcubeului; aceste culori nu trebuie să cadă asupra corpului pacientului. Rubinul are capacitatea de a selecta nuanţele subtile şi armonicele superioare ale culorilor, care sunt amplificate pentru a dizolva cheagurile de sânge sau depunerile de colesterol de pe pereţii vaselor sanguine. Pentru această operaţiune, cel mai bine este să se folosească un rubin ale cărui faţete sunt tăiate şi şlefuite la fel ca şi cele ale unui briliant. Vârful acestui rubin este

plimbai de vindecător peste arterele sau vasele sanguine care au blocaje. Când este vorba despre cheaguri de sânge, mâna care ţine rubinul presează uşor, dai" constant, vena ce conţine cheagul în direcţia inimii (într-o manieră similară celei în care este folosit ametistul.)

O altă aplicaţie interesantă a rubinului se referă la menţinerea stabilităţii vederii. Deşi energiile rubinului nu vor reface vederea afectată, ele sunt de folos în ceea ce ţine de menţinerea nivelului de funcţionare deja existent. Energiile rubinului pot avea acest efect prin faptul că ele uneori amplifică curgerea locală a sângelui şi microcirculaţia dinăuntrul şi din jurul ochiului. Vasele sanguine sunt întărite prin stabilizarea celulelor din vase ca atare. Ele contribuie la menţinerea circulaţiei sângelui către ochi, oricare ar fi stadiul de deteriorare (al ochiului) la care rubinul începe să fie folosit. (Energiile rubinului sunt foarte bune mai cu seamă pentru diabetici, care pot suferi o deteriorare microvasculară rapidă a retinei în anii mai târzii ai bolii, ceea ce duce la pierderea progresivă a vederii, putându-se ajunge chiar la orbire.)

În ceea ce priveşte efectele sale asupra chakrelor, rubinul are un efect de purificare în raport cu centrii care sunt de maximă importanţă pentru curgerea sângelui prin corp. Centrii asupra cărora se exercită cel mai puternic influenţa sa sunt chakra inimii, chakra plexului solar şi chakrele inferioare ale corpului. Rubinul poate avea un efect deloc liniştitor asupra chakrei plexului solar, deoarece el are tendinţa de a agita energiile corpului, emoţional (sau astral) care sunt strâns legate de acest centru.

Din perspectivă spirituală, efectul rubinului asupra centrului inimii are de asemenea legătură cu calitatea interioară cea mai pregnantă a acestei pietre: calitatea iubirii. Există caracteristici energetice speciale ale acestei pietre preţioase care ajută individul să se concentreze asupra iubirii pentru sine şi pentru ceilalţi şi totodată să creadă în propriul său potenţial interior.

Iubirea este calitatea reflectată de rubin; *iubirea este*

nevoia care poate fi satisfăcută cu ajutorul acestei pietre deosebite. Cei cărora le lipseşte iubirea de sine ar face bine dacă ar medita asupra unei pietre de culoarea şi de calitatea acesteia. Procedând astfel, ei pot declanşa înăuntrul lor energia care este necesară pentru a depăşi o mare parte din traumele produse de lipsa de iubire pentru sine.

Această piatră include de asemenea calitatea curajului; nu curajul de „merge la bătălie, ci curajul de a fi stare să cauţi adevărul în orice situaţie: curajul de a te manifesta la înălţimea celui mai înalt potenţial tău. Curajul este o trăsătură foarte lăudabilă a acestei pietre. Ea poate fi numită şi vitejie. 19

O altă piatră care poate acţiona asupra centrului inimii este smaraldul. Ori de câte ori inima a fost afectată de o boală, la nivel spiritual, mental sau fizic, smaraldul se poate arăta eficient în a întări şi unifica energiile centrului inimii. El are capacitatea de a uni toate componentele energetice superioare asociate acestui centru, făcându-le să funcţioneze ca un întreg. Acest lucru se datorează în parte faptului că energiile smaraldului au o vibraţie a iubirii. În planurile superioare, iubirea nu reprezintă doar o emoţie, ci şi o energie cu un anume ritm vibratoriu, care poate fi conţinută în interiorul smaraldului, dar şi concentrată şi proiectată cu ajutorul pietrei. De asemenea, smaraldul are efect asupra inimii fizice în sine, nu atât asupra sângelui din inimă, cât asupra ţesutului muscular care propulsează sângele în corp. Între smarald şi inimă există o forţă de atracţie energetică, asemănătoare cu cea dintre lună şi apeie oceanului, care declanşează fluxul şi refluxul.

Pe lângă influenţa asupra centrului inimii, smaraldul este util în raport cu problemele create de dezechilibrele ce survin la nivelul chakrei plexului solar. Dat fiind că chakra plexului solar se află în legătură cu corpul astral/emoţionai, multe dezechilibre emoţionale pot rezulta în cazul disfuncţionalităţii acestui centru. Când energiile smaraldului sunt asimilate sub forma lichidă a elixirului

aferent, ele pot ajuta la uşurarea fricilor ascunse, la echilibrarea emoţiilor şi la stabilizarea personalităţii.

Există un număr de boli care se datorează dezechilibrelor din centrul plexului solar. Una dintre acestea este diabetul, întrucât pancreasul este influenţat de această chakră. Smaraldul poate fi folosit pentru ajuta corpul să lupte împotriva tendinţei diabetice. Când smaraldul este folosit în acest scop, el măreşte ritmul vibratoriu al corpului într-o asemenea măsură, încât îl face capabil de a se lupta cu boala. Metoda prin care poate fi întrebuinţat smaraldul pentru a vindeca diabetul constă în a ţine în a ţine un smarald mare între două degete şi în a permite luminii strălucitoare a soarelui să treacă prin piatră şi să se reverse asupra persoanei suferinde. Când se recurge la această procedură, glanda suprarenală este stimulată şi eficienţa sa este mărită, pentru că glanda suprarenală are şi ea o legătură energetică cu chakra plexului solar.

Totodată, smaraldul posedă calităţi energetice care îl fac util în tratarea deformaţiilor coloanei vertebrale şi a durerilor de spate. Oamenii care au tendinţa de a se cocoşa, pot primi forţă prin vibraţiile smaraldului. Smaraldul nu va corecta marile anormalităţi ce ţin de alinierea vertebrală, dar pot în unele cazuri consolida starea existentă, deoarece acţionează asupra substanţei energetice care alcătuieşte osul. De asemenea, are un efect stimulator asupra nervilor care pornesc din măduva spinării, fiind de un real folos pentru persoanele care suferă de sciatică.

O piatră unică, putând influenţa aproape toate chakrele, este hematitul. Hematitul a deţinut un rol important în cadrul misticismului de-a lungul secolelor. El reprezintă o piatră deosebit de puternică prin aceea că poate acţiona asupra chakrei coccigiene, sediul energiei Kundalini. Când este folosit pentru a stimula chakra de la bază, el emite structuri energetice care vor stimula şi chakrele superioare. Prin natura lui, el poate determina energia Kundalini să se deplaseze în sus, prin coloana

vertebrală, urmând ordinea absolut corectă, atunci când este folosit cum trebuie. Întrucât forţele cu care se lucrează sunt potenţial foarte periculoase (dacă nu sunt trezite într-un mod corespunzător), piatra trebuie utilizată numai de cineva care a atins un anume grad de evoluţie a conştiinţei. Vindecătorul care lucrează cu hematitul trebuie să dispună de o mare intuiţie, singura care-i poate spune cum să se servească de el.

Când este folosit de un novice, hematitul este de obicei ineficient în ceea ce ţine de alinierea tuturor chakrelor corpului eteric şi a corpurilor dimensional-superioare. (Această piatră, la fel ca şi celelalte, ar fi inutilă dacă ar fi utilizată de cineva căruia îi lipseşte cunoaşterea interioară a ceea ce înseamnă ea.)

Vibraţiile energetice (ale sunt foarte lente.

Calităţile nu sunt de natură fizică şi ar dificil să – vorbim aici despre posibilităţile energetice, fapt pentru care ne vom limita la a spune că ele contribuie la coordonarea diferitelor corpuri ale „sinelui superior". Nu încercaţi să judecaţi lucrurile pe care nu le vedeţi. Aceasta se întâmplă la un nivel care nu este accesibil ochiului uman.

*Calităţile vindecătoare ale hematitului ar putea fi definite ca alinierea centrilor, alinierea fiinţei, alinierea diferitelor corpuri ale persoanei; alinierea spirituală a multor zone, de care este nevoie pentru ca perfecta vindecare fizică să devină manifestă. El (hematitul) nu acţionează asupra unei boli anume, căci ceea ce face el se traduce prin aducerea la un numitor comun. Deşi energiile sale par a disloca structurile existente, el se comportă în raport cu acestea ca un magnet faţă de particulele piliturii de fier, sensul de a le energiza şi uniformiza.*20

Când este folosit pentru vindecare, hematitul este ţinut în mână, iar pacientul stă culcat pe stomac. Piatra este deplasată circular peste fiecare vertebră a coloanei vertebrale, în sens ascendent. Hematitul, după cum o spune şi numele, este util şi în cazul problemelor legate de sănătatea sângelui, în special când este vorba despre

sângerare internă şi coagulare. Vindecătorul ţine piatra în mână deasupra chakrei aflate în vecinătatea zonei sângerânde. În cazul hemoragiei vaginale, piatra va fi pusă, de exemplu, deasupra chakrei sacrale/pelviene, în timp ce pacientul va sta, bineînţeles, pe spate. În mod similar, un ulcer perforat poate fi controlat prin plasarea hematitului deasupra chakrei plexului solar. Energia este dirijată dinspre mâna vindecătorului şi este concentrată cu ajutorul hematitului asupra regiunii chakrei pentru o anume perioadă de timp, stabilită, în mod intuitiv, de vindecător.

Unul dintre elementele cheie legate de folosirea hematitului este furnizat de feedback-ul oferit de pacient.

O tehnică ce poate fi întrebuinţată implică raportarea de către pacient a oricărei senzaţii locale resimţite în zona de acţiune a mâinii vindecătorului şi a oricărei imagini apărute în minte. În mod frecvent, pacienţii vor spune că au văzut anumite culori şi forme, care se vor schimba treptat prin direcţionarea energiei către zona afectată. Iniţial, s-ar putea ca pacienţii să vadă culori închise, sau imagini zdrenţuite, în funcţie de fiecare persoană în parte şi de natura bolii. După ce culorile vor deveni, treptat, mai deschise, odată cu accesarea unor niveluri de frecvenţă superioare (de la roşu închis, trecând prin verde sau galben, la albastru, violet şi chiar alb), vindecătorul îşi poate muta mâna la următoarea regiune chakrală şi să continue procesul. În felul acesta, intuiţia vindecătorului este ghidată prin feedback-ul continuu al pacientului, care deseori implică trăiri, senzaţii şi imagini neaşteptate. Nu toţi pacienţii pot avea asemenea viziuni, dar, atunci când ele există, sunt de mare folos pentru vindecător.

Prin folosirea acestei tehnici şi a altora asemănătoare, energiile naturale ale vindecătorului pot fi amplificate şi se pot adăuga noi calităţi la energiile vindecătoare. Este nevoie de multă practică pentru a se confirma calităţile acestor pietre preţioase şi cristale. În viitor, va fi necesar să se lucreze în grupuri şi să se verifice astfel, în mod colectiv, efectele multor pietre, nestemate şi

cristale, deoarece, deşi s-a scris deja mult despre întrebuinţările specifice ale unora dintre ele, nu toate persoanele vor ajunge la aceleaşi rezultate. Este important să ne dăm seama că anumiţi vindecători şi anumiţi oameni obişnuiţi pot lucra bine numai cu unele pietre. În plus, se impune să ne amintim că aceste calităţi vindecătoare ale diferitelor pietre, nestemate şi cristale se datorează deseori combinării energiilor vindecătorului cu calităţile subtil-energetice ale pietrei.

La fel ca în cazul cristalelor de cuarţ, diferite pietre preţioase se pot folosi în grup, pentru a crea structuri de coordonare care să prezinte diferite trăsături de rezonanţă. Se pot astfel forma modele energetice de tipul grilă care să servească la vindecare şi la meditaţie. Cristale precum diamantele sunt amplificatori energetici naturali prin excelenţă care intensifică puterile subtile, naturale, ale altor pietre preţioase, atunci când se folosesc împreună. Un alt factor care va avea efect asupra calităţilor energetice ale unei pietre anume este forma. Anumite pietre preţioase pot fi mai eficiente pentru vindecare atunci când faţetele lor respectă un anume decupaj sau când li se dă, lor ca atare, o anumită formă, particulară. De asemenea, uşoarele variaţii de culoare sunt de natură a activa diferite calităţi energetice şi de a crea, deci, noi întrebuinţări. De exemplu, cristalele de ametist prezintă nuanţe care merg de la violet pur la purpuriu. Proprietăţile energetice ale unor asemenea nuanţe diferite, vor fi oarecum altele.

După cum am vorbit deja, mai putem beneficia de efectele pietrelor preţioase şi ale cristalelor prin intermediul elixirelor preparate din ele. Apa este amprentată cu energia şi cu calităţile vindecătoare ale structurilor cristaline. Această tehnică se poate dovedi şi mai economicoasă atunci când avem nevoie de pietre preţioase sau semipreţioase, care sunt de obicei scumpe. Un alt mod, inovator, de a folosi energiile cristaline îl reprezintă combinarea acestora cu sistemele radionice. Frecvenţele energetice specifice de care are nevoie

pacientul pentru a-şi rezolva o anumită afecţiune pot fi determinate cu ajutorul dispozitivelor radionice şi, apoi, este ales, în consecinţă, cristalul potrivit, iar energiile sale sunt transmise către pacient, prin folosirea ghidului de unde reprezentat de martor2I, fără a trebui ca pacientul să intre vreodată în contact direct cu pietrele preţioase respective.

Cristalele reprezintă cheia de accesare a unei noi şi vaste tehnologii bazată pe manevrarea energiilor eterice în scopul vindecării, dar nu numai. Datorită structurării lor geometrice speciale, cristalele permit conectarea la modelele energetice şi la frecvenţele universale pe care ştiinţa abia acum începe să le descopere. Ceea ce nu au înţeles încă oamenii de ştiinţă este că structurile ordonate ale cristalelor şi relaţia lor cu câmpurile eterice este similară celei dintre structura moleculară ordonată a magneţilor permanenţi şi câmpurile magnetice asociate lor. Cristalele, datorită câmpurilor lor magnetice inerente, sunt sursa a ceea ce dr. Tiller ar numi magnetoelectricitate. (M E).

Trăim în oceanul frecvenţelor la fel ca peştii apă. Peştii nu sunt conştienţi de multele posibilităţi oferite de mediul care se mişcă. La fel, Omul nu a fost deloc conştient de posibilităţile oferite de marele ocean al frecvenţelor care trăieşte. Din punct de vedere al mişcării (lor), multele frecvenţe energetice existente se conformează unor modele geometrice. Când aceste modele geometrice se modifică şi manifestarea lor se modifică. Cristalele sunt acele substanţe care modifică modelele geometrice ale frecvenţelor. Trebuie să ne dăm seama că aceste modele de frecvenţă sunt mai mult sau mai puţin stabile, dar că fascinantele cristale, datorită structurilor geometrice atât de exacte şi de puternice, pot modifica şi reforma modelul de frecvenţă. Prin aceasta, energia poate fi eliberată şi direcţionată în aşa fel încât să servească scopurilor Omului.

Cristalele reprezintă aranjamente moleculare extrem de ordonate, iar magneţii au şi ei o dispunere ordonată a

moleculelor, care permite existenţa liniilor magnetice de forţă. Magnetul reprezintă cea mai ordonată concentraţie a ceea ce am putea numi polaritatea Materiei. Cristalul, în schimb, reprezintă cea mai ordonată concentraţie a ceea ce am putea numi polaritatea Spiritului. Aranjamentul molecular ordonat al cristalelor produce un câmp eteric. Acest câmp eteric este similar câmpului magnetic de forţă. La cum câmpul magnetic constituie cheia pentru electricitate, câmpul eteric al cristalelor este cheia pentru energia (magnetoelectrică).

Magnetismul din planul fizic reprezintă o cantitate egală de electricitate pozitivă şi negativă care respectă permanent sau doar temporar un model de echilibru. Un magnet poate fi separat în părţi componente de electricitate pozitivă şi negativă prin deplasarea în unghi drept a unui conductor prin câmpul magnetic. Un magnet permanent este un turbion magnetic în care electricitatea pozitivă şi cea negativă continuă să se amestece la nesfârşit în cantităţi egale. Cristalul este un magnet cu polarităţi dielectrice şi prezintă o cantitate identică de energie pozitivă şi negativă, egală şi direct opusă, această relaţie, energiei electrice. Energia dielectrică este polaritatea Spiritului şi energia electrică este polaritatea Materiei. La fel cum metalele constituie cheia pentru electricitate, cristalele constituie cheia pentru această nouă întrebuinţare dată energiei de către om.

Formele cristaline sunt modelele cheie pentru modul în care sunt dispuse energiile în univers şi totodată cheia de descătuşare a energiei într-un fel constructiv. Bomba atomică este un mod distructiv de descătuşare a energiei. Ea poate fi numită calea mâinii stângi. Cunoaşterea formelor cristaline POate fi considerată calea mâinii drepte de descătuşare a energiei, prin folosirea formelor cristaline şi a sunetului, la frecvenţă normală, supersonică şi pentru a manevra şi direcţiona forţele. Am descoperit deja cum putem obţine, prin tăierea cristalelor, anumite efecte sonore la diferite frecvenţe. Energiile sunt de diferite frecvenţe şi trebuie folosite ca atare. Omul încă nu

a devenit cu adevărat creativ, altfel ar fi folosit până acum tot ce are la dispoziţie. De exemplu, el va descoperi cum trebuie să se folosească de formele cristaline pentru a descătuşa, direcţiona şi controla energia şi cum să modifice şi să modeleze substanţa. Amintiţi-vă că universul a fost creat de sunet. În curând veţi auzi aceasta de la oamenii de ştiinţă.

Magnetul este polaritatea Materiei şi cristalele sunt polaritatea Spiritului. Creativitatea se desfăşoară între aceste două polarităţi. În *consecinţă, combinarea potrivită a magneţilor cu cristalele va produce efectul creativ al energiei. Lumina produsă de cristale şi de magneţi, adică de liniile de forţă ale magneţilor, iată baza de funcţionare a sistemului energetic al viitorului. În viitor, lumina va fi asigurată de cristale strălucitoare. Sistemele energetice ar putea fi construite prin folosirea formelor cristaline şi câtă energie ar produce acestea şi în ce fel ar regla utilizarea energiei*! *mai fi nevoie de sârme şi cabluri. Lumina produsă astfel ar produce o impresie mai plăcută asupra corpurilor fizic eteric ale omului. Produsul de bază creat prin folosirea energiei cristalelor va fi lumina şi această lumină va putea fi căldură şi în mişcare mecanică. Descoperirea efectului laser nu reprezintă* decât *începutul în cadrul unei serii de descoperiri.*

Am văzut cum se pot combina cristalele cu sunetul în forma sonopuncturii pentru a produce efecte vindecătoare. Folosirea anumitor frecvenţe de sunet alături de cristale în scopul vindecării constituie doar începutul unei abordări cu totul noi a procesului de terapie. Modelele vibratorii ale sunetului deţin cheia de înţelegere a modurilor de manifestare şi de organizare a materiei în cadrul universului fizic. S-a spus: „La început a fost cuvântul”. Cuvântul implică o rostire, un model vibratoriu sonor. Întrucât oamenii de ştiinţă încep să înţeleagă relaţia dintre modelele vibratorii ale sunetului şi structura materiei, ei vor pătrunde într-un univers cu totul nou de idei şi vor învăţa cum să aplice energia pentru vindecare şi pentru realizarea unor progrese tehnologice fără precedent.

Am mai aflat un lucru important, anume că materia şi spiritul sunt polarităţi fundamentale de exprimare a energiei. Aceste două manifestări sunt complementare şi totuşi opuse. Polaritatea materiei implică energie electromagnetică, energia corpului fizic. Polaritatea spiritului reflectă energia magnetoelectrică, energia corpului eteric. Prin folosirea cristalelor, care sunt o sursă de energie magnetoelectrică dar şi un instrument destinat modificării frecvenţelor acestei energii, vom descoperi noi moduri de manevrare a energiilor spiritului în contextul uman multidimensional pentru a efectua mutaţii vindecătoare.

Există multe feluri de întrebuinţare a pietrelor preţioase pentru vindecare şi pentru lucrul cu energiile subtile ale conştiinţei. Omenirea pare să treacă printr-o renaştere în raport cu (re) descoperirea cristalelor şi cu utilizarea lor în scopul manevrării energiilor electronice şi subtil-energetice. Ar putea oare fi vorba de renaşterea, urmând o fază ciclică, a atlanţilor, adică a celor care au creat primii tehnologii sofisticate bazate pe cristale? Folosirea sistemelor cristaline în scopul vindecării şi al progresului tehnic implică uriaşe beneficii potenţiale, dar şi pericole inerente.

Legenda Atlantide! are menirea de a ne reaminti că trebuie să menţinem un echilibru de putere între noi şi energiile naturale ale planetei, ca şi între energiile corpurilor inferioare şi ale celor superioare. Dacă uităm de legătura noastră interioară cu energiile divine ce lucrează în favoarea noastră prin darurile naturii, atunci, echilibrul natural va fi stricat într-o asemenea măsură, încât cultura noastră nu va mai fi în stare să domine pe planeta pe care trăim.

Darurile regnului mineral ascund beneficii nevisate legate de vindecare şi de înălţarea conştiinţei omenirii, dar aceste daruri trebuie folosite corect. Ţine de misiunea oamenilor de ştiinţă orientaţi către spirit şi de cea a vindecători lor/medicilor viitorului să desfăşoare activităţi de cercetare asupra întrebuinţării energiilor cristaline,

într-un mod responsabil şi bazat pe intuiţie, pentru a transforma acest potenţial în realitate. Dacă vom putea învăţa să ne conectăm la înţelepciunea Sinelui nostru Superior, ne vom îndrepta, atunci, către un climat al evoluţiei spirituale în legătură cu care atlanţii visaseră că se va întoarce, odată, pe planeta lor.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Cercetările legate de cristale şi aplicarea lor în domenii precum electronica, laserii şi stocarea de informaţii au avut o mare importanţă pentru revoluţia ştiinţifică înregistrată de ultima jumătate a secolului al douăzecilea.

2. Există legende referitoare la o civilizaţie străveche, Atlantida, care a atins un înalt grad de dezvoltare a tehnologiilor bazate pe cristale, dar care a utilizat un alt aspect al proprietăţilor cristalelor decât cel asupra căruia s-a concentrat ştiinţa modernă. Se spune că atlanţii au folosit sistemele cristaline pentru a controla şi manevra energiile subtile şi forţa vitală şi că au aplicat cu succes aceste descoperiri atât în domeniul vindecării cât şi în cel tehnologic.

3. Se spune despre atlanţi că dezvoltaseră sisteme de vindecare bazate pe folosirea cristalelor, a esenţelor florale şi a homeopatiei. Ei s-au concentrat asupra cauzelor subtile ale bolilor şi au încercat să aplice terapii vibratorii pentru a corecta dezechilibrele energetice constatate. Cei care foloseau procedee şi remedii specifice medicinei alopate erau consideraţi o minoritate radicală.

4. Cristalele de cuaiţ au proprietăţi unice care le permit să transmită, să transmute şi să stocheze energii de natură vibraţională. Vindecătorii pot folosi cristale pentru a-şi amplifica propriile câmpuri vindecătoare şi pentru a le direcţiona către corp într-un mod mai coerent şi mai organizat.

5. Energiile vindecătoare sunt influenţate şi dirijate de gândurile vindecătorului. În acest context, pot fi utilizate diferite tehnici de vizualizare pentru a dirija energiile vindecătoare amplificate de cristale către zone

specifice ale corpului, pentru a reechilibra diversele sisteme subtile şi fiziologice.

6. Cristalele de cuarţ amplifică şi pot fi încărcate cu energiile subtile care operează în domeniul negativ al spaţiului/timpului, cum ar fi energia magnetoelectrică.

7. Energiile transmise asupra corpului prin /de cristalele de cuarţ (şi alte instrumente şi moduri de vindecare vibraţională) sunt absorbite şi asimilate, prin rezonanţă, de sistemul biocristalin al corpului, o reţea unică de elemente celulare ce prezintă proprietăţi asemănătoare cu cele ale cuarţului.

8. Mai multe cristale aşezate în forme geometrice şi activate de „intenţia direcţională" a energiilor-gând sunt numite „sistemele interconectate" sau grilă. Aceste energii ce se încrucişează ale cristalelor prezintă proprietăţi unice, care, prin acţiune comună, amplifică potenţialul energetic al cristalelor individuale, creând instrumente mai puternice pentru vindecare şi meditaţie.

9. Diferitele cristale şi minerale de pe Pământ prezintă simetrii geometrice comune, care au fost clasificate în funcţie de cele şapte sisteme de cristale. Fiecare dintre cele şapte sisteme de cristale are caracteristici energetice şi geometrice care sunt în rezonanţă cu un anume subplan formativ corespunzând nivelului eteric. Fiecare dintre cele şapte sisteme de cristale are de asemenea o legătură energetică cu cele şapte chakre principale.

10. Cristalele ce aparţin aceluiaşi sistem vor avea proprietăţi subtil-energetice comune în raport cu categoria geometrică respectivă, dar vor prezenta şi caracteristici energetice şi vindecătoare unice.

11. Datorită efectelor asupra chakrelor, ca şi asupra altor sisteme subtile şi fiziologice, diferitele cristale pot produce o remodelare energetică la nivelul corpului eteric şi al celorlalte corpuri superioare pentru a contribui la procesul de vindecare.

12. Terapia cu cristale se poate face prin aplicare directă sau prin intermediul elixirelor realizate din acestea

cu ajutorul luminii solare, care se ingerează de către pacient.

13. Ca şi cristalele de cuarţ, celelalte pietre (preţioase) prezintă, la rândul lor, proprietăţi vindecătoare, dar ele pot acţiona şi ca traducători şi amplificatori ai câmpurilor energetice proprii ale vindecătorului.

14. Magneţii reprezintă structuri moleculare ordonate, ceea ce face posibilă generarea, de către ei, a câmpurilor magnetice. La fel, cristalele sunt şi ele ordonat structurate la nivel atomic, dar generează câmpuri eterice. Magneţii reprezintă o concentraţie ordonată a polarităţii materiei şi sunt cheia pentru electricitate. Cristalele, la rândul lor, sunt cea mai ordonată concentraţie a polarităţii spiritului şi reprezintă cheia pentru magnetoelectricitate.

CAPITOLUL X

Reţeaua de Legătură a Vieţii: RELAŢIA NOASTRĂ CU CHAKRELE

În capitolele anterioare am vorbit despre adevărata noastră natură în calitate de fiinţe multidimensionale. În raport cu celelalte câmpuri energetice care alcătuiesc, împreună, fiinţa noastră, corpul fizic are cea mai mare densitate (energetică). Câmpurile la care ne referim, sau corpurile superioare de lumină, sunt conectate la structura celulară fizică printr-o reţea complexă de fire energetice. Această pânză energetică permite forţelor vibratorii superioare să se manifeste în cadrul corpului fizic prin acţiunea lor de ghidare a creşterii celulare şi de desfăşurare a conştiinţei umane.

Această reţea multidimensională permite energiilor de diferite frecvenţe să intre m şi să circule prin corp pentru a influenţa, astfel, comportamentul la nivel celular şi organic. Pentru ca energiile respective, de natură subtilă, să fie integrate în mod corespunzător în matricea celulară, ele trebuie ca mai întâi să treacă prin nişte transformatori a căror menire este să adapteze frecvenţele. Chakrele traduc efectele vibratorii ale corpurilor de lumină în manifestări biologice prin intermediul sistemului nostru endocrin, care îndeplineşte,

astfel, o funcţie cu totul specială.

Glandele endocrine fac parte dintr-un puternic sistem de control care influenţează fiziologia corpului de la nivelul activării celulare genetice până la cel al funcţionării sistemului nervos central. Chakrele sunt astfel capabile de a acţiona asupra stărilor şi comportamentelor noastre prin intermediul influenţelor hormonale asupra activităţii cerebrale. Cercetări ştiinţifice recente din domeniul psihoneuroimunologiei au făcut aluzie la conexiunile mai profunde dintre creier şi sistemele endocrin şi imunitar. Abia acum începe să se recunoască existenţa unor legături. Între stres, depresie şi acţiunea de apărare a organismului.1 Chakrele joacă un rol vital în reglarea diferitelor stări de conştiinţă, în special în ceea ce priveşte natura emoţională a oamenilor. Deoarece echilibrul emoţional intern se datorează parţial modului în care funcţionează chakrele şi corpurile subtile, o mai bună înţelegere a naturii chakrelor va putea explica în ce mod diferitele stări emoţionale pot crea fie boală, fie starea de bine.

O nouă interpretare a modelului boală-sănătate: *boala ca o manifestare a proastei funcţionări a chakrelor*

Chakrele reprezintă centri energetici speciali care ne conectează cu universul multidimensional. Ele pot fi înţelese la mai multe niveluri. Chakrele sunt portalurile din cadrul corpurilor subtile prin care intră şi prin care este procesată energia de natură vibratorie superioară, astfel încât să fie asimilată şi transformată în mod corespunzător pentru a influenţa corpul fizic. Deşi există şi multe chakre de importanţă secundară în corp, noi nu ne vom referi decât la funcţiile îndeplinite de cele şapte chakre majore. Fiecare dintre aceste chakre majore este conectată la un plex nervos şi la un centru glandular de maximă importanţă din cadrul sistemului endocrin al corpului.

După cum se poate vedea în diagrama nr. 11, fiecare chakră principală este asociată cu un anume sistem fiziologic. De exemplu, chakra inimii este asociată cu inima fizică şi cu sistemul circulator. Chakra gâtului este asociată

cu traheea şi cu glanda tiroidă ş.a. Funcţionarea corespunzătoare a fiecărei chakre majore este de maximă importanţă pentru echilibrul şi sănătatea celulară a fiecărui sistem organic. Nu vrem să spunem prin aceasta că anormalităţile din sistemul de chakre sunt singura cauză a bolilor. Există şi alte influenţe precum cele datorate factorilor, toxici, de mediu, produselor chimice, bacteriilor, virusurilor ce pot îmbolnăvi corpul fizic. Chakrele ajută la reglarea deplasării energiei vitale către diversele organe ale corpului. Dacă au o bună funcţionare, ele contribuie la (re) stabilirea sănătăţii şi echilibrului unui sistem fiziologic anume. Dimpotrivă, funcţionarea anormală a unei chakre poate produce slăbirea unei părţi a corpului. Există multe sisteme homeostatice interconectate în cadrul corpului fizic şi al corpurilor subtile care cooperează în scopul menţinerii sănătăţii individului. Fiecare sistem lucrează în armonie cu celelalte respectând o ordine ierarhică în raport cu situarea la nivel energetic. Modificările suferite de corpul fizic nu reprezintă decât rezultatul, final, observabil, al evenimentelor fiziologice care au loc, în mod simultan, la diverse niveluri energetice. Scopul acestui capitol este de a dirija atenţia asupra modului în care dezechilibrele de la nivelul chakrelor pot contribui la manifestarea fie a bolii, fie a sănătăţii în corpul fizic.

Diagrama nr. II

CHAKRELE ÎN ASOCIERE CU NIVELURILE NEUROFIZIOLOGIC ŞI ENDOCRIN ALE ORGANISMULUI

CHAKRA	PLEXUS NERVOS	SISTEMUL FIZIOLOGIC	SISTEMUL ENDOCRIN
COCCIS	Sacro-coccigian	Reproductiv	Gonade
SACRUM	Sacral	Genito-urinar	Leydig
PLEXUL SOLAR	Solar	Digestiv	Suprarenale

AR			
INIMĂ	Plexul inimii	Circulator	Timus
GÂT	Medulla Cervicală Ganglionară	Respirator	Tiroidă
AL TREILEA OCHI	Hipotalamus Pituitar	Sistemul nervos autonom	Pi tuitară
CAP	Cortex cerebral Pituitar	Sistemul nervos central Control central	Pineală

Un lucru principal care trebuie înţeles, este că chakrele furnizează un gen de energie, subtilă, hrănitoare, anumitor părţi ale corpului fizic. Această energie cosmică, la care uneori ne referim prin termenul de prana, este o manifestare a forţei vitale însăşi. Curgerea nestingherită a pranei prin intermediul canalelor energetice şi al sistemelor celulare/moleculare contribuie la menţinerea vitalităţii corpului fizic. Deşi sistemul digestiv asimilează energie biochimică şi compuşi moleculari nutritivi sub forma hranei fizice, chakrele, împreună cu sistemul de meridiane, absorb energii de vibraţie superioară care sunt la fel de importante pentru creşterea normală şi pentru menţinerea vieţii fizice. Dacă factorii fizici de hrănire sunt folosiţi pentru a asigura buna funcţionare celulară şi homeostaza la nivel molecular, curenţii de energie subtilă transportaţi cu ajutorul chakrelor şi al meridianelor contribuie la promovarea stabilităţii şi a bunei organizări în cadrul corpului eteric. Corpul eteric reprezintă matricea energetică de creştere pentru corpul fizic. Modificările de ordin energetic se petrec mai întâi la nivel eteric şi abia apoi devin manifeste la nivel fizic. Astfel, se poate vedea

cât de importantă este menţinerea unei bune organizări şi sănătăţi a corpului eteric.

Curenţii de energie sunt introduşi în corp prin chakra coroanei, situată în creştetul capului. Dat fiind că chakrele au o legătură strânsă cu măduva spinării şi cu ganglionii nervoşi situaţi de-a lungul axei centrale a corpului, energia curge în jos dinspre chakra coroanei către chakrele inferioare, care distribuie curenţii subtili organelor şi zonelor corporale corespunzătoare. Fiecare chakră este asociată unei frecvenţe vibratorii anume. Ne putem gândi în legătură cu aceasta la lumina albă care trece printr-o prismă şi apoi se împrăştie în cele şapte culori ale curcubeului. Lumina albă include toate cele şapte culori. În mod asemănător, fluxul energiei cosmice, care include toate culorile, pătrunde în chakra coroanei şi se refractă în şapte curenţi vibratorii de culori diferite. Fiecare „culoare" vibratorie este astfel distribuită către chakra care intră în rezonanţă cu frecvenţa „culorii" respective.

Energiile subtile care intră în corp prin chakre sunt convertite în semnale endocrine într-un mod care se aseamănă cu procesul pe care-l implică acţiunea unui transformator reductor. Când o energie de frecvenţă superioară sau de natură subtilă pătrunde în chakre, ea suferă o transformare care permite transmiterea informaţiilor la un nivel mai apropiat de cel fiziologic. Energia subtilă este convertită în semnale hormonale de fiecare dintre glandele hormonale principale conectate cu chakrele. Prin eliberarea unor mici cantităţi de hormoni puternici în sânge, întregul corp fizic este influenţat. În plus, fiecare chakră distribuie energie vitală către o serie de organe diferite aflate în aceeaşi zonă corporală şi care tind să rezoneze la o frecvenţă similară.

Fiecare organ are o frecvenţă energetică a sa proprie. Organele ce corespund unei frecvenţe similare au tendinţa de a se strânge laolaltă în aceeaşi regiune corporală sau de a se conecta între ele printr-o relaţie fiziologică specială. De exemplu, chakra plexului solar este legată în mod strâns de organele aflate în vecinătatea

plexului solar. Acestea includ stomacul, pancreasul, vezica biliară şi ficatul. Fiecare organ este implicat în procesul iniţial de digestie. Energiile subtile trimise acestor organe de către chakra plexului solar ajută la menţinerea sănătăţii şi bunei funcţionări a acestui aspect al digestiei. Anormalităţi le înregistrate de curgerea energiei vitale ce afectează chakra plexului solar se vor manifesta, astfel, ca probleme ale sistemului digestiv, cum ar fi ulcerul, pietrele la vezică, pancreatita etc. Motivele funcţionării anormale ale chakrei sunt şi mai importante, deoarece ele implică factori emoţionali, mentali şi spirituali, ca şi structuri comportamentale legate de funcţionarea chakrei plexului solar.

După cum s-a menţionat în capitolele anterioare, chakrele sunt mai mult decât nişte transformatoare, pasive, ale energiei subtile. De fapt, ele reprezintă organe de percepţie paranormală ale corpurilor noastre subtile. Fiecare chakră este asociată unei funcţii, anume, de ordin paranormal. De exemplu, chakra celui de-al treilea ochi este asociată cu vederea intuitivă sau cu clarvederea. Chakra gâtului funcţionează atunci când se realizează Claraudiţia. Chakra inimii are o legătură cu „supra simţirea” ş. a Motivul pentru care chakrele sunt implicate în perceperea de ordin superior este acela că ele reprezintă punctele de legătură cu energiile corespunzând nivelurilor eteric, astral, mental, cauzal şi următoarelor niveluri. De fapt, este vorba despre o suprapunere a centrilor energetici ai diverselor corpuri. Există o chakră mentală, una astrală şi alta etherică care ocupă acelaşi spaţiu. Energiile subtile care au, de exemplu, ca punct de pornire planul mental sunt procesate de chakra mentală şi, după transformare, trec, mai jos, în planul astral. Acest proces se repetă şi energiile astfel transformate împreună cu cele emanând direct din planul astral sunt procesate de chakra astrală. De aici, energia este trimisă către chakra etherică, unde iarăşi este transformată şi ajunge, în sfârşit, prin intermediul nadis-urilor, în centrii nervoşi şi glandulari corespunzători din corpul fizic.

Cea de-a şaptea cliakră în afară de a contribui la percepţia paranormală, fiecare chakră este asociată cu un factor emoţional sau spiritual ţinând de dezvoltarea conştiinţei umane. De exemplu, *chakra coroanei, sau ultima chakră, care este considerată a fi unul dintre centrii energetici cu cea mai înaltă vibraţie din corpul subtil, este asociată cu autoexaminarea interioară profundă*: *aşa-numita căutare de sine*. Această chakră este foarte activă atunci când oamenii sunt implicaţi în căutări de ordin religios sau spiritual cu privire la sensul vieţii şi la originile lor în calitate de fiinţe conştiente. Deschiderea chakrei coroanei permite atingerea celor mai înalte stări de conştiinţă. Activarea conştientă a acestui centru reprezintă primul pas făcut pe drumul către perfecţiunea spirituală.

La nivel fizic, această chakră are legătură cu activitatea cortexului cerebral şi cu funcţionarea generală a sistemului nervos. În plus, activarea corespunzătoare a chakrei coroanei influenţează sincronizarea dintre emisferele dreaptă şi stângă ale creierului. De asemenea, chakra coroanei este conectată la glanda pineală. Pentru ca chakra coroanei să fie cu totul trezită, trebuie ca mai întâi să aibă loc o echilibrare a corpului, minţii şi spiritului. La individul a cărui chakră a coroanei este deschisă, cel de-al şaptelea centru este reprezentat de o polaritate energetică între glanda pineală şi emisferele dreaptă şi stângă. Anormalităţile înregistrate de fluxul energetic la nivelul chakrei coroanei se pot manifesta sub forma disfuncţiilor cerebrale de multiple genuri, incluzând psihoza.

Cea de-a şasea chakră

Cea de-a şasea chakră este chakra situată puţin deasupra punctului dintre sprâncene şi pe care unii o numesc „cel de-al treilea ochi”. Sunt cunoscute deja asocierile făcute între acest centru şi glanda pineală, inclusiv cele de ordin mistic. Dacă este să ne raportăm la scara evoluţiei, putem observa că la animale inferioare, precum reptilele, glanda pineală este încă asociată cu un al treilea ochi (fizic), dotat cu cristalin şi cu un

fotoreceptor asemănător retinei. Când cea de-a şaptea chakră este activată, cea de-a şasea chakră este reprezentată de polaritatea energetică ce se creează între glanda pituitară şi cea pineală. Când centrul 7 rămâne nedeschis, penultima chakră este reprezentată de polaritatea dintre glanda pituitară şi medulla oblongata.2

Cel de-al treilea ochi este sediul intuiţiei şi organul subtil care realizează clarvederea. Gradul de activare al ajna-chakrei dă indicaţii în legătură cu capacităţile intuitive ale omului şi cu nivelul său de conştienţă sau de veghe. Această chakră este unul dintre centrii (para) psihici care suferă o dezvoltare treptată prin efectuarea a diverse practici de meditaţie. O persoană care are o funcţionare puternică a celei de-a şasea chakre, are capacitatea de „a vedea înăuntru", aspect al conştiinţei de asemenea legat de introspecţie. Acest gen de viziune realizată cu al treilea ochi reprezintă o concentrare în interior a conştiinţei, care are ca rezultat o mai clară percepţie şi o nouă perspectivă asupra cauzelor superioare ce determină evenimentele din lumea exterioară, dar şi pe cele din lumea interioară (a individului.) Traducerea literală a cuvântului clarvedere este „vedere clară". Din punct de vedere fizic, ajna-chakra este asociată cu glanda pineală, glanda pituitară şi măduva spinării, ca şi cu ochii, urechile, nasul şi sinusurile. *Bolile cauzate de celei de-a şasea chakre se pot datora faptului că cineva nu vrea să vadă un lucru care este important pentru creşterea sa spirituală*. Dificultăţile asociate cu blocajele energetice de la nivelul celui de-al treilea ochi se pot manifesta sub forma unor boli de natură diversă, începând cu probleme legate de sinusuri, cataracte şi sfârşind cu dezechilibre majore ale sistemului endocrin (datorită legăturii ce există între acest centru şi glanda pituitară).

Cea de-a cincea chakră

Cea de-a cincea chakră sau chakra gâtului influenţează glandele şi structurile majore ale zonei gâtului. Acestea includ glandele tiroidă şi paratiroidă, gura, corzile vocale, traheea şi vertebrele cervicale. Se mai

face o asociere între chakra gâtului şi sistemul nervos parasimpatic. Partea mai mare a acestui sector al sistemului nervos autonom are ca punct de pornire cel de-al zecelea nerv cranian, numit şi nervul vagus, care, coborând dinspre zona posterioară a creierului, străbate gâtul şi creează inervaţiile inimii, plămânilor şi organelor abdominale. Glanda paratiroidă (care este energizată de acest centru) reglează metabolismul calciului încelulele osoase prin secreţia de HP (hormon paratiroidian). În afară de hormonul tiroidian, care reglează metabolismul general al celulelor corpului, glanda tiroidă mai produce tirocalcitonina, un hormon care influenţează conţinutul de calciu şi metabolismul osos în mod opus faţă de hormonul paratiroidian. Pentru că chakra gâtului energizează şi tiroida şi paratiroida, care, ambele, reglează, dar în mod diferit, metabolismul calciului din celulele osoase, chakra gâtului influenţează în general activitatea structurii scheletice. După cum o poate sugera poziţionarea sa în vecinătatea gurii şi a corzilor vocale, chakra gâtului este importantă pentru comunicare. Din punct de vedere parapsihic, chakra gâtului determină claraudiţia sau auzul la nivel astral.

La nivel fizic/emoţional, dgâtului poate să însemne dificultăţi de comunicare. Acest lucru este evident mai cu seamă la indivizii care se exprimă cu greutate în faţa altora. O asemenea incapacitate se poate datora unei multitudini de cauze de natură emoţională. Chakra gâtului este de asemenea un centru al creativităţii de ordin superior, cum ar fi cea bazată pe cuvinte şi pe note. Vorbirea şi sunetul sunt mijloace prin care putem comunica vibratoriu unul cu celălalt şi să exprimăm verbal noi idei. *Blocajele chakrei gâtului pot apărea la oameni care nu se exprimă în mod creativ sau care o fac cu dificultate*.

Chakra gâtului mai este cunoscută şi ca fiind centrul voinţei. Greutăţile cuiva în a se exprima pot indica şi o problemă legată de mobilizarea voinţei în scopul comunicării adevăratelor sale sentimente. Acţiunea

voinţei, controlată de chakra gâtului sau vishuddhi, poate avea efect şi asupra capacităţii individului de a-şi recunoaşte în mod conştient propriile nevoi. Curgerea deficitară a energiei printr-o chakră se poate traduce, în plan fizic, prin boli care implică o proastă activitate celulară în cadrul structurilor care sunt dependente din punct de vedere energetic de chakra gâtului. Dintre bolile care implică existenţa unei chakre a gâtului afectată de dezechilibru menţionăm laringita, tiroidita, tumorile glandei tiroide şi cancerul laringelui. v Felul bolii care se poate manifesta în structurile fizice adiacente chakrei gâtului depinde de o serie de factori diferiţi. Dacă se ştie despre efectele produse de blocarea trecerii energiei printr-o chakră, şi cazul opus poate crea, cu uşurinţă, dezechilibre. Mai precis, un exces al cantităţii de energie care trece printr-o chakră poate produce, de asemenea, boli. Dacă un minus înregistrat de energia ce traversează o chakră are ca rezultat o boală degenerativă sau atrofierea unei funcţii (de exemplu, hipotiroidismul), un surplus energetic poate cauza inflamarea (tiroidita asociată cu hipertiroidismul) glandei tiroide şi respectiv apariţia, aici, a formaţiunilor canceroase (carcinomul tiroidei). Vom detalia aceste aspect legat de disfuncţionalitatea chakrei puţin mai târziu în cadrul aceluiaşi capitol.

Cea de-a patra chakră

Cea de-a patra chakră este cunoscută ca fiind centrul inimii. Este poate unul dintre cei mai importanţi centri ai corpurilor noastre subtile. *Motivul pentru care centrul inimii sau anahata-chakraeste atât de important, este că, atunci când s-a deschis, el permite omului exprime iubirea. Aceasta include atât dragostea de sine cât şi dragostea pentru ceilalţi*. Iubirea poate lua forma iubirii frăţeşti faţă de prieteni şi de vecini, a iubirii pentru partenerul de relaţie sau a iubirii spirituale. Cea mai înaltă formă de iubire spirituală este, desigur, iubirea necondiţionată faţă de aproape. *Lecţiile iubirii sunt poate cele mai importante lecţii pe care le avem de învăţat în timpul ce ne-a fost acordat pentru a-l petrece în planul fizic. Dificultăţile pe*

care le avem în deprinderea acestor lecţii se pot manifesta ca anormalităţi de funcţionare ale chakrei ceea ce poate duce, mai departe, la probleme cu inima propriu-zisă.

Întrucât mulţi oameni îşi dezvoltă cu greu potenţialul legat de această chakră, nu este surprinzător că există o mortalitate atât de mare datorată bolilor de inimă astăzi în lume. Cu toate că fumatul şi colesterolul (ridicat) reprezintă de asemenea factori importanţi ai declanşării bolilor de inimă, este ironic să constaţi că majoritatea doctorilor şi pacienţilor nu înţeleg semnificaţia acestei legături energetice dintre bolile de inimă, chakra inimii şi capacitatea cuiva de a exprima iubire. Dacă pacienţii ar deveni conştienţi de această importantă relaţie psihoenergetică, ei i-ar putea ajuta pe doctori să vindece atitudinile şi conştiinţa care au dus la crearea dezechilibrelor energetice ce i-au predispus, înainte de orice, la boli de inimă.

Alături de legătura sa cu inima fizică, inima propriu-zisă, chakra inimii asigură energia subtilă de hrănire necesitată de bronhii, plămâni şi sâni, influenţând totodată activitatea întregului sistem circulator. În afară de a contribui la bolile coronariene şi la atacurile de inimă, dezechilibrele chakrei inimii pot conduce şi la alte boli de circulaţie, cum sunt atacurile cerebrale, o boală care afectează mii de oameni anual. Reducerea energiei care pătrunde în chakra inimii poate avea ca efect stagnarea deplasării sângelui printr-o inimă bolnavă. Încetarea alimentării corespunzătoare cu sânge a compartimentelor inimii poate avea ca rezultat formarea de cheaguri de sânge. Aceste cheaguri sunt apoi propulsate mai sus şi ajung în mici artere cerebrale, blocând curgerea oxigenului dătător de viaţă (şi a pranei) către ţesutul creierului, astfel cauzând atacul cerebral. (Acesta este doar un exemplu cu privire la modul în care disfuncţionalitatea energetică de la nivelul chakrei inimii poate lua forma unui atac cerebral.) Cantitatea de energie subtilă care trece prin chakra inimii reflectă importanţa pe care o are iubirea în viaţa omului şi gradul în care acesta

îşi rezolvă nevoile de ordin sentimental.

După aflarea acestor informaţii, veţi putea privi cu alţi ochi unele boli căpătate în copilărie cum ar fi astmul. Copiii cu astm provin deseori din familii în care părinţii sunt prea protectori. Simbolic vorbind, dar şi literal, copilul este sufocat de exprimarea dezechilibrată a iubirii părinteşti, ceea ce îi va afecta centrul inimii. Dat fiind că chakra inimii influenţează tuburile bronhiale, dezechilibrul energetic creează o tendinţă către spasm la nivelul căilor respiratorii şi dificultăţi de respiraţie, în special în timpul perioadelor marcate de conflicte emoţionale.

Energiile primelor patru chakre (dacă vom începe numerotarea de la chakra-rădăcină) au o legătură simbolică cu străvechile elemente ale planetei noastre: pământul, apa, focul şi aerul. Datorită asocierii sale cu inima şi plămânii, care asimilează şi fac să circule oxigenul în corp, chakra inimii simbolizează elementul aer. Plexul solar se află în legătură cu elementul foc, chakra buricului reprezintă apa şi chakra-rădăcină are o relaţie simbolică cu elementul pământ. Dacă primii patru centri reprezintă planul fizic, ultimele trei chakre sunt legate, prin simbol, de elementele eterice şi spirituale ale creaţiei. Chakra inimii este considerată o chakră de tranziţie, care face conexiunea între energiile inferioare pământeşti şi energiile superioare spirituale. În calitate de aer, centrul inimii ocupă, simbolic, o poziţie de mijloc între cer şi pământ.

Prin prisma faptului că se află într-o legătură atât de strânsă cu iubirea şi compasiunea, chakra inimii mai este considerată şi un important centru al hrănirii. Majoritatea organelor asociate chakrei inimii ajută la hrănirea propriu-zisă şi la alimentarea cu viaţă şi vitalitate a restului corpului. Plămânii inspiră oxigen şi prana din atmosferă. Inima pompează sânge în plămâni, care se încarcă aici cu oxigen şi prana şi îl transportă în restul organismului. În sistemul digestiv se adăugă şi alte elemente hrănitoare sângelui, care le distribuie, şi pe ele, mai departe. Sânii se află şi ei la nivelul chakrei inimii. Ei reprezintă poate

singurele organe ale corpului dedicate în întregime hrănirii şi creşterii unei alte fiinţe.

Capacitatea omului de a se alimenta pe sine, dar şi pe alţii, se află în legătură cu gradul de dezvoltare a naturii iubitoare a centrului inimii*. În măsura care cineva devine tot capabil să iubească necondiţionat, chakra începe să se deschidă mai mult şi mai mult şi permite trecerea unei cantităţi mereu mai mari de energie către organele pe care le aprovizionează*. Astmul este o boală datorată, parţial, disfuncţionalităţii centrului inimii, ca urmare a hrănirii exagerate la nivel emoţional. Dacă unui copil i se acordă prea multă atenţie iubitoare, de natură a-i înăbuşi capacitatea de a deveni independent, dezechilibrul apărut în centrul inimii va determina o stimulare anormală a arborelui bronhial şi va întrerupe alimentarea cu oxigen. Tot ce e prea mult strică şi în acest caz. Când un copil este copleşit cu atenţie şi iubire, deşi intenţiile sunt nobile, rezultatul poate fi o senzaţie fizică de sufocare, prin acţiunea mecanismelor la care tocmai ne-am referit.

La nivel psihologic, chakra inimii se ocupă cu emoţiile care creează diferitele relaţii, de iubire, ale oamenilor. Deseori, oamenii resimt o senzaţie de umplere cu energie în zona pieptului, atunci când experimentează, pe moment, sentimente foarte puternice în raport cu alţii. Când se datorează unor sentimente de iubire, mai cu seamă romantică, această senzaţie este provocată de conştientizarea acumulării de energie în chakra inimii. Actul de hrănire implică „substanţe” precum iubirea, compasiunea şi empatia. Capacitatea de a creşte pe cineva reprezintă o reflectare a iubirii şi empatiei pe care o resimţi în raport cu ceilalţi şi recunoaşterea nevoii de a se dezvolta fizic şi spiritual a acestora. *Dezvoltarea sentimentelor de compasiune şi de empatie faţă de ceilalţi este unul dintre primii paşi ce trebuie făcuţi pentru deschiderea chakrei inimii şi pentru atingerea unei conştiinţe superioare*. Când aceste elemente lipsesc, persoana în cauză trebuie să fie sigură că există anumite blocaje ale chakrei inimii.

Una dintre cele mai importante legături dintre chakra inimii şi un organ fizic o reprezintă cea cu glanda timus. Ani de zile, doctorilor li s-a părut normal ca glanda timus să se atrofieze, din punct de vedere al mărimii şi al funcţionării, odată cu înaintarea în vârstă a individului. Când medicii vor începe să înţeleagă relaţia energetică dintre chakra inimii şi glanda timus, probabil că această viziune se va schimba radical. Se poate ca această involuţie a timusului datorată vârstei să nu reprezinte un fenomen universal. La cei care prezintă într-adevăr o atrofiere a timusului în anii târzii ai vieţii, se poate să fie vorba despre o legătură între singurătate, depresie, blocarea chakrei inimii şi pierderea unei funcţii glandulare. Cercetătorii din domeniul psihoneuroimunologiei mai au însă de examinat legăturile subtil-energetice dintre emoţie şi funcţia imunologică. Ei au început să examineze legăturile fiziologice dintre emoţiile umane şi boli, dar există un aspect, esoteric, mai profund al imunologiei care trebuie să fie sesizat în întregime.

Ştiinţa medicală admite acum că glanda timus joacă un rol important în reglarea răspunsului imunitar. Anterior, se considera că timusul este funcţional mai ales în timpul copilăriei, când aşa-numitele limfocite T sunt preprogramate pentru a crea capacităţi imunologice speciale. Această activare a limfocitelor are loc în timpul unei perioade critice de dezvoltare, când ele sunt secretate de tânăra glandă timus. Cercetătorii încep acum să descopere puternicii hormoni de reglare produşi de această glandă. Aceşti hormoni ai timusului, cunoscuţi sub numele de timozine, influenţează capacitatea individului de a lupta împotriva bolii de-a lungul întregii sale vieţi prin amplificarea activităţii diferitelor tipuri de limfocite T.

Reglarea activităţii hormonale a glandei timus poate de asemenea influenţa bolile care au o bază imunologică. De exemplu, artrita reumatoidă, o boală a sistemului imunitar în care corpul, literalmente, se atacă pe sine însuşi, începe să fie tratată, experimental, prin iradierea

glandei timus pentru descreşterea activităţii sale. Deşi există multe boli care la bază reprezintă tulburări ale funcţiei imunitare, doctorii încep să descopere dovezi despre implicarea factorului imunologic în provocarea unor boli despre care nu s-a crezut că ar avea vreo legătură cu acest aspect al funcţionării organice. De exemplu, oameni de ştiinţă au descoperit de curând că bolile arteriale, coronariene, au o bază preponderent imunologică, deşi se crezuse că se datorează în primul rând colesterolului, regimului alimentar, hipertensiunii şi fumatului. Multe boli care ţin de hipofuncţionarea organică, cum ar fi deranjamentele ovariene, atrofierea glandelor suprarenale şi diferite tipuri de diabet juvenil sunt acum puse pe seama acţiunii de distrugere glandulară a mecanismelor autoimunitare. Cel mai important lucru este că multe boli, de natură diversă, pot fi influenţate în mod indirect de reglarea activităţii timusului, care, la rândul său, este influenţat de activitatea chakrei inimii.

Diferiţi cercetători care au examinat legătura dintre emoţii şi boli au descoperit o conexiune puternică între depresie, tristeţe şi suprimarea funcţiei imunitare. Mai mulţi psihologi care au studiat istoria personală a pacienţilor bolnavi de cancer, au constatat asemănări interesante între aceştia. S-a descoperit că mulţi pacienţi suferiseră de depresie înainte de apariţia formaţiunilor maligne. În studiile efectuate de LeShan \ se arată că mulţi dintre pacienţii cu cancer se îmbolnăviseră la aproximativ douăsprezece – optsprezece luni de la moartea soţilor sau soţiilor lor. În cazul acestor pacienţi, se pare că suferinţa prelungită şi depresia au provocat suprimarea activităţii normale de autosupraveghere imunitară, care detectează şi distruge celulele canceroase individuale. Astfel, imunitatea deteriorată a pacienţilor cuprinşi de deznădejde se pare că a permis formarea conglomeratelor de celule canceroase, mult mai puţin vulnerabile la acţiunea imunologică. Se ştie că la pacienţii care şi-au suprimat, dintr-o cauză sau alta, funcţia imunitară, riscul de a dezvolta formaţiuni maligne este mult mai mare.

Unii cancerologi au observat că şi în cazul părinţilor care au reacţii de disperare când au aflat, despre copiii lor, că au fost diagnosticaţi cu leucemie, analizele indică autoanularea funcţiei imunitare. Aceste exemple ilustrează foarte puternicele efecte negative pe care le pot produce tristeţea, tensiunea şi depresia asupra mecanismelor naturale de autoapărare ale corpului.

Cercetătorii din domeniul nu înţeleg încă, despre această curgere a energiei subtile numite prana prin chakra inimii, că reprezintă un factor de bază pentru funcţionarea corectă a glandei timus şi, astfel, pentru realizarea funcţiei imunitare. Glanda timus produce factori hormonali, cum ar fi timopoetina şi alte timozine, care reglează activitatea limfotitelor în tot corpul. Timusul acţionează în primul rând asupra unei subgrup al acestor celule ale sângelui, cunoscute sub numele de limfocitele T sau celulele T. Celulele T sunt numite aşa pentru că ele îşi dobândesc capacităţile speciale în timpul petrecut în glanda timus, la începuturile programării celulare.

Progresele înregistrate de curând în domeniul imunologiei au permis descoperirea unor subcategorii ale limfocitelor T cunoscute sub numele de celulele T de ajutorare şi celulele T de suprimare. Celulele T de ajutorare contribuie la producerea anticorpilor şi a altor tipuri de celule de apărare, menite a îndepărta proteinele străine sau „ne-proprii” şi invadatorii din corp. Există şi alte limfocite speciale, numite celulele T ucigaşe, despre care se ştie că disting celulele canceroase. Aceste celule participă la aşa-numita funcţie de supraveghere imunitară a sistemului imunitar, care monitorizează nu doar invadatorii străini, cum ar fi bacteriile sau virusurile, ci şi celulele canceroase. Poate că cele mai importante celule T sunt cele numite celulele T de suprimare. Aceste celule reglează intensitatea răspunsului imunitar şi controlează activitatea celorlalte limfocite, astfel încât numai proteinele străine să fie atacate. Când această funcţie de autoreglare dispare datorită scăderii în număr a celulelor T de suprimare şi, respectiv, a diminuării activităţii

acestora, corpul începe, de fapt, să se atace pe sine însuşi. Medicina a început să observe o înmulţire a aşa-numitelor boli „autoimunitare”.

Există o întreagă diversitate de boli care pornesc de la proasta funcţionare a unor mecanisme autoimunitare. În cazul acestor boli, limfocitele produc anticorpi împotriva proteinelor celulare ale unor organe, ca şi împotriva ADN-ului, determinând corpul să se atace pe sine la nivel imunologic. Una dintre cele mai comune boli autoimunitare este artrita reumatoidă. Alte exemple de boli ce includ componente autoimunitare sunt lupus, miastenia gravis, scleroza multiplă, tiroidita lui Hashimoto. insuficienţa ovariană, insuficienţa glandulară şi diferite tipuri de diabet juvenil.

În legătură cu unele dintre aceste boli există dovezi ce sugerează că ele s-ar datora şi unui posibil factor viral. Unii cercetători au sugerat că anumite virusuri pot modifica proteine, făcându-le să pară străine în ochii sistemului imunitar. Aceste proteine cu aparenţă străină pot iniţia un atac imunologic general atât împotriva proteinelor modificate de virusuri cât şi asupra proteinelor normale din corp. Există şi dovezi suplimentare care indică o predispoziţie la aceste infecţii virale, sau cel puţin la reacţiile autoimunitare pe care le declanşează. De exemplu, la anumiţi indivizi cu cancer juvenil s-a descoperit că prezintă atât semnele unei invadări a pancreasului de către virusuri, cât şi pe cele indicând acţiunea autoanticorpilor împotriva ţesutului pancreatic. Aceiaşi pacienţi diabetici, după cum s-a aflat prin folosirea unei tehnici speciale de depistare a asemănărilor de natură imunologică dintre indivizi, prezentau şi un fond genetic comun. În fine, la aceşti copii a putut fi identificată acţiunea continuă a unor anticorpi împotriva celulelor care produc insulină.

Alte virusuri pot chiar să se instaleze în sistemul imunitar şi să distrugă celulele acestuia, compromiţând capacitatea corpului de a se apăra de alţi invadatori. SIDA (Sindromul Imunodeficitar Dobândit), una dintre cele mai

controversate boli ale timpului nostru, este asociată cu suprimarea funcţiei imunitare, pierderea limfocitelor T şi infecţia virală. SIDA este o boală legată clar de prezenţa unui virus care atacă cu predilecţie limfocitele T. în clipa de faţă există informaţii suplimentare care sugerează că s-ar putea să existe şi nişte virusuri, din categoria celor ce declanşează herpesul, care atacă în special limfocitele B, producătoare de anticorpi.

Fie că procesul bolii este sau nu declanşat, iniţial, de virusuri, există diferiţi factori de natură subtil-energetică care ar putea predispune anumiţi indivizi la contractarea unei boli imunologice atunci când apare contactul cu aceşti agenţi patogeni. Nu fiecare persoană care este expusă virusului ajunge să aibă o boală severă. Indivizii cu un sistem imunitar puternic sunt capabili de a îndepărta virusul din sistemul lor sau de a limita efectele acestuia la simptome de genul gripă.

Un factor energetic important care contribuie la o puternică reacţie imunitară îl reprezintă curgerea normală a energiei prin chakra inimii, care sprijină glanda timus. Când există un blocaj al fluxului pranic la nivelul chakrei inimii, din cauza dificultăţilor experimentate de individ în a-şi exprima iubirea, faţă de sine sau de ceilalţi, există o diminuare a fluxului de energie vitală care alimentează glanda timus. Uneori, acest lucru poate da naştere unui boli a timusului ca atare. De exemplu, în cazul afecţiunii numite miastenia gravis, boală autoimunitară cauzată de anticorpii produşi împotriva joncţiunii neuromusculare (şi care, astfel, provoacă slăbiciunea musculară generalizată), există o incidenţă crescută a timomului, un gen de tumoare malignă a glandei timus.

Proasta funcţionare a glandei timus (datorată blocajelor chakrei inimii) poate avea ca rezultat şi o mai mare sensibilitate la infecţiile virale severe de orice gen. Anumite tipuri de limfocite T se ocupă în mod special de îndepărtarea virusurilor din corp. Se pare că aceste celule sunt influenţate oarecum de hormonii produşi periodic de limfocite (aşa-numiţii limfokine), ca şi de hormonii de

reglare imunitară (cum ar fi timozinele), care sunt secretaţi de glanda timus. În cazul indivizilor cu boli de natură imunologică care pot avea legătură cu un anume virus, un blocaj al chakrei inimii poate fi ceea ce creează, la nivel subtil-energetic, o predispoziţie către asemenea boli. Infecţiile virale pot juca doar un rol secundar, deşi important, în producerea acestor boli autoimunitare.

Predispoziţia către boală pare a fi legată de anumite dezechilibre emoţionale ce ţin de felul în care omul iubeşte şi de funcţionarea chakrei inimii. *Blocajele chakrei inimii pol apărea ca urmare a incapacităţii de a exprima iubirea*; *dar*, *şi mai important*, *disfuncţiile apar des din cauza lipsei de iubire faţă de sine*. Capacitatea omului de a se iubi pe sine însuşi este mai importantă decât îşi închipuie mulţi psihologi. Imaginea de sine negativă, care persistă, şi pierderea autoaprecierii produc, din punct de vedere psihologic, mai mult rău decât se admite în momentul de faţă, din cauza anormalităţilor ce apar, ca o consecinţă, la nivelul chakrei inimii şi, respectiv, al glandei timus v în dese rânduri, bolnavul va avea mai multe chakre care nu funcţionează normal. De exemplu, blocajul energetic al unei chakre poate produce acumularea unui exces de energie la nivelul chakrei aflate mai jos. Un blocaj la nivelul chakrei inimii poate avea ca rezultat o prea mare scurgere de energie în plexul solar. Blocajul suferit de fluxul energetic poate fi imaginat ca un baraj creat spontan într-un râu şi care face apa să se strângă, să se întoarcă, să iasă din matcă şi să inunde regiunile din jur. Energia Kundalini generată de chakra-rădăcină tinde să urce prin coloana vertebrală către chakra coroanei şi să alimenteze chakrele cu energie în drumul său ascendent. Blocarea centrilor superiori poate, astfel, avea ca rezultat aglomerarea energiei şi revărsarea ei, înapoi, către şi prin chakrele inferioare, pentru a se evacua excesul de energie. În mod frecvent, bolile pot fi asociate cu o funcţionare anormală a uneia sau a mai multor chakre, pentru că individul s-ar putea să aibă multiple blocaje emoţionale. Fiecare blocaj al unei chakre este asociat cu o problemă

emoţională care nu este abordată cum trebuie de către individ. Chestiunile de ordin emoţional şi spiritual implică, de la caz la caz, niveluri diferite de modulare a energiei chakrei.

Multe dintre aspectele emoţionale şi spirituale greşit abordate de oamenii care prezintă disfuncţii la nivelul chakrei inimii au de-a face cu emoţiile, opuse, de tristeţe şi de bucurie. Când viaţa cuiva este caracterizată de mâhnire, tristeţe, singurătate, depresie şi de incapacitatea de exprimare a iubirii faţă de aproape, în chakra inimii se produc dezechilibre. Acest lucru poate fi constatat mai cu seamă la cei care îşi pierd soţul, soţia, o rudă sau copilul, ca urmare a unei boli necruţătoare suferite de aceştia. Depresia ce intervine după moartea unei fiinţe iubite poate avea, de exemplu, legătură cu sentimentul de vină al celor rămaşi în viaţă că n-au făcut ce trebuia sau că n-au acţionat la timp pentru prevenirea unei asemenea tragedii. Se poate ca autoînvinovăţirea să nu fie justificată. În orice caz, vom întâlni deseori persoane care, în urma unor astfel de evenimente, nu mai sunt capabile să se bucure de viaţă. Asemenea dezechilibre emoţionale şi spirituale produc blocarea curgerii energiei prin chakra inimii, ceea ce mai târziu poate avea ca rezultat apariţia unor disfuncţii celulare la nivelul timusului.

Datorită faptului că timusul influenţează activitatea multor celule din corp implicate în lupta împotriva bolilor, o funcţionare anormală a acestuia poate să creeze o slăbire generală a mecanismelor de apărare imunitare şi astfel să sensibilizeze organismul faţă de acţiunea bacteriilor şi a virusurilor. Datorită efectelor glandei timus asupra diferitelor tipuri de limfocite, şi mă refer în special la celulele T de ajutorare şi de suprimare, anumite organe ale corpului pot suferi tulburări de ordin şi mai particular. Celulele T de suprimare au fost, în ultima vreme, tot mai mult examinate de medici, în încercarea acestora de a înţelege care este legătura lor cu bolile autoimunitare. Dacă celulele T de suprimare nu reuşesc să împiedice corpul să se auioatace, sistemul imunitar se poate

comporta nebuneşte faţă de diferite părţi ale corpului care au ieşit de sub controlul imunitar.

Atacarea selectivă a funcţiei imunitare de către celulele T de suprimare, cauzată de diferitele tipuri de perturbări înregistrate de activitatea chakrei inimii şi a timusului, poate afecta şi alţi centri endocrini ai corpului, prin efecte la distanţă, după cum ne-o arată boli ca tiroidita sau cancerul ovarian. La bolile la care un anume centru endocrin este supus distrugerii autoimunitare, se pare că bolnavul în cauză prezintă dezechilibre subtil-energetice ale chakrei inimii şi ale centrului glandular ale cărui funcţii hormonale sunt, imunologic, afectate. De exemplu, gravele probleme ale glandelor suprarenale se pot datora unor disfuncţii coroborate ale chakrei plexului solar şi chakrei inimii. La fel, insuficienţa ovariană se datorează în principiu blocajelor energetice apărute în chakra inimii şi în chakra sacrală.

O altă boală a sistemului imunitar care se pare că este asociată cu blocajul chakrei sacrale sau gonadale este SIDA. Una dintre primele corelaţii făcute între SIDA şi homosexuali se referă la marea frecvenţă a contactelor sexuale avute de cei afectaţi de boală, mai cu seamă de tinerii gay. Când treci dintr-un pat în altul, fără a avea sentimente reale de iubire, tinzi să concentrezi prea multă energie în centrul sacral. Desigur că nu acest lucru, în sine, cauzează SIDA. Contactele sexuale frecvente favorizează însă expunerea la virusul SIDA.

De asemenea, denunţarea, în general, a homosexualităţii de către opinia publică provoacă o proastă imagine de sine, la nivel inconştient, şi lipsa de iubire de sine în rândul homosexualilor. Odată cu trecerea timpului, acest lucru poate provoca dezechilibrarea chakrei inimii. Modificările negative suferite, la nivel energetic, de aceasta conduc la diminuarea funcţiei timusului şi, astfel, la sensibilitatea mai mare faţă de virusul SIDA.

Modul în care virusul SIDA contribuie la recurenţa bolilor se datorează efectului său asupra funcţionării

limfocitelor. Acţiunea virusului vizează în mod specific anumite tipuri de limfocite T, în special celulele T de ajutorare. Unul dintre criteriile de diagnosticare a bolii SIDA îl reprezintă examinarea raportului dintre celulele T de ajutorare şi celulele T de suprimare. La SIDA există o inversare a raportului normal. Având mai puţine celule T de ajutorare şi, de asemenea, un număr mai mic de celule T ucigaşe, corpul devine mai expus la infecţiile virale şi bacteriene, ca şi la tumorile maligne precum sarconulflui Kaposi.) Din punct de vedere esoteric, reducerea numărului de limfocite nu este produsă doar de HIV (Virusul Imunodeficienţei Umane sau virusul SIDA), ci şi de o proastă funcţionare a chakrei inimii şi a timusului, poate factorul principal de sensibilizare a individului în raport cu grava infecţie. Sunt convins că odată se va demonstra, clar, că victimele acestei boli cumplite prezintă blocaje ale chakrelor a patra şi a doua, Ajna şi Swadhistana, dar poate şi ale altor chakre ale corpului subtil şi că acestea premerg contractarea virusului HIV. Nu trebuie să mai spun că disfuncţia subtil-energetică a chakrei inimii şi bolile asociate acesteia, care reflectă dezechilibre în exprimarea iubirii, vor fi cu totul altfel privite de vindecătorii/ medicii viitorului.

Cea de-a treia chakră

Cea de-a treia chakră este chakra plexului solar sau Manipura. Dezechilibrele acestui centru vor trezi şi ele un interes crescând, fiindcă aici se produc foarte des blocaje. După cum deja s-a menţionat, chakra plexului solar este cea care hrăneşte cu energie subtilă majoritatea organelor de digestie şi de purificare. Acestea includ, stomacul, pancreasul, ficatul, vezica biliară, splina, glandele suprarenale, vertebrele lombare şi sistemul digestiv general. (Intestinul subţire şi colonul sunt conectate la cea de-a doua chakră.)

Din punct de vedere emoţional şi spiritual, chakra plexului solar este legată de aspectul puterii personale. Puterea personală poate fi văzută ca sentimentul de control pe care-l ai asupra vieţii tale. Puterea personală

are de asemenea legătură cu felul în care oamenii se văd, pe sine, în raport cu alţii. Se consideră ei stăpâni pe vieţile lor şi se simt bine în cadrul relaţiilor lor, sau sunt supuşi capriciilor, toanelor celorlalţi? Indivizii care se percep ca nişte victime, care nu au control asupra vieţilor lor şi care simt că se va profita sigur de ei în viitor, prezintă deseori dezechilibre ale chakrei plexului solar. Sentimentul de confort în raport cu universul, văzut ca un loc primitor, în contradicţie cu sentimentul că lumea este un spaţiu al neliniştii, în care nu se pot întâmpla decât lucruri rele, afectează în mod direct curgerea energiei subtile prin chakra plexului solar.

Într-o lume care se schimbă rapid şi în care minţii, corpului şi spiritului li se cer mereu mai multe, este uşor de înţeles cum stresul, tensiunea poate lua, la nivel fizic, chipul unei boli datorate blocajului energetic suferit de chakra plexului solar. *Instinctul de dominare*, *mânia*, *dorinţa de a profita de ceilalţi*, *toate acestea pot fi*, *şi ele*, *asociate cu funcţionarea a centrului plexului solar*. Deseori, această mânie la care mă refer reprezintă o manifestare a unui sentiment interior de neputinţă şi ea se poate descărca asupra unor spectatori sau colegi nevinovaţi, ori, de ce nu, chiar asupra copiilor aparţinând persoanelor care au prea multă energie neevacuată în centrul plexului solar sau „suprarenal”. În acest caz, putem vorbi despre o folosire greşită a energiilor plexului solar.

La nivel simbolic, chakra plexului solar reprezintă elementul foc. Într-adevăr, regiunea plexului solar este ca un soare în miniatură, care arde energiile oxidării chimice prin digerarea mâncării – un gen de foc interior. Dacă flacăra interioară nu este reglată cum trebuie, ea poate chiar să facă o gaură în peretele olanelor asociate chakrei, ca în cazul ulcerelor duodenale. Chakra plexului solar este de asemenea sediul mâniei, al agresiunii şi al altor emoţii. Aceste emoţii sunt deseori legate de sentimentul de putere de personală al individului şi de gradul în care simte acesta că îşi controlează propria viaţă. Dacă aspectele

legate de această chakră nu sunt rezolvate în mod conştient, individul poate să rămână cu un conflict interior, care îl va determina să încerce să-i domine şi să-i controleze pe ceilalţi. Aspectul se transformă, în acest caz, într-un conflict între dominare şi supunere. *Astfel, persoanele care devin prea preocupate de lecţiile specifice acestei chakre, sau care „înţepenesc" la acest nivel al învăţării, pot fi sau tiranice, manifestând agresivitate şi îngâmfare, sau, dimpotrivă, laşe, moi şi supuse*. De multe ori, persoanele care au blocaje ale plexului solar pot oscila între aceste două atitudini, în funcţie de situaţie. În mod interesant, unele studii psihologice întreprinse asupra bolnavilor de ulcer, ne arată că aceştia reprezintă deseori oameni care se străduiesc să obţină poziţii de forţă şi de control, dar care, în interior, sunt, de fapt, în multe cazuri, pasivi, dependenţi şi supuşi.

Dezechilibrele de la nivelul celei de-a treia chakre pot afecta unele dintre organele digestive ale corpului care primesc energie de la acest centru. Astfel, stresul tot mai mare de la locul de muncă al unei persoane provocat de pretenţiile tot mai mari ale patronului, însoţit de sentimentul că nu are puterea să-şi schimbe viaţa, poate duce uşor la un ulcer stomacal sau duodenal. Şi glandele suprarenale sunt conectate la chakra plexului solar. (Unele surse esoterice consideră că glandele suprarenale au o legătură energetică şi cu chakra-rădăcină.) Glandele suprarenale joacă un rol important în activarea hormonală a sistemelor organice în perioade de stres. Când există un blocaj al centrului plexului solar, pot apărea boli ce pot cauza degenerarea glandei suprarenale şi apariţia oboselii şi a slăbiciunii în cotă. Ca atare, chakra plexului solar este un centru energetic important, care contribuie la vitalitatea omului.

O altă boală de largă răspândire care este asociată cu dezechilibrul chakrei plexului solar este diabetul. Deşi aspectul subtil al acestei boli nu a fost niciodată abordat de medicii clasici, el este foarte important pentru pantofiziologia procesului de boală. Se poate spune despre

diabetici că, atunci când se îmbolnăvesc, ei simt că-şi pierd puterea personală. Şi mai simt ceva, că „s-a dus dulceaţa vieţii”. Dezechilibrul chakrei plexului solar mai poate naşte nostalgia şi regretarea a ceea ce ar fi putut să fie, dar n-a fost. Uneori, acest dezechilibru poate apărea. dintr-o nevoie interioară adâncă de a contrdia. Aceasta nu înseamnă că toţi diabeticii sunt nişte oameni trişti şi lipsiţi de putere, care trăiesc în trecut. Majoritatea conflictelor interioare de natură emoţională care afectează funcţionarea chakrelor sunt sentimente adânc îngropate în inconştient, care nu sunt recunoscute la nivel conştient sau exprimate verbal.

Multe dintre bolile care reprezintă manifestări ale dezechilibrelor chakrelor sunt rezultatele datelor greşite de pe vechi casete ale memoriei, care au fost înregistrate şi programate de mintea inconştientă în părţile de început ale vieţii omului. Aceste casete au tot redat, la nivelul inconştientului, mesaje spuse acestor oameni de alţii, sau gândite, în mod greşit, de ei înşişi, care nu se mai potrivesc împrejurărilor actuale. Indiferent de conţinutul lor, nepotrivit, aceste casete interioare sunt folosite ca material de referinţă de mintea inconştientă, pentru a crea imaginea, fizică, de sine şi sentimentul valorii personale al fiecărui individ. Spre a elimina blocajele şi dezechilibrele chakrelor, este necesar să recunoaştem, să identificăm mesajele greşite pe care ni le trimitem şi să schimbăm programarea interioară. Una dintre cele mai puternice, dar şi dintre cele mai simple metode prin care acest lucru poate fi înfăptuit îl reprezintă rostirea de afirmaţii pozitive. Prin repetarea acestora, casetele interioare care conţin mesaje distructive, nepotrivite, încărcate cu teamă şi vină sunt şterse şi pe ele sunt înregistrate mesaje noi, care se referă la siguranţă, încredere în sine şi autoapreciere.

Cea de-a doua chakră

Cea de-a doua chakră a fost numită chakra ombilicală, chakra gonadală, chakra splinei sau chakra sacrală. *Chakra sacrală sau gonadală este sediul subtil-energetic al sexualităţii*. Se pare că unele surse esoterice

asociază cea de-a doua chakră cu splina. Clarvăzători precum Charles Leadbeater au descris cea de-a doua chakră ca suprapunându-se splinei. În realitate, probabil că există două chakre principale diferite între plexul solar şi chakra rădăcină. Chakra splinei, ca să spunem aşa, este asociată cu splina fizică şi literatura esoterică consideră că reprezintă portalul prin care prana şi energia vitală sunt asimilate şi distribuite în corpul subtil. Potrivit altor păreri, susţinute, aparent, de dovezi, s-ar putea să existe două sisteme de chakre, care, în funcţie de locul naşterii, Orient sau Occident, nu sunt asociate cu aceleaşi organe. Când cele două sisteme se unesc, se naşte un nou sistem de chakre. Pentru scopurile discuţiei noastre, vom numi cel de-al doilea centru chakra sacrală.

Chakra sacrală mai este asociată cu gonadele şi organele de reproducere, pe lângă vezica urinară, intestinele subţire şi gros, apendicita şi vertebrele lombare. Din punct de vedere psihoenergetic, chakra sacrală este asociată cu exprimarea senzualităţii şi a sexualităţii. Modul în care circulă energia prin acest centru reflectă importanţa pe care o au energia emoţională şi sexuală în viaţa individului. Felul în care te concentrezi asupra senzualităţii şi a sexualităţii poate produce efecte pozitive şi negative deopotrivă. Există unele şcoli ale gândirii orientale (Tantra Yoga) ce văd în canalizarea energiilor sexuale, pe care încearcă s-o realizeze, o sursă de experienţă mistică. Dimpotrivă, o prea mare concentrare asupra sexualităţii, care exclude scopurile spirituale şi alte sensuri ale creativităţii, poate avea efecte energetice şi fiziologice negative. Indivizii ale căror energii sunt centrate cu precădere în această chakră tind să vadă orice relaţie numai în funcţie de aspectele legate de simţuri şi de sexualitate şi pe ceilalţi doar ca pe nişte obiecte sexuale.

Energiile gonadice asociate cu chakra sacrală au legătură cu funcţia hormonală a celulelor ley dig din testicule şi ovare. Aceste celulele leydig, produc testosteronul, care este asociat cu libidoul şi apetitul

sexual atât la masculi cât şi la femele. La nivel simbolic, centrul ombilical este legat de elementul apă. Simbolismul metaforic al apei în relaţie cu gonadele şi traiectul genitourinar este evident. Când se atinge orgasmul, are loc o eliberare de fluide organice. În plus, chakra sacrală este asociată cu traiectul genitourinar (care elimină urină) şi cu colonul (care este un loc important de absorbţie a apei).

Este foarte probabil ca femeile ce suferă de cancer cervical şi uterin să aibă blocaje sau alte tipuri de dezechilibre ale centrului sacral (în afară de cele ale altor chakre). Alte afecţiuni ce se datorează proastei funcţionări ale chakrei sacrale includ colitele, tumorile vezicii, iritabilitatea intestinală de tip sindrom, prostatita, bolile de malabsorbţie ale intestinului subţire, durerile lombare şi diferite tipuri de disfuncţii sexuale. Multe dintre aceste boli au fost asociate cu diferiţi factori fizici, care ar fi contribuit la forma finală a disfuncţiei celulare. Fumatul, de exemplu, este asociat cu cancerul de vezică. Totuşi, funcţionarea anormală a chakrei sacrale creează o predispoziţie subtil-energetică către asemenea boli, în special când se combină cu expunerea constantă la substanţe toxice şi cancerigene. *Când elemente negative din mediul înconjurător pătrund în sistemul biologic uman, locul în care vor produce cele mai mari neajunsuri va fi determinat de cea mai slabă verigă de legătură între structura fiziologică şi cea subtil-energetică. Chakra cel mai mult afectată de dezechilibru va determina care loc din corp reprezintă cea mai slabă legătură energetică a sistemului.*

Prima chakră

Prima chakră mai este numită şi chakra coccigiană sau chakra-rădăcină. După cum o indică şi numele, *chakra-rădăcină reflectă măsura în care ne simţim conectaţi cu Pământul sau gradul nostru de implicare în treburile lumeşti*. Cantitatea de energie care trece prin chakra-rădăcină reflectă capacitatea noastră de a ne adapta Pământului şi de a funcţiona, la modul efectiv, în plan terestru, zilnic. La nivel practic, acest lucru se referă la

capacitatea cuiva de a fi cu picioarele pe pământ. Felul înrădăcinării sau al „împământării” mai arată cât de pregătit este un om să ia decizii zilnice, corecte, în funcţie de nevoile sale acute. La nivel simbolic, chakra-rădăcină reprezintă elementul pământ, şi este reflectată de aspectele vibratorii joase ale fiinţei.

Psihologic vorbind, chakra-rădăcină are legătură cu instinctul, de bază, al supravieţuirii. Ea este asociată cu sentimentele primare de teamă în raport cu mediul înconjurător şi determină primele noastre reacţii de răspuns la provocările acestuia, cele de luptă sau de fugă. Această legătură cu supravieţuirea şi cu lupta sau fuga este motivul pentru care unele surse esoterice asociază chakra-rădăcină cu glandele suprarenale, principala sursă de adrenalină a corpului în situaţii de stres. Se poate ca şi chakra plexului solar să fie asociată cu învelişul sau cortexul glandei suprarenale, care produce corticosteroizi, iar chakra-rădăcină s-ar putea să aibă legătură cu partea internă a aceleiaşi glande, implicată în producerea adrenalinei şi a unor compuşi derivând din aceasta.

Indivizii cu prea multă energie canalizată în chakrarădăcină pot avea o atitudine cumva paranoică şi o tendinţă de a reacţiona defensiv în majoritatea situaţiilor. Această prea mare concentrare a energiei în chakra-rădăcină îi determină pe indivizii în cauză să adopte o mentalitate de junglă. În sens contrar, o activitate slabă a acestei chakre poate fi şi ea dăunătoare, întrucât acest centru este parţial răspunzător pentru ceea ce a fost numit „voinţa de a trăi”.

Chakra-rădăcină este şi sediul lui Kundalini. Kundalini este reprezentată simbolic sub chipul unui şarpe, care stă, încolăcit, în zona coccisului. Şarpele încolăcit reprezintă o foarte puternică energie subtilă, care este gata să intre în acţiune. Numai atunci când au apărut schimbările potrivite de atitudine, ce implică în primul rând meditaţia, începe această forţă să urce prin coloana vertebrală şi să activeze fiecare dintre chakrele principale în drumul său ascendent. Kundalini este forţa creatoare în

manifestare, care contribuie la alinierea chakrelor, la eliminarea stresului acumulat în organele corpului şi la înălţarea conştiinţei în planuri spirituale superioare.

Din punct de vedere fizic, chakra-rădăcină este asociată cu sacrumul, coloana vertebrală în general şi orificiile exterioare de excreţie, cum ar fi rectul, anusul şi uretra. Problemele anusului (hemoroizii şi fistulele rectale/anale) şi stricturile uretrale pot fi asociate cu disfuncţionalitatea energetică a chakrei-rădăcină. Structurile fizice asociate acestei centru au în general de-a face cu procesul de eliminare. Prin faptul că chakra sacrală este asociată cu intestinul subţire şi cu colonul, există o legătură strânsă între prima şi a doua chakră. Anumite funcţii fiziologice ale organelor controlate de chakra sacrală reprezintă procesele de absorbţie, asimilaţie şi retenţie. Organele asociate chakreirădăcină se ocupă cu eliminarea materiilor digerate anterior. Aceste două funcţii, asimilarea şi excreţia, trebuie să coopereze bine pentru ca organismul să îşi menţină starea de echilibru. Trebuie ca mai întâi să aibă loc absorbirea elementelor necesare şi apoi eliminarea materiilor reziduale. Dacă aceste materii reziduale nu sunt eliminate cum trebuie, se poate acumula toxicitate în întreg sistemul. *La nivel esoteric, disfuncţiile chakrelor I* ştll *simbolizează agăţarea de gânduri şi programe vechi şi depăşite, aşa-numita incapacitate de a te elibera de trecut*. Bolile care afectează colonul, rectul şi sfincterul anal pot reprezenta manifestări, fizice, ale disfuncţiilor acestor două chakre, care sunt legate de această eliminare a vechiului „gunoi". În vreme ce constipaţia ar indica, simbolic, greutatea desprinderii de vechile tipare, diareea ar reflecta, se pare, respingerea şi „aruncarea" fără ca în prealabil să se fi produs asimilaţia (de obicei, din cauza frici).

Unele surse esoterice leagă chakra-rădăcinii de gonade şi de celulele leydig. Celulele leydig produc estrogenul şi testosteronul şi se găsesc în testicule, ovare şi în cortexul suprarenal. Gonadele pot fi asociate şi

chakrei I şi chakrei II, în funcţie de locul naşterii, Est sau Vest. Dacă luăm în considerare funcţiile de natură dual ale gonadelor, acest lucru s-ar putea să ţină de logică. La nivelul chakrei-rădăcină, funcţia de reproducere a gonadelor se exprimă prin spermă şi ovulaţie, elementele care împreună nasc o nouă viaţă. La nivelul chakrei sacrale, funcţia hormonală a celulelor leydig, din interiorul gonadelor, poate fi văzută în felul în care producerea testosteronului influenţează libidoul şi sexualitatea.

Din perspectivă esoterică, energiile creatoare ale cosmosului care emană din chakra-rădăcină, pot fi canalizate fie spre procreaţie, fie spre creativitatea artistică, prin generarea de gânduri şi idei noi sau de invenţii. Exprimarea creativă poate lua forma scrisului, a picturii sau a sculpturii şi implică, în general, traducerea ideilor noi în realitate fizică. Astfel, puternicele energii ale chakrei-rădăcină pot fi folosite pentru a face copii sau pentru a scrie poezie ori muzică. Ambele procese ţin de creativitate, într-un fel sau altul. Energia Kundalini, care emană din chakra-rădăcină, este ca un fel de combustibil pentru noi. Această energie trebuie canalizată spre centrii superiori, cum ar fi chakra gâtului, pentru a se produce o rafinare a procesului de creaţie. Când este eliberată în mod controlat, Kundalini poate acorda. Între ele, chakrele, făcându-le să funcţioneze ca un tot armonios şi, astfel, să ridice potenţialul creativ şi conştiinţa pe o treaptă superioară.

Dinamica chakrelor şi lecţiile spirituale de evoluţie personală

Fiecare dintre cele şapte chakre principale implică învăţarea unei lecţii în plan emoţional şi spiritual. Chakrele conectează organele, glandele şi centrii nervoşi ai corpului cu forţele vitale care animă corpul fizic. Măsura în care un individ reuşeşte să înţeleagă lecţiile inerente fiecărei chakre determină cantitatea de energie care poate intra în corp pentru a menţine sănătatea corespunzătoare a acestuia. Când o chakră funcţionează anormal din cauza unor atitudini nepotrivite, a unor vechi mesaje interioare

depăşite, a fricilor şi a sentimentului de vină, organele care primesc fluxul de energie vitală de la acea chakră sunt afectate. Evitarea totală a unei lecţii anume poate avea ca rezultat blocarea chakrei respective şi o proastă repartizare a energiei vitale către organele asociate.

Întreruperea fluxului de energie subtilă, din cauza proastei activităţi a chakrei, poate da naştere unor tulburări grave, care pot merge până la cancer, în organele asociate chakrei. Dimpotrivă, exagerarea unui aspect emoţional sau prea marea atenţie acordată acestuia pot crea acumularea unei prea mari cantităţi de energie într-o chakră. O activitate prea intensă a unei chakre poate avea ca rezultat o suprastimulare a glandelor asociate acesteia şi respectiv producerea unui număr exagerat de celule, ceea ce duce la formarea de tumori şi la inflamaţii.

După cum se poate vedea în diagrama nr. 29, primele două chakre sunt de natură fiziologică. Ele au legătură cu procesele fundamentale ale absorbţiei, asimilaţiei, excreţiei şi reproducerii. Aspectele primare vizate de acestea sunt „împământarea”, conexiunea cu Pământul, sexualitatea şi instinctele de supravieţuire. Acestea pot fi considerate nişte aspecte „mai pământeşti” ale evoluţiei spirituale, care trebuie abordate şi controlate în mod corespunzător pentru ca minunata noastră conştiinţă să se ridice la niveluri superioare de înţelegere şi cuprindere. Forţele subtil-energetice care sunt procesate prin aceşti doi centri sunt Kundalini şi fluxul pranic în ansamblul său. Cu toate că prana curge prin întregul corp, se consideră că cea de-a doua chakră, sau splenică, este distribuitorul central de prana. Energia Kundalini este, desigur, energia primară a creaţiei, care permite manifestarea noastră ca fiinţe şi, totodată, construirea conştiinţei superioare. Energia Kundalini şi prana sunt forţele aflate într-o relaţie mai directă cu interfaţa fizico-eterică şi energiile eterice în general.

Diagrama nr. 29

DINAMICA ENERGETICĂ A CHAKRELOR

CHAKRA	POZ	ASP	FO	NA

		IŢIE INTERIOARE	ECTE	RŢE	TURĂ
I	RĂDĂCINĂ	Baza coloanei vertebrale	Conexiune cu Pământul	Kundalini	FIZIOLOGICĂ
1 1	SACRALĂ	Sub ombilic	Emoţie Sexualitate	Prana	
III	PLEXULUI SOLAR	Abdomenul Superior	Putere personală	Astral Inferior	PERSONALA
IV	INIMII	Mijlocul pieptului	Iubire	Astral Superior	
V	GÂTULUI	Gât	Comunicare Voinţă	Mental Inferior	
VI	CELUI DE AL TREILEA OCHI	Frunte	Intuiţie Clarvedere	Forţe spirituale superioare	SPIRITUALĂ
VI I	COROANEI	Creştetul capului	Căutare spirituală		

Chakrele a treia, a patra şi a cincea (în mai mult de aspectele legate de dezvoltarea personală şi de individualitatea fiecăruia. Aceste aspecte includ dobândirea unei sentiment al puterii personale în raport cu sine şi cu ceilalţi, dezvoltarea naturii superioare a iubirii, comunicarea şi stăpânirea voinţei (disciplină). În ordinea menţionată, aceste trei chakre procesează energiile ce

provin din planurile vibratorii ale astralului inferior, astralului superior şi mentalului inferior. La nivel psihologic, aceşti centri controlează procesele de digestie şi purificare, respiraţie, apărare a organismului şi menţinere a funcţionalităţii corporale de ansamblu.

Centrii principali superiori, chakra celui de-al treilea ochi şi chakra coroanei, sunt de natură preponderent spirituală. Chakra situată în mijlocul frunţii ajută la direcţionarea forţelor spirituale superioare ale mentalului superior, cauzalului şi următoarelor niveluri vibratorii către cel de-al treilea ochi. Procesul de asimilare a energiei subtile prin cel de-al treilea ochi ajută omul să ia decizii bazate pe intuiţiei şi să vadă dincolo de planul fizic (clarvedere). După cum o indică şi numele, chakra coroanei este centrul cu cea mai înaltă vibraţie. Cea de-a şaptea chakră se activează mai cu seamă atunci când un individ se dedică descoperirii sensului fundamental al vieţii, prin meditaţie şi prin viaţă spirituală activă.

În realitate, primii trei centri (chakra-rădăcină, chakra sacrală şi chakra plexului solar) formează treimea energetică, inferioară, axată pe funcţiile fiziologice şi de conectare cu planul terestru. Ultimii trei centri, Vishuddhi-chakra, Ajna-chakra şi Sahasrara-chakră sau chakra coroanei formează treimea superioară. (Centrul gâtului este implicat şi în recepţionarea influenţelor vibratorii superioare prin mecanismul clarauzului.) *Chakra inimii sau Anahat* (a) – *chakra reprezintă puntea între cele două treimi, inferioară şi superioară. Numai prin manifestarea formei superioare a iubirii poate cineva să unească energiile superioare cu cele inferioare. Pentru ca chakra se deschidă total, omul trebuie să ajungă la iubirea necondiţionată şi la demonstrarea activă a conştiinţei hristice*. Când cineva învaţă să dezvolte şi să manifeste aspectele spirituale superioare ale chakrei inimii, acest cineva elimină mai uşor boala fizică nu numai din inimă şi din organele asociate ei, ci din întregul corp fizic.

Energia Kiindalini şi dorinţa de iluminare: *cum acţionează chakrele în cadrul procesului de creare a unei*

conştiinţe superioare

Până acum am examinat căile subtil-energetice prin care chakrele principale asigură funcţionarea normală a corpului uman. Fiecare chakră principală asigură energia necesară hrănirii şi menţinerii în stare bună a corpului. Nivelul de maturitate emoţională şi de dezvoltare spirituală al cuiva se află în legătură directă cu funcţionarea şi cu gradul de deschidere al fiecărei chakre majore. În altă ordine de idei, felul în care circulă energia prin chakre influenţează fiziologia organelor fizice ale corpului. Dacă o chakră este blocată, atunci şi organul (sau organele) care primeşte energie de la acel centru va fi afectat. Există un simbolism cheie care face legătura între locul afectat de boală şi blocajul emoţional care are loc la nivel de personalitate. O înţelegere a modului în care dificultăţile de ordin emoţional şi spiritual pot crea boală în corp trebuie să aibă la bază o vastă cunoaştere a felului în care chakrele determină bolile fizice şi mentale, aspect la care ne-am referit în paragrafele anterioare.

Dacă medicii ar înţelege că blocajele emoţionale şi spirituale sunt în mod indirect răspunzătoare pentru disfuncţiile organice ale corpului, s-ar acorda o mai mare atenţie aspectului de consiliere psihică a pacientului şi nu s-ar mai avea în vedere doar măsurile ce ţin de medicaţie şi de intervenţiile chirurgicale. Tratamentele medicale convenţionale sunt într-adevăr necesare în acest moment, pentru a se ocupa de procesele care se manifestă în cadrul bolii, dar terapiile vibraţionale pot de cele mai multe ori să mărească eficacitatea lor. Diferitele tratamente bazate pe folosirea energiilor subtile – esenţele florale, elixirele din pietre preţioase, terapiile cu cristale şi culori – acţionează la nivelul chakrelor şi al corpurilor subtile pentru a determina reechilibrarea energetică. Dacă mulţi dintre cei care activează în domeniul sănătăţii nu înţeleg valoarea remediilor vibratorii, despre care s-a discutat pe parcursul acestei cărţi, acest lucru se datorează faptului că medicii nu ştiu nimic despre chakre şi corpurile subtile, dar nici nu vor să înveţe.

Poate că una dintre cele mai simple, dar şi mai puternice, metode de deschidere, activare şi curăţare a chakrelor o reprezintă meditaţia, cu tehnicile aferente. Cu toate că mulţi văd în meditaţie doar o sursă de relaxare, ea înseamnă mult mai mult decât atât. În afară de a relaxa corpul, meditaţia deschide mintea către energiile Sinelui Superior. Ea ajută mintea să se elibereze de preocupările şi de grijile zilnice ale personalităţii terestre şi permite informaţiilor de natură superioară să fie procesate prin intermediul conştiinţei. Majoritatea formelor de meditaţie fac aceasta într-o măsură sau alta. Totuşi, anumite tehnici de meditaţie sunt mai puternice decât altele în a accelera acest proces de comunicare interioară.

Unul dintre canalele de recepţionare a acestei energii îl constituie emisfera cerebrală dreaptă. În mod obişnuit, oamenii tind să folosească cu precădere emisfera stângă în viaţa lor de zi cu zi. Altfel spus, ei tind să fie logici, analitici şi să verbalizeze. Sistemul public de învăţământ şcolar pune accentul pe deprinderile controlate de emisfera stângă atunci când introduc în programa analitică cititul, scrisul şi aritmetica. Când privim realitatea prin conştiinţa părţii stângi a creierului, obiectele din lumea reală sunt văzute sub aspectul lor cel mai evident, care însă ţine, de cele mai multe ori, doar de aparenţă şi de facil. Când dormim, de obicei trecem în varianta de funcţionare a emisferei drepte şi accesăm nivelul simbolic al înţelegerii.

În timpul somnului, când mintea conştientă este închisă, predomină influenţa emisferei drepte. Visele sunt mai ales simbolice prin natura lor şi includ multiple niveluri de înţelegere, în starea de somn, Sinele Superior încearcă să comunice cu personalitatea fizică, pentru a o informa în legătură cu dificultăţile de natură emoţională sau spirituală care există la nivelul conştientului. Când comunicarea cu Sinele Superior nu reuşeşte să fie recepţionată direct şi ca atare de personalitatea fizică, informaţiile sunt codificate sub forma limbajului simbolic al viselor. Dacă oamenii vor încerca să descifreze înţelesul

simbolic al viselor lor, ei vor descoperi că le sunt adresate mesaje importante, care descriu adevăratele lor gânduri şi sentimente în legătură cu slujba sau relaţiile pe care le au şi în general cu viaţa din planul fizic. Dacă oamenii vor putea înţelege semnificaţia viselor lor, ei vor putea, atunci, probabil, să înţeleagă şi cum funcţionează ei, ca fiinţe, la nivel subconştient. Ei vor putea, atunci, să încerce a schimba acele programe interioare care nu le-au făcut decât deservicii, ani şi ani la rând, sau care nu mai sunt de actualitate.

Problema cu aceste casete ale memoriei este că, în mod normal, ele nu sunt accesibile minţii conştiente. Mintea subconştientă operează la un nivel care este sub cel al minţii conştiente. Subconştientul are o natură primitivă şi are gândirea logică a unui copil de cel mult şase ani. Mintea subconştientă depozitează toate experienţele pe care noi le parcurgem în starea de trezie şi pune, în mod selectiv, accentul pe anumite mesaje, care se referă la aparenţa noastră fizică şi la felul în care ne apreciem şi ne evaluăm noi înşine. Dimpotrivă, Sinele Superior sau mintea supraconştientă operează la un nivel care este peste cel al minţii conştiente. El înţelege situaţiile grele din viaţa noastră atunci când noi, în mod conştient, nu o facem. Sinele Superior deţine soluţii pentru majoritatea problemelor noastre, deoarece el poate vedea dintr-o perspectivă superioară, aflată dincolo de obstacolele cu care ne confruntăm zilnic. Deopotrivă, Sinele Superior ştie când noi nu ne realizăm potenţialul inerent, preferând să derulăm, din nou, benzile pe care este înregistrată, la nivelul subconştientului, o imagine negativă despre sine. Visele sunt o formă de comunicare simbolică prin care Sinele Superior încearcă (deseori degeaba) să contacteze personalitatea1 conştientă. Prin intermediul limbajului metaforic al emisferei cerebrale drepte din starea de vis, supraconştientul încearcă să ne arate cât de greşită este programarea noastră şi ne spune că blocajele emoţionale pot constitui cauza reală a problemelor şi suferinţelor noastre zilnice.

O altă formă puternică de comunicare cu Sinele Superior este meditaţia. Meditaţia eliberează mintea de programele gândirii conştiente, pentru a permite surselor vibratorii superioare de informaţie să pătrundă în biocomputer şi să imprime o altă logică şi un alt fel de a analiza lucrurile. În afară de faptul că permite accesul la Sinele Superior, procesul de meditaţie determină modificări treptate ale anatomiei subtil-energetice a omului. În ceea ce le priveşte, chakrele sunt curăţate şi activate lent şi energia Kundalini din chakra-rădăcină începe în cele din urmă să urce prin coloana vertebrală pentru a ajunge în chakra coroanei.

În cadrul secvenţei fireşti de evoluţie a omului, acesta îşi va deschide treptat majoritatea chakrelor corpului. Gradul în care se deschid chakrele, va depinde de măsura în care fiecare persoană îşi dezvoltă capacităţile de a comunica cu ceilalţi, de a-şi exprima ideile în mod creativ şi artistic, de a se iubi pe sine şi pe ceilalţi şi de a evolua în direcţia sensurilor înalte ale vieţii. Când apar evenimente dramatice, care frânează creşterea cuiva într-o anume direcţie, cu siguranţă că există un blocaj al uneia dintre chakrele corpului. Acest blocaj împiedică deplasarea normală a energiei Kundalini către chakrele superioare. În grade diferite, anumite tensiuni care sunt acumulate pe parcursul unei vieţi se concentrează într-o zonă sau alta a corpului subtil şi respectiv în zonele asociate acesteia din sistemul musculoscheletic.

Practicarea zilnică a meditaţiei, vreme de mulţi ani, are ca rezultat înălţarea treptată a energiei Kundalini, care va deschide, în drumul său, toate chakrele, de la prima la ultima. Prin deschiderea chakrelor, tensiunile subtile acumulate de individ pe parcursul unei vieţi încep să se dizolve încet. Eliminarea obstacolelor ce împiedică trecerea energiei printr-o chakră se datorează parţial efectului de purificare şi de deblocare al energiei Kundalini, dar are legătură şi cu conştientizarea gradată a lecţiilor emoţionale şi spirituale necesare pentru buna funcţionare a acelei chakre. Procesul de meditaţie

contribuie la învăţarea acestor lecţii importante, care apar odată cu trecerea timpului, pe măsură ce personalitatea conştientă începe să înţeleagă motivele pentru care există blocaje. Prin meditaţie, informaţiile ajung de obicei încet la individ, în conformitate cu ritmul în care acesta învaţă să asculte vocea interioară a Sinelui Superior.

Meditaţia ajută la construirea punţilor de energie subtilă ale învăţării şi comunicării, care conectează personalitatea fizică la învăţătura conţinută de propriile sale structuri vibratorii de conştiinţă. În funcţie de tehnica de meditaţie folosită, acest lucru este realizat într-o măsură mai mare sau mai mică iar dezvoltarea conştiinţei cunoaşte şi ea, în consecinţă, grade diferite. De exemplu, repetarea anumitor sunete sau mantre poate avea efecte puternice, dacă ea este făcută în mod constant de-a lungul unei perioade considerabile de timp. Ca să dăm o explicaţie mai degrabă simplistă, repetarea unei mantre ajută mintea să se elibereze de gândurile conştiente. Ea determină emisfera stângă a creierului să se dea la o parte, ca să spunem aşa, şi mintea să se liniştească pentru o vreme. La nivel subtil-energetic, însă, anumite mantre reprezintă de fapt semnale energetice sonore speciale şi de vibraţie foarte înaltă care au efecte unice în ceea ce priveşte înălţarea conştiinţei la niveluri superioare. Anumite mantre, când sunt repetate constant, pot cauza modificări subtile ale sistemului nervos. Aceste modificări cerebrale datorate meditaţiei pot conduce la evoluţia structurilor conştiinţei, permiţându-le să proceseze niveluri superioare de conexiune vibratorie. Repetarea mantrelor, ca în cazul practicilor aferente

Meditaţiei Transcendentale, poate fi considerată drept o formă de meditaţie pasivă.

Pe de altă parte, există sisteme şi tehnici care ar putea fi mai degrabă numite meditaţie activă.4, 5 Acest sistem de meditaţie implică folosirea unor moduri particulare de vizualizare, ca de exemplu cele ce îţi propun să te imaginezi mergând la o şcoală la care se predă cunoaşterea superioară. Deseori, cel care a atins un nivel

înalt de meditaţie, când se vizualizează urmând cursurile unei înalte şcoli spirituale, s-ar putea ca de fapt să aibă de-a face cu învăţători interiori şi să primească învăţătura în planul astral. Un alt tip de meditaţie activă implică liniştirea minţii şi a corpului prin diferite tehnici de relaxare, urmată de accesarea directă a Sinelui Superior de către conştiinţă. Sinelui Superiori se pot pune întrebări legate de diferite aspecte ale vieţii (din trecut, prezent şi viitor), după care el trebuie ascultat, cu sufletul, pentru a se recepţiona informaţii ce pot apărea sub forma cuvintelor, imaginilor sau sentimentelor. Un alt tip de meditaţie activă ar fi un gen de dialog interior cu Sinele Superior, care implică faptul de a fi cu totul dedicat dobândirii învăţăturii de ordin superior. Acesta poate fi combinat cu diferite exerciţii de vizualizare, care implică curăţarea sau purificarea, activă, a câmpului auric 6 şi a chakrelor 7, ca şi crearea unei mai bune alinieri între corpul fizic şi corpurile subtile.

Există şi alte forme de meditaţie activă, care combină arta vizualizării cu cristalele de cuarţ. Cristalele de cuarţ amplifică energiile conştiinţei. Cristalele pot fi ţinute în fiecare dintre cele două mâini sau deasupra celui de-al treilea ochi, în timpul procesului de meditaţie. Cel ce meditează poate vizualiza energii subtile sub formă de raze colorate sau lumină albă care intră în corp prin cristale. Energia astfel asimilată determină mărirea ritmului vibratoriu al corpului şi trecerea conştiinţei în planuri de vibraţie superioară. Exerciţiile de vizualizare (precum cele menţionate în capitolul despre cristale) pot fi folosite împreună cu meditaţia. De exemplu, cineva se poate vedea micşorându-se şi pătrunzând, efectiv, într-un cristal. În funcţie de metaforele vizuale alese, te poţi vizualiza intrând într-o sală a cunoaşterii care există în interiorul cristalului.8 Această sală a cunoaşterii poate să aibă aspectul unei biblioteci. Numai această bibliotecă, unică, permite accesarea informaţiilor despre tine cel de acum şi din vieţile trecute şi numai ea îţi permite să obţii informaţii generale despre anumite fapte istorice.

Metafora vizuală reprezentată de bibliotecă îţi dă voie să te foloseşti de imaginaţie pentru a accesa niveluri superioare ale procesării cognitive. Tehnica de vizualizare în sine, când este întrebuinţată împreună cu procesul de meditaţie, le permite fiinţelor umane nu doar să îşi reprogrameze computerele (ca în cazul biofeedback-ului şi al controlului autonom), ci să şi acceseze niveluri ale potenţialului lor interior la care nu pot ajunge în starea obişnuită a conştiinţei.

Vizualizarea şi imaginaţia sunt cheia cu care pot fi descătuşate rezervele ascunse ale puterii gândului omenesc.

Imaginile vizuale precum cele cu biblioteca de cristal reprezintă instrumente puternice, care pot fi folosite pentru eliberarea potenţialului ascuns şi a resurselor ce există la nivelurile superioare ale conştiinţei. Imaginaţia este mult mai importantă pentru oameni decât ar putea crede majoritatea psihoterapeuţilor şi a educatorilor. În spatele acesteia, se află porţile către nivelurile superioare ale realităţii. Capacitatea de a folosi imaginile simbolice permite de asemenea conectarea la vastele resurse de creativitate de care dispunem în interior. Meditaţia ne oferă o cale de accesare a Sinelui nostru Superior şi a unor niveluri superioare de cunoaştere. Întorcându-ne, constant, spre interior în timpul meditaţiei, începem să avem o altă cunoaştere despre noi înşine şi despre relaţia noastră cu ceilalţi, una brăzdată de lumină.

Aflând despre obstacolele pe care am ales să le depăşim şi despre energia pe care trebuie s-o activăm pentru a ne atinge scopurile, putem să ne uşurăm viaţa din acest plan, fizic. Oamenii trebuie doar să înveţe că ei posedă deja echipamentul şi energia de care au nevoie pentru îndeplinirea obiectivelor propuse. S-a spus deseori că este păcat că oamenii nu au un „Manual de întreţinere personală”. Într-un fel, meditaţia îi permite omului să intre în stări de conştiinţă care îi oferă informaţii echivalente celor pe care le-ar conţine, probabil, un Manual de întreţinere a conştiinţei personale”.

Aceste informaţii sunt deja depozitate în băncile noastre de memorie superioară, dar ele sunt ascunse şi inaccesibile pentru personalitatea obişnuită, dacă nu sunt introduse nişte coduri speciale în biocomputerul minţii umane. Prin introducerea acestor coduri speciale în mecanismul conştiinţei, meditaţia permite accesarea atât a băncilor subconştiente cât şi a băncilor supraconştiente de memorie, în scopul dobândirii unei înţelegeri superioare a aspectelor nevăzute ale fiinţei. Folosirea imaginilor simbolice în cadrul procesului de meditaţie permite activarea emisferei drepte a creierului pentru conectarea la nivelurile superioare ale conştiinţei omeneşti. Aceste metode pot fi folosite pentru dobândirea unei înţelegeri superioare asupra motivelor care există în spatele diferitelor obstacole sau tensiuni ce pot apărea, la un moment dat, pe drumul vieţii.

Când obstacolele vieţii sunt depăşite, în special acele blocaje pe care le-am creat noi înşine, ceea ce împiedica deplasarea normală a energiei creative dispare şi Kundalini va urca mai uşor către chakra coroanei. De cele mai multe ori, obstacolele ce au fost create râu aparţin lumii exterioare şi există doar ca urmare a unei percepţii greşite pe care o avem asupra noastră. Prin îndepărtarea piedicilor care obstrucţionează perceperea adevărului, oamenii încep să conştientizeze, tot mai mult, că ei sunt manifestări ale luminii, iubirii şi energiilor Creatorului. Meditaţia este una dintre acele unelte puternice care pot face ca, în timp, cineva să realizeze aceste adevăruri superioare şi să ajungă la o mai corectă înţelegere a ceea ce se arată a fi zbaterea vieţii din planul fizic.

Meditaţie, reîncarnare şi boală: *chakrele reprezintă depozite de energie karmică* în timpul ciclului de reîncarnare, noi, oamenii, ne încarnăm în aşa-zisa „Şcoală a Pământului” pentru a învăţa lecţii speciale despre calităţile superioare ale vieţii şi pentru a acţiona în favoarea ajutorării semenilor noştri. De-a lungul drumului, întâlnim obstacole care de multe ori reprezintă produsele propriului nostru mod de gândire. Creăm, în vieţile

noastre, obstacole şi ziduri care reflectă perceperea greşită a realităţii. Erorile de percepţie care ne împiedică să trăim în armonie cu confraţii noştri deseori se transformă în boli ale corpului fizic.

În funcţie de impedimentul cunoscut de percepţie, va fi afectat de boală acel sistem organic care rezonează cel mai mult cu chakra care guvernează respectiva lecţie, grea, de viaţă. Exprimarea şi acceptarea iubirii este poate una dintre lecţiile care se învaţă cel mai greu. Deseori, problema o reprezintă o eroare de percepţie care îl împiedică pe individ să conştientizeze prezenţa iubirii în lume. Cu alte cuvinte, un individ poate să fie înconjurat de fiinţe care îl iubesc, dar fricile lui interioare proiectate, în exterior, asupra celorlalţi, pot face ca lumea să pară ameninţătoare, astfel blocând perceperea iubirii. Când lecţia dificilă pe care o are de învăţat individul nu implică şi capacitatea de a-i iubi pe ceilalţi, dar şi pe sine, blocajele fluxului energetic de la nivelul chakrei inimii se pot manifesta ca afecţiuni fizice ale inimii, glandei timus, tuburilor bronhiale şi plămânilor.

În mod interesant, lecţia neînvăţată s-ar putea să nu-şi aibă originea în viaţa prezentă. Bolile pot reprezenta nişte rămăşiţe ale unor vieţi trecute. Acestea includ atât tulburările fizice, cât şi mentale. Regresiile hipnotice le sunt de ajutor oamenilor care au fobii neobişnuite, permiţându-le să se elibereze de emoţiile negative cauzate de evenimente tragice şi care au dus la apariţia respectivelor frici. Când un om îşi aminteşte despre evenimentul care l-a traumatizat într-o viaţă anterioară, de obicei fobia dispare. În cazul bolilor fizice datorate dificultăţilor dintr-o viaţă anterioară, sunt implicate diferite mecanisme energetice. Unul dintre aceste mecanisme este reprezentat de chakre, depozitare karmice ale bolilor. De exemplu, un individ care nu a învăţat încă lecţiile importante de viaţă aferente chakrei inimii într-o viaţă, va duce cu sine aceste energii dezechilibrate în vieţile următoare.

În timpul embriogenezei, corpurile subtil-energetice,

inclusiv structurile eterice şi astrale, se formează înaintea corpului fizic. Chakrele care se dezvoltă în formele eterică şi astrală ale fătului sunt influenţate de energiile aduse din vieţile anterioare ale spiritului care se încarnează. Dacă aceste chakre din corpul fetal nu asigură energiile de susţinere necesare pentru organele în formare, se poate înregistra o subdezvoltare a anumitor structuri celulare la nivel fizic. Astfel, un blocaj sever al centrului inimii legat fie de incapacitatea de a exprima iubire, fie de prea multă negaţi vitale („împietrirea inimii”) dintr-o viaţă anterioară se poate manifesta ca un defect congenital al inimii la noul-născut.9 Bolile karmice se pot manifesta sub forma unei dezvoltări anormale a pruncului, sau pot apărea mai târziu în viaţa individului. Chakrele, după cum am mai spus, sunt depozitarele energetice ale karmei. S-ar putea spune că chakrele sunt ca nişte baterii încărcate nu electric, ci karmic, sau care stochează „sarcini karmice”. Chakrele absorb energiile subtile care au avut legătură cu dezvoltarea sufletului în alte vieţi şi contribuie la transformarea corpului fizic într-un fel care să-i permită să exprime lecţiile spirituale neînvăţate sub forma bolii sau bolilor fizice. Aceste boli creează obstacole şi probleme pe care personalitatea trebuie să le depăşească în viaţa prezentă. Asemenea obstacole pot să fie sau ca nişte stânci uriaşe ce ne sfărâmă, sau ca nişte stimulente, de natură a ne ajuta să evoluăm în plan personal şi spiritual, în funcţie de puterea fiecăruia de a descoperi înţelesul ascuns, mistic, al „ne-sănătăţii” sale.

Deşi bolile aflate în legătură cu experienţele dintr-o viaţă anterioară sunt greu de înţeles, numai printr-o pătrundere completă a aspectelor ce ţin de anatomia umană subtil-energetică şi de reîncarnare se poate ajunge la conştientizarea deplină a înţelesului bolii şi, respectiv, la vindecarea ei. Meditaţia este un instrument puternic care poate ajuta oamenii să înţeleagă ceea ce se află în spatele bolii lor şi lecţiile ce trebuie învăţate înainte ca ei să se poată vindeca complet. Meditaţia este cheia ce permite cuprinderea, la nivel perceptual, a modului în care

interacţionează şi conlucrează corpurile fizic, eteric, astral, mental, cauzal şi celelalte. Fiecare element energetic ajută sufletul să îşi dezvolte multiplele sale faţete şi să îşi înţeleagă adevărata sa natură superioară.

În călătoriile şi experienţele sale pământeşti, sufletul ajunge să-şi înţeleagă adevăratele sale calităţi spirituale de natură superioară prin iubire dezinteresată, servicii făcute celorlalţi, grijă pentru aproape. Când personalitatea fizică întâmpină dificultăţi în a exprima aceste calităţi de bază cu care a fost înzestrat sufletul, inerente lui, un mod de a-l face pe om să înveţe ceea ce are de învăţat îl reprezintă bolile. Blocajele existente la nivelul personalităţii vor fi reflectate de chakrele care nu funcţionează aşa cum trebuie. Curgerea anormală a energiilor subtile se traduce apoi în boala fizică a unui anume organ. Prin meditaţie, personalitatea poate descoperi adevăratul înţeles al bolii de care a fost cuprinsă. Dacă persoana poate, în acest caz, corecta problema de ordin emoţional sau spiritual, boala deseori îşi va pierde din intensitate sau chiar va dispărea complet Desigur, există factori karmici suplimentari care intră în ecuaţie, ceea ce face aspectul şi mai complex. Dar ideea de bază rămâne aceeaşi.

Scopul real al meditaţiei este iluminarea. Iluminarea poate fi definită în acest context ca reprezentând o perspectivă cosmică sau totală a structurilor conştiinţei, un sentiment de comuniune cu toate formele de existenţă şi o înţelegere a lucrărilor spirituale care se desfăşoară în spatele realităţii fizice. Acest nivel superior de percepţie va permite în cele din urmă individului să înţeleagă sensul vieţii sale în raport cu ceilalţi şi cu universul în general. La aceasta mă refer prin perspectivă cosmică. Meditaţia le poate permite, în cele din urmă, oamenilor să intre într-o relaţie mai apropiată cu Dumnezeu Creatorul şi să dobândească o înţelegere mai apropiată de adevăr a Acestuia.

La fiinţele umane, procesul de iluminare se află în strânsă legătură cu alinierea şi acordarea normală, între ele, a chakrelor corporale. Când toate chakrele principale

sunt deschise şi active şi când există o vitalitate eterică corespunzătoare în corp, fiinţa umană începe să funcţioneze la nivelurile optime ale sănătăţii şi conştiinţei superioare. Dedicându-te în totalitate şi cu sinceritate descoperirii sensurilor superioare, spirituale, ale vieţii, oricare ţi-ar fi apartenenţa religioasă, în cele din urmă toate cele şapte chakre majore ţi se vor deschide. Meditaţia nu face decât să amplifice acest proces gradat de trezire. Ea accelerează deschiderea chakrelor şi sincronizarea activităţii lor cu cea a corpului fizic şi a corpurilor subtile, într-o manieră mult mai directă, mai rapidă şi mai eficientă decât rugăciunea sau devoţiunea.

Efectele fiziologice ale meditaţiei şi iluminării:

rezonanţa dintre inimă şi creier şi sindromul fizio-Kiuidalini în *conformitate cu modelul lui Bentov*

Pe lângă activarea diferitelor chakre, meditaţia mai are rolul de a determina efecte fiziologice în organism, lucru care a fost constatat de diferiţi cercetători. Oamenii de ştiinţă de la Universitatea de Cercetare Maharishi din Europa au arătat că persoanele cu o îndelungă şi constantă practică a meditaţiei prezintă o mai mare coerenţă a activităţii undelor cerebrale, între emisferele stângă şi dreaptă, atunci când practică tehnica Meditaţiei Transcendentale.11 Activitatea electrică ondulatorie generată de cele două emisfere ale practicanţilor este mai ia oamenii care nu practică meditaţia.

În mod indirect, undele cerebrale reflectă activitatea cerebrală aflată în desfăşurare. Putem înţelege ce înseamnă această coerenţă sporită a activităţii undelor creierului, dacă ne raportăm la diferenţa dintre lumina coerentă a laserilor şi lumina incoerentă a unei lumânări. Când undele luminii sunt făcute să se mişte sincronic, ca în cazul fasciculului laser, amplificarea energiei este uriaşă. Coerenţa mărită a activităţii undelor creierului are efecte asemănătoare, care în cazul acesta se referă însă la o aplicare mai directă şi mai eficientă a energiei minţii. Mai buna coordonare între emisferele stângă şi dreaptă, cum este cea întâlnită la oamenii obişnuiţi să mediteze mult, a

fost asociată şi cu o mai mare creativitate şi flexibilitate a gândirii.

Practicarea pe termen lung a meditaţiilor de tip yoghin a fost corelată cu un mai mare control asupra sistemului nervos autonom. Yoghini precum Swami Rama şi alţii le-au demonstrat oamenilor de ştiinţă ai Vestului capacitatea lor de a-şi regla la dorinţă activitatea inimii, temperatura corpului şi circulaţia sângelui. Studii mai recente au arătat că anumite practici yoghine de meditaţie au efecte terapeutice benefice asupra oamenilor afectaţi de diferite boli. De exemplu, la unii pacienţi bolnavi de astm care practică prāṇāyāma (o tehnică specială de respiraţie) s-au înregistrat mai puţine crize de astm, o mai mică insuficienţă a respiraţiei şi un mai mare control asupra acesteia.

Meditaţia în general determină schimbări importante în corp, care se petrec fie foarte repede, fie după o anumită perioadă de timp, lucru confirmat de oamenii de ştiinţă. Un cercetător de factură specială care a deschis calea spre o nouă viziune asupra efectelor fiziologice ale meditaţiei este Itzhak Bentov. Fiind el însuşi un vechi practicant al meditaţiei transcendentale, Bentov a încercat să înţeleagă cum se schimbă corpul în timpul meditaţiei. Folosind un aparat electric special de măsurat, cunoscut sub numele de balistocardiograf, Bentov a descoperit că în starea de meditaţie profundă au loc schimbări importante şi de natură unică ale activităţii inimii şi creierului.12 În urma descoperirilor sale, el a început să alcătuiască un model privind felul în care meditaţia, printr-o legătură specială care există între inimă şi creier, poate determina modificări de durată ale

1WUvr numit descoperirea modelul „fizio-Kundalini”.

Bentov a descoperit un sistem special de oscilatori acordaţi ritmic în mecanismul corpului fizic, care, în timpul meditaţiei, sunt antrenaţi de pulsaţiile inimii. Când corpul intră într-o stare de meditaţie profundă, el manifestă o pulsaţie absolutregulată, a observat Bentov cu ajutorul balistocardiografului. În timpul meditaţiei, micro-oscilaţia

ritmică, lentă, a întregului corp, devine regulată şi pronunţată. În timpul meditaţiei, ritmul activităţii inimii se schimbă în funcţie de schimbarea frecvenţei de respiraţie.

Se ştie că atunci când inima se contractă, ea trimite un val de sânge prin aortă (cea mai mare arteră a corpului, care transportă sângele dinspre inimă către restul organelor.) Când acest val sau undă de sânge ajunge în dreptul bifurcaţiei aortice (locul în care marea arteră se desface în două artere mai mici, care străbat picioarele), se creează un alt val, care o ia în sus prin aortă. Bentov a descoperit o buclă internă neobişnuită, de feedback, între bifurcaţia aortică şi inimă, care, în timpul meditaţiei profunde, reglează ciclurile de pompare a sângelui ca şi activitatea ritmică a respiraţiei. Când unda de presiune venind dinspre inimă ajunge în punctul de bifurcare, inimii i se trimite un semnal, prin care i se cere să declanşeze următoarea bătaie exact în momentul în care valul ascendent de sânge ajunge în valva aortică. Aceasta înseamnă că există o mişcare simultană înainte şi înapoi a frontului de undă în acelaşi punct. Când pulsurile undei de presiune create de inimă coincid sau sunt în fază cu pulsurile undei de răspuns (sau reflectate), se realizează o undă staţionară. Această activitate de undă coincide cu o frecvenţă de aproximativ şapte hertzi (cicluri pe secundă.) Acest sistem special de oscilaţie al undelor circulatorii determină mişcarea organică ritmică, sus-jos, pe care Bentov a depistat-o, cu balistocardiograful său, la vechii practicanţi ai meditaţiei.

Această micromişcare a corpului, sus-jos, determinată de undele staţionare din cadrul sistemului de oscilaţie inimă-aortă, nu reprezintă decât prima dintre mişcările determinate de oscilatorii acordaţi ritmic existenţi în corpul fizic şi alcătuind o reţea, care sunt activaţi în timpul desfăşurării procesului de meditaţie. Oscilatorii sunt dispuşi în aşa fel încât, atunci când primul este activat, restul oscilatorilor sunt şi ei antrenaţi.

Mişcarea sus-jos a corpului face ca şi bolta craniană să fie supusă aceleiaşi oscilaţii. Deşi microniişcarea

corpului este destul de mică (între O.003 şi O.009 mm), mişcarea sus-jos este suficientă pentru a induce modificări măsurabile în sistemul nervos. Mişcarea sus-jos a capului creează un mic impact al creierului asupra bolţii craniene în ambele direcţii. Această mişcare produce unde acustice (şi poate şi electrice) plane care reverberează în spaţiul închis al cavităţii craniene.

Undele acustice plane create în bolta craniană se concentrează asupra cavităţilor ventriculare pline cu fluid dinăuntrul creierului. În ventriculele laterale, undele acustice staţionare sunt create de mişcarea reflectată a undelor plane. Frecvenţele de bază ale undelor staţionare sunt în funcţie de forma şi de lungimea ventriculelor creierului. În mod interesant, vibraţiile rezultante ce sunt transmise ţesutului înconjurător al creierului ajung în nervii urechii medii şi produc „sunetele interioare" auzite deseori de cei care meditează. Identificarea frecvenţelor sunetelor interioare auzite în timpul meditaţiei a demonstrat similitudini izbitoare cu anticipările lui Bentov legate de frecvenţă (bazate pe modelul oscilatorului).

Cel mai important element în cadrul acestei serii de bucle de oscilaţie este cel final. Ultima buclă de reverberaţie a modelului lui Bentov se află în cortexul cerebral. Undele acustice staţionare create în cadrul sistemului ventricular, concav, al creierului, produc o mişcare sus-jos la nivelul reţelei de nervi ce face legătura între cele două emisfere cerebrale (corpus callosum). Energia acustică venind dinspre ventricule este tradusă în activitate electrică în interiorul ţesutului nervos. De la corpus callosum, activitatea nervoasă descrie o buclă circulară în cadrul cortexului senzorial.

În creier, cortexul senzorial este împărţit în aşa fel încât există o corespondenţă între diferite sectoare ale ţesutului cerebral şi anumite zone ale corpului. Părţile corpului sunt astfel dispuse, încât suprafaţa de materie cenuşie care procesează senzaţiile transmise de picioare este adiacentă suprafeţei care corespunde picioarelor şi tot aşa în întregul corp. Părţile corpului care sunt

implicate în tipuri complexe de procesare senzorială a stimulilor tactili, cum ar fi mâinile şi degetele mâinilor, faţa şi limba sunt asociate cu suprafeţe mai mari de materie cenuşie din cadrul acestei fâşii de ţesut a cortexului cerebral. În fiecare emisferă există o suprafaţă de cortex cerebral care procesează senzaţiile din partea opusă a corpului. Emisfera dreaptă procesează impulsurile senzoriale ale părţii stângi a corpului şi invers. Stimularea directă a ţesutului cortical din cortexul senzorial creează senzaţia că partea corespunzătoare a corpului a fost atinsă.

În modelul lui Bentov, vibraţiile acustice care sunt create în interiorul ventriculelor concave, adânci şi pline cu fluid ale creierului prin pulsaţiile inimii, provoacă o stimulare mecanică şi electrică a ţesutului nervos acoperitor. Exact deasupra ventriculelor laterale se află corpus callosum (reţeaua de nervi ce uneşte cele două emisfere cerebrale), ca şi porţiunea inferioară a cortexului senzorial. Exact deasupra lui corpus callosum se află fâşia de cortex care corespunde degetelor de la picioare. Stimularea mecanică a ţesutului cerebral prin vibraţii acustice creează depolarizarea electrică (excitarea nervilor) din cortexul senzorial. Unda de excitare electrică se deplasează, în sus, prin cortexul senzorial, pornind dinspre degetele picioarelor şi străbătând, în ordine, degetele picioarelor, glezna, genunchiul, şoldul, trunchiul şi ajungând la cap, pentru ca apoi să revină, în mod ciclic, la punctul de plecare aflat deasupra lui corpus callosum.

Bentov susţine că la oamenii cu o lungă practică a meditaţiei, meditaţia produce o buclă ciclică de stimulare a activităţii electrice a cărei reverberaţie descrie o traiectorie circulară în interiorul cortexului senzorial. Dat fiind că unda electrică străbate materia cenuşie, Bentov sugerează că polarizarea materiei cenuşii urmează direcţia de stimulare. Polarizarea ţesutului cerebral determină senzaţii variate în corp, de la degetele picioarelor până la cap. Din cauză că procesul de meditaţie pare să influenţeze mai mult emisfera dreaptă decât emisfera

stângă, aceste senzaţii încep deseori în partea stângă a corpului.

De fapt, modelul lui Bentov a fost conceput pentru a explica simptomele resimţite, în mod progresiv, în partea stângă a corpului de către diferiţi practicanţi ai meditaţiei. Lee Sanella, medic, a studiat numeroşi indivizi cu o veche practică a meditaţiei care se plângeau de dureri care de cele mai multe ori începeau în piciorul stâng şi se deplasau în sus, prin corp, odată cu trecerea timpului. Mare parte dintre ei resimţeau senzaţii ciudate şi dureri puternice care începeau de la nivelul labei piciorului, treceau mai departe, prin gleznă, genunchi etc. Şi ajungeau la gât. Unele persoane au spus că aud zgomote şi sunete în cap, urmate de nemaipomenita senzaţie că întreaga fiinţă le este scăldată în lumină şi de sentimentul de extaz total. Dr. Sanella numeşte această succesiune a simptomelor sindromul sau complexul fizio-Kundalini. În unele cazuri, şi persoane care nu erau neapărat dedicate de multă vreme meditaţiei, dar care aveau puternice experienţe paranormale ca urmare a trezirii „spontane” a energiei Kundalini, au experimentat aceste senzaţii neobişnuite şi aceste dureri ale părţii stângi a corpului. Sanella a fost de părere că aceste simptome de natură opusă trăite de „veteranii” meditaţiei şi de alţii au întrucâtva legătură cu activarea energiei Kundalini. Bentov a reuşit să însumeze motivele care stau la baza acestui complex neobişnuit de simptome studiind modul în care este influenţat creierul în timpul procesului de meditaţie.

Diagrama nr. 30 BAZA NEUROSENZORIALĂ A SINDROMULUI FIZIO-KUNDALINI

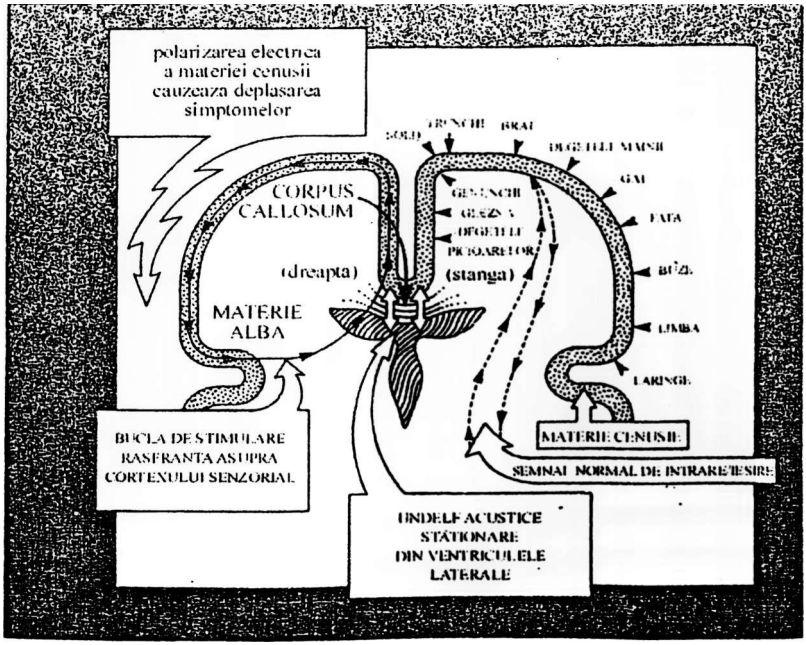

Modelul lui Bentov referitor la rezonanţa inimă-creier din timpul meditaţiei şi la efectele sale asupra cortexului senzorial a fost folosit pentru a explica cum durerile din picioare pot reprezenta, de fapt, un produs secundar al activării energiei Kundalini. Evoluţia simptomelor se datorează parţial trezirii lui Kundalini, aflată în chakra-rădăcină. În realitate, energia Kundalini jurcă prin coloana vertebrală pentru a ajunge în chakra coroanei. În timpul acestui proces, impurităţile şi blocajele din chakre sunt îndepărtate sau mai bine zis arse. Unii au asemănat Kundalini cu un curent electric care trece printr-un filament subţire. Când energia trece prin suprafeţe ce opun rezistenţă, se creează o lumină şi o căldură puternică, exact ca la becul electric. Blocajele de la nivelul acestor chakre reprezintă suprafeţe care opun o rezistenţă mărită deplasării energiei şi care trebuie curăţate, purificate, pentru ca energia sau curentul să meargă mai departe şi să ajungă în ultima chakră.

Bentov susţine că există şi alte modificări care au loc în sistemul nervos central atunci când forţa lui Kundalini este activată prin practicarea zilnică a meditaţiei. Aceste

modificări, care au legătură cu polarizarea ţesutului nervos din cortexul cerebral, sunt create de masele vibratorii din cavitatea ventriculară. Meditaţia activează un sistem de oscilatori acordaţi, între ei, prin rezonanţă, care sunt puşi în funcţiune pe cale acustică de energia vibratorie ce derivă din acţiunea de pompare a sângelui efectuată de către inimă. Când o persoană intră într-o stare profundă de meditaţie, respiraţia devine lentă şi rară iar activitatea inimii se sincronizează în aşa fel încât să creeze o legătură vibratorie de rezonanţă între inimă şi creier. Circuitul electric oscilant dinăuntrul creierului se stabilizează doar după ce materia cenuşie a cortexului senzorial a fost complet polarizată de o buclă circulară de stimulare.

Se sugerează că, pe lângă tensiunile de natură emoţională acumulate, de-a lungul vieţii, în diferitele chakre şi regiuni ale corpurili, există un blocaj corespunzător de energie şi în ţesutul creierului. 13Când curentul indus pe cale vibratorie se deplasează în cadrul circuitului de reverberaţie, materia cenuşie este polarizată treptat în direcţia curgerii de energie. Întrucât acest curent lent întâlneşte zone care se opun fluxului energetic înăuntrul ţesutului cerebral al cortexului senzorial, semnalul se luptă cu rezistenţa întâmpinată până când reuşeşte să treacă în zona următoare. Acest proces continuă până când bucla circulară cerebrală este eliberată de vechile puncte de tensiune şi de blocajele ce se opuneau curgerii de energie. Când curentul cu mişcare lentă întâlneşte o astfel de zonă marcată de tensiuni şi de blocaje, individul trăieşte o senzaţie corespunzătoare de durere în zona asociată a corpului. Deşi senzaţia îşi are originea la nivelul cortexului senzorial, el are impresia că durerea îi vine direct din corpul fizic.

Diagrama nr. 31

CREAREA BUCLEI DE STIMULARE NEURALĂ

REZONANTA CREATA PRIN MEDITAŢIE INTRE INIMA ŞI SISTEMII AORTIC

Y

OSCILAŢIA SUS-JOS A HOLTEI CRANIENE

Y

UNDELE ACUSTICE PLANE DIN CREIER

Y

UNDELE S TAI ION ARE OM VEN FRICI LELE LATERALE

Y

ST ÎMI T.AREA MECANO-1: 1. El ERICA A Ci IRTI. XI: LUT SENZORIAL

Y

IIUCLA RASE RAN IA I >E STIMI LAKE

Y

CURENŢI NEURALI CIRCULARI CU ACŢIUNE REPET AŢA

Y

ÎI >LARIZAREA ţesutului cortical ÎN DIRECŢIA CURENTULUI

Y

ELIBERAREA TENSIUNILOR ACUM LATE ÎN CORTEXUL SENZORIO-MOTOR

Întrucât prima zonă a ţesutului cortical întâlnită de curentul indus este asociată cu labele picioarelor şi cu degetele de la picioare, cei care meditează şi care au blocaje în această zonă a creierului vor simţi senzaţii neobişnuite în labele picioarelor.

Sanella şi Bentov au descoperit că destui adepţi ai meditaţiei care prezintă sindromul fizio-Kundalini se plâng de dureri ale labelor picioarelor, mai cu seamă ale degetului mare stâng. Pe măsură ce curentul de penetrare elimină tensiunea din acea zonă a cortexului senzorial, sunt întâmpinate niveluri tot mai ridicate de rezistenţă în cortexul senzorial, care sunt însă şi ele, la rândul lor, depăşite. Prin aceasta se explică de ce senzaţia de durere care începe de la laba piciorului sau de la degetele picioarelor se deplasează după aceea în sus, ajungând la genunchi, şold etc.

Cortexul motor al creierului, o zonă care controlează mişcările musculare voluntare ale corpului, este o porţiune a ţesutului cerebral direct adiacentă cortexului senzorial.

Uneori ne referim la aceste regiuni ale creierului folosind un singur termen, cortexul senzorio-motor. Destul de des, oamenii care se confruntă cu simptomele succesive ale sindromului fizio-Kundalini au spasme musculare şi mişcări musculare involuntare ale capului şi corpului. Acest lucru s-ar putea datora stimulării electrice, pe verticală, a cortexului motor de către curentul de deblocare care acţionează asupra cortexului senzorial adiacent, în interiorul buclei de stimulare răsfrânte.

Pe măsură ce tensiunile acumulate în cortexul senzorial al emisferelor cerebrale sunt eliminate, curentul poate completa, treptat, bucla de stimulare la nivelul întregului creier. Meditaţia constantă ajută la completarea acestei bucle în timp. Odată ce bucla devine ciclică şi repetitivă, curentul devine mai puternic, în sistemul limbic există suprafeţe de ţesut cerebral care sunt perfect adiacente traseului de deplasare a curentului, suprafeţe care includ porţiunile ce au fost numite centrele plăcerii. Acestea se află în profunzimea ţesutului cerebral şi, atunci când sunt stimulate în mod artificial, produc senzaţii de maximă plăcere. Bentov susţine că atunci când bucla de curent din cortexul senzorial s-a completat şi când toate tensiunile au fost eliminate din circuit, energia ce se deplasează circular stimulează centrele adiacente ale plăcerii. El sugerează că acesta ar putea fi motivul pentru senzaţiile de plăcere şi pentru extazul trăit de vechii adepţi ai meditaţiei, după atâţia ani de efort constant.

Pentru discuţia noastră despre circuitele de reverberaţie induse de meditaţie în cortexul cerebral şi în sistemul limbic adiacent, fenomenul de „inflamare” are o mare relevanţă.

Inflamarea se referă la efectele stimulării electrice, de joasă intensitate, repetate, a sistemului limbic, un important centru al emoţiei şi al memoriei spaţiale a creierului. După cum o indică şi numele, inflamarea acţionează întrucâtva precum bucăţelele de lemn uscat care ne ajută să aprindem un foc. În acest caz, focul este focul rapid al neuronilor, care se aprinde în sistemul limbic

urmând trasee speciale. Deşi inflamarea a reprezentat iniţial un fenomen de laborator, care a fost considerat un model posibil pentru epilepsie, date biochimice ulterioare au sugerat că această supoziţie este incorectă. Oamenii de ştiinţă au aflat că taurina, un aminoacid, poate să suprime activitatea cerebrală care duce la apariţia atacurilor de epilepsie, dar au descoperit mai târziu că taurina nu are niciun efect asupra fenomenelor neurologice cauzate de inflamare. Deşi n-a mai fost considerată o pistă pentru epilepsie, unii oameni de ştiinţă au sugerat că inflamarea poate avea legătură cu fenomenul „Kundalini”. 14

Stimularea repetată a anumitor structuri limbice produce în cele din urmă declanşări bruşte ale activităţii electrice de-a lungul unor traiecte speciale din sistemul limbic. Odată cu trecerea timpului, aceste explozii electrice „inflamează” structuri similare din regiunile cerebrale adiacente. De asemenea, inflamarea determină începerea acţiunii de depolarizare (activare) a celulelor nervoase, proces care va face ca la un moment dat şi un stimul de mai joasă intensitate să poată cauza descărcarea „epileptică”. Epilepsia este cauzată de un mic foc, ca să-i spunem aşa, sau de explozia de energie declanşată de anumite celule nervoase cu un nivel de electricitate instabil, care se răspândeşte ca un incendiu spre a crea o activitate electrică intempestivă cu caracter difuz de răspândire. În cazul lui Kundalini, se consideră că furtuna electrică se deplasează pe trasee bine definite din cadrul creierului limbic, după ce este activată de neuroni special antrenaţi în acest sens.

Se pare că inflamarea apare doar în cadrul structurilor ce compun sistemul limbic, şi nu în cortexul cerebral, talamus sau la rădăcina creierului. Unii cercetători au sugerat că stimularea prin rezonanţă a creierului limbic poate să fie fenomenul de bază care provoacă efectele lui Kundalini. În raport cu modelul lui Bentov de stimulare a creierului prin meditaţie, inflamarea s-ar putea să intre în joc doar după ce s-a completat bucla circulară de stimulare la nivelul cortexului senzorial. Dat

fiind că bucla senzorială corticală devine o structură de reverberaţie, se sugerează că bucla devine mai mare şi determină implicarea unor structuri cheie ale sistemului limbic din lobul temporal al creierului, cum ar fi complexul amigdalic.

Stimularea repetată a unor structuri limbice precum amigdala, care este un loc al plăcerii şi al controlului emoţional adiacent buclei de stimulare a cortexului senzorial, poate produce descărcări de-a lungul unui traiect special din cadrul sistemului limbic. Stimularea repetată a amigdalei (şi a altor structuri limbice) produce un efect de inflamare, care coboară pragul energetic al unei activări viitoare. Astfel, traseele energetice din creierul limbic şi centrele plăcerii devin mai uşor de stimulat în timpul meditaţiilor ulterioare, odată ce bucla a fost completată în interiorul cortexului senzorial. În esenţă, inflamarea creierului limbic prin meditaţie (datorită efectelor de rezonanţă dintre inimă şi creier) poate avea ca rezultat crearea unor noi circuite în cadrul părţii de hard a creierului.

În afară de stimularea centrilor plăcerii din sistemul limbic, inflamarea induce şi schemele de descărcare (electrică) care activează ambele părţi ale creierului. De exemplu, stimularea amigdalei într-o emisferă produce deplasarea descărcărilor secundare către amigdala din partea opusă a creierului. De aici, schema de descărcare implică în ordine hippocampusul (o importantă structură limbică, care contribuie la crearea memoriei spaţiale), cortexul occipital (un centru de procesare vizuală) şi, în sfârşit, cortexul frontal (o zonă care participă la luarea deciziilor şi la proiectarea, în viitor, a evenimentelor). Astfel, stimularea acestui circuit limbic, unic, de către bucla corticosenzorială iniţială, poate crea fenomene de percepţie vizuală neobişnuite, prin activarea cortexului occipital. Practicanţii meditaţiei care au experimentat sindromul fizio-Kundalini descriu deseori senzaţii de lumină puternică care însoţesc aşa-numita stare de extaz.

În conformitate cu modelul lui Bentov, circuitul

energetic indus în cortexul senzorial este o modalitate fiziologică prin care meditaţia şi energia Kundalini pot elimina tensiunile acumulate în sistemul nervos uman. După cum am discutat mai devreme, meditaţia pare a implica emisfera cerebrală dreaptă, a intuiţiei şi a simbolismului, în mai mare măsură decât emisfera cerebrală dreaptă, a analizei şi a logicii. Prin analogie, modificările tind să se producă mai întâi în bucla de reverberaţie a emisferei drepte. Acest lucru ar explica, se pare, de ce majoritatea practicanţilor meditaţiei supuşi sindromului fizio-Kundalini au dureri şi senzaţii în partea stângă, ştiut fiind că emisfera dreaptă controlează partea stângă a corpului. Aceste senzaţii şi dureri nu sunt experimentate de către toţi cei care meditează, ci numai de indivizii care au acumulat mari cantităţi de tensiune în corpurile şi în sistemele lor nervoase. Indivizii care nu au strâns în ei decât tensiuni minore, neimportante, s-ar putea să nu simtă decât senzaţii slabe de disconfort în creier şi în corp atunci când se activează energia Kundalini, şi sunt mai puţin afectaţi de această fază de eliberare a tensiunilor din organism prin meditaţie.

Bentov mai sugerează că pot apărea şi cazuri de activare spontană a procesului fizio-Kundalini, în parte datorită faptului că indivizii în cauză sunt expuşi în mod continuu acţiunii unor câmpuri acustice, mecanice, electrice sau magnetice care au exact frecvenţa, stimulatoare, indusă creierului de procesul de meditaţie (între patru şi şapte perioade pe secundă). Asemenea energii vibratorii ale mediului pot fi generate de echipamentele electrice, suspensiile prea mai ale maşinii sau chiar de instalaţiile de aer condiţionat. Efectul cumulat al acestor stimulări de ordin vibratoriu pot declanşa în mod spontan sindromul fizio-Kundalini *la oamenii care au un sistem nervos extrem de sensibil*. În afara acestor cazuri datorate stimulării energetice din partea unor factori de mediu, activarea spontană a lui Kundalini se mai poate produce datorită deschiderii şi activării premature a chakrelor prin ascensiunea, rapidă, a lui Kundalini, înainte

ca sistemul nervos să fi avut ocazia de a integra influxul energetic, ca în cazul meditaţiei. Bentov crede că indivizii care experimentează o asemenea activare spontană a lui Kundalini, spre deosebire de cei care meditează, sunt cei mai expuşi simptomelor severe şi de durată.

Kundalini, atunci când este pusă în funcţiune, progresiv, printr-un proces de meditaţie zilnică, reprezintă un mijloc natural prin care oamenii se pot elibera de tensiunile pe care le-au acumulat în corpurile fizice şi subtile pe parcursul unei vieţi întregi şi prin care îşi pot deschide canalele de conectare cu nivelurile vibratorii superioare. Nu este vorba, deci, doar de eliminarea tensiunilor, odată ce bucla corticală a fost completată, ci de faptul că atât creierul cât şi corpul devin mai eficiente în gestionarea tensiunilor şi a stresului. Prin efectele sale transformatoare asupra sistemului nervos, Kundalini elimină tensiunile din corp şi minte de îndată ce apar, prevenind astfel acumularea unei noi tensiuni. Pe măsură ce vechile tensiuni acumulate sunt expulzate, în creier se creează noi trasee pentru activitatea neurală. Ca să exprimăm acest lucru altfel, vechiul creier este reorganizat într-un asemenea mod, încât creează noi moduri de procesare a energiei şi a informaţiei. În sistem se formează noi circuite prin care se accesează calităţi şi capacităţi necunoscute şi nebănuite.

Creierul limbic, care este stimulat de curentul buclei senzorio-corticale, pare să se afle într-o legătură strânsă cu funcţionarea sistemului nervos autonom. Bentov susţine că aceste conexiuni create prin meditaţie şi prin procesul fizio-Kundalini au ca rezultat o asociere mai puternică şi mai conştientă între sistemul nervos cerebrospinal şi sistemul nervos autonom. Procesele autonome inconştiente cum ar fi respiraţia, activitatea inimii etc. sunt trecute, potenţial, sub controlul cortexului cerebral şi al minţii conştiente. Acest lucru le poate fi demonstrat oamenilor de ştiinţă ai Vestului de către yoghinii care îşi pot controla activitatea inimii, fluxul sanguin etc.

După eliminarea tensiunilor din creier şi din corp,

energia Kundalini se deplasează în sus. pe traseele subtile din coloana vertebrală şi activează, în mod progresiv, chakrele. Bentov vorbeşte despre un traseu al energiei Kundalini care începe de la degetele picioarelor, traversează picioarele, ajungând la coloana vertebrală, o ia în sus, prin ea, până în dreptul gâtului, urcă mai departe, străbate capul, după care, din creştetul acestuia, o ia în jos, prin partea din faţă a corpului. Pe măsură ce urcă prin coloană, energia stimulează rădăcinile interioare ale chakrelor, care sunt conectate cu plexurile nervoase, de-a lungul coloanei vertebrale. După ce energia, urcând, a ajuns la nivelul capului, ea începe să coboare, trece prin mijlocul pieptului şi abdomenului şi, astfel, stimulează părţile frontale ale chakrelor. Atunci când aceste regiuni frontale ale chakrelor sunt stimulate, persoanele în cauză pot simţi gâdilături sau alte senzaţii în zonele asociate chakrelor din corp. Calea de deplasare a energiei Kundalini prin corp este oglindită de calea urmată de energia (curentul) de polarizare al buclei circulare din cortexul senzorio-motor al creierului, întrucât ambele sunt activate prin procesul de meditaţie.

În mod interesant, descrierea lui Bentov cu privire la curgerea energiei diferă de cele pe care le întâlnim în cărţile indiene de literatură yoghină. În schimb, acest traseu se aseamănă cu Orbita Microcosmică, un traiect de deplasare a energiei prin meridianele de acupunctură descris de textele de Taoism.15 în timp, pe măsură ce vor fi inventate aparate tot mai sofisticate de măsurat, a căror acţiune va fi însoţită de cea a clarvăzătorilor, vom înţelege mai multe despre modificările vibratorii şi fiziologice care se produc prin meditaţie zilnică şi prin activarea forţelor Kundalini. Poate că cercetările viitoare vor confirma mare parte din descoperirile lui Bentov, referitor la modificările măsurabile din creierul uman.

Important este să ne dăm seama că meditaţia face să se producă multe schimbări, atât la nivel corpului fizic, cât şi la nivelul corpurilor superioare ce compun anatomia umană multidimensională. Modelul lui Bentov oferă o

descriere „fizică” a funcţionării creierului şi ne ajută să înţelegem unele dintre fenomenele produse de mecanismele naturale de eliminare a tensiunilor care există în sistemul nervos. De asemenea, modelul său ne oferă o perspectivă neobişnuită asupra relaţiei unice dintre inimă şi creier, ca în cazul rezonanţei vibratorii ce apare în timpul meditaţiei profunde.

În afară de efectele legate de modificarea circuitelor creierului, de sincronizarea activităţii inimii cu cea a plămânilor şi de activarea chakrelor, meditaţia mai are un efect profund şi asupra evoluţiei conştiinţei umane. Prin meditaţie, pot fi descoperite multe din secretele pe care ni le-a ascuns mintea conştientă. Printre aceste secrete se numără lecţiile ascunse pe care omul a ales să le înveţe de-a lungul vieţii sale. Prin revelarea acestor lecţii şi a blocajelor de la nivelul înţelegerii cu care se confruntă personalitatea fizică, fiecare individ poate să descopere moduri mai bune de a coopera cu dimensiunile emoţionale, mentale şi spirituale ale fiinţei. Când blocajele de percepţie se dizolvă şi când comportamentul greşit se schimbă, bolile care au fost create, de fapt, la niveluri vibratorii superioare pot fi vindecate sau ameliorate în mod considerabil. Pe măsură ce omenirea va începe să acorde mai multă atenţie funcţionării chakrelor şi relaţiei pe care o au acestea cu dezvoltarea conştiinţei umane, vor fi făcute multe dezvăluiri, care vor schimba modul în care boala umană va fi văzută şi tratată de către vindecătorii/medicii viitorului.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Chakrele principale sunt nişte transformatori energetici speciali, care recepţionează energia subtilă şi apoi o distribuie glandelor principale, centrilor nervoşi şi organelor corpului

2. Funcţiile chakrelor se află în legătură cu diferitele aspecte ale conştiinţei, în special cu emoţiile, care influenţează deplasarea energiei prin aceşti centri. Când corpul emoţional al omului este supus unei perturbări de câmp (energetic) din cauza unor probleme emoţionale,

respectiva perturbare emoţională se traduce printr-o curgere anormală a energiei subtile printr-o anume chakră.

3. Fiecare dintre cele şapte chakre principale este asociată unui anume aspect emoţional şi spiritual care influenţează funcţionarea sa. Când un individ are probleme importante de rezolvat în legătură cu unul dintre aceste aspecte, poate apărea o disfuncţie a chakrei respective. O asemenea disfuncţie împiedică hrănirea cu energie subtilă a regiunii corporale şi a organelor şi glandelor care, în mod normal, sunt alimentate, energetic, de chakra a cărei activitate este afectată. Dacă blocajul chakrei se prelungeşte, se poate ca în cele din urmă să survină dezechilibrul celular şi boala.

4. Perturbarea fluxului energetic la nivelul uneia sau mai multor chakre reprezintă mecanismul prin care stresul cronic poate afecta negativ corpul fizic.

5. Poate că cel mai grav dezechilibru în raport cu chakrele este cel care afectează chakra inimii, întrucât acest centru se află în asociere cu aspectul iubirii de sine şi al iubirii pentru ceilalţi. Chakra inimii alimentează cu energie subtilă inima fizică şi sângele în general, plămânii şi glanda timus. Astfel, o disfuncţie de durată a chakrei inimii poate conduce la boli de inimă, atacuri cerebrale, boli pulmonare şi diferite tipuri de probleme ale sistemului imunitar, care pot expune corpul invaziilor bacteriene, virale şi canceroase.

6. Din cauză că chakrele alimentează cu energie organele aflate în formare ale fătului, dar şi pe cele ale adultului, rămăşiţele din vieţile anterioare ale unor blocaje emoţionale pot uneori determina boli congenitale de natură karmică. Asemenea boli karmice pot apărea în copilărie sau se pot manifesta mai târziu în viaţă.

7. Meditaţia este o metodă importantă de deschidere, activare şi purificare a chakrelor corpului, în special atunci când este practicată împreună cu forme active de vizualizare.

8. Chakra-rădăcină sau chakra de la bază este locul

de depozitare al puternicei energii numite Kundalini. Această energie Kundalini are capacitatea de a activa şi de a sincroniza activitatea chakrelor principale cu cea a centrilor superiori, putând produce, în final, prin deschiderea maximă a tuturor chakrelor, iluminarea spirituală. Trezirea energiei Kundalini este un rezultat firesc al practicării zilnice a meditaţiei.

9. Itzhak Bentov, dr. Lee Sanella şi alţii au caracterizat o serie de probleme fizice care au legătură cu tensiunile neeliminate şi cu efectul acestora asupra desfăşurării naturale a fenomenului Kundalini. Ei au numit acest deranjament corporal sindromul fizio-Kundalini. El este cel mai des observat la persoanele care meditează, dar poate apărea, la fel de bine, şi în mod spontan.

10. Bentov a descoperit existenţa în organism a unei succesiuni de oscilatori cu activare serială, care devine operaţională în timpul meditaţiei. Printr-un sistem unic de feedback între inimă şi aortă, micro-oscilaţiile corpului produse în timpul meditaţiei sunt traduse în stimularea electrico-acustică a anumitor traiecte nervoase din interiorul creierului.

11. În conformitate cu modelul lui Bentov, prin practicarea continuă a meditaţiei vreme de mulţi ani, în cortexul senzoriomotor se creează, în cele din urmă, un curent cu deplasare circulară care determină eliminarea treptată a vechilor tensiuni reţinute de însuşi ţesutul creierului ca atare. Se pare că simptomele experimentate de practicanţii meditaţiei supuşi sindromului fizio-Kundalini se datorează eliberării creierului de aceste tensiuni.

12. De-a lungul timpului şi prin transformarea meditaţiei într-o activitate constantă, se creează noi trasee neurale, care previn reacumularea efectelor datorate tensiunii şi care de fapt produc stimularea interioară a centrilor plăcerii din creier. Astfel, meditaţia împreună cu fenomenul Kundalini, după cum bine a înţeles Bentov, reprezintă un mecanism natural de eliminare a tensiunilor din corp.

CAPITOLUL XI

Vindecarea holistică şi schimbările de paradigmă

TENDINŢELE MEDICINEI ÎN NOUA EPOCĂ – NEW AGE

Ne aflăm într-un moment unic al istoriei. Peste foarte puţină vreme, omenirea va intra efectiv într-o nouă epocă. În ultimii 30 – 40 de ani, acumularea de cunoaştere şi de informaţii a atins un ritm incredibil, fără precedent în istoria umanităţii. Datorită noilor sisteme informaţionale şi varietăţii de cărţi disponibile, comoara reprezentată de cunoaşterea dobândită de-a lungul vremurilor este la îndemâna tuturor. Ştiinţa a progresat într-o asemenea măsură, încât computerele şi alte instrumente similare ne oferă posibilitatea de a înmagazina şi transmite informaţii multor căutători serioşi ai adevărului şi totodată de a integra vechile date şi de a atinge noi niveluri în înţelegerea unor fenomene deja cunoscute, dar nu complet explicate.

Aceleaşi tehnologii computerizate ne-au oferit instrumentele de care avem nevoie pentru a explora noi domenii şi pentru a ne extinde viziunea către tărâmuri invizibile la nivel fizic. Această nouă viziune devine importantă mai cu seamă în ceea ce ţine de înţelegerea activităţilor interioare ale minţii şi corpului omenesc. Datorită noilor sisteme de diagnosticare bazate pe imagine, cum ar fi microscopul electronic, scanerul TAC şi scanerul RMN, doctorii dispun de noi instrumente cu care pot sonda anatomia şi fiziologia umană. Şi mai important, poate, aceste sisteme de vizualizare încep să ne spună lucruri noi despre funcţionarea creierului, sediul conştiinţei umane. Pentru prima oară în istorie, ne aflăm pe punctul de a înţelege activităţile interioare ale creierului uman şi de a afla care este raportul între structurile neurologice şi conştiinţă.

De asemenea, acest moment al istoriei este cel în care diversele discipline ale cunoaşterii au început să-şi sintetizeze descoperirile şi să ne arate existenţa unor legături nebănuite între chimie, fizică şi fiziologia umană.

Câştigătorul premiului Nobel, Ilya Prigogine şi alţi pionieri ai gândirii au descoperit relaţii matematice care guvernează modul în care se comportă multe sisteme. Aplicarea teoriei lui Prigogine despre structurile disipative în diferite sectoare ale ştiinţei a demonstrat similitudini fascinante între fenomene simple, precum comportamentul reacţiilor chimice şi fenomene extrem de complexe, şi crearea unei ordini superioare de organizare a creierului uman.1 Alţi teoreticieni, printre care şi Karl Pribram, specialist în neurologie, au aflat că descoperirile din domeniile fizicii cu laseri şi holografici ne pot oferi o nouă înţelegere asupra modului în care creierul poate stoca informaţii.2 Noua viziune la care au ajuns specialiştii în fizica particulelor cu mare energie, privind la substructura energetică a întregii materii, le-a oferit oamenilor de ştiinţă o înţelegere mai profundă asupra unităţii intime care există între natură şi lumea fizică. Deoarece fiinţele umane funcţionează prin intermediul unui corp fizic, descoperirea faptului că materia este o formă de energie condensată are implicaţii importante în ceea ce priveşte capacitatea ştiinţei de a înţelege mecanismele subtil-energetice ce guvernează fiziologia umană.

Pe măsură ce gândirea modernă analizează tot mai profund aceste date ştiinţifice ce se acumulează rapid, mulţi oameni de ştiinţă au început să-şi schimbe concepţiile despre înţelesurile ce stau la baza trecerii omului prin lume şi despre poziţia pe care o ocupă el în univers. Se dezvoltă multe idei noi şi radicale care susţin că omul nu corespunde vechiului model mecanicist şi reducţionist creat, în ceea ce-l priveşte, de fizica newtoniană. Experţii în fizică cuantică şi teoreticienii holografici sunt primii dintr-o nouă categorie a oamenilor de ştiinţă care au început să investigheze unele dintre complexele relaţii de natură energetică care există între oameni şi mediul înconjurător. După cum au susţinut multe dintre cărţile la modă ale ultimului deceniu, ne aflăm în mijlocul unei schimbări uriaşe de paradigmă, dinspre vechea viziune mecanicistă asupra lumii a pragmatiştilor

newtonieni, către noua perspectivă a unui univers holistic interconectat, descrisă de gânditorii einsteinieni.

Deşi ce se dezvoltă perspective noi asupra lumii din jurul nostru şi începem să înţelegem cum funcţionează omul din punct de vedere energetic, există totuşi mulţi cercetători ştiinţifici care nu reuşesc să accepte că există, la nivel profund, o unitate structurală care ne conectează cu universul. Specialiştii în fizică cuantică şi în fizica particulelor cu energie mare ajung acum la aceleaşi concluzii cu privire la unitatea de profunzime dintre fiinţele umane şi natură pe care străvechii filosofi indieni şi chinezi au descris-o în scrierile lor ce se referă la legăturile de ordin subtil existente între om şi cosmos.3 Singura diferenţă între punctele de vedere modern şi antic este că vechii gânditori ai Orientului ajunseseră la viziunile lor prin meditaţie şi prin sondarea universului cu mijloace paranormale, în vreme ce oamenii de ştiinţă moderni au ajuns la concluziile lor printr-o abordare empirică, implicând întrebuinţarea unor aparate şi studiile experimentale. Lăsând la o parte modalităţile, călătoria interioară, prin meditaţie, sau cercetarea de laborator, descoperirile ultime ale omului de ştiinţă şi ale filosofului antic prezintă uluitoare similitudini.

Modelul holografic al universului ne oferă o nouă bază de înţelegere cu privire la conexiunile energetice nevăzute ce există între toate lucrurile. Această legătură totală dintre fiinţele umane şi mediul înconjurător a fost întotdeauna intuită de maeştrii Orientului din vremuri străvechi. Abia acum, însă, a fost creat fundamentul ştiinţific menit a confirma această profundă percepţie interioară. Punctul de vedere einsteinian, potrivit căruia materia reprezintă o formă particulară de energie, ne arată că suntem toţi construiţi din aceleaşi particule subatomice. La nivel microcosmic, reprezentăm fiecare conglomerate unic structurate ale aceleiaşi energii universale. Dat fiind că oamenii de ştiinţă şi cei ai religiei încep să vadă, şi unii şi alţii, universul din noua perspectivă, în raport cu care acesta reprezintă o energie

ce se desfăşoară în multe forme, cele două domenii ar putea ca în timp să ajungă la un numitor comun.4 Într-un fel, asistăm la prima încercare de conciliere dintre religie şi ştiinţă, care încep, amândouă, să înţeleagă lumea printr-o viziune unificată.

Întreaga creaţie organică şi anorganică este făcută din aceeaşi materie care există în universul fizic. Astrofizicienii presupun acum că materia din care Pământul şi locuitorii săi au apărut, a fost creată în incubatoarele cosmice ale unor astre din a doua şi a treia generaţie, similare soarelui nostru. Multitudinea de elemente fizice de pe planeta noastră se datorează evoluţiei moleculare. Prin fluidizarea solară a hidrogenului s-a format heliul, triplul proces alfa de recombinare a heliului a dat naştere carbonului şi putem merge tot mai departe pe scara formării elementelor pentru a descrie evoluţia planetară şi a explica apariţia vieţii pe Pământ. Suntem toţi făcuţi din aceeaşi „substanţă stelară” din care este construit şi universul în sine. Şi dacă acest material provine din agregarea prafului cosmic, transformarea hidrogenului primordial sau chiar din materia astrală, prin natura sa de bază el reprezintă energie condensată. Toată materia este energie şi lumină în nenumărate forme şi manifestări.

Ultimul lucru pe care trebuie să-l înţelegem în legătură cu aceste procese cosmice este că, da. conştiinţa participă şi ea. cumva, la acest întreg proces de evoluţie desfăşurat la scară planetară şi organică. Acest element final care completează descifrarea enigmei a fost cel mai greu de înghiţit pentru mulţi, dar el reprezintă cea mai importantă forţă din spatele acestui proces de evoluţie şi totodată factorul moţi vânt. *De*, *conştiinţa în sine este o formă de energie*. Este cea mai înaltă formă de energie şi este implicată integrai în procesul vieţii. Dacă vom vedea în conştiinţă o calitate şi o expresie fundamentală a energiei vieţii, vom fi făcut un pas important în a înţelege cum interacţionează spiritul cu şi cum se manifestă prin multele forme de materie fizică. *De fapt*, *călătoria*

spiritului prin lumile materiei este ceea ce constituie cea mai puternică forţă de propulsie pentru procesul evolutiv.

Când vom începe să întrevedem acest adevăr fundamental despre moştenirea noastră spirituală necunoscută, abia atunci vom putea să înţelegem aspectele dimensionale superioare ale proceselor vieţii. Chimia şi fizica, în forma lor elementară, nu deţin toate răspunsurile în ceea ce priveşte enigma fiziologiei umane, după cum ar vrea să credem oamenii de ştiinţă de profil newtonian. Numai când la ecuaţia vieţii se vor adăuga componentele dimensionale superioare ale chimiei şi fizicii vom putea să vorbim oarecum în cunoştinţă de cauză despre sistemul energetic care alcătuieşte fiinţa umană multidimensională. Realităţile spiritului nu neagă legile ştiinţei. Ele nu fac decât să extindă legile existente, pentru a le face să includă dimensiunile de frecvenţă superioară ale materiei, la fel cum fizica einsteiniană a încorporat descoperirile mecanicii newtoniene, dar a mers mult mai departe.

Acum, când putem privi viaţa, ca ansamblu, din perspectiva factorului subtil-energetic, punem bazele unei noi medicini şi psihologii a omului. Societatea asistă la primele semne de înţelegere din partea medicilor a acestor principii, deşi foarte firave încă. Până acum, doar câţiva medici s-au aplecat asupra studierii importantelor legături care există între energie, materie şi conştiinţă. Vechea gardă a oamenilor de ştiinţă şi a doctorilor s-a agăţat multă vreme de viziunea mecanicistă asupra funcţiilor organice şi mentale. Aceştia sunt refractari în ceea ce priveşte acceptarea unor noi modele de înţelegere în lipsa unor probe ştiinţifice „solide”. Totuşi, a sosit în sfârşit vremea când sunt create tehnologiile noii ere care vor confirma ipotezele emise de noua gardă a medicilor/vindecătorilor.

În măsura în care un număr tot mai mare de medici, asistente medicale şi alţi profesionişti din domeniul sănătăţii sunt atraşi şi implicaţi în sfera „medicinei holistice”. va apărea o tot mai profundă înţelegere a ceea ce înseamnă cu adevărat „holistic”. Termenul holistic, în

raport cu sănătatea şi starea de bine a fiinţelor umane, implică un echilibru nu doar între aspectele corporal şi mental, ci şi între forţele multidimensionale ale spiritului, care până acum au fost doar puţin înţelese de marea majoritate a oamenilor. *A sosit momentul să spunem că puterea superioară a spiritului este cea care animă, inspiră şi dă viaţă vehiculului pe care-l numim corpul fizic. Un sistem de medicină care neagă sau ignoră existenţa sa, va fi incomplet, pentru că exclude cea mai importantă calitate a existenţei umane*: *dimensiunea spirituală*. Când doctorii vor vedea în ei înşişi mai mult nişte vindecători decât nişte medici, spiritul va fi altfel apreciat în raport cu sănătatea.

M-am străduit până acum, în această carte, să construiesc o imagine a omului care-l prezintă ca pe o entitate alcătuită nu numai din nervi, muşchi şi oase. Noi suntem fiinţe multidimensionale de energie şi lumină, al căror corp fizic nu este decât una dintre componentele unui sistem dinamic complex. Spus altfel, oamenii sunt un tot compus din minte, corp şi spirit, care se află într-un continuu echilibru dinamic cu dimensiunile energetice superioare ale realităţii. Ţesuturile care compun forma noastră fizică nu sunt hrănite doar de oxigen, glucoză şi substanţe chimice, ci şi de înalte energii vibratorii care înzestrează cadrul fizic cu proprietăţile vieţii şi ale expresiei creatoare.

Aceste energii subtile respectă o ierarhie şi acţionează de sus în jos, până când devin manifeste la nivelul corpului fizic. Energiile vibratorii superioare reprezintă structurile de organizare ale conştiinţei, care utilizează corpul fizic ca pe un vehicul de exprimare în raport cu universul nostru fizic de spaţiu/ timp. Fiecare corp fizic şi fiecare personalitate reprezintă o prelungire a unei conştiinţe spirituale superioare, care încearcă să evolueze prin experienţele trăite în şcoala vieţii de pe Pământ. Impulsul spiritului de a evolua către o calitate superioară a conştiinţei este ceea ce justifică reîncarnarea ca sistem. Această calitate superioară a conştiinţei nu

poate fi dobândită decât prin experienţe individuale şi prin multe vieţi trăite în corpul fizic. Astfel, spiritul foloseşte forma fizică ca pe un instrument de învăţare. Dacă orice corp fizic este tranzitoriu, experienţa şi cunoaşterea dobândite în forma fizică sunt nemuritoare.

Mecanismul integrai care reglează trecerea energiilor superioare în forma fizică constă în primul vând din sistemul de chakre-nadis-uri şi din interfaţa fizico-eterică. Interfaţa fizico-eterică reprezintă o punte subtil-energetică de legătură care include sistemul de meridiane de acupunctură. Ea conectează forma organică/moleculară la energiile cu caracter organizator ale corpului eteric. Corpul eteric este un câmp energetic holografic sau o matrice de creştere care menţine ordinea şi determină modelarea structurală a matricii celulare a corpului fizic. Energiile eterice reprezintă ghidul de unde ce dirijează organizarea structurii şi funcţionării celulare. Ele coordonează sinergie activităţile vieţii prin mecanisme vibratorii, genetice şi de alte tipuri.

În plus, energiile de înaltă frecvenţă care pătrund prin chakre sunt distribuite către organele corespunzătoare ale r – MEDICINA VIBRAŢIONALĂ 479

corpului prin intermediul reţelei de nadis-uri. Această conexiune vibratorie permite hrănirea şi influenţarea subtilă a celulelor corpului fizic în ceea ce priveşte organizarea lor, ajutând la menţinerea echilibrului şi a ordinii la nivel molecular. Pentru a exista un echilibru perfect al sănătăţii organismului uman, trebuie ca atât sistemul de reglare fizic, cât şi cel al dimensiunilor superioare să funcţioneze corespunzător şi să stabilească o coordonare optimă între ele. Dacă există o defecţiune de sistem la oricare dintre nivelurile ierarhiei fizio-energetice, pot apărea căderea sistemului şi chiar boala fizică. În consecinţă, sănătatea depinde de buna aliniere, echilibrare şi coordonare a formelor subtil-energetice superioare cu forţele vehiculului fizic. Când apar perturbări energetice la nivelurile de frecvenţă superioare, începând cu nivelul eteric, se poate ca în cele din urmă să survină boala

corpului fizic.

Diagrama nr. 32

SISTEMUL BIOENERGETIC UMAN

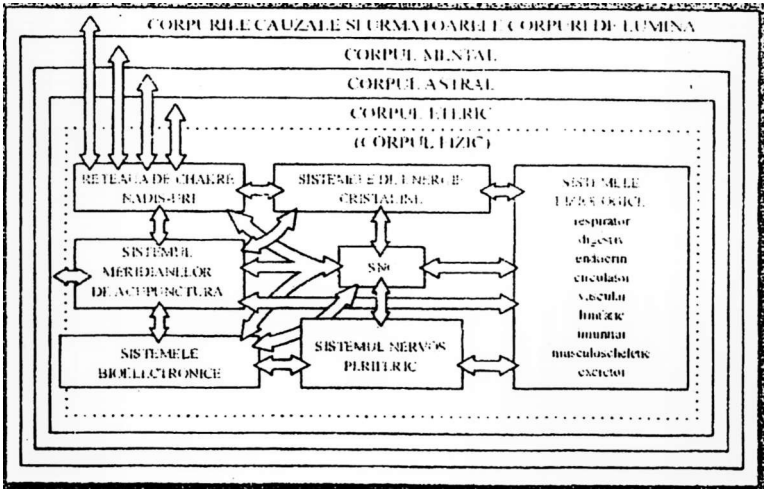

Din perspectiva reîncarnării, sănătatea sau boala pot fi văzute ca o experienţă terestră cu rol educator. Localizarea şi natura multor boli deseori conţin informaţii simbolice care, dacă sunt decodificate în mod corespunzător, pot ajuta individul să înţeleagă anumite informaţii la nivel emoţional sau mental, de care se poate să nu fi fost conştient. Aceste blocaje sunt uneori karmice şi reprezintă deficienţe calitative ale matricei emoţionale/mentale de încarnare, care se datorează unor experienţe negative sau traumatice din vieţile anterioare. Corectarea unei disfuncţii energetice survenite la nivelurile emoţional, mental şi spiritual de organizare va avea ca rezultat restructurarea modelului eteric şi îmbunătăţirea funcţionării chakrelor. Astfel, corpul fizic va fi vindecat prin acţiunea întreprinsă la un alt nivel al bolii.

Datorită descoperirii de către fizicieni a faptului că, la nivel cuantic, orice substanţă reprezintă lumină condensată, se dă credibilitate ideii că materiile de frecvenţe diferite pot coexista în acelaşi spaţiu. După cum am mai spus, aici se poate face o comparaţie cu energiile de frecvenţe diferite, cum ar fi undele radio şi TV, care pot coexista, fără a-şi dăuna unele celorlalte, în acelaşi spaţiu.

În cazul anatomiei subtile a omului, structurile de frecvenţe diferite care se interpenetrează sunt vehiculele fizic, eteric, astral, cauzal etc. Argumentele care susţin această idee au fost discutate în capitolul I, în care am examinat similitudinea dintre imaginile holografice şi structura corpului eteric.

Când vorbim despre modelul holografic, trebuie să ne referim şi la faptul că el ne ajută să ne integrăm în univers, care este o structură energetică de interferenţă aflată în continuă schimbare dinamică – de fapt el însuşi fiind o hologramă gigantică. Modelul holografic ne arată cum structurile vibratorii ale energiei universale pot păstra ascunse niveluri de informaţie structuralizată, care însă pot fi accesate, înţelese şi chiar folosite, dacă sunt abordate în mod corespunzător. Corpul uman, dacă este considerat un asemenea model energetic, poate fi văzut ca un instrument menit învăţării, care conţine în interiorul său multe lecţii despre adevărata natură a sinelui, despre realitatea văzută în ansamblul său şi chiar despre structura universului.

Dacă oamenii pot fi văzuţi din perspectiva anatomiei lor multidimensionale, care constă din corpurile vibratorii superioare, chakre, nadis-uri şi meridiane, atunci pot fi înţelese multe dintre conceptele care stau la baza practicilor alternative de terapie. Numai când se va ajunge la perceperea acestei imagini în totalitatea sa, se va vedea că aceste multe metode aparent „neştiinţifice” de tratament îşi au explicaţia lor viabilă în ceea ce priveşte eficacitatea pe care o dovedesc.

Scopul acestei cărţi a fost de a prezenta multe metode diferite de vindecare care, în prezent, sunt privite cu scepticism de comunitatea medicală convenţională. Multe dintre explicaţiile date în raport cu diversele tratamente vibratorii vor fi şi ele privite la fel, din cauza dogmatismului şi a îngustimii de vederi care, din păcate, mai caracterizează mediile ştiinţifice. Speranţa autorului este că această carte va fi citită de suficient de mulţi oameni de ştiinţă deschişi la minte şi poate mai mult

orientaţi către spirit, astfel încât ea să constituie, oarecum, o bază teoretică de pornire pentru extinderea practicii medicale actuale.

Vindecarea vibratorieşi medicina holistică:
trecerea treptată de la reducţionism la holism

Metodele vibratorii de vindecare reprezintă noi moduri de abordare a bolii. Practicienii din domeniul medicinei subtile încearcă să corecteze disfuncţiile organismului uman prin manevrarea unor niveluri invizibile şi totuşi reale ale structurii şi funcţionării umane. Vindecarea la nivelul anatomiei umane subtil – energetice este în conformitate cu noua abordare a fizicii, care susţine că toate formele materiei reprezintă, de fapt, o manifestare a energiei. Pe măsură ce ştiinţa şi tehnologia reuşesc să facă vizibil ceea ce până acum n-a fost văzut, tot mai mulţi oameni de ştiinţă şi fizicieni vor fi obligaţi să-şi schimbe punctul de vedere în legătură cu natura complexă a fiinţelor umane, la fel cum inventarea microscopului a obligat comunitatea medicală sceptică să dea crezare părerilor lui Lister şi ale altor pionieri ai gândirii, care susţineau că ceea ce cauzează boala şi suferinţa sunt nişte „microbi invizibili”.

La începuturile ştiinţei medicale, structura umană a fost foarte puţin înţeleasă. Corpul uman era văzut ca maşină complicată compusă din pompe, pistoane, roţi dinţate şi scripeţi. Singurele modele existente în vremea aceea erau cele mecanice, fapt pentru care era normal ca fiinţele umane să fie comparate cu ceea ce atunci reprezenta stadiul ştiinţei. Tratarea bolilor se baza pe aplicarea în mod automat a unor metode ţinând, în raport cu timpul respectiv, de trecut, şi mă refer la medicamente sau mai bine zis la hapuri, prişniţe, purgative şi chirurgie. Din când în când, se încercau şi lucruri noi, dar în secret şi de către cei curajoşi. De cele mai multe ori, doctorii care încercau tratamente diferite sau neortodoxe erau consideraţi vrăjitori sau şarlatani de către contemporanii lor. Dacă, totuşi, se depunea suficientă muncă de cercetare şi se acumulau probe de natură a dovedi că noile metode

de tratament sunt eficiente, oamenii de ştiinţă consideraţi anterior vrăjitori (Lister, Pasteur şi alţii), erau în cele din urmă ridicaţi la rangul de „pionieri" sau „inovatori".

Prin metoda empirică constând în a încerca şi a vedea ce iese, diverse tratamente şi-au dovedit eficacitatea sau nocivitatea şi au fost, astfel, adoptate sau abandonate. Mare parte din practica medicală s-a bazat, vreme de secole, pe ceea ce se numeşte consensul medical. Orice model de practică, cu filosofia aferentă, ar fi dobândit statutul de cunoaştere acceptată din partea comunităţii medicale a vremii, se transforma în biblie pentru doctori. Diversele tratamente de un gen sau altul şi-au avut, fiecare, momentele lor de glorie, inclusiv sângerările provocate sau luările de sânge, cataplasmele şi chiar lipitorile.

Odată cu sofisticarea gândirii ştiinţifice, au apărut noi modele de funcţionare. Din nefericire, punctul de vedere predominant a rămas mereu, până în ziua de astăzi, cel potrivit căruia corpul reprezintă o maşinărie complicată. Numai că „roţile dinţate şi scripeţii" marelui mecanism au devenit, treptat, tot mai mici. *Deşi înţelegerea ştiinţifică a făcut mari progrese, doctorii consideră încă fiinţele umane nişte maşini*. De exemplu, inima umană, centrul fiinţei noastre, este văzută ca o neobosită pompă care împrăştie sânge în corp mereu în acelaşi ritm şi cu aceeaşi regularitate. Totuşi, anumite surse oculte spun despre inimă că reprezintă sediul sufletului, locul prin care forţa vitală se ancorează în corpul fizic.5

Medicii văd inima ca pe un motor fizic puternic şi exact, în mod simplist, ei au încercat să reproducă funcţiile sale prin crearea inimii artificiale. Încercările de a înlocui inima umană cu una artificială au pus mari probleme. Cele mai frecvente probleme par a fi reprezentate de repetarea atacurilor cardiace, cu disfuncţiile neurologice ce decurg, în mod logic, din acestea. Aceste complicaţii au apărut aproape în toate cazurile de implantare a unei inimi artificiale, severitatea lor diferind de la pacient la pacient.

Atacurile cardiace sunt atât de frecvente, încât autorităţile medicale nu mai permit, în America, folosirea inimii artificiale, decât ca măsură temporară sau tranzitorie înainte de efectuarea transplantului. Modelul mecanicist ar sugera că motivul pentru aceste atacuri, repetate, ce survin în cazul „montării" unei inimi artificiale l-ar reprezenta formarea de cheaguri de sânge, care se deplasează către creier, din cauza unui factor ce determină producerea cheagurilor de sânge în pompa mecanică. În încercarea de a preveni această complicaţie, chirurgii din domeniu le administrează pacienţilor lor anticoagulante pentru subţierea sângelui; totuşi, atacurile continuă să se producă.

O explicaţie alternativă care ar trebui luată în considerare ar fi că chakra inimii, care alimentează inima fizică cu energia eterică de care aceasta are nevoie, pentru hrănire, ar putea reprezenta sursa energetică superioară care a contribuit la degenerarea inimii înainte de orice altceva. Este interesant de observat că disfuncţiile chakrei inimii, datorate blocajelor emoţionale, neputinţei de a exprima iubire în raport cu sine sau cu ceilalţi, sunt asociate nu numai cu bolile fizice ale inimii, incluzând bolile arteriale coronariene şi diferite cardiopatii, ci şi cu atacurile legate de stazia circulaţiei. Poate că funcţionarea anormală a chakrei inimii reprezintă, în cazul pacienţilor cărora li se implantează o inimă mecanică, factorul subtil-energetic ce cauzează repetarea atacurilor, nefiind vorba de un defect al aparatului.

Acest lucru pare a sugera şi că oamenii care suferă transplanturi de cord, pentru a putea accepta şi trăi în pace cu inima nouă pe care o primesc, ar trebui să beneficieze, anterior operaţiei, de demersuri psihoenergetice prin care să-şi corecteze disfuncţiile chakrei inimii. Când folosesc acest termen, psihoenergetic, nu mă refer doar la terapiile de ordin psihologic, cum ar fi meditaţia, vizualizarea şi psihoterapia, ci şi la terapiile subtil-energetice reprezentate de homeopatic, administrarea de esenţe florale, elixire din pietre preţioase

(cristale) şi la o întreagă diversitate de moduri spirituale de vindecare. În mod interesant, acesta este un caz în care demersul chirurgical clasic – transplantul de inimă – ar putea fi combinat şi cu terapiile medicamentoase alopate (incluzând Ciclosporinul, un medicament imunosupresiv care previne respingerea) şi cu metodele subtil-energetice care influenţează bolile ce ameninţă viaţa la mai multe niveluri energetice simultan.

Evident, modelul mecanicist poate fi limitativ în ceea ce priveşte natura tratamentelor care ar putea fi folosite. În cazul unei inimi bolnave, există multe metode fizio-mecanice la dispoziţie. Boala de inimă reprezintă modelul perfect al unei boli ce îi pune în opoziţie pe medicii convenţionali şi medicii holişti. Un doctor convenţional, când întâlneşte un pacient grav bolnav de inimă, poate apela doar la un număr finit de moduri de diagnosticare şi de terapie. Acestea pot fi unele de mult acceptate sau unele care se află, încă, în faza de experimentare. Pacientul poate fi supus unor examene medicale care nu-i creează disconfort precum scanările cu taliu, prin care se verifică circulaţia sanguină, ecocardiogramele şi testele pentru stres. Dar în cele din urmă, aproape sigur, medicul va apela la examenul standard, „de aur" care este cateterizarea cardiacă. Colorantul injectat în inimă prin intermediul unui cateter conectat la un fluoroscop oferă posibilitatea vizualizării inimii care bate, a mişcării subtile a pereţilor ei şi caracterul pronunţat al îngustării arterelor coronariene de hrănire.

Dacă se descoperă că blocajele create de colesterol îngustează arterele coronariene, pot fi încercate diferite metode medicale, mecanice şi chirurgicale pentru corectarea defectului. Pacientul poate fi trecut pe medicamente care în cel mai bun caz vor dilata arterele îngustate până la diametrul lor maxim, pentru a se restabili circulaţia oxigenului necesar către pereţii musculari ai inimii. Dacă medicamentele se arată a fi ineficiente în a îndepărta problema numită angina pectoris sau durerea pieptului, se pot încerca o serie de metode de

natură fizică într-o unitate medicală gen spital.

Iniţial, următoarea măsură luată în legătură cu anghina (pectorală) după terapia cu medicamente era chirurgia coronariană de bypass. Acum dispunem de metode noi de tratament „fizic”. Poate că tehnica care devine tot mai populară este reprezentată de un sistem numit angioplastia cu balon. La angioplastia coronariană, un cateter care are în vârf un balon este inserat, sub observaţie fluoroscopică, în artera coronariană bolnavă şi balonul este după aceea umflat prin presiune. Pereţii balonului tubular subţire presează plăcile de colesterol şi lărgesc deschiderea pentru a permite trecerea unei mai mari cantităţi de

Sânge prin blocaj. Această tehnică are succes într-o oarecare măsură, dar există şi cazuri în care creează complicaţii grave, de la anghină pectorală la atacuri cardiace care necesită intervenţii chirurgicale de bypass în regim de urgenţă. Totuşi, este mai puţin neplăcută decât operaţia de bypass în sine.

Cealaltă metodă de distrugere a plăcilor de colesterol din arterele coronariene aflată încă în stadiu experimental este angioplastia cu laser. Fasciculul laser este transmis printr-un cateter subţire din fibră optică, numit angioscop, care îi permite chirurgului să vadă centrul arterei afectate. Laserul este folosit pentru a vaporiza selectiv blocajele de colesterol care obturează porţiuni ale arterelor coronariene. Această tehnică a cunoscut şi ea un succes mai mare sau mai mic, de la caz la caz, dar reprezintă o metodă unică prin faptul foloseşte energie pură pentru tratarea bolii. Totuşi, acest demers terapeutic rămâne şi el bazat pe un model fiziologic mecanicist. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că laserul este folosit ca un burghiu de mare putere pentru îndepărtarea supărătorului colesterol.

O tehnică aflată într-un stadiu experimental şi mai incipient decât angioplastia cu laser se numeşte revascularizarea cu laser a miocardului (RL M). 6 Folosind laserul, se creează nişte foarte mici găuri pe o suprafaţă a

peretelui muscular al inimii suferinde, în timp ce inima este răcită şi păstrată în stare de nemişcare printr-o intervenţie chirurgicală tipică, pe cord deschis, de bypass. Teoria care stă la baza acestei tehnici este că vindecarea, exterioară, a rănilor (găurilor) create de laser produce sinusuri şi canale interne în miocard care permit o mai bună circulaţie şi oxigenare a muşchiului cardiac afectat.

RLM şi angioplastia laser ne pun în faţa unor cazuri în care energia pură (lumina laser) este folosită (deşi în cadrul unui demers de natură mai mult mecanică) pentru tratarea unei boli. Aceste tipuri de intervenţii, în care laserul este folosit ca un instrument chirurgical, pot fi considerate tranzitorii în cadrul procesului de încorporare treptată a medicinei energetice în medicina conservatoare. Se va lucra în continuare la îmbunătăţirea tehnologiilor laser folosite pentru vindecare şi se va pune accentul pe asocierea lor cu metodele terapeutice ce folosesc energiile subtile şi care se adresează acestor energii, în acest sector, un rol important va fi jucat de laseropunctură şi de utilizarea laserelor cu energie joasă pentru stimularea acupunctelor în vederea însănătoşirii. Acestea şi alte tehnici vibratorii de vindecare avansate vor fi acceptate la scară tot mai largă când medicii de factură clasică vor începe să nu mai vadă oamenii doar ca pe nişte cutii fiziologice închise, ci ca pe nişte sisteme energetice deschise aflate în echilibru dinamic cu un mediu înconjurător (electromagnetic) multidimensional.

Întorcându-ne la demersurile terapeutice convenţionale folosite de medici în legătură cu bolile de inimă, vă reamintesc că m-am referit la administrarea de medicamente, la angioplastie şi la operaţiile de bypass. Terapia cu laser este considerată încă experimentală în foarte mare măsură şi nu este folosită decât în puţine centre de cercetare de pe glob. Dacă bolile de inimă provoacă neajunsuri ireparabile, cum se întâmplă în cazul atacurilor cardiace majore cauzate de tromboza şi ocluzia coronariană şi dacă muşchiul cardiac rămas este prea slab, atunci singura alternativă este ajutorul de ordin mecanic,

care constă fie în folosirea pompei aortice cu balon, fie în înlocuirea totală a inimii. După cum am discutat, aceasta include fie amplasarea temporară a unei inimi artificiale, fie transplantarea, în corpul pacientului, a unei alte inimi umane, după ce s-a găsit un donator potrivit.

Până acum, această combinaţie între tratamentul pur medical şi chirurgie a reprezentat singura modalitate de abordare a bolilor de inimă. În afară de tratamentele menţionate, există şi diferite medicamente care pot fi date pentru a dilata arterele şi a mări circulaţia coronariană a sângelui. Pot fi prescrise şi medicamente care contribuie la întărirea muşchiului cardiac slăbit sau la prevenirea ritmurilor cardiace haotice, care pun în mare pericol viaţa. În afară de aceasta, medicina convenţională nu are prea multe de oferit. Ce poate aduce viitorul? Este greu de crezut că inventarea unor medicamente noi pentru întărirea inimii va constitui soluţia cheie în ceea ce priveşte tratarea bolilor de inimă. Odată ce funcţionarea inimii a atins un punct critic, mai sunt prea puţine de făcut pentru a o întări. Zicala „nu poţi paria pe un cal mort” este uneori folosită de cardiologii care simt că degeaba se dau cu capul de pereţi pentru a încerca să îmbunătăţească funcţionarea unei inimi care nu mai poate bate mult timp. Singura alternativă rămasă, în acest caz, este înlocuirea inimii cu una fie artificială, fie umană, care nu se află însă, niciuna, întotdeauna la dispoziţie în toate centrele medicale.

Medicii holişti au descoperit câteva alternative pentru tratarea bolilor de inimă. Poate că cea mai controversată dintre aceste tehnici este terapia de chelatare.7 Terapia de chelatare nu reprezintă chiar un roto-router chimic, după cum susţin adversarii săi. Acest gen de terapie constă în injectarea intravenoasă repetată a unui agent chimic chelatic numit EDTA vreme de săptămâni sau luni. Acest complex chimic calcifică ionii sângelui şi dizolvă calciul de pe pereţii îngustaţi şi rigizi ai vaselor sanguine arteriosclerotice, cum ar fi cei ai arterelor coronariene bolnave.

Ceea ce majoritatea criticilor nu reuşesc să înţeleagă, totuşi, este că terapia de chelatare acţionează şi asupra hormonilor. Infuzia de EDTA pare să cauzeze eliberarea unei substanţe de reglare a conţinutului de calciu numite hormonul paratiroid, care provoacă deschiderea în continuare a vaselor sanguine arteriosclerotice, la zile şi chiar săptămâni după ce terapia de chelatare s-a încheiat. De exemplu, se ştie bine printre terapeuţii care aplică chelatarea că medicamente precum propranololul, care afectează negativ reacţia de răspuns în raport cu acţiunea hormonului paratiroid, diminuează eficienţa terapeutică a terapiei de chelatare. Pacienţilor li se interzice de obicei să mai ia asemenea medicamente şi altele cu efecte asemănătoare înainte de începerea terapiei de chelatare.

Există de asemenea agenţi chelatici care se administrează oral, dar majoritatea medicilor de orientare holistă consideră că terapia cu EDTA este mai puternică. În mod interesant, unii dintre medicii holişti au raportat îmbunătăţiri ale funcţiei cardiace după aplicarea mai multor tratamente de chelatare asupra unor pacienţi, lucru verificat prin scanare. Din nefericire, despre studii precum acestea nu prea se vorbeşte în jurnalele medicale convenţionale, ele fiind publicate doar de literatura sau de jurnalele de medicină alternativă.

Terapia de chelatare nu este considerată o terapie vibratorie, dar este o terapie chimică sau medicamentoasă inovatoare. În loc să ardă depunerile de colesterol şi de calciu cu fascicule laser sau să le elimine, prin presiune, cu catetere de care sunt prinse, în vârf, baloane, chelatarea, prin acţiune chimică şi hormonală, dizolvă straturile dure acumulate pe pereţii arteriali, pentru a îmbunătăţi circulaţia sângelui prin arterele coronariene. De multe ori însă eficacitatea sa se reduce la momentul în care a fost făcută intervenţia. Cu cât este mai veche boala arterială, cu atât este mai puţin probabil că se va produce vreo îmbunătăţire. Pentru medicii holişti, chelatarea este, cumva, ultimul mijloc de natură chimică la care apelează

pentru a trata bolile arteriale coronariene.

Un bine care poate fi făcut inimii şi la care medicii de factură convenţională au început abia de curând să se gândească îl reprezintă regimul alimentar corespunzător. Până nu de mult, au existat doar puţini medici clasici care s-au gândit că schimbarea regimului alimentar poate da înapoi arterioscleroza. Totuşi, când un susţinător al regimului alimentar, Nathan Pritikin, a murit, autopsia sa i-a justificat punctul de vedere. Pritikin suferea încă din tinereţe de artrită coronariană. Cateterizarea coronariană îi îngustase şi mai mult vasele sanguine. Totuşi, după zeci şi zeci de ani de regim alimentar strict autoimpus, după cum a demonstrat-o autopsia, arterele coronariene ale lui Pritikin erau deschise şi nu prezentau blocaje, în plus, nivelul de colesterol era foarte mic pentru vârsta sa. Acest lucru s-a datorat dietei urmate de el, care presupunea consumarea de alimente cu foarte puţină grăsime şi foarte puţin colesterol.

De fapt, Pritikin sfătuia înainte de toate să se limiteze conţinutul de grăsimi al alimentaţiei. De asemenea, el susţinea că exerciţiul fizic este la fel de important pentru îmbunătăţirea circulaţiei sanguine a inimii. Totuşi, este de multe ori dificil pentru oameni să-şi schimbe felul de a mânca şi să se apuce de exerciţii fizice. Deseori, ei trebuie, din păcate, să treacă printr-un atac de cord, sau două, pentru a adopta obiceiuri mai sănătoase.

Modificarea stilului de viaţă pentru tratarea şi prevenirea bolilor este unul dintre puţinele lucruri noi care au început să trezească atenţia medicilor clasici. Faptul că mulţi doctori îşi sfătuiesc acum pacienţii să facă schimbări în modul de a mânca şi să se apuce de sport demonstrează că medicina conservatoare se îndreaptă cu paşi mărunţi către zone anterior considerate a reprezenta fieful terapiei holiste.

Oricum, viitorul medicinei holiste va depinde de integrarea terapiilor medicale vibraţionale în practica curentă. Specialiştii în medicină holistă consideră că binele omului nu se poate realiza decât prin coordonarea

elementelor fizic, emoţional, mental şi spiritual ale vieţii. În prezent, mulţi medici au abordat dimensiunile emoţionale şi spirituale prin intermediul psihoterapiei şi al consilierii psihologice. Ceea ce însă trebuie şi mai mult clarificat este adevărata relaţie dintre dimensiunea spirituală şi desfăşurarea echilibrată a vieţii ca atare. Acest domeniu a fost atins, dar trebuie să se ştie mai multe despre el, în special în ceea ce priveşte modul în care reprezentanţii viitori ai holismului din medicină vor fi în stare să influenţeze aspectele energetice ale acestor dimensiuni subtile pentru a aduce vindecarea şi sănătatea.

După cum am menţionat mai devreme, un demers vibraţional de vindecare a inimii ar trebui să includă aplicarea acelor modalităţi terapeutice subtil-energetice de natură a întări chakra inimii. Chakra inimii alimentează inima fizică cu energii nutritive subtile. De aceea, s-ar cuveni ca în cazul bolilor de inimă să se lucreze în direcţia asigurării unei bune circulaţii a energiei la nivelul chakrei inimii. Influenţele energetice cum ar fi cele mediate de chakre, nadis-uri şi meridianele de acupunctura acţionează asupra organelor corporale la nivel eteric sau „prefizic”. La aceste niveluri vibratorii superioare, schimbările se petrec mult mai devreme decât la nivelul celular. Din cauza aceasta, vorbesc mereu despre abordarea bolii la niveluri anterioare de producere.

Demersul vindecător va fi atins stadiul său cel mai avansat atunci când eliminarea va putea începe de la nivelul subtil-energetic care a cauzat apariţia bolii.

Aceasta va reprezenta cea mai mare diferenţă între medicina clasică a momentului şi medicina a viitorului.

Conformându-se încă viziunii mecaniciste, majoritatea medicilor convenţionali încearcă să trateze doar efectele bolii. Ei încearcă să modifice o inimă deja slăbită şi s-o facă să funcţioneze mai bine apelând la medicamente şi la intervenţii chirurgicale. În ultimii ani, s-a încercat crearea unui mediu metabolic mai bun pentru inimă şi li s-a cerut pacienţilor să-şi schimbe regimul alimentar, să diminueze conţinutul de colesterol al

alimentelor consumate, să slăbească, să renunţe la fumat şi să facă exerciţii de mişcare. Aceste indicaţii desigur că sunt bune şi trebuie urmate, totuşi există factori energetici adiţionali care pot fi modificaţi pentru a stimula într-o mai mare măsură vindecarea inimii.

Demersul terapeutic vibraţional urmăreşte să-i confere inimii un mediu subtil-energetic mai puţin distructiv şi mai stabil, care poate să contribuie la refacerea sa prin mijloace naturale. În cazul bolii de inimă, există mai multe modalităţi vibraţionale de vindecare la care se poate recurge. După cum deja am menţionat, poate fi indicată folosirea esenţelor florale, a elixirelor din pietre preţioase sau a remediilor homeopatice, în funcţie de părerea terapeutului. Dezechilibrele energetice din circuitul meridianelor pot fi analizate prin utilizarea aparatului Voii şi a altor instrumente de diagnosticare. Se pot prescrie remedii vibratorii care să corespundă frecvenţial nevoilor pacientului. Acelaşi Aparat Voii este în măsură să determine gradul în care diversele elixire din cristale, esenţe florale şi remedii homeopatice rezonează cu pacientul.

La un nivel mai esoteric de tratament, se poate recurge la folosirea energiilor culorilor, care vor fi direcţionale către zona pieptului, pentru a întări chakra inimii. În plus, diverse cristale despre care se ştie că sunt benefice pentru centrul inimii pot fi aplicate în regiunea inimii pentru a crea efecte energetice pozitive. Se poate apela şi la vindecarea paranormală sau spirituală, uneori asociată cu folosirea cristalelor, în încercarea de a modifica calităţile subtil-energetice ale inimii bolnave. Bolile de inimă pot avea legătură şi cu disfuncţiile altor centri energetici în afară de chakra inimii. Se poate recurge la serviciile unui clarvăzător, care să stabilească starea de funcţionare a chakrelor.

O altă posibilitate care trebuie avută în vedere se referă la investigarea aurei, care poate oferi date suplimentare despre originile psihospirituale ale bolii pacientului. S-a sugerat că modelele gândurilor au

proprietăţi magnetice subtile, care permit contactul cu ele nu doar prin folosirea psihoterapie! ci şi prin aplicarea unor tratamente care se adresează în primul rând planurilor energetice subtile. Există anumite sisteme experimentale care utilizează fascicule de gaz inert, prin care se pot dizolva formele-gând negative din aura pacientului. Totuşi, tratamentele care implică folosirea unor asemenea sisteme trebuie repetate de multe ori. Aceasta din cauză că modelele de gândire care au creat formele-gând iniţiale vor recrea deseori acelaşi model energetic, chiar şi după ce el a fost dizolvat, dacă conştiinţa individului în cauză nu s-a schimbat.

Să nu uităm nici de sistemele radionice, cu care se pot efectua diagnosticări la diverse niveluri subtil-energetice, pornind de la evaluarea stării de funcţionare a chakrelor şi terminând cu investigarea caracteristicilor de câmp ale structurilor eterice.

Poate că cea mai puternică dintre toate modalităţile de vindecare este propria minte a pacientului. Se pot folosi afirmaţii pozitive, întăritoare, pentru a schimba mesajele negative ale imprimărilor din subconştient. De asemenea, se poate recurge la vizualizarea unor imagini, lucru care poate fi benefic mai ales atunci când este însoţit de rostirea de afirmaţii. După cum am discutat în capitolul anterior, funcţionarea anormală a chakrelor are deseori de-a face cu blocajele psihologice şi spirituale din gândirea individului. Chakra afectată în timpul bolii indică de cele mai multe ori blocajul emoţional care contribuie la manifestarea bolii.

Încercarea de a modifica percepţiile negative sau greşite care contribuie la disfuncţia chakrei poate reprezenta unul dintre cele mai importante tratamente adăugate oricărei terapii vibratorii. Trebuie să fie schimbate condiţiile subtil-energetice ce predispun la boală pentru ca un tratament să aibă efecte de durată. Când conştiinţa pacientului se implică în a sprijini orice gen de terapie, cum ar fi vizualizarea, apar aproape cu siguranţă efectele de amplificare a eficacităţii

tratamentului. Acest lucru este valabil atât în cazul abordărilor medicale clasice, cât şi în cel al tehnicilor ce ţin de medicina alternativă. Pacienţii care folosesc tehnicile de relaxare şi de vizualizare, în combinaţie cu medicamentaţia sau cu terapiile ce implică intervenţiile chirurgicale, se vindecă mai repede şi resimt efecte pozitive mai importante în urma tratamentului.

Există programe speciale de vizualizare activă şi de autosugestionare prin afirmaţii pozitive, care ajută la reechilibrarea chakrelor blocate, prin schimbarea modelelor de gândire care au condus, iniţial, la dezechilibrul energetic şi, astfel, la cel fizic. Încercând să corectăm disfuncţiile unei chakre, noi de fapt ne străduim să vindecăm boala la un nivel superior, nivelul de la care a pornit. Acest lucru este în contradicţie cu demersurile medicale convenţionale, care prevăd tratarea simptomelor şi încearcă să modifice tiparele bolii numai la nivel fizic, prin medicamentase şi chirurgie. Adresându-ne nivelurilor eteric, astral, mental sau cauzal ale disfuncţiei, putem anihila boala înainte ca ea să se fi manifestat la nivel fizic. Desigur, capacitatea de a demonstra că o boală a fost vindecată înainte de a fi luat o formă fizică va depinde în cele din urmă de progresele înregistrate de echipamentele de diagnosticare ce folosesc imaginile, care pot vizualiza modificările de ordin patologic ale structurilor organice eterice ale corpului.

Până la urmă, aceasta va fi direcţia pe care trebuie s-o adopte medicina în viitor. Sănătatea va fi menţinută prin diagnosticarea predispoziţiilor energetice la boală, cu mult înainte ca boala să se fi manifestat la nivel fizic. Numai prin perfecţionarea unor tehnologii precum cele reprezentate de aparatul Voii, instrumentele radionice şi alte sisteme, ne vom putea baza sută la sută pe acest gen de diagnosticare. *Desigur*, *eficacitatea acestor dispozitive depinde în primul rând de dezvoltarea psihospirituală a celui care le manevrează*, *întrucât sisteme precum dispozitivele radionice reprezintă de fapt prelungiri ale mecanismelor de conştiinţă ale diagnosticianului ce*

măsoară vibraţiile.

Aflarea modalităţii de in a trata boala va depinde în cele din urmă de capacitatea noastră de a înţelege înainte de toate cum apare boala. Medicii convenţionali fac paşi mici spre înţelegerea conceptului de predispoziţie la boală. Boala nu vine neapărat de undeva din afara noastră, ci s-ar putea ca ea să-şi aibă originile în propriile noastre structuri fizice şi bioenergetice. Medicina clasică a început să priceapă că boala nu este obligatoriu declanşată de intrarea în contact cu un anume agent nociv. Cu alte cuvinte, nu este musai ca boala să provină din afara noastră. Boala îşi are rădăcinile la nivelul propriei noastre fiinţe interioare. Doar în ultimul timp medicii au început să ia în seamă conceptul de rezistenţă imunitară şi să se gândească la mulţii factori care contribuie la sensibilitatea organismului faţă de o anumită boală.

Vreme de secole, patogeneza bolii a fost foarte puţin înţeleasă. Bolile infecţioase au oferit primele modele de boală bazate pe efectele dăunătoare ale microbilor „invizibili”. Pentru mulţi doctori, ideea existenţei unor influenţe malefice nevăzute era greu de acceptat. Incapacitatea doctorilor de a crede că microbii sunt cauza bolii a făcut să treacă mult timp până când s-a ajuns la impunerea unei curăţenii desăvârşite în camerele de operaţie şi la sterilizarea instrumentelor. Medicii operau asupra pacienţilor cu mâinile goale, după ce atinseseră cadavre sau alţi pacienţi bolnavi. Nu exista o obligativitate a spălării mâinilor. Absenţa sterilizării avea deseori ca rezultat infectarea rănilor şi alte complicaţii. Numai după ce nou inventatul microscop a dezvăluit prezenţa „invizibilelor” bacterii a fost confirmată existenţa acestora. După ani şi ani de experimente asidue întreprinse de Pasteur, Lister şi alţi pionieri ai medicinei s-a acceptat, în cele din urmă, cu greu, că microbii participă la boală. În urma acestei concluzii, desigur că s-a trecut la adoptarea pe scară largă a spălatului mâinilor şi a sterilizării instrumentelor în practica medicală şi chirurgicală.

Astăzi, înţelegem că imaginea totală a bolii

infecţioase implică de fapt o ecuaţie cu două componente. Se poate ca o boală să nu rezulte prin simplul contact cu un agent infecţios, ci să se datoreze expunerii la acţiunea acelui agent a unui individ care, într-un anume moment, nu este capabil să aibă o reacţie imunologică corespunzătoare în faţa respectivului atac. Desigur că trebuie luată în considerare şi magnitudinea stimulului toxic cu care are de-a face o persoană. Cu cât este mai mare presiunea externă, cu atât este mai probabilă apariţia bolii. În cazul unei substanţe chimice toxice, inducerea bolii va fi determinată de cantitatea totală ingerată, în raport cu limitele standard de expunere. Unele efecte biologice toxice pot fi induse şi prin contactul îndelungat cu cantităţi mici de substanţe toxice, deşi în limitele, aparent, permise; aceste efecte sunt mediate de aceleaşi principii energetice care operează în homeopatic, în acest caz, trebuie să ne întrebăm cum este cu aceste standarde de toleranţă convenţionale. Oricum, ne vom ocupa de acest aspect către sfârşitul acestui capitol. În cazul bolilor infecţioase, cu cât este mai puternic virusul şi cu cât este mai mare cantitatea de microorganisme ingerate, cu atât este mai mare probabilitatea bolii.

De cealaltă parte, starea imunitară a individului are o şi mai mare pregnanţă în ecuaţia bolii. De exemplu, indivizii a căror funcţie imunitară este sever alterată, incluzând pacienţii supuşi medicamentaţiei aferente chimioterapiei şi bolnavii de SIDA, sunt expuşi unor infecţii cumplite ce ar putea fi provocate de microorganisme specifice unui anumit mediu şi care sunt inofensive pentru majoritatea oamenilor. În cazul când factorul imunitar este compromis, orice infecţie constituie o ameninţare pentru viaţă. Există grade şi grade de alterare a funcţiei imunitare, dar în partea de sus a curbei se situează bolnavii de cancer şi de SIDA. Există o întreagă diversitate de factori, atât la nivel fizic, cât şi la nivelurile subtil-energetice, care contribuie la aspectul de ansamblu al imunocompetenţei.

Pentru a înţelege cu adevărat ideea de rezistenţă

imunitară, trebuie să ştim câte ceva despre elementele structurale care ne înzestrează cu sistemele organice de apărare. La nivel fizic, imunitatea este un fenomen mijlocit de limfocite, organele limfatice şi de reţeaua reticuloendotelială a corpului. Limfocitele şi B şi histiocitele ţesutului sunt puşcaşii marini ai corpului. De fapt, s-ar putea mai degrabă spune că sunt paza navală de coastă. Ele patrulează frontierele noastre interne pentru a preveni atacarea ţinuturilor noastre de către invadatori periculoşi, dar în acelaşi timp supraveghează, ca nişte agenţi ai serviciilor de siguranţă, propriile trupe şi încearcă să-i împiedice pe cei mai puţin conformişti şi supuşi membri ai acestora să scape de sub control şi să-şi facă de cap.

Sistemul imunitar constituie o reţea închegată de muncitori neobosiţi, care modulează mediul celular al corpului. Reţeaua imunitară verifică încontinuu mediul intern al corpului, depistând proteinele străine şi elementele cu altă apartenenţă. Aceste proteine anormale pot fi îmbrăcate în haina virusurilor, pot fi adăpostite de pereţii bacteriilor sau chiar de membranele exterioare ale celulelor canceroase. În acest fel, sistemul imunitar monitorizează permanent hotarele celulare ale fiinţei pentru a asigura un control intern eficient şi un sistem de apărare strategică.

La nivel vibratoriu, calitatea funcţiei imunitare şi capacitatea corpului de a se apăra şi de a se menţine sunt foarte mult influenţate de felul în care circulă energia subtilă între chakra inimii şi glanda timus. La rândul său, chakra inimii este influenţată de echilibrul psihoenergetic care există în conştiinţa individului. Chakra inimii este influenţată de capacitatea cuiva de a simţi dragoste pentru sine şi pentru ceilalţi în viaţa de zi cu zi. Uneori spunem despre oamenii care nu pot exprima iubire în raport cu ceilalţi că au o „inimă împietrită”. La nivel subtil-energetic, acest lucru va indica şi o chakră a inimii închisă sau blocată, care s-ar putea să contribuie din plin la durificarea arterelor inimii fizice.

La nivel simbolic, circulaţia sângelui este metaforic asociată cu circulaţia iubirii către sine şi între sine şi ceilalţi.

Chakra inimii şi organele pe care ea le hrăneşte cu energie subtilă şunt foarte puternic influenţate de felul de a iubi al individului. Când există imagini de sine şi mesaje către sine negative care sunt în mod inconştient repetate de acumulările de memorie din biocomputerul individului, imaginea internă despre sine şi echilibrul şi gradul de deschidere al chakrei sunt afectate. Din cauză că chakra inimii are o legătură energetică cu glanda timus şi, astfel, cu sistemul imunitar, elementele psihospirituale ale sinelui şi iubirea de sine sunt în mod intim asociate cu activitatea celulară şi cu gradul de menţinere a integrităţii corporale.

Când există conflicte emoţionale inconştiente care afectează negativ chakra inimii, cum se întâmplă în stările de depresie şi de descumpănire, sistemul imunitar suferă, în consecinţă, o scădere a capacităţii de funcţionare, care face mai sensibil organismul faţă de orice fel de boală. Când sistemul imunitar este suprimat din cauza tensiunilor emoţionale şi când personalitatea este copleşită de sentimente de neajutorate şi de lipsă de speranţă, corpul devine mai deschis în faţa atacurilor virusurilor, bacteriilor şi chiar ale celulelor canceroase. Uneori, tensiunea poate decupla anumite segmente implicate în verificarea activităţii depuse de celulele cu rol de apărare. Sistemul imunitar se poate întoarce împotriva corpului, atacându-se el însuşi, pe sine, sub forma bolilor autoimunitare.

Tensiunile fiziologice şi psihologice joacă un rol important în raport cu capacitatea corpului de a-şi asigura imunocompetenţa maximă. În ultimii 25 de ani, medicii clasici au început să recunoască puternicele efecte fiziologice ale tensiunii de durată, mulţumită unor pionieri ai gândirii precum Hans Selye şi alţii. Cercetările legate de tensiune şi stres au reprezentat unul dintre sectoarele în care s-a constatat o oarecare convergenţă de gândire între medicina holistă şi medicina convenţională. Ambele facţiuni au recunoscut că stresul are efecte negative

considerabile asupra minţii şi corpului. Se ştie acum că stresul induce suprimarea temporară a funcţiei imunitare. Poate că cea mai clară ilustrare a atenţiei care se acordă relaţiei dintre stres şi minte/corp este reprezentată de identificarea unor boli datorate tensiunilor nervoase. Doctorii au devenit tot mai conştienţi că bolile legate de stres apar des în rândul-unei mari părţi a populaţiei.

În ciuda faptului că mulţi medici convenţionali au recunoscut că stresul contribuie la boli precum astmul, ulcerul, colita şi altele, au existat doar foarte puţine încercări de a se acţiona direct asupra factorilor psihologici care influenţează aceste boli. Chiar dacă anumiţi doctori le recomandă, poate, psihoterapia pacienţilor ce prezintă tulburări datorate stresului, cea mai mare atenţie este în continuare acordată tratării bolii prin metode farmacologice convenţionale. Recunoaşterea tot mai evidentă a faptului că stresul contribuie la agravarea bolii a determinat fabricile de medicamente să încerce inventarea unor agenţi antistres şi mai puternici, cum ar fi Valiumul şi multe dintre rudele sale.

Clar, aceste medicamente se pot dovedi utile atunci când este vorba despre tratarea pe termen scurt a unor simptome acute, dar acţiunea acestora s-ar putea ca de fapt să determine încetarea efortului de descoperi motivele reale ale respectivei reacţii faţă de stres. Nişte metode terapeutice mai bune de combatere a stresului ar fi biofeedback-ul, meditaţia, tehnicile de vizualizare şi exerciţiile de relaxare. Demersurile curative alternative propuse de experţii în medicină holistică îi ajută pe oameni să-şi controleze mai bine propria fiinţă şi manifestările stresului de la nivelul corpului fizic, după cum îi ajută să nu mai fie atât de dependenţi de medicamente în raport cu combaterea anxietăţii.

Modelul mecanicist adoptat de medicina conservatoare poate oferi noi tratamente de ordin farmacologic pentru combaterea sentimentelor noastre de nelinişte, teamă şi panică, daisunt oare acestea cu adevărat terapeutice din perspectiva medicinei holistice?

Scopul holistului este de realiza o coordonare optimă între minte, corp şi spirit. Medicamente precum Valiumul îi ajută pe medicii care nu dispun de timp să se ocupe de pacienţii stresaţi, dar asemenea medicamente fac prea puţin în raport cu scopurile superioare pe care şi le propune modelul holistic.

De-a lungul secolului al douăzecilea, medicii au privit corpul şi mintea ca pe nişte componente separate ale fiinţei umane şi, în baza acestei viziuni, s-au ocupat cu precădere de corp în încercarea de a trata bolile. Cu timpul, au apărut tot mai multe dovezi cu privire la faptul că mintea şi corpul sunt mai puţin separate între ele decât se crezuse. O mai bună înţelegere a efectelor negative ale stresului psihologic asupra minţii şi corpului, de natură a provoca boala, a creat tendinţa unei reorientări în gândirea medicală. Dar, în ciuda modului nou de a privi raportul dintre stres şi boală, demersurile terapeutice ale medicinei clasice au rămas mai mult sau mai puţin axate numai pe aspectele fizice ale bolii. Medicii convenţionali tind să-şi îndrepte strategiile terapeutice către anumite sisteme organice, în loc să trateze persoana ca întreg.

A existat totuşi o evoluţie treptată a gândirii medicale, lucru care se traduce prin aceea că tot mai mulţi medici au început să privească oamenii ca pe nişte sisteme complexe ce prezintă caracteristici fizice, mentale, emoţionale şi chiar spirituale. Trecerea către o medicină mai umanistă, ca să nu spunem umană, a fost ceea ce a determinat apariţia mişcării holistice în domeniul vindecării. Modelul reducţionist, care vede omul ca pe o maşinărie, reprezentând suma componentelor sale, nu a reuşit să ofere toate mijloacele necesare tratării bolilor şi nici înţelegerea factorilor superiori care condiţionează existenţa sănătăţii umane. În realitate, oamenii înseamnă mai mult decât suma organelor lor fizice şi a sistemelor nervoase, deoarece corpul fizic nu este pur şi simplu un sistem închis.

Oamenii sunt fiinţe al căror întreg este doar parţial reprezentat de acele mecanisme fiziologice integrate

cunoscute sub numele de corpuri fizice. Corpul fizic se află în raport de întrepătrundere cu structuri şi reţele subtile complexe care mijlocesc pătrunderea în el a energiilor conştiinţei şi a forţei vitale, care îl hrănesc şi care îl ajută să existe în plan fizic. Omul multidimensional este o manifestare a unui suflet aflat în evoluţie, care se încarnează în vehiculele reprezentate de corpul fizic şi de corpurile vibratorii superioare. Acest flux energetic al conştiinţei acţionează prin intermediul mecanismelor sinergice ale corpurilor subtile şi fizice pentru a se exprima pe sine în mod creativ şi pentru a învăţa mai mult despre-adevărata sa natură prin acţiunile întreprinse la nivel fizic. În viitorul apropiat, medicii care folosesc spiritul pentru vindecare vor începe să înţeleagă fiinţele umane din această perspectivă extinsă şi vor trata altfel bolile pe care omenirea de cele mai multe ori şi le-a creat singură. Pentru a-i înţelege cu adevărat pe oamenii cu probleme, medicii trebuie să înceapă a înţelege că boala se datorează parţial unor blocaje din cadrul sistemului energetic uman şi în special din cadrul structurii emoţionale. Acest blocaj poate împiedica revărsarea normală a spiritului şi a conştiinţei superioare a omului către mecanismele sale de funcţionare conştientă.

Pentru a înţelege de ce oamenii se îmbolnăvesc şi ce trebuie să facem pentru a trata bolile, trebuie să dispunem de o cunoaştere deplină asupra sistemelor complexe de reglare ale corpului uman şi să conştientizăm mai bine funcţiile îndeplinite de vehiculele subtile ale conştiinţei care interacţionează cu forma fizică. Abordarea hol işti că a sănătăţii şi bolii reprezintă un mare pas înainte al gândirii medicale. Holismul permite integrarea înţelegerii avute de noi asupra efectelor emoţiei în imaginea de ansamblu a funcţionării umane şi ne ajută să vizualizăm conexiunile subtile nevăzute dintre stres şi boală. Printr-o abordare sistemică a fiziologiei umane, care implică intercorelarea multiplelor componente structurale ale minţii, corpului şi spiritului, medicii şi vindecătorii vor ajunge treptat să folosească diferite metode de tratament

subtil-energetic, care se vor dovedi eficace în a vindeca bolile şi în a aduce sănătatea, fericirea şi evoluţia continuă a spiritului.

Stresul, boala şi starea de bine: *crearea unor noi definiţii ale sănătăţii şi integralităţii*

Pentru a înţelege mai bine unele dintre diferenţele care separă demersul terapeutic holistic de cel tradiţional, trebuie să ne referim în primul rând la rezultatele finale pe care le vizează unul şi celălalt. Motivul acestei discrepanţe este constituit de faptul că există deosebiri fundamentale sub aspectul modului în care medicii tradiţionali şi cei care practică holismul definesc sănătatea, disfuncţia şi boala.

Doctorul de factură ortodoxă are de-a face cu mulţi pacienţi care vin să-i ceară diverse tipuri de ajutor medical. Majoritatea oamenilor care merg la doctor caută ceva care să-i scape de un anumit simptom sau complex de simptome care le cauzează probleme şi neplăceri în vieţile lor zilnice. Oamenii caută ajutor medical din cauza durerilor, răcelilor, oboselii şi a altor probleme care le creează sentimente de „ne-bine”. Dat fiind că medicii clasici au din ce în ce mai puţin timp la dispoziţie, mai ales datorită restricţiilor financiare care le sunt impuse, aceştia încearcă să trateze cât mai repede problemele de sănătate care le sunt aduse la cunoştinţă şi să le redea pacienţilor stările anterioare de funcţionare fizică.

În ultimii ani, învăţământul medical modern a început să se concentreze asupra a ceea ce a fost numit „abordarea directă a problemei”. Respectând această optică, medicii îşi dirijează atenţia către identificarea problemelor specifice, punctuale, pe care le prezintă pacienţii. Dacă ceva nu este prezentat doctorului ca reprezentând o problemă, acest ceva nu va fi inclus în discuţie; astfel, multe dintre aspectele care s-ar fi putut dovedi importante în legătură cu viaţa pacientului sunt deseori ignorate. Deşi acest model de practică se dovedeşte eficient în cadrul unui secvenţe foarte limitate de timp, el nu este deloc un sistem ideal.

După ce pacientul îşi spune povestea bolii,

examinarea sa de către medic poate duce la identificarea unor probleme de care pacientul nu este conştient, cum ar fi o tensiune arterială crescută, un ficat mărit sau posibile semne de anemie. De aceea, abordarea directă a problemei nu se limitează, strict, la plângerile pacientului. Acest sistem de acumulare a informaţiilor este un bun punct de plecare, dar s-ar putea ca el să ignore alte aspecte relevante din viaţa pacientului, care nu sunt identificate ca fiind problematice.

Majoritatea medicilor clasici încearcă să-şi ajute pacienţii să revină la o stare de sănătate, care nu presupune identificarea, ulterioară, a altor probleme. Aceasta înseamnă că, atunci când pacientul este întrebat cum se simte sau dacă are vreo problemă, persoana va spune „totul este în regulă". Dacă nu mai apar anormalităţi fizice în urma examinării făcute de medic sau a analizelor de sânge, pacientul este declarat sănătos şi i se spune să se întoarcă pentru o reexaminare într-un termen de câteva luni. Această stare „în regulă" este, în realitate, de cele mai multe ori, o stare de neutralitate. Acest „în regulă" este sinonim cu „fără simptome". Acesta este scopul urmărit de medicina convenţională: să aducă pacientul într-o stare lipsită de simptome, sau într-o stare ce nu mai permite detectarea unor/ altor probleme.

Într-adevăr, *ceea ce este definit drept problemă se află în „ochii privitorului"*: *examinatorul*. *Doar conştiinţa medicului este cea care cântăreşte lucrurile şi le declară, sau nu, drept problemă*. Astfel, identificarea unor probleme este direct legată de modul în care medicul pune întrebările şi ţine de orizontul profesional şi general de gândire al acestuia. Dincolo de ceea ce povesteşte pacientul, identificarea altor probleme depinde de cunoaşterea, experienţa şi talentul doctorului, ca şi de sensibilitatea testelor de laborator a căror efectuare poate fi cerută în realitate, sănătatea şi boala există permanent în grade diferite. Dacă ar fi să trasăm un grafic în acest sens, punctul de mijloc l-ar reprezenta acel „în regulă" sau starea de neutralitate. Starea neutră reprezintă punctul

final al terapiei pentru majoritatea medicilor clasici, atât de ocupaţi. Când apar anumite simptome, se produce o deplasare a sănătăţii dinspre punctul neutru, de mijloc, către unele ce corespund apariţiei, în final, a bolii. Dacă boala este serioasă şi este lăsată să progreseze fără a fi tratată, punctul final al acestui proces poate fi chiar moartea, în cadrul medicinei convenţionale, asemenea definiţii limitate şi limitative ale sănătăţii şi bolii par a se fi impus. Medicii de factură ortodoxă consideră că fiinţele umane există între polii opuşi reprezentaţi de „viaţă” şi „moarte”. Dar oare poate viaţa exista fără simptome fizice? Cu siguranţă că trebuie să existe ceva dincolo de starea de neutralitate. În medicina holistică, scopul terapiei este nu obţinerea neutralităţii, ci atingerea a ceea ce a fost numit starea de sănătate optimă, sau „starea de bine”.

Diagrama nr. 33

CONTINUUMUL SĂNĂTATE – STARE DE BINE

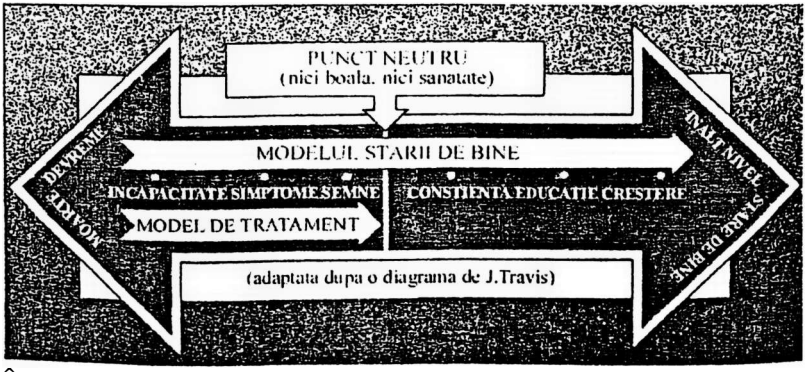

Între „în regulă” şi bine este o mare diferenţă. Noi am defini binele ca pe o stare ce corespunde unei coordonări optime a elementelor corp, minte şi spirit. Omul care experimentează starea de bine este cel fericit, sănătos şi întreg şi totodată cel care îşi percepe viaţa ca pe una plină de înţeles şi de sens. În mod implicit, noua definiţie a sănătăţii şi a stării de bine implică existenţa unei conştiinţe care contribuie la însuşirea unor noi idei, care ajută la descoperirea unor noi înţelesuri ale existenţei personale şi care, în general, sprijină continua creştere a individului din punct de vedere psihologic şi spiritual.

Din punct de vedere terapeutic, concentrarea asupra stării de bine înseamnă că medicii holişti îşi dirijează atenţia asupra problemelor de sănătate care afectează atât corpul cât şi mintea. Aspectele ce ţin de efectele minţii asupra corpului includ şi reacţiile emoţionale faţă de bolile fizice şi, de asemenea, faţă de factorii psihologici ce pot contribui la crearea sau exacerbarea bolii. Medicul holistic nu este doar un vindecător şi un psihoterapeut, ci şi un profesor. Pacienţii învaţă despre unele dintre relaţiile complexe care există între minte şi corp şi li se arată cum lucruri ce par a nu avea nicio legătură între ele. cum ar emoţiile şi simptomele fizice, pot fi asociate.

Se ştie bine, chiar şi de către medicii clasici, că mintea şi corpul se pot influenţa reciproc foarte mult. Ceea ce afectează negativ corpul, produce şi perturbări emoţionale. Astfel, boala fizică creează tulburări emoţionale. În sens invers, perturbările emoţionale contribuie la apariţia unor simptome organice neplăcute, mai cu seamă la nivel somatic. Medicii holişti tind să acorde mai multă atenţie aspectelor emoţionale ce cauzează disfuncţii somatice decât medicii (strict) alopaţi. Medicul holistic îşi întreabă pacientul despre sănătatea emoţională a acestuia şi despre felul în care reacţionează la diferiţii factori de stres cu care au de-a face, poate, la lucru, acasă sau în cadrul diferitelor relaţii. Din nefericire, asemenea întrebări importante nu se pun, de obicei, de către majoritatea medicilor clasici.

Tendinţa actuală de a se crea mari reţele de angajaţi medicali, care îşi desfăşoară activitatea în instituţii de genul (poli) clinică, face ca timpul pe care-l poate acorda un doctor pacientului să fie destul de redus, din cauza aglomerării şi a normei care trebuie îndeplinită. Timpul scurt de care dispun pacienţii pentru a-şi prezenta problemele, de obicei mereu în faţa altor doctori, îi obligă să se concentreze doar asupra anumitor probleme, punctual. Înmulţirea unităţilor medicale care oferă aşa-numitele „beneficii” salariaţilor care plătesc asigurări, vizează de fapt scurtarea consultaţiilor, în virtutea

puţinilor bani care le sunt alocaţi. Scopul care se urmăreşte prin crearea multora dintre noile amplasamente medicale este menţinerea stării „fără simptome” în rândul pacienţilor „casei”, ca să mă exprim aşa; nimic mai mult, nimic mai puţin.

Ca să nu fiu cu totul critic la adresa medicinei convenţionale, există şi mulţi doctori de factură ortodoxă care se ocupă de problemele emoţionale ale pacienţilor. Tot mai des, se organizează seminarii pentru doctori, în cadrul cărora se subliniază importanţa diagnosticării şi tratării timpurii a stărilor depresive ale pacienţilor. Legătura dintre stres şi boală este recunoscută de majoritatea medicilor tradiţionali. În ultimii ani, ştiinţa medicală a devenit mai conştientă de căile psihofiziologice prin care stresul poate lua forma bolii, în corp. Cu toate că medicii clasici recunosc într-adevăr legătura dintre stres şi boală, ei au tendinţa de a-şi aborda altfel pacienţii în raport cu colegii lor holistici. Există diferenţe semnificative atât în ceea ce priveşte metodele de diagnosticare, cât şi modalităţile terapeutice folosite de cele două grupuri de îngrijitori ai sănătăţii. Poate că unul dintre aspectele cele mai importante sub care diferă medicii tradiţionali de cei holistici este felul în care identifică diferiţii agenţi ce pot contribui la declanşarea bolii.

Există de fapt multe genuri de stres care pot afecta fiinţele umane. Stresul psihologic este cel despre care s-a vorbit cel mai mult în ultima vreme şi care este, probabil, cel mai prezent. Este important să se înţeleagă că, oricum, până la un punct, stresul se manifestă în raport cu personalitatea fiecăruia. Ceea ce vreau să spun este că reacţia faţă de stres depinde de ceea ce percepe fiecare ca reprezentând o ameninţare la adresa propriei sale stări de sănătate şi de confort interior. Ameninţarea poate fi reală, sau poate fi ceva care este perceput, în mod conştient sau inconştient, ca reprezentând o ameninţare.

Amploarea simptomelor de stres pe care le acuză un individ depinde de eficacitatea strategiilor de întâmpinare a stresului de care dispune acesta. Oamenii care

cooperează bine cu stresul, în sensul că ştiu cum să-l gestioneze, prezintă mai puţine simptome fizice legate de stres şi s-a descoperit de curând că au şi un sistem imunitar mai activ. Cu cât lucrează mai bine sistemul imunitar, cu atât mai mic este riscul de a ne îmbolnăvi de răceli, gripe şi alte boli infecţioase de tip comun.

Pentru că prin stres ne referim la un gen de tensiune, un lucru care trebuie foarte bine înţeles este că pentru creştere este nevoie, totuşi, de o anumită doză de tensiune. De exemplu, oasele corpului sunt tensionate din cauza faptului că trebuie să susţină greutatea corpului în cadrul câmpului de gravitaţie al Pământului. Distribuirea acestei tensiuni în toată structura scheletică este necesară pentru formarea în mod corespunzător a oaselor. Examinarea microscopică a oaselor ce suportă greutatea demonstrează că există o calcifiere a liniilor de forţă. Procesul de cristalizare celulară care are loc în aceste oase se datorează traducerii, prin intermediul factorului piezoelectric, a presiunii gravitaţionale în potenţiale electrice, care modelează oasele în aşa fel încât să le confere structura optimă de rezistenţă la tensiune. Dacă tensiunea gravitaţională este îndepărtată, ca atunci când astronauţii călătoresc în spaţiu sau când o persoană rămâne la pat pentru o lungă perioadă de timp, calciul este reabsorbit şi oasele îşi pierd din putere şi rezistenţă.

Iată deci că este nevoie de o anumită cantitate de tensiune pentru menţinerea unei sănătăţi optime. Hans Selye, unul dintre primii cercetători ai fenomenului reprezentat de stres sau de tensiune, a numit acest nivel optim de stres/tensiune *eustres* (s). Dacă acest nivel de stres este depăşit, omul se confruntă cu ceea ce noi (în engleză) numim *d*.

De aceea, nu este nici necesar, nici de dorit să avem parte de un mediu înconjurător total lipsit de tensiune. Un anume nivel de tensiune şi unele obstacole trebuie să existe, pentru că altfel va fi absent impulsul de a creşte, de a te autodepăşi.

Româna a adoptat termenul stres, folosindu-l ca

atare, dar nu trebuie uitat că el se traduce (şi) prin tensiune, încordare, presiune etc. în cazul acestui text, vom folosi, alternativ, cuvintele stres şi tensiune, după cum o cere contextul. Totodată, în engleză există asocieri sau jocuri de cuvinte care nu pot fi redate, uneori nici măcar prin analogie, în limba română. În aceste condiţii, neputându-l traduce, sau adapta, am păstrat termenul eustres (s), cu semnificaţia de rigoare, expusă de autor (nivel optim de stres/tensiune), ca şi pe cel de distress, a cărui traducere, neadecvată situaţiei, dar care dă totuşi o idee cu privire la sens, poate fi suferinţă, durere sau epuizare, istovire, extenuare, ultima variantă fiind, se consideră, cea mai apropiată de înţelesul vizat de text. (n. tr)

Elaborarea unor strategii care să te ajute să răzbaţi, să te impui, are rolul de a minimaliza efectele negative asupra sistemului şi permite individului să funcţioneze la nivel optim într-o multitudine de situaţii, dintre cele mai diverse. Cheia aici o reprezintă folosirea unor strategii de *succes* pentru depăşirea contextelor şi momentelor neplăcute.

Majoritatea oamenilor dezvoltă, în timp, mecanisme de apărare şi tactici de abordare a necunoscutului care se bazează pe experienţele trecute. Ei tind să folosească răspunsuri vechi în faţa unor situaţii noi. Dacă nu învaţă strategii noi, ei vor continua să recurgă la cele vechi, indiferent dacă sunt bune sau nu. De exemplu, atunci când sunt confruntaţi cu lucruri neplăcute, care îi stresează, unii oameni se închid în ei înşişi sau fug. Schizofrenia şi psihoza pot fi văzute ca nişte strategii de apărare folosite de unii oameni pentru a se sustrage tensiunilor psihologice sau celor datorate mediului înconjurător. Alţi oameni, pentru a scăpa de tensiuni, se apucă să mănânce mult. Există persoane care par a fi depăşit, într-o primă fază, stresul, dar care, cu timpul, după consumarea unui aşa-zis şoc, încep să-şi facă mii de griji, absolut nefondate în legătură cu ceea ce percep ca pe o nouă ameninţare posibilă şi care pot chiar să înnebunească din cauza

scenariilor pe care le creează în minte.

Ca să ne referi în la ceea ce poate fi făcut, există tehnici de reducere a stresului, prin care pacienţii învaţă să adopte noi strategii de gestionare a tensiunilor, interioare sau exterioare, la care sunt supuşi. Mulţi oameni pur şi simplu nu ştiu cum să se relaxeze. Oricine poate beneficia de pe urma acestor tehnici de diminuare a stresului, dacă le practică zilnic. Indivizii care au ajuns la tulburări organice din cauza stresului sunt cei care au cel mai mult de câştigat prin folosirea acestor demersuri terapeutice, dar toţi cei care le vor utiliza, vor deveni mai sănătoşi din punct de vedere emoţional şi vor avea o stare de ansamblu mai plăcută. Tehnicile de relaxare, în special practicile meditative, reprezintă poate cele mai bune instrumente pedagogice pe care le putem oferi oamenilor în ideea de a-i scăpa de boală sau de ai ţine departe de ea. Există numeroase sisteme de relaxare, de la repetarea unor mantre, până la relaxarea progresivă a muşchilor şi tehnicile de vizualizare dirijate verbal.

O altă metodă de reducere a stresului, care implică mai puţin procesele mentale, este exerciţiul fizic. Se ştie că exerciţiile fizice eliberează tensiunile acumulate în muşchi la capătul unei zile care a presupus muncă şi folosirea intensă a creierului, în diverse scopuri. Oricum, exerciţiile fizice nu pot totuşi împiedica viitoarele griji şi nelinişti. O altă metodă eficientă de eliminare a tensiunii musculare acumulate din cauza agitaţiei şi a grijilor este masajul. Din nefericire, acesta nu este un lucru care poate fi făcut cu uşurinţă de unul singur.

Unul dintre cele mai mari beneficii datorate învăţării tehnicilor de autorelaxare îl constituie adoptarea sau încorporarea, cu timpul, prin practică îndelungată, a unor noi modele de răspuns neurologic. Prin practicarea unor metode de autoliniştire, în pacea propriei case, sistemul nervos este deprins să recurgă la „răspunsul de relaxare” atunci când nu există factori perturbatori. După ce s-au creat noile şi beneficele trasee neurale, tehnicile de relaxare le vor fi de folos oamenilor şi la lucru, pentru

dizolvarea tensiunilor musculare sau pentru alungarea durerilor de cap înainte ca simptomele stresului să se fi putut manifesta în felul lor obişnuit.

După cum am discutat în capitolul anterior, meditaţia zilnică este extrem de eficientă în a-i ajuta pe oameni să devină mai relaxaţi şi mai puţin predispuşi la experimentarea efectelor severe ale stresului psihologic. Activarea energiei Kundalini, după ani de meditaţie zilnică, reprezintă ultimul şi cel mai „performant" mecanism de eliminare a tensiunilor interioare de care poate beneficia omul. După ce Kundalini a fost activată, circuitul creierului poate fi reorganizat într-un mod care va preveni acumularea unor tensiuni şi traume mai mici pentru o perioadă de timp. *Poate că* în *oameni ar practica meditaţia, dacă ar fi conştienţi de faptul că interior include sistemul Kundalini de eliminare a tensiunilor*. De asemenea, meditaţia permite accesarea vastelor resurse de creativitate, cunoaştere, îndrumare şi inspiraţie care există la nivelul Sinelui Superior.

Pe lângă activitatea sportivă susţinută şi diferitele tehnici de meditaţie şi relaxare, un alt factor important pentru condiţionarea corpului în a răspunde optim la situaţii de stres îl constituie hrana adecvată. Deşi adăugarea de vitamine la alimentaţia zilnică reprezintă un subiect de dispută între medicii holişti şi cei conservatori, acest aspect al hrănirii poate ajuta mult corpul şi mintea să reacţioneze mai bine la stres. Consumarea în doze mari a vitaminelor şi B-complex şi moderată a multivitaminelor ce conţin oligoelmente şi minerale poate fi de mare ajutor în a ajuta sistemul nervos să răspundă mai bine la stres.8

Vorbind din experienţă personală, probabil că eu nu aş fi reuşit să-mi termin stagiatura medicală, dacă nu aş fi dispus de nişte vitamine foarte eficiente pe care le-am luat preventiv. Deşi lucram în ture lungi de 36 de ore, în care nu puteam dormi, eu am reuşit să mă menţin treaz şi destul de vioi alimentându-mă cu vitamine. Dacă uitam, cumva, să-mi iau vitaminele dimineaţa, după ce terminam tura, mă simţeam cumplit de epuizat toată ziua. Sunt

convins de eficienţa terapiei intensive cu vitamine atât din experienţă personală, cât şi ca urmare a rezultatelor pe care le-am observat la pacienţii mei.

Multe vitamine (atunci când sunt dozate corespunzător) fac mai mult decât să-i permită corpului fizic să funcţioneze la nivel optim, ele pot de asemenea întări corpul eteric, făcând sistemul fizic şi sistemele subtil-energetice mai rezistente la stres şi la boală. Adepţii vitaminelor au observat o creştere semnificativă a răspunsului imunitar în urma administrării vitaminei C, în special în cazul unor boli virale, cum ar fi mononucleoza infecţioasă şi pneumonia virală, în raport cu care medicina ortodoxă are puţine de făcut. Se ştie despre vitamine că reprezintă nişte co-faciori de declanşare a multor reacţii psihologice care implică folosirea energiei de către întregul corp. Multe vitamine conţin ioni metalici în zonele lor active, ceea ce le face importante pentru transferul de electroni la nivel celular. Vitaminele facilitează circulaţia corespunzătoare a energiei prin mecanismele celulare de comutare a fluxului electronilor. Aceste sisteme bioelectronice controlează procesele de bază ale creşterii, reproducerii şi refacerii. S-a mai sugerat că efectul vitaminelor asupra circulaţiei electronilor la nivel celular poate ajuta la accentuarea unor interacţiuni importante dintre corpul eteric şi cel fizic. Din aceste motiv, terapia cu vitamine este relevantă în raport cu medicina vibraţională, pentru că vitaminele acţionează în favoarea sănătăţii celulare la nivel vibratoriu sau bioenergetic.

Parţial, controversa existentă în rândul comunităţii medicale asupra vitaminelor se datorează viziunii diferite avute rde medicii holişti şi de cei convenţionali cu privire la folosirea lor. Medicina conservatoare a considerat multă vreme că toate vitaminele de care are nevoie o persoană sunt asigurate de un regim alimentar echilibrat. Suplimentele vitaminice au fost subestimate de majoritatea programelor şcolare medicale până nu de mult. Medicii de factură ortodoxă au tins să critice consumul „exagerat” de vitamine recomandat de medicii

holişti şi faptul că aceştia le prezintă ca pe un fel de leac universal. Controversa cu privire la eficienţa vitaminelor reflectă de fapt conflictul dintre standardul medical ortodox favorabil stării de neutralitate (a simptomelor) şi cel „progresist”, care vizează binele complet (al fiinţei umane.)

Medicii clasici se prevalează de mult trâmbiţata DZR (Dietă Zilnică Recomandată), sursa lor de informaţie prin care li se spune că o dietă alimentară echilibrată asigură toţi factorii nutritivi necesari pentru sănătate. Medicii tradiţionalişti şi dieteticienii din spitale susţin că această DZR conţine tot ceea ce trebuie în materie de vitamine şi că, de vreme ce acestea există, în mod natural, în conţinutul unui regim alimentar echilibrat, nu este nevoie de niciun supliment de vitamine. DZR-ul se bazează pe studii care au determinat proporţia minimă în care trebuie să se regăsească fiecare vitamină pentru a preîntâmpina apariţia unui deranjament organic datorat deficienţei vitaminice. Dacă o persoană consumă zilnic 50 mg de vitamină C, atunci această persoană nu va face scorbut. O stare caracterizată prin „lipsa scorbutului” sau de neutralitate este departe, totuşi, de starea de sănătate optimă sau de bine complet.

Acesta a reprezentat un aspect important acum mulţi ani, când a fost pentru prima oară discutat de Albert Szent-Gyorgi, care a fost descoperitorul vitaminei C şi un partizan al mecanismelor bioelectronice de reproducere celulară. Oamenii de ştiinţă din domeniul medicinei clasice încă înţeleg cu greu că vitamina C înseamnă mai mult decât un factor de prevenire a scorbutului. Unii chirurgi le prescriu pacienţilor, după operaţie, să ia vitamina C pentru producerea colagenului, care contribuie la vindecarea rănii/tăieturii, dar prea puţini fac acest lucru în mod regulat.

Motivul pentru care medicii convenţionali nu prescriu vitamine, în afara cazurilor când se constată lipsa clară a unei vitamine din organism, este că ei se mulţumesc să-şi menţină pacienţii într-o stare de

neutralitate. Există beneficii clare ce decurg din consumarea în doze mari a vitaminei C şi a altor vitamine, mai ales în privinţa optimizării răspunsului imunitar. Când sistemul fizic este alimentat corespunzător, el este mai pregătit să întâmpine stresul şi există o mai mică probabilitate ca el să treacă printr-o criză a sistemului imunitar şi, deci, să contracteze infecţii.

Medicii a căror specialitate o constituie ortomoleculele tratează diverse boli prin administrarea în cantităţi mari a unor vitamine stabilite în funcţie de caz, într-un fel care demonstrează care este diferenţa între a folosi vitamine în mod fiziologic şi farmacologic. Medicii convenţionali nu iau în considerare decât valoarea fiziologică a vitaminelor, în funcţie de care stabilesc dozele menite a restabili nivelul normal de funcţionare a celulelor. În schimb, practicienii holişti prescriu megadoze de vitamine în scopul obţinerii unor efecte farmacologice. Cu alte cuvinte, aceştia consideră că acţiunea vitaminelor ingerate în doze mari este echivalentă cu cea a medicamentelor convenţionale utilizate de medicina clasică în ceea ce priveşte tratarea bolilor. Dacă un medicament este luat în doze prea mici de către un pacient, beneficiile terapeutice ale medicamentului nu se vor resimţi. Acum se crede acelaşi lucru despre vitamine.

De exemplu, sulfatul de magneziu injectat intravenos este de mult folosit pentru femeile gravide bolnave de septicemie, spre a preveni crizele. Se consideră că magneziu! administrat în doze farmacologice este mai sigur în cazul femeilor gravide decât medicamentele anticonvulsive. Mulţi cercetători holişti, şi acum şi unii cardiologi, încep să descopere şi alte întrebuinţări ale magneziului. De exemplu, s-a admis recent că magneziul poate preveni ritmurile cardiace anormale în timpul fazei acute a unui atac cardiac. Unii specialişti în nutriţie recomandă chiar folosirea magneziului sub formă de tablete pentru tratarea pe termen lung a aritmiilor cu care se confruntă pacienţii ce n-au avut atacuri cardiace.

De puţină vreme, au apărut dovezi care sugerează că

prin administrarea unor doze mari de acid folic şi de vitamina B-12 fumătorilor şi femeilor care prezintă formaţiuni precanceroase, acestea încep să se resoarbă. 9> 10

Evident, există încă limite în ceea ce priveşte cantitatea maximă în care trebuie consumată o vitamină şi chiar jiutriţioniştii sunt circumspecţi, totuşi, atunci când prescriu megadozele, orientându-se strict în funcţie de caz. Medicii de factură ortodoxă ne avertizează în legătură cu faptul că ingerarea Vitaminei C poate mări excreţia urinară oxalată şi poate produce pietre la rinichi. Rar s-a văzut apariţia unor pietre la ţinichi din cauza unor supradoze de vitamina C la oamenii normali, poate în special datorită faptului că majoritatea oamenilor iau vitamina C împreună cu vitamina B complex, care conţine doze mari de piridoxină (vitamina B-6). Linus Pauling şi alţii au descoperit că 25 până la 50 mg de vitamina B-6 luate zilnic vor diminua excreţia urinară oxalată, împiedicând astfel formarea de pietre". Acest lucru subliniază faptul că o vitamină anume nu trebuie ingerată în doze mari decât în combinaţie cu alte vitamine şi într-un raport echilibrat. Dozele mari de vitamina C pot de fapt să provoace scăderi cantitative ale altor oligoelemente, cum ar fi cuprul. Există multe feluri de a urma o terapie cu vitamine. Terapia cu vitamine este însă doar un simplu pas care poate fi făcut împreună cu cei care cunosc tehnicile de reducere a stresului pe care le-am prezentat anterior, toate de natură a echipa mai bine trupul şi mintea în scopul depăşirii problemelor de zi cu zi.

Diagrama nr. 34

DIVERSITATEA FACTORILOR BIOLOGICI DE STRES

STRES PSIHOLOGIC HRĂNIRE DEFICITARĂ ALERGIE

ELEMENTE POLUANTE ALE MEDIULUI EPUIZARE FIZICĂ

VARIAŢII EXTREME ALE TEMPERATURII CONTAMINARE MICROBIOLOGICĂ EFECTE SECUNDARE ALE MEDICAMENTELOR RADIAŢII CU

INTENSITATE SCĂZUTĂ POLUARE ELECTROMAGNETICĂ STRES GEOPATOGEN ENERGII MENTALE NEGATIVE

Ceea ce mulţi nu înţeleg este că există de fapt multe tipuri de stres, în afară de stresul emoţional, care pot afecta negativ sistemul bioenergetic uman prin inducerea unor reacţii fiziologice anormale şi în cele din urmă a bolilor. Stresul psihologic nu reprezintă decât una dintre multele influenţe subtile care există în societatea umană şi care provoacă apariţia stărilor de boală.

Diagrama nr. 34 enumeră o întreagă diversitate de factori interni şi externi pe care mulţi nu i-ar asocia cu stresul. Totuşi, fiecare dintre aceştia se constituie într-o tensiune care scoate corpul/mintea din starea sa normală de funcţionare fiziologică şi, în funcţie de intensitatea pe care o capătă odată cu trecerea timpului, poate provoca afecţiuni şi boli. Multe tipuri de stres au un efect comun, reprezentat de faptul că slăbesc vitalitatea generală a corpului. În plus, aceste tensiuni duc în cele din urmă la alterarea funcţiei imunitare şi a altor mecanisme de reglare, făcând corpul mai sensibil faţă de atacurile exterioare şi interioare. Viziunea diferită a medicilor tradiţionalişti în raport cu cea a practicanţilor holistici este ilustrată de semnificaţia pe care cele două categorii o dau fiecăreia dintre tensiunile mai sus menţionate. Mulţi dintre factorii de stres enumeraţi nici nu ar fi luaţi în considerare, ca atare, de comunitatea medicală ortodoxă. Ne vom referi pe rând la fiecare dintre aceştia, începând cu cei mai evidenţi şi mai „fizici” şi terminând cu cei mai subtili şi mai puţin cunoscuţi şi vom vedea de ce pot fi ei consideraţi drept ameninţări la adresa sănătăţii noastre şi a stării noastre de bine.

Stresul psihologic

Ne-am referit deja la efectele stresului emoţional. Se ştie că depresiile şi alte stări mentale negative pot fi asociate cu autosuprimarea sau autoanularea sistemului imunitar, ceea ce expune corpul contractării unor boli de natură diversă. De asemenea, diferite tipuri de

dezechilibre emoţionale pot fi puse în legătură cu proasta funcţionare a chakrelor corpului (după cum am arătat în capitolul 10) şi se pot mai târziu manifesta sub forma unor boli care reflectă blocajul energetic produs.

Sursele pur fizice de stres, cum ar fi extenuarea datorată unui număr prea mare de ore de lucru şi unui număr prea mic de ore de somn, sunt ceea ce creează în mod comun dezechilibre emoţionale şi fizice şi fac individul mai sensibil la boală. De asemenea, modificarea constantă a orarelor de lucru, schimbarea turelor de zi cu cele de noapte şi invers, supune mecanismele de adaptare ale corpului la tensiuni neobişnuite şi în mod implicit îi măresc gradul de oboseală, îi slăbesc vitalitatea şi îl predispun mai mult la boală. Există şi alţi mulţi factori fizici de stres, despre care se ştie că pot contribui la producerea bolilor. Oscilaţiile prea mari ale temperaturii pot produce instabilitate în corp, lucru care iarăşi invită boala. Vechii chinezi ştiau că trecerea de la o vreme tropicală prea umedă la una prea rece constituie un factor de mediu care predispune la boală. Astmaticii sunt deseori supuşi unor atacuri acute de astm atunci când schimbă căldura, de vară, de afară cu răcoarea camerelor dotate cu sistem de aer condiţionat

Neplăcerile cauzate de medicamente

O altă sursă de stres fiziologic o reprezintă efectele secundare ale unui mare număr de medicamente din cele pe care le ingerăm, fie la recomandarea medicului, fie din proprie iniţiativă. În plus, acum au început să fie tot mai folosite şi mai uşor de găsit droguri precum cocaina, heroina, LSD, amfetaminele, marijuana şi alte droguri care produc multă suferinţă în rândul consumatorilor înrăiţi, până la urmă chiar îmbolnăvindu-i. Aceste droguri şi medicamente produc de asemenea efecte de lungă durată asupra sistemului nervos fizic şi asupra corpurilor subtile, nedescoperite încă de medicina modernă. Perturbările emoţionale şi psihiatrice asociate consumării unor asemenea substanţe chimice trebuie să ne facă să înţelegem care sunt efectele pe care ele le produc asupra

sistemului subtil-energetic al omului. De asemenea, o mare parte din medicamentele trecute de doctori pe reţete au potenţiale efecte secundare, care, cu timpul, pot crea boală în organism.

Acest lucru este admis în mod deschis de comunitatea medicală ortodoxă, dar rămâne o sursă serioasă de stres pentru cei care se încred în medicamente.

Problemele datorate lipsurilor din alimentaţie

Lipsurile din alimentaţie produc şi ele tensiuni şi neplăceri, din cauză că forţează corpul să lucreze fără ca acesta să dispună de toate ingredientele necesare pentru funcţionarea sa optimă. Aceste deficienţe de natură nutritivă sunt din ce în ce mai prezente astăzi în societatea noastră care consumă cu predilecţie produsele fast food. Oamenii mai în vârstă care sunt bolnavi sau sunt afectaţi de artrită ori de disfuncţii datorate atacurilor cerebrale, dispun de mai puţină mobilitate şi de cele mai multe ori nu sunt în stare să-şi gătească singuri. Acest lucru determină un mai mic consum de vitamine din partea celor bătrâni. Consumarea medicamentelor prescrise de doctori are şi ea ca rezultat lipsirea de anumite vitamine.

Pe măsură ce medicina convenţională a inventat teste tot mai sofisticate de verificare a medicamentelor, medicii clasici au început, treptat, să mărească lista substanţelor de genul vitamină, incluzând oligoelementele şi mineralele, care sunt necesare pentru menţinerea sănătăţii. Dar există încă multe elemente esenţiale care trebuie adăugate la această listă. Prin folosirea instrumentelor vibratorii de măsurat, ştiinţa va confirma că resturile unor elemente conţinute de anumite substanţe, cum ar fi aurul, sunt de asemenea necesare pentru optimizarea sănătăţii. S-ar părea că multe dintre metalele ce rezonează mai mult cu spiritul, conţinute în anumite cantităţi de unele substanţe, fac parte din sistemele vibratorii şi bioelectronice ale organelor corporale şi ale sistemului nervos central. Comunicările făcute în stare de transă de Edgar Cayce s-au referit deseori la faptul că prea redusa prezenţă a

aurului reprezintă un factor etiologic determinant pentru producerea sclerozei multiple. Insuficienta prezenţă a aurului a fost asociată cu un defect de asimilaţie sau al sistemului digestiv care conduce la dezechilibrul glandular şi, mai târziu, la disfuncţii ale sistemului nervos. Astfel, deficienţele din alimentaţie se referă la privarea nu doar de vitamine şi minerale, ci şi de unele metale şi oligoelemente necesare cum ar fi aurul, argintul, siliciul, carbonul şi altele, a căror importanţă pentru optimizarea sănătăţii nu a fost recunoscută.

După ce am vorbit despre vitaminele şi oligoelementele care s-ar putea să lipsească din regimul nostru alimentar, trebuie să ne referim şi la unele substanţe conţinute în mod natural de hrana consumată de noi, în general, care ar putea fi o sursă suplimentară de stres fiziologic. Alergiile neidentificate sau sensibilităţile cerebrale la derivaţii fenolici existenţi în mâncărurile obişnuite pot produce o multitudine de simptome neplăcute. Asemenea reacţii de sensibilitate se pot datora unor perturbări ale sistemului imunitar care nu se încadrează între cele cunoscute. Recunoaşterea acestor sensibilităţi mai degrabă subtile faţă de unele elemente din mâncare şi din mediul înconjurător a dus la crearea unui domeniu al ştiinţei medicale care se numeşte ecologie clinică. Majoritatea medicilor de factură clasică nu iau în considerare alergiile la mâncare pe care. le-ar putea manifesta mulţi dintre pacienţii lor. Motivul pentru aceasta este că, în afară de cazurile în care constată mâncărimi, urticarii şi atacuri de astm, majoritatea medicilor obişnuiţi nu se gândesc la alergii sau la o sensibilitate a creierului în raport cu un anume aliment, care ar putea determina modificări negative ale tonusului psihic, depresii, oboseală maximă, dureri şi junghiuri musculare şi multe alte simptome. Majoritatea nici nu vor să admită că ar putea exista tulburări datorate unei sensibilităţi a creierului, în primul rând datorită faptului că ei nu înţeleg cum asemenea reacţii ar putea avea legătură cu alte segmente decât cele recunoscute în mod general, ale sistemului

imunitar.

Una dintre dificultăţile legate de diagnosticarea alergiilor la mâncare este reprezentată de faptul că pacienţii nu sunt de cele mai multe ori conştienţi de propriile lor alergii, iar analizele obişnuite pentru piele nu sunt de mare folos. De asemenea, simptomele resimţite de unii pacienţi nu sunt asociate în mintea lor cu ingerarea anumitor mâncăruri. Din cauză că ecologia clinică reprezintă un domeniu care încă nu se bucură de prea mare recunoaştere în rândul comunităţii medicale clasice, un diagnostic de alergie la mâncare nu va fi luat în considerare de cele mai multe ori. De aceea, pacienţii sunt trimişi să-şi facă tot felul de analize când prezintă simptome de acest gen. După ce vin rezultatele, negative, pacienţilor li se recomandă să consulte diverşi specialişti din anumite domenii ale medicinei sau li se indică chiar un psihiatru. Este greu de crezut că mâncarea pe care o mâncăm poate produce stres fiziologic, dar este o idee al cărei moment a sosit.

Problema cu diagnosticarea sensibilităţilor faţă de factorii de mediu este că majoritatea metodelor de detectare sunt extrem de lente şi de dureroase. Un sistem care este în măsură să detecteze rapid produsele la care unii oameni sunt alergici este aparatul Voii, care utilizează metodele de măsurare din electroacupunctură (a se vedea capitolul 6). Acest sistem este mai sensibil decât analizele de sânge sau de piele, pentru că el interacţionează direct cu reţeaua bioenergetică a sistemului de meridiane de acupunctură.

Aparatul Voii permite testarea sensibilităţilor sau a răspunsurilor negative faţă de multe substanţe. Medicii care utilizează sistemul Voii sau diagnosticarea electrodermică pot să verifice existenţa sau nu la pacienţi a unei întregi game de sensibilităţi alergice într-un timp foarte scurt. Şi mai important, aparatul Voii este capabil să determine concentraţia exactă a remediului homeopatic care va neutraliza simptomele alergice

Pentru că aparatul Voii şi alte sisteme asemănătoare

de diagnosticare interacţionează direct cu sistemul de meridiane, ele permit accesarea interfeţei fizico-eterice. Aceasta înseamnă că se pot măsura disfuncţiile energetice care poate că nu s-au manifestat încă în corpul fizic sub forma unor boli cronice sau acute.

Problema în detectarea multora dintre aceste alergii este că există prea puţine metode de testare care să aibă sensibilitatea sistemului Voii. Sistemul Voii determină în primul rând un răspuns energetic anormal şi nu ceva care ar fi neapărat evidenţiat de o analiză de sânge sau de piele. De fapt, reacţiile de sensibilitate reprezintă până la un punct o un deranjament de ordin energetic sau fizio-chimic al corpului. Incapacitatea medicinei ortodoxe de a recunoaşte multe dintre aceste tensiuni se datorează în mare parte faptului că unele dintre perturbările corpului/minţii pot fi extrem de greu de detectat. Reacţiile pot fi prea subtile, de fapt, pentru a putea fi reperate prin intermediul testelor grosiere folosite de comunitatea medicală în acest moment al evoluţiei sale. Din nefericire, sunt mulţi acei medici care încă cred că, dacă un pacient se plânge în legătură cu o problemă a cărei existenţă nu este demonstrată de testele obişnuite de laborator, de razele X sau de scaner, problema nu există decât în mintea pacientului.

— Cu alte cuvinte, *problemele nu sunt decât cele ce pot măsurate cu mijloacele de testare admise de comunitatea medicală ortodoxă*. Probabil că majoritatea doctorilor se tem să folosească aparate mai sensibile, gândindu-se că rezultatele ar putea indica existenţa tuturor factorilor moderni de stres care sunt enumeraţi în diagrama nr. 34. Dacă medicul comun nu dispune de un mijloc prin care să măsoare în mod „obiectiv” o anomalie de ordin fiziologic a pacientului, reprezentat fie de examinarea fizică, fie de analize, atunci, în mintea sa problema respectivă nu există. Acest mod greşit de a raţiona atrage consecinţe grave. Când ne vom ocupa de stresul datorat mediului, vom avea o ilustrare clară a acestei probleme.

Stresul datorat mediului, poluării şi bolilor miasmatice

Există tot mai multe substanţe care au fost de curând adăugate la lista cu factorii poluanţi a căror acţiune poate fi foarte dăunătoare pentru sănătate. De cele mai multe ori, stabilirea nocivităţii unei substanţe se bazează pe testarea acesteia cu ajutorul şobolanilor, cărora li se dă să îngurgiteze cantităţi mari din ea şi care sunt apoi autopsiaţi pentru a se vedea dacă au avut cancer sau alte boli. Testul Ames pentru detectarea posibililor agenţi cancerigeni testează capacitatea unei substanţe chimice de a cauza mutaţii genetice asupra unei bacterii care să-i inducă cancerul. Fabricanţii de tutun şi susţinătorii lor pretind că nu există o legătură directă între fumat şi boli precum cancerul pulmonar sau afecţiunile cardiace în general. Totuşi, actualele autorităţi medicale admit existenţa unei puternice conexiuni între cancer şi fumat. Doar de curând, au început medicii să studieze efectele mai subtile ale fumului de ţigară asupra fumătorilor pasivi şi pericolul, potenţial, pe care îl reprezintă pentru copiii nenăscuţi. Totuşi, majoritatea oamenilor din civilizaţia noastră tind să se concentreze doar asupra efectelor secundare negative mai evidente ale chimicalelor conţinute şi emanate, în mediu, de fumul de ţigară, cum ar fi producerea cancerului.

Această viziune limitată asupra efectelor secundare toxice se datorează parţial faptului că este extrem de greu să determini dacă substanţele chimice care circulă în mediu produc efecte adverse asupra sănătăţii umane. Capacitatea medicinei convenţionale de a măsura efectele diferiţilor poluanţi este limitată de sensibilitatea actualelor aparatelor de testare. Acesta este argumentul de care ne prevalăm şi când încercăm să dovedim efectele negative produse de alergiile la anumite alimente. Voinţa unui doctor de a recunoaşte că o substanţă este dăunătoare este condiţionată de existenţa unei probe vizibile care să dovedească că acel agent produce efecte negative. Genul de probe pe care oamenii de ştiinţă le folosesc pentru a

dovedi efectele negative ale unei substanţe ţin în mare măsură de sensibilitatea instrumentelor cu care ei măsoară reacţiile fiziologice anormale. Analizele convenţionale de laborator sunt prea primitive pentru a măsura anormalităţile subtile precum cele produse de alergiile la mâncare şi de sensibilităţile faţă de alţi factori de mediu. Acesta este unul dintre motivele pentru care este atât de importantă crearea şi dezvoltarea medicina vibraţionale şi a sistemelor de diagnosticare subtil-energetici Dacă vrem să fim în stare să evaluăm în întregime consecinţele pe care le au asupra sănătăţii noii aditivi din mâncare, noile medicamente şi noile produse chimice, trebuie să inventăm moduri mai subtile de testare.

Există atât de multe influenţe nevăzute asupra sănătăţii umane pe care medicii obişnuiţi le ignoră, încât multe surse de suferinţă umană rămân nedetectate. Nu se recunoaşte că dioxidul de sulf şi monoxidul de carbon reprezintă poluanţi care circulă în aer şi sunt dăunători pentru sănătatea umană. Aceşti compuşi chimici supun corpul la tensiuni anormale şi pe unii indivizi, mai sensibili, îi îmbolnăvesc. *Faptul că organismul devine sensibil în faţa acţiunii poluanţilor din atmosferă se datorează parţial slăbirii mecanismelor imunitare, fiziologice şi energetice de apărare ale corpului*.

Producerea bolilor datorate mediului nu este strict legată de intrarea în contact cu nişte niveluri de substanţe nocive care sunt peste cele prevăzute de autorităţile medicale. Limitele de siguranţă stabilite nu iau în considerare efectele vibratorii subtile ale substanţelor toxice. Din cauza incapacităţii lor de a percepe nivelurile vibratorii ale toxicităţii, medicii aparţinând curentului majoritar sunt mai indulgenţi atunci când stabilesc nivelurile limită de expunere la multe substanţe dăunătoare. Neputinţa instrumentelor convenţionale de a măsura perturbările de natură

Subtilă suferite de fiziologia umană limitează capacitatea autorităţilor medicale de a identifica exact

substanţele care sunt du adevărat dăunătoare pentru fiinţele umane, ca să nu mai vorbim de concentraţia necesară apariţiei efectelor toxice.

În capitolul 2 am discutat despre modul în care remediile homeopatice sunt produse prin diluarea repetată a unor substanţe lirice în scopul extragerii esenţei energetice a acelei substanţe, care urmează a fi folosită pentru terapie. În virtutea aceleiaşi logici, cantităţi extrem de mici de poluanţi atmosferici pot avea efecte subtile care nu pot fi uşor măsurate prin teste de laborator, în această idee, un caz interesant este cel al aluminiului. Întrucât este un metal uşor de prelucrat şi pentru că nu costă mult, vasele din aluminiu şi-au tăcut loc în multe din casele şi bucătăriile noastre. Când aceste vase sunt frecate şi spălate, sau agitate atunci când sunt folosite la gătit, cantităţi infinitezimale de metal sunt degajate, dizolvate şi mai târziu ingerate. Dovezi recente sugerează că se eliberează cantităţi şi mai mari de aluminiu în timpul gătitului sau al fierberii în recipiente din aluminiu, dacă se foloseşte apă cu fluor.

Unele cercetări recente legate de maladia Alzheimer, tot mai răspândită în rândul populaţiei, au arătat că un număr semnificativ de pacienţi afectaţi de această boală prezintă niveluri ridicate de aluminiu în ţesutul cerebral. Deşi s-ar putea să nu fie neapărat adevărat că vesela din aluminiu e cauza directă maladiei Alzheimer, metalul poate participa cumva la declanşarea procesului de boală. Posibila legătură dintre toxicitatea aluminiului şi această formă de demenţă ne face să ne întrebăm cât de sigur este, totuşi, să folosim recipientele din aluminiu la gătit

Acest gen de toxicitate de ordin subtil a aluminiului poate avea legătură cu capacitatea oamenilor de a absorbi şi de a elimina aluminiul prin traiectul gastrointestinal. De exemplu, nişte cercetători care studiază boala Parkinson la Bob Hope Parkinson Research Center au folosit sistemul AMI de diagnosticare prin electroacupunctură al lui Motoyama şi au descoperit dezechilibre energetice în meridianele intestinale ale multor pacienţi bolnavi de

Parkinson. Se poate ca dezechilibrele de tip comun ale sistemelor nervos şi digestiv ale pacienţilor cu Parkinson să se datoreze unei legături anormale între intestin şi treier. Legătura poate fi indirectă, în sensul că boala ar putea depinde de expunerea la un al treilea factor, care operează asupra slăbiciunii fiziologice preexistente. *prezentate de funcţiile de absorbţie şi de excreţie ale intestinelor pot conduce la crearea unor elemente toxice sistemul nervos*. Acumularea excesivă de agenţi toxici în creier ar putea produce disfuncţii neurologice de genul celor reprezentate de boala Parkinson. Această legătură între funcţionarea anormală a traiectului digestiv şi boala neurologică a fost menţionată şi în multe dintre comunicările lui Edgar Cayce. Dacă această speculaţie ţine de adevăr, atunci, acumularea unor tipuri de toxicităţi, cum ar fi cele specifice aluminiului şi metalelor grele, poate fi mai pronunţată în cazul unor persoane care prezintă dezechilibre energetice ale meridianelor intestinale (de exemplu, oamenii afectaţi de maladia Alzheimer.)

Se poate ca tehnicile de cercetare medicală convenţionale să fie prea puţin sensibile pentru a oferi informaţii adecvate în favoarea sau împotriva acestei teorii. Ideea este că avem nevoie de mai multă muncă de cercetare legată de studierea unor boli precum Alzheimer şi Parkinson şi multe altele care sunt prea puţin înţelese în acest moment. Instrumentele de măsurare a energiilor subtile, cum ar fi sistemele Voii şi AMI, trebuie folosite pentru a ne extinde baza de date. Dacă vom trece la alte standarde informaţionale, s-ar putea să descoperim modalităţi terapeutice viabile cu ajutorul cărora vom vindeca şi ceea ce astăzi pare de nevindecat.

Există multe substanţe în mediul înconjurător, cum ar fi azbestul şi formaldehida, pe care oamenii de ştiinţă abia acum încep să le perceapă ca fiind dăunătoare pentru fiinţele umane. Probabil că există mai multe substanţe dăunătoare necunoscute decât cunoscute în universul construit de om, care trebuie reperate. Din nou,

capacitatea de a descoperi factorii chimici de stres ţine de sensibilitatea instrumentelor de măsurat. Prin folosirea aparatului Voii şi a altor sisteme noi şi sensibile de măsurat, oamenii de ştiinţă vor începe să descopere că multe dintre substanţele despre care anterior se considera că nu au efecte negative, dacă prezenţa lor se încadrează între anumite cote, pot de fapt să cauzeze apariţia unor boli şi tensiuni cu instalare lentă şi „silenţioasă”. Aluminiul nu reprezintă decât una dintre aceste toxine cu care avem de-a face zilnic, într-o măsură sau alta.

Un alt metal cu posibile efecte negative este mercurul. Mă refer mai cu seamă la mercurul folosit pentru amalgame şi pentru plombele dentare. Există tot mai multe informaţii potrivit cărora mercurul folosit pentru plombele dentare poate fi responsabil pentru un anume număr de boli cronice, dar nediagnosticate ca atare.12 Specialiştii în radionică, care stabilesc diagnostice la un nivel mult mai subtil, au descoperit şi ei o legătură între aluminiu, mercur şi deranjamentele fizice.

Este de asemenea important de observat că dezechilibrele fizice şi eterice nu apar numai datorită infecţiilor obişnuite şi că ele se pot produce din cauza unor influenţe nebănuite ale mediului, pe care organismul uman le percepe ca duşmănoase. Cea mai importantă dintre acestea se datorează utilizării ustensilelor din aluminiu atât pentru gătit, cât şi pentru încălzirea semipreparatelor. Acest lucru are o influenţă negativă, care nu se datorează vreunei reacţii chimice a corpului, ci absorbirii de către mâncare a anumitor energii ale aluminiului care nu sunt compatibile cu armonia organică. Această formă de otrăvire sau de intoxicare cu aluminiu nu este recunoscută de medicina clasică, dar influenţa sa este larg răspândită şi îi constatăm deseori prezenţa atunci întreprindem o analiză radionică.

Absorbirea prelungită de aluminiu de alte toxine foarte dăunătoare, cum ar fi mercurul şi argintul din plombele dentare, au efecte negative nebănuite asupra formelor eterică fizică. Aceste multe influenţe nocive

reprezintă de fapt cauza a multor boli, dintre care unele se manifestă prin specifice, iar altele printr-oscădere generală a vitalităţii.

Pe lângă efectele toxice subtile ale metalelor grele obişnuite, mediul adăposteşte şi alte influenţe negative care au fost neglijate de medicina ortodoxă. În capitolul 7 am discutat despre importanţa anumitor stări energetice producătoare de boală cunoscute sub numele de miasme. Spre deosebire de medicii convenţionali, medicii homeopaţi au bănuit multă vreme că miasmele reprezintă de perturbărilor subtil-energetice ale biocâmpului uman. Kevin Ryerson, sursa paranormală de informaţii din cartea intitulată *Esenţele florale vindecarea vibraţională*, a lui Gurudas, a sugerat că noi începem să asistăm la apariţia unor tipuri de asemenea stări producătoare de boală. Cele mai importante dintre aceste noi miasme sunt miasmele metalelor grele, ale produselor petrochimice şi ale radiaţiilor. Deşi comunitatea medicală se arată oarecum îngrijorată de riscurile de iradiere pe care le implică folosirea razelor X pentru diagnosticare, radiaţiile din atmosferă au fost ignorate aproape în totalitate. Efectele subtile ale radiaţiilor, în afară de faptul că produc leucemie şi anumite cancere, în cazul nivelurilor ridicate de expunere, nu sunt foarte bine înţelese şi nici nu sunt considerate drept o sursă obişnuită de boală. În mod similar, produsele petrochimice şi multe dintre derivatele lor reprezintă o sursă crescândă de toxicitate pentru mediu.

Miasmele aduc organismul într-o stare energetică care îl predispune la posibile căderi nervoase sau boli. Miasmele tind să restrângă accesul forţei vitale în sistemul bioenergetic uman şi de asemenea creează condiţii prielnice de manifestare pentru diferite tipuri de boli. Aceste miasme pot fi tratate prin diferite modalităţi vibraţionale de natură a restabili echilibrul energetic. Anumite esenţe florale, elixire din pietre preţioase/cristale şi remedii homeopatice sunt exemple bune de factori vibraţionali de reechilibrare. Totuşi, miasmele nu pot fi

tratate dacă nu sunt acceptate ca reprezentând cauza bolii. Comunitatea medicali tradiţională nu a admis nici existenţa miasmelor şi, evident, nici faptul că ele reprezintă o sursă a suferinţei umane.

Miasmele reprezintă tipare energetice care au fost încorporate în sistemul bioenergetic uman de la nivelul corpurilor subtile, prin câmpul auric, şi apoi au fost aduse la nivelurile molecular şi genetic. Unele miasme sunt depozitate în memoria celulară a corpului fizic. Deşi fără să ştie, cercetătorii medicali de factură clasică au început să investigheze mecanismele celulare ale anumitor boli miasmatice în cadrul studiilor lor ce se adresează fenomenului reprezentat de infecţiile create de „virusul lent”.

Oamenii de ştiinţă au început să recunoască că este posibil ca în urma infecţiei create de un virus, simptomele bolii să fie diminuate sau chiar anulate, prin mijloace medicale, şi totuşi să se constate că o porţiune din ADN-ul virusului este încorporată în structura genetică a celulelor infectate ale individului. Acest material genetic viral este încorporat în ADN-ul cromozomial al celulelor umane. Dacă acest genom viral este purtat şi de celulele de reproducere ale corpului, el poate fi chiar transmis generaţiilor viitoare. Se susţine că un anume tip, neidentificat, de stres fiziologic este ceea ce produce activarea ADN-ului viral care dormitează.

Examinarea unor boli care ar putea servi ca model de miasme „achiziţionate” (ce se datorează unor infecţii apărute mai devreme în viaţă), dovedeşte că anumite infecţii virale (de exemplu, pojarul) ale copilăriei pot fi activate cu zeci de ani mai târziu, uneori producând o foarte rară, dar devastatoare, boală neurologică cum este PESS (panencefalita sclerozantă subacută). Nu este încă clar dacă este vorba despre o formă de virus intact inactiv sau despre ADN-ul camuflat al unui virus care este conţinut de celulele organismului, cert este însă că toxicitatea infecţiei virale iniţiale persistă într-un anume grad la nivel molecular, urmând să producă mai târziu un

gen diferit de boală.

Scleroza multiplă poate fi o altă boală aflată în legătură cu efectele toxice întârziate ale unei foste infecţii virale latente. S-ar părea că o infecţie virală anterioară este cauza unei anume gen de alterare a învelişului de mielină al nervilor, care mai târziu conduce la producerea unor anticorpi a căror acţiune este dirijată atât împotriva mielinei alterate, cât şi a celei normale din jurul nervilor. Rezultatul este un gen deZlistrugere autoimunitară a mielinei la nivelul întregului sistem nervos, care în cele din urmă afectează şi transmisia nervoasă. Oamenii de ştiinţă au numit aceste boli activate de un virus latent infecţiile cu „virus lent”. Majoritatea bolilor infecţioase cu producere lentă cunoscute au legătură cu demenţa şi cu dezordini ale sistemului nervos central şi periferic.

Acest principiu al toxicităţii întârziate a virusurilor demonstrează existenţa unui mecanism prin care miasmele sunt dobândite în urma expunerii la un agent infecţios. *Totuşi, tendinţele miasmatice sunt provocate de modificările suferite de corp nu numai la nivel celular, ci şi nivelurile vibratorii superioare ale structurii umane*. Tensiunile prin care sunt eliberate potenţialele miasmatice în corpul fizic spre a crea boală pot fi de natură psihologică, ambientală sau, uneori, karmică. Disfuncţiile energetice sau psihologice induse de diversele tensiuni permit structurilor moleculare şi subtile ale miasmelor să fie activate la nivelurile genetic şi celular. Bolile miasmatice apar când explozia acestei bombe subtil-energetice ia o formă de exprimare genetică. *Bolile miasmatice nu devin manifeste în corpul fizic decât atunci când mecanismele noastre subtilenergetice şi fiziologice de supraveghere nu îşi mai îndeplinesc corect atribuţiile*. În cazul virusurilor lente, o criză a sistemului imunitar poate activa potenţialul latent al ADN-ului viral. Aceste tendinţe miasmatice pot dormita în corpurile subtile vreme de mulţi ani, pentru a se manifesta mai târziu, atunci când factori precum tensiunile, de diverse feluri, sau karma, au creat un mediu bioenergetic mai propice pentru

exprimarea lor la nivel fizic. Când tendinţele miasmatice energetice se deplasează dinspre corpurile subtile către nivelul celulei fizice şi al ADN-ului său nucleic, se produce boala.

Homeopaţii din zilele noastre înţeleg că, pe lângă miasmele dobândite din cauza unor agenţi infecţioşi, contactul cu elementele poluante ale mediului (produsele pe bază de petrol, metalele grele şi radiaţiile) poate avea ca rezultat producerea unor tendinţe miasmatice/energetice care conduc la boală. Dintre metalele grele care pot da naştere unor miasme, aluminiul şi mercurul ocupă un loc de frunte, alături de plumb, arseniu, radiu şi fluor. Există tot mai mult plumb în mediul înconjurător, din cauza combustibililor cu plumb care ne alimentează maşinile. Şi otrăvirea cu mercur a devenit ceva curent, datorită concentraţiei ridicate de mercur care există în mulţi dintre peştii pe care îi consumăm sub forma diverselor preparate, ca să nu vorbim iarăşi despre amalgamele cu mercur folosite pentru plombe şi care pot cauza boli subtile. Deşi cantităţi foarte mici din aceste minerale există în mediul nostru de mii de ani, am reuşit să dezvoltăm o toleranţă în raport cu ele. Doar în ultimul secol au început să crească nivelurile de toxicitate din atmosferă şi din apă. Acest lucru a dus la apariţia unor boli acute, prin intoxicări directe sau ca urmare a efectelor secundare întârziate ale miasmelor dobândite.

Miasmele metalelor grele şi cele petrochimice pot cauza alergii, căderea părului, retenţia fluidelor, absorbţia deficitară a calciului, precum şi o mai mare sensibilitate faţă de infecţiile virale. Tendinţele miasmatice datorate radiaţiilor contribuie la îmbătrânirea prematură, deteriorarea endocrină, slăbirea structurii osoase, anemie, artrită, lupus şi la apariţia diferitelor tipuri de cancer precum leucemia sau cancerul pielii. Problema în a identifica aceste miasme o reprezintă faptul că efectele lor sunt subtile şi dificil de măsurat prin analize obişnuite de laborator. Totuşi, efectele lor în ceea ce priveşte producerea bolilor încep să se vadă tot mai mult. Miasmele

înmulţesc numărul cauzelor subtile ale bolilor şi continuă să rămână necunoscute pentru comunitatea medicală tradiţională. Remediile vibraţionale sunt o formă de terapie care se arată deseori eficientă în a combate structurile energetice negative ale miasmelor. Având în vedere poluarea în creştere din lumea de astăzi, medicina vibraţională şi capacitatea ei de a oferi răspunsuri problemelor provocate de toxinele subtile vor fi de o tot mai mare importanţă în anii ce vin.

Într-un fel, aceste boli pot fi considerate şi nişte maladii spirituale. Miasmele şi tendinţele lor de producere a „ne-sănătăţii" pot avea legătură cu eforturile disperate ale spiritului uman de a-şi recunoaşte propriul caracter divin, fie şi prin intermediul bolilor trăite la nivel fizic. Miasmele datorate radiaţiilor, produselor chimice şi metalelor grele pot indica nevoia resimţită de spirit de a trece într-o etapă a echilibrului ecologic. Am spus în nişte capitole anterioare că există blocaje emoţionale şi psihospirituale cronice care creează dificultăţi Sinelui Superior în a se manifesta la nivelul ego-ului sau al personalităţii conştiente. Miasmele se încadrează perfect în această schemă a blocajelor emoţionale şi spirituale.

Miasmele reflectă dorinţa colectivă a tuturor popoarelor de a se întoarce la spirit, în urma conştientizării faptului că bolile apar din cauza neacceptării şi de către om a condiţiei sale divine. Acest lucru, desigur, poate induce diferite niveluri de tensiune, care, la rândul lor, pot activa miasmele şi crea boala. Miasmele cristalizează efortul umanităţii de a evolua în plan spiritual. La început, există nevoia de depăşire a sexualităţii primare, instinctuale, ceea ce înseamnă şi eliminarea unor boli precum sifilisul şi gonoreea. După aceea, oamenii trebuie să înveţe să-şi folosească bine respiraţia şi să învingă tuberculoză*. În sfârşit, există nevoia sau încercarea de a controla şi de a stăpâni mediul. Astfel, există acum miasmele datorate radiaţiilor şi produselor petrochimice iar în curând vor exista şi cele cauzate de metalele grele. Miasmele reflectă blocajele pe*

care le întâmpină încă omenirea în a-şi conştientiza adevăratul rost.

Deşi acest lucru nu este întotdeauna recunoscut, esenţa divină a Sinelui nostru Superior ne ajută să depăşim multele obstacole şi experienţe pe care ni le oferă viaţa. Sentimentele negative sau autocritice care blochează trecerea energiilor spirituale în realitatea fizică creează probleme nu doar pentru ego, ci şi pentru corpul fizic. Modelele disfuncţionale de gândire şi simţire împiedică deplasarea energiei prin chakre şi în final perturbă echilibrul fiziologic al corpului fizic. Prin faptul că noi cădem victime propriilor noastre sisteme greşite de credinţă, ne creăm blocaje de percepţie care diminuează accesul conştiinţei superioare divine în vieţile noastre. Aceste percepţii greşite despre noi înşine şi despre lumea din jurul nostru creează dizarmonie şi stres la nivelul inconştientului.

Când nu mai suntem conectaţi la rădăcinile noastre spirituale, ne iau în primire formele de „ne-sănătate” pe care le-a creat civilizaţia. Multe dintre aceste boli constituie reflectări ale zbaterii care are loc în cadrul rasei umane în încercarea acesteia de a-şi redescoperi natura divină. Fiecare boală reprezintă un alt obstacol care trebuie depăşit de către noi pentru a merge mai departe pe scara evoluţiei. Factorii infecţioşi şi toxici din mediu constituie influenţe negative importante cu care trebuie să avem de-a face, dar gradul de sensibilitate faţă de aceşti agenţi reflectă de multe ori nivelul de evoluţie conştientă şi de echilibru spiritual al unei persoane. Capacitatea noastră de a rezista atacurilor subtile sau făţişe ale microorganismelor şi substanţelor nocive şi de a accepta să trăim într-un mediu ameninţător reflectă în ce măsură ne simţim conectaţi la Sinele nostru Superior.

Este vital să începem să înţelegem cât de importantă este legătura noastră cu rădăcinile noastre spirituale. Elementul spiritual este un aspect important la sănătăţii şi al stării de bine pe care majoritatea medicilor de factură comună îl ignoră. După cum o indică citatul anterior, există

importante modele simbolice de boli şi de miasme faţă de care oamenii au devenit sensibili. *Miasmele reprezintă nişte aspecte cheie sau experienţe de învăţare care împiedică omenirea să progreseze pe calea evoluţiei spirituale şi a iluminării*. Trecem printr-un moment al istoriei în care tendinţa de autosatisfacere imediată şi de a face sex în lipsa iubirii a început să aibă un impact foarte important, din punct de vedere emoţional şi fizic, asupra culturii noastre. Din perspectivă spirituală, este interesant de observat că nişte boli cu transmisie sexuală precum herpesul şi SIDA au devenit mai prezente într-o vreme când fiinţele umane ar trebui să se axeze mai mult pe relaţiile inimii. Grija generală în legătură cu bolile cu transmisie sexuală a creat un nou mod de a percepe prea intensa folosire a energiilor din chakrele inferioare. Bolile asociate sexului vor începe să concentreze atenţia asupra aspectelor emoţionale şi spirituale care au legătură cu blocajele energetice ce îi predispun pe oameni acestor boli.

Împreună cu aceste dezechilibre spirituale, influenţele negative ale miasmelor produse de mediu au creat dificultăţi pentru sistemele imunitare ale multor oameni. Aceste miasme i-au făcut pe oameni mai sensibili faţă de boli provocate de o mulţime de agenţi infecţioşi, incluzând virusul SIDA. Utilizarea modalităţilor de vindecare vibraţională pentru a corecta perturbările din cadrul sistemului energetic uman implică nu doar procesul de reechilibrare a corpului fizic, ci şi înălţarea conştiinţei individului la noi niveluri de conectare şi de conştienţă spirituală. Aici avem de-a face cu o diferenţă fundamentală între medicina vibraţională şi cea clasică. Spre deosebire de medicamente, care nu acţionează decât asupra corpului fizic, tratamentele vibraţionale, în special esenţele florale şi elixirele din cristale, au efecte asupra nivelurilor superioare ale conştiinţei, asupra corpurilor subtile, asupra chakrelor şi meridianelor şi, de asemenea, asupra formei fizice, biomoleculare. Dacă agenţii chimici ai medicinei moderne tratează simptomele bolii, remediile

vibratorii creează modificări energetice la niveluri multiple spre a produce o vindecare mai de durată. Desigur, gradul în care vor persista efectele vindecării va depinde de modificarea factorilor subtili interiori şi exteriori care au contribuit la apariţia bolii. Vindecătorii care operează la nivelul vibraţiilor încearcă să-şi ajute pacienţii în a-şi corecta disfuncţiile interioare prin schimbarea stilului de a trăi şi de a gândi, pentru a scăpa de obiceiurile negative şi de vechile modele de percepţie. În plus, influenţele toxice de mediu trebuie îndepărtate sau neutralizate la nivel vibratoriu.

Poluarea electromagnetică

Alături de cele deja menţionate, există şi alte forme subtile de stres, care pot afecta sănătatea şi bunăstarea fiinţelor umane. Una dintre aceste tensiuni este reprezentată de radiaţia electromagnetică în sine. După cum am văzut din discuţia noastră referitoare la toxicitatea subtilă şi nevăzută a unor substanţe chimice şi minerale dăunătoare din mediul înconjurător, nivelurile de poluare admise se bazează doar pe măsurarea efectelor biologice negative mai mult decât evidente, cum ar fi producerea cancerului şi anormalităţile cu care se nasc unii copii. Efectele biologice subtile nu pot fi măsurate cu sistemele curente de detectare, din cauză că aceste sisteme nu sunt prea insensibile. Astfel, pericolele datorate mediului pot fi subestimate într-un mod greşit. Un mediu care cuprinde linii de înaltă tensiune, cuptoare cu microunde, tuburi catodice şi alte instalaţii electrice puternice produce poate efecte biologice negative, care trebuie determinate. Unele studii recent întreprinse au arătat că există o rată crescută a cancerelor în rândul copiilor ce locuiesc lângă liniile de înaltă tensiune.15 Alte cercetări indică că femelele-şobolan însărcinate, ca şi, ulterior, progeniturile lor, manifestă deficienţe de adaptare atunci când sunt expuse acţiunii unor câmpuri electromagnetice de joasă frecvenţă. Există de asemenea dovezi ce sugerează că expunerea constantă la radiaţiile cuptoarelor cu microunde poate mări, în timp, riscul de apariţie a cataractelor. Sovieticii, care au

întreprins multe cercetări în legătură cu efectele biologice subtile avute de radiaţiile microundelor asupra organismelor vii, au criterii mai drastice de stabilire a nivelurilor permise de expunere la microunde decât agenţiile noastre, americane, specializate în probleme de mediu.

Stresul geopatogen în afară de riscurile induse de poluarea electromagnetică, cercetătorii se referă şi la alte ameninţări pentru sănătate, care s-ar datora câmpurilor energetice anormale generate de Pământ în sine. Toate sistemele vii există în cadrul câmpului energetic planetar. Se poate să existe ritmuri energetice speciale înăuntrul tuturor organismelor care au fost chemate să existe în interiorul propriului câmp de oscilaţii energetice al Pământului. La fel cum se ştie că ceasurile noastre biologice sunt influenţate de ritmurile diurne, ciclice, ale luminii, este foarte probabil să fim influenţaţi bioenergetic şi de alte ritmuri şi energii din cadrul câmpului planetar.

Caracteristicile energetice ale câmpurilor electromagnetice, gravitaţionale şi subtil-energetice ale Pământului nu sunt omogene, ci variază în funcţie de poziţia geografică. De exemplu, sateliţii au detectat zone cu gravitaţie fluctuantă aparţinând unor suprafeţe geografice. În plus, prezenţa unor mari zăcăminte de minerale, precum cele de cuarţ, şi a unor ape curgătoare subterane poate de asemenea afecta câmpurile electromagnetice ale teritoriilor respective. Există dovezi care sugerează că Pământul are un sistem propriu de meridiane, care este alcătuit dintr-o reţea – grilă de canale energetice subtile numite linii de influenţă. La fel cum metalele pot conduce energiile subtile, după cum ne-o arată sistemul Voii, tot aşa pot fi conduse aceste energii de structurile metalice construite de om, realizându-se astfel modificarea fluxului energetic.

Dacă, de fapt, organismele vii sunt antrenate de câmpul planetar în interiorul căruia se află, probabil că există atât efecte benefice, cât şi malefice ale diferitelor modele şi tipuri de câmpuri energetice locale. Se pare că

vechii chinezi erau conştienţi de aceste structuri energetice ale mediului. Şi astăzi în Orient, la fel ca în trecut, alegerea locurilor pentru ridicarea unei case sau a unui alt fel de amplasament se face ţinându-se cont de aceste structuri energetice terestre, ale căror efecte sunt determinate prin intermediul-unei forme de geomanţie numită „feng-shui”. 16

Cineva ar putea întreba: „Ce înseamnă să trăieşti în interiorul unui câmp energetic care diferă total de unul pozitiv?” *Efectele nocive asupra sănătăţii umane cauzate de câmpuri energetice anormale ce corespund unei anume zone geografice sunt numite, generic, „stres geopatogen”*. Studii efectuate în Germania şi Anglia au furnizat dovezi asupra faptului că stresul geopatogen, în afară de a contribui la producerea unor boli, poate să şi împiedice tratarea eficientă a bolilor. 17

Nişte cercetători care au folosit sistemul Vegatest, un instrument de diagnosticare folosit în electroacupunctură şi asemănător aparatului Voii, au descoperit că există structuri subtil-energetice asociate sângelui care respectă polaritatea specifică rotaţiei optice. Se ştie că există molecule care se mişcă spre dreapta şi molecule care se mişcă spre stânga şi că fiecare dintre aceste tipuri de molecule, atunci când sunt plasate într-o soluţie transparentă, vor roti planul luminii polarizate fie în sensul deplasării acelor de ceasornic (rotire orară), fie în sensul opus deplasării acelor de ceasornic (rotire antiorară). – în general, sistemele vii folosesc prioritar unul dintre aceste tipuri de molecule, cum vedem că se întâmplă în cazul proceselor celulare asociate aminoacizilor. Prin utilizarea instrumentului Vegatest, împreună cu un alt sistem, numit Rotation Tester, cercetătorii au descoperit că sângele indivizilor normali are o calitate subtil-energetică asociată cu rotirea sau polaritatea orara în acelaşi timp, testele efectuate asupra unor indivizi care trăiau fii regiuni supuse stresului geopatogen au relevat o polaritate inversat (antiorară) a sângelui acestora. Când aceşti indivizi s-au mutat la o oarecare distanţă faţă de aceste zone anormale,

sângele lor şi-a recăpătat, în cele din urmă, polaritatea normală.

Există două descoperiri interesante legate de această polaritate antiorară a sângelui. În primul rând, s-a aflat că *oamenii cu această polaritate anormală şi care sunt bolnavi, în general sunt mai puţin sensibili în raport cu orice formă de intervenţie subtil-energetică sau vibratorie*. Astfel, stresul geopatogen îi poate induce unei persoane o stare energetică care se opune încercărilor terapeutice vizând reechilibrarea vibratorie. În plus, experienţa clinică, bazată pe folosirea sistemului Vegatest, a arătat că *majoritatea pacienţilor bolnavi de cancer au o polaritate antiorară a sângelui*.

Asemenea descoperiri sunt de natură a oferi noi date studiilor epidemiologice care fac legătura între specificitatea anumitor regiuni geografice şi a anumitor încrengături familiale şi prezenţa sporită a cazurilor de cancer constatată aici. Se poate ca factorul comun în aceste situaţii să fie reprezentat nu doar de ereditatea comună sau de expunerea la aceiaşi agenţi cancerigeni conţinuţi de mediu. Elementul comun în cazul acestei incidenţe mărite a cancerului s-ar putea să fie reprezentat de stresul geopatogen. Aceasta nu înseamnă neapărat că stresul geopatogen, prin crearea acestei polarităţi inverse a sângelui, este cauza cancerului. Se pare că influenţa datorată stresului geopatogen este doar unul dintre mulţii factori care contribuie la dezvoltarea cancerului. *Poate că acest câmp geopatogen conlucrează cu o întreagă varietate de alţi factori nocivi, care includ regimul alimentar, moştenirea genetică, substanţele cancerigene conţinute de mediu, virusuri, expunerea peste limite la radiaţiile electromagnetice, ca şi care afectează vitalitatea, generală şi imunocompetenţa*.

Există multe metode prin care se poate neutraliza direct influenţa stresului geopatogen. Aparent, cea mai simplă soluţie ar fi de a-i muta pe cei supuşi respectivului stres în alte locuri, cu tot ce au. Dar, întrucât acest lucru nu este întotdeauna la îndemână, mai ales din raţiuni

economice, se poate apela la mânuitorii experimentaţi ai „vergelelor magice” (folosite pentru descoperirea surselor de apă şi nu numai) sau la radiestezişti pentru examinarea mediului în care sunt amplasate casele sau locurile de muncă dăunătoare. Introducerea în pământ, în locuri precis determinate, a unor bare de fier sau de oţel, ca şi plasarea unor cristale în puncte specifice ale câmpului energetic, poate întrerupe circuitele energetice anormale şi neutraliza stresul geopatogen. În plus, există sisteme de electroacupunctură şi radionice, cum ar fi dispozitivul Mora, care pot fi folosite pentru a inversa direct polaritatea sângelui la persoanele care necesită acest lucru şi pentru a-i face pe oamenii bolnavi şi care manifestă această anormalitate să devină mai compatibili cu efectele terapiilor vibraţionale.

Tensiuni care izvorăsc din interiorul câmpului energetic uman multidimensional

La un nivel şi mai eteric, ca să ne exprimăm în felul acesta, se situează pericolele de intoxicare datorate energiilor negative de gândire care există în mediu. Acest ultim stres este poate cel mai greu de definit, dar merită să fie menţionat, întrucât el poate produce mari tulburări. Din cauză că gândurile reprezintă, şi ele, energii şi pentru că gândurile noastre creează modele energetice în aura noastră, indivizii care intră în contact cu aceste câmpuri energetice se pot simţi, în mod subtil, influenţaţi de ele, pozitiv sau negativ. Se pare că există anumiţi indivizi care, datorită blocajelor sau scurgerilor din propriul lor sistem de chakre şi din propria aură, se manifestă ca nişte vampiri energetici. Aceşti oameni, în moc Dconştient sau inconştient, sug energia şi forţa vitală a celor din jurul lor. Cred că mulţi oameni, au cunoscut persoane care îi fac să se simtă total secaţi de energie Bupă ce au petrecut fie şi numai o scurtă perioadă de timp în prezenţa lor. Deseori, această persoană care le goleşte pe altele de forţă este un vampir energetic fără voia sa. Astfel, schemele noastre negative de gândire şi perturbările emoţionale pe care le trăim pot crea probleme de sănătate şi energetice nu doar

pentru noi înşine, ci şi pentru cei din jurul nostru.

O altă maladie spirituală, care reprezintă un stres mai mult interior decât exterior, este reprezentată de ceea ce unii au numit „nemulţumirea divină”. Aceasta este o formă de fricţiune interioară care va fi tot mai mult întâlnită în următorii zece – douăzeci de ani. Acest tip de stres se datorează unei presiuni interioare venind dinspre nivelurile spirituale superioare care încearcă să ne reamintească (la nivel conştient sau inconştient) că trebuie să exprimăm cu mai multă măreţie calităţile divine ale Sinelui Superior. Această formă de nemulţumire divină apare deseori atunci când o persoană este pe cale de a atinge o nouă treaptă a conştiinţei şi o întâlnim frecvent la oamenii care şi-au dedicat ani de zile unor practici spirituale zilnice, cum ar fi meditaţia.

Nemulţumirea divină apare de cele mai multe ori după ce s-a produs o mutaţie treptată la nivelul gândirii, care îi determină pe oameni să asculte vocea interioară a intuiţiei şi să se supună îndemnurilor călăuzitoare ale spiritului. Acest ghidaj interior poate deschide căi pentru diminuarea şi chiar stingerea conflictelor şi nemulţumirilor interioare, sugerând necesitatea unei schimbări care poate fi una de gândire, comportament, stil de viaţă sau chiar de carieră. Când un om observă mari diferenţe între felul său obişnuit de a trăi şi de a vedea lucrurile şi modelele de schimbare sugerate de Sinele său Superior, în el pot apărea noi sentimente contradictorii, de unde şi termenul de nemulţumire divină. Uneori, oamenii pot pur şi simplu simţi că se află într-o prăpastie şi nu ştiu sigur cum să iasă din ea. Singurul lucru pe care-l ştiu este că există înăuntrul lor ceva care le spune că nu urmează direcţia dorită de suflet. Singurul mod de a rezolva acest conflict este de a se pune mai mult în acord cu acest ghidaj spiritual interior.

Este important de înţeles că există multe tensiuni invizibile care ne înconjoară în fiecare clipă a vieţii. Tensiunea psihologică reprezintă doar un tip de tensiune, chiar dacă, din păcate, numai ea a fost, practic, studiată

până astăzi de către ştiinţă, împreună cu efectele sale fiziologice superficiale. În această carte eu am încercat să mă refer la forme nerecunoscute de stres/tensiune care afectează organismul uman şi să atrag atenţia asupra numărului mare de influenţe nevăzute care acţionează asupra sănătăţii umane. Medicina vibraţională, care se concentrează asupra sistemelor de energie subtilă şi asupra anatomiei dimensional-superioare poate face mai mult decât să arate care sunt mecanismele fiziologice prin care acţionează aceşti factori perturbatori, în sensul că dispune de metode terapeutice prin care pot fi neutralizate efectele lor. Înţelegând la ce niveluri sunt oamenii influenţaţi de aceşti agenţi ai bolii, viitorii medici vor fi în stare să-şi trateze pacienţii atât la nivel fizic, cât şi la nivel subtil. Astfel, medicii/vindecătorii vor putea oferi tratamente specifice în măsură a corecta dezechilibrele energetice aflate la baza bolii şi vor avea un alt fel de a contribui la însănătoşirea oamenilor.

După cum am văzut, modelele curente ale practicii medicale au promovat un nivel de interacţiune pacient-medic care tinde să aibă de-a face numai cu nivelurile superficiale de diagnoză, terapie şi menţinere a sănătăţii. Medicii tradiţionalişti sunt în primul rând preocupaţi să afle cauzele fizice evidente ale bolilor şi să prescrie medicamentele potrivite în cel mai scurt timp cu putinţă. Medicina holistică şi armata sa tot mai mare de practicieni constituie un element de tranziţie în domeniul medical. Medicul holist se ghidează şi el după bolile stabilite pe cale clasică, dar încearcă totodată să descopere factori producători de boală care nu sunt atât de evidenţi şi de clar definiţi, incluzând stresul emoţional, alergiile la mâncare şi deficienţele din alimentaţie. Medicii holişti au în vedere şi sănătatea spirituală, nu doar cea emoţională şi fizică, deşi de multe ori gândirea lor este tributară, în acest sens, curentelor religioase tradiţionale.

Medicina holistică este un pas făcut în direcţia cea bună. Dar abordările medicale cumva conservatoare, încă, ale multora dintre medicii holişti trebuie să se lărgească,

în sensul de a face Joc, în cadrul lor, unor noi practici, bazate pe tot mai multele informaţii ce se strâng în baza de date a medicinei vibraţionale. Există indicaţii că acest lucru se petrece deja, întrucât vedem că mulţi medici holişti încep să folosească remediile florale Bach, doctoriile homeopatice şi sistemele de diagnosticare din electroacupunctură. Medicina vibraţională oferă o perspectivă ştiinţifică pentru fiziologia de ordin subtil care le va permite medicilor să înţeleagă şi să trateze diferitele efecte ale stresului asupra sistemului bioenergetic uman. Prin utilizarea noilor tehnologii de diagnosticare care se adresează nivelelor subtil-energetice ale anatomiei umane, vom începe să redefinim ceea ce reprezintă cu adevărat stresul (sau tensiunea) şi care sunt elementele necesare pentru sănătate, creştere şi bunăstare la toate nivelurile.

Tehnologiile New Age sunt tot mai performante şi reuşesc tot mai bine să ne prezinte sub formă de imagine aspectele subtile ale bolilor şi să măsoare dezechilibrele vibraţionale asociate bolilor la multe niveluri energetice. Pe măsură ce aceste sisteme de diagnosticare vor deveni tot mai răspândite, medicii/ vindecătorii vor deveni mai experimentaţi în a detecta potenţialii factori tensionanţi şi nocivi din viaţa fiecărui pacient, fie că este vorba despre alergii la mâncare, tendinţe miasmatice sau reacţii la poluanţii atmosferici subtili. Şi mai important, prin mai buna definire a acelor tensiuni subtile care pot avea efecte negative acute sau cronice asupra sănătăţii pacientului, viitorii medici vor fi capabili să stabilească care remediu vibraţional corespunde cel mai bine cerinţelor energetice ale pacientului. Prin corectarea dezechilibrelor fizice, emoţionale, mentale şi spirituale în urma folosirii tratamentelor vibraţionale, a terapiilor bazate pe meditaţie şi a tehnicilor de evoluţie personală, medicul/ vindecătorul viitorului va putea să-şi ajute pacienţii să depăşească starea de pasivitate şi să atingă un nou nivel de sănătate, evoluţie personală şi bunăstare.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Ne aflăm în pragul unei schimbări majore de

paradigmă care va cuprinde toate ştiinţele, de la fizică până la medicină şi biologie. Această schimbare implică o tranziţie dinspre modelul newtonian, mecanicist, către paradigma einsteiniană, care prevede existenţa unui univers asemănător unui câmp energetic, interconectat şi extrem de complex.

2. Conştiinţa este o formă de energie. Conştiinţa evoluează pe măsură ce trece dintr-un vehicul de exprimare fizică în altul, după cum o ilustrează filosofia reîncarnării. Impulsul spiritual, superior este ceea ce dirijează procesul biologic evolutiv ca atare.

3. Fiinţele umane reprezintă o alcătuire formată din minte, trup şi spirit, care se află într-un continuu echilibru dinamic cu dimensiunile energetice superioare ale realităţii. Aceste energii superioare înzestrează vehiculul fizic cu caracteristicile vieţii şi ale expresiei creative.

4. Interfaţa care reglează pătrunderea acestor energii superioare în carcasa fizică este formată din sistemul de chakrenadis-uri şi din sistemul de meridiane, care lucrează împreună cu reţelele biocristalină şi bioelectronică ale corpului.

5. Există diferite moduri de a trata bolile de inimă. Modelul medical clasic utilizează medicamentele, chirurgia şi diferite tehnici nechirurgicale de angioplastie pentru a îmbunătăţi funcţionarea inimii. În afară de vizualizare şi de demersurile curative de reducere a stresului, medicii holişti practică terapia de chel atare, considerând-o o formă de terapie medicală alternativă. În altă ordine de idei, specialiştii în medicină vibraţi ouai a se ocupă de factorii energetici de ordin subtil care predispun la boală (cum ar fi o funcţionare deficitară a chakrei inimii). Astfel, ei folosesc diferite modalităţi vibraţionale de tratament, cum ar fi esenţele florale şi elixirele din pietre preţioase/cristale, remediile homeopatice şi terapiile de echilibrare a meridianelor, în afară de consilierea ce se adresează facultăţilor spirituale ale omului. Ideal ar fi ca fiecare opţiune terapeutică oferită de diferitele şcoli de gândire să fie folosită spre a le completa şi eficientiza şi

mai mult pe celelalte şi nu pentru a le exclude. Acest model bazat pe cooperare este unul care în cele din urmă va fi folosit pentru tratarea tuturor formelor de boală, într-un cadru multidisciplinar.

6. Modelul medical curent îi învaţă pe medici să se orienteze direct către problemă pentru vindecarea bolilor. Aceasta înseamnă că o problemă de sănătate poate fi identificată şi tratată doar dacă este etichetată ca atare de medic. În acest context, capacitatea de a identifica o problemă de sănătate depinde de sensibilitatea sistemelor medicale folosite pentru diagnosticare, ca şi de felul în care gândeşte şi simte medicul ce efectuează consultaţia.

7. Întrucât medicina modernă continuă să adopte o formă de organizare care implică existenţa mai multor unităţi sanitare de genul policlinică sau dispensar ce prevăd un timp tot mai scurt alocat pacientului, medicii obişnuiţi vor căuta să se concentreze asupra tratării simptomelor mai acute şi respectiv a problemelor superficiale ale pacientului. Medicii clasici vor avea tendinţa să-şi îndrepte mai puţin atenţia asupra plângerilor minore, care nu par a necesita o abordare imediată sau a prezenta o importanţă reală. O astfel de abordare nu permite examinarea unor probleme de sănătate mai subtile prin natura lor, care însă pot fi mai grave în perspectivă îndelungată.

8. Parţial, modurile diferite de abordare terapeutică utilizate de medicii aparţinând celor două şcoli de gândire la care ne-am referit mereu se datorează felului în care definesc sănătatea. Dacă medicul clasic tinde să se concentreze asupra aducerii pacientului într-un punct de neutralitate sau la starea corespunzând criteriului „în regulă”, în urma terapiei aplicate, medicul holist are ca punct de reper al vindecării „starea de bine (total)”. De asemenea, el va încerca să aplice o terapie mai individualizată şi să aloce mai mult timp pentru aducerea unei persoane la o stare care înseamnă mai mult decât a fi „în regulă”, ceea ce înseamnă că el va avea în vedere sănătatea de durată şi globală a pacientului, ca şi

prevenirea unor posibile boli viitoare.

9. Există totuşi o cantitate optimă de stres/tensiune de care fiinţele umane au nevoie pentru a-şi menţine sănătatea şi pentru a continua să evolueze, care uneori a fost numită „eustres (s)”. Disfuncţionalitatea începe să intervină în cadrul sistemului numai atunci când starea de tensiune începe să fie percepută de minte/corp ca fiind excesivă şi provoacă aşa-numitul „distress”. (vezi nota traducătorului) Deseori, stresul psihologic ţine doar de felul în care un individ vede sau percepe o situaţie. Aceasta poate să nu fie, în sine, una cu adevărat periculoasă, dar modul de a gândi schimbă, respectiv deformează, totul.

10. Suplimentele nutritive şi regimul alimentar corespunzător, meditaţia şi tehnicile de reducere a stresului oferă o soluţie simplă de depăşire a tensiunilor de ordin emoţional şi biologic care apar în mod obişnuit în viaţă.

11. Există multe tipuri de stres nevăzut care ameninţă sănătatea omului. Acestea includ stresul psihologic, stresul nutriţional/alimentar, stresul cronobiologic (schimbarea ciclurilor de somn), stresul datorat unor factori de mediu cum ar fi chimicalele (medicamente/droguri, poluanţi, reacţie alergică la alimente şi la diferite toxine subtile), bacteriile şi virusurile, radiaţiile electromagnetice, stresul geopatogen (energii terestre anormale) şi chiar câmpurile bioenergetice negative ale omului (datorate felului greşit de a gândi).

12. Sistemele de diagnosticare vibraţională oferă singurele metode prin care poate fi identificată influenţa exercitată de multe dintre aceste tensiuni de ordin subtil, omniprezente, care acţionează asupra sănătăţii umane. Aceleaşi sisteme de diagnosticare vor stabili şi ce terapie trebuie urmată pentru neutralizarea lor.

CAPITOLUL XII

Evoluţia personală şi planetară: VINDECAREA VIBRAŢIONALĂ ŞI IMPLICAŢIILE

ACESTEIA ÎN RAPORT CU EVOLUŢIA OMENIRII

Omenirea se află într-o evoluţie permanentă, deoarece conştiinţa umană evoluează şi creşte constant. În momentul prezent, oamenii îşi modifică treptat stilurile de a trăi şi de a gândi în moduri care reflectă o mai mare conştientizare a inter-relaţionării dintre minte şi corp. Oricum ar fi, oamenii nu trăiesc într-un vacuum. Felul în care trăim şi mediul înconjurător pe care îl creăm pentru noi înşine are efecte psihologice, biologice şi subtil-energetice atât asupra noastră cât şi asupra celorlalţi. Aspectul răspunderii personale nu se referă doar la propria fiinţă, ci la întreaga planetă. Deciziile noastre personale şi modelele de fiinţare alese încep să aibă un tot mai mare efect asupra comunităţii globale în care trăim.

Când cineva se schimbă, întreaga conştiinţă planetară se schimbă. Cum este sus, aşa este şi jos. Evoluţia conştiinţei unui individ poate într-un final să producă modificări în macrocosmul global. Tot mai mulţi oameni încep să crească spiritual datorită faptului că au o altă înţelegere interioară asupra bolilor şi a blocajelor energetice şi, pentru că au început să îşi realizeze adevărata lor natură divină, vor fi tot mai în măsură să vadă că toţi oamenii sunt conectaţi în mod subtil unul cu celălalt şi cu lumea înconjurătoare. Pe măsură ce conştiinţa acestui mic segment al omenirii va deveni tot mai luminoasă, ea va avea efecte tot mai mari asupra minţilor de pe întreaga planetă, făcându-le să înflorească. Valul crescând al conştientizării adevărului va scălda sufletele unui număr tot mai mare de oameni printr-un fel de efect cosmic de rezonanţă. Când suficiente minţi se vor fi schimbat şi se va fi atins pragul necesar înălţării întregii conştiinţe globale la un nou nivel de înţelegere spirituală, vom fi intrat în Noua Eră.

Conceptul ce susţine că fiinţele umane sunt sisteme energetice dinamice oglindind nivelul evolutiv al diferitelor suflete reprezintă doctrina de bază a medicinei vibraţionale. Ideile pe care Medicina vibraţională vrea să ni le predea sunt, de fapt, destul de vechi. Ele doar par noi,

pentru că oamenilor le-a trebuit prea mult pentru a confirma ceea ce anticii preoţi înţeleseseră cu mii de ani în urmă. S-ar putea spune că medicii/ vindecătorii se transformă în nişte preoţi de tip nou. La capătul acestui proces de evoluţie, medicii-vindecători-preoţi vor combina înalta cunoaştere aparţinând străvechilor religii ale misterelor cu ştiinţa modernă pentru a înfăptui vindecări la toate nivelurile posibile.

Am examinat până acum modurile în care tehnicile unice ale medicinei vibraţionale şi înţelegerea de pe o altă treaptă a anatomiei noastre subtil-energetice extinse pot influenţa evoluţia viitorilor medici. Ceea ce avem de făcut acum este de a înţelege în ce fel aceste revelaţii privind conexiunea noastră cu Sinele nostru Superior şi cu corpurile noastre spirituale vor influenţa restul omenirii. Cum se vor schimba în viitor pacienţii îngrijiţi de un medic/vindecător? Poate că şi mai potrivii ar fi să ne întrebăm în ce fel vor trebui să se schimbe oamenii pentru a se însănătoşi cu adevărat la toate nivelurile: fizic, emoţional, mental, cauzal etc.

Răspunderea personală şi creşterea spirituală: *potenţialul nostru înnăscut de autovindecare* în ultimul capitol am discutat despre faptul că medicina dispune de tot mai puţin timp pentru oameni şi că s-a concentrat doar asupra rezolvării problemelor absolut specifice ale pacienţilor, în cel mai succint şi mai eficient mod cu putinţă. Conştiinţa medicilor aproape că a ajuns să vadă în medicină doar un sistem destinat găsirii medicamentului potrivit pentru bolnavi. În partea cealaltă, pacienţii au ajuns să aştepte o soluţie uşoară şi rapidă pentru orice problemă cu care se prezintă în cabinetul doctorului. Ei vor să fie „reparaţi” cu cât mai puţine dureri posibil, cu cât mai puţini bani şi în cel mai scurt timp. Mulţi oameni au ajuns să se limiteze la dorinţa de primi „pastila cea bună”, care să le calmeze suferinţa. Este mult mai uşor să iei un medicament, ca să te „repari” repede, decât să-ţi schimbi obiceiurile nesănătoase de viaţă care se poate să fi contribuit la problema ta de sănătate. Cu alte cuvinte,

dacă vor avea de ales, majoritatea oamenilor vor opta întotdeauna pentru cea mai simplă soluţie. *A*

Această dorinţă de a afla o soluţie mai uşoară şi mai rapidă reflectă o lipsă a răspunderii personale faţă de sine care a început să se regăsească în modul de a gândi al multor indivizi. Desigur, viaţa este stresantă şi este greu să mănânci exact cum trebuie şi să practici cu regularitate exerciţii fizice. Mai simplu este să mănânci orice şi oricând vrei, să bei câteva pahare şi să fumezi o ţigară cu băieţii de la birou în pauza de masă, sau să stai în faţa televizorului până târziu în noapte, ca să uiţi de grijile de peste zi.

Din perspectiva medicului tradiţional care se implică şi încearcă să-şi ajute pacienţii să aibă o viaţă mai sănătoasă, a fost întotdeauna o corvoadă să încerce să-şi facă pacienţii să ducă o viaţă mai sănătoasă. În mod frecvent, oamenii nu trec la obiceiuri de viaţă mai sănătoase până când nu se întâmplă ceva catastrofal, cum ar fi un atac de inimă, sau altă boală serioasă, care să-i forţeze să-şi reevalueze stilul de viaţă. Majoritatea oamenilor tind ca în faţa medicilor să adopte o atitudine de genul, „Uite, ăsta e corpul meu, repară-l şi dă-mi-l înapoi până la şase”. Ei nu vor să-şi asume răspunderea în legătură cu revenirea vieţilor lor la normal. Ei consideră că ţine de responsabilitatea doctorului să-i facă sănătoşi, oricare ar fi obiceiurile lor personale. Această atitudine începe să se schimbe treptat, datorită mai bunei educaţii primite de pacienţi şi schimbării concepţiei de ansamblu despre sănătate.

Aspectul răspunderii faţă de sine este unul important în raport cu sănătatea personală. Este un subiect care a fost atins, în grade diferite, chiar şi de către cei mai conservatori dintre medici, uneori cu multă frustrare. În ceea ce ţine de prescrierea medicamentelor, un medic îi poate da pacientului o reţetă, dar pacientul este cel căruia îi revine responsabilitatea de a cumpăra medicamentele ce i-au fost recomandate şi de a le lua după cum vs-a zis. Dacă pacientul nu-şi asumă răspunderea de a urma sfaturile medicului şi, în consecinţă, nu se face bine, nu

este vina doctorului, deşi mulţi pacienţi consideră altfel. Astfel, răspunderea personală joacă un rol important chiar şi în cadrul celei mai banale interacţiuni medic-pacient. Medicul este sub multe aspecte un sfătuitor, un educator şi un vindecător. Ţine de pacient dacă vrea sau nu să urmeze sfatul medicului, i Multe modele medicale anterioare ale Vestului descriau ameninţările la adresa sănătăţii şi a stării de bine ca fiind ceva ce vine din afara individului. Boala se datora traumelor, intoxicaţiilor sau infecţiilor provocate de o sursă exterioară. După cum am văzut în ultimul capitol şi cam pe tot cuprinsul acestei cărţi, boala ţine de o multitudine de factori. Starea de boală reprezintă o rezultantă a efectelor create de diverşi factori externi şi interni. Am vorbit despre factorii interni care predispun oamenii la boală, pe care i-am încadrat în categoria „deficienţă imunitară”. Se pare că homeostazia şi competenţa imunologică este influenţată nu doar de factori fizici, ci şi de stările noastre emoţională şi mentală.

Această ultimă categorie, efectele emoţiei asupra nivelului sănătăţii noastre este una care a fost subestimată de medicina conservatoare până foarte de curând. Atât medicii holişti cât şi cei conservatori văd tot mai mult în stresul emoţional un factor ce contribuie la declanşarea bolilor. În ultimul capitol, am examinat modul în care conflictele emoţionale, sentimentele de neputinţă şi absenţa iubirii de sine pot avea un impact negativ asupra funcţionării chakrelor principale. Întrucât chakrele mijlocesc alimentarea cu energie subtilă a organelor corpului, blocajele emoţionale şi conflictele pot avea ca rezultat o deplasare anormală a energiei către diferitele sisteme fiziologice. Odată cu trecerea timpului, această curgere anormală a energiei poate determina apariţia unor afecţiuni mai mici sau mai mari ale oricărui organ al corpului.

Dintre blocajele despre care se ştie că apar, disfuncţia chakrei inimii poate fi cea mai gravă. Chakra inimii este centrul energetic central al sistemului de chakre-nadis-uri. Ea reprezintă veriga de legătură între

cele trei chakre superioare şi cele trei chakre inferioare. În altă ordine de idei, ea este de asemenea centrul existenţei umane, pentru că este chakra principală prin care putem exprima iubirea. Exprimarea iubirii este poate una dintre cele mai importante lecţii pentru a căror învăţare oamenii s-au încarnat în plan fizic. *Fără iubire, existenţa poate aridă şi lipsită de semnificaţie. Este necesar să învăţăm nu doar iubirea pentru ceilalţi, ci şi iubirea pentru noi înşine*.

Trebuie să învăţăm să dăruim mai mult, sub o formă sau alta, şi să nu mai facem bani doar pentru a avea un acoperiş deasupra capului şi pentru a obţine drăgălăşeniile materiale ale vieţii. Avem datoria de a contribui cumva la starea cea mai bună a semenilor noştri. După cum s-a spus, este obligatoriu să învăţăm să ne iubim pe noi înşine înainte de a-i putea iubi cu adevărat pe ceilalţi. Dacă nu ne iubim pe noi înşine şi când avem o părere proastă despre ceea ce suntem, pot apărea blocaje ale chakrei inimii, care, la rândul lor, pot afecta funcţionarea glandei timus şi, astfel, a mecanismelor noastre imunitare. Un sistem imunitar slab ne face vulnerabili în faţa unui mare număr de invadatori externi sau interni, incluzând virusurile obişnuite, bacteriile şi mortalele celule canceroase. Dacă dinspre chakra inimii nu mai curge energie către inima fizică, aceasta poate fi slăbită, predispunându-ne bolilor coronariene şi atacurilor cardiace şi cerebrale. Chakra inimii hrăneşte cu energie şi plămânii, fapt pentru care blocajele acestui centru vital pot contribui şi la apariţia multor boli pulmonare.

Se poate spune că multe dintre bolile cu care ne arătăm înaintea medicului nu se datorează neapărat faptului că ne-am expus unor factori negativi externi. *Bolile noastre reprezintă deseori reflectarea simbolică a stărilor noastre interioare de nelinişte emoţională, blocaj spiritual şi ne-bine*. Acest punct de vedere este extrem de exact, dacă ne raportăm la teoria reîncarnării şi la preceptele ce stau la baza medicinei vibraţionale. Aceasta sugerează că prescrierea unor medicamente cu efect rapid, care nu pot elimina decât temporar o stare de criză

sau de disconfort, nu este soluţia ideală pentru uşurarea bolii. Poate că unul dintre cele mai importante lucruri pe care viitorii medici foarte spiritualizaţi îl vor putea face pentru a aduce oamenilor o stare caracterizată deşi mai mult bine decât până acum, va consta în a-şi învăţa pacienţii să recunoască acei factori emoţionali şi energetici subtili care îi pot predispune anumitor boli. Medicul aflat într-o permanentă şi conştientă evoluţie spirituală va urmări să depisteze disfuncţiile meridianelor şi ale chakrelor, sau pe cele de la nivelul corpurilor emoţional, astral şi mental. Viitorii medici/vindecători vor fi de asemenea în stare să „citească" aura pacientului şi să detecteze aici forme-gând negative care pot reflecta niveluri mai profunde de dezechilibru psihospiritual.

Ceea ce va fi important în New Age (Noua Eră) ce se apropie este că oamenii vor începe să înţeleagă că stările lor emoţionale şi gradul în care sunt conectaţi la Sinele lor Superior poate juca un rol important pentru sănătatea şi bunăstarea lor. Pe măsură ce oamenii devin mai conştienţi de faptul că emoţiile şi nivelul lor de conectare interioară pot crea fie sănătate, fie boală, ei vor învăţa să devină mai responsabili faţă de modul în care se relaţionează cu ei înşişi şi cu ceilalţi. Pe măsură ce oamenii vor avea tot mai mult parte de medici orientaţi către demersurile vibraţionale de vindecare, ei vor deprinde metode prin care îşi pot schimba modelele dăunătoare de comportament, gândire şi simţire, pentru a-şi crea un mediu interior care să-i conducă mai uşor către starea cea mai bună. Înmulţirea cursurilor dedicate reducerii stresului şi concentrarea atenţiei asupra efectelor negative ale stresului reprezintă un pas în direcţia cea bună. Dar relaxarea este doar vârful icebergului atunci când vrei să înveţi a schimba elementele psihospirituale mai profunde care au făcut posibilă înainte de orice altceva, apariţia bolii.

Comunitatea medicală clasică nu se prea împacă cu ideea că gândurile şi emoţiile noastre ar putea contribui la apariţia bolii. Reacţia multor a fost de a declara că

„medicii care propagă acest gen de filosofie ce susţine că emoţiile creează boală fac un deserviciu pacienţilor, pentru că îi fac să se simtă vinovaţi pentru că s-au îmbolnăvit”. Multor medici le este teamă să vorbească despre contribuţia emoţiilor la declanşarea unor boli precum cancerul. Atitudinea oamenilor de ştiinţă a fost atât de negativă în ceea ce priveşte stabilirea unei legături între minte şi corp referitoare la cancer, încât strângerea de fonduri pentru organizaţiile de sănătate ce încearcă să studieze conexiunile dintre emoţii şi sănătate aproape că a încetat. Procesul foarte lent de iniţiere a unor cercetări în domeniul de curând creat al psihoneuroimunologiei demonstrează direct că există această atitudine ostilă din partea unei mari părţi a medicilor de factură clasică.

Medicii de orientare clasică preferă să desconsidere noţiunea de contribuţie emoţională la boală, pentru că un asemenea lucru nu este ceva uşor de controlat şi de tratat. În plus, precursorii psihosociali şi spirituali ai bolii sunt şi mai greu de diagnosticat, în special în secvenţa limitată de timp alocată de obicei pacienţilor de către medici. Multe dintre examenele medicale clasice la care sunt supuşi bolnavii de cancer, în scopul determinării influenţei avute de factorul emoţional asupra bolii, se bazează pe chestionare standard sau pe comunicări superficiale cu pacienţii. Una dintre dificultăţile în a stabili legătura dintre blocajele emoţionale şi producerea bolilor este reprezentată de faptul că pacienţii s-ar putea să nu fie întotdeauna sinceri sau pe deplin conştienţi în ceea ce priveşte propriile lor neajunsuri de ordin psihologic, ceea ce duce la obţinerea unei imagini incomplete a suferinţei lor. De asemenea, uneori oamenii nu vor să se refere la problemele apărute în cadrul familiilor lor. Pentru ei, întrebările referitoare la acest subiect pot părea neserioase, jenante sau fără legătură cu boala de care trebuie să se ocupe doctorul. Acest lucru este valabil pentru toţi pacienţii în general, nu numai pentru cei bolnavi de cancer.

Există totuşi tot mai multe date consemnate de

literatura medicală clasică, după cum se poate vedea în studiul de referinţă întreprins de dr. Caroline Thomas asupra trăsăturilor de personalitate şi atitudinilor emoţionale, care sugerează că relaţiile de familie şi factorii psihologici sunt într-adevăr de natură a face posibilă anticiparea apariţiei unor boli precum cancerul şi afecţiunile cardiace. 1 Thomas a ales să se raporteze în studiul său la un număr de 1300 de persoane care, între 1948 şi 1964, au absolvit Şcoala de Medicină John Hopkins, în sensul de a le urmări evoluţia sănătăţii de-a lungul anilor. Ea a strâns informaţii cuprinzătoare despre familia fiecărei persoane şi i-a supus pe toţi studenţii aleşi pentru studiul său unei întregi game de teste fizice şi psihologice în timpul în care aceştia încă urmau cursurile Şcolii John Hopkins. După ani de zile, când de acum mai vârstnicii doctori începuseră să se îmbolnăvească de diverse boli, ea şi-a consultat datele despre studenţii la medicină pentru a vedea dacă existau factori psihologici comuni între studenţii afectaţi de acelaşi gen de boală.

Au existat într-adevăr factori psihologici comuni între studenţii care fuseseră atinşi de cancer. În mod interesant, trăsăturile celor care la un moment dat s-au îmbolnăvit de cancer erau similare celor care în cele din urmă s-au sinucis. Aceştia se descriau toţi ca fiind detaşaţi faţă de părinţii lor. Membrii grupului de canceroşi de asemenea considerau că părinţii lor nu prea avuseseră o atitudine corectă faţă de ei. De fapt, cu timpul, tot mai mulţi dintre studenţii care mai târziu s-au îmbolnăvit de cancer au povestit, mai mult decât oricare altă categorie dintre cele implicate de investigaţie, că avuseseră parte de relaţii negative în familie. Un alt studiu, de data aceasta întreprins de psihologul Lawrence LeShan2, sugerează şi el că, într-adevăr, mulţi dintre pacienţii cu cancer de obicei îşi reprimă emoţiile, în special pe cele negative. La mulţi, acest sentiment de înstrăinare faţă de propria familie contribuie la apariţia, mai târziu în viaţă, a unor puternice stări depresive.

Toate aceste tipare emoţionale negative se

raportează la (în) capacitatea individului de a manifesta iubire pentru sine şi pentru ceilalţi. Mulţi oameni au avut relaţii proaste de început cu părinţii lor, ceea ce cu timpul le-a creat o imagine destul de proastă despre ei înşişi. Această imagine negativă a ajuns ca la un moment dat să le afecteze capacitatea de a se relaţiona în mod corespunzător cu ceilalţi şi le-a creat în interior scheme mentale dominate de ura şi mânia neexprimate. Astfel, avem aici o confirmare clară a modului în care diferitele tipuri de blocaj emoţional, în special cele care alterează capacitatea unui om de a se iubi pe sine şi de a-i iubi pe ceilalţi, creează structuri energetice anormale la nivelul chakrei inimii. Aceste structuri energetice disfuncţionale diminuează vitalitatea sistemului imunitar şi a altor sisteme organice şi în cele din urmă ele pot să se transforme în boli serioase ale nivelului fizic.

Terapeuţi precum dr. Carl Simonton, care au lucrat cu pacienţi bolnavi de cancer spre a le schimba atitudinile negative şi proasta imagine de sine, au descoperit că dorinţa puternică de supravieţuire are un efect incredibil în cazul tumorilor maligne avansate. 3 Programul propus de el şi de colaboratorii săi nu a avut în vedere doar mobilizarea sistemelor imunitare ale pacienţilor, ci şi schimbarea tiparelor emoţionale şi a atitudinilor care contribuiseră la apar iţia bolii, prin meditaţie, vizualizare şi multe alte tehnici. Unii medici au încercat să vadă dacă simpla atitudine în sine poate determina supravieţuirea bolnavilor de cancer în fază gravă, după cum au sugerat rezultatele obţinute de Simonton. Din nefericire, nu este cu adevărat posibil să compari cazurile bolnavilor de cancer încrezători şi doar atât cu cele pacienţilor canceroşi care, pe lângă faptul că speră, îşi stimulează în mod activ sistemele imunitare prin vizualizare. Este greu să generalizezi rezultatele muncii lui Simonton prin simpla examinare a efectelor avute de atitudinea pozitivă în vederea supravieţuirii. La fel, nu este posibil să negi munca lui Simonson raportându-te doar la efectele avute de atitudinile pozitive sau negative.

Un studiu publicat la 13 iunie 1985 de *England Journal of Medicine* susţine că nu există legături între atitudinea emoţională şi supravieţuirea pacienţilor cu cancer în fază avansată. Autorii acestui studiu nu au pretins însă că atitudinile emoţionale pozitive nu au avut efecte asupra calităţii vieţii şi a capacităţii de a supravieţui a unor pacienţi aflaţi într-o stare mai puţin avansată a bolii respective. Totuşi, mulţi oameni cu gândire superficială, printre care şi doctori, care au citit acest articol, au interpretat că nu există factori psihologici semnificativi care acţionează în favoarea supravieţuirii vreunui bolnav de cancer. Unul dintre autorii principali ai studiului, dr. Barrie Cassileth s-a grăbit să corecteze această viziune. Dr. Cassileth consideră că emoţiile într-adevăr influenţează sănătatea şi boala şi că voinţa de a trăi reprezintă un factor important în cazul unor boli. Ea a fost jenată de faptul că rezultatele studiului său au fost folosite pentru a contrazice afirmaţiile unor oameni precum Norman Cousins, care crede că emoţiile pozitive, credinţa, râsul şi voinţa de a trăi au o influenţă directă asupra procesului de vindecare. Din nefericire, contextul în care a încadrat mass-media acest articol şi modul greşit în care reporterii au interpretat influenţa emoţiilor asupra sănătăţii şi bolii au fost de natură a confirma, în mod fals, convingerile multor doctori de factură clasică, care deja erau sceptici cu privire la existenţa unor legături între emoţii şi boli grave precum cancerul.

Există însă tot mai multe dovezi, chiar şi în cadrul literaturii medicale tradiţionale, că emoţiile influenţează sănătatea.4 Dacă aşa stau lucrurile, atunci oamenii trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru gândurile şi emoţiile lor, dacă vor să-şi influenţeze în mod pozitiv sănătatea. Numai cooperând cu medici luminoşi, care acceptă existenţa acestor factori subtili provocatori de boală, pot oamenii atinge noi niveluri ale stării de bine şi îşi pot echilibra corpul, mintea şi spiritul pentru a funcţiona ca un tot armonios. Toţi oamenii găzduiesc în regatul propriilor lor resurse interioare un aliat puternic, Sinele Superior,

care uneori încearcă să-i înveţe lucruri despre ei înşişi prin inducerea unor boli sau disfuncţii. Greutăţile la care ne supun bolile intră în contradicţie cu bucuriile oferite de stilul anterior de viaţă, oricare ar fi ele. Bolile pot fi văzute ca nişte obstacole care au fost aşezate în calea noastră de Sinele Superior pentru a ne face să o luăm mai uşor şi să ne gândim mai mult la ceea ce vrem să facem cu vieţile noastre. Boala reprezintă un avertisment subtil prin care ni se spune că ceva nu este în regulă şi că acest ceva trebuie corectat înainte de a apărea consecinţe şi mai grave. Dacă am putea învăţa să ascultăm această voce a înţelepciunii care există în interiorul fiecăruia dintre noi, am putea depăşi obstacolele pe care singuri, de fapt, ni le-am impus şi am putea deveni mai sănătoşi, mai fericiţi şi mai evoluaţi.

Când apare boala, acesta este un semnal că obstrucţionăm, cumva, curgerea, deplasarea normală a energiei vieţii în corpurile noastre multidimensionale. Sănătatea şi bunăstarea reflectă circulaţia normală a energiilor vibraţionale superioare în cadrul complexului corp-minte-spirit. Fiecare persoană poate fi văzută ca un canal sau ca o conductă prin care curg multe tipuri de energie. Fiecare dintre noi ingerează mâncare, apă, lumină, aer, sunet şi fiecare este supus multor tipuri de stimulare senzorială. De asemenea, în noi se revarsă prana, forţa-hrana, ch'i şi energii psihospirituale de o natură mai subtilă. La diferitele niveluri ale anatomiei noastre multidimensionale, transformăm aceste energii şi le folosim pentru a ne întreţine, reface şi vindeca corpurile. Dar, dacă primim, noi şi emitem. Din punct de vedere strict biologic, ceea ce emitem se referă la reziduuri fizice cum ar fi cele reprezentate de dioxidul de carbon, sudoare, urină şi materii fecale – produsele secundare ale metabolismului energetic. Dar, ceea ce emitem sau exprimăm ţine şi de altceva, dacă ne gândim la munca fizică şi la comunicare, care iau forma vorbirii, atingerii, emoţiei şi a creaţiei artistice. La un nivel superior, noi emitem energii psihospirituale şi comunicăm

prin intermediul chakrelor şi corpurilor noastre subtile.

Pentru a ne putea bucura de o sănătate bună, trebuie să existe o circulaţie bună şi constantă a energiei la toate nivelurile de procesare simultană internă. Dacă apare undeva un blocaj, astfel împiedicând curgerea normală a energiei la un anume nivel al sistemului, rezultatul va fi, în cele din urmă, boala. De fapt, anormalităţile pot să intervină la un singur nivel sau la mai multe în acelaşi timp. De asemenea, blocarea curgerii în afară a energiei poate fi la fel de nocivă pentru sistem. Presiunea care se acumulează trebuie, la un moment dat, eliminată. Deseori, tensiunile acumulate sunt evacuate printr-o activitate excesivă a unor sisteme organice, ceea ce poate crea reacţii psihologice anormale şi poate determina apariţia, într-un final, a bolii, în trecut, medicii au încercat să acorde mai multă atenţie problemelor apărute din cauza blocării căilor de intrare de la nivelul fizic. Bolile cauzate de contaminarea apei şi a aerului sau de ingerarea proastă a mâncării sunt privite cu multă atenţie de către doctori. Recunoaşterea de către medicina oficială a legăturii dintre emoţie şi boală este o reflectare a faptului că îngrijitorii sănătăţii devin mai conştienţi de impactul pe care-l pot avea energiile psihologice asupra sănătăţii fizice. Astfel, ieşirea, în cantităţi corespunzătoare, a energiei la nivelul structurii noastre energetice emoţionale, este, de asemenea, esenţială pentru atingerea şi menţinerea la cote înalte a stării de bine.

Dacă vrem să facem o analogie cu ceea ce se petrece în instalaţiile de apă, trebuie ca mecanismul de intrare a apei să funcţioneze corect, să nu existe blocaje sau scurgeri ale ţevilor şi, de asemenea, să avem o valvă de ieşire deschisă pentru ca apa să circule în mod optim prin sistem. Un blocaj la oricare dintre aceste niveluri va deranja sau va împiedica curgerea apei. Acelaşi lucru şi în cazul fiinţelor umane. În afară de necesităţile legate de buna pătrundere a energiei în corp, prin intermediul diferiţilor factori fizici şi subtili de hrănit e, trebuie să dispunem de asemenea de ţevi curate, adică de artere şi

de vene sănătoase, de meridiane echilibrate, de chakre şi nadis-uri neblocate şi de structuri organice sănătoase pentru ca energia vieţii să curgă nestingherită şi să fie folosită aşa cum trebuie. În sfârşit, fiinţele umane trebuie să fie capabile să-şi exprime/elimine energia acumulată într-un mod potrivit, altfel urmând ca în sistem să se creeze înalte şi periculoase niveluri de stres.

Aceasta implică faptul că nu trebuie să eliminăm doar reziduurile biologice, ci că avem de evacuat şi gunoiul emoţional, în aceeaşi măsură. Dacă nu ne dăm voie să-i iertăm pe alţii pentru greşelile lor şi dacă ne agăţăm de vechile duşmănii, de vechile mânii nerevărsate (în afară), dacă nu ne eliberăm de vină şi de rănile psihice, atunci, negativitatea se va dezvolta în noi şi ne va înghiţi puţin câte puţin. Când ne înconjurăm cu emoţii negative şi nu dăm voie iubirii să pătrundă în noi, nu facem altceva decât să ne rănim pe noi înşine. Trebuie să învăţăm să ne exprimăm corect emoţiile, aşa încât să nu acumulăm furii, tensiuni şi resentimente neconsumate. Dacă aceste emoţii nu sunt exprimate, dacă nu sunt lăsate să-şi urmeze cursul şi sunt lăsate să fiarbă, încet, în noi, pentru a construi, la nivel inconştient, presiuni, s-ar putea ca în cele din urmă ele să explodeze, să iasă din sistem prin cea mai slabă verigă din cadrul lanţului complex creat de nivelurile energetice interactive. Este de maximă importanţă să învăţăm să exprimăm iubirea în relaţiile cu ceilalţi, incluzând aici părinţii, familiile, soţii sau soţiile, copiii şi mai ales în relaţia cu noi înşine. Aceasta este poate cea mai vitală lecţie pe care trebuie s-o înveţe oamenii. Ar exista mult mai puţină suferinţă şi boală, dacă am putea învăţa toţi să ne iubim unul pe celălalt, dar şi pe noi înşine, mai ales pentru a ne putea ierta greşelile.

Dacă am vorbit despre eliberarea emoţiilor, trebuie acum să ne referim şi la faptul că oamenii sunt, prin natura lor, fiinţe creative şi inteligente, care trebuie să-şi canalizeze talentele naturale pentru scris, pictură, inventică, etc. în diverse forme de exprimare. Dacă energia Kundalini nu este lăsată să circule în felul său firesc, în

unele chakre poate apărea o presiune nefirească, se pot crea blocaje, disfuncţii fiziologice şi, în cele din urmă, boală. Pentru ca fiecare nivel de intrare şi de ieşire a energiei să funcţioneze corect, oamenii trebuie să-şi asume răspunderea personală în acest sens, reexaminându-şi periodic obiceiurile şi stilurile de viaţă personale.

Când apare boala, aceasta reprezintă un mesaj important, care ne spune că a apărut un blocaj la unul dintre nivelurile ce compun sinele nostru multidimensional. Pe lângă faptul că suntem ca nişte conducte prin care trec formele fizice şi convenţionale de energie, în acelaşi timp ne putem gândi la noi ca la nişte canale prin care circulă informaţiile ce pornesc de la nivelurile superioare ale conştiinţei noastre spirituale şi care ne ghidează.

Unele dintre mesajele trimise de Sinele Superior se manifestă simbolic sub forma bolii, dar nu cu scopul de a ne face să ne simţim vinovaţi pentru că suntem bolnavi. Boala poate fi o indicaţie din partea nivelurilor superioare ale conştiinţei că este nevoie să facem schimbări în viaţa noastră, dacă vrem să descoperim sau să păstrăm sănătatea şi fericirea. Uneori singura schimbare de care avem nevoie este odihna şi reechilibrarea. Alte dăţi, schimbarea care se impune se referă la regimul alimentar, la reevaluarea sentimentelor sau la eliminarea unei influenţe toxice care există în mediul înconjurător. Există şi cazuri în care lecţia este menită a ne îndemna să încercăm trecerea pe o nouă treaptă a conştiinţei sau o mai bună conectare cu Divinul. Pe măsură ce ne apropiem de Noua Eră, nemulţumirea divină pe care mulţi dintre noi începem s-o simţim este o reflectare a mai marii nevoi umane de trezire şi împlinire spirituală. Lucrul fundamental care se impune a fi învăţat este că trebuie să ne urmărim cu mai multă atenţie corpurile. Trebuie să vedem în fiecare neajuns de ordin fizic un mesaj pe care Sinele Superior încearcă să ni-l comunice în limbajul emisferei drepte, reprezentat de simbolismul corpului

Când suntem bolnavi şi ne doare, căutăm ajutor din

partea acelor despre care ştim noi că au mai multă experienţă în a înţelege cauzele bolilor. Deseori este important să cerem ajutorai unor cunoscători, medici sau vindecători, înainte de a ne fi îmbolnăvit propriu-zis, dar când simţim că ceva nu e în regulă, pentru ne redobândi echilibrul. Una este să ceri ajutor şi alta este să te aştepţi ca medicul să te scape de toate problemele pe care le acuzi, fără a fi nevoie ca tu să participi, activ, în vreun fel. Nu putem să delegăm toată răspunderea pentru sănătatea noastră purtătorilor de halate albe. Oamenii trebuie să înceapă să coopereze cu medicii, ca şi când ar forma o echipă. Medicii mai deschişi la minte, care au învăţat ce înseamnă vibraţiile, prin diferite metode subtil-energetice de detectare, vor fi în măsură să afle atât motivele superficiale, cât şi cele mai adânci care au determinat problemele expuse de pacient doctorului său. Viitorii medici vor începe să-şi înveţe pacienţii că, dacă vor să ajungă la o sănătate optimă, atunci, trebuie să accepte şi depistarea şi tratarea cauzelor mai adânci ale bolii. Pacienţii vor începe să înveţe că ceea ce ei numesc o soluţionare rapidă a problemei lor, chiar şi atunci când este dorită cu putere, s-ar putea să nu facă altceva decât să împiedice descoperirea problemelor mai adânci, sau, ca să spunem aşa, a problemelor din spatele problemei, de obicei de natură energetică.

Medicii luminaţi la minte vor încerca să corecteze ceea ce nu merge prin consiliere, vitamine, tehnici de reducere a stresului şi meditaţie. Pacienţii îşi vor modifica elementele superioare ale conştiinţei lor folosind esenţe florale, elixire din pietre preţioase, remedii homeopatice şi diferite alte modalităţi subtil-energetice de tratament. Totuşi, va fi în continuare important ca oamenii să folosească aceste terapii numai în măsura în care, simultan, încearcă să-şi schimbe modul de a gândi, de a simţi, de a se hrăni şi, în general, de a trăi. Altfel, nu vor avea parte de o vindecare şi de o reechilibrare energetică de durată. *Odată ce am învăţat care sunt motivele reale pentru care ne îmbolnăvim, trebuie să începem a face*

schimbări care să dureze şi care implică vindecarea mai multe niveluri deodată. Trebuie să învăţăm să ne asumăm răspunderea pentru propriile noastre vieţi.

De-a lungul vieţii, face alegeri şi întreprindem acţiuni în anumite direcţii. Este necesar ca oamenii să înceapă să-şi asume răspunderea pentru şi să devină mai conştienţi de consecinţele acţiunilor lor. Desigur că nu este mult de când am aflat cum nişte lucruri simple, precum gândurile şi emoţiile noastre, pot să ne afecteze negativ sănătatea. Fiind înzestraţi cu această nouă cunoaştere din partea medicilor lor, pacienţii trebuie să înceapă să înţeleagă că relaţiile lor afective, schemele mentale şi capacitatea de a exprima iubire faţă de ei înşişi şi faţă de ceilalţi au într-adevăr efecte importante asupra sănătăţii lor. Cum schimbă cineva aceste lucruri, este o altă poveste. Noi, în această carte, am descris o serie de tehnici psihologice şi de metode psihoenergetice în acest sens.

Lecţia importantă este că oamenii trebuie să fie învăţaţi şi educaţi în legătură cu inter-relaţionarea dintre corp, minte, emoţii şi energiile spirituale. Odată ce începem să înţelegem că suntem înainte de toate fiinţe spirituale, care au de îndurat limitările corpului fizic, conştiinţele noastre încep să se schimbe. Când oamenii ajung la un nivel de iluminare care le permite să înţeleagă care sunt motivele reale ce au determinat îmbolnăvirea lor, cu siguranţă că încep să adopte, treptat, o direcţie mai bună. A ignora adevărata sursă a suferinţei noastre după ce am aflat care este efectul ei asupra noastră, nu poate servi decât la accentuarea acestei suferinţe. Medicul nu poate face totul de unul singur. El are nevoie de cooperare şi de ajutor energetic din partea pacientului în vederea obţinerii unei sănătăţi pe termen lung. Doctorii nu îi pot scuti pe oameni de răspunderea lor prin simplul fapt de a le da o reţetă sau de a-i supune unei intervenţii chirurgicale.

Medicul/vindecătorul va fi mai în măsură să sfătuiască oamenii în legătură cu modurile în care acţiunile, emoţiile şi mediul lor îi pot influenţa negativ.

După ce a aflat care sunt aceste influenţe negative, individul trebuie să înceapă a opera schimbări prin care să îndepărteze ceea ce obstrucţionează curgerea normală a energiei în cadrul sistemului său multidimensional, pentru a nu suferi în continuare sau pentru a nu se îmbolnăvi.

Unele dintre aspectele emoţionale majore pe care oamenii încearcă să le rezolve în acest moment implică lecţiile de bază ale chakrelor despre care s-a discutat în capitolul 10. Fiecare dintre aceste aspecte reprezintă un obstacol pe calea către iluminarea spirituală la care fiecare fiinţă umană trebuie în cele din urmă să ajungă. Aspectele cele mai primare, aferente primelor trei chakre, sunt reprezentate de ancorarea în realitatea terestră, sexualitate şi puterea personală. Ca să o luăm în ordine, această ancorare în terestru este absolut vitală, pentru că implică relaţia noastră cu planeta pe care trăim. Gradul în care suntem conectaţi la planul terestru şi în care îi înţelegem frumuseţea influenţează capacitatea noastră de a lucra împreună, ca oameni, pentru a crea o mai mare siguranţă a mediului în care existăm, pentru a conserva resursele noastre naturale şi pentru a rezona cu forţele superioare ale naturii.

Sexualitatea a căpătat o importanţă tot mai mare în ultimele câteva decenii. Exprimarea sexuală şi satisfacerea nevoii sexuale nu sunt lucruri noi pe Pământ. Totuşi, problemele fizice pe care ele le creează în acest moment, din cauza conflictelor ce implică poftele noastre sexuale, pot avea ca rezultat o concentrare prea mică sau prea mare de energie în cea de-a doua chakră. Suferinţele multora dintre cei cu boli obţinute pe cale sexuală pot fi văzute ca o reflectare a unei abordări greşite a sexualităţii într-un moment al istoriei în care întreaga planetă cunoaşte o nouă trezire spirituală. Se acordă prea mult timp clasicei sexualităţi bazate pe activitatea celei de-a doua chakre şi nu se acordă suficientă atenţie chakrelor a şasea şi a şaptea, care sunt asociate căutării spirituale.

Aspectul puterii personale a fost important şi în trecut. Se pare însă că astăzi el cunoaşte o mai mare

accentuare ca urmare a faptului că niciodată nu au existat atâtea libertăţi personale şi atâtea şanse ca acum de a-ţi cuceri, indiferent de origine şi de provenienţa socială, un loc în vârful societăţii. Capacitatea de a-ţi controla şi determina viaţa, indiferent de sex sau de rasă, nu a fost niciodată la fel de mare. Conflictele apar atunci când oamenii care au mai puţin decât îşi doresc îi privesc cu invidie pe cei care au obţinut statutul, poziţia şi bogăţia materială la care ei visaseră. Acest sentiment al neputinţei este evident mai cu seamă la oamenii care au servicii plictisitoare sau prost plătite şi care nu întrevăd şanse mari de promovare sau schimbare. Alte dificultăţi asociate cu puterea personală, cum ar fi preamărirea de sine sau inflamarea ego-ului, pot şi ele să apară atunci când este vorba despre persoane care ocupă funcţii de conducere şi care repartizează sarcini altora. Puterea personală şi capacitatea de a lucra împreună într-un mod cooperant, acasă şi la serviciu, constituie premisele de bază ale integrării sociale. Pentru ca o persoană să se poată concentra asupra scopurilor spirituale aferente chakrelor superioare, trebuie ca mai întâi să abordeze şi să rezolve aceste trei aspecte de bază reprezentate de conectarea cu terestrul, sexualitate şi puterea personală.

Capacitatea de a oferi şi de a primi iubire constituie calitatea principală a chakrei inimii. Am discutat în ultimele două capitole ale acestei cărţi despre cât de importantă este lecţia chakrei inimii. Dacă dezechilibrele acestei chakre determină restrângerea circulaţiei energetice din corp, pot apărea consecinţe serioase. Inima, plămânii, tuburile bronhiale şi glanda timus sunt toate energizate şi întărite de chakra inimii. Când acest important centru subtil-energetic este închis şi blocat emoţional, atunci putem să ne îmbolnăvim de inimă, să avem probleme de respiraţie şi devenim, în general, mai sensibili în raport cu acţiunea factorilor de mediu, a virusurilor şi a agenţilor cancerigeni. De asemenea, dacă există blocaje ale chakrei inimii, din cauza unor traume suferite în copilărie sau din cauza lucrurilor întâmplate

într-o viaţă anterioară, inima este deseori tensionată atunci când această chakră se deschide. Lecţia iubirii este unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să încercăm să le învăţăm în timpul scurtelor noastre încarnări din planul fizic. Sacrificiul personal şi serviciile dezinteresate în favoarea semenilor noştri fac tot atât de mult parte din lecţia iubirii ca şi sentimentele pentru membrii familiei sau pentru partenerul de cuplu; la fel şi acceptarea, iubitoare, de sine. Odată ce ne-am deschis chakrele inimii şi energiile iubirii şi ale bucuriei pot să se desfăşoare în voie, ne este mai uşor să ne concentrăm asupra chakrelor superioare şi să înţelegem lecţiile speciale ale acestora. *Transformarea personală şi spirituală sunt condiţionate, amândouă, de deschiderea chakrei* Pe măsură ce centrul inimii se deschide tot mai mult şi începem să simţim o tot mai mare compasiune pentru toate fiinţele vii, suntem tot mai pregătiţi să exprimăm iubirea divină necondiţionată a conştiinţei hristice, care este aspectul suprem al trezirii spirituale spre care ne îndreptăm treptat.

Trecând în sfera chakrelor superioare, va trebui să învăţăm, printre altele, să ne autodisciplinăm şi să ne controlăm voinţa, după cum ne-o cere chakra gâtului. Într-o vreme în care autoindulgenţa (complacerea de sine) a devenit un loc comun, disciplinarea propriei vieţi reprezintă un pas important către orice gen de transformare personală şi spirituală. Modificarea obiceiurilor alimentare, autoconstrângerea în a practica exerciţii fizice şi consacrarea unui spaţiu de timp zilnic pentru meditaţie, sunt, toate, aspecte cruciale ale autodisciplinării pe care cineva trebuie să le îndeplinească pentru a avea cu adevărat parte de sănătatea şi bunăstarea minţii-trupului-spintului.

Comunicarea este un alt punct important controlat de chakra gâtului. Aceasta reprezintă o capacitate pe care o posedăm toţi, dar pe care nu o manifestăm întotdeauna cu claritatea şi cinstea care se impun. Comunicarea înseamnă mai mult decât să schimbi, pur şi simplu,

cuvinte. Comunicăm prin voce, prin limbajul trupului, prin mimica feţei, prin atingere şi prin intermediul unor căi energetice subtile. Trebuie să învăţăm fiecare cum să ne comunicăm mai bine gândurile şi sentimentele în raport cu cei din jur, în special cu cei care sunt importanţi pentru noi. Când nu comunicăm în mod adecvat cu cei din jur, lăsând nespuse lucruri importante, restrângem fluxul energiei vitale. Acumulăm, în noi, tensiuni, care în cele din urmă caută să iasă din corp şi se manifestă sub forma unor boli şi afecţiuni de natură diversă. Nu poate exista o claritate şi o profunzime a relaţiilor noastre personale, a căsătoriilor, a relaţiilor de lucru fără o comunicare concisă, eficientă şi cinstită, în toate formele sale de manifestare.

În sfârşit, ultimii doi centri psihici, al treilea ochi şi chakra coroanei, sunt asociate cu posibilitatea omului de a obţine realizarea spirituală şi transformarea personală prin atingerea unui nivel superior de conştiinţă. Dezvoltarea viziunii interioare, a intuiţiei şi a conştiinţei spirituale sunt aspecte care încep să trezească interesul în lumea vestică, în virtutea faptului că tot mai mulţi oameni vor să afle calea spre iluminare. Acest lucru poate fi observat în cadrul tuturor religiilor, creştinism, iudaism, budism, taoism, sufism, hinduism etc. Atenţia uriaşă pe care o trezesc de douăzeci de ani încoace meditaţia şi rugăciunea ne arată că oamenii se îndreaptă tot mai mult către spiritualitate.

Ne apropiem de o perioadă a istoriei când vom începe să vedem cum de la zi la zi tot mai mulţi oameni se transformă în sens spiritual. Trăim un moment în care se impune cu necesitate apariţia unei conştiinţe generale superioare, care să rezolve multele noastre probleme de ordin social, economic, ecologic ş. a Simţim cum dinspre dimensiunile superioare se exercită asupra noastră o puternică forţă de impulsionare, menită a accelera procesul de transformare spirituală şi de iluminare a multora. În măsura în care lot mai mulţi oameni încep să mediteze şi să descopere călăuzirea Sinelui lor Superior, ei vor da naştere unei uriaşe energii de autovindecare, care,

în cele din urmă, va aduce fericirea comună. Prin meditaţie, forţa latentă numită Kundalini va începe să se trezească şi ea va pune în funcţiune capacităţile de eliminare a stresului de care dispune sistemul nervos. În plus, aceste puternice forţe psihice vor începe să deschidă şi să purifice chakrele şi creierul uman, pentru a activa, astfel, potenţialul spiritual al conştiinţei superioare.

Pe măsură ce vibraţiile Noii Ere încep să-şi pună amprenta asupra unui număr tot mai mare de oameni, trezirea spirituală a mii şi mii de minţi adormite va începe să pună în mişcare energiile iubirii şi ale vindecării care, în cele din urmă, vor putea transforma planeta Pământ într-un loc al păcii şi al echilibrului. Când vom începe să ne vindecăm pe noi înşine şi să învăţăm că frica şi înţelegerea greşită a sensului vieţii reprezintă sursa principală a bolilor, durerilor şi suferinţelor, vom începe să înlocuim ura, prejudecăţile şi neîncrederea cu iubirea şi cooperarea. Atunci când gândirea noastră este dominată de percepţiile inferioare ale conştiinţei raţionale, noi tindem să proiectăm insatisfacţiile şi incapacitatea noastră asupra lumii. Când vedem că problemele şi neputinţele noastre sunt reflectate şi de cei din jur, fricile şi prejudecăţile noastre capătă o amploare şi mai mare, fapt care duce la crearea unui cerc vicios. Deseori, ne este frică să ne privim în faţă fricile, neliniştile şi neajunsurile. Pentru a putea rezista, totuşi, în acest mediu interior al terorii, *începem să ne proiectăm frica şi demenţa asupra lumii*, pentru a ne autodetermina să credem că toate probleme provin din exterior, când, de fapt, ele îşi au rădăcina în propriul nostru ego. *Singurul mod în care putem rupem acest cerc vicios al gândirii confuze şi al bolii este prin iubire, iertare şi printr-o mai mare conştientizare a calităţii vindecătoare a iubirii*. Când începem să ne iertăm pe noi înşine pentru ceea ce considerăm că am greşit, începem, de fapt, un proces de autovindecare care are ca punct de pornire cel mai înalt nivel al spiritului şi care se termină cu planul fizic (corpul). Numai atunci vom putea să ne iubim cu adevărat şi să ne acceptăm aşa cum suntem. Iar după ce ne vom

putea iubi pe noi înşine, va fi mai uşor să-i iubim şi pe cei din jur.

Nu vreau să spun prin aceasta că în acest moment nu există haos şi vrajbă în multe locuri din lume. Vom asista chiar la o înrăutăţire a situaţiei mondiale înainte să fie mai bine. Pentru a putea face faţă într-o lume care uneori pare s-o ia razna complet, trebuie să facem din interioritatea noastră o zonă a păcii, astfel încât să putem extinde propria noastră energie a păcii şi armoniei asupra agitatei şi suferindei lumi înconjurătoare. Trebuie să ne vindecăm mai întâi pe noi înşine pentru a putea vindeca, apoi, planeta pe care trăim. Primul pas din această lungă călătorie îl facem acasă.

Ciclul cosmic al regenerării şi renaşterii: *filosofii străvechi aplicabile Noii Ere*

Am văzut că medicina vibraţională are, potenţial, capacitatea de revoluţiona domeniul vindecării şi al dezvoltării spirituale. Medicina subtil-energetică are un doar capacitatea de a vindeca boala la nivel fizic, ci şi de a modifica conştiinţa care a contribuit la apariţia bolii. Prin modificarea elementelor psihoenergetice ale personalităţii care interacţionează cu agenţii toxici ai mediului pentru a produce boala, noi creăm o vindecare care este mai de durată decât cea obţinută prin simpla aplanare a simptomelor existente la nivel fizic. Medicina vibraţională este extrem de importantă în ceea ce priveşte extinderea cunoaşterii noastre despre procesul de vindecare, în special, deoarece implică o înţelegere mai deplină a naturii multidimensionale a fiinţei omeneşti.

Modalităţile de vindecare vibraţională sunt eficiente prin prisma capacităţii lor de a acţiona asupra nivelurilor ierarhice nevăzute ale fiziologiei umane, care include corpurile fizic şi eteric, meridianele de acupunctură, chakrele, nadis-urile şi corpurile astral, mental şi cauzal, la care se adaugă alte corpuri ce ţin de o dimensiune şi mai înaltă a fiinţării. După ce ne-am referit la felul în care funcţionează şi interacţionează aceste multe niveluri ale fiziologiei energetice şi spirituale, trebuie să ne întrebăm

acum în ce fel se leagă toate aceste informaţii cu menirea divină avută de om pe planeta Pământ. O înţelegere a nivelurilor superioare ale anatomiei subtile şi a influenţei avută de ele asupra vieţilor noastre zilnice şi asupra sănătăţii ne va ajuta să vedem în ce mod suntem conectaţi fiecare dintre noi cu energiile divine, aflate în permanentă evoluţie, ale sufletului.

Toate corpurile noastre, începând cu cel fizic, constituie nişte vehicule cu funcţii specifice care îi permit conştiinţei sufletului să se exprime şi manifeste în grosierul plan terestru. Conştiinţa fiecărui suflet reprezintă de fapt o individualizare a mai înaltei conştiinţe spirituale pe care o numim Dumnezeu. Multe filosofii spirituale descriu momentul creării universului ca reprezentând perioada în care Dumnezeu a creat toate sufletele în mod simultan. Dacă vom combina, cumva, teoria evoluţiei cosmice cu teologia, vom vedea în Big Bang mai mult decât simpla creare a luminii şi a hidrogenului interstelar. Aceasta a fost deopotrivă clipa în care Creatorul (diferenţiindu-se pe Sine în raport cu Sine), printr-o individualizare explozivă a energiilor divine conştiente, a dat naştere miliardelor de suflete umane care urmau să populeze nou creatul univers. Se spune că Dumnezeu a creat fiinţele umane după chipul şi asemănarea Sa. În clipa în care au fost create, simultan, toate sufletele, ceea ce s-a întâmplat, de fapt, este că Dumnezeu s-a separat pe Sine în fiinţe, mai mici, de lumină, care erau reprezentările energetice ale imensităţii (luminoase) originare. Prin evoluţia constantă a acestor mici dumnezei şi prin structurarea holografică a universului, Dumnezeu a putut îmbogăţi şi dezvolta uriaşa diversitate şi cunoaştere de sine incluse potenţial de conştiinţa supremă. Aceste fiinţe, originare, de lumină, sau suflete, au iniţiat, fiecare, moduri de manifestare a energiilor eterice ale conştiinţei lor care au îmbrăcat o formă mai densă de exprimare. Aceste forme mai dense, numite corpuri fizice, aveau să le permită să experimenteze, cu ajutorul simţurilor aferente lor, minunile

şi frumuseţile planetelor aflate şi ele în evoluţie. De asemenea, aveau să le permită experimentarea naturii lor emoţionale prin intermediul interacţiunilor şi relaţiilor dintre ele însele, dintre ele şi mediul înconjurător şi dintre ele şi alte forme de viaţă trecătoare existente pe planeta pe care au ales să se încarneze. Pentru că nicio entitate nu s-ar putea dezvolta în toate modurile posibile de-a lungul unei singure vieţi petrecute într-un asemenea vehicul de manifestare/exprimare, a fost creat un ciclu al regenerării şi renaşterii continue, cunoscut sub numele de reîncarnare. În timpul fiecărei vieţi, sufletul încarnat poate participa la multe experienţe de natură diversă, care îi permit să trăiască minunile, bucuriile şi suferinţele existenţei umane. Prin reuşită sau eşec, prin răsplată sau pedeapsă, conştiinţa sufletului, proiectată prin intermediul corpurilor umane, poate învăţa şi experimenta viaţa planetară în cele mai variate înfăţişări ale formei umane. Parcurgând ciclul reîncarnărilor, fiecare suflet ajunge să cunoască frumuseţile şi împlinirile, ca şi dificultăţile şi tristeţile specifice fiecărei rase omeneşti. Toate sufletele ajung să experimenteze cel mai înalt vârf al vieţii sociale, ca şi simplitatea extremă a unei vieţi cum ar fi cea a ţăranului care munceşte pe câmp. Toate entităţile conştiente află care este diferenţa între a fi bărbat şi a fi femeie în diferite contexte sociale. Prin intermediul fiecăreia dintre aceste experienţe diverse, sufletul ajunge să se cunoască pe sine şi să-şi înţeleagă mai bine propria natură emoţională, fizică şi spirituală, ca şi diferitele moduri de manifestare pe care viaţa în formă fizică le permite. Poate că cel mai important lucru pe care sufletul ajunge să-l experimenteze în călătoriile sale pământeşti este iubirea, în multele sale forme, şi compasiunea faţă de toate creaturile lăsate de Dumnezeu.

Toate sufletele sunt fiinţe spirituale de lumină care rămân conectate energetic cu Creatorul şi cu universul Creatorului prin intermediul relaţionării de tip holografic. Toate sufletele reprezintă manifestări unice al singurului principiu creator, divin (cunoscut şi sub numele de Legea

lui Unu). Dacă sufletele se îmbogăţesc prin experienţele trăite, acelaşi lucru se întâmplă şi cu Creatorul, care prin infinitele forme de manifestare ale Sinelui ajunge la o cunoaştere mai deplină a propriei Sale naturi, în ciuda acestei comuniuni cu Dumnezeu şi cu universul, sufletele îşi pierd temporar memoria originilor lor spirituale după ce se încarnează în corpuri materiale. De fapt, corpurile superioare spirituale ale sufletelor păstrează conştiinţa cosmicităţii lor şi a conexiunii cu Dumnezeu-forţa. Numai acea parte din conştiinţa totală a sufletului proiectată în învelişul corporal al formei fizice îşi pierde memoria originilor.

Personalităţile terestre uită că sunt manifestări ale unicei inteligenţe supreme, deoarece mecanismele de percepţie ale minţii şi corpurilor lor creează o impresie fizică de separare a uneia faţă de cealaltă, ca şi a lor, toate, faţă de Creator. În parte datorită acestei impresii de separare faţă de Dumnezeu au creat fiinţele umane religii şi ritualuri, încercând astfel să găsească o cale de a se uni din nou cu forţele creatoare ale naturii şi ale universului fizic, pe care le-au văzut ca pe ceva exterior lor. Fiinţele umane uită că împărăţia lui Dumnezeu există deja în fiecare dintre noi. Iisus s-a încarnat pentru a ne învăţa şi a ne reaminti acest simplu, dar uitat, adevăr.

Din cauza acestui mecanism de uitare încorporat, care se activează la scurt timp după încarnarea în forma fizică, toate amintirile existenţelor anterioare sunt şterse din conştiinţa ego-ului. Aceasta permite fiecărei entităţi să se dezvolte în funcţie de reguli şi contexte sociale noi, fără a fi influenţată de cunoaşterea sau obiceiurile dobândite în vieţile anterioare. Fiecare dintre personalităţile individuale proiectate în încarnarea fizică reprezintă, de fapt, fragmente ale unui singur suflet mai mare. Sufletul total, sau şinele spiritual superior, dobândeşte cunoaşterea completă a tuturor încarnărilor avute de fragmentele sale de suflet într-un mod care poate fi comparat cu conştiinţa colectivă, unificată, a unui roi de albine. Prin această conştiinţă de ansamblu, comunitatea compusă din

harnicele albine, trântori şi regină, roiul, funcţionează ca o singură şi mare entitate sau ca un creier mai mare compus din mai mulţi culegători, mobili, de informaţie. Ca să folosim o altă imagine, sufletul este ca un copac cosmic. Fiecare personalitate încarnată, sau fragment de suflet, desprinsă din sufletul cosmic originar este ca una dintre multele flori care înfloresc pe ramurile unui copac mare. Fiecare floare-ego de pe fiecare ramură a copacului-suflet rămâne într-o comunicare constantă cu planta totală, fiind hrănită de seva urcând prin trunchi dinspre rădăcini.

Sufletul total este, în consecinţă, conştiinţa colectivă a multor încarnări individuale sau personalităţi, a căror cunoaştere şi experienţe sunt întreţesute, alcătuind o reţea de legături subtile de comunicare spirituală. Prin acumularea experienţelor trăite în multe forme de exprimare umană, fiecare suflet poate să-şi mărească înţelegerea asupra capacităţii emoţionale, creativităţii intelectuale şi limitărilor sale fizice şi să conştientizeze, într-un final, mai bine şi mai complet natura sa spirituală superioară.

Ciclul reîncarnărilor include şi existenţa unui sistem de pază care previne perpetuarea gândirii incorecte şi a acţiunilor negative faţă de cei care ne însoţesc pe acest drum al autodescoperirii şi iluminării urmat de suflet. Acest sistem de credite şi debite energetice, bazat pe faptele şi acţiunile pozitive şi negative, a fost numit Legea Karmei. Natura subtilă a anatomiei dimensional-superioare şi controlul exercitat de ea asupra creării şi menţinerii fiziologice a corpului fizic permite energiilor negative ale faptelor noastre greşite din vieţile anterioare să ne însoţească în vieţile viitoare şi să genereze anormalităţi de ordin subtil în cadrul structurii fizice şi emoţionale a omului.

Înfruntând handicapuri fizice şi boli, oamenii pot „arde” karma faptelor lor negative şi îşi pot răscumpăra astfel greşelile săvârşite faţă de alţii în vieţile trecute. Deseori, răul săvârşit odată se întoarce asupra celui ce l-a comis, deşi va lua o formă de exprimare care aminteşte

doar simbolic de răul iniţial, însă nu într-un mod mai puţin dureros. De exemplu, călăii care în timpul inchiziţiei spaniole i-au orbit pe „eretici” cu săbii înroşite în foc s-ar putea să aibă ei înşişi parte de orbire într-o viaţă ulterioară. Diferite studii bazate pe clarvedere5, 6 şi pe regresia hipnotică 7, 8 au sugerat valabilitatea acestei forme de exprimare karmică în a explica motivele ce stau la baza unor boli şi fobii. Natura acestui tip de exprimare karmică constă în aceea că le permite torţionarilor sau, în general, fiinţelor care au generat chinuri odată, să înţeleagă în cele din urmă natura suferinţei pe care au provocat-o, trăind ei înşişi o formă a acesteia. În plus, prin depăşirea obstacolelor reprezentate de handicapurile generate prin acţiune proprie, oamenii pot deveni mai puternici în faţa diferitelor adversităţi şi pot evolua în moduri care nu le-ar fi fost niciodată accesibile dacă nu ar fi luptat din greu să înlăture piedicile din calea lor. Aceasta nu înseamnă că toate handicapurile se datorează unor fapte din vieţile trecute. Multe da, dar unele sunt special alese de către suflet ca o experienţă care poate avea efecte pozitive pentru evoluţie dacă este utilizată în mod corect. Experimentul întreprins de Simonton cu pacienţii bolnavi de cancer a demonstrat că bolile care ameninţă viaţa pot produce mari transformări.

Deşi acesta nu este un subiect de care să ne fi ocupat prea mult pe parcursul acestei cărţi, boala karmică merită adusă în discuţie, pentru că ţine de o sferă a bolii asupra căreia medicina vibraţională poate avea un anume impact, fie el reprezentat chiar şi numai de faptul de a-i deschide omului mintea asupra motivelor care stau la baza unor boli şi handicapuri. Ne întoarcem din nou la ideea de răspundere personală şi de acceptare a consecinţelor faptelor noastre, din această viaţă sau dintr-alta. Puţini sunt încă aceia care se gândesc că emoţiile negative şi faptele rele din vieţile anterioare s-ar putea răsfrânge asupra lor în vieţile prezente sub forma bolilor. Dar acest lucru este cât se poate de posibil.

În ciuda faptului că personalitatea încarnată îşi

pierde amintirea vieţilor trecute în momentul naşterii, personalitatea rămâne legată de energiile spirituale ale Sinelui său Superior prin conexiunea pe care o are cu corpurile sale vibratorii superioare. Folosind diferite metode, sufletul încearcă să imprime mai multă conştiinţă de sine personalităţii încarnate, prin vise simbolice, manifestarea anumitor boli sau disfuncţii corporale şi, uneori, chiar printr-o comunicare directă care poate fi realizată în stările de meditaţie. Sinele Superior poate întotdeauna percepe ceea ce nu poate percepe personalitatea conştientă. Conştiinţa corpului cauzal este capabilă să observe direcţiile urmate de personalitate şi de ego de la nivelurile superioare ale cauzei. Sinele Superior al fiecărei persoane ştie în ce mod pot disfiincţiile emoţionale crea stări fiziologice anormale în corpul fizic al protejatului său. Sinele Superior încearcă să avertizeze ego-ul înainte de a se produce vreo boală serioasă. Sinele Superior ştie întotdeauna ceea ce se întâmplă cu adevărat în vieţile noastre, tot aşa cum ştie în ce mod suferinţele şi frământările noastre se pot transforma în pace, bucurie şi satisfacţie. Dacă ne-am putea ridica cu înţelegerea la nivelul Sinelui Superior, am descoperi aici un rezervor nelimitat de putere, cunoaştere, iubire şi înţelegere.

Sinele Superior sau corpul cauzal conţine toate amintirile şi toate cunoştinţele acumulate de suflet în încarnările sale. În interiorul acestui corp al cunoaşterii există înţelepciunea transformatoare care poate face pe cineva să înţeleagă care sunt adevăratele sale origini spirituale, caracterul tranzitoriu al vieţii, morţii şi renaşterii, semnificaţia cosmică a existenţei sale şi legătura sa cu Creatorul. Pe măsură ce conştiinţa noastră se înalţă, noi putem percepe mai clar motivele suferinţelor noastre sau ale obstacolelor autocreate. Când devenim mai conştienţi din punct de vedere spiritual şi când rezonăm mai bine cu Sinele nostru Spiritual, mecanismele prin care ne schimbăm emoţiile, minţile, corpurile şi vieţile devin mai evidente. De exemplu, esenţele florale conţin chiar energiile conştiinţei pure ce permit restabilirea

conexiunilor dintre sinele superior şi cel inferior. Aceste modalităţi de vindecare vibraţională pot ajuta calităţile superioare ale sufletului să se manifeste cu mai multă uşurinţă la nivel fizic, permiţând astfel vindecarea şi o sporire a conştienţei.

Istoria umanităţii este marcată de existenţa multor civilizaţii care, odată, au acceptat drept adevăr cunoaşterea spirituală exprimată de vindecătorii, preoţii şi medicii timpului lor. Acum multe mii de ani, când oamenii trăiau pe un continent numit Lemuria sau Mu, aceştia aveau o conexiune mai directă cu Sinele lor Spiritual. Lemuria a existat într-o epocă timpurie a istoriei, când ciclul reîncarnărilor în forme fizice dense abia începuse. La începuturile Lemuriei, oamenii duceau vieţi simple. Spiritualitatea şi recunoaşterea prezenţei lui Dumnezeu-forţa în toate lucrurile făceau parte din viaţa zilnică. Prin conectarea cu natura şi cu propriul lor sine, lemurienii erau sănătoşi şi aproape că nu ştiau ce înseamnă boala. De asemenea, aveau calităţi paranormale extrem de dezvoltate, puteau vedea aurele şi lumina spirituală din jurul tuturor lucrurilor vii cu destul uşurinţă. Recepţionau şi descifrau cu uşurinţă informaţiile primite de la Sinele Superior. Comunicarea telepatică era ceva la ordinea zilei. Lemurienii ştiau despre existenţa diferitelor structuri subtile ale conştiinţei care leagă între ele forma fizică, cu simţurile sale primare, sensibilitatea personalităţii de mijloc sau raţionale şi conştiinţa cosmică a sinelui spiritual superior. Esenţele florale erau folosite în special pentru dezvoltarea facultăţilor paranormale şi spirituale, deoarece nu prea existau boli care să necesite tratament. Hawaienii şi în mod particular preoţii Kahuna, prin cunoaşterea lor despre şinele inferior, mijlociu şi superior, par a fi urmaşii acestei rase pierdute de oameni. Insulele Hawaii reprezintă vârfurile sau partea superioară a munţilor şi câmpiilor scufundate ale Lemuriei, care a fost înghiţită de apele oceanului cu foarte multă vreme în urmă. Înainte ca Lemuria să dispară, mulţi dintre locuitorii săi au migrat către masa de pământ cunoscută cu numele de Atlantida,

unde îşi desfăşura viaţa una dintre cele mai mari civilizaţii din toate timpurile.

Atlantida, înainte de a fi ajuns la gradul de dezvoltare tehnologică şi de evoluţie despre care povestesc legendele, a fost o cultură bazată pe agricultură, dar lemurienii care au venit aici au aflat-o într-un stadiu de vârf. În cele din urmă ei s-au adaptat vieţii marilor oraşe, ultratehnologizate ale Atlantidei. Asimilarea acestui popor probabil că a semănat cu cea suferită de ţăranii americani atunci când au fost absorbiţi de uriaşele complexe urbane. *Din cauza necesităţii de a se adapta la viaţa trepidantă a societăţii atlante*, în *dintre lemurieni*, *urma efortului depus în acest sens*, *au început* să te *am putea numi primele tulburări datorate stresului*. În Atlantida existau diferite şcoli de gândire în ceea ce priveşte tratarea bolilor. Existau acei vindecători care tratau bolile prin metode spirituale, folosind esenţe florale, cristale şi terapia culorilor. Pe urmă, erau preoţii, care utilizau homeopatia, prin care încercau să facă legătura între metodele spirituale şi cele ştiinţifice. Vindecătorii alopaţi ai vremii foloseau ierburi, medicamente şi tratamente chirurgicale. La fel ca majoritatea doctorilor de astăzi.

Vindecătorii din prima şi a doua categorie, care foloseau esenţele florale, culorile, cristalele şi homeopatia reprezentau curentul majoritar de gândire al comunităţii medicale atlante.

Alopaţii erau o facţiune minoritară. Aceştia erau consideraţi radicali de către ceilalţi vindecători şi s-a mers chiar până la persecutarea lor pentru felul de a gândi. Din perspectivă karmică, acest lucru este foarte interesant, dacă ne gândim că astăzi asistăm la o inversare a procesului şi a proporţiilor, în sensul că accentul se pune pe metodele alopate iar sistemele de vindecare bazate pe spiritualitate şi pe extrasele naturale sunt privite cu neîncredere şi scepticism. Se pare că mulţi dintre cei care, aparţinând curentului naturist din Atlantida, i-au persecutat pe medicii alopaţi, sunt vindecătorii holişti de astăzi, care sunt judecaţi aspru pentru metodele lor

radicale de tratament. S-ar putea spune, karmic vorbind, că roata s-a întors. Torturile – persecutorilor atlanţi s-ar putea să se manifeste acum chiar asupra lor.

Cultura Atlanta a evoluat şi a devenit vârful civilizaţiei. Oamenii de ştiinţă atlanţi erau extrem de pricepuţi în arta vindecării şi a controlului forţei vieţii în sine. La fel ca lemurieali de dinaintea lor, atlanţii erau adepţii comunicării şi percepţiei paranormale. Ei chiar puseseră la punct tehnologii psihoenergetice care le permiteau să modifice, în mod experimental, structurile genetice ale formelor de viaţă, într-un mod care se vrea, întrucâtva, repetat de către ştiinţa de astăzi, ale cărei încercări în acest sens au rămas, totuşi, la un stadiu incipient. Experimentele care vizează, astăzi, recombinările ADN-urilor bacteriene par primitive prin comparaţie.

Pe măsură ce puterea atlanţilor asupra naturii a crescut, în societate au apărut, treptat, schimbări. Oamenii au început să nu se mai gândească la fosta armonie care exista între ei, natură şi dimensiunile spirituale ale vieţii. Mulţi au trecut la o viziune egoistă, orientată către plăcere, şi au început să folosească capacităţile de care dispuneau pentru a-şi satisface toate capriciile simţurilor, fără a mai respecta ordinea naturală a vieţii.

În zilele din urmă ale Atlantidei, cu puţin timp înainte de distrugerea sa finală, răul şi perversiunile atinseseră niveluri inimaginabile în unele sectoare ale populaţiei. Societatea atlantă era acum divizată în două facţiuni opuse. Grupul iniţial, de orientare spirituală, care încă mai urma regulile Legii lui Unii, stipula că toate formele de viaţă au un caracter unitar, izvorând din aceeaşi sursă, Dumnezeu, contopindu-se cu ea, a rămas fidel convingerilor sale şi a luptat să menţină echilibrai şi egalitatea între toţi membrii societăţii. Celălalt grup, purtând denumirea de Fiii lui Belial, erau nişte negustorii de putere şi desfrânaţii societăţii. Fiii lui Belial utilizau tehnologiile cristalelor pentru a tortura şi a câştiga putere. La final, conducătorii bolnavi după putere ai Fiilor lui

Belial au distrus echilibrul social şi ecologic şi, odată cu el, continentul Atlantida.

Cei din gruparea îndreptată către spirit au văzut că se apropie sfârşitul Atlantidei şi s-au pregătit să ia de pe continent cele mai de seamă realizări ale lor din domeniile vindecării, filosofiei şi tehnologiei ca şi documentele cuprinzând forma structurată a învăţăturilor Legii lui Unu. Ei au plănuit, încă înainte de scufundarea finală a patriei lor, să ducă cu ei înregistrările importante referitoare la cele mai mari performanţe ale civilizaţiei atlante în locuri sigure, în care informaţiile şi tehnologia puteau fi păstrate pentru civilizaţiile viitoare şi pentru momentul când oamenii vor putea învăţa din nou să folosească asemenea puteri spirituale într-un mod înţelept Dintre cei care s-au sustras distrugerii, au existat trei grupuri principale care au dus cu ele aceste înregistrări ale învăţăturilor de bază în locuri îndepărtate. Atlanţii au luat cu ei consemnările privind cele mai importante practici spirituale şi moduri de viaţă, în speranţa că vor putea să continue cele mai înalte tradiţii ale vieţii atlante şi învăţătura spirituală, incluzând ideile de unitate întru conştiinţă ale tuturor fiinţelor vii.

Primul dintre aceste grupuri s-a deplasat în Egipt, după care, mici subgrupuri au luat calea Europei, Asiei şi a unor locuri precum Tibetul. Un alt grup a ajuns pe coasta Perú-ului, în ceea ce astăzi numim America Centrală şi America de Sud. A mai existat un grup care a migrat în America de Nord. Dovezile feferitoare la influenţa străvechii culturi atlante sunt reprezentate, printre altele, de simbolurile gravate în mod comun pe sculpturile de piatră ale vechilor indieni din America de Sud, de hieroglifele anticilor egipteni şi de creaţiile indienilor din America de Nord. În plus, cultivarea formei arhitecturale piramidale ca structură, monumentală, dedicată venerării şi iniţierii este reflectată de vechile construcţii cu caracter ceremonial ale culturii aztece, de piramidele egiptene şi de structurile cu aparenţă piramidală ridicate de un grup de indieni din America de Nord, numiţi Constructorii de gorgane. Străvechile legende ale indienilor sud-americarti,

ale indienilor nord-americani şi ale foştilor egipteni povestesc despre cumplitul potop care a avut loc atunci când Atlantida a fost înghiţită de valurile oceanului. Oceanul în care adispărut continentul, Atlantic, poartă încă numele său.

În Egipt, venirea atlanţilor a avut ca rezultat introducerea sistemelor de vindecare vibraţională şi unor înalte tehnologii, fapt care a dus la crearea, aici, a unei civilizaţii foarte avansate. Interacţiunea egiptenilor cu foştii atlanţi şi cunoştinţelor acestora privind arta vindecării şi practicile spirituale a schimbat anumite aspecte ale societăţii egiptene. Multe dintre legendele egiptene cu foşti zei, inclusiv povestea lui Thoth, care a adus în Egipt cunoaşterea ştiinţei şi a vindecării, se bazează pe traduceri după povestirile iniţiale despre atlaunţii de peste mări, care au ajuns în această ţară în anul 10.000 î.Hr. Vreme de multe sute de ani, în Egipt a existat un nivel de cultură şi civilizaţie bazat pe accesarea dimensiunilor superioare ale naturii umane şi pe activarea facultăţilor de conştientizare şi de percepţie paranormală care există în om de la naştere.

A existat o vreme în care ştiinţa şi religia au funcţionat ca un tot în Egipt. Iniţiaţii din rândul preoţi mii se ocupau cu vindecarea şi erau continuatorii multora dintre tradiţiile atlante, ştiut fiind că, printre altele, foloseau esenţele florale, culorile şi multe alte modalităţi subtil-energetice de vindecare. Vindecătorii se împărţeau în trei mari categorii. Existau cei care vindecau cu ajutorul ierburilor. Aceştia utilizau diferite preparate din plante în cadrul procesului de vindecare. Existau apoi cei numiţi vindecătorii cu cuţitul, chirurgii vechiului Egipt Unele dintre papirusurile antice care au supravieţuit până astăzi sugerează că aceştia dispuneau de nişte calităţi şi tehnici extraordinare şi că aveau mari realizări în domeniu. De exemplu, craniotomia, una dintre tehnicile lor chirurgicale, care era folosită pentru îndepărtarea cheagurilor de sânge ce apăsau pe creier, este foarte asemănătoare cu demersurile medicale de astăzi. În loc de suturi, însă, ei

foloseau ceară topită pentru a închide rănile. În plus, blocul operator era îmbrăcat în bumbac, care era încărcat, energetic, de către preoţi cu „viaţa lui Ptah”. Aceasta era o formă de vindecare parapsihică similară celei întrebuinţate astăzi de asistentele medicale care practică atingerea terapeutică. Bumbacul încărcat cu energia vindecătorului era folosit pentru a produce închiderea rapidă a rănii şi pentru a se evita, astfel, infecţiile.

Ultimul dintre cele trei grupuri era poate cel mai interesant. Acesta era grupul vindecătorilor care lucrau cu metode paranormale şi care foloseau clarvederea pentru diagnosticare. Unii dintre aceştia erau înalţii preoţi ai lui Anubis. Ei aveau capacitatea de a privi cu ochii spiritului şi puteau vedea înăuntrul corpului ca şi al aurei, astfel fiind în măsură să observe anormalităţile fizice, rănile, problemele psihologice şi influenţele karmice. Unii dintre preoţi, după cum deja am menţionat, aveau capacitatea de a vindeca direct cu mâinile sau cu mintea. Alţii aveau capacitatea de a-l extrage, prin mijloace paranormale, pe individ din corpul fizic şi de a-l duce în astral, dacă se impunea intervenţia chirurgicală. Aceasta era o formă unică de anestezie fără medicamente. Preoţii erau special instruiţi în a-şi folosi capacităţile cu înţelepciune şi în a-i ajuta pe locuitorii Egiptului să dobândească o mai bună sănătate şi un mai bun echilibru al minţilor, trupurilor şi spiritelor. Astfel, oamenii de ştiinţă şi preoţii aparţineau aceluiaşi grup, de fapt Doctrinele religiei şi ale ştiinţei se bazau pe cunoaşterea completă şi pe perceperea paranormală a anatomiei umane multidimensionale şi a legăturii dintre aceasta şi procesul de reîncarnare. Străvechea înţelepciune era păzită cu grijă de către preoţi, întrucât ei ştiau că puterea dată de aceste capacităţi paranormale şi de tehnologiile psihoenergetice ar fi putut fi din nou folosite greşit de către cei cu o mai redusă conştiinţă spirituală, aşa cum se întâmplase în Atlantida.

Această perioadă de înaltă spiritualitate a Egiptului a înglobat mii de ani. Din nefericire, la un moment dat, în rândul preoţimii, dar şi în cadrul altor structuri sociale, şi-

a făcut loc corupţia. În acest fel, s-au pierdut multă cunoaştere şi multă înţelepciune spirituală. Preoţii mai vechi au anticipat că va veni un moment în care preoţii vor fi corupţi şi vor încerca să folosească în mod greşit vechea cunoaştere atlantă. Aşadar, vechile consemnări au fost depozitate, în taină, în locuri speciale de genul Piramidei înregistrărilor. Această antică construcţie este descrisă de Edgar Cayce într-una din comunicările sale. Ea încă nu a fost descoperită de arheologi. Aceste înregistrări sau consemnări, pe care le putem numi şi mărturii, trebuiau ascunse până în momentul în care vor fi apărut nişte oameni cu orientare spirituală corectă, care să folosească în mod înţelept şi responsabil străvechea şi puternica cunoaştere la care ajunsese, odată, tehnologia atlantă. Povestirile care relatează despre faptele miraculoase ale strămoşilor atlanţi şi despre darurile făcute de către aceştia, în ceea ce priveşte cunoaşterea şi ştiinţa culturii egiptene, au ajuns, puţin câte puţin, până la noi, traversând vremurile, prin intermediul legendelor şi mitologiei egiptene, care s-au păstrat sub forma hieroglifelor de pe pereţii templelor egiptene. Din cauza multiplelor înţelesuri simbolice ale unora dintre mesajele hieroglifice, unele dintre textele reprezentând traduceri egiptene ale unor documente iniţiatice atlante nu au putut fi descifrate nici măcar de egiptologii moderni. Piramida înregistrărilor rămâne de descoperit. S-ar putea ca ea să reprezinte o cameră de cristal camuflată undeva în interiorul marii piramide a lui Keops. Dar se apropie cu paşi mari momentul în care aceste secrete ale cunoaşterii atlante vor fi descoperite şi dezvăluite, după multe, prea multe, secole de tăcere. Aflarea şi respectiv deschiderea acestei camere se va face atunci când conştiinţa unui număr suficient de oameni de pe planetă va fi atins un nivel care să permită înţelegerea şi folosirea corespunzătoare a acestei puternice cunoaşteri atlante. Când aceste înregistrări secrete vor deveni un fapt public, poate că o mare parte a istoriei va trebui să fie rescrisă. Aceste înregistrări ar trebui să confirme mult din ceea ce o

seamă de oameni deja ştiu sau simt în minţile şi inimile lor.

După căderea dinastiilor spirituale ale Egiptului, o parte din înţelepciunea străveche a supravieţuit într-adevăr şi a ajuns să fie încorporată de fostele şcoli ale misterelor din Grecia. Din nou, cunoaşterea referitoare la originile spirituale ale omenirii şi la anatomia lor subtilă, vibratorie, a continuat să fie predată în taină vreme de mulţi ani. Învăţăturile vechii înţelepciuni i-au instruit pe mulţi iniţiaţi în legătură cu modurile puternice în care emoţiile pot influenţa corpurile subtile. Profesorii din cadrul şcolilor misterelor le cereau studenţilor lor să aibă o motivaţie pură, curată, care să excludă interese neconforme cu scopurile spirituale. Multe dintre aceste învăţături reprezentau, de fapt, lucruri foarte simple, cum ar fi regula de aur a lui „fă-le altora ceea ce ai vrea să-ţi facă ei ţie”. Lor li se preda aşa-numita Lege a Echivalenţei sau Corespondenţei, asimilată uneori principiului „după cum este sus, aşa este şi jos”, care afirmă că evenimentele din planul fizic oglindesc acţiunile ce se petrec în sferele de influenţă înalt-vibratorii.

În secolele ce au urmat, în diferite colţuri ale lumii, s-au încarnat învăţători cu totul aparte care au reuşit să retrezească în sânul omenirii vechea înţelepciune spirituală şi s-o predea în aşa fel încât ea să poată fi înţeleasă şi de către oamenii cei mai simpli. În Orientul îndepărtat şi Mijlociu au apărut Lao-Tze, Confucius, dar şi Buddha, Zoroastru, Mohamed şi alţii, care au chemat oamenii pe calea spirituală. După încarnarea acestor mari suflete, au început să apară noi şcoli filosofice şi religii care au încercat să ducă mai departe învăţăturile acestora într-o lume însetată de cunoaştere spirituală. În Orientul Mijlociu a apărut unul dintre cei mai mari învăţători ai lumii, care a schimbat literalmente cursul istoriei. Desigur, acest învăţător a fost Iisus, sau Iosua ben Iosif, un simplu rabin evreu care a venit să ne arate drumul şi să ne reamintească de frumuseţea moştenirii noastre spirituale.

Deşi Biblia şi cărţile de istorie nu o povestesc (deoarece unele dintre aceste surse au fost, de-a lungul

secolelor, modificate, în scopuri evidente, de diverşi oameni), Iisus şi-a petrecut o perioadă a vieţii sale călătorind în Egipt, Grecia şi alte locuri pentru a învăţa despre religiile misterelor şi despre filosofiile spirituale ale altor culturi.9 Iisus şi le-a însuşit şi, de asemenea, în cursul instruirii urmate a dovedit, şi şi-a dovedit, că deţine diverse puteri spirituale. El a făcut într-adevăr vindecări prin punerea mâinilor, după cum raportează Biblia, dar, din cauză că avea de-a face cu oameni mai degrabă primitivi, indiferent de poporul căruia îi aparţineau, Iisus şi-a transformat lecţiile spirituale în parabole simbolice. Aceste poveşti nu trebuiau traduse, sau interpretate, literal, înţelesul lor fiind unul simbolic.

Lucru necunoscut pentru majoritatea creştinilor din ziua de astăzi, Iisus a propovăduit şi reîncarnarea. Dar porţiuni din Biblia iniţială care se refereau la reîncarnare au fost interzise şi eliminate în anul 555 d. H de un puternic papă catolic care a considerat că asemenea informaţii despre vieţile trecute şi viitoare ar fi dăunat puterii religioase a bisericii.10 învierea lui Iisus nu a făcut altceva decât să demonstreze că reîncarnarea există şi că, deci, există şi o conştiinţă care nu dispare după moartea corpului fizic. El a inc. creat să-i înveţe pe oameni să nu se teamă de moarte, ci să înţeleagă că ea reprezintă un proces natural care face parte din ciclul vieţii, morţii şi renaşterii experimentate de conştiinţa sufletului în timpul multelor sale încarnări. Iisus a venit să demonstreze unei lumi a sufletelor pierdute şi cufundate în uitare că lecţia cea mai importantă care trebuie învăţată este *iubirea*. El le-a spus oamenilor că trebuie să înveţe să-i ierte pe ceilalţi şi să încerce să transmită iubire şi lumină tuturor fiinţelor umane. În timp ce îşi înfăptuia miracolele, Iisus a spus „Şi voi puteţi face lucrurile pe care le fac Eu”.

De-a lungul secolelor, oamenii au văzut în Iisus chipul unicului fiu al lui Dumnezeu. Avem aici de-a face cu o interpretare greşită. Ceea ce a venit Iisus să ne înveţe este că *suntem toţi fii ai lui Dumnezeu*. La început, când Dumnezeu a transformat esenţialitatea divină în multe

particule mai mici de conştiinţă care în cele din urmă au devenit sufletele oamenilor, El a făcut aceasta prin intermediul puterii creatoare a gândului. Aceste suflete pot fi numite produsele gândirii creatoare a lui Dumnezeu. Un termen familiar prin care ne referim la un gând sau la o idee care iau chip fizic de manifestare este *copilul* De fapt, noi, care reprezentăm suflete aflate în evoluţie sau fragmente ale conştiinţei lui Dumnezeu, suntem copii divini ai gândului. *Suntem fiii şi fiicele lui Dumnezeu*. Asta este ceea ce a încercat să ne spună Iisus. Dar aceste adevăruri s-au pierdut sau au început să fie denaturate prin confuzia creată de interpretarea literală a unor texte ce n-au reprezentat decât o alegorie.

Cele mai importante lucruri pe care le-a predicat Iisus – să ne iubim aproapele, să iertăm, să ne rugăm şi să-l mulţumim Creatorului – sunt la fel de importante astăzi cum erau şi acum două mii de ani. Am văzut în ce mod distorsiunile naturii noastre emoţionale şi blocarea capacităţii noastre de a iubi şi ierta pot produce perturbări şi dezechilibrări ale chakrelor şi ale anatomiei subtil-energetice. Când se combină slăbirea funcţiilor fiziologice energetice ale corpului, datorată dezechilibrelor de ordin emoţional, mental şi subtil, cu acţiunea factorilor infecţioşi sau toxici provenind din mediul înconjurător, rezultatul este deseori boala. Cu ajutorul sofisticatelor tehnologii ale Noii Ere pe care oamenii de ştiinţă cu vederi spirituale le folosesc pentru a dovedi, cu probe fizice, existenţa anatomiei noastre subtile, începem în sfârşit să înţelegem adevăratul înţeles al spuselor lui Iisus şi ale multor altor învăţători care au existat pe parcursul istoriei, încă din vremurile lemurienilor şi ale atlanţilor. Descoperirile pe care le facem astăzi reprezintă de fapt o redescoperire a unei vechi cunoaşteri spirituale pe care oamenii au acumulat-o în timpul încarnărilor din Lemuria şi Atlantida.

Principiile fundamentale ale vindecării holistice şi naturiste, ca şi ale medicinei vibraţionale, au de fapt o vechime de mii de secole. În cadrul ciclului continuu al regenerării şi renaşterii, aceste idei au ieşit din nou la

suprafaţă (pentru a câta oară?) spre a oferi metode de vindecare spirituală care pot contribui la uşurarea în mare măsură a ne-sănătăţii pe care omenirea pare să-şi fi provocat-o de una singură. Homeopatia, esenţele florale, utilizarea luminii solare, a culorilor şi a cristalelor pentru vindecare ţin de o veche „artă a binelui”. Astăzi, când asistăm la apariţia treptată a unei noi conştiinţe în rândul comunităţii medicale şi ştiinţifice, putem spera că mediul intelectual şi spiritual sunt pe punctul de a atinge un asemenea grad de înflorire care să permită ieşirea din nou la suprafaţă a acestor puternice moduri de vindecare.

Medicina vibraţionalăvăzută ca ştiinţa spirituală a viitorului: *următoarea treaptă de evoluţie cadrul transformării personale şi planetare*

Medicina energiilor sau vibraţională a fost validată din punct de vedere ştiinţific de modelul einsteinian, care descrie materia ca reprezentând o formă de energie. Din perspectiva câmpurilor energetice interactive, această viziune se aplică perfect mai ales în cazul sistemelor biologice. Punctul de vedere einsteinian se referă la structurarea omului sub forma unor câmpuri energetice concentrice. Materia în sine, de la particula subatomică până la nivelurile corpului fizic şi ale corpurilor vibratorii superioare, este acum văzută ca o energie dinamică delimitată de câmpuri energetice fluctuante. Am observat că experimentele întreprinse în domeniile fizicii cuantice, tehnicii de fotografiere Kirlian şi holografici împreună cu studiile vizând efectele vindecării paranormale asupra sistemelor biologice ne-au învăţat, toate, noi moduri de a înţelege natura energetică, de tip câmp, a tuturor proceselor vieţii. Dacă vom începe să ne gândim la fiinţele umane ca la nişte fiinţe spirituale, multidimensionale, de lumină, vom reuşi, cu timpul, să înţelegem de ce sunt atât de puternice efectele induse de tehnicile de vindecare vibraţionale, prin care se emit cantităţi specifice de energie subtilă ce determină refacerea şi resincronizarea, sub aspect funcţional, a componentelor minte, trup şi spirit ale fiinţelor noastre. Prin folosirea metodelor de vindecare

vibraţională se reface echilibrul structural şi se restabileşte circulaţia normală a energiei la toate nivelurile.

Multe dintre energiile care alcătuiesc lumile superioare ale anatomiei subtile omeneşti, începând cu cea eterică, vibrează la viteze mai mari decât cele ale luminii obişnuite. Fizica aşa-numitei energii magnetoelectrice, anticipată de ecuaţiile lui Einstein, deţine cheia de descifrare a principiilor ştiinţifice care explică comportamentul fenomenelor datorate unor vibraţii superioare. Gândurile şi emoţiile noastre sunt într-adevăr manifestări ale acestei energii speciale. Pentru ca medicina şi psihologia să progreseze cu adevărat în următoarele decenii, trebuie să începem să vedem în problemele noastre emoţionale dezechilibre energetice care afectează funcţionarea anatomiilor noastre subtilă şi fizică. Dacă putem accepta că aceste perturbări emoţionale se datorează parţial problemelor existente în interiorul componentelor subtile ale fiziologiei umane, atunci putem începe să întrebuinţăm şi alte forme naturale de energie subtilă, care pot îndepărta sau corecta dezechilibrele ce ne creează probleme. Întrucât remediile homeopatice, esenţele florale, elixirele din pietre preţioase, cristalele şi energiile culorilor influenţează câmpurile subtil-energetice ale omului, asemenea terapii vibraţionale pot avea un impact puternic asupra stresului şi bolii. În următorii douăzeci de ani, vom asista la crearea unei ştiinţe a energiei cu totul noi, care se va aplica conştiinţei umane şi fiziologiei subtile. Oamenii de ştiinţă cu vederi spirituale vor începe să extindă limitele actualei ştiinţe, pentru a încorpora, în ea, fenomenele energetice de natură superioară.

Omenirea se află într-un moment de răscruce. Dezvoltarea unor noi tehnologii în domeniile farmacologiei, chirurgiei şi sistemelor electronice de diagnosticare cu ajutorul imaginilor au permis medicinei clasice să facă nişte paşi uriaşi înainte în ceea ce priveşte tratarea unor boli serioase. Se poate acum interveni cu succes în cazul

multor boli infecţioase, există multe moduri de uşurare a unor forme de cancer şi a afecţiunilor cardiace şi au apărut metode noi de a ţine sub control hipertensiunea arterială şi problemele rinichilor. Nu putem nega că medicina modernă a mărit speranţa de viaţă în mod considerabil, pentru că mulţi oameni ar fi murit, în continuare, prematur, dacă nu ar fi existat miracolele descoperirilor sale ştiinţifice. Problema rezidă în aceea că medicina clasică încă se ocupă prea puţin de cauzele bolii. Medicii aparţinând curentului majoritar pot trata efectele bolii; dar pot ei oare să se adreseze cu adevărat factorilor emoţionali, mentali, bioenergetici şi spirituali premergători bolii?

În momentul de faţă, pur şi simplu nu putem renunţa la medicamentele convenţionale şi la chirurgie. Experienţa de care dispunem în domeniul vindecării vibraţionale se află încă la început. Sistemul de sănătate din America este structurat în aşa fel, încât poate fi dificil să foloseşti asigurarea pentru a plăti un tratament care nu este prevăzut de practica medicală curentă. Financiar vorbind, organizaţiile care îi plătesc pe medici pentru tratamentele medicale, reprezentând un fel de terţă parte, sunt încă tributare modelului medical newtonian, în care văd singurul mod de terapie. Aşa stând lucrurile, cei care sunt asiguraţi de furnizorii de servicii medicale preplătite şi de tot mai numeroasele organizaţii ale PP ŞI HMO nu pot beneficia, în baza asigurărilor, decât de demersurile medicale clasice. Medicii holişti se impun încet, încet, dar sistemul se schimbă greu.

Desigur, orice persoană poate scoate bani din buzunarul propriu pentru vitamine, esenţe florale şi remedii homeopatice, dar nu oricine îşi permite cheltuiala. Vorbind la modul general, multe remedii naturiste şi subtil-energetice sunt totuşi mult mai ieftine decât medicamentele convenţionale. Medicina holistică şi vibraţională nu este ceva care se adresează în mod exclusiv oamenilor bogaţi. Aceasta reprezintă un sistem de vindecare care ar trebui să fie accesibil oricui, în condiţiile

în care cineva se arată suficient de interesat şi de deschis la minte pentru a-l încerca. Din nefericire, costurile tot mai ridicate ale îngrijirii medicale din această ţară au făcut în aşa fel, încât mulţi să nu se poată descurca fără asigurare medicală. Din cauza condiţiilor impuse de cei care oferă asigurările, există încă tendinţa de a se încuraja demersurile medicale convenţionale. Trebuie totuşi menţionat că unele dintre organizaţiile care sprijină costurile îngrijirii sănătăţii, cum ar fi Blue Cross (Crucea Albastră), au început să opteze pentru promovarea unor programe de prevenire a bolii, ceea ce este, oricum, încurajator. Aceşti furnizori de servicii medicale au învăţat că este mult mai rentabil să previi decât să tratezi bolile.

Dat fiind că practicienii din domeniul medicinei vibraţionale încep să acumuleze tot mai multe date clinice care atestă eficacitatea tratamentelor lor şi prin faptul că tot mai mulţi medici de orientare holistică înclină să folosească asemenea metode subtil-energetice, s-ar putea ca în cele din urmă să asistăm la înmulţirea societăţilor de asigurări medicale care nu acoperă doar costurile tratamentelor medicale convenţionale şi ale intervenţiilor chirurgicale, ci şi pe cele bazate pe folosirea esenţelor florale, a homeopatiei, a sistemului Voii şi a altor sisteme de diagnosticare specifice electroacupuncturii etc. Din nefericire, compania de asigurări a viitorului este ceva aflat încă prea departe, mai ales din cauza puterii politice şi a părerilor dogmatice ale unor organizaţii antagonice precum Asociaţia Medicilor Americani. Mare parte din medicina vibraţională este considerată şarlatanie de către minţile newtoniene ale AMA. Iată de ce este atât de important ca medicina vibraţională şi conexiunile anatomice subtile între sănătate şi boală să dobândească o bază ştiinţifică, lucru la care pot contribui cercetările medicale ce folosesc noile sisteme de scanare eterică, ce pot dovedi valabilitatea acestui sistem de diagnosticare şi vindecare.

Medicina clasică a reprezentat un pas important şi necesar în cadrul procesului de evoluţie urmat de ştiinţa

modernă a vindecării. La rândul său, şi fizica newtoniană s-a constituit într-o etapă tranzitorie indispensabilă în vederea recunoaşterii, într-un final, a modelelor einsteiniene ale relativităţii şi câmpurilor energetice. Medicina modernă, după cum am discutat în primele trei capitole, se bazează în mare parte pe modelele newtoniene ale comportamentului mecanic. Este un sistem de înţelegere care acum trebuie să se extindă şi să se dezvolte prin încorporarea noilor descoperiri ale ştiinţei. La fel cum Einstein a fost la început considerat nebun, când şi-a expus pentru prima dată teoriile sale radicale, mulţi dintre adepţii fiziologiei energetice şi vibraţionale de astăzi sunt consideraţi puţin într-o doagă. Aşa se întâmplă de cele mai multe ori cu cei care sunt înaintea vremii lor cu gândirea. Le-a luat mai mult de şaizeci de ani oamenilor de ştiinţă pentru a începe să confirme ceea ce le spusese Einstein. Acum se vorbeşte despre el ca despre un geniu. Din nefericire, creşterea, evoluţia este dureroasă nu doar pentru oameni, ca atare, ci şi pentru culturile şi civilizaţiile umane. Pe măsură ce ne vom îndrepta tot mai mult către noi paradigme ale ştiinţei şi vom îmbrăţişa modul de înţelegere einsteinian, ajungând să considerăm materia drept o formă de energie şi să vedem în sistemele fiziologice nişte câmpuri energetice interactive, doctorii vor începe să înlocuiască treptat vechile tratamente bazate pe medicamente şi tehnici chirurgicale cu metode de tratament mai subtile şi mai puţin agresive pentru organism. Noile sisteme de medicină subtil-energetică vor face mai mult decât să uşureze sau să îndepărteze simptomele diferitelor boli, ele vor acţiona, pozitiv, şi asupra cauzelor emoţionale, mentale, bioenergetice, ambientale şi spirituale ale bolii.

Viitorii medici ce vor trata cu ajutorul vibraţiilor vor fi mai mult decât nişte simplii doctori ce recomandă medicamente şi unguente. Ei vor fi vindecători şi vor avea capacităţi paranormale. Ei vor diagnostica dezechilibrele emoţionale şi perturbările bioenergetice care se pot manifesta într-un final sub formă de boală în corpul fizic.

Ei vor fi capabili să identifice acei factori biopsihoenergetici care pot predispune la boală şi îşi vor ajuta pacienţii să prevină bolile, învăţându-i să modifice ei înşişi aceste elemente ce creează dezechilibru. Medicii/ vindecătorii îşi vor învăţa pacienţii să-şi schimbe obiceiurile alimentare şi să practice exerciţiile fizice, le vor imprima noi modele de răspuns emoţional, le vor arăta tehnici de reducere a stresului şi, respectiv, de obţinere a relaxării şi, nu în ultimul rând, îi vor învăţa să mediteze, pentru ca, astfel, ei să descopere singuri care sunt cauzele reale ale bolilor şi suferinţelor lor.

Terapeuţii dedicaţi spiritualităţii vor fi de asemenea în stare să diagnosticheze dezechilibrele existente în corp la nivelul chakrelor şi meridianelor, printr-o diversitate de tehnici intuitive, dar şi cu ajutorul unor aparate noi şi extrem de performante. În afară de a prescrie tincturile vibratorii la care deja ne-am referit, ei vor dirija energia sunetului şi a laserului prin punctele de acupunctură şi vor face să circule în corp energiile vindecătoare prin punerea mâinilor. Totuşi, pentru ca vindecătorii spirituali să aibă succes în eliminarea bolilor, oamenii trebuie să înceapă a învăţa să-şi asume răspunderea pentru vieţile lor şi pentru revenirea din boală. Ei trebuie să formeze o echipă cu medicii, dacă vor să-şi aşeze vieţile înăuntrul unor tipare noi, care implică un mai bun echilibru şi coordonarea elementelor interactive ale minţii, trupului şi spiritului.

Oricât de greu le va fi unora să accepte, trebuie să începem a admite că reîncarnarea reprezintă un fapt real şi să vedem în aceasta un sistem prin care sufletul evoluează şi capătă experienţă. Pentru că a venit vremea să spunem că deseori boala apare în raport cu procesul de reîncarnare şi că intervine ca o experienţă din care sufletul are, iarăşi, ceva de învăţat. Numai când boala va fi înţeleasă în acest fel şi când vom accepta cu adevărat natura spirituală a conştiinţei, care încearcă să se manifeste prin intermediul trecătorului corp fizic, vom putea să corectăm dezechilibrele noastre emoţionale, să înlăturăm obstacolele şi să asimilăm lecţiile pe care

sufletul nostru le-a ales pentru noi. Am văzut că medicina clasică nu deţine toate răspunsurile în raport cu boala. Medicina subtil-energetică deţine într-adevăr soluţii pentru multe dintre problemele pe care metodele oficiale de tratament nu pot spera să le rezolve vreodată. Medicina vibraţională este revoluţionară atât prin teoriile sale, cât şi prin metodele de aplicare a acestora. Este un sistem de vindecare al căruia moment, în sfârşit, a sosit.

Discordia şi neliniştea de care este cuprinsă în acest moment planeta reflectă dezechilibrele de ordin emoţional şi spiritual prin care trec mulţi dintre oamenii lumii. Trebuie să începem a vindeca ne-sănătatea şi suferinţa la nivelul cauzelor şi nu la cel al efectelor. Pentru a putea accepta şi folosi metodele de vindecare vibraţională, trebuie să începem, fiecare, procesul de transformare personală, fără de care nu poate exista o adevărată vindecare fizică şi spirituală. Vedem deja cum anumite segmente ale omenirii au început să îşi transforme conştiinţa într-o manieră care îi determină a-i ajuta pe semenii lor să facă saltul spiritual necesar pentru alungarea suferinţei de pe planetă şi pentru aducerea pe Pământ a vindecării de ansamblu şi a păcii, fără de care acesta nu va putea supravieţui.

Medicina vibraţională pare a deţine unele dintre soluţiile de care are nevoie această lume bolnavă, dar ea nu va funcţiona decât dacă o facem noi să funcţioneze. Dacă sunt utilizate corect, metodele subtil-energetice de vindecare promit să creeze vindecarea, echilibrarea şi pacificarea planetei într-un grad fără precedent. Tratamentele vibraţionale pe care am început să le folosim îşi au originile în străvechile sisteme de vindecare care au fost păstrate în secret vreme de mii de ani. Poate că omenirea a început în sfârşit să îşi asume într-o măsură suficientă răspunderea pentru acţiunile sale, astfel încât cunoaşterea şi inspiraţia vechilor noştri învăţători spirituali să îşi facă din nou loc pe pământ în pragul Noii Ere.

Elementele cheie ce trebuie reţinute

1. Fiinţele umane sunt sisteme de energie dinamică care reflectă modelele de evoluţie ale sufletului. Conştiinţa umană învaţă, creşte şi evoluează în mod constant. Pe măsură ce acest proces dinamic va fi tot mai bine conştientizat, vom asista la o extindere a lui care, în cele din urmă, va produce schimbarea dinamicii energetice a întregii rase umane în ansamblu.

2. În general, majoritatea oamenilor se duc la medici spre a le fi tratat răul pe care îl acuză fără a se gândi că poate este nevoie să-şi schimbe, cumva, stilul de viaţă şi de gândire. Interacţiunea doctor-pacient nu poate avea un efect vindecător decât dacă există cooperare reciprocă şi o conştientizare sporită a ceea ce înseamnă această interacţiune din partea ambelor părţi. Oamenii trebuie să-şi asume răspunderea pentru propriile vieţi, urmând parţial sfatul medicilor.

3. Bolile noastre deseori pot reflecta, în mod simbolic, stările noastre interioare de agitaţie emoţională, de blocaj spiritual şi de ne-sănătate. Chiar dacă pot exista, într-adevăr, factori externi care au efecte negative, aceste efecte nu pot produce boală decât atunci când există o predispoziţie către aceasta. Componentele noastre energetice subtile, cum ar fi sistemele chakrelor şi meridianelor, traduc dificultăţile noastre de ordin emoţional şi spiritual în slăbiciuni fiziologice, care, în cele din urmă, pot determina cedarea unora dintre organele corpului fizic manifestându-se boala.

4. Când apare boala, aceasta este un semn că obstrucţionăm fluxul normal al conştiinţei creatoare şi al energiilor subtile ce susţin viaţa în cadrul ansamblului multidimensional format de corp, minte şi spirit. Boala ne avertizează că s-a întâmplat ceva în sistem. Zona afectată din punct de vedere energetic trebuie reechilibrată, dacă vrem să dobândim o sănătate de durată.

5. Multe dintre aspectele emoţionale/spirituale de bază pe care fiinţele umane încearcă să le pună la punct reflectă lecţiile cheie ale chakrelor. Aceste aspecte se referă la ancorarea în planul terestru, sexualitate, puterea

personală, iubire, voinţă, exprimarea creativă, viziunea interioară şi căutarea spirituală.

6. Când un individ are probleme în a exprima (cât mai bine) unul dintre aceste aspecte cheie ale vieţii, el poate bloca circulaţia energiei în chakra principală asociată acestui aspect, împiedicând, astfel, deplasarea energiei către sistemul/sistemele organice alimentat (e) de respectiva chakră. Aceste blocaje se pot în cele din urmă manifesta sub forma unor boli, dacă problema devine cronică, fapt care va constitui o experienţă educativă pentru personalitatea încarnată.

7. Dintre aspectele legate de chakre, nimic nu este mai important decât lecţia iubirii, întrucât aceasta oferă capacitatea de a-ţi exprima în mod nestingherit iubirea faţă de sine şi faţă de ceilalţi, străini sau cunoscuţi. Transformarea personală şi spirituală depind amândouă, în cele din urmă, de deschiderea şi înflorirea chakrei inimii, care chiar are aparenţa unei flori.

8. Frica şi înţelegerea greşită sunt cauzele de bază pentru multe dintre bolile, durerile şi suferinţele existente în lume. Deseori, când avem activată doar partea inferioară a conştiinţei noastre, suntem orbi în faţa cauzelor reale ale fricii noastre şi le proiectăm asupra lumii înconjurătoare, când, de fapt, problema se află înăuntru. Cheia în a dizolva şi vindeca aceste frici constă în a elimina blocajele chakrei inimii şi în a adopta atitudinea iubirii şi a iertării. Deschizându-ne centrul inimii şi permiţând, astfel, energiilor spirituale superioare să circule mai uşor prin noi, ne vom vindeca nu doar pe noi înşine, ci şi pe cei din jurul nostru.

9. Reîncarnarea este un sistem prin care sufletele, individualizări/particularizări ale energiei divine, pot evolua, învăţa şi atinge maturitatea spirituală, îmbogăţind astfel banca de date a cunoaşterii şi experienţei totale atât a lui Dumnezeu, cât şi a conştiinţelor individualizate reprezentate de suflete. Datorită conexiunii holografice dintre Dumnezeu şi toate aspectele creaţiei, vasta conştiinţă reprezentată de Dumnezeu este întotdeauna

conştientă de tot ceea ce se întâmplă în univers.

10. Sistemul reîncarnării le permite sufletelor să înveţe prin încercări şi experienţe avute de-a lungul multor vieţi petrecute în corpuri fizice. Atât experienţele pozitive, cât şi cele negative sunt depozitate în corpul cauzal şi, prin legea Karmei, ele ne pot influenţa vieţile viitoare.

11. Faptele reprobabile şi comportamentul nedrept sau crud dintr-o viaţă se pot transforma într-un handicap pe măsură într-o altă viaţă, ceea ce ne învaţă să vedem ambele părţi ale unui lucru. La fel, personalitatea încarnată poate dobândi avere, un înalt statut social şi recunoaştere ca o consecinţă a faptelor pozitive din vieţile anterioare. Filosofia reîncarnării ne permite să vedem în diferitele probleme de ordin fizic sau socioeconomic experienţe alese de către suflet pentru creşterea şi maturizarea spirituală a personalităţii fizice. Cum alege fiecare persoană să acţioneze într-o situaţie anume, în sensul că va folosi sau nu acea împrejurare ca pe o şansă de evoluţie spirituală, depinde de liberul arbitru al persoanei respective.

12. Au existat multe civilizaţii ale trecutului care au cunoscut adevărul despre reîncarnare şi despre anatomia umană multidimensională. Dintre acestea, enumerăm Lemuria, Atlantida, Egiptul şi Grecia. În ciuda perversităţii umane, a războaielor şi a corupţiei, au existat întotdeauna avanposturi spirituale secrete care au predicat despre natura divină a omenirii şi despre potenţialul nelimitat al acesteia.

13. De-a lungul secolelor, s-au încarnat mari maeştri care au reaprins flacăra străvechii înţelepciuni spirituale. Printre aceştia s-au numărat Lao-Tze. Confucius, Buddha, Zoroastru, Mohamed şi Iisus din Nazareth. După plecarea lor din lume, au apărut multe religii, fiecare predicând aceleaşi principii de bază, dar în versiuni uşor diferite. Ceea ce s-a pierdut odată cu trecerea anilor este natura simbolică a lecţiilor pe care au venit să le predea aceşti maeştri. Metaforele lor au fost interpretate ad-litteram, deseori într-o asemenea măsură, încât înţelesurile

spirituale reale au fost modificate ori s-au pierdut.

14. Medicina vibraţională reprezintă un demers medical bazat pe conceptul einsteinian ce stipulează că materia este o formă de energie şi că toate fiinţele umane constituie o succesiune de câmpuri energetice complexe aflate în echilibru dinamic. Câmpul (energetic al) materiei fizice este în echilibru cu aceste câmpuri (energetice) ale dimensiunilor superioare ce funcţionează după legile spaţiului/timpului negativ. Aceste câmpuri de materie/energie, începând cu cel eteric şi terminând cu cele de vibraţie foarte înaltă (spirituală) asigură informarea energetică, structurarea şi cunoaşterea de ordin superior a personalităţii încarnate. Scopul întregului aranjament structural este de a oferi un vehicul de exprimare pentru suflet, care trebuie să evolueze prin prisma experienţelor trăite în lumile materiei.

15. Medicina vibraţională încearcă să realizeze unitatea dintre personalitate şi Sinele Superior într-un mod mai profund şi care implică o comunicare mai bună. Modalităţile vibraţionale de vindecare contribuie la întărirea conexiunilor energetice dintre personalitate şi suflet în sine, prin reechilibrarea, în ansamblu, a complexului format din corp, minte şi spirit. Nu toate instrumentele vibratorii de vindecare funcţionează la nivelurile energetice superioare, dar intenţia şi scopul vindecătorului/ medicului spiritual este de a crea o perfectă coordonare între toate dimensiunile umane ale pacienţilor cu care are de-a face.

16. Pe măsură ce tehnologiile Noii Ere vor evolua în continuare şi vor apărea sisteme de producere a imaginilor care vor putea dovedi existenţa acestei anatomii umane multidimensionale la care se referă autorul cărţii de faţă, medicina vibraţională va fi acceptată la scară tot mai largă de către membri comunităţii medicale oficiale.

CAPITOLUL XIII

Descoperiri recente din medicina vibraţională

De când a fost publicată prima ediţie a Medicinei vibraţionale, acum mai bine de doisprezece ani, au existat

multe descoperiri interesante în domeniul medicinei vibraţionale. Scopul acestui capitol este de a se referi la unele dintre studiile de cercetare de curând publicate, de a face comentarii asupra unor tehnologii mai noi şi mai vechi şi de a dezbate în legătură cu rolul prezent şi viitor al vindecătorilor pe planeta noastră.

Revenirea liomeopatiei

Homeopatia este o formă tipică de medicină vibraţională. La puţină vreme după publicarea ediţiei din 1988 a *Medicinei vibraţionale* (exact o lună), în prestigiosul jurnal ştiinţific britanic Naturea fost publicat un studiu mai degrabă controversat în favoarea homeopatiei. Jacques Benveniste, un om de ştiinţă lucrând la INSERM, în Franţa (echivalentul francez al Institutelor Naţionale de Sănătate) a studiat efectele diluţiilor extrem de slabe ale antigenilor (substanţe care induc alergie) asupra bazofilelor. Bazofilele reprezintă celule speciale ale sângelui care conţin multe granule mici de histamină, substanţa responsabilă pentru reacţiile alergice clasice precum cele ale persoanelor care suferă de febra fânului. Oamenii se opun eliberării de histamine în organismul lor luând antihistamine. Când antigenii se unesc cu nişte receptori speciali de pe suprafaţa histaminelor, ei declanşează o reacţie ce determină pierderea de către bazofile a granulelor lor (degranularea) şi eliberarea de histamine în organism. Degranularea bazofilelor este un fenomen care a fost studiat în laborator şi este reproductibil. Benveniste a preparat diluţii tot mai slabe de antigeni (anticorpi cu structură specială), le-a amestecat cu bazofâlele şi a verificat ce se întâmplă cu celulele.

Potrivit teoriei clasice newtoniene, cantităţi tot mai mari de antigen ar trebui să producă reacţii celulare tot mai puternice, în conformitate cu aceeaşi linie de gândire, o soluţie tot mai diluată de antigen ar trebui să producă reacţii celulare tot mai mici. La o diluţie prea mare de antigen ar trebui să nu mai existe niciun fel de reacţie. De exemplu, dacă o soluţie diluată de antigen este atât de

slabă, încât nu conţine decât o singură astfel de moleculă, farmacologii ar fi gata să creadă că soluţia respectivă nu poate produce niciun răspuns fiziologic măsurabil.

Contrar acestei teorii, Benveniste a descoperit că diluţiile extrem de slabe de IgE (imunoglobulină E) conţinând mai puţin decât o moleculă de antigen, puteau în continuare induce reacţii semnificative ale bazofilelor, producând degranularea celulelor şi eliberarea de către acestea a granulelor de histamină. Benveniste a ştiut că rezultatele cercetării sale vor fi bulversanie şi că nu puteau fi publicate decât dacă şi alţi oameni de ştiinţă ar fi făcut experimentul cu pricina. După ce lucrarea sa a fost reprodusă experimental în mai multe laboratoare din întreaga lume, Benveniste a putut să-şi publice în sfârşit cercetarea în *Nature*. Totuşi, articolul a fost însoţit de un editorial al cărui autor se întreba dacă oamenii de ştiinţă ar trebui să se încreadă în rezultatele experimentale care se opun curentului majoritar al gândirii ştiinţifice. Într-adevăr, *Nature* a publicat un articol care părea să valideze principiile homeopatiei, un demers vindecător considerat drept pseudoştiinţă de către majoritatea cititorilor acestui articol. Furtuna iscată de această controversă pe tot cuprinsul globului a fost ca o bătălie între adepţii vechiului model newtonian de gândire şi teoreticienii noului val din ştiinţă care susţin punctul de vedere einsteinian.

Pentru a-şi asigura cititorii că nu era vorba despre nicio înşelătorie, *Nature* şi-a trimis propria sa echipă de investigaţie pentru a verifica metodele folosite în cercetare de Benveniste. Această echipă a inclus specialişti în statistică, pe editorul lui Nature şi un faimos magician cunoscut pentru capacitatea sa de a „demitiza fizica şi aşa-zisele fenomene paranormale”.

După ce savantul a repetat de patru ori, cu succes, experimentul, echipa de la Nature a reuşit să influenţeze, cumva, condiţiile de desfăşurare a experimentului prin crearea unei atmosfere pe care Benveniste a descris-o ca fiind una de circ.2 În urma „mişamaşurilor” făcute de respectiva echipă, Benveniste n-a mai avut acelaşi succes

în experimentele sale. Nature a publicat, în consecinţă, un alt articol, care se referea la ceea ce au descoperit membrii echipei şi care susţinea că experimentele cu diluţiile homeopatice erau totuşi o înşelătorie.

Ceea ce „experţii în demitizăre" nu au luat în considerare cu privire la experiment a fost faptul că, prin tot ceea ce au făcut, ei de fapt nu au încercat decât să măsoare efectele energiei subtile. Bernard Grad întreprinsese experimente privind efectele biologice ale vindecătorilor asupra pacienţilor suferind de depresie şi asupra apei, după cum încercase să verifice şi în ce măsură sau în ce fel pot influenţa ambele categorii procesul de creştere a plantelor. El arătase că apa este capabilă să stocheze energie subtilă (vezi capitolul 2). Într-un mediu pe care venirea echipei de la Nature l-a transformat într-unul atât de încărcat din punct de vedere emoţional, precum cel reprezentat de laboratorul lui Benveniste de la INSERM, eu consider că autorii experimentului au influenţat rezultatele mai mult decât şi-ar fi închipuit chiar „demitizatorii". Influenţa conştiinţei experimentatorilor nu a fost niciodată luată în considerare, pentru că nimeni nu s-a gândit vreodată la modelul subtilenergetic. Ceea ce cred eu este că acest „câmp de interferenţă", generat de prea zeloşii „demolatori" a constituit cauza principală pentru neputinţa cercetătorilor de a obţine din nou aceleaşi rezultate. Totodată, echipa de la Nature a ignorat faptul că primele trei încercări de degranulare a bazofilelor cu soluţii conţinând foarte puţin antigen au fost reuşite.

Benveniste a publicat mai târziu un studiu şi mai semnificativ de natură a valida fenomenul homeopatic. Următoarele sale experimente au arătat că remediul homeopatic *Apis mellifica* (folosit de homeopaţi pentru a trata persoanele suferind de alergie) de fapt inhiba degranularea bazofilelor, şi în cazul în care bazofilele erau expuse unor dozaje farmocologice, dar şi în cel în care se foloseau diluţii homeopatice de anticorpi anti-IgE.3Cu alte cuvinte, un remediu homeopatic folosit pentru tratarea

unor tipuri de alergie, de fapt inhiba eliberarea de histamine de către celulele sângelui. Acest efect era asemănător cu cel al antihistaminelor.

O altă descoperire neobişnuită făcută de Benveniste a fost că diluţiile foarte slabe sau homeopatice de anticorpi îşi încetează activitatea biologică, dacă sunt expuse acţiunii unor câmpuri magnetice. În cadrul unui experiment separat, Benveniste a studiat influenţa diluţiilor homeopatice de histamine asupra vaselor de sânge. Aceste diluţii cu o concentraţie histaminică submoleculară au fost în stare să influenţeze circulaţia sângelui din arterele coronariene ale unor cobai şi porci vii folosiţi pentru experiment. Pretratarea diluţiilor homeopatice histaminice fie cu câmpuri magnetice, fie cu căldură au făcut ca acestea să nu mai poată influenţa fluxul sanguin. Totuşi, când s-au creat soluţii implicând o mai mare concentraţie de histamine, acestea nu şi-au mai pierdut influenţa biologică atunci când au fost expuse contactului cu căldura sau cu câmpurile magnetice.4

Sensibilitatea diluţiilor homeopatice faţă de energii precum căldura, câmpurile magnetice sau chiar ultrasunetele, sugerează că remediile homeopatice sunt într-adevăr nişte medicamente energetice bazate pe mecanisme de funcţionare care diferă de cele ale medicamentelor convenţionale folosite de farmacologii şi medicii newtonieni. Homeopatia modernă a mai făcut verificări asupra acestui efect de „ştergere a memoriei energetice”. Medicii homeopaţi le reamintesc deseori pacienţilor lor să nu-şi lase remediile homeopatice lângă televizoare, magneţi sau surse puternice de căldură pentru că un asemenea gen de expunere întrerupe bioactivitatea remediilor.

Şi mai fascinant este faptul că activitatea biologică a unor substanţe precum histamina poate fi transferată energetic apei distilate fără a exista un contact direct cu apa. Unele sisteme radionice cum ar fi aparatul Rae, fabricat în Anglia, au fost utilizate vreme de mulţi ani de către terapeuţii homeopaţi. Dispozitivul al cărui nume l-am

menţionat reprezintă un cadru metalic în interiorul căruia sunt decupate două cavităţi, aşezate în linie şi care sunt conectate între ele printr-un circuit electric special şi printr-un potenţiometru. Homeopatul aşază un flacon de sticlă care conţine o substanţă activă într-una dintre cavităţi şi o mică sticlă cu apă distilată în cealaltă cavitate. Potenţiometrul poate fi reglat pentru a se realiza transferul direct al energiei (aceeaşi putere) sau poate fi reglat în vederea producerii unei puteri/potenţe homeopatice care să oscileze între I şi IM (echivalentul a un milion de diluţii ale substanţei originale). Prin utilizarea unei tehnologii electronice sau radionice similare, Benveniste a transferat activitatea biologică a histaminelor în nişte fiole sigilate conţinând apă distilată. În experimentele ce au urmat, el a verificat dacă apa din aceste fiole prezenta într-adevăr activitate biologică şi capacitatea de a influenţa sistemele vii.5

Eu personal am avut ocazia să constat că soluţiile homeopatice au într-adevăr o activitate biologică semnificativă. O pacientă bolnavă de cancer de care mă ocupam acuza efecte secundare severe (diaree, greaţă, inflamaţii ale maxilarelor) în urma chimioterapiei. Cineva îmi spusese că o concentraţie homeopatică de IM a medicamentelor folosite pentru chimioterapie ar putea reduce efectele toxice din corpul pacientei. A fost consultată o farmacie americană specializată în vânzarea produselor homeopatice pentru a se vedea dacă se poate realiza o asemenea soluţie. Din nefericire, echipamentul de care dispunea această farmacie nu permitea crearea unor diluţii atât de mari. În cele din urmă, am apelat la un medic homeopat care deţinea un aparat Rae şi l-am convins să realizeze concentraţia de IM a medicamentelor 5FU (5 Fluorouacil) şi Leucovoran. Când pacienta bolnavă de cancer a ingerat picăturile homeopatice astfel realizate, în timpul şedinţelor ei săptămânale de chimioterapie, simptomele toxice acuzate anterior s-au redus cu aproape 70%.

Faptul că activitatea biologică a substanţelor poate fi

transferată, energetic, apei, vine să susţină ipoteza că remediile homeopatice şi alte tipuri similare de remedii vibraţionale nu au o bază moleculară. Din nefericire, agenţiile federale care deţin controlul asupra întrebuinţării unor dispozitive radionice precum aparatul Rae, nu pot accepta ca instrumentele medicale să fie folosite în alte moduri decât cele corespunzând modelelor şi mecanismelor de acţiune newtoniene. Dispozitive precum aparatul Rae sunt de fapt considerate ilegale în Statele Unite ale Americii în momentul de faţă, şi o parte dintre ele chiar au fost confiscate de autorităţi. Oricum, informaţiile obţinute prin folosirea lor dovedesc încă o dată că homeopatia este o formă importantă de terapie vibraţională.

Lumea fizicii a creat noi modele teoretice care ne ajută să înţelegem mai bine mecanismele energetice ale homeopatiei. Fizicianul italian Emilio del Giudice sugerează că, interesant, „câmpurile de radiaţie ale moleculelor încărcate electric creează o interacţiune între dipolii electrici" ai moleculelor de apă, producând astfel o polarizare permanentă a apei. Moleculele de apă devin în acest fel coerente, întrucâtva la fel ca undele laser. 6 Astfel, în ceea ce priveşte un remediu homeopatic, reorganizarea coerentă a moleculelor de apă lasă o semnătură energetică a substanţei în apă. Această semnătură este transferată prin rezonanţă corpului fizic (el însuşi un câmp coerent de materie) atunci când remediul homeopatic este ingerat. Prin puternica cuplare energetică determinată de starea (materială) coerentă a corpului, se produce un transfer al informaţiilor de ordin energetic către acesta şi o modificare corespunzătoare a frecvenţei câmpului electromagnetic al sistemelor celulare ale corpului. Această schimbare de frecvenţă influenţează apoi reacţiile biochimice la nivel celular. Del Giudice sugerează că biochimia celulară reprezintă de fapt un proces susţinut de activitate a unor câmpuri energetice". Dacă structura energetică stocată în apă este de natură electromagnetică sau magnetoelectrică „acest lucru trebuie verificat, şi el,

pe cale experimentală. În orice caz, există tot mai multe dovezi că homeopatia şi alte terapii vibraţionale au de-a face cu transferul unor şabloane sau modele informaţionale energetice de o anume frecvenţă şi nu cu efectele moleculare directe.

Au existat multe alte studii importante despre homeopatic care au fost publicate, din 1988 încoace, în diverse reviste şi jurnale esoterice de cercetare ştiinţifică. Publicarea studiului lui Benveniste în *Nature* a reprezentat un moment de cumpănă. Editorul ziarului a fost atât de înspăimântat de implicaţiile studiului, încât au fost luate măsuri puternice pentru a se încerca denigrarea celor descoperite. Într-un fel, acest lucru nu a făcut decât să creeze o polemică şi mai aprinsă în rândul opiniei publice cu privire la homeopatic. Pe de altă parte, Benveniste şi alţi cercetători s-au simţit astfel şi mai motivaţi în a oferi noi dovezi referitoare la adevărul convingerilor lor. Totuşi, studiile de cercetare asupra eficacităţii clinice a homeopatici au continuat să nu apară în literatura medicală consultată de majoritatea doctorilor. Această tendinţă ar putea lua însă alt curs, până la urmă.

Publicarea în revistele medicale americane a studiilor de cercetare care folosesc două grupuri experimentale reprezintă ceva nou. Faptul că homeopatia începe să fie tot mai acceptată de către comunitatea medicală este dovedit de un studiu recent publicat în revista medicală *Pediatrics*. Optzeci şi unu de copii nicaraguaeni, cu vârste cuprinse între şase luni şi cinci ani, prezentând simptome de diaree acută, au făcut parte dintr-un experiment menit a compara efectele unui remediu homeopatic recomandat în mod curent cu cele ale medicamentelor care se folosesc de obicei în asemenea cazuri. Copiii care au fost trataţi homeopatic au prezentat o ameliorare mult mai rapidă a sănătăţii decât cei din grupul celălalt, trataţi în mod clasic.8 Deşi rezultatele terapeutice descrise în acest studiu nu sunt chiar uluitoare, faptul că ele au fost raportate într-o revistă medicală de prestigiu a fost cu adevărat uluitor.

Folosirea remediilor homeopatice a început să se extindă în Statele Unite în ultimii câţiva ani, ca urmare a unui interes mărit din partea consumatorilor, fapt care nu a fost ignorat de companiile farmaceutice. De fapt, o serie de societăţi farmaceutice chiar au cumpărat companii de medicamente homeopatice. Societăţile farmaceutice întrevăd viitorul şi se pregătesc pentru inevitabilele schimbări de mentalitate, dar şi de natură economică, care vor veni. Investind în homeopatic, aceste companii de medicamente vor putea să domine piaţa în creştere a remediilor vibraţionale. În ultimul an, am constatat o sporire a numărului de reclame radio-TV în favoarea remediilor homeopatice. Am fost chiar mai surprins când, de curând, am primit un mail prin care un lanţ de magazine farmaceutice îmi aducea la cunoştinţă că pot cumpăra produse homeopatice la un preţ redus.

Un recent sondaj de opinie privitor la preferinţele medicale întreprins în Statele Unite ale Americii a scos la iveală faptul că unu din patru americani urmează sau preferă o formă de terapie alternativă. Aceasta înseamnă că mai mult de un miliard de dolari sunt cheltuiţi anual de către consumatori în favoarea unor tratamente care diferă de cele ale medicinei convenţionale. Deoarece acest interes crescând faţă de medicina alternativă are un efect economic puternic, din ce în ce mai mulţi medici au început să se informeze în legătură cu aceste alt fel de metode de vindecare. Există acum câteva noi şcoli medicale în America care oferă cursuri studenţilor despre tratamentele medicale alternative. Revistele medicale de mare popularitate publică articole ce verifică motivele pentru care pacienţii caută alte moduri de însănătoşire şi ce investighează natura acestor tratamente „neortodoxe”.

Majoritatea doctorilor consideră că această popularitate în creştere a medicinei alternative provoacă o tot mai mare competiţie între medicina clasică şi medicina alternativă. Ca o ironie, acelaşi gen de competiţie, dictat mai ales de raţiuni economice, a existat şi acum mai bine de o sută de ani în America, când a fost înfiinţată Asociaţia

Medicilor Americană, ca un răspuns la crearea, cu câţiva ani mai devreme, a Asociaţiei Homeopatice Americane. Doctorii de la mijlocul anilor 1800 au început să simtă că interesele lor financiare sunt întrucâtva ameninţate de medicina homeopatică şi au decis să se organizeze în aşa fel încât să-şi menţină privilegiile. Înainte de 1900, majoritatea spitalelor de pe cuprinsul Statelor Unite ale Americii erau spitale homeopatice. Legea Flexner, aprobată la începutul anilor 1900, a determinat schimbarea pentru totdeauna a structurii şcolilor medicale şi a genului de învăţătură predată în cadrul acestora. Noua legislaţie prevedea că numai „medicina ştiinţifică" poate fi predată în şcolile medicale. Dat fiind că mecanismele de acţiune ale homeopatici erau prea puţin înţelese în vremea aceea (deşi succesele obţinute prin folosirea ei erau mari), educaţia de tip homeopatic a fost eliminată din programele şcolare medicale, iar spitalele medicale s-au rărit. Doar în ultimii douăzeci-treizeci de ani au început să se facă din nou studii importante asupra homeopatici. Tehnologiile destinate biomăsurătorilor au devenit mai sensibile şi mai sofisticate, la fel ca şi înţelegerea ştiinţifică asupra naturii energetice a materiei.

Homeopatia revine treptat pe scena medicală americană, nu pentru că atitudinile doctorilor se schimbă, ci pentru că piaţa medicamentelor este acum impulsionată de apariţia unor consumatori inteligenţi şi cu o altă viziune. Importantul studiu întreprins de David Eisenberg cu privire la folosirea într-o măsură tot mai mare a terapiilor alternative a pus în evidenţă faptul că oamenii care se îndreaptă către terapiile alternative sunt, de obicei, deştepţi şi bine educaţi.9 Faptul că tot mai mulţi oameni inteligenţi optează pentru alte feluri de medicină şi medicamente determină o schimbare treptată de atitudine în rândul medicilor, farmaciilor, reţelelor de medicamente şi chiar şi în cadrul a ceea ce am putea numi industria americană a asigurărilor medicale. Recent, companiile Blue Cross şi Blue Shield din statele Washington şi Alaska au întreprins demersuri în vederea creării unor programe

de asigurare ce vor include şi practicile medicale alternative. Aceste companii de asigurări au simţit că aceste demersuri sunt necesare pentru a le asigura în continuare competitivitatea pe piaţa medicală.

Interesul tot mai mare manifestat de americani în legătură cu terapiile alternative a produs frământări la nivelul structurii medicale decizionale şi administrative şi, după ce s-au ţinut tot felul de consilii şi de dezbateri pe această temă, în cadrul Institutelor Naţionale de Sănătate s-a creat un subdepartament numit Oficiul de Medicină Alternativă. OMA îşi propune să aloce mici fonduri în vederea studierii unor terapii alternative de diverse tipuri. Printre primii beneficiari ai fondurilor OMA s-a numărat Michael Goldstein de la UCLA, pentru descoperirile sale din domeniul homeopatiei.

Dacă în Statele Unite homeopatia se bucură de o tot mai mare popularitate, ea a fost întotdeauna privită cu respect pe scena medicală a Europei. Într-adevăr, homeopatia este practicată în mod comun în multe ţări europene. În Anglia, Germania, Franţa şi Belgia, de exemplu, care sunt înţesate de farmacii cu produse homeopatice, există mult mai puţine restricţii în ceea ce priveşte libertatea de alegere. În Franţa, patru şcoli medicale formează în fiecare an o mie de noi doctori, cu drept de practică, în cadrul unor cursuri cu durata de trei ani şi care oferă cunoştinţe despre homeopatic, acupunctură şi medicina naturistă. În Olanda, majoritatea companiilor de asigurări medicale includ homeopatia şi acupunctura în pachetele lor de servicii. În ceea ce priveşte anumite tendinţe din domeniul îngrijirii sănătăţii, Statele Unite ale Americii au rămas mult în urma Europei. Aici au început să fie folosite în mod comun unele medicamente cu cinci-şapte ani înainte ca ele să apară pe scena medicală americană. Acelaşi lucru, se pare, şi în privinţa terapiilor medicale alternative, după cum o arată modificările din domeniul sănătăţii care intervin de-abia acum în America.

Esenţele florale şi elixirele vibratorii

De la prima publicare, în 1988, a *Medicinei vibraţionale*, utilizarea în scopuri terapeutice a esenţelor florale a cunoscut o renaştere internaţională. Esenţele florale descrise iniţial de această carte au fost în mare parte cele produse de Remediile Florale Bach, Pegasus Products şi de Flower Essence Society din California. Tot mai multe grupuri de *floroterapeuţi* din întreaga lume, ca să-i numim în felul acesta, au început să comunice între ele, împărtăşindu-şi descoperirile ce privesc aplicarea esenţelor preparate din diverse specii de flori indigene. Există acum în multe regiuni ale Americii grupuri care produc esenţe florale, din deşerturile Arizonei până la ţinuturile îngheţate ale Alaskăi. De asemenea, floroterapeuţi din tot felul de ţări prepară esenţe din flori ce cresc în Franţa, Olanda, India, Australia etc.

Există floroterapeuţi care învaţă să combine cunoaşterea şi tehnicile acupuncturii, ale medicinei naturiste şi ale homeopatici cu folosirea esenţelor florale. Unii practicieni din domeniul terapiei florale întrebuinţează diluţii foarte mari de esenţe florale pentru a elibera, astfel, mai multă energie şi forţă vitală către pacienţi. Un floroterapeut australian, dr. Vasudeva Barnao, a inventat o metodă pe care el o numeşte acupunctura florală în cadrul căreia se aplică, prin acupresiune, esenţe florale în diferite puncte de acupunctura ale corpului. Un alt produs vibratoriu provenind din flori, având denumirea de *Vita fi o rum*, a fost creat de Elizabeth Bellhouse din Anglia. Vita Florum este produs sub formă de soluţii apoase, alifii, pilule, uleiuri şi prafuri care conţin energia vibratorie a florilor. Pe lângă acupunctura florală, adepţii magicului Vita Florum aplică uleiuri şi prafuri de Vita Florum peste punctele corporale ce corespund diferitelor chakre şi în zonele controlate de acestea spre o obţine efecte locale cât mai eficiente. Esenţele florale împreună cu remediile vibraţionale constituite încep să aibă o aplicabilitate tot mai largă şi ele constituie tema multor conferinţe internaţionale, în cadrul cărora floroterapeuţii din întreaga lume îşi expun ideile şi experienţele.

În afară de tot mai multele esenţe florale, folosite în calitate de instrumente de vindecare vibraţională, pe scena terapeutică apar şi alte tincturi vibratorii. Sabina Pettitt din Victoria, British Columbia, fondatoarea „vibroinstrumentelor" Pacific Essences şi organizatoarea unor dintre conferinţele internaţionale despre esenţele florale, a lucrat cu esenţele vibratorii extrase din vegetalele de pe fundul oceanului pentru a vindeca la nivel subtil-energetic. Fred Rubenfeld, patronul actual al Pegasus Products, din Boulder, Colorado, a distribuit esenţe florale şi elixire din pietre preţioase ani de zile. El produce acum o nouă categorie de tincturi vibratorii care sunt făcute din lumina captată de la stele şi planete. Majoritatea esenţelor florale şi a elixirelor din pietre preţioase sunt produse prin folosirea luminii astrului nostru local, soarele, pentru amprentarea apei (şi alcoolului) cu diverse modele sau structuri energetice. Totuşi, spre deosebire de esenţele vibratorii convenţionale, aceste elixire stelare create în mod intuitiv conţin energia şi modelele informaţionale ale unui număr de stele şi planete. Informaţiile privind folosirea lor, ca şi în cazul substanţelor create anterior de Pegasus Products, provin din surse mediumnice. Aflarea efectelor acestor esenţe şi a originilor lor stelare poate oferi o nouă şi fascinantă viziune cosmică asupra naturii posibile a vieţii din unele colţuri ale universului nostru.10

Dacă esenţele florale şi elixirele stelare folosesc apa ca mediu de depozitare, şi uleiurile esenţiale pot fi folosite ca medii de stocare energetică. Puternicele extracte din plante şi flori pot fi asimilate de corp sub formă de mirosuri (aromaterapie), întrucât aromele pătrunzătoare ale uleiurilor au importante efecte vindecătoare asupra omului. În cadrul unei alte forme de terapie, denumită „aromaterapie subtilă, diluţii foarte slabe ale acestor uleiuri esenţiale sunt aplicate direct, prin masaj, asupra regiunilor corporale controlate de diferite chakre pentru a se crea reechilibrarea vibratorie. 11 Domeniul vindecării cunoaşte apariţia continuă a unui număr tot mai mare de

noi şi neobişnuite tincturi, uleiuri, pastile şi prafuri vindecătoare. Diversitatea acestora limitată numai de imaginaţia intuitivă a terapeuţilor, care par a fi redescoperit o foarte veche artă a vindecării.

Instrumente electromagnetice de vindecare şi soluţia pentru cancer: *reabordarea trecutului dintr-o perspectivă nouă*

Spitalele de astăzi folosesc medicina vibraţională sau energetică într-o multitudine de forme. Din perspectivă clinică, o componentă principală a medicinei energetice o reprezintă vindecarea electromagnetică. Secţiile de terapie fizică folosesc aparate ce produc ultrasunete pentru a calma durerile musculare; de asemenea, acestea utilizează aparate SNET (Stimulare Nervoasă Electrică Transcutanată) pentru a suprima, prin proces electric, durerile. Ortopezii lucrează cu stimulatori pentru oase care emit câmpuri electromagnetice pulsatorii pentru a accelera vindecarea fracturilor. Departamentele de radiologie pulverizează într-un mod nedureros pietrele rinichilor prin unde acustice folosind nişte aparate numite „declanşatorii de unde şoc”. În camerele de operaţie, chirurgii întrebuinţează scalpele cu laser pentru a extirpa fierea. Departamentele de oftalmologie utilizează cu regularitate laserul pentru a preveni orbirea care se poate produce la diabetici. În secţiile de oncologie, pacienţii bolnavi de cancer sunt supuşi unor terapii intensive cu raze X, radiaţii corpusculare şi alte tipuri de radiaţie. Deşi terapiile cu radiaţii au servit cu succes la tratarea unor forme de cancer, există multe genuri de cancer care nu pot fi vindecate prin radiaţii sau prin combinarea radiaţiilor cu alte metode medicale sau chirurgicale clasice. Se poate ca doctorii să fi deţinut odată cheia vindecării energetice a cancerului. Dar s-a întâmplat ceva cu această cunoaştere nepreţuită. La scurtă vreme după publicarea în 1988 a cărţii mele, *Medicina Vibrafională*, am aflat despre un studiu de cercetare asupra tratării cancerului pe care medicina oficială l-a tăinuit până de curând. Se pare că orice tip de cancer poate fi vindecat prin aplicarea la o

anume frecvenţă a energiei electromagnetice. Un pionier al muncii de cercetare care a trăit în anii 1930, pe numele său Royal R. Rife şi-a dedicat întreaga viaţă, practic, demonstrării legăturii dintre cancer şi energia electromagnetică. ’2

Royal Rife, un strălucit cercetător, clarvăzător, din San Diego, California, şi-a început căutarea soluţiei împotriva cancerului în anii 1920.13 Primul său succes l-a reprezentat inventarea Microscopului Universal Rife, un instrument optic cum nu mai exista în vremea sa care se baza pe un sistem optic cu cuarţ, neobişnuit. Microscopul putea mări celulele vii, bacteriile şi chiar virusurile de aproape treizeci de mii de ori.

Creaţia lui Rife nu semăna cu microscoapele moderne, folosite în primul rând pentru a privi specimenele care au fost omorâte, încălzite şi impregnate cu anumite substanţe pentru a se putea observa, la ele, anumite caracteristici celulare. În plus, Microscopul Universal Rife era unic şi prin faptul că putea lumina specimenele cu lumină polarizată. În lumina polarizată, fiecare microorganism avea o culoare a sa, particulară, identificabilă.

Una dintre descoperirile importante ale lui Rife a fost că fiecare organism îşi are propria sa frecvenţă de rezonanţă, ceea ce Rife a numit Ritmul Mortal de Oscilaţie (sau RMO). Având o cultură bacteriană sub microscop, Rife obişnuia să pună în funcţiune un generator de frecvenţă, denumit astăzi Raza Fasciculară Rife, care producea un câmp electromagnetic acordat la această frecvenţă a RMO (determinată în mod empiric). La câteva momente de la activarea câmpului şi de la atingerea frecvenţei potrivite, orice bacterie înceta să se mai mişte şi murea. El a descoperit că poate utiliza Raza Fasciculară Rife şi asupra oamenilor infectaţi cu o anume bacterie şi că putea, astfel, vindeca oamenii de bolile infecţioase. De exemplu, indivizii cu osteomielită cronică (infecţie recurentă a oaselor), în raport cu care tratamentele obişnuite nu avuseseră niciun efect vreme de luni de zile, se vindecau repede, după

perioade scurte de tratament cu Raza Fasciculară Rife. Rife putea distruge bacteriile obişnuite, putea vindeca infecţiile cronice şi putea învinge chiar şi cancerul, prin distrugerea cauzelor microbiene ale bolii. Folosind pur şi simplu numai principiul rezonanţei vibratorii, Rife putea distruge bacteriile şi virusurile la fel de uşor cum spargi un pahar prin emiterea sunetului de rezonanţă.

Rife a iscat o controversă în momentul în care şi-a expus „teoria" sa despre producerea cancerului. Rife credea că această boală este cauzată de un virus sau microorganism denumit „BX". Folosindu-şi propriul microscop, Rife a putut izola în repetate rânduri acest organism de specimenele de ţesut canceros primite de la colegii săi chirurgi. Rife a putut injecta acest organism BX în animale de laborator şi le-a îmbolnăvit pe toate de cancer. Acest lucru a confirmat ipoteza sa cu privire la etiologia virală a cancerului. (Deşi Rife a fost puternic criticat de autorităţile medicale din vremea sa, multe laboratoare specializate în cercetarea cancerului au descoperit de atunci dovezi în legătură cu prezenţa unui ADN viral în cadrul unor forme de cancer uman. Acestea au descoperit de asemenea un număr de virusuri care produc cancerul la animale.) Având astfel confirmarea că „BX" reprezintă cauza cancerului, Rife s-a hotărât să descopere RMO-ul acestuia, sau frecvenţa de rezonanţă fatală. Rife a descoperit această frecvenţă cheie. El şi-a expus animalele experimentale, care aveau tumori induse prin BX, Razei Fasciculare Rife de frecvenţă potrivită.

Toate tumorile canceroase s-au dezintegrat, iar animalele s-au însănătoşit. După aceasta, Rife a trecut la tratarea persoanelor bolnave de cancer.

În 1934, Rife a participat la un studiu de cercetare asupra cancerului întreprins la Universitatea din Carolina de Sud. Aici el a folosit Raza Fasciculară Rife asupra unui număr de 16 pacienţi prezentând diverse forme de cancer final. În cadrul unor şedinţe zilnice a câte trei minute fiecare, el Le-a aplicat acestora frecvenţa RMO a organismului BX. La trei luni după aceea, paisprezece

dintre pacienţi au fost declaraţi vindecaţi de un colegiu format din cinci doctori. Acest procentaj de vindecare, de 90%, a tuturor formelor de cancer nu a mai fost atins până astăzi!

V-aţi putea întreba de ce nimeni nu a auzit de Raza Fasciculară Rife, dacă ea a avut un asemenea succes în tratarea cancerului şi a bolilor infecţioase? în mod trist, cercetarea a fost întreruptă de autorităţile medicale, influenţate din umbră de un anume Morris Fishbein, redactor-şef la iarna (Jurnalul Asociaţiei Medicale Americane) care a încercat să cumpere Raza Fasciculară Rife, pentru a avea un control deplin, exclusiv, asupra folosirii ei. Fishbein (care mai târziu a fost arestat pentru afaceri necurate) a fost refuzat cu dispreţ de Rife când i-a propus respectiva „afacere". Fishbein a decis că, dacă nu poate avea controlul asupra terapiei, atunci nu-i rămâne decât s-o distrugă. Un laborator special construit pentru studierea descoperirii lui Rife a luat foc în mod misterios şi a ars până la temelie. Rife a fost târât prin tribunalele Californiei, în baza unor acuzaţii false. Atât de puternice erau relaţiile lui Fishbein cu grupurile medicale influente ale vremii, încât mulţi doctori care foloseau cu succes Raza Fasciculară Rife au trebuit să renunţe la întrebuinţarea ei pentru a nu fi trecuţi pe lista neagră. Deoarece Raza Fasciculară Rife a fost interzisă de oameni lacomi şi lipsiţi de scrupule, acest tratament eficient împotriva cancerului a fost trimis în groapa uitării.

Se pare însă că Rife nu a fost singurul cercetător care a experimentat folosirea unui dispozitiv cu câmp electromagnetic pentru a trata cancerul. În Paris, în 1926, George Lakhovsky, un inginer născut în Rusia, a creat un instrument numit oscilatorul cu undă multiplă (OUM), care putea să vindece cancerul plantelor şi al oamenilor.14 Astăzi, oscilatorul cu undă multiplă este un alt dispozitiv interzis de Federaţia Medicilor, fiind considerat un „truc medical". În timpul anilor 1960, omul francez de ştiinţă Antoine Priore a inventat un dispozitiv cu câmp electromagnetic care se pare că putea să vindece cancerul

animalelor de laborator.15 Alocarea de fonduri pentru cercetările lui Priore a continuat şi în anii 1970, în ciuda opoziţiei manifestate de autorităţile medicale şi în mijlocul unei aprinse controverse. Unul dintre cei mai faimoşi cercetători din S.U.A. care au studiat vindecarea cancerului cu ajutorul energiei a fost Wilhelm Reich. În timpul anilor 1930 – 1940, Reich a construit o cutie specială denumită „acumulatorul de orgon”, un gen de condensator pentru energia subtilă. Dispozitivul orgonic stoca o energie subtilă produsă în mod natural pe care Reich a numit-o „orgon”. Reich şi alţi medici au tratat cu succes cancerul, în câteva rânduri, folosind acest aparat. La fel ca şi Royal Rife, Reich a emis ipoteza că boala secolului s-ar datora unui microorganism. Reich a numit acest microorganism „bacilul T”.

Teoria originii virale sau inicrobiene a cancerului a început să fie sprijinită şi de unii cercetători moderni. Totuşi, se pare că infecţia produsă de un virus nu este singurul factor care declanşează cancerul. La fel ca Rife, Reich a izolat bacilii T de ţesutul canceros, dar el a descoperit prezenţa aceluiaşi organism şi la oamenii sănătoşi. Reich a presupus că blocajele fiziologice şi emoţionale ale oamenilor determină modificări metabolice şi energetice în ţesuturile lor organice şi în sistemele imunitare, care în cele din urmă creează mediul propice pentru apariţia cancerului. El a considerat că devastatorul cancer s-ar datora acestei stări de devitalizare bioenergetică care într-un fel permite formarea celulelor canceroase în corp.

Mai de curând, biologul de origine franceză Gaston Naessens a adăugat detalii importante la ceea ce ar putea constitui o idee alternativă cu totul diferită în ceea ce priveşte producerea cancerului. Pentru a studia etiologia microbiană a cancerului, Naessens (la fel ca şi Rife, înaintea sa) a folosit un microscop foarte puternic care i-a permis să studieze celule şi microorganisme vii extrem de mici. În timpul examinării sângelui, Naessens a descoperit nişte particule vii de dimensiuni subcelulare pe care el le-a

numit „somatide”, care puteau fi cultivate în afara corpului, în medii de hrănire speciale. S-a observat că aceste somatide erau de natură electrică şi că reprezentau de fapt nişte foarte mici condensatori energetici vii. Conform opiniei lui Naessens, somatidele urmau un ciclu de evoluţie compus din trei faze în interiorul sângelui. Şi mai important, se pare că, în cadrul acestui ciclu comportând trei etape, somatidele ar fi fost esenţiale pentru sănătatea organismului.

Totuşi, Naessens a descoperit că atunci când sistemul imunitar al omului sau al animalului era destabilizat, somatidele erau supuse unui proces patologic evolutiv implicând şaisprezece stadii, pe parcursul căruia aspectul lor se schimba într-un mod cât se poate de evident. Microscopul a permis constatarea directă a faptului că acelaşi organism lua şaisprezece forme morfologice diferite, având la început structurarea unui bacii, apoi a unui spor şi în final pe cea a unei fungi. Acest comportament a fost observat şi de Rife, în 1930, în cazul microbului BX izolat de ţesutul canceros. Astăzi, această teorie a microorganismelor pleomorfice este la fel de controversată ca pe vremea lui Rife. Microbiologii moderni nu acceptă că bacteria s-ar putea transforma în spor şi apoi în ciupercă, ca să nu vorbim de virus. Din perspectiva lor, ar fi ca şi când un măr s-ar transforma în portocală. Dar teoriile lui Naessens şi Rife se bazau pe observaţie microscopică directă. Întrucât tehnicile microscopice anterioare se bazau pe studierea unor organisme moarte, special tratate, vechii cercetători nu au putut sesiza ciclurile de transformare suferite de aceşti agenţi microbieni.

Naessens a fost primul cercetător care a propus teoria organismelor pleomorfice. Controversa cu privire la microbii pleomorfici datează încă din vremea microbiologului francez Antoine Bechamp, un rival al lui Louis Pasteur. Cercetările lui Bechamp au condus la descoperirea faptului că toate celulele plantelor şi animalelor conţin nişte mici granule moleculare pe care el

le-a numit „microzime” şi care se transformă, în anumite condiţii, în bacterii. De asemenea, el credea că microzimele se pot, în cele din urmă, transforma în nişte microorganisme aducătoare de boală în cazul modificării climatului organic, intern. Bacteriologul german Guenter Enderlein, un alt susţinător al teoriei microbului pleomorfic, a cercetat şi el, la rândul său, mostre de sânge, viu, la microscop. Enderlein a descoperit nişte microorganisme minuscule, semănând cu somatidele lui

Naessens, pe care le-a numit „protite”. Ca şi Naessens, el a aflat că aceşti mici microbi, cu structură proteinică, trăiau în armonie cu corpul în interiorul unui sânge şi al unui ţesut normal, dar sufereau modificări negative, treptate, atunci când se produceau schimbări drastice în mediul intern al corpului. Enderlein credea că ceea ce determină transformarea protitelor în bacterii şi ciuperci dăunătoare pentru sănătate este radiaţia şi contactul cu agenţii cancerigeni. El mai credea că regimurile alimentare bogate în grăsimi animale şi în proteine pot fi ceea ce determină transformarea acestor microbi inofensivi în particule foarte toxice, de natură a favoriza apariţia unor boli precum cancerul, leucemia sau SIDA. Enderlein a creat în celei din urmă nişte medicamente menite a împiedica microbii pleomorfici că atace celulele corpului şi a obliga microbii să revină la structura lor anterioară, inofensivă.

I la fel ca Enderlein, Gaston Naessens a observat că modificările apărute în climatul organic intern, ca şi slăbirea sistemului imunitar, conduc la evoluţia negativă a somatidelor. Această defectare a sistemului imunitar se poate datora mai multor tipuri de traume suferite de organism. Asemenea traume se pot datora expunerii la radiaţii, contactului cu substanţe chimice poluante, accidentelor, şocurilor şi chiar stărilor de depresie. Această idee că depresiile şi emoţiile reprimate creează condiţii favorabile cancerului în ţesuturile corpului a fost exprimată şi de Wilhelm Reich, atunci când acesta căuta să-şi explice în ce fel bacilii T ar putea fi, cumva, asociaţi

cu producerea cancerului în condiţiile devitalizării bioenergetice. Poate că bacilul T descoperit de Reich era unul şi acelaşi lucru cu microbul BX descoperit, anterior, de Rife sau cu somatida lui Naessens.

INaessens a studiat sângele unor indivizi suferind de boli diferite prin natura lor, pornind de la scleroza în plăci şi artrita reumatoidă şi mergând până la cancer şi SIDA, reuşind ca în cele din urmă să stabilească o legătură între formele patologice implicate de ciclul transformational, în şaisprezece trepte, al somatidelor şi toate aceste boli devastatoare. Tratamentul propus de el, care a fost eficient în cazul multor boli, incluzând cancerul, a fost injectarea intralimfatică a unui compus pe bază de camfor numit „714-X”. După Naessens, un agent co-carcinogen (un factor C-Cancerigen K, sau CKF) este produs de celulele afectate de somatidele patologice. Aparent, CKF are un puternic efect inhibitor asupra celulelor sistemului imunitar. În – conformitate cu teoria modernă a controlului imunitar, celulele sistemului imunitar distrug, în mod normal, celulele canceroase anormale. Prin paralizarea sistemului imunitar, „CKF anulează capacitatea corpului de a îndepărta celulele canceroase, creând astfel condiţii patologice ce favorizează dezvoltarea şi extinderea tumorilor. Aparent, injectarea intralimfatică a substanţei 714-X împiedică formarea acestui CKF, permiţând corpului să normalizeze funcţionarea sistemului imunitar şi să respingă cancerul sau altă boală.

Au existat mulţi cercetători preocupaţi să descopere cauzele de producere a cancerului din 1930 încoace. Lucrările lui Royal Rife, Wilhelm Reich şi Gaston Naessens par a indica toate o cauză bioenergetică a bolii. Tensiunile externe la care ne-am tot referit, datorate radiaţiilor, poluanţilor chimici, şi tensiunilor interne, produse de alimentaţia deficitară şi blocajele energetice emoţionale, contribuie toate la devitalizarea stării energetice a organismului uman. Această stare de vitalitate redusă conduce la deteriorarea sistemului imunitar şi, în cele din urmă, la o proastă apărare a organismului. Această

apărare slăbită prezentată de organism, nu are doar menirea de a-l face pe om mai sensibil faţă de acţiunea unor agenţi externi infecţioşi, întrucât ea poate contribui şi la transformarea internă a somatidelor în agenţi patologici.

Din fericire, există „rămăşiţe” ale Razei Fasciculare Rife şi ale Microscopului Universal Rife care sunt cercetate astăzi, deşi în mod mai mult clandestin. Cercetătorii care studiază în momentul de faţă metodele Rife au grijă să-şi desfăşoare munca în secret, pentru a nu avea aceeaşi soartă ca Rife. Înainte ca acesta să moară, el a lucrat împreună cu un asistent, Ed Crane, în 1960, pentru a pune la punct un alt sistem de vindecare a cancerului, diferit de cel iniţial. Dacă Raza Fascicţilară Rife crea un câmp de energie electromagnetică cu modulaţie reglabilă, noul dispozitiv Rife producea frecvenţe speciale de curent electric care erau administrate corpului prin intermediul unor electrozi ataşaţi picioarelor sau altor segmente corporale. Dispozitivul emitea o serie de cinci frecvenţe către corp într-o anume secvenţă de timp.

Au existat mai multe persoane care au produs de atunci generatoare de frecvenţă Rife, ce, în esenţă, reproduceau sistemul Rife. Au fost consemnate unele succese, de început, în ceea ce priveşte tratarea cancerului cu aceste aparate, dar o parte dintre generatoare au fost confiscate de reprezentanţii Federaţiei Medicilor. Atitudinea preponderent ostilă a autorităţilor medicale a făcut ca acest gen de cercetare să se desfăşoare mai mult clandestin. Părerea mea este că ar trebui să ne punem mai mult speranţele într-o reînviere a invenţiei originale a lui Rife, Raza Fasciculară Rife, decât în folosirea acestor dispozitive electrice Rife în ceea ce priveşte vindecarea universală a cancerului. Dar, pentru că tot am vorbit de speranţă, nu putem decât să ne legăm aşteptările de apariţia unor oameni care să deschidă calea şi să aloce fonduri pentru acele cercetări din domeniul cancerului care încearcă să afle în folosirea câmpului magnetic o soluţie pentru această boală cumplită care face

atâtea victime în lume.

Vindecarea vibraţională prin sunet

Terapia prin sunet este una dintre metodele cele mai cunoscute de vindecare vibraţională. Sunetul produce în corp vibraţii măsurabile, în funcţie de frecvenţa şi de amplitudinea sunetului folosit. În ultimii zece – douăzeci de ani au fost create tot felul de terapii de vindecare prin sunet. Anumite sunete au fără îndoială o influenţă binefăcătoare asupra corpului, deoarece influenţează structurile geometrice şi organizarea celulelor şi a sistemelor vii. Unele dintre primele cercetări asupra legăturii existente între sunet, formă şi sistemele vii au fost întreprinse de un cercetător elveţian numit Hans Jenny. Jenny a pus picături de apă sau mici cantităţi de pulbere organică ori anorganică în nişte farfurii speciale care erau vibrate prin intermediul unor generatori şi modulatori de sunet speciali. Aceste instrumente acustice puteau produce o întreagă gamă de sunete de frecvenţe foarte variate. Jenny a descoperit că anumite frecvenţe sonore făceau ca picăturile unor lichide, cum ar fi fost apa, să se ordoneze temporar în forma unor figuri sau structuri simetrice, frumos desenate, care semănau cu cele ale celulelor vii sau chiar ale unor organisme complexe. O anume frecvenţă sonoră putea face, de exemplu, ca o picătură de apă să ia forma unei frunze de arţar. O altă frecvenţă sonoră a determinat o picătură de apă să ia înfăţişarea unei seminţe. Fiecare picătură de apă îşi păstra noua formă, sau structură, doar atâta vreme cât. sunetul pulsa prin ea. Imediat ce sunetul dispărea, picătura de apă îşi relua obişnuita sa formă circulară. Similitudinile între formele induse prin vibraţie sonoră şi formele organismelor vii existând în mod natural l-au făcut pe Jenny să se gândească că structurile acustice şi vibratorii s-ar putea să contribuie, într-un fel, la crearea structurilor din natură.

Dacă speculaţiile lui Jenny cu privire la sunet şi structurile morfologice din natură sunt corecte, atunci, anumite forme şi frecvenţe sonore ar putea să modifice, în

sens benefic, structurile vibratorii şi fizice ale sistemelor vii. Cheia în ceea ce ţine de vindecarea prin sunet o reprezintă descoperirea frecvenţelor sonore care trebuie aplicate corpului pentru diferite tulburări de ordin fizic şi a modului în care trebuie aplicate aceste sunete. Vindecarea cu ajutorul structurilor energetice sonore a fost investigată în Anglia de dr. Peter Guy Manners. Manners a descoperit că poate să reducă în mod semnificativ simptomele unor boli prin utilizarea ultrasunetelor la diferite frecvenţe care să rezoneze cu anumite puncte de acupunctură ale corpului. Alţi cercetători, precum dr. Irving Oyle, din California, au folosit şi ei cu succes „sonoacupunctura” pentru a trata o întreagă varietate de disfuncţii musculoscheletice. Ultrasunetele sunt de fapt folosite în mod comun ca formă de terapie în spitale. Tratamentele cu ultrasunete sunt deseori utilizate de fizioterapeuţi pentru calmarea durerilor muşchilor şi ale oaselor spatelui în ultimul deceniu, a fost creată o altă formă de terapie prin sunete, care se referă la folosirea unor „mese sonore”. Au fost concepute nişte mese speciale, purtând denumiri exotice precum Betar, Somatron şi Vibrasound, ce au încorporate în ele nişte difuzoare, plasate în poziţii bine gândite. Difuzoarele creează un mediu acustic special pentru persoana care se întinde pe masă, astfel încât întregul corp al acesteia este literalmente îmbăiat în sunet. Sunetele care îmbăiază pacientul pot produce un efect de relaxare asemănător cu stările de meditaţie, liniştitoare, induse de ritmurile de muzică clasică. Oricum, natura tratamentului acustic desfăşurat pe „masa de operaţie” depinde în întregime de sunetele emise de difuzoare.

Sonoterapeutul apelează de multe ori la propria sa intuiţie în ceea ce priveşte alegerea pieselor muzicale sau a sunetelor menite a relaxa sau a trezi anumite impresii.

I Manfred Clynes, un muzician care caută să descopere legătura dintre muzică şi emoţii, a creat o întreagă ştiinţă, numită Sentics, pentru a măsura această misterioasă conexiune care îl intrigă atât de mult. Clynes a inventat un dispozitiv special care se pune pe deget şi care

înregistrează variaţiile de presiune determinate, în organism, de anumite sunete. Odată conectată la acest dispozitiv, persoana monitorizată ascultă anumite piese muzicale. Clynes a descoperit că anumite pulsaţii care se repetă în deget sunt declanşate doar de unele bucăţi muzicale. El a mai descoperit că aceste pulsaţii sunt asociate anumitor emoţii cheie. În mod interesant, înregistrările făcute de Clynes cu ajutorul aparatului său au scos la iveală faptul că anumite piese muzicale produc aceleaşi efecte emoţionale asupra unor persoane cu totul diferite ca natură. Clynes a descoperit o modalitate de înregistrare grafică a structurilor emoţionale determinate de sunete, pe care el le-a numit undele Sentic. Deşi aceste unde Sentic sunt produse mai degrabă prin intermediul unor mişcări musculare involuntare, ele indică fără doar şi poate stările emoţionale ale diferitelor persoane. Cercetările lui Clynes au confirmat faptul că anumite bucăţi de muzică clasică pot fi utilizate în mod repetat pentru a induce anumite stări modificate de conştiinţă. S-ar părea că îmbăierea, în întregime, a unei persoane în muzică, când aceasta se află întinsă pe o masă sonoră poate avea un efect terapeutic şi mai puternic.

I Folosirea structurilor sonore pentru inducerea relaxării şi a experienţelor meditative a „explodat” în ultimul deceniu, odată cu inventarea unui mare număr de „aparate pentru creier”, pe care cu voia dumneavoastră le vom numi „brainere” (de la brain-creier, în engleză). Un brainer este un dispozitiv de sunet şi de lumină care constă de obicei din nişte ochelari în care sunt încorporate nişte diode ce emit lumină şi nişte căşti. Când aparatul este pornit, ochii şi urechile celui care poartă ochelarii sunt complet invadate de ceea ce produce aparatul. Stimulii auditivi şi vizuali ai aparatului îl fac pe utilizator să experimenteze un fel de realitate virtuală. Acesta se poate decide în favoarea unuia sau altuia dintre modelele de producere a luminii, pâlpâitoare, incluse de dispozitiv şi care corespund anumitor stări de relaxare şi de meditaţie. De exemplu, despre ritmurile alfa – frecvenţe ale undelor

cerebrale de aproximativ 10 cicluri pe secundă – se ştie că sunt produse de creier atunci când o persoană este relaxată. Prin conectarea „brainerelor” la un program de producere a undelor alfa, utilizatorul intră într-o stare de semirelaxare a conştiinţei. Sau utilizatorul poate alege un program theta, pentru producerea unor frecvenţe de sunet şi de lumină care să-i creeze o stare de reverie creativă.

Toate brainerele operează în baza principiului „bioan trenării”. Adică, produc frecvenţe de sunet şi de lumină care stimulează în mod ritmic ochii şi urechile prin pulsaţii sonore şi structuri luminoase. Aceste ritmuri conectează treptat frecvenţele undelor electrice ale creierului la cele ale aparatului, printr-un fel de proces de inducţie. În funcţie de frecvenţele de sunet şi de lumină alese, pot fi obţinute diferite efecte terapeutice sau creative. În vreme ce anumite sisteme determină producerea directă de către creier a unei frecvenţe care este aceeaşi cu cea produsă de aparat, alte sisteme prevăd o frecvenţă sonoră uşor diferită pentru urechile stângă şi dreaptă. Când are de-a face cu o frecvenţă sonoră diferită de la o parte la alta, creierul scade o frecvenţă din cealaltă, făcând ca persoana să audă o a treia frecvenţă-fantomă, care a fost numită „pulsaţia binaurală”. Pulsaţia binaurală stimulează creierul să rezoneze sau să producă unde cerebrale la această frecvenţă binaurală sau de „diferenţă”. De exemplu, dacă în urechea stângă se emite un semnal de 500 Hz, iar în cea stângă unul de 510 Hz, creierul va rezona în frecvenţa alfa de 10 Hz (diferenţa dintre 510 şi 500 Hz). Această tehnologie a pulsaţiei binaurale, o descoperire a Institutului Monroe, a fost încorporată în diferite modele de brainere, ca şi în casetele audio folosite separat sau împreună cu brainerele. Primele cercetări din domeniul semisincronizării s-au datorat în parte studiilor întreprinse de Robert Monroe cu privire la ritmurile cerebrale ale celor ce se proiectează în dimensiunea astrală sau care au experienţe extracorporale. Programul Gateway, iniţiat de Institutul Monroe, utilizează casete semisincronizâte menite a induce frecvenţe cerebrale şi niveluri de

conştiinţă asociate stărilor de extracorporalizare. Se consideră că aceste casete au capacitatea de a ajuta oamenii să dobândească stări modificate de conştiinţă, care pot provoca ieşiri spontane din corp.

Au fost create generatoare de semnal binaural şi anumite programe soft, pentru computere, care folosesc tehnologia pulsaţiei binaurale a casetelor semisincronizate. Prin combinarea acestor metode cu mesajele subliminale, aceste sisteme îi permit utilizatorului să intre în diverse stări de conştiinţă, de relaxare şi de creativitate. Unele casete semisincronizate se pare că pot chiar să accelereze vindecarea postoperatorie. Au apărut tot mai multe casete pentru meditaţie şi vindecare şi care, atunci când sunt combinate cu dispozitive speciale de ascultare precum cele menţionate, îi permit utilizatorului să acceseze şi să activeze unele dintre capacităţile nefolosite ale creierului. Aparatele pentru creier sau, după cum am spus, brainerele (nu avem un termen potrivit în limba română pentru acestea, dacă nu vrem să le spunem, ca în engleză, brain machines, n.t.) au dobândit popularitate pentru că sunt nişte metode de inducere a unor stări modificate de conştiinţă care fac mai mică tentaţia drogurilor, ce, se pare, au acelaşi efect. Popularitatea în creştere a acestor aparate este evidenţiată de înmulţirea „sălilor pentru dezintoxicarea creierului” (brain salons) în marile oraşe din Statele Unite ale Americii. Aceste săli le oferă utilizatorilor posibilitatea de a se sustrage, pe cale electronică, presiunii exercitate asupra lor de lumea înconjurătoare, oferindu-le diferite tipuri de brain machines, sau aparate de decuplare/ reconectare (la alt nivel) a creierului. Aceste aparate nu reprezintă decât un simplu exemplu cu privire la modul în care tehnologiile vibraţionale ce implică vindecarea prin sunet îşi fac loc în lumea de zi cu zi. Aceste tehnologii oferă noi moduri de atingere a stărilor specifice meditaţiei.

Alte forme de sunet pot face mai mult decât a produce stări de relaxare sau de meditaţie, ele pot vindeca

pur şi simplu. O asemenea formă de sunet a fost descoperită de Sharry Edwards, creatoarea metodei bioacustice de terapie. Edwards a descoperit că poate auzi anumite frecvenţe sonore emise de oameni. Punându-şi pacienţii să asculte casete audio care conţineau înregistrările frecvenţelor sonore auzite de ea, Edwards a descoperit că sunetele respective aveau efecte vindecătoare asupra ascultătorilor, dar numai atunci când aceştia îşi auzeau propria notă sau frecvenţă. Se pare că sunetul auzit de Edwards reprezenta o frecvenţă care lipsea din câmpul energetic al unei persoane. Când această notă sau frecvenţă lipsă a fost „înapoiată" unei persoane prin derularea unei casete cu sunetul său personal, s-au observat diferite efecte. Edwards a descoperit că frecvenţa cheie a unei persoane poate fi dedusă şi prin analizarea pe computer a caracteristicilor vocii.

A existat un caz în care Edwards a folosit această metodă de vindecare prin sunet spre a reda sănătatea unui individ care suferise o intoxicare cu zinc. Pacientul se afla într-o stare critică, avusese mai multe atacuri cerebrale şi organele principale aproape că nu mai funcţionau. Medicii considerau că, practic, nu mai are nicio şansă. La cincisprezece minute de la intrarea în contact cu frecvenţa sa acustică cheie, aparatul care monitoriza semnele sale vitale a indicat o stabilizare a acestora. Nevrând să creadă că sunetul avusese vreun efect în acest sens, doctorii au închis casetofonul. Starea pacientului a atins din nou parametrii critici după câteva minute. Doctorii au permis reluarea sunetului şi din nou starea pacientului s-a stabilizat. După ascultarea repetată a casetelor bioacustice, excesul de zinc a fost în cele din urmă eliminat din organismul omului. În mod interesant, părul pacientului a devenit roşu şi cârlionţat, ceea ce i-a făcut pe unii să presupună că zincul fusese eliminat din corpul pacientului prin păr!

Într-un alt caz, Edwards a folosit frecvenţele acustice corespunzând greutăţilor atomice ale calciului şi

magneziului (elemente cheie ale structurii osoase) pentru a accelera vindecarea fracturii osoase rezultate în urma unui accident de motocicletă. Rotula pacientului se spărsese în treizeci şi şase de bucăţi, tibia îi fusese retezată şi una din arterele principale îi fusese smulsă. Doctorii au concluzionat că pacientul nu va mai merge niciodată. Cu ajutorul casetei lui Edwards, durerile pacientului au dispărut repede şi în zece săptămâni mergea din nou. Spre surprinderea doctorilor, razele X au confirmat că îi crescuse o rotulă nouă!

Un alt demers terapeutic bazat pe sunete a fost inventat de Nicole La Voie şi se bazează pe folosirea unor casete care au imprimat pe ele ceea ce a fost numit Energia Undei Sonore (EUS). 16 Casetele sunt special concepute pentru a stimula în mod armonios şi pentru a echilibra diferitele niveluri energetice ale câmpului energetic uman. Există cinci serii de casete. Prima serie constă din şapte casete menite a echilibra în mod armonios activitatea celor şapte chakre. Seria de casete care a fost numită spirituală este destinată creării unei stări de relaxare, de iubire şi de armonie interioară, ca şi deschiderii sufletului în ideea de a accepta intervenţia miracolelor. Seria emoţională de casete vizează eliminarea dezechilibrelor şi a blocajelor datorate fricii şi îndoielii; de asemenea, aceste casete îl ajută pe individ să trezească în el conştiinţa hristică. Seria fizică a casetelor EUS a fost creată pentru a contribui vibratoriu la reîntinerirea celulelor, buna circulaţie a sângelui, întărirea oaselor şi a încheieturilor şi la ameliorarea auzului. Totuşi, aceste „casete fizice” pot fi folosite şi pentru îmbăierea corpului în sunete terapeutice, în cazul în care se recurge la utilizarea unei mese sonore.

De asemenea, Nicole La Voie se serveşte de computer pentru a analiza caracteristicile diferitelor voci (poate într-o manieră similară celei folosite de Sharry Edwards), în scopul de a stabili frecvenţa Notei Sufleteşti Unice a unei persoane. Ea; crede că Nota Sufletului este sunetul esenţei divine a fiecăruia. La Voie este de părere

că Sharry Edwards a descoperit unele dintre frecvenţele acustice pe care le foloseşte ea pentru casetele sale EUS. Dacă Edwards a folosit frecvenţele sonore ale-calciului şi magneziului pentru a contribui la vindecarea oaselor, La Voie întrebuinţează frecvenţele bazate pe greutăţile atomice ale altor minerale. De asemenea, ea foloseşte frecvenţele vitaminelor, aminoacizilor şi ale hormonilor pe casetele sale de vindecare prin sunet. De exemplu, caseta nr. 1 din seria casetelor pentru chakre include combinarea a cincizeci şi două de frecvenţe acustice diferite bazate pe diverse elemente biologice asociate primei chakre şi funcţiilor fiziologice aferente acesteia. Caseta dedicată celei de-a şaptea chakre conţine combinarea a optzeci şi şapte de frecvenţe. Deşi nu au fost întreprinse studii la scară largă în legătură cu eficacitatea casetelor EUS, există doctori care susţin că modelele de frecvenţă sonoră incluse pe aceste casete au efecte puternice la nivel fizic, emoţional, mental şi chiar spiritual, lucru pe care ei l-au verificat asupra pacienţi.

1 Asocierea unei frecvenţe acustice specifice cu fiecare din cele şapte chakre nu reprezintă ceva nou. Există, de exemplu, diferite tehnici yoghine indiene care fac legătura între notele muzicale şi cele şapte chakre. Un alt vechi sistem care asociază notele muzicale cu sistemele de energie subtilă ale corpului este Teoria Celor Cinci Elemente din acupunctura chineză. Modelul chinezesc se raportează la Pământ şi la corpul uman în funcţie de cele cinci elemente ale creaţiei, care sunt focul, pământul, metalul, apa şi lemnul. Fiecare din aceste cinci elemente este asociat cu unul dintre meridianele de acupunctură şi sistemele organice care, în conformitate cu Legea Celor Cinci Elemente, interacţionează între ele, în cadrul corpului (capitolul 5), ca şi cu ciclurile fluxului energetic. În afară de faptul că fiecare element se află în legătură cu un sistem organic, există şi o notă muzicală care îi corespunde. Cele cinci note muzicale ale Sistemului Celor Cinci Elemente implică existenţei unei game pentatonice, care a fost folosită în China ca bază pentru creaţia

muzicală. Melodiile care pun accentul pe notele corespunzând anumitor elemente au fost create în China pentru a stimula vindecarea diferitelor sisteme organice ale corpului.

Tonurile muzicale complicate redate de Orchestra de Muzică Tradiţională din Shanghai au fost înregistrate în cadrul unei serii formată din şase casete şi intitulată Muzică Chinezească Yi Ching pentru vindecare. Muzica Yi Ching reprezintă de fapt o muzică vindecătoare bazată pe Teoria Celor Cinci Elemente din medicina chinezească. Există cântece sau compoziţii muzicale asociate fiecăruia dintre cele cinci elemente. Pentru a folosi aceste creaţii cu rol vindecător pentru o boală anume, se impune ca analizarea acestei boli să se facă în termenii medicinei chinezeşti. De exemplu, în cadrul Teoriei Celor Cinci Elemente, meridianul şi organul ficatului sunt asociate cu elementul lemn. Pentru a contribui la vindecarea unui individ care are o boală de ficat, cum ar fi hepatita, trebuie să foloseşti „Muzica Lemnului”, care are darul de a echilibra elementul lemn din corp. Muzica lemnului poate stimula echilibrarea fluxului energetic din meridianele ficatului, care asigură hrănirea organului ficatului cu energia (nutritivă) ch’i.

Vindecarea cu ajutorul compoziţiilor muzicale bazate pe sistemele energetice ale vechii medicini chinezeşti nu reprezintă decât una dintre variatele metode de tămăduire prin sunet. Ea constituie însă un exemplu unic de combinare a unor străvechi principii de vindecare cu principii vibraţionale noi. Poate că cercetările întreprinse în viitor vor permite verificarea prin metode mai sofisticate a efectelor benefice ale fiecărei tehnologii acustice de vindecare, produse separat sau împreună cu alte modalităţi de vindecare vibraţională.

Vindecătorii, inima umană şi ipoteza câmpului terestru: *conexiune vindecătoare*

Studiile asupra vindecărilor paranormale continuă să confirme că există cu adevărat un schimb energetic între vindecător şi pacient. Elmer Green şi colaboratorii săi de

la Fundaţia Menninger din Topeka, Kansas, au descoperit, în cadrul Experimentului Copper Walll7, că trupurile vindecătorilor sunt supra-încărcate cu tensiune. Iniţiatorul experimentului, bazându-se parţial pe inspiraţie, a construit o cameră cu pereţi de cupru pentru a mări posibilitatea de producere a unor efecte subtilenergetice asupra conştiinţei. Pereţii de cupru erau izolaţi de contactul direct cu pacienţii şi vindecătorii. Măsurătorile energetic au vizat atât pereţii, cât şi pacienţii şi vindecătorii. S-a descoperit că vindecătorii erau capabili de a-şi încărca corpurile cu tensiuni de peste o sută de volţi în timpul lucrării lor de vindecare. Această cifră depăşeşte potenţialul galvanic normal al pielii de peste o mie de ori.

Primele concluzii au fost că energia electrică a vindecătorilor se concentrează în regiunea *hara*. *Hara* este o chakră poziţionată sub chakra plexului solar şi este considerată drept un centru de echilibru de către specialiştii în arte marţiale. Această observaţie, că energia electrică s-ar aduna în regiunea hara, este fascinantă, dacă luăm în considerare şi cazul unor vindecători din Java şi Insulele din Marea Sudului. Documentarul „Ring of Fire” a fost filmat în Java, Borneo şi Insulele din Marea Sudului şi el a inclus interviuri cu băştinaşi, în cadrul cărora aceştia erau întrebaţi despre felul lor de trai şi despre credinţele lor. În timpul uneia dintre filmări, un membru al echipei care se ocupa cu realizarea documentarului a avut o problemă la un ochi şi a trebuit să apeleze la unul dintre „medicii” locali. După cum s-a dovedit, doctorul consultat practica o formă neobişnuită de acupunctura, care implica folosirea energiei într-un mod aparte. Echipa de filmare l-a surprins pe aşa-zisul doctor în timp ce acesta introducea ace de acupunctură în acupunctele folosite în mod obişnuit pentru tratarea afecţiunilor oculare, dar aspectul senzaţional, imortalizat şi el pe peliculă, abia urma. După ce a plasat fiecare ac în acupunctul corespunzător, terapeutul le-a ţinut pe fiecare, preţ de circa un minut, între degete în timp ce s-a concentrat în a trimite energie

prin el. După ce a energizat fiecare ac, muşchii pacientului aflaţi sub respectivele ace s-au contractat spasmodic, de parcă ar fi fost supuşi unor şocuri electrice repetate!

Când a fost întrebat ce făcea, medicul a explicat că învăţase, prin practicarea îndelungată a unei forme speciale de meditaţie, să-şi concentreze energia în porţiunea dintre chakrarădăcină şi hara spre a crea şi a se încărca cu un curent energetic. Odată ce curentul căpăta o anume intensitate, el îl putea emana, la voinţă, prin mâini, cam în felul în care un maestru chinez de Chi Gong îşi trimite energia ch'i din interior, prin mâinile sale, către un pacient aflat la o distanţă oarecare de el în aceeaşi cameră. Doctorul le-a cerut membrilor echipei de filmare să-i atingă mâna sau regiunea hara a abdomenului său în timp ce emitea energie. Când aceştia au făcut lucrul respectiv, ei şi-au retras brusc mâinile, plângându-se că recepţionaseră câteva şocuri electrice foarte puternice din partea corpului doctorului! Medicul le-a spus cameramanilor că putea să le demonstreze şi altfel că are această emisie energetică. El şi-a aşezat mâinile la o distanţă de circa 15 cm de o minge făcută din hârtii mototolite. După câtva timp, ghemotocul de hârtie a început să ardă şi nu oricum: dinăuntru spre afară! Probabil că măsurătorile ar fi indicat un voltaj foarte mare în cazul acestui vindecător, dacă el s-ar fi aflat în camera cu pereţi de cupru folosită de Elmer Green pentru experimentul său.

De-a lungul anilor, am avut de-a face cu mulţi vindecători şi am asistat la destule vindecări, dar ceea ce m-a impresionat întotdeauna a fost iubirea manifestată de oricare dintre ei. Atunci când lucrează, ei sunt concentraţi asupra inimii şi emană încontinuu iubire necondiţionată către câmpul energetic al pacientului. Se pare că iubirea reprezintă o forţă energetică în sine şi nu doar un catalizator pentru acţiune, transformare şi vindecare. Cercetătorii de la Institutul Heart Math din Boulder Creek, California, incluzându-i pe Glen Rein şi Roland McCraty, au descoperit un fenomen fascinant, care tinde să confirme

faptul că iubirea reprezintă o adevărată energie vindecătoare cu efecte fiziologice măsurabile, chiar şi la nivelul ADN-ului. Rein a descoperit că oamenii care meditează într-o stare de iubire, compasiune şi interes pentru ceilalţi au o structură mai compactă sau mai uniformă a cardiogramelor decât alţii. Această coerenţă a fost observată doar atunci când EKG-urile obişnuite ale unor oameni iubitori au fost introduse într-un computer special care efectua analiza de transformare Fourier pentru a arăta care sunt structurile de frecvenţă descrise de funcţionarea inimii.

În prezenţa iubirii, analiza spectrală a electrocardiogramei a indicat un model surprinzător de ordonat şi de armonios de frecvenţă. Bătăile inimii asociate iubirii erau caracterizate de o foarte uşoară mişcare sinusoidală, ritmică. Vârfurile de frecvenţă ale acestei activităţi cardiace erau separate de intervale regulate. În mod interesant, aceste vârfuri de frecvenţă ale unei forme ondulatorii aproape muzicale erau separate la intervale egale care respectau un factor de proporţionalitate identic cu pl, aşa-numitul coeficient de aur din matematică şi arhitectură. Dar Winter, unul dintre cercetătorii implicaţi în acest studiu, a caracterizat structura ritmică a bătăilor inimii iubitoare ca fiind una a coerenţei de rezonanţă.18 S-a constatat că modelul grafic descris de mişcarea inimii se transformă dintr-unul haotic într-unul foarte ordonat atunci când oamenii care meditează simt energia şi prezenţa iubirii necondiţionate în chakra inimii. Cei care au emoţii contradictorii sau care nu se pot concentra profund doar asupra intenţiei şi sentimentului de iubire nu produc modelul de frecvenţă pe care-l întâlnim la cei care au adevărate sentimente de iubire şi de compasiune. Cu doar câţiva ani înainte de studiul întreprins la Heart Math, lui Winter îi fusese dat să observe o la fel de armonioasă structură de rezonanţă, creată de ritmul cardiac al unui tânăr yoghin care spunea că „trimite iubire poporului chinez”.

Se poate ca această coerenţă mărită să influenţeze şi

alte ritmuri electrice organice, cum ar fi cele ale undelor cerebrale. Studii anterioare au arătat că persoanele care meditează de mult prezintă o mai mare coerenţă a undelor cerebrale în timpul procesului de meditaţie. Poate exista oare o sincronizare între ritmul cardiac şi cel al undelor cerebrale în timpul momentelor în care este manifestată iubirea şi compasiunea? Cercetătorii de la Institutul Heart Math sunt convinşi că în perioadele în care omul este concentrat în interior asupra iubirii şi păcii, centrul inimii imprimă restului corpului acelaşi model vibratoriu caracterizat de coerenţă, inclusiv creierului, ceea ce ne aduce aminte de modelul de rezonanţă acustică inimă-creier descris de Bentov. Rein a mai descoperit că această uniformizare a ritmului inimii constatată la „cei care meditează cu iubire" este însoţită de o producere sporită a Igă de salivaţie, ceea ce indică o mai bună funcţionare a sistemului imunitar. (Această observaţie întăreşte ideea existenţei unei legături între chakra inimii, timus şi sistemul imunitar). Rein şi alţii de la Institutul Heart Math se gândesc că în corp s-ar putea să existe un sistem necunoscut de comunicare, un câmp energetic pe care ei îl numesc „cardioneuroimunologic". Structura energetică coerentă a centrului inimii care se creează în timpul momentelor de manifestare a iubirii se pare că are capacitatea de a influenţa evenimentele de natură energetică din corp, ca şi potenţialul de a influenţa evenimente care se desfăşoară sau care urmează a se desfăşura la distanţă. Rein şi colaboratorii săi au descoperit că „meditatorii plini de iubire", cu o coerenţă mărită a bătăilor inimii, au, de exemplu, capacitatea de a determina înfăşurarea sau desfăşurarea unei mostre de ADN conţinute de o eprubetă. Cei verificaţi de ei au putut produce acest efect şi când ADN-ul se afla în aceeaşi cameră cu ei şi când se afla la o distanţă de o milă şi jumătate faţă de ei! Persoanele care, deşi aflate şi ele în stare de meditaţie, nu au un ritm cardiac la fel de echilibrat şi de unitar, nu pot produce, la voinţă, acest efect psihokinetic asupra ADN-ului.20

În timpul unor experimente similare asupra unor persoane care puteau produce acest model de oscilaţie cardiacă asociat iubirii, Winter a agăţat o bobină specială de un copac pentru a crea o antenă vie care să măsoare câmpul magnetic local. Winter a descoperit că, în momentul în care iubirea era prezentă, atât omul încărcat cu iubire cât şi câmpul magnetic local, măsurat în raport cu copacul ales, produceau succesiv armonice coerente de frecvenţă spectrală (Măsurătorile se adresau frecvenţelor foarte joase, de până la 7, 8 Hz.) Winter a observat că undele emise de câmpul magnetic local păreau a fi cuplate cu undele produse de ritmul cardiac al persoanei, pline de iubire, care medita.21 Implicaţiile ce decurg din existenţa unei conexiuni energetice de rezonanţă între un om şi câmpul magnetic, local, planetar sunt profunde. Efectul poate fi chiar mai mare în cazul vindecătorilor, despre care se ştie că determină sau antrenează ritmurile bioenergetice ale pacienţilor în timpul interacţiunilor, de natură curativă, avute cu aceştia.

Unele studii anterioare asupra vindecătorilor au arătat că există o legătură de rezonanţă între pacienţi şi vindecători în timpul procesului de vindecare. Chiar şi atunci când nu se produce un contact direct, ritmurile cardiac şi respiratoriu, ca şi modelele de oscilaţie cerebrală, devin treptat similare celor ale vindecătorului. În timpul conectării la nivel subtil-energetic între vindecător şi pacient, deseori undele creierului îşi concentrează activitatea la o frecvenţă de aproximativ 7, 8 Hz (cicluri pe secundă). Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că atât undele cerebrale ale vindecătorului cât şi cele ale pacientului îşi desfăşoară cu preponderenţă activitatea la frecvenţa de 7, 8 Hz, valoare ce corespunde interfeţei dintre ritmul alfa şi ritmul theta şi aşa-numitei rezonanţe Schumann a câmpului magnetic terestru.

Întreaga viaţă de pe pământ depinde de energia magnetică a solului. Într-un fel, Mama Pământ este cea care asigură pentru celulele vii un mediu energetic hrănitor şi care permite orientarea acestora. Porumbeii

călători se orientează după câmpul magnetic al Pământului. Există, de asemenea, tot mai multe dovezi ce arată că oamenii şi multe animale au un „simţ magnetic” similar. Oamenii de ştiinţă de la NASA au încorporat generatori de câmp magnetic în navetele spaţiale; aceste dispozitive generează un semnal magnetic pulsatoriu de fundal la frecvenţa de 7, 8 Hz, care contribuie la menţinerea sănătăţii şi funcţionalităţii optime a astronauţilor. În mod interesant, cercetările întreprinse de John Zimmerman (capitolul 8) asupra emisiilor de câmp magnetic ale mâinilor vindecătorilor au demonstrat că aceste câmpuri magnetice ale vindecătorilor pulsează deseori la aceeaşi frecvenţă de 7, 8 Hz în timpul în care ei transmit energie şi vindecă în mod conştient.

Părerea mea este că frecvenţa de 7, 8 Hz este ca o fereastră energetică care poate acţiona în două feluri pentru a influenţa viaţa. Primul mod se referă la simpla transferare a energiei magnetice de 7, 8 cicluri pe secundă dinspre câmpul terestru către câmpurile energetice ale pacienţilor. Când vindecătorii ating o înaltă stare de iubire şi de compasiune, care determină o ordonare aproape perfectă a ritmurilor lor interioare, ei par a putea imprima, prin rezonanţă, aceleaşi tipare de funcţionare, cerebrală şi organică, asupra pacienţilor, făcându-i şi pe aceştia să atingă o mai mare ordine şi coerenţă internă. Tendinţa energiei vindecătoare de a crea stări superioare de ordine a fost sugerată de cercetările despre proprietăţile negativ-entropice ale energiei vindecătoare (capitolul 8). Când atât vindecătorii cât şi pacienţii rezonează la frecvenţa dominantă a câmpului magnetic al Pământului – rezonanţa Schumann – se creează o fereastră frecvenţială de rezonanţă. Această fereastră frecvenţială de rezonanţă permite energiei de potenţial înalt să curgă, în jos, ca într-o cascadă, traversând câmpul planetar, către pacienţi, având în vindecători nişte conducte prin care se scurge energia.

Totuşi, eu bănuiesc că schimbul energetic dintre vindecători şi pacienţi înseamnă mai mult decât un simplu

transfer de energie magnetică la frecvenţa de 7, 8 Hz. Poate că există şi un al doilea rol al ferestrei de 7, 8 Hz. Câmpul energetic magnetic ar putea să reprezinte forţa ce determină şi permite ca şi alte tipuri informaţii energetice să fie transmise pacienţilor. Cu alte cuvinte, s-ar putea ca acest câmp planetar să acţioneze ca o cascadă de energie. Folosind în continuarea această analogie, fluxul energetic terestru atras de vindecător, s-ar putea să aducă cu el şi alte „lucruri”, cum ar fi bioinformaţiile de ordin subtil.

Astfel, câmpul magnetic terestru se constituie într-o sursă suplimentară de putere pentru vindecători. Poate că ceea ce determină o a doua generare a unor puternici curenţi electrici în corpurile vindecătorilor, fenomen evidenţiat de cercetările lui Elmer Green, sunt curenţii magnetici sau magnetoelectrici de intensitate crescută emişi de câmpul terestru şi captaţi de vindecători. Când curenţii magnetoelectrici sunt transmişi, mai departe, pacienţilor, câmpurile energetice ale acestora suferă o restructurare şi o remodelare care influenţează în cele din urmă procesele biochimice ce se desfăşoară la nivel molecular.

Susţin mai departe că vindecătorii fac mai mult decât să emită câmpuri magnetice subtile coerente prin structurare, în sensul că aceste câmpuri vindecătoare produc coerenţă în alte câmpuri energetice din jurul lor, atât din apropiere, cât şi de la distanţă. Altfel spus, vindecătorii pot de fapt să mărească atât în plan apropiat, cât şi în plan îndepărtat, coerenţa câmpului magnetic terestru în sine. Puterea acestui efect de organizare este proporţională cu energia unui vindecător anume sau cu cea a mai multor vindecători care lucrează împreună. Când vindecarea este efectuată în grup, există un puternic efect de amplificare, măsurat exponenţial şi nu aritmetic. Adică, doi vindecători (acţionând simultan şi în acelaşi scop, prin coordonare) produc un efect energetic mult mai puternic decât în cazul în care energiile lor individuale ar fi pur şi simplu însumate. Energia vindecătoare creată în acest fel este foarte fluidă şi neliniară, lucru pe care teoria haosului

l-a explicat doar de curând. Dr. Valerie Hunt, cercetător de avangardă, a descoperit că aurele umane, în special cele ale vindecătorilor, prezintă o mare coerenţă structurală atunci când sunt analizate prin intermediul unor programe speciale de computer, create pentru studierea mişcărilor şi fenomenelor haotice din natură. 20 Analizarea activităţii musculare a aceloraşi vindecători nu a demonstrat că ar exista o corelaţie, la acest nivel, astfel că Hunt a fost sigură că ceea ce măsura ea reprezenta echivalentul electric al fenomenelor energetice subtile petrecute în interiorul câmpurilor aurice ale vindecătorilor.

j Toate acestea indică faptul că vindecătorii generează câmpuri de energie magnetoelectrice cu entropie negativă care produc structuri extrem de coerente în sistemele vii învecinate. Acest efect ordonator se poate extinde, probabil, chiar asupra câmpului magnetic al planetei. Cercetări întreprinse în locuri sacre precum cele reprezentate de Stonehenge şi de diferite mănăstiri din Glastonbury, Anglia, arată că unele structuri cu menire sacră au fost construite de-a lungul liniilor de forţă magnetică care traversează Pământul în interior. Radiestezişti pot descoperi cu uşurinţă aceste linii, deoarece instrumentele acestora sunt sensibile la efectele magnetice şi subtil-energetice produse de ele. Se pare că aceste linii fac parte din sistemul magnetic-grilă al Pământului, care seamănă întrucâtva cu meridianele de acupunctură ale unei fiinţe umane foarte mari.

I Eu cred că acest sistem magnetic de tip grilă le poate permite vindecătorilor să acceseze, la nivel informaţional, câmpul geomagnetic şi că frecvenţa de rezonanţă de 7, 8 Hz este ca o stradă cu două sensuri. Ca să fac lucrurile clare, atunci când vindecătorii intră într-o stare care este una a iubirii şi a compasiunii şi când, deci, se conectează la energia magnetică a Mamei Pământ, ei şi trimit energie, nu doar primesc. Când această energie vindecătoare este emisă de vindecători, în mod conştient sau inconştient, energia începe să rezoneze cu câmpul terestru, producând, în mod subtil, o ordonare a oscilaţiilor

acestuia, care poate duce, într-un final, chiar la crearea unor structuri ondulatorii de coerenţă. Nişte cercetători din Africa şi din Statele Unite au descoperit că, atunci când mai mulţi vechi practicanţi ai Meditaţiei Transcendentale au susţinut conferinţe şi meditaţii de grup în mai multe oraşe mari din lumea întreagă, rata criminalităţii şi a infracţionalităţii a scăzut extraordinar în aceste oraşe. Această rată a crescut din nou după ce învăţătorii întru meditaţie au plecat. Ideea este că puternicele câmpuri energetice ale acestor superiori ai spiritului au calmat minţile locuitorilor şi le-au înfrumuseţat, pentru o clipă, intenţiile.

Ilya Prigogine a câştigat Premiul Nobel pentru teoria sa despre Structurile Disipative. Această teorie sugerează că, dacă un număr suficient de mare de componente cheie ale unui sistem trec într-o nouă stare energetică, atunci această masă critică poate catapulta întregul sistem într-o nouă stare de echilibru energetic. Se poate ca practicanţii meditaţiei transcendentale, care au acţionat la unison, să fi creat asupra câmpului geomagnetic local un efect de natură a-i induce o mai mare coerenţă bioenergetică. Numeroşii oameni care au meditat împreună asupra păcii şi iubirii au creat un efect energetic care a fost în stare să modifice echilibrul întregului sistem, nu doar al unor părţi ale acestuia. Ceea ce vreau să spun este că intenţia lor vindecătoare a determinat modificări energetice la nivelul întregii populaţii, fără ca ei să-şi fi dirijat energia doar către anumiţi indivizi din respectivele oraşe. Extinderea acestei bucle a păcii şi liniştii interioare a făcut ca echilibrul haotic al vieţii din aceste locuri să fie înlocuit de o atmosferă ceva mai paşnică, care s-a menţinut în timpul celor câteva zile sau săptămâni în care s-au reunit aceste grupuri de meditaţie. Deşi aceste experimente au inclus practicanţi ai meditaţiei transcendentale, teoretic, vindecătorii care emit energie vindecătoare, atât de coerent structurată, cu intenţii măreţe, pot crea efecte la fel de sau chiar mai puternice asupra anumitor câmpuri energetice ale planetei şi asupra locuitorilor acesteia.

Ceea ce cred eu este că, dacă un număr suficient de mare de vindecători ar lucra împreună, ca într-o echipă, ei ar putea să ridice coerenţa şi starea vibratorie a tuturor locuitorilor Pământului la un nivel superior. Cred totodată că această lucrare a şi început, într-o oarecare măsură. Totuşi, este nevoie de mai multe eforturi conştiente şi organizate, dacă vrem să aibă loc o vindecare şi o transformare majoră a planetei. Toţi putem învăţa să vindecăm. Capacitatea de a vindeca este un dar cu care omul s-a născut, dar de care nu este conştient. Există acum zeci de mii de oameni, pe întreaga planetă, care învaţă să vindece. Pentru a concentra potenţialul energetic al atâtor vindecători în aşa fel încât să realizăm o schimbare la nivel planetar, trebuie să reuşim coordonarea şi sincronizarea eforturilor de grup.

Schimbările politice şi sociale din lume par de multe ori a depăşi posibilitatea de acţiune a câtorva indivizi luaţi în sine. Ipoteza câmpului terestru sugerează că noi ne putem organiza eforturile de vindecare într-un mod care să aducă modificări energetice globale – în tăcere, cu iubire, dar de o manieră hotărâtoare – din spatele scenei, ca să spunem aşa. Aceste eforturi nu ar face altceva decât să respecte capacitatea de a iubi necondiţionat care există în fiecare dintre noi, dar despre care de-abia începem să învăţăm. Înţelepţii spun că schimbarea începe din interior şi că vindecarea presupune a învăţa să ne iubim pe noi înşine, înainte de a învăţa să-i vindecăm pe alţii. A învăţa să ne iubim pe noi înşine este uneori cea mai grea lecţie şi cea mai grea călătorie interioară pentru fiecare dintre noi, dar nimic nu recompensează şi mulţumeşte mai mult sufletul. Vindecătorii sunt acele persoane care au început să dăruiască prin vindecare, şi mă refer în special la iubire. Schimburile energetice pe care ei le au cu pacienţii, deşi de ordin local, par a avea efecte vindecătoare la nivelul întregii planete. La urma urmei, realitatea holografică în care trăim fiecare ne uneşte în acest tot pe care-l numim conştiinţa colectivă a omenirii. Dacă ne-am putea organiza astfel încât să amplificăm influenţele

vindecătoare locale sau la distanţă din câmpul planetar, fiinţele iluminate de pe planeta noastră ar putea cu adevărat să înceapă a aduce pacea pe Pământ.

Începutul secolului al douăzeci şi unulea reprezintă un moment de maximă importanţă al istoriei umane, care va implica mari încercări, dureri şi transformări. Această turbulenţă globală se pare că a fost prezisă de legendele şi miturile unor culturi străvechi de pe tot cuprinsul lumii – de la indienii Hopi la mayaşi. De asemenea, putem spune că am ajuns într-un moment al istoriei în care ştiinţa a început, de fapt, să confirme că, într-adevăr, iubirea este o energie vindecătoare şi că poate produce efecte vindecătoare măsurabile, atât asupra noastră, cât şi asupra celor din jurul nostru. Dacă noi vom putea produce un efect înfloritor de însănătoşire asupra inconştientului colectiv al omenirii, acesta va fi preluat de câmpul magnetic fluid al Pământului, care îl va face să circule peste tot, prin sistemul său de reţele. Astfel, prin rezonanţă, putem crea peste tot coerenţă, coerenţă întru bine şi fericire. Un uriaş val de energie vindecătoare, alimentat de puterea iubirii necondiţionate, ar putea transforma planeta noastră într-un mod doar visat de strămoşii noştri.

Cea mai mare dificultate se leagă de transformarea noastră. Trebuie să aflăm mai întâi pacea şi echilibrul înăuntrul nostru, pentru a putea propaga energie vindecătoare la scară globală. Totuşi, în conformitate cu teoria structurilor disipative, nu trebuie să schimbăm decât o parte din întreg spre a produce o transformare dinamică a întregului sistem. În măsura în care se vor forma tot mai mulţi vindecători, ne vom apropia de masa critică necesară. Odată ce câmpul energetic al planetei va fi început să se modifice, reţeaua vindecătorilor va trebui să susţină şi să întărească în mod neîntrerupt acest proces de modificare desfăşurat la nivel energetic. Altfel, sistemul s-ar putea întoarce la vechea stare. Cu siguranţă, avem o menire importantă, prestabilită.

Poate că cea mai bună apărare împotriva violenţei şi

a turbulenţelor sociale din lume nu o reprezintă construirea de noi arme, ci construirea unor punţi ale vindecării şi dăruirii care transcend obişnuitele hotare ale familiei, vecinilor, oraşelor, statelor şi continentelor. Cel puţin, există speranţa că putem induce toate aceste schimbări, speranţă care ne este dată de ceea ce vedem că se petrece. Felul în care evoluează lumea afacerilor, drepturile omului, reţelele de comunicaţie implică tot mai mult legăturile dintre oamenii de pe toate continentele globului şi creează o interdependenţă clară în cadrul acestui sat mondial, ceva mai mare, pe care-l numim Planeta Pământ. Dacă am putea introduce în ecuaţia cooperării puterea şi dorinţa de a vindeca, eu cred că am putea crea un viitor mai bun pentru noi la scară planetară. Prevăd că următorul deceniu va reprezenta o perioadă foarte incitantă, dar şi plină de încercări, pentru istoria umanităţii. Cred că deja am început să înclinăm balanţa în favoarea unui viitor al păcii şi bucuriei. Numai timpul va putea spune dacă am avut sau nu dreptate.

ANEXĂ

Modelul Tiller-Einstein al spaţiului/timpului pozitiv-negativ

Motivul pentru care am ales să numesc această operă de concepţie modelul Tiller-Einstein se datorează faptului că premisele de la care porneşte aparţin ecuaţiei einsteiniene, care face legătura între energie şi materie. Cea mai cunoscută formă a acestei ecuaţii este E = mzu toate că nu este întreagă. Ecuaţia mai scurtă este modificată printr-o constantă de proporţionalitate care a fost denumită Transformarea Einstein-Lorentz. Această constantă a procesului de transformare este factorul ce ţine de relativitate care descrie cum diferiţi parametri de măsurare, de la deformarea timpului până la modificarea lungimii, lăţimii şi masei vor varia în funcţie de viteza sistemului descris. Adevărata ecuaţie einsteiniană este:

Diagrama nr. 13

TRANSFORMAREA EINSTEIN-LORENTZ

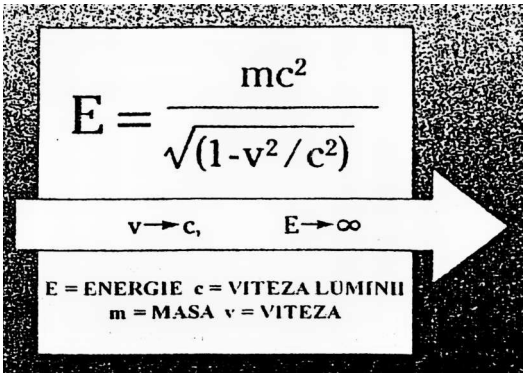

Pentru a descrie energia cinetică a unui sistem, se poate folosi ecuaţia energia cinetică = 1 mv2 Cu cât mai repede se mişcă o particulă, cu atât mai mare devine energia sa cinetică, în conformitate cu ecuaţia dată. Factorul de relativitate oferit de Transformarea Einstein-Lorentz demonstrează în mod matematic că, pe măsură ce viteza de deplasare a unei particule se apropie de cea a luminii, masa acelei particule creşte exponenţial. Constanta de proporţionalitate care descrie această creştere a masei apare în numitorul fracţiei de mai sus. Singurul lucru care este influenţat de constanta de proporţionalitate este masa. Restul variabilelor, cum ar fi „e”, care este constantă, nu suferă nicio modificare. O reprezentare grafică a acestei relaţii dintre energia acestei particule şi viteza sa este oferită de diagrama nr. 14. O demonstraţie asupra modului în care această constantă de proporţionalitate măreşte, în mod matematic, masa şi energia totală a unui sistem, după cum o arată ecuaţia lui Einstein – E = mc2 – este indicată în continuare.

În ecuaţia de mai sus, numită Transformarea Einstein-Lorentz, vedem că energia se relaţionează cu materia prin intermediul unei constante de proporţionalitate care conţine raportul v2/c2. Când viteza (V) a unei particule se apropie de cea a luminii (c), atunci acest raport se apropie de valoarea 1. Dacă acest v va avea o valoare egală cu 99, 995 la sută din cea a vitezei luminii, atunci raportul v2/c2 se apropie de valoarea numerică 1 (de fapt, O, 9999). Radicalul ne arată că trebuie să scădem

cifra la care am ajuns din 1: l-o 9999 = 0, 0001. Radical din 0, 0001 înseamnă 0, 01. Această soluţie trebuie acum inversată, deoarece ea figurează în dreptul numitorului fracţiei de la care am pornit, în consecinţă 1/0, 01 = 100. Aceasta înseamnă că la o viteză de 99, 995 la sută din viteza luminii, energia asociată rezultată din expresia mc2 trebuie să fie înmulţită cu un factor egal cu 100. Dacă n-ar fi vorba decât despre masa particulei, aceasta ar fi mai mare de 100 de ori. Dar, cum viteza creşte tot mai mult, apropiindu-se tot mai mult de cea a luminii, factorul de amplificare suferă o creştere exponenţială. Expresia vizuală a acestei relaţii este expusă în diagrama nr. 14.

Această diagramă ilustrează relaţia exponenţială dintre materie şi energie în cazul unor viteze ce se apropie de viteza lumini. Pentru cei care încearcă să interpreteze această relaţie, pare, fizic, imposibil a se accelera mişcarea unor particule până la atingerea unei viteze care depăşeşte viteza luminii. Curba ascendentă se apropie de viteza luminii (c), dar nu se intersectează niciodată cu ea şi continuă către infinit. De exemplu, fizicienii care se ocupă de particulele cu energie mare sunt conştienţi că, dacă se încearcă accelerarea progresivă a mişcării unor subpaiticule atomice, în ideea de a apropia viteza acesteia de cea a luminii, este nevoie de cantităţi extrem de mari de energie. Acest lucru se explică prin aceea că, pe măsură ce particula se deplasează tot mai repede, masa acesteia creşte proporţional, până când energia necesară pentru accelerarea în continuare a mişcării particulei devine imensă.

Diagrama nr. 14

RELAŢIA DINTRE ENERGIE ŞI VITEZĂ

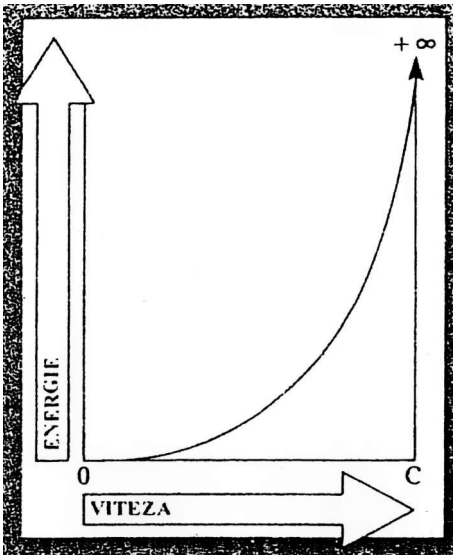

Este vorba, desigur, despre energia necesară pentru accelerarea unei particule fizice de materie. Haideţi să examinăm din nou ecuaţia, dar introducând de data aceasta o viteză mai mare decât cea a luminii, v>c. Pentru că raportul v2/c2 este acum mai mare decât 1, 1 minus un număr mai mare decât unu dă o cifră negativă. Vom avea deci în final o ecuaţie ce are un numitor care conţine rădăcina pătrată a unui număr negativ. Oricare ar fi acesta, putem spune că el rezultă din înmulţirea, în radical, a unui număr pozitiv cu – 1, deci vom considera că este un factor de (înmulţire cu) – 1. Acest număr a fost numit, 4" de către matematicieni, dar, pentru simplificare, el poate fi înlocuit cu rădăcina pătrată a aceluiaşi – 1. Radical din – 1 este considerat drept un număr imaginar de către majoritatea persoanelor care se ocupă de numere.

După cum am menţionat în capitolul 4, anumiţi matematicieni îndrăzneţi, precum Charles Muses, consideră că radical din – 1 aparţine categoriei de numere pe care el le numeşte „hipernumere". Aceste hipernumere, crede el, sunt necesare pentru elaborarea ecuaţiilor care descriu, din perspectivă matematică, comportamentul fenomenelor ce ţin de dimensiuni superioare (cum ar fi interacţiunile subtil-energetice ale sistemelor vii pe care

le-am descris în această carte.) Cu toate că la prima vedere numere imaginare precum radical din – 1 par imposibil de studiat, Muses atrage atenţia că ele sunt necesare pentru soluţionarea ecuaţiilor din sfera electromagnetismului şi a fizicii cuantice.

Ce se întâmplă cu comportamentul materiei şi energiei, descris de Transformarea Einstein-Lorentz, atunci când avem de-a face cu sisteme ale căror viteze depăşesc viteza luminii?

În stânga lui e (viteza luminii), observăm curba exponenţială despre care tocmai am vorbit. Totuşi, când în ecuaţie introducem viteze mai mari decât cea a luminii, apare o a doua curbă, care reprezintă imaginea în oglindă a primei. Dacă prima curbă începe de la nivelul zero şi urcă spre +? cea de-a doua curbă începe de la? şi se întoarce către zero.

Tiler numeşte porţiunea de materie descrisă de curba din stânga lui e (care există la viteze mai mici decât cea a luminii) lumea spaţiului/timpului pozitiv (+ S/T) Aceasta este cunoscuta lume a materiei fizice. În modelul lui Tiller, curba din dreapta lui e (descriind deplasarea unor particule ale căror viteze depăşesc viteza luminii), delimitează domeniul spaţiului/ timpului negativ (-S/T), a cărui energie este magnetoelectrică şi negativ-entropică şi a cărui substanţă are un caracter magnetic de ordin subtil

Diagrama nr. 15

MODELUL SPAŢIULUI/TIMPULUI POZITIV-NEGATIV

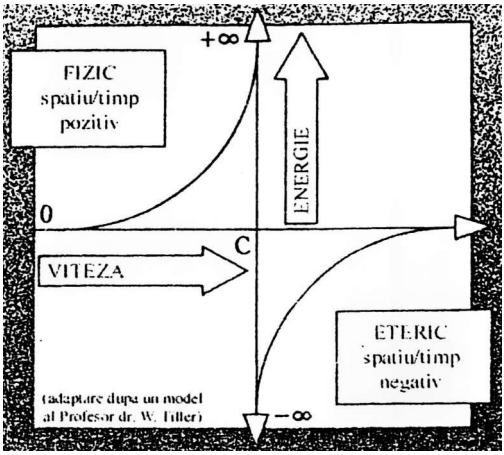

Spaţiul/timpul negativ este dimensiunea lumii eterice a energiilor, care include şi corpul eteric al omului, substanţa care face ca trupurile noastre eterice să vibreze la viteze mai mari decât cele ale luminii şi îngreunează măsurarea lor directă cu echipamentele electromagnetice convenţionale de detectare, în plus, părerea mea este că şi lumea astrală există în cadrul dimensiunii spaţiului/timpului negativ, la viteze vibratorii carele; depăşesc pe cele ale etericului. Linia exactă de demarcaţie între cele două nu poate fi determinată, dat fiind că aceste coordonate grafice ale modelului Tiller-Einstein la care ne-am referit sunt încă teoretice. Faptul că atât energiile eterice cât şi cele astrale se mişcă mai repede decât lumina explică natura lor magnetică, subtilă, comună, ca şi faptul că nu pot fi măsurate cu sistemele noastre obişnuite de detectare. Clarvăzătorul foarte evoluat poate să perceapă aceste energii subtile, deoarece el face aceasta prin intermediul energiei recepţionate în chakrele eterică şi astrală, care funcţionează ca organe de percepţie pentru nivelurile realităţii corespunzătoare lor.

1. B. Griggs, „Green Pharmacy: A History of Herbal Medicine (New York: Viking Press, 1981)

2. S. Hahnemann, „Organon of Medicine” (1819; reprint, Los Angeles: J.P. Tarcher, Inc., 1982).

3. B. Grad, „Some Biological Efects of Laying on of Hands and Their Implications”, în Dimensions în Wholist

Healing: New Frontiers in the Treatment of the Whole Person, ed. Otto and Knight (Chicago: Nelson-Hall, 1979), pag. 199 – 212.

4. „New Technologies Detect Efects of Healing Hands", brain/ mind Bulletin, vol. 10, no. 16 (30 septembrie 1985)

5. R. Miller, „Methods of Detecting and Measuring Healing Energies", în Future Science, ed. White and Krippner (New York: Doubleday & co., Inc., 1977), pag. 431 – 444.

6. D. Dean and E. Brame, „Physical Changes în Water by Laying-on of Hands", în Proceedings of the Second International Congress of Psychotronics, (Monte Carlo, 1975).

7. S. Schwartz et al., „Infrared Spectra Alteration in Water Proximate to the Palms of Terapeutic Practitioners", (unpublished tehnical report, 1987).

8. D. Shepherd, „The Magic of the Minimum Dose: Experiences and Cases" (1938; reprint, Wellingborough, Northamptonshire: Health Science Press, 1973).

9. L. Bendit and P. Bendit, „The etheric Body of Man" (Wheaton.

I. L: Theosophical Publishing House, 1977).

10. S. Karagulla, „Breakthrough to Creativity" (Santa Monica, C. A: Deverss & Co., 1967).

11. R. Grossinger, „Planet Medicine" (Garden City, NY: Anchor Press, Doubleday, 1980), pag 165 – 175.

12.12. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing", channeled by Kevin Ryerson, (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, 1983), pag. 35.

CAPITOLUL 3

1. N. Shealy, „Wholist Healing and the Relief of Pain", în Dimension of Wholist Healing: New Frontiers in the Teament of the Whole Person, ed Otto and Knight (Chicago: Nelson-Hall, 1979), pag 391 – 399.

2. R. Melzack and P. Wall, „Pain Mechanisms: A New Theory", Science vol. 150 (1965), pag. 971 – 979.

13. B. Sjolund and M. Eriksson, „Electro-Acupuncture

and Endogenous Morphines", Lancet, 2 noiembrie 1976, pag. 1085.

! 4. R. Becker, „An Application on Direct Current Neural Sistems to Psychic Phenomena", Psychoenergetic Sistems, vol. 2 (1977/, pag. 189 – 196.

15. R. Becker et al „The Direct Current Sistem: A Link Between the environment and the Organism", New York State Journal of Medicine, vol. 62 (1962). Pag. 1169. – 1176.

6. „Healing Intransigent Fractures", Medical World News, 17 aprilie, 1978, pag. 32.

[7. J. Hurtak, „The Book of Knowledge: The Keys of Enoch (Lbs Gatos, CA: The Academy for Future Science, 1977), pag 382.

8. L. Weymouth, „The electrical Connection", New York Magazine, 24 noiembrie 1980, pag. 24.

x9. G. Taubes, „An Electrifying Possibility", Discover, Aprilie 1986, pag 23 – 37.

110. S. Slavish and N. Horwitz, „Pioneering Cancer Electrotherapy", Medical Tribune, 11 martie 1987, pag. 1.

111. R. Rose, „Magnetic Pulses în RA: Less Pain and Mobility Gain", Medical Tribune, 3 iunie 1987, pag. 1

112. R. Leichtman, „Nikola Tesla Returns" (Columbus, OH: Ariel Press, 1980), pag. 41 – 43.

flă PITOLUL 4

I

L S. Rose-Neil, „The Work of Profesor Kim Bong Han", The Acupuncturist, vol 1 (1967), pag. 15.

2. W. Tiller, „Some Energy Field Observations of Man and Nature, „, in the Kirlian Aura (Garden City, NY; Anchor Press/ Doubleday, 1974), pag 129 – 135.

j3. P. De Vernejoul et al., „Étude Des Meridiens D'Acupuncture Par Les Traceurs Radioactifs, „, Bull. Acad. Natle. Med, vol 169 (22 octombrie 1985), pag. 1071 – 1075.

f4. E. Russell, „Design for Destiny" (New York: Ballantine Books, 1971).

(5. S. Karagulla, „Energy Fields and Medical

Diagnosis", in The Human Aura, – ed. N. Regush (New York: Berkeley Publishing, 1974).

*6. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing" channeled by Kevin Ryerson (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, Inc, 1983), pag. 29.

7. W. Tiller, „Energy Field Observations, „, pag. 125 – 128.

8. I. Dumitrescu and J. Kenyon, „Electrographic Imagine în Medicine and Biology" (Suffolk, Great Britain: Neville Spearman Ltd., 1983).

9. C.W. Leadbeater, „The Chakras" (1927; reprint, Wheaton, IL; Theosophical Publishing House, 1977).

10. Gurudas, „Flower Essences", pag. 8 – 3.

11. R. Stanford, „The Spirit Unto the Churches" (Austin, TX: Association for the Understanding of Man, Inc., 1977).

12. Gurudas, Flower Essences", pag. 85.

13. H. Motoyama and R. Brown, „Science and the evolution of Consciousness: Chakra, Ki, and Psi" (Brookline, MA: Autumn Press, Inc., 1978), pag 93 – 98.

14.1. Bentov, personal communication, Noiembrie, 1977.

15. „Electronic Evidence of Auras, Chakras în UCLA Study", Brain/Mind Bulletin, vol. 3, no. 9 (20 martie 1978).

16. R. Miller, „Bridging the Gap: An Interview with Valerie Hunt", Ed. D., Science of Mind, Octombrie 1983.

17. A Bailey, „Esoteric Healing (New York: Lucis Publishing Co., 1953), pag. 195 – 196.

18. A. Bailey, „Esoteric Healing", pag. 625.

19. J. Gray", The Psychology of Fear and Stress" (New York: McGraw-Hill, 1971).

20. P. MacLean, „Psychosomatic Disease and the Visceral Brain: Recent Developments Bearing on the Papez Theory of Emotion", Psychosomatic Medicine, vol. 11, pag. 338 – 353.

21. „Near Death Experience în Children: A First Report", Brain/ Mind Bulletin, vol. 9, no. 2 (12 decembrie 1983)

22. R. Moody, „Life After Life” (New York: Bantam Books. 1975).
23. K. Ring, „Heading Toward Omega: În Search of the Near Death Experience” (New York: William Morrow” Co., 1984).
24. R. Monroe, „Far Journeys” (Garden City, NY: Doubleday and Co., Inc., 1985).
25. I. Swann, „To Kiss Earth Good-Bye” (New York: Dell Publishing Co., Inc., 1975).
26. R. Morris, „PRF Research on Out-Of-Body Experiences, 1973”, Theta, vara lui 1974...
27. H. Puthoff and R. Targ, „Psychic Research and Modern Physics”, în Psychic Exploration: A Challenge For Science”, ed. J. White (New York: G.P. Putnam Sons, 1974), pag. 536 – 53.
28. C. Muses, „Working with the Hypernumber Ideea”, în Consciousness and Reality, ed. C. Muses and A. Young (New York: Avon Books, 1972), pag. 448 – 469.
29. L. Feldman, „Short Bibliography On Faster-Than-Light Particles (Tachyons)”, American Journal on Physics, vol. 42 (martie 1974).
30. R. Miller, „Methods of Detecting and Measuring Healing Energies”, în Future Science, ed. S. Krippner and J. White (New York: Doubleday and Co., 1877) pag 431 – 44.
31. Smith J., „The Influence on Enyzme Growth by „Laying-onof Hands”, The Dimensions of Healing: A Symposium (Los Altos, CA: Academy of Parapsychology and Medicine), 1972.
32. „New Technologies Detect Efects of Healing Hands”, Brain/ Mind Bulletin, vol. 10, no. 16 (30 septembrie 1985).
33. A. Besant and C.W. Leadbeater, „Thought-Forms” (1925; reprint, Wheaton, IL: Theosophical Publishing House, 1969).
34. Leichtman, R, „Einstein Returns” (Columbus, OH: Ariel Press.
1982), pag. 48 – 49

35. J. Leo, „I Was Beheaded in the 1700 s”, Time, 10 septembrie 1984, pag. 68

36. W. Tiller, „Teoretical Modeling on the Function of Man”, în Healers and teh Healing Process, ed. G. Meek (Wheaton, 1L: Theosophical Publishing House, 1977), pag. 192

37.37. Hodson, G., „The Miracle of Birth: A Clairvoyant Study of Human Embryo” (1929; reprint, Wheaton, IL: Theosophical Publishing House, 1981), pag. 85 – 86

38.38. O.C. Simonton et al., „Getting Well Again” (Los Angeles: J.P. Tarcher, Inc., 1978).

CAPITOLUL 5

1.1. Veith, „The Yellow Emperor’s Classic of Internal Medicine” (Berkeley and Los Angeles: University of California Press, 1966).

2. R. Melzack and P. Wall, „Pain Mechanisms: A New7 Theory”, Science, vol. 150 (1965), pag. 971 – 979

3. „Frequency a Factor în Electroacupuncture”, Brain/Mind Bulletin, vol. 5, no. 10 (7 aprilie 1980)

4. W. Tiller, „Some Physical Network Characteristics of Acupuncture Points and Meridians”, în Transcript of the Acupuncture Symposium (Los Altos, CA: Academy of Parapsychology and Medicine, 1972).

5. G. Luce, „Biological Rhythms în Human and Animal Physiology” (New York: Dover Publications, Inc., 1971).

6. H. Motoyama and R, Brown, „Science and the evolution of Consciousness”, (Brookline, MA: Autumn Press, 1978). pag. 99 – 119

7. Măsurătorile electrice iniţiale făcute în acupuncte au fost numite „BP” sau măsurătorile anterioare polarizării. Această valoare BP reflectă starea de bază a organismului sau nivelul metabolic. După măsurarea iniţială a punctelor terminale ale meridianelor, dispozitivul AMI aplică o stimulare electrică la tensiunea de 3 volţi, în regim de curent continuu, fiecăruia dintre acupunctele conectate la circuitul de monitorizare. După stimularea

electrică, dispozitivul AMI efectuează o a doua măsurătoare în punctele de acupunctură respective, numită „AP”, sau măsurătoarea ulterioară polarizării. Valorile AP reflectă starea temporară sau acută a meridianelor. Diferenţa dintre cele două valori înregistrate (BP-AP) este numită, J>” sau polarizarea. Valoarea P indică rezistenţa faţă de mediu pe care corpul este în stare s-o dezvolte. Motoyama a descoperit că nişte instrumente precum aparatele de măsurat GSR (care măsoară Rezistenţa Galvanică a Pielii) nu măsoară decât valorile AP, care sunt supuse modificării, din cauza temperaturii şi a stării mentale şi fizice a individului (fluctuante). S-a descoperit că valorile B şi P sunt relativ constante, oferind informaţii mai sigure despre starea de bază a organismului. Maşina AMI măsoară toate aceste trei valori (BP. şi AP), pe care computerul le primează la doar câteva minute de la recepţionarea informaţiilor de natură electrică despre individul în cauză.

8. J. Pizzo et al., „Fingertips to Faces”, Osteopathic Physician, vol. 43. no. 2 (februarie 1976), pag. 41 – 47

9. I. Dumitrescu and J. Kenyon, „Electrographic Imaging în Medicine and Biology” (Suffolk, Great Britain: Neville Spearman, Ltd., 1983), pag. 158.

10. J. Hurtak, „The Book of Knowledge: The Keys of Enoch” (Los Gatos, CA: The Academy for Future Science, 1977), pag 526, 380.

11. B. Pomeranz, „Do Endorphins Mediate Acupuncture Analgesia?” în Advances în Biochemical Psychopharmacology, vol. 18, ed. Costa and Trabucchi (New York: Raven Press, 1978), pag. 351 – 359

12. L. Barchas et al., „Behavioaral Neruochemistry: Neuroregulators and Behavioral States”, Science, vol. 200) 26 mai, 1978), pag. 964 – 973.

13. T. Hokfelt et al., „Peptidergic Neurones”, Nature, vol. 284 (10 aprilie 1980)

14. R. Becker, „An Application of Direct Current Neural Sistems to Psychic Phenomena”, Psychoenergetic Sistems, vol. 2 (1977), pag. 189 – 196.

15. W. Tiller, „The Positive and Negative Space/Time Frames as Conjugate Sistems”, în Future Science, ed. White and Krippner (Garden City, NY: Doubleday and Co, Inc, 1977), pag. 257 – 279.

16. I. Oyle and J. Wexler, „Acupuncture with High Frequency Sound: A Preliminary Report, „Osteopathic Physician, septembrie 1973.

17. H. Gris and W. Dick, „The New Soviet Psychic Discoveries” (New York: Warner Books, 1978), pag. 397.

18. G. Playfair and S. Hill, „The Cycles of Heaven” (New York: Avon Books, 1978), pag. 281.

j CAPITOLUL 6

1. H. Motoyama and R. Brown, „Science and the evolution of Consciousness” (Brookline, MA: Autumn Press, 1978), pag. 99 – 119.

I 2. H. Burr, „The Fields of Life” (New York: Ballantine Books, 1972).

j 3. W. Tiller, „The Positive and Negative Space/Time Frames as Conjugate Sistems”, în Future Science, ed. White and Krippner, (Garden City, NY: Doubleday and Co., Inc., 1977) pag. 257 – 279.

4. „German Device is Used to Detect Changes at Acupuncture Points”, Brain/Mind Bulletin, vol. 7, no. 14 (23 august 1982).

I 5. I. Bell, „Clinical Ecology: A New Medical Approach to Environmental Illness (Bolinas, CA: Common Knowledge Press, 1982).

6. A. Ber, „Neutralization of Phenolic (Aromatic) Food Compounds în a Holist General Practice”, Journal of Orthomolecular Psychiatry, vol. 12, no.4 (1984).

f 7. J. McGovern et al., „The Role of Naturally Occuring Haptens injăllergy”, Annals of Allergy, vol.47, no. 123 (1981).

(8. J. McGovern”, Aparent Immunotoxic Response to Phenolic Com pounds”, Food and Chemical Toxicology, vol. 20, no. 4 (1982), pag. 491.

} 9. J. McGovern et al., „Natural Foodborne Aromatics induce Behavioral Disturbances în Children with

Hyperkinesis", International Journal of Biosocial Diseases, vol.3, (decembrie 1982).

j 10. Abrams, A". New Concepts în Diagnosis and Treatment" (San Francisco, CA: The Philopolis Press, 1916).

I 11. L. Day and G. de la Warr, „New Worlds Beyond the Atom" (London: Vincent Stuart, Ltd., 1956).

l 12. L. Day and G. de la Warr, „Matter In The Making" (London: Vincent Stuart, Ltd., 1956).

13. D. Tansley, M. Rae and A. Westlake, „Dimensions of Radionics: New Techniques of Instrumented Distant-Healing (Essex, England: CW. Daniel Co. Ltd, 1977).

14. R. Targ and H. Puthoff, „Mind-Reach: Scientists Look at Psychic Ability" (New York: Deli Publishing Co., 1977).

115. E. Baerlein and A. Dower, „Healing with Radionics. The Science of Healing Energy" (Wellingborough, Northamptonshire: Thorsons Publishers Ltd., 1980), pag. 48 – 49.

16. D. Dean, „Plethysmograph Recordings as ESP Respnses", International Journal of Neuropsychiatry, septembrie/octombrie 1966.

17. W. Tiller, „Radionics, Radiesthesia, and Physics", in The Varieties of Healing Experience. Exploring Psychic Phenomena în Healing (Los Altos, CA: The Academy of Parapsychology and Medicine, 1971), pag. 55 – 78.

18. A. Mermet, „Principles and Practice of Radiesthesia" (London: Vincent Stuart Co., 1959).

19. D. Tansley, „Radionics and the Subtle Anatomy of Man" (Essex, England: Health Science Press, 1972).

CAPITOLUL 7

1. E. Bach, „Heal Thyself", in The Bach Flower Remedies" (1931; reprint, New Canaan, CT: Keats Publishing Co, 1977).

2. R. Armstrong", Radiesthesia: A Tool of Intuitive Perspective", The Flower Essence Journal, no.2 (iulie 1980), pag. 7 – 9.

3. Gumdas, „Flower Essences and Vibraţional

Healing" channeled by Kevin Ryerson (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, Inc.
1983), pag. 29.
4. Ibid., pag. 29 – 30.
5. I. Bentov, „Micromotion of the Body as a Factor in the Development of the Nervous Sistem", în Kundalini: Psychosis Or Transcendence? By 1. Sannella (San Francisco, CA: H.S. Dakin Co., 1976)., pag 71 – 95.
6. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing" pag 30 – 31.
7. Ibid., pag. 35.
8. D. Dean, „Plethysmograph Recordings as ESP Responses", International Journal of Neuropsychiatry, Septembrie/Octombrie 1966.
9. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing" pag 31.
10. Ibid., pag. 41.
11. Ibid., pag. 42 – 43.
12. Ibid., pag: 44.
13. Ibid., pag. 139.
14. Ibid., pag. 125.
15. Ibid., pag. 164.
16. Ibid., pag. 144 – 145.
17. Ibid., pag. 140.
18. Ibid., pag. 133 – 134.
19. Ibid., pag. 36.
20. E. Babbit, „Principles of Light and Color" (1878; reprint, Secaucus, NJ; Citadel Press, 1967).
21. D. Ghadiali, „Spectro-Chrome Metry Encyclopedia, 2nd ed. (Malaga, NJ: Spectro-Chrome Institute, 1939).
22. R. Hunt", The Seven Keys to Color Healing" (New York: Harper and Row Publishers, 1971), pag 103.
23. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing", pag.
201.
CAPITOLUL 8
1. B. Grad, „Healing by the Laying On Of Hands: A

Review of Experiments" în Ways of Health: Holist Approaches to Ancient and Contemporary Medicine" Ed. D. Sobei (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1979), p. 267.

2. A. Westalke, „Vis Medicatrix Naturae", Proceedings of the Scientific and Tehnical Congress of Radionics and Radiesthesia" (London: mai 1950).

3. A. Debus, „The english Paracelsusians" (New York: Franklin Watts, 1965, pag. 114.

4. M. Goldsmith, „Franz Anton Mesmer" (Garden City, NY: Doubleday, 1934).

5. B. Grad, „The Biological Efects of the „Laying on Of Hands" on Animals and Plants: Implications for Biology", în Parapsychology: Its Relation to Physics, Biology, Psychiatry and Psychiatry" ed. G. Schmeidler (Metuchen, NJ: Scarecrow Press, 1967).

6. B. Grad et al., „An Unor thodox Metod of Treatment on Wound Healing în Mice", International Journal of Parapsychology, vol.3 (Spring 1961), pag 5 – 24.

7. R. Miller. „Methods of Detecting and Measuring Healing Energies", în Future Science, ed. White and Krippner, (Garden City, NY: Doubleday and Co, Inc, 1877), pag 431 – 444.

8. J. Smith, „The Influence on Enzyme Growth by the „Laying On Of Hands", in The Dimensions of Healing: A Symposium (Los Altos, CA: The Academy of Parapsychology and Medicine, 1972).

9. C. Panati, „Supersenses: Our Potenţial for Parasensory Experience" (Garden City, NY: Anchor Press/Doubleday, 1976), pag 121.

10. W. Tiller, „The Positive and Negative Space/Time Frames as Conjugate Sistems", în Future Science, ed. White and Krippner (Garden City, NY, Doubleday and Co., Inc., 1977), pag. 257 – 279.

11. „New Technologies Detect Efects of Healing Hands", Brain/ Mind Bulletin, vol. 10, no. 16, 30 septembrie 1985.

12. „Healer Speeds up Self-Organizing Properties",

Brain/Mind Bulletin, vol 7, no. 3 (4 ianuarie 1982).

13. I. Prigogine and I. Stengers, „Order Out Of Chaos: Man's New Dialogue with Nature (New York: Bantam Books, 1984).

14. B. Grad, „A Telekinetic Efect on Plante Growth, Part 2; Experiments Involving Treatment of Saline în Stoppered Bottles", Internattional Journal of Parapsychology, vol. 6 (1964), pag 473 – 498.

15. D. Krieger, „The Response of in vivo Human Hemoglobin to an Active Healing Therapy by Direct Laying – on of Hands", Human Dimensions, vol. 1 (1972, toamna) pag. 12 – 15.

16. D. Krieger, „Healing by the Laying-On Of Hands as a Facilitator of Bioenergetic Change: The Response of in vivo Hemoglobin", International Journal of Psychoenergetic Sistems, vol. 1 (1976), pag. 121.

17. S. Karagulla, Breakthrough To Creativity (Los Angeles, CA: Deverss Publishers, 1967), pg. 123 – 146.

18. D. Krieger, „Terapeutic Touch: The Imprimatur of Nursing", American Journal of Nursing, vol. 75 (1975), pag 784 – 787.

19. L. LeShan, „Alternate Realities: The Search for the Full Human Being (New York: Ballantine Books, 1976).

20. R. Miller, „The Positive Efect of Prayer on Plants", aprilie 1972.

21. J. Rindge, „The Reality of Healing Energies", în Healers and the Healing Process, ed G. Meek (Wheaton, IL: Theosophical Publishing, 1977), pag 136 – 137.

22. C.M. Cade and N. Coxhead, The Awakened Mind: Biofeedback and the Development of Higher States of Awareness (New York: Dell Publishing Co. 1979).

23. R. Leichtman, „Einstein Returns" (Columbus, OH: Ariel Press, 1982), pag 50 – 51.

CAPITOLUL 9

1. R. Boling, „Supermans Hologram", vol. 7, no. 1 (octombrie

1984), pag. 52

2. R. Steiner, „Cosmic Memory: Atlantis and

Lemuria" (Blauvelt, NY: Rudolph Steiner Publications, 1971), pag. 45.

3. Gurudas „flower Essences and Vibraţional Healing" channeled by Kevin Ryerson (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, 1983), pag. 8.

4. The Revelation of Ramala (Suffolk, Great Britain: Neville Spearman, Ltd., 1978), pag. 245.

5. Ibid. pag. 246.

6. Ibid. pag. 246.

7. „Biblical Floods", Nature/Science Annual: 1977 Edition (New York: Time-Life Books, 1976), pag. 180.

I 8. R. Baer and V. Baer, „Windows of Light: Quartz Crystals and Self-Transformation (San Francisco, CA: Harper and Rowe Publishers, 1984), pag 54.

j 9. R. Miller, „The Healing Magic of Crystals: An Interview with Maree Vogel", Science of Mind august 1984.

10.10. Ibid. pag. 74.

[11. M. Hamer, „The Way of the Shaman" (New York: Bantam BIooks, 1982), pag. 139.

j 12. N. Gardner and E. Gardner, „Oh Shinnah Speaks", în Five Great Healers Speak Here (Wheaton, IL: Theosophical Publishing House, 1982), pag. 123.

13. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing", pag 30 – 31.

14. R. Baer and V. Baer, „Windows of Light", pag 82.

15. F. Alper, „Exploring Atlantis: Volume 2" (Phoenix, AZ: Arizona Metaphysical Society, 1983), pag. 25 – 33.

j 16. W. Richardson and L. Huiett, „The Spiritual Value of Gem Stones") Marina del Ray, CA: Deverss and Co., 1980), pag. 15.

j 17. Ibid., pag. 19 – 24.

I 18. Ibid., pag. 40.

19. Ibid., pag. 107.

t 20. Ibid., pag. 50 – 51.

21. A. Bhattacharya. „Teletherapy and Allied Science" (Calcutta: Firma KLM Private Limited, 1977).

j 22. V. Neal and S. Karaguila, „Through the Curtain"

(Marina Del Ray, CA: Deverss and Company, 1983), pag. 171 – 2, 180, 191 – 2.

! CAPITOLUL 10

I

1. R. Trubo, „Stress and Disease: Celular Evidence Hints at Therapy”, Medical World News, 26 ianuarie, 1987.

! 2. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing, „, channeled by Kevin Ryerson, (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, Inc, 1983), pag. 83.

j 3. L. LeShan, „You Can Fight for Your Life: Emoţional Factors in the Causation of Cancer” (New York: Jove Publications, INC., 1977).

? 4. R. Leichtman and C. Japikse, „Active Meditation: The Western Tradition (Columbus, OH: Ariel Press, 1982).

* 5. J. Schwarz, „The Path of Action” (New York: E.P. Dutton, 1977).

16. „The Rainbow Bridge: First and Second Phases Link with the Soul Purification” (Escondito, CA: The Triune Foundation, 1981).

7. J. Schwarz, „Voluntary Controls: Exercises for Creative Meditation and for Activating the Potenţial of the Chakras” (New York: E.P. Dutton, 1978).

8. D. Walker, „The Crystal Book” (Sunol, CA: The Crystal Company, 1983), pag. 57.

9. Hilarion, „Body Signs” (Toronto, Ontario; Marcus Books, 1982), pag 31.

10. L. Hay, „You Can Heal Your Life” (Farmingdale, NY: Coleman Publishing, 1984), pag. 147 – 182.

11. P. Levine et al. „EEG Coherence During the Transcendental Meditation Technique”, în Scientific Research on the Transcendental Meditation Program: vol. I, ed. Orme-Johnson and Farrow (Livingston Manor, Ny: Maharishi European Research University Press, 1977), pag 187 – 207.

12. I. Bentov, „Micromotion of the Body as a Factor in the Development of the Nervous Sistem”, în Kundalini: Psychosis or Transcendence? by. L. Sanella (San Francisco, CA: H.S. Dakin Co., 1976), pag. 71 – 92.

13. „Pain May Cause Lasting Change în Neuromachinery”, Brain/ Mind Bulletin, vol. 2, no. 4, 3 ianuarie, 1977.

14. „Kindling, Once Epilepsy Model, May Relate to Kundalini”, Brain/Mind Bulletin, vol. 2, no. 7, 21 februarie 1977.

15. M. Chia, „Awaken Healing Energy Through the Tao” (New York: Aurora Press, 1983).

CAPITOLUL 11

1. „Theory Relates to Brain Processes. Altered Awareness”, Brain/ Mind Bulletin, viii. 4, no. 13, 21 mai 1971.

2. K. Pribram, „The Holographic Hypothesis of Brain Function: A Meeting of Minds”, în Ancient Wisdom and Modern Science, ed.

S. Grof (Albany, NY: State University of New York Press, 1984), pag. 167 – 179.

3. F. Capra, „The New Vision of Reality; Toward a Synthesis of Eastern Wisdom and Western Science, în Ancient Wisdom and Modern Science, ed. Grof (Albany, NY: State University of New York Press, 1984), pag. 135 – 148.

4. M. Talbot, „Mysticism and the New Physics” (New York: Bantam Books, Inc., 1980)

5. D. Baker, „The Occult Anatomy and Physiology of the Heart”, în Esoteric Healing (High Road, Essendon, Herts, England: Dr. Douglas Baker).

6. N. Rosenberg, „Laser Bursts Appear to Help Revascularize Myocardium”, Medical Tribune, vol. 27, no. 8, 19 martie, 1986.

7. E. Cranton and A. Brecher, „Bypassing Bypass: The New Technique of Chelation Therapy” (New York: Stein and Day Publishers, 1984)

8. M. Lesser, „Nutrition and Vitamin Therapy” (New York: Bantam Books, Inc., 1980).

9. R. Johnson”, Vitamins Reverse Smokers Lesions”, Medical Tribune, vol. 28, no. 2, 14 ianuarie, 1987, pag 4 – 5.

10. R. Johnson, „Vitamins for Cervical Cells, „Medical

Tribune, vol 28, no. 2, 14 ianuarie 1987, pag. 5.

11. A. Gaby, „The Doctor's Guide to Vitamine B6" (Emmaus, PA: Rodale Press, 1984), pag 125 – 129.

12. S. Ziff, „Silver Dental Fillings: The Toxic Time Bomb" (New York: Aurora Press, 1984), pag. 42.

13. K. Mason, „Radionics and Progressive Energies" (Essex, England: C.W. Daniel Co. Ltd. 1984), pag. 42.

14. Gurudas, „Flower Essences and Vibraţional Healing, „, channeled by Kevin Ryerson, (Albuquerque, NM: Brotherhood of Life, Inc, 1983), pag. 45.

15. D. Edwards, „ELF Under Suspicion în New Report", Science News, vol. 132, 18 iulie 1987, pag. 39.

16. T. Graves, „Needles of Stone" (Great Britain: Tumstone Press, Ltd., 1978), pag. 71 – 81.

17. J. Kenyon, „Modern Techniques of Acupuncture: Vol. 3 (Wellingborough, Northamptonshire: Thorson's Publishers Limited.

1985), pag. 61, 89.

CAPITOLUL 12

1. C. Thomas and D. Duszyński, „Closeness to Parents and the Family Constellation in a Prospective Study of Five Disease States: Suicide, Mental Illness, Malignant Tumor, Hypertension, and Coronary Heart Disease, „The John's Hopkins Medical Journal, vol. 134 (1973), pag. 251 – 270.

2. L. LeShan, „Psychological States as Factors in the Development of Malignant Disease: A Critical Review", Journal of the National Cancer Institute, vol. 22 (1959), pag l-18.

3. O. Simonton and S. Simonton, „Belief Sistems and Management of the emotional Aspects of Malignancy", Journal of Transpersonal Psychology, vol. 7, no. 1 (1975), pag. 29 – 47.

4. R. Trubo, „Stress and Diseas: Celular Evidence Hints at Therapy", Medical World News, 26 ianuarie, 1987 pag. 26 – 41.

5. G. Hodson, „The Science of Seership" (London: Rider and Company), pag. 61 – 63.

6. M. Woodward, „Sears of the Soul: Holist Healing in

the edoar Cayce Readings" (Columbus, Ohio: Brindabella Books, 1985).

7. F. McClain, „A Practical Guide to Past Life Regression" (St. Paul, Minn.: Llewellyn Publications, 1986).

8. B. Clow, „Eye of the Centaur: A Visionary Guide into Past Lives" (Santa Fé, N. M.: Bear and Company, 1986).

9. Levi, „The Aquarian Gospel of Jesus the Christ" (1907; reprint, Marina Del Rey, Calif.: Deverss and Co., 1979).

10. Guru R.H.H., „Talk Does Not Cook the Rice: A Commentary on the Teaching of Agni Yoga", vol. 1 (York Beach, Me.: Samuel Weiser, 1982), pag. 133.

CAPITOLUL 13

1. E. Davenas, F. Beauvais, J. Amara, M. Oberbaum, B. Robinzon, A. Miadonna, A. Tedeschi, B. Pomeranz, P. Former, P. Belon, J. Saint-Laudy, B. Poitevin, J. Benveniste, „Human Basophil Degranulation Triggered by Very Dilute Antiserum Against Ig. E", Nature, vol. 333 (1988), pag. 816 – 818.

2. J. Benveniste, personal communication, Seattle, Wash., 1989.

3. B. Poitevin, E. Davenas, and J. Benveniste, „In Vitro Immunological Degranulation of Human Basophils is Modulated by Lung Histamine and Apis Mellifica" British Journal of Clinical Pharmacology, vol. 25 (1988), pag. 439 – 444.

4. L. Hadji, B. Amoux, J. Benveniste, „Efect of Dilute Histamine on Coronary Flow of Guinea-Pig Isolated Heart, Inhibition by a Magnetic Field", Federation of American Societies for Experimental Biology Journal, vol. 5, no. A1583 (1991).

5. J. Benveniste, „Transfer of Biological Activity by Electromagnetic Fields", Frontier Perspectives". The Center for Frontier Science at Temple University., vol. 3, no. 2 (1993), pg. 13 – 15.

6. E. Del Giudice, G. Preparata, G. Vitiello, „Water as

a Free Electric Dipole Laser”, Phys, Rev. Lett. vol. 61 (1988), pag 10851088.

7. E. Del Giudice, „Coherence în Condensed and Living Matter”, Frontier Perspectives, The Center for Frontier Sciences at Temple University, vol. 3, no. 2 (1993), pag. 16 – 20.

8. J. Jacobs et al., „Treatment of Acute Childhood Diarheea with Homeopatic Medicine: A Randomized Clinical Trial în Nicaragua”, Pediatrics, vol. 93 (1994), pag. 719 – 725.

9. D. Eisenberg, R. Kessler, C. Foster, F. Norlock, D. Culkins, and R. Delbanco, „Un conventţional Medicine in the United States”, New England Journal of Medicine, vol. 328 (1993), pag. 246 – 252.

10. M. Smulkis and F. Rubenfeld, „Starlight Elixirs and Cosmic Vibraţional Healing” (Essex, England: C.W. Daniel Co. Ltd., 1992).

11. P. Davis, „Subtle Aromatherapy” (Essex, England: C.W. Daniel. Co. Ltd., 1991).

12. B. Lynes, „The Cancer Cure That Worked: Fifty Years of Suppression” (Queensville, Ontario: Marcus Books, 1987).

13. E. Babbitt, „Perfect Health (Needham, Mass.: Channel One Communications, Inc., 1993), pag. 39.

, 14. Lakhovsky, „The Secret of Life: Cosmic Rays and Radiations of Living Beings” (Stockwell, England: True Health Publishing Co., 1951).

15. D. Rorvik, „Do the French Have a Cure for Cancer?” Frontiers of Healing New Dimensions în Parapsychology, ed. Regush (New York: Avon Books, 1977), pag. 286 – 305.

16. R. Kupsinel, „Nicole Lavoie, Founder of Sound Wave Energy”, Health Consciousness, vol. 15, no. 1 (aprilie 1994), pag. 33.

I 17. E. Green, et al., „Anomalous Electrostatic Phenomena în Excepţional Subjects”, Subtle Energies, vol. 2, no. 3, (1991), pag. 69 – 97.

118. D. Winter, „Heart Intelligence and DNA

Programming”, în Alphabet of the Heart, Sacred Geometry: The Genesis în Principle of Language and Feeling, D. Winter, et al. (Eden, NY.: Crystal Hill Farm, 1993), pag. 40.

119. P. Levine, et al., „FEG Coherence During the Transcendental Meditation Technique”, în Scientific Research and the Transcendental Meditation Program”, vol 1, ed. Orme-Johnson and Farrow (Livingston Manor, N. Y: Maharishi European Research University Press, 1977), pag. 187 – 201.

120. G. Rein and R. McCraty, „Local and Non-Local Efects of Coherent Heart Frequencies on Conformaţional Changes of DNA”. Quantum Biology: Healing With Subtle Energy by G. Rein (Boulder Creek, Calif.: Quantum Biology Research Labs, 1992), pag. 90 – 95.

21. D. Winter, „Can the Human Heart Directly Affect the Coherence of the earth’s Magnetic Field?” în Alphabet of the Heart, Sacred Geometry: The Genesis în Principle of Language and Feeling, D. Winter, et al. (Eden, NY.: Crystal Hill Farm, 1993), pag. 64.

I 22. V. Hund, „Infinite Mind: The Science of Human Vibrations” (Malibu, Calif.: Malibu Publishing Co., 1995).

I;

DESPRE AUTOR

Richard Gerber, medic, a absolvit Şcoala Universitară de Medicină a Statului Wayne şi în prezent practică medicina internă într-o suburbie a oraşului Detroit.

Şcoala medicală a reprezentat o revoluţie deopotrivă personală şi profesională pentru dr. Gerber. Deşi se considerase întotdeauna o persoană analitică, care foloseşte cu preponderenţă emisfera cerebrală stângă, începuturile educaţiei sale au fost marcate de puternice înclinaţii către metafizică. În timpul studiilor medicale, el şi-a menţinut şi hrănit aceste vederi şi a descoperit cum să asocieze într-un mod armonios gândirea sa ascuţită cu foarte puternicul său simţ intuitiv. Vreme de mulţi ani, el a investigat diferite metode alternative de diagnosticare şi vindecare, care au inclus şi tehnica Kirlian de depistare a

cancerului, fără a-şi întrerupe însă studiile tot mai aprofundate legate de cariera clasică de medic, pe care a practicat-o şi o practică cu succes. Cercetările vaste din ambele sfere sunt ceea ce au permis scrierea acestei cărţi.

Medicina Vibraţională constituie o punte revoluţionară de legătură între comunităţile esoterică şi medicală şi este definitorie pentru felul, aparent paradoxal, de a vedea lucrurile al doctorului Gerber. Dorinţa lui actuală este de a crea un centru multidisciplinar de cercetare şi vindecare care va studia şi verifica, în mod obiectiv, prin intermediul unor tehnologii noi, posibilitatea de a pune în practică modelul de sănătate conturat de Medicina Vibraţională.

„Dacă suntem fiinţe de energie, înseamnă că putem fi influenţaţi de energie”.

Dr. Gerber colaborează în acest moment cu World Research Foundation din Sedona, Arizona, o fundaţie publică nonprofit, în vederea strângerii de fonduri pentru crearea unui asemenea centru de cercetare. După crearea sa, acest centru urmează a coopera, în cadrul unei largi reţele ştiinţifice internaţionale interactive, cu diferite şi numeroase centre academice de cercetare şi clinici de pe tot cuprinsul lumii cu scopul vădit de a descoperi şi fundamenta noi şi noi căi de vindecare, sau de întărire a sănătăţii, pentru oameni. Cei interesaţi în a sprijini acest proiect, în limita mijloacelor de care dispun, pot să intre în contact cu World Research Foundation prin accesarea sitului www. wrf.org

CONŢINUT

Medicina Vibraţională.
Singura şansă de a ne împăca cu viitorul 5
Mulţumiri 13
Cuvânt înainte de William A. Tiller, profesor doctor 15
Prefaţă la a Treia Ediţie 21
I. Despre holograme, energie şi *Medicina Vibraţională*:
O perspectivă einsteiniană asupra sistemelor vii 35

II. Medicina newtoniană împotriva medicinei einsteiniene:
Perspective istorice asupra ştiinţei şi artei vindecării 72
III. Începuturile timpurii ale medicinei energetice:
Naşterea medicinei vibraţionale; 95
IV. Câmpurile de frecvenţă şi planurile subtile ale materiei:
O introducere în anatomia umană multidimensională 128
V. Sistemele de energie subtilă şi relevanţa lor în raport cu vechile metode de vindecare 190
VI. Noi ferestre către o lume nevăzută: Dezvoltarea tehnologiilor privind energiile subtile (neconvenţionale) 225
VII. Evoluţia medicinei vibraţionale: Să învăţăm să vindecăm folosind înţelepciunea naturii 268
VIII. Fenomenul de vindecare paranormală:
Cercetarea dovezilor ce susţin existenţa unui potenţial uman încă nedescoperit 319
IX. Cristalele şi sistemul subtil-energetic al omului:
Redescoperirea unei străvechi arte a vindecării 367
X. Reţeaua de legătură a vieţii:
Relaţia noastră cu chakrele 419
XI. Vindecarea holistică şi schimbările de paradigmă:
Manifestările medicinei în noua epocă New Age 473
XII. Evoluţia personală şi planetară: vindecarea vibraţională şi implicaţiile acesteia în raport cu evoluţia omenirii 536
XIII. Descoperiri recente din medicina vibraţională 579
Anexă: Modelul Tiller-Einstein de spaţiu/timp pozitiv-negativ 615
Note 621
Despre autor 637
Tiparul executat la *S.CL LUMINA TIPO’s.r. L* str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect 2, Bucureşti telefax 211.32.60; tel. 24 *2J29 ăj* E-mail: officeluminatipo-dm.